

♥ Editor: TN Team ♥

Rừng động ngọt ngào

QUÂN
LAI

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66: Hoàn

Chương 1

DTV-EBOOK

Hải Thành, chín giờ tối, ánh trăng tỏa sáng giữa bầu trời đầy sao.

Tối nay, Hạ Mạt đi theo Lục Nghiễn Lễ tham gia một bữa tiệc nhỏ. Sau khi ăn xong, Lục Nghiễn Lễ bị mọi người vây quanh chơi bài, Hạ Mạt cầm ly rượu đứng ở khu vực đồ uống, thường xuyên có người đến chào hỏi.

Sau khi uống vài ly rượu, xã giao với vài vị tổng giám đốc, Hạ Mạt đi ra ban công, gió nhẹ quạt vào mặt. Đứng được một lúc, mùi rượu trên người đã tản bớt, Hạ Mạt chuẩn bị trở về phòng thì một người đàn ông ngậm điếu thuốc đi lại, vẻ mặt cà lơ phớt phơ, vừa nhìn liền biết là một cậu ấm.

“Người đẹp, sao lại đứng một mình ở đây vậy, bạn trai em đâu?”

Hạ Mạt nghe thấy sự thăm dò trong lời nói của đối phương, cô mỉm cười nhẹ rồi khách sáo trả lời: “Tôi đang đứng đợi sếp.”

Người đàn ông nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô: “Sếp em là ai?”

Hạ Mạt nhìn thấy sự hứng thú trong mắt đối phương, lặng lẽ dịch sang bên cạnh kéo dài khoảng cách với anh ta, cô cười dịu dàng: “Tổng giám đốc Lục.”

“Tổng giám đốc Lục?” Khuôn mặt người đàn ông thoáng hiện lên vẻ bất ngờ, ánh mắt quét qua phòng VIP rồi tỏ rõ sự tiếc nuối, song anh ta vẫn cố hỏi tiếp vì chưa muốn từ bỏ ý định: “Cô thật sự được tổng giám đốc Lục dẫn tới sao?”

Không đợi Hạ Mạt mở miệng, tổng giám đốc ngành gỗ Trần Thị đi tới: “Tiểu Xuyên.”

“Ba.” Người đàn ông không nhìn Hạ Mạt nữa.

Hạ Mạt đã gặp tổng giám đốc Trần vài lần, cô cười chào hỏi ông ấy: “Tổng giám đốc Trần.”

“Thư ký Hạ.” Tổng giám đốc Trần giới thiệu với cô: “Đây là con trai tôi, mới tốt nghiệp, tôi dẫn theo để trải sự đời.”

Tổng giám đốc Trần biết tính tình của con trai mình, lo lắng anh ta không biết chừng mực mà có ý đồ với Hạ Mạt, gây mất lòng Lục Nghiễn Lễ. Ông ấy nhìn về phía Trần Xuyên, ngầm nhắc nhở: “Cô Hạ không lớn hơn con bao nhiêu, tuổi còn trẻ đã làm thư ký của tổng giám đốc Lục, con cần phải học tập thư ký Hạ.”

“Cái này con học không được đâu.” Trần Xuyên thốt lên: “Con đâu phải con gái, làm sao mà học được?”

Lời nói của Trần Xuyên không hề khéo léo, thậm chí ánh mắt anh ta nhìn Hạ Mạt còn có ý mập mờ.

Hạ Mạt hiểu ý anh ta, chức vụ thư ký trong mắt rất nhiều người đều không được coi là đẳng hoàng, nhất là thư ký nữ trẻ tuổi xinh đẹp càng dễ dàng khiến người ta suy nghĩ miên man. Đây không phải là lần đầu tiên người khác có suy nghĩ phiến diện về Hạ Mạt.

Tổng giám đốc Trần trừng mắt liếc nhìn Trần Xuyên, ý bảo anh ta ăn nói cho cẩn thận.

Hạ Mạt vẫn mỉm cười khách sáo, tỏ ra rất tự nhiên như không hiểu ý của Trần Xuyên: “Chắc tổng giám đốc Trần nói đùa, tuy hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp cậu Trần và không biết nhiều về anh ấy, nhưng ông là người giỏi giang, học sâu hiểu rộng nên cậu Trần đây có người ba như ông, mưa dầm thấm đất, tất nhiên cũng là người xuất sắc, đúng hơn phải là tôi nên học tập anh ấy.”

Hạ Mạt nâng ly rượu trong tay mỉm cười với Trần Xuyên, giọng nhẹ nhàng chân thành: “Có cơ hội nhất định sẽ nhờ cậu Trần chỉ dẫn.”

Sau khi trò chuyện với tổng giám đốc Trần thêm vài câu, Hạ Mạt xoay người, đi giày cao gót quay trở lại trong phòng.

Tham gia buổi tiệc tối nay, Hạ Mạt mặc một chiếc váy dài màu đen, tóc xõa sau lưng, để lộ xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp. Cô toát lên sự dịu dàng, khi cười đôi mắt cong cong, ánh mắt sáng ngời, vô cùng hấp dẫn. Trông dáng vẻ cô là người rất dễ bị lừa gạt, là mẫu người yêu thích của Trần Xuyên. Trần Xuyên vừa bước vào cửa đã chú ý đến cô, vốn tưởng rằng hôm

nay sẽ có một đêm tuyệt vời, không ngờ cô lại là thư ký của Lục Nghiễn Lễ.

Trần Xuyên nhìn theo hướng Hạ Mạt rời đi, ánh mắt ánh lên vẻ tiếc nuối.

Khi Hạ Mạt quay lại phòng thì vừa lúc kết thúc một ván bài. Lục Nghiễn Lễ bỏ bài trong tay xuống rồi hơi ngả người ra sau. Anh tựa lưng vào ghế ngồi, môi mỏng khẽ nhếch lên, mặt không thể hiện cảm xúc gì cả.

Hạ Mạt nhìn là biết hiện tại anh không được vui lắm, lặng lẽ đi nhanh đến phía sau lưng Lục Nghiễn Lễ. Cô hơi cúi người, nói với tông giọng bình thường nên các sếp lớn ngồi quanh vừa bỏ bài xuống đều nghe thấy rõ: “Tổng giám đốc Lục, bà Tống vừa mới gọi điện bảo anh tối nay về nhà, bà ấy có chuyện muốn nói với anh.”

Lục Nghiễn Lễ gật đầu rồi đứng lên nói: “Tôi xin phép đi trước.”

Vài vị tổng giám đốc vội đứng lên khách sáo muốn tiễn anh, ánh mắt Lục Nghiễn Lễ khẽ liếc nhìn Hạ Mạt. Không cần anh lên tiếng, Hạ Mạt đã mỉm cười bước ra ứng phó và mời họ dừng bước. Đợi đến khi Lục Nghiễn Lễ ra khỏi phòng, cô mới xoay người bước nhanh theo sau.

Trong các trường hợp xã giao thế này, hiểu tâm tư của sếp, tạo bậc thang cho sếp thoát thân đúng lúc là nhiệm vụ của một thư ký như Hạ Mạt. Làm việc bên cạnh Lục Nghiễn Lễ được ba năm, Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ phối hợp ngày càng ăn ý.

Ngày mai là ngày giỗ của ông nội Lục Nghiễn Lễ, là một ngày rất quan trọng đối với nhà họ Lục. Tất cả mọi người trong nhà họ Lục phải đến thắp nhang. Ngày mai Lục Nghiễn Lễ không đến công ty, nhưng anh có một bộ hồ sơ cần đưa cho phó tổng giám đốc nên Hạ Mạt phải đi theo Lục Nghiễn Lễ để lấy tài liệu.

Buổi tiệc tối nay được tổ chức tại khách sạn nằm ở phía tây Hải Thành, nhà họ Lục ở phía đông, khoảng cách khá xa. Sau khi đi xe ước chừng một tiếng đồng hồ, xe chạy ổn định vào cổng nhà tổ của nhà họ Lục.

Tối nay Lục Nghiễn Lễ có uống rượu một chút, sau khi lên xe anh liền dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong xe yên tĩnh, Hạ Mạt chuyển điện thoại di động sang chế độ im lặng. Cô ngồi yên ở ghế phụ không dám phát ra tiếng động, sợ sẽ quấy rầy Lục Nghiễn Lễ nghỉ ngơi.

Trong mắt người ngoài, cô thư ký Hạ Mạt rất được Lục Nghiễn Lễ tín nhiệm. Ở trước mặt Lục Nghiễn Lễ, cô xử lý công việc đâu ra đấy, phong thái rất ung dung nên thậm chí nhiều người lén đoán mò mối quan hệ của Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ, cho rằng Hạ Mạt còn trẻ mà đã có thể trở thành thư ký đặc lực nhất bên cạnh Lục Nghiễn Lễ đều dựa vào sắc đẹp của cô.

Thậm chí còn có người nói cô được sếp chiều mà sinh hư, xem thường cả mẹ của Lục Nghiễn Lễ, ỷ vào thân phận thư ký mà cản trở việc Lục Nghiễn Lễ xem mắt đối tượng do nhà họ Lục sắp xếp cho anh.

Trên thực tế, Hạ Mạt không hề bình tĩnh như vậy trước mặt Lục Nghiễn Lễ. Trong công việc, Lục Nghiễn Lễ có yêu cầu rất nghiêm khắc với cấp dưới, làm việc với anh cực kỳ áp lực.

Hạ Mạt còn nhớ rõ lần đầu tiên cô gặp Lục Nghiễn Lễ. Đó là ngày kiểm tra sát hạch của Lục Nghiễn Lễ khi cô còn là thực tập sinh, ngoài cô ra còn có bảy thực tập sinh khác. Tám người chỉ có một người được ở lại, mà ai cũng tốt nghiệp từ các trường danh tiếng nên việc cạnh tranh rất khắc nghiệt.

Trước đó, họ đã thực tập ở tập đoàn Lục Thị được ba tháng. Vì luôn làm việc cùng nhau nên Hạ Mạt biết rõ sự xuất sắc của các thực tập sinh, nhưng vào lúc này, những con người cực kỳ ưu tú trong mắt Hạ Mạt sau khi thực hiện báo cáo với Lục Nghiễn Lễ đều bị anh chỉ ra thiếu sót.

Hạ Mạt được sắp xếp là người báo cáo cuối cùng. Chứng kiến những đứa con của trời với lý lịch ấn tượng, năng lực xuất chúng báo cáo trước cô bị Lục Nghiễn Lễ đả kích đầy thương tích, Hạ Mạt căng thẳng đến khó thở.

Cố gắng hoàn thành báo cáo, Hạ Mạt bất an nhìn Lục Nghiễn Lễ, chờ đợi lời tuyên án cuối cùng.

Ngón tay thon dài của Lục Nghiễn Lễ đóng lại trang báo cáo cuối cùng cô nộp, đuôi mắt khẽ nhếch, ánh mắt thâm thúy nhìn

cô. Bất ngờ thay, Lục Nghiễn Lễ không chỉ ra thiếu sót trong báo cáo của cô: “Nội dung báo cáo của cô không có vấn đề gì.”

Hạ Mạt vừa mới thở phào thì nghe Lục Nghiễn Lễ nói tiếp: “Cô căng thẳng lắm à?”

Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh giống như nhìn thấu cô. Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Hạ Mạt thành thật “ừ” một tiếng.

Ngón tay thon dài của Lục Nghiễn Lễ vô thức gõ trên bàn, giọng lạnh lùng bình tĩnh: “Thư ký là phải làm việc bên cạnh tôi, cô chỉ mới báo cáo với tôi mà đã căng thẳng đến nỗi run cả giọng thì cần gì phải mất thời gian nhận công việc này.”

Ngay khi anh dứt lời, Hạ Mạt thoáng thấy lạnh sống lưng, xấu hổ không biết làm sao. Lục Nghiễn Lễ cứ nhìn thẳng vào đôi mắt trĩu nặng của cô, ép tới nỗi cô không thở được.

Đầu óc Hạ Mạt trống rỗng mấy mấy giây, tưởng rằng mình đã trượt kỳ sát hạch lần này. Thế nhưng, ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ vẫn không thay đổi, cứ nhìn chăm chăm cô.

Dưới áp lực cực kỳ lớn, Hạ Mạt cảm thấy bài kiểm tra vẫn chưa kết thúc, Lục Nghiễn Lễ vẫn đang đợi cô trả lời.

Cô có dự cảm, những lời cô sắp nói sẽ có ảnh hưởng quan trọng tới cuộc đời mình.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự căng thẳng và nhanh chóng sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn. Cô khẽ cong khóe miệng, mỉm cười như được khai sáng: “Tổng giám đốc Lục, mấy tháng trước anh đã từng đến trường đại học của tôi thực hiện một buổi tọa đàm. Bài phát biểu của anh rất hữu ích đối với tôi nên tôi vô cùng ngưỡng mộ anh, khao khát muốn có cơ hội được ở bên cạnh anh để học hỏi. Vì vậy hôm nay gặp được anh khiến tôi cảm thấy rất căng thẳng, sợ biểu hiện không tốt sẽ bỏ lỡ cơ hội lần này rồi tiếc nuối cả đời.”

Lục Nghiễn Lễ không nhìn cô nữa, cũng không nhận xét lời cô nói.

Ra khỏi văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, chân Hạ Mạt trở nên mềm nhũn, lòng bàn tay dính dớp đầy mồ hôi.

Hạ Mạt đã đậu kỳ sát hạch lần đó, thành công được nhận vào làm ở tập đoàn Lục Thị và trở thành thư ký của Lục Nghiễn Lễ, làm việc bên cạnh anh suốt ba năm. Mặc dù công việc cũng ngày càng thuận buồm xuôi gió, thế nhưng Hạ Mạt vẫn không thể quên cảm giác áp lực ngột thở trong buổi sát hạch hôm đó, tâm lý sợ hãi vô thức khi đối diện với anh.

Ở trước mặt anh, cô luôn luôn cảm thấy cực kỳ căng thẳng, không hề dám lơ là một giây. Trừ phi công việc yêu cầu, nếu không Hạ Mạt cũng không dám nói thêm với anh câu nào, làm sao có chuyện ỷ vào sắc đẹp được o bế mà trở nên kiêu căng chứ.

Nhưng mà lời đồn càng ngày càng lan truyền càng quá đáng, cái gì cũng nói được, ngay cả đồng nghiệp trong công ty có quan hệ tốt với cô cũng lén hỏi cô có phải có ý với tổng giám đốc Lục không, nếu không thì vì sao một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như cô mà vẫn luôn độc thân, không quen bạn trai.

Tuy Hạ Mạt thầm nghĩ không cần quan tâm lời nói của người khác, nhưng bị đồng nghiệp thân thiết dò hỏi thẳng mặt, lại còn mượn cớ vì tốt cho cô mà phân tích lợi ích khi làm dâu nhà họ Lục, khuyên cô biến tin đồn thành thật rồi rồi quan tâm Lục

Nghiễn Lễ hơn, trở thành bạn gái của Lục Nghiễn Lễ, những lúc như vậy cô thật sự không biết phải làm sao.

Ai lại muốn hẹn hò với sếp của mình chứ, hàng ngày đi làm bị sếp đày vãi chưa đủ sao?

Thế nhưng, cô không thể trực tiếp giải thích với đồng nghiệp rằng mình không hề có ý gì với tổng giám đốc Lục, ba người thành hồ*, lời giải thích của cô truyền đi cuối cùng lại trở thành cô không ưa Lục Nghiễn Lễ.

*Ba người thành hồ: Tin đồn nếu ngày càng có nhiều người tin thì thiên hạ đều sẽ tin là thật.

Cô chỉ là một thư ký, lỡ bị đồn là không ưa Lục Nghiễn Lễ thì sự nghiệp của cô xem như kết thúc.

Hạ Mạt bóp cổ tay thở dài, nghĩ đến gì đó bèn lặng lẽ liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ghế sau. Lục Nghiễn Lễ ngồi vắt chéo chân, tựa lưng vào ghế. Ánh đèn ven đường xuyên qua cửa kính thủy tinh rơi vào trong xe. Dưới ánh đèn mờ nhạt, đường nét

trên khuôn mặt anh càng trở nên lạnh lùng cứng cõi. Anh đang nhắm mắt, hô hấp ổn định, chắc là đang ngủ.

Hạ Mạt không nhìn anh nữa, cầm di động lên, mở màn hình bấm vào ứng dụng kết bạn xem danh sách bạn bè. Cô mím môi, gửi một tin nhắn.

Summer: [Chào buổi tối, anh L.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 2

DTV-EBOOK

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt sử dụng ứng dụng kết bạn, thư ký nữ độc thân và tổng giám đốc. Mặc dù cô không hề có suy nghĩ vượt giới hạn đối với Lục Nghiễn Lễ, nhưng cô không có cách nào để ngăn chặn lời đồn đoán của mọi người về việc cô muốn gả vào nhà giàu, vì vậy bây giờ cô cần một người bạn trai, đánh tan tin đồn này.

Công ty của bạn thân của Hạ Mạt, Diệp Dao Dao cách đây không lâu có phát hành một ứng dụng kết bạn xã giao, Diệp Dao Dao phụ trách công tác marketing đưa ứng dụng vào hoạt động. Cuối tuần trước, Hạ Mạt gặp mặt Diệp Dao Dao, cô bạn thân nghe cô kể tình cảnh hiện tại của cô đã giới thiệu ứng dụng này.

Sau khi Hạ Mạt đăng ký ứng dụng, hệ thống lập tức căn cứ thông tin cô khai báo tìm đối tượng trò chuyện kết đôi với cô.

Lúc ấy, Hạ Mạt nhanh chóng xem thông tin của mấy chục người sử dụng, rất nhiều người chủ động chào hỏi cô nhưng chưa nói được mấy câu đã bất lịch sự muốn cô đăng hình, hẹn cô đi khách sạn, trông có vẻ không thể tìm được người bạn trai đúng đắn nào trên ứng dụng này.

Hạ Mạt đang chuẩn bị gõ ứng dụng thì phần tóm tắt giới thiệu trống rỗng của một người sử dụng đã thu hút sự chú ý của Hạ Mạt.

Người này không hề viết bất cứ thông tin cá nhân nào, tên người sử dụng cũng chỉ có một chữ L cho có lệ.

Điều thu hút Hạ Mạt chính là hình đại diện của đối phương, trong hình chỉ có một bàn tay, các khớp xương rõ ràng đặt trên bàn phím, ngón tay thon dài trắng nõn giống như một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc tỉ mỉ. Hạ Mạt là người khá mê tay, cô nghĩ trên mạng không ai biết ai, nếu bị từ chối cũng không sao bèn chủ động gửi lời chào đến đối phương.

Dường như công việc đối phương rất bận rộn, trò chuyện với cô không mấy nhiệt tình. Cả tuần nay hai người chỉ nói chuyện được hai lần, mà đều là Hạ Mạt chủ động. Đối phương không chủ động tìm đề tài, trả lời tin nhắn của cô cũng cực kỳ kiệm lời, trái ngược hẳn với những tài khoản khác chưa nói vài câu đã muốn hẹn cô đi khách sạn.

Hạ Mạt gửi tin nhắn cho L xong, nhìn chăm chăm màn hình vài giây rồi thoát khỏi ứng dụng.

Dựa theo kinh nghiệm hai lần nói chuyện trước, đối phương trả lời tin nhắn rất chậm.

Trên đường đến nhà họ Lục, Hạ Mạt thường xuyên liếc nhìn di động. Đến tận khi xe chậm rãi chạy vào cổng nhà họ Lục mà màn hình trò chuyện với L vẫn không hề có động tĩnh.

Xe dừng trước sân nhà họ Lục, Hạ Mạt không để ý tới chuyện này nữa. Cô dời sự chú ý sang Lục Nghiễn Lễ rồi nhanh nhẹn cởi dây an toàn, xuống xe, đi ra cửa sau và mở cửa thay anh.

Mẹ của Lục Nghiễn Lễ, bà Tống Văn Nhân vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi mà đang ngồi ở sofa trong phòng khách, Lục Nghiễn Lễ bước vào nhà chào bà ấy.

Tống Văn Nhân ngửi thấy mùi rượu trên người anh, quan tâm nói: “Để mẹ bảo người làm canh giải rượu cho con nhé.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Không cần đâu ạ, con uống không nhiều lắm, không có say.”

Tống Văn Nhân dặn dò: “Tối nay nghỉ sớm đi, đừng thức khuya làm việc, ngày mai là ngày giỗ của ông nội con, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào.”

Lục Nghiễn Lễ hơi gật đầu rồi xoay người lên lầu, Hạ Mạt đi theo sau anh vào phòng làm việc lấy tài liệu.

Nhận được tài liệu, Hạ Mạt không nấn ná ở phòng làm việc nữa. Khi xuống lầu, Tống Văn Nhân vẫn đang ngồi ở phòng khách. Trên bàn trà trước mặt bà ấy có một bộ trà cụ, Tống Văn Nhân nhìn Hạ Mạt rồi cười nói: “Lại đây uống chén trà.”

Hiện tại đã hơn mười giờ, muộn như vậy mà Tống Văn Nhân vẫn gọi cô cùng uống trà, hiển nhiên có ý khác.

Hạ Mạt thoáng thấy căng thẳng trong lòng, trên mặt nở nụ cười dịu dàng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tống Văn Nhân.

Tống Văn Nhân nhắc bình trà nhỏ đang định pha trà, Hạ Mạt thấy thế vội vàng đưa tay muốn lấy ấm trà, uống trà cùng mẹ của sắp làm sao cô dám để đối phương pha trà chứ.

Tống Văn Nhân cười dịu dàng: “Cháu cứ ngồi yên, lần trước dì đã thử trà cháu pha, lần này để cháu thử trà dì pha nhé.”

Trong lúc nói chuyện, Tống Văn Nhân đã tao nhã rót trà từ bình trà nhỏ ra chén. Bà ấy làm tuần tự từng bước một, mùi trà tỏa ra thơm ngát, là trà mới Long Tỉnh.

Hạ Mạt nâng chén trà hớp một ngụm nhỏ, nghe Tống Văn Nhân hỏi: “Cháu vào công ty được ba năm rồi nhỉ?”

Hạ Mạt buông chén trà xuống nhìn Tống Văn Nhân, lễ phép trả lời: “Dạ vâng đúng rồi ạ.”

Tống Văn Nhân ngồi ngay ngắn, cười nói: “Xem ra trí nhớ của dì vẫn rất tốt, dì nhớ cháu làm việc bên cạnh Nghiên Lễ ba năm

rồi. Vừa nãy cháu vừa bước vào, dì thấy cháu còn trẻ mà cứ ngỡ là sinh viên mới tốt nghiệp, dì còn tưởng mình nhớ lầm.”

Hạ Mạt được Tống Văn Nhân khen mà thấy hơi hoảng, trong lòng dù cảnh giác nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói: “Dì quá khen ạ.”

Tống Văn Nhân nhấp ngụm trà, hỏi tiếp: “Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

Hạ Mạt nói: “25 ạ.”

“Nhỏ hơn Nghiên Lễ ba tuổi.” Tống Văn Nhân nói: “Nghe nói người trẻ thời nay cứ cách ba tuổi là cách một thế hệ, nói chuyện cũng không cùng tần sóng, bình thường cháu ở cạnh Nghiên Lễ có thấy khó gần không?”

Hạ Mạt kinh ngạc: “Sao thế được ạ?”

“Mà cũng đúng.” Tống Văn Nhân nhìn Hạ Mạt, tủm tỉm cười nói: “Công việc của cháu gần như phải làm việc cùng Nghiên Lễ

hàng ngày, nếu như khác biệt thế hệ thì sao mà phối hợp ăn ý với Nghiên Lễ trong công việc như vậy chứ, có thể thấy Nghiên Lễ và cháu có rất nhiều chủ đề nói chuyện chung.”

Hạ Mạt thoáng sửng sốt, đoán ý trong lời nói của Tống Văn Nhân.

Tống Văn Nhân kéo tay cô, nở nụ cười ấm áp rồi chậm rãi nói: “Nghiên Lễ lớn như vậy nhưng chưa bao giờ đưa cô gái nào khác về nhà. Nói ra sợ cháu chê cười nhưng bao nhiêu năm nay, dì chỉ thấy cháu là cô gái duy nhất ở bên cạnh nó, người nhà muốn giới thiệu bạn gái cho nó đều bị nó từ chối.”

Tống Văn Nhân thở dài than thở: “Dì và ba nó đều trông ngóng nó mau chóng lấy vợ, không biết khi nào nó mới dẫn bạn gái về gặp mặt ba mẹ nữa?”

Lòng bàn tay bà ấy ấm áp, nhìn Hạ Mạt đầy vẻ sâu xa. Cô dường như nhìn thấy niềm hi vọng tha thiết trong ánh mắt của bà ấy mà thoáng thấy lo.

Không lẽ mẹ của Lục Nghiễn Lễ vừa ý cô, muốn cô làm bạn gái của Lục Nghiễn Lễ?

Suy nghĩ này vừa thoáng hiện lên trong đầu liền bị Hạ Mạt phủ định, không phải cô tự ti nhưng nhà họ Lục là một gia tộc hiển hách, thường các nhà giàu có thế này đều sẽ lựa chọn liên hôn với gia tộc môn đăng hộ đối để hai bên cùng phát triển. Những đối tượng bà Tống sắp xếp cho Lục Nghiễn Lễ xem mắt trước đây đều là con cái thuộc gia thế hiển hách, làm sao bà ấy muốn một cô gái có điều kiện gia đình bình thường như cô làm con dâu chứ.

Không lẽ bà Tống nghe thấy tin đồn bên ngoài, cũng nghi ngờ cô và Lục Nghiễn Lễ có quan hệ vượt qua mức cấp trên cấp dưới nên mới muốn thử xem cô có suy nghĩ muốn gả vào nhà giàu không, sau đó nhanh chóng đuổi cô, tránh cho việc có một cô con dâu không môn đăng hộ đối.

Hạ Mạt suy đoán ý của Tống Văn Nhân, dè dặt nói: “Chắc là do duyên số của tổng giám đốc Lục vẫn chưa đến, dì đừng lo lắng. Cháu có quen một người, ba mươi tuổi vẫn chưa yêu ai bao giờ, mấy hôm trước cháu nhìn thấy cậu ấy thông báo đã có người yêu trong vòng bạn bè. Cậu ấy nói là trúng tiếng sét ái tình, sau ba ngày đã xác định yêu nhau, không chừng tổng giám đốc Lục

không lâu nữa cũng sẽ gặp được cô gái mà anh ấy vừa gặp đã yêu ạ.”

Hạ Mạt quen biết Lục Nghiễn Lễ đã được ba năm, người anh vừa gặp đã yêu chắc chắn không thể là cô.

Giọng điệu chân thành của Hạ Mạt muốn ám chỉ bản thân không hề có ý nghĩ vượt quá giới hạn với Lục Nghiễn Lễ.

Tống Văn Nhân nói đầy ẩn ý: “Vừa gặp đã yêu không bền đâu, hai người không hiểu gì nhau, tình cảm phải lâu dài, hiểu nhau mới tốt.”

Hạ Mạt không tiện phản bác Tống Văn Nhân, gật đầu theo bà ấy: “Dì nói đúng ạ.”

Tống Văn Nhân nghe vậy, nhìn cô với ánh mắt ôn hòa rồi vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô: “Giờ đã muộn rồi, cháu về nhà chắc khuya lắm, hay cứ ở lại đây để dì cho người sắp xếp phòng khách.”

Hạ Mạt khéo léo từ chối ý tốt của Tống Văn Nhân, nói mập mờ: “Ở nhà có người đợi cháu ạ.”

Nụ cười của Tống Văn Nhân trở nên cứng nhắc, bà ấy không hỏi sâu mối quan hệ của cô với ‘người nhà’ là gì, chỉ cười nói: “Vây dì không giữ cháu nữa, cháu mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dì ngủ ngon ạ.” Hạ Mạt đứng dậy khỏi sô pha, chào tạm biệt Tống Văn Nhân.

Dì Trần giúp việc của nhà họ Lục tiễn Hạ Mạt ra cửa, cô vừa ra khỏi phòng khách liền lấy di động ra.

Mười phút trước, L đã gửi tin nhắn trả lời cô.

[Buổi tối tốt lành.]

Hạ Mạt cố ý đi chậm lại, ngón tay soạn tin nhắn trên màn hình: [L, anh có thể giúp tôi một chuyện không?]

Lần này L trả lời tin nhắn rất nhanh.

[Sao thế?]

Hạ Mạt không có thời gian nói chi tiết với anh.

[Tôi gặp chút chuyện, có gì sẽ giải thích với anh sau. Bây giờ tôi sẽ gửi một tin nhắn thoại cho anh, anh đừng quan tâm nội dung tin nhắn, chỉ cần trả lời một tiếng “ừm” là được.]

Hạ Mạt bổ sung: [Anh nhớ trả lời bằng tin nhắn thoại nhé, làm ơn đó.]

Hôm nay bà Tống nói chuyện với cô với mục đích gì cũng chung quy cũng là do cô còn độc thân, muốn xóa bỏ nghi ngờ của bà Tống về mối quan hệ giữa cô và Lục Nghiễn Lễ thì biện pháp trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất chính là để bà Tống biết rằng cô đã có bạn trai.

Dì Trần dẫn Hạ Mạt ra chỗ xe đang đậu ngoài cổng, thấy cô cứ lững thững phía sau bèn ngoái lại nhìn thử.

Hạ Mạt đang cúi đầu lướt điện thoại, nhận thấy ánh mắt của dì Trần nên nỏ nụ áy náy giải thích: “Điện thoại cháu sắp hết pin mà bạn trai cháu cứ nhắn tin hoài, còn muốn gọi video call với cháu nữa.”

Giọng điệu của Hạ Mạt đầy bất lực.

Dì Trần hiểu ra, cười nói: “Cháu gái xinh xắn về nhà tối khuya thì bạn trai lo lắng cũng phải, không thì cháu cứ gọi video cho cậu ấy đi, tránh để người ta lo.”

“Điện thoại cháu không còn bao nhiêu pin, nếu gọi video sẽ bị sập nguồn mất.” Hạ Mạt mím môi, nói: “Đợi cháu một chút, để cháu gửi tin nhắn thoại cho anh ấy.”

Dì Trần gật đầu: “Không cần gấp.”

...

Lục Nghiễn Lễ đang ngồi trong phòng làm việc xử lý mấy email quan trọng, di động rung lên “ong ong”, thông báo có tin nhắn mới.

Lục Nghiễn Lễ nhìn chằm chằm tin nhắn hiện trên màn hình di động, đối phương nhờ anh làm một việc, cần anh giúp đỡ, nhưng lại không nói rõ nguyên nhân. Bây giờ trên mạng đủ chiêu trò lừa gạt, một trong số đó là thu thập giọng nói rồi tổng hợp giọng, sau đó là giả giọng để đạt được mục đích.

Lục Nghiễn Lễ nhú mày, thoát khỏi giao diện trò chuyện, mở WeChat gửi tin nhắn cho Tống Kỳ.

[Ứng dụng Heartbeat do công ty em phát triển cần tăng cường giám sát chống lừa đảo và tuyên truyền.]

Heartbeat là ứng dụng kết bạn do công ty em họ Lục Nghiễn Lễ, Tống Kỳ phát hành. Tống Kỳ đã cố ý khua môi múa mép trước mặt cô anh ấy là Tống Văn Nhân về ứng dụng này, nói ứng dụng phát hành chưa đến ba tháng đã ghép đôi được rất nhiều cặp.

Mấy năm nay, Tống Văn Nhân hối thúc con trai tìm bạn gái đến muốn phát điên, nghe Tống Kỳ nói ứng dụng này có thể tìm được bạn gái liền đốc thúc Lục Nghiễn Lễ tải ứng dụng, nếu không bà ấy sẽ sắp xếp đối tượng xem mắt cho anh.

Lục Nghiễn Lễ không thích mấy ứng dụng kết bạn kiểu này, báo đài thường xuyên đưa tin mấy kẻ lừa đảo lợi dụng ứng dụng kết bạn để lừa gạt qua mạng.

Lục Nghiễn Lễ gửi tin nhắn cho Tống Kỳ xong, đang chuẩn bị xóa thì điện thoại báo nhận được tin nhắn thoại của đối phương.

Ngón tay Lục Nghiễn Lễ dừng lại, anh nhếch miệng cười khẩy rồi mở tin nhắn thoại, muốn nghe thử cách thức của bọn lừa đảo hiện nay.

“Anh yêu.” Loa điện thoại vang lên một giọng nữ quen thuộc, nhẹ nhàng uyển chuyển, chỉ có một điểm khác với ngày thường, chính là trong giọng nói có thêm chút hờn dỗi: “Anh đừng lo, em đang trên đường về nhà, không cần chờ em đâu, anh ngủ trước đi.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 3

DTV-EBOOK

Hạ Mạt đã gửi một tin nhắn thoại đi nhưng mãi cho đến khi lên xe, cô vẫn chưa nhận được tin nhắn phản hồi từ L. Tuy nhiên, tin nhắn thoại vừa rồi của cô đã được gửi đi ở ngay trước mặt dì Trần, dù không nhận được tin nhắn hồi âm của L thì cô cũng đã đạt được mục đích của mình.

Chiếc xe vững vàng lăn bánh trên đường, tài xế đưa cô trở về căn hộ.

Hạ Mạt ngồi ở ghế phụ, ánh mắt dán chặt vào màn hình điện thoại. Phía trên khung trò chuyện với L hiển thị đối phương đang online nhưng mãi vẫn không thấy phản hồi.

Hạ Mạt mím môi, suy nghĩ liệu có phải lời nói vừa rồi của mình đã quá đường đột khiến đối phương khó hiểu rồi không.

Cô gửi một tin nhắn: [Xin lỗi nhé, anh L, tôi hơi bất lịch sự quá]

Sau đó, cô sắp xếp từ ngữ để giải thích: [Hiện tại tôi đang làm thư ký trong một công ty. Bởi vì tôi và cấp trên của tôi đều độc thân nên có những tin đồn đoán về mối quan hệ giữa tôi và anh ấy. Có lẽ những lời đồn đó đã đến tai mẹ của cấp trên, vừa nãy tôi đến nhà của anh ấy để lấy tài liệu, mẹ của anh ấy còn cố ý nhắc đến chuyện mong anh ấy sớm có bạn gái ở trước mặt tôi. Bà ấy còn nói tôi và anh ấy rất hợp nhau, hình như bà ấy đang thăm dò xem tôi có ý gì với anh ấy hay không. Để xóa tan nghi ngờ của bà ấy, tôi đành phải giả vờ mình đã có bạn trai rồi.]

Sau khi gửi đi một đoạn tin nhắn dài ngoằng, Hạ Mạt nhìn lại đoạn văn vừa gửi, nghĩ ngợi một chút rồi bổ sung: [Tôi không hề có ý gì với cấp trên của mình, anh ấy cũng không có bất kỳ ý gì với tôi. Quan hệ giữa tôi và anh ấy chỉ là mối quan hệ công việc đơn thuần mà thôi.]

Mục đích sử dụng ứng dụng hẹn hò của Hạ Mạt rất rõ ràng, đó là tìm được một người bạn trai phù hợp, những cuộc trò chuyện với đối phương cũng đều hướng đến mục tiêu tiến tới yêu đương. Còn về mối quan hệ giữa cô và Lục Nghiễn Lễ, cô cảm thấy mình cần phải có lời bảo đảm với đối phương.

Sau khi tin nhắn thứ hai được gửi đi vài giây, L trả lời: [Tại sao không nói thẳng những suy nghĩ của cô với mẹ của sếp?]

Hạ Mạt đáp lại: [Tất nhiên là không thể nói thẳng được. Đó là mẹ của sếp tôi mà, nếu tôi thẳng thắn nói rằng tôi không có ý gì với sếp của mình thì chẳng khác nào tôi đang coi thường anh ấy sao? Dù người ta cũng không để ý đến tôi đâu nhưng khi nghe được những lời như thế thì cũng sẽ không vui.]

Khung trò chuyện yên lặng vài giây, L lại hỏi cô: [Vậy cô có coi thường sếp của mình không?]

Hạ Mạt cảm thấy trọng tâm chú ý của đối phương rất kỳ lạ.

Cô gõ bàn phím trả lời: [Không phải là tôi coi thường anh ấy, mà là tôi tuyệt đối sẽ không hẹn hò với kiểu người như anh ấy.]

Khung trò chuyện lại im lặng một lúc, L tiếp tục hỏi: [Anh ta là kiểu người như thế nào?]

[Anh ấy ...]

Hạ Mạt đang chuẩn bị miêu tả cho đối phương nhưng khi vừa mới gõ được một từ thì bất giác nhận ra nội dung cuộc trò chuyện của mình với L luôn là đối phương đặt câu hỏi còn cô trả lời, như thế cô bị đối phương dẫn dắt vậy. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì rất có thể L sẽ biết rõ mọi thứ về cô mà cô lại chẳng biết gì về L cả.

Ngón tay của Hạ Mạt khựng lại, xóa đi dòng vừa gõ rồi gõ lại: [Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là tôi muốn làm việc một cách yên ổn, không thể để những lời đồn đó ảnh hưởng đến công việc của tôi được. Đây cũng là lý do tôi tải và đăng ký ứng dụng này.]

Hạ Mạt: [Còn anh thì sao? Tại sao anh lại tải ứng dụng này?]

Hạ Mạt hỏi lại anh, cô muốn giành lại quyền chủ động.

L không trả lời câu hỏi của cô: [Xin lỗi nhé, cô nhờ tôi giúp mà tôi lại chưa trả lời tin nhắn thoại của cô.]

L lại chuyển chủ đề về phía cô, đúng là một người đàn ông lơ đãng.

Hạ Mạt cầm điện thoại, khóe miệng của cô bất giác cong lên. Sự hứng thú của cô dành cho người đàn ông tên L này lại tăng thêm một chút.

Vì mục tiêu là hẹn hò nên khi trò chuyện cũng không cần quá nguyên tắc.

Hạ Mạt mím môi, nhấn giữ nút ghi âm giọng nói rồi nói với giọng điệu nửa đùa nửa thật: “Không sao, đã muộn thế này rồi mà tôi vẫn chưa về nhà, việc bạn trai tức giận và không trả lời tin nhắn của tôi là chuyện bình thường thôi.”

Sau khi tin nhắn thoại này được gửi đi thì giống như đá chìm xuống biển vậy, L hoàn toàn phớt lờ cô.

Hạ Mạt cũng không hề cảm thấy xấu hổ. Lợi ích của việc trò chuyện qua mạng thể hiện rất rõ ràng vào lúc này, cả hai đều không ai biết ai, nói năng suông sã một chút thì cũng không lo bị mất mặt.

Trong lòng Hạ Mạt bỗng dâng lên một cảm giác thích thú khi được làm bất cứ điều gì mình muốn. Sau khi tốt nghiệp, cô gia nhập Tập đoàn Lục thị và trở thành thư ký của Lục Nghiễn Lễ, đi theo anh tham dự các cuộc họp quan trọng và các bữa tiệc lớn nhỏ trong giới kinh doanh, tiếp xúc với những người đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp. Cô luôn phải cẩn thận từng lời nói, hành động của mình, thường xuyên phải để ý đến thân phận đối phương và hoàn cảnh xung quanh, phải nói những lời trái lòng và vui vẻ mỉm cười trong khi bản thân không hề thấy vui.

Trong mấy năm làm việc này, trên khuôn mặt của cô luôn mang theo nụ cười nhưng cô gần như đã quên mất lần cuối cùng mình mỉm cười từ tận đáy lòng là khi nào. Công việc chiếm trọn thời gian đã khiến cô dần trở nên tê liệt, cô gần như quên mất thời sinh viên mình từng là một cô gái hoạt bát, vui vẻ và thú vị.

Cảm giác không cần bận tâm đến hậu quả, có thể thoải mái nói bất cứ điều gì mình muốn khiến cô cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm.

Cô ngả lưng vào ghế, tiếp tục chủ động tấn công một cách thông thả: [L, sao anh không nói gì vậy, anh ngại à?]

Hạ Mạt nhìn vào màn hình điện thoại, đợi một lúc mà đối phương vẫn không trả lời. Mí mắt của cô dần trở nên nặng trĩu, cơn buồn ngủ kéo đến. Hạ Mạt đang định đặt điện thoại xuống để chớp mắt một lúc thì đối phương gửi tin nhắn đến.

L: [Gì cơ?]

Mặc dù chỉ có hai chữ nhưng Hạ Mạt lập tức hiểu được L đang hỏi câu ngại à mà cô nói là có ý gì.

Hạ Mạt cố gắng chống lại cơn buồn ngủ mà gõ tin nhắn: [Tôi nói việc bạn trai tức giận và không trả lời tin nhắn của tôi là chuyện bình thường, ý của tôi là khi ở trước mặt cô giúp việc trong nhà sếp, tôi đã gửi tin nhắn thoại cho anh. Anh không trả lời tôi, chắc hẳn dì ấy sẽ nghĩ là bạn trai tôi đang giận dữ nên mới không trả lời tin nhắn của tôi. Dù sao thì tôi cũng chỉ giả vờ gửi tin nhắn cho bạn trai ở trước mặt dì ấy thôi, không thật sự coi anh là bạn trai đâu nên anh không cần phải thấy ngại.]

L: [Tôi đang làm việc.]

Hàm ý là, anh không trả lời tin nhắn không phải vì ngại mà là vì đang bận công việc.

Hạ Mạt: [Đã muộn thế này rồi mà vẫn đang làm việc, xem ra công việc của anh cũng bận rộn quá nhỉ.]

Hạ Mạt đã sắp không chịu nổi nữa, bèn thuận thế kết thúc cuộc trò chuyện: [Vậy không làm phiền anh làm việc nữa, chúc ngủ ngon.]

Hạ Mạt thoát ứng dụng, đặt điện thoại sang một bên rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi lê thân thể mệt mỏi về đến căn hộ, vừa mới cởi đôi giày cao gót ra thì điện thoại lại đổ chuông, là mẹ của cô gọi đến.

Hạ Mạt vừa đi về phía ghế sofa trong phòng khách vừa nhấn nút nhận cuộc gọi: “Mẹ à, sao muộn vậy rồi mà mẹ vẫn chưa ngủ thế ạ?”

“Mẹ đang ở nhà chú hai của con.” Giọng nói của Lâm Ninh hạ xuống rất thấp, như là sợ người khác nghe thấy: “Hôm nay Tĩnh Tĩnh dẫn bạn trai về nhà, thím hai của con mời mẹ và ba của con qua đây ăn cơm. Cả vợ chồng chú thím ba cũng đang ở đây, tối nay mọi người đều không về nhà mà ở lại đây hết.”

“Tĩnh Tĩnh có bạn trai rồi ạ?” Hạ Tĩnh là con gái của chú hai cô.

Lâm Ninh đáp ừm một tiếng rồi không ngừng khen ngợi: “Chàng trai đó trắng trẻo, thư sinh, rất lễ phép. Hôm nay cậu ấy mang theo một đồng quà đến tặng cho chú thím hai của con, vợ chồng chú thím ấy cười đến nỗi không khép được miệng rồi đây.”

Giọng điệu của Lâm Ninh tràn đầy hâm mộ.

Hạ Mạt nói: “Vậy thì tốt quá rồi.”

Lâm Ninh: “Tĩnh Tĩnh và bạn trai của con bé dự định sẽ tổ chức đám cưới vào dịp Quốc Khánh năm nay.”

“Sớm thế ạ?” Hạ Mạt hơi ngạc nhiên: “Vợ chồng chú thím hai có đồng ý không ạ?”

Hạ Tĩnh nhỏ hơn Hạ Mạt ba tuổi, tháng trước vừa mới tốt nghiệp đại học.

“Đồng ý chứ, sao lại không đồng ý được. Có ba mẹ nào mà không mong con cái của mình lập gia đình càng sớm càng tốt chứ, hôn nhân của con cái là chuyện quan trọng nhất trong lòng ba mẹ. Ngày nào đêm nào mẹ cũng mong con có thể dẫn bạn trai về ra mắt ấy chứ.”

Lâm Ninh đổi chủ đề, từ chuyện của Hạ Tĩnh chuyển sang Hạ Mạt: “Tĩnh Tĩnh còn nhỏ hơn con ba tuổi, vậy mà người ta đã có bạn trai dẫn về nhà chuẩn bị kết hôn rồi đấy, còn con đến giờ vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Con định khi nào mới dẫn con rể về cho mẹ đây?”

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hạ Mạt thường xuyên bị gia đình thúc giục chuyện kết hôn, cô đã quen với chuyện này từ lâu rồi.

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, con mới 25 tuổi thôi mà.” Hạ Mạt khẽ đáp.

“Mẹ không sốt ruột sao được? Con đã 25 tuổi rồi mà đến giờ vẫn chưa có bạn trai. Ở trong thôn mình, con gái ở độ tuổi như con mà chưa kết hôn cũng chỉ còn có mỗi mình con thôi đấy. Càng về sau, con sẽ càng khó tìm được một người bạn trai tốt.” Giọng điệu của Lâm Ninh càng ngày càng trở nên gấp gáp.

Hiển nhiên, quan điểm của Hạ Mạt và mẹ của cô về độ tuổi 25 này hoàn toàn khác nhau.

Trong mắt Hạ Mạt, 25 tuổi là độ tuổi đẹp nhất của thanh xuân, là thời điểm để tập trung cho sự nghiệp. Nhưng với Lâm Ninh, con gái 25 tuổi chưa có bạn trai thì chất lượng người bạn trai tìm được sau này sẽ giảm đi rất nhiều.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 4

DTV-EBOOK

Hạ Mạt có thể hiểu tại sao mẹ cô lại có suy nghĩ như vậy. Cô sinh ra và lớn lên ở một thị trấn nhỏ, ở đó những người trẻ tuổi thường kết hôn sớm. Hầu như những cô gái cùng tuổi với Hạ Mạt đều đã kết hôn và có con rồi.

Đây là sự va chạm giữa tư tưởng của thế hệ trẻ và quan niệm của thế hệ trước, không ai có thể thuyết phục được đối phương đồng tình với quan điểm của mình. Người trong gia đình không thể nói chuyện bằng những lý lẽ lớn lao.

“Con phải tranh thủ lúc còn trẻ mới dễ chọn được một người đàn ông tốt. Con biết không, bây giờ không tìm thì sau này toàn là đàn ông do người khác chọn bỏ lại thôi.”

Hạ Mạt không cãi lại mẹ mà thuận theo lời của bà ấy để đỡ đành: “Vâng, con biết rồi, gặp được người phù hợp thì con sẽ thử hẹn hò xem sao.”

Lâm Ninh phàn nàn: “Lần nào con cũng nói cho có như vậy. Năm trước con cũng nói thế đấy, nói với mẹ là sẽ tìm bạn trai mà

đến giờ vẫn chưa thấy đưa ai về nhà đâu.”

Hạ Mạt cười nói: “Mẹ à, tìm bạn trai đâu phải như chọn bắp cải ở ngoài đường đâu mà nói có là có ngay vậy được. Chuyện kết hôn là chuyện cả đời, con phải chọn lựa cẩn thận chứ.”

“Đừng có cợt nhả với mẹ.”

“Con biết rồi mà.” Không đợi Lâm Ninh nói hết, Hạ Mạt đã ngắt lời: “Cợt nhả với mẹ chẳng có tác dụng gì, phải tập trung đi tìm bạn trai đúng không mẹ?”

Lâm Ninh: “Đừng lúc nào cũng nói con biết rồi như vậy, phải hành động thực tế đi.”

“Vâng, vâng, con sẽ nỗ lực hành động thực tế.” Từ đầu đến cuối Hạ Mạt đều thuận theo lời mẹ, khiến bà ấy không có lý do nào nữa.

“Thôi được rồi, hôm nay không nói chuyện này nữa, con nghỉ sớm đi.”

Hạ Mạt ngoan ngoãn đáp: “Vâng, mẹ cũng nghỉ sớm nhé.”

Kết thúc cuộc gọi, Hạ Mạt đặt điện thoại xuống rồi cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, cô lên giường nằm, trước khi ngủ còn kiểm tra điện thoại một lượt, chắc chắn rằng Lục Nghiễn Lễ không có dặn dò gì về công việc thì cô mới yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, Lục Nghiễn Lễ không có mặt ở công ty, công việc của Hạ Mạt nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Còn một tiếng nữa mới hết giờ làm, công việc trong tay cô đã gần như hoàn thành, cô xem lại bản báo cáo vừa viết trên màn hình máy tính một lượt, xác nhận không có sai sót gì thì mới gửi vào email của Lục Nghiễn Lễ, chờ anh phê duyệt.

Hiếm khi đi làm lại rảnh rỗi như vậy, Hạ Mạt ngả lưng tựa vào ghế, cầm cốc nước ở trước mặt lên uống một ngụm rồi lấy điện thoại nhắn tin cho L.

[Hôm nay sếp không có ở đây, cuối cùng cũng có thể chơi điện thoại rồi.]

Dường như L không hiểu được điều nhỏ nhặt này của cô: [Sếp ở đó thì không được chơi điện thoại sao?]

Hạ Mạt: [Tất nhiên lúc sếp ở công ty thì không thể chơi điện thoại được rồi. Sếp là nhà tư bản, chơi điện thoại ngay trước mặt sếp là điều tối kỵ ở nơi làm việc đấy.]

L không đồng tình với quan điểm của cô: [Chỉ cần hoàn thành công việc trong phạm vi của mình, chơi điện thoại trong thời gian rảnh cũng chẳng sao cả.]

Hạ Mạt thở dài, đầy oán thán: [L, anh không phải sếp của tôi nên anh không biết được đâu, sếp của tôi đúng là b**n th**.]

Đối phương im lặng một lúc rồi hỏi: [Như thế nào?]

Hạ Mạt lập tức gõ tin nhắn: [Anh ấy là một người cuồng công việc. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, gần như ngày nào cũng tăng ca đến tận khuya, mà hôm sau vẫn tràn đầy năng

lượng, tiếp tục làm việc chăm chỉ. Cũng không biết anh ấy lấy đâu ra nhiều năng lượng như thế nữa.]

Sếp không nghỉ, đương nhiên cô là thư ký thì cũng phải theo anh ấy tăng ca điên cuồng cả ngày lẫn đêm.

Hạ Mạt: [Làm việc dưới quyền của anh ấy, chỉ có một núi việc làm không hết, lấy đâu ra thời gian rảnh chứ. Nếu cứ tiếp tục thế này thì tôi thật sự lo sợ một ngày nào đó mình sẽ đột quỵ ngay tại chỗ làm mất.]

L: [Nếu cô cảm thấy công việc vượt quá khả năng chịu đựng, áp lực lớn thì tại sao không phản ánh với sếp của mình?]

Hạ Mạt cảm thấy đối phương câu này chắc chắn chưa từng bị xã hội vùi dập. Trong xã hội ngày nay, ai mà dám than phiền áp lực công việc với sếp cơ chứ.

Hạ Mạt: [L à, anh ngây thơ thật đấy. Nói với sếp rằng mình đang phải chịu áp lực lớn sẽ không khiến sếp đồng cảm với mình đâu. Sếp sẽ chỉ nghĩ rằng năng lực của anh không đủ, sau đó lạnh lùng bảo rằng nếu không thể đảm nhiệm được phần

công việc này thì ngay từ đầu đừng tốn thời gian để ứng tuyển vào vị trí này.]

Nhớ lại ba năm trước, lúc đi phỏng vấn, Lục Nghiễn Lễ từng nhìn ra sự căng thẳng của cô và lạnh lùng hỏi cô tại sao lại lãng phí thời gian, Hạ Mạt không khỏi rùng mình.

Hạ Mạt: [L, tôi nói nhỏ cho anh một bí mật nhé.]

L: [Cô nói đi.]

Hạ Mạt: [Sếp của tôi, anh ấy là một người đàn ông cực kỳ tự luyện!!!]

Lần này, đối phương im lặng rất lâu, lâu đến mức Hạ Mạt tưởng đối phương đang bận việc khác, sẽ không trả lời nữa. Đúng lúc đó, khung trò chuyện xuất hiện một tin nhắn.

L: [Anh ta tự luyện như thế nào?]

Hạ Mạt: [Cùng đợt phỏng vấn trợ lý cho sếp của tôi có tổng cộng tám người, họ đều là những sinh viên xuất sắc có năng lực vượt trội nhưng cuối cùng chỉ có một mình tôi được giữ lại. Ban đầu, sếp của tôi cũng không hài lòng với tôi đâu, suýt chút nữa thì tuyên bố loại tôi rồi. Lúc đó, linh cảm của tôi chợt lóe lên, cứ liều một phen mà tâng bốc sếp đủ điều, vậy mà cuối cùng tôi lại được giữ lại thật.]

Hạ Mạt: [Sau này nghĩ lại màn thể hiện trong buổi phỏng vấn hôm đó của tôi, không phải là nhờ vào mấy lời nịnh bợ hợp ý sếp này sao? Mấy năm nay, tôi ở bên cạnh sếp, mỗi lần anh ấy không vui, tôi đều cố gắng hết sức để nịnh nọt, tâng bốc anh ấy lên tận mây xanh.]

L có vẻ bất lực: [Những lời cô khen sếp đều không phải thật lòng sao?]

Hạ Mạt thấy khó hiểu: [L, anh kỳ lạ thật đấy. Đương nhiên mấy lời khen sếp đều là vì miếng cơm manh áo, trái với lương tâm thôi.]

Lục Nghiễn Lễ ngồi trước máy tính, vừa kiểm tra xong bản báo cáo mà Hạ Mạt gửi qua email. Anh mở danh sách liên lạc

trên WeChat, tìm tên của cô rồi nhắn tin: [Được rồi.]

Câu được rồi này có nghĩa là anh đã đọc email của Hạ Mạt và không có vấn đề gì.

Thoát khỏi WeChat, Lục Nghiễn Lễ lại mở ứng dụng hẹn hò lên, rũ mắt nhìn những lời lên án của Hạ Mạt đối với mình, tâm trạng của anh lúc này rất khó tả.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Nghiễn Lễ mở lại WeChat.

Tổng giám đốc Lục: [Thư ký Hạ, sắp xếp một thư ký thay thế cho tôi.]

Hạ Mạt: [Vâng, tổng giám đốc Lục.]

Hạ Mạt đang chờ những chỉ thị tiếp theo của anh. Trước đây, mỗi khi Lục Nghiễn Lễ yêu cầu sắp xếp thư ký thay thế, thường là vì anh có công việc khác cần giao cho cô.

Tổng giám đốc Lục: [Dạo này cô vất vả rồi, nghỉ phép dài ngày đi.]

Hạ Mạt bất ngờ nhận được lời hỏi thăm từ người sếp máu lạnh của mình thì không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Ba năm làm việc bên cạnh Lục Nghiễn Lễ, cô chưa từng nghỉ phép. Việc Lục Nghiễn Lễ chủ động đề nghị cô nghỉ phép dài ngày khiến Hạ Mạt vừa ngạc nhiên vừa dần nhận ra điều gì đó không bình thường.

Dạo gần đây công việc của cô vẫn như thường lệ, cũng không có gì đặc biệt. Đang yên đang lành, tại sao đột nhiên Lục Nghiễn Lễ lại đề nghị cô nghỉ phép dài hạn.

Hạ Mạt không thể không liên tưởng đến những lời đầy ẩn ý mà hôm qua bà Tống đã nói với cô khi cô đến nhà họ Lục.

Hôm qua bà Tống mới tìm cô nói chuyện, hôm nay Lục Nghiễn Lễ đã đề nghị cô xin nghỉ phép dài ngày.

Nếu tin đồn đã đến tai bà Tống thì chắc chắn Lục Nghiễn Lễ cũng sẽ biết.

Chẳng lẽ Lục Nghiễn Lễ không hài lòng với những suy đoán của người ngoài về mối quan hệ giữa cô và anh nên lấy cớ cho cô nghỉ phép dài ngày để đuổi cô ra khỏi Tập đoàn Lục thị?

Đã lâu rồi Hạ Mạt mới có cảm giác hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Lục Nghiễn Lễ. Cô cảnh giác nhắc lại: [Không vất vả đâu ạ. Tổng giám đốc Lục, có thể được làm việc bên cạnh anh và được một người tài năng như anh dẫn dắt chính là vinh hạnh của tôi. Tôi rất trân trọng từng phút giây được học hỏi từ anh, tôi không cần nghỉ phép đâu ạ.]

Lời nói của Hạ Mạt đầy chân thành, sự ngưỡng mộ và kính trọng dành cho Lục Nghiễn Lễ như sắp tràn ra khỏi màn hình.

Hầu như ai cũng biết thư ký của tổng giám đốc Lục là người có tính cách hiền lành, ăn nói nhẹ nhàng, phong thái đĩnh đạc và miệng lưỡi rất ngọt khiến ai nói chuyện cũng cảm thấy rất thoải mái.

Lục Nghiễn Lễ nhìn dòng tin nhắn đầy sự ngợi khen của Hạ Mạt trên WeChat, lại mở ứng dụng hẹn hò lên xem lại một lần nữa.

[Sếp của tôi đúng là b**n th**.]

[Sếp của tôi, anh ấy là một người đàn ông cực kỳ tự luyện!!!]

[Đương nhiên mấy lời khen sếp đều là vì miếng cơm manh áo, trái với lương tâm thôi.]

Lục Nghiễn Lễ đang nhìn chăm chăm vào những dòng tin nhắn đầy oán thán trên màn hình thì phía trên cùng lại nảy ra thông báo có tin nhắn mới từ WeChat.

Cô thư ký kia của anh vẫn nói những lời đầy xảo mai như thường lệ.

[Tổng giám đốc Lục, có được một người sếp như anh đúng là may mắn của tôi.]

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt suy nghĩ một lúc rồi trả lời tin nhắn:
[Thư ký Hạ, có được một người thư ký như cô cũng là may mắn của tôi.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 5

DTV-EBOOK

Lời khen đột ngột vừa rồi của Lục Nghiễn Lễ khiến Hạ Mạt không hiểu ra sao. Mặc dù nội dung tin nhắn có vẻ như đang công nhận cô nhưng không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy câu “Có được một người thư ký như cô cũng là may mắn của tôi” kia đầy ẩn ý.

Cô đã làm việc bên cạnh Lục Nghiễn Lễ lâu như vậy rồi nhưng chưa từng nghe anh khen ngợi bất kỳ ai, đây cũng là lần đầu tiên cô được anh khen ngợi. Quá bất thường, dù sao thì cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Tối hôm đó, Hạ Mạt nằm trên giường, trần trọc mãi mà không ngủ được.

Rốt cuộc tổng giám đốc Lục đột nhiên muốn cho cô nghỉ phép dài hạn là vì lý do gì?

Tối hôm qua bà Tống tìm cô nói chuyện, bà ấy khen cô trông trẻ trung, nói cô và Lục Nghiễn Lễ rất hợp nhau. Bà ấy không quan tâm đến chuyện môn đăng hộ đối và muốn cô làm con dâu

là thật hay đơn giản chỉ là một cách thử lòng, xem cô có ý định đó hay không để đề phòng trước chăng?

Bà Tổng đã nghe được tin đồn về cô và Lục Nghiễn Lễ, khả năng cao bà ấy sẽ nhắc đến chuyện này với anh. Lục Nghiễn Lễ sẽ nghĩ thế nào? Dù cô và Lục Nghiễn Lễ luôn giữ mối quan hệ rất rõ ràng, không vượt quá giới hạn, trong lòng Lục Nghiễn Lễ biết rõ những tin đồn nói cô dựa vào nhan sắc để thăng tiến chỉ là vô căn cứ. Nhưng liệu anh có vì danh dự của mình mà quyết định sa thải cô hay không.

Dù cô đã làm việc bên anh ba năm, có thể tạm coi là đã có chút chỗ đứng nhưng so với danh dự của anh thì một người thư ký như cô thật sự chẳng là gì cả.

Những suy nghĩ hỗn loạn không ngừng lớn vồn trong đầu của Hạ Mạt. Cô trần trọc mãi đến hơn bốn giờ sáng mới dần thiếp đi.

Sáng hôm sau, Hạ Mạt bị tiếng chuông báo thức làm tỉnh giấc, với hai mắt mơ màng, cô thò tay ra khỏi chăn mò mẫm tìm điện thoại để tắt chuông, thiếu ngủ trầm trọng, mí mắt nặng trĩu đến mức không thể nhắc lên nổi.

Vật lộn ở trên giường thêm hai phút, Hạ Mạt cố gắng ngồi dậy, xoa bóp thái dương rồi uể oải xỏ dép lê, đi vào phòng tắm để rửa mặt.

Căn hộ mà Hạ Mạt đang thuê cách công ty không xa, chỉ cần đi qua hai trạm dừng tàu điện ngầm, thời gian di chuyển chỉ mất khoảng hơn mười phút.

Cô đến công ty khá sớm, tầng làm việc của tổng giám đốc vẫn im ắng, không một bóng người. Hạ Mạt đặt túi xách xuống bàn làm việc của mình, sau đó đẩy cửa bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc, cô lấy khăn ướt lau qua bàn ghế của Lục Nghiễn Lễ rồi mở cửa sổ ra để thông gió.

Làm xong những việc này, Hạ Mạt đi vào phòng trà pha một cốc cà phê đen không đường. Quay lại bàn làm việc, cô nhấp một ngụm cà phê để tỉnh táo hơn, sau đó bật máy tính lên, sắp xếp các tài liệu mà Lục Nghiễn Lễ cần dùng trong buổi họp sáng nay, nhanh chóng bước vào trạng thái làm việc.

Các đồng nghiệp trong phòng tổng giám đốc lần lượt đến công ty.

“Thư ký Hạ, chào buổi sáng.” Lâm Táp vừa đẩy cửa bước vào phòng làm việc đã lập tức chào cô.

Hạ Mạt ngẩng lên khỏi màn hình máy tính nhìn về phía cô ấy, khóe môi khẽ cong, ánh mắt sáng rỡ và đầy ý cười: “Chào buổi sáng, chị Táp.”

“Em ăn sáng chưa? Chị có mang theo ít bánh mì này.”

Lâm Táp lấy từ trong túi ra hai chiếc bánh mì nhỏ rồi đưa cho Hạ Mạt.

“Cảm ơn chị Táp, lát nữa em sẽ ăn.” Hạ Mạt nhận lấy bánh mì rồi bỏ vào ngăn kéo dưới bàn làm việc. Cô phát hiện hôm nay Lâm Táp đã thay đổi kiểu tóc, cô nhìn mái tóc của Lâm Táp rồi mỉm cười khen ngợi: “Hôm nay chị trang điểm xinh thật đấy, chị uốn tóc rồi đúng không?”

“Hôm qua sau khi tan làm chị đi uốn đấy.” Lâm Táp đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc, biểu cảm có chút không tự tin, hỏi: “Em thấy kiểu tóc này có hợp với chị không?”

“Đương nhiên là hợp với chị rồi.” Giọng điệu của Hạ Mạt rất chân thành: “Chị Táp, hôm nay trông chị vừa dịu dàng lại vừa tri thức. Chị làm tóc ở tiệm nào vậy, giới thiệu cho em với, đúng lúc dạo này em cũng đang định đổi kiểu tóc.”

Lâm Táp được cô khen thì bật cười: “Chị cũng thấy kiểu tóc này khá đẹp, vậy mà anh rể của em lại bảo không hợp, còn nói trông chị già hơn vài tuổi nữa.”

“Không thể nào.” Hạ Mạt ngạc nhiên, chớp mắt nói: “Anh rể có thể lấy được chị làm vợ, chắc hẳn mắt nhìn người phải rất tinh tường chứ. Làm sao lại thấy kiểu tóc này không đẹp được?”

Một câu hai nghĩa, vừa khen ngợi Lâm Táp vừa khẳng định lại kiểu tóc mới của Lâm Táp.

Lâm Táp vui mừng rạng rỡ: “Vẫn là nói chuyện với em là thoải mái nhất. Anh rể của em đúng là kiểu đàn ông đầy nam

tính, nói chuyện dễ khiến người ta phải ghen chết, giờ chị về nhà còn chẳng muốn nói chuyện với anh ấy.”

Lâm Táp bắt đầu về phần nản chồng mình nhưng Hạ Mạt rất biết chừng mực, không tiếp lời cô ấy. Trong lòng Lâm Táp thầm cảm thán, cô gái này thật sự rất thông minh, biết giữ chừng mực, tinh tế, cả IQ và EQ đều cao. Nói chuyện với Hạ Mạt luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Thư ký Hạ, chào buổi sáng. Mẹ anh ở quê vừa gửi lên ít cam, đặc sản của quê anh đấy, em ăn thử đi.”

Đồng nghiệp Chu Hồng Hưng bước vào, đưa cho Hạ Mạt hai quả cam.

“Cảm ơn anh Chu.” Hạ Mạt cười với anh ấy.

Các đồng nghiệp trong văn phòng tổng giám đốc đều có mối quan hệ khá tốt, các đồng nghiệp khác lần lượt đến văn phòng đều chào hỏi Hạ Mạt. Chẳng mấy chốc, trên bàn làm việc của cô đã chất đầy trái cây và đồ ăn vặt.

“Chị Mạt Mạt.” Vẫn như thường lệ, Hứa Tương Tương là người cuối cùng đến sát giờ nhất. Cô ấy bước đến bên bàn làm việc của Hạ Mạt, cầm một cốc cà phê trong tay rồi cúi đầu xuống lục lọi túi xách với vẻ mặt mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng nhạt, rõ ràng là đêm qua cô ấy không được ngủ nghỉ đầy đủ nên tinh thần không được tốt cho lắm.

Cô ấy vừa mới tốt nghiệp đại học, hiện tại vẫn đang trong thời gian thực tập. Đột nhiên đang từ cuộc sống vô lo vô nghĩ trong môi trường đại học chuyển sang áp lực công việc nơi công sở nên vẫn chưa thể thích nghi được ngay, suốt ngày ngáp liên tục, dáng vẻ mệt mỏi lúc nào cũng thể hiện rõ trên gương mặt.

Hứa Tương Tương là một tiểu thư con nhà giàu, được gia đình sắp xếp vào làm việc tại Tập đoàn Lục thị. Dù các đồng nghiệp khác có mệt mỏi đến đâu thì khi đến công ty cũng phải cố gắng giữ vững tinh thần, giữ gìn hình tượng chẵn chu và ngăn nắp ở trước mặt tổng giám đốc Lục để tránh làm mất việc. Chỉ có Hứa Tương Tương là không đến mấy chuyện này, những người khác đi làm là để kiếm tiền sống qua ngày, còn cô ấy đi làm chỉ là để giết thời gian.

Tuy nhiên, Lục Nghiễn Lễ lại không chấp nhận có bất kỳ sai sót nào trong công việc. Dù Hứa Tương Tương có chỗ chống lưng thì cô ấy cũng không được hưởng bất kỳ đặc quyền nào trong công việc, vẫn được giao rất nhiều công việc. Bởi vậy, dù ngày nào cô gái này cũng đều đến sát giờ nhưng chưa bao giờ dám đi muộn hay về sớm.

“Hôm qua em mua mấy viên sô-cô-la ở siêu thị, ăn ngon lắm, chị ăn thử đi.” Hứa Tương Tương lấy ra vài viên sô-cô-la từ trong túi rồi đưa cho Hạ Mạt. Lúc cô đưa tay ra nhận lấy thì hai mắt của Tương Tương chột sáng lên: “Chị Mạt Mạt, màu son hôm nay của chị nhìn đẹp quá, chị giới thiệu cho em mã màu son đi, em cũng muốn mua một cây.”

Cô ấy lấy điện thoại ra, mở ứng dụng mua sắm lên, định đặt hàng ngay.

Hôm nay Hạ Mạt đã dùng thử son mới mua ở trong trung tâm thương mại vào cuối tuần trước. Lúc thử màu này ở trong cửa hàng thì thấy khá đẹp nên cô mua luôn nhưng cũng không để ý đến mã màu. Cô cúi đầu, đang định lấy son từ trong túi ra để xem mã màu thì loáng thoáng nghe thấy bên ngoài hành lang có người nói chào tổng giám đốc Lục, cô lập tức thu tay lại,

ngồi thẳng lưng, nhỏ giọng nhắc nhở Hứa Tương Tương: “Tổng giám đốc Lục đến rồi.”

Nghe vậy, Hứa Tương Tương vội vàng bỏ dở việc mua son, xách theo túi chạy nhanh về bàn làm việc của mình.

Một lát sau, Lục Nghiễn Lễ bước vào, bầu không khí vốn có chút ồn ào trong văn phòng bỗng trở nên yên tĩnh hẳn.

Hạ Mạt thấy Lục Nghiễn Lễ sắp đi ngang qua bàn mình thì đứng dậy trước vài giây, lễ phép chào: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Lục.”

Bàn làm việc của cô cách cửa phòng làm việc của Lục Nghiễn Lễ không xa, tiện cho việc anh giao nhiệm vụ. Trước đây, Lục Nghiễn Lễ chỉ đi ngang qua chỗ của cô nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại đột ngột dừng bước trước bàn làm việc.

Hạ Mạt tưởng anh có việc cần giao nên khẽ ngẩng mắt lên, đúng lúc chạm phải ánh nhìn sâu thẳm của anh. Ánh mắt ấy dừng lại trên người cô khiến trái tim của cô bất giác run lên, nặng trĩu.

Trong sự lo lắng bất an, Hạ Mạt mỉm cười, hai mắt cong cong, gương mặt toát lên vẻ điềm đạm và tự nhiên: “Tổng giám đốc Lục, anh có cần tôi pha cho anh một tách cà phê không ạ?”

Ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ không bộc lộ cảm xúc gì, anh dời mắt đi nhưng cũng không trả lời cô mà nhấc chân đi thẳng vào phòng làm việc.

Hạ Mạt lập tức vào phòng pha trà chuẩn bị pha cà phê.

Trong lúc chờ máy pha cà phê hoạt động, cô lấy điện thoại ra nhắn tin chào L.

Hạ Mạt: [Chào buổi sáng, L.]

Cô mở camera, chụp một bức ảnh máy pha cà phê đang hoạt động rồi gửi cho L.

Hạ Mạt: [Một ngày làm trâu làm ngựa lại bắt đầu.]

Tốc độ trả lời tin nhắn của L nhanh hơn cô tưởng, gần như ngay khi tin nhắn vừa được gửi đi đã nhận được tin nhắn trả lời từ anh.

L: [Trâu ngựa?]

Hạ Mạt ngạc nhiên: [Anh không biết trâu ngựa là gì à. L, bình thường anh không lướt mạng à? Đây là một meme mới gần đây ở trên mạng dùng để chỉ những người làm công ăn lương như tôi, làm trâu làm ngựa cho sếp.]

Hạ Mạt cảm thấy hình như L không hiểu được nỗi khổ của những người trẻ đi làm thuê ngày nay, cô bắt đầu nghi ngờ về tuổi tác của anh.

Hạ Mạt: [L, tôi có thể mạo muội hỏi tuổi của anh được không?]

Tiêu chuẩn chọn bạn trai của Hạ Mạt là đối phương không được lớn hơn cô quá tám tuổi. Nếu khoảng cách tuổi tác giữa đối

phương và cô quá lớn thì khi hẹn hò sẽ dễ tạo ra khoảng cách thế hệ.

Tin nhắn gửi đi đã lâu nhưng khung trò chuyện vẫn không có động tĩnh gì.

Dường như L rất thận trọng, giữ kín thông tin cá nhân của mình.

Hạ Mạt có thể hiểu được đối phương. Dù sao nói chuyện qua mạng thì cũng không biết đối phương là ai.

Cô đổi sang một câu hỏi khác: [L, anh biết đấy, tôi dùng ứng dụng hẹn hò là để tìm bạn trai. Tôi có yêu cầu về tuổi của bạn trai nên tôi muốn biết anh có trên ba mươi ba tuổi không thôi.]

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, trong lòng có chút hồi hộp, cô thầm cầu mong tuổi của anh sẽ không vượt quá ba mươi ba tuổi.

L: [Không.]

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, mắt cong lên, gõ chữ: [Cà phê pha xong rồi, tôi đi đưa cà phê cho sếp đây. Lúc nào rảnh trò chuyện tiếp nhé.]

Hạ Mạt bung tách cà phê vừa pha, nhanh nhẹn bước về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, gõ cửa rồi bước vào.

Lục Nghiễn Lễ đang ngồi ở sau bàn làm việc, trước mặt là một tập tài liệu, anh đang ký tên.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, Hạ Mạt đặt tách cà phê lên bàn rồi khẽ nói: “Tổng giám đốc Lục, tôi pha cà phê cho anh.”

Lục Nghiễn Lễ cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ ừ một tiếng, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Hạ Mạt bắt đầu báo cáo lịch trình công việc của anh trong ngày hôm nay. Cô vừa nói xong phần lịch trình vào buổi sáng thì đột nhiên Lục Nghiễn Lễ ngược mắt lên, hơi dựa người ra sau

ghế, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô như là đang dò xét, cả hai mắt đều nhìn thẳng vào mắt của cô.

Hạ Mạt bị anh nhìn chăm chăm như vậy thì cảm thấy da đầu tê rần, tim đập nhanh mất kiểm soát, nhất thời cô cũng không biết mình định nói gì tiếp theo.

Trong không gian tĩnh lặng, Hạ Mạt cảm giác có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Cô không khỏi suy tư, tại sao tổng giám đốc Lục lại nhìn mình chăm chú mà không nói gì cả như vậy.

“Thư ký Hạ.” Lục Nghiễn Lễ bất ngờ lên tiếng gọi cô, ngón tay của anh chỉ về phía ghế sofa ở cách đó không xa: “Ngồi xuống đi.”

Ánh nắng xuyên qua khung cửa kính tràn vào phòng, chiếu lên khuôn mặt của tổng giám đốc Lục khiến cho đôi chân mày nghiêm nghị của anh dường như dịu dàng hơn rất nhiều.

Hạ Mạt ngồi xuống ghế sofa, cẩn thận mở lời: “Tổng giám đốc Lục, anh có việc gì cần dặn dò ạ?”

“Làm việc bên cạnh tôi, áp lực lớn lắm phải không?” Lục Nghiễn Lễ nhìn cô, trong giọng điệu không bộc lộ cảm xúc gì.

Đôi mắt hạnh của Hạ Mạt khẽ cong lên: “Làm việc bên cạnh tổng giám đốc Lục, thời gian mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, một ngày có hai mươi bốn giờ là không hề đủ. Nếu có thể kéo dài thêm thời gian của mỗi ngày thì tốt rồi, như vậy tôi mới có thể học hỏi được nhiều hơn từ tổng giám đốc Lục ạ.”

Sau khi cô nói xong, Lục Nghiễn Lễ mãi không lên tiếng. Không khí xung quanh như đông cứng lại, trong lúc Hạ Mạt cảm thấy lo lắng bất an thì hàng lông mi của anh khẽ động đậy, trong ánh mắt trầm lặng của anh thoáng hiện lên một nụ cười khẩy.

Rời khỏi phòng làm việc, toàn thân Hạ Mạt như một sợi dây đàn bị căng quá mức.

Ngồi xuống bàn làm việc, thậm chí cô còn có thể nghe rõ nhịp tim của chính mình.

Cả ngày hôm đó, Hạ Mạt bồn chồn không thôi. Tiến độ công việc của cô cũng bị kéo chậm lại rất nhiều. Gần đến giờ tan làm rồi mà cô vẫn còn rất nhiều công việc chưa hoàn thành, hôm nay chắc chắn cô sẽ phải tăng ca đến khuya.

Lúc giám đốc nhân sự Kiều Phàm bước ra từ phòng làm việc của tổng giám đốc và đi ngang qua bàn làm việc của Hạ Mạt thì nghiêng đầu nhìn về phía cô, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

“Chị Phàm.” Hạ Mạt phát hiện Kiều Phàm đang nhìn mình, cô rời mắt khỏi màn hình máy tính và nhìn về phía cô ấy, sau đó khẽ cong môi chào hỏi, đôi mắt xinh đẹp của cô tràn ngập ý cười trông vô cùng thân thiện.

Kiều Phàm liếc mắt về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó chạy bước nhỏ tới trước mặt Hạ Mạt, hạ thấp giọng rồi nói bên tai cô: “Tổng giám đốc Lục vừa bảo chị nhanh chóng sắp xếp tuyển dụng một thư ký mới cho anh ấy.”

Hạ Mạt nghe vậy không khỏi đờ ra, nhưng cô đã nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh rồi nói với Kiều Phàm: “Cảm ơn chị Phàm đã nhắc nhở ạ.”

Hạ Mạt nhìn theo bóng lưng Kiều Phàm rời đi rồi ngồi thần thờ tại bàn làm việc, đột nhiên cô rất muốn khóc.

Cô hít sâu một hơi, nhắm tin cho L.

Hạ Mạt: [L, anh có đó không?]

Hạ Mạt: [L, có lẽ tôi sắp thất nghiệp rồi.]

L: [Đã xảy ra chuyện gì vậy?]

Hạ Mạt: [Hôm qua, sếp của tôi đột nhiên bảo tôi tìm một thư ký thay thế rồi cho tôi nghỉ phép dài hạn. Tôi nghi ngờ anh ấy muốn sa thải tôi nên đã rất tích cực tỏ ý không cần nghỉ phép. Nhưng hôm nay anh ấy vẫn thông báo với phòng nhân sự rằng phải nhanh chóng tuyển một thư ký mới cho tổng giám đốc.]

L: [Tuyển thêm một thư ký nữa sẽ có thể san sẻ một phần công việc với cô, không phải cô bảo công việc của cô áp lực lắm

sao?]

Hạ Mạt lại không nghĩ vậy: [Tôi cảm thấy anh ấy muốn tìm một thư ký mới để thay thế tôi.]

L: [Anh ta nói sẽ sa thải cô à?]

Hạ Mạt: [Mặc dù không sa thải tôi nhưng hai ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện. Nói ra thì dài dòng lắm, L, bây giờ tôi đang rất muốn khóc đây.]

Trong phòng làm việc, Lục Nghiễn Lễ nhìn dòng tin nhắn trên màn hình, anh nghĩ tới đôi mắt hạnh lúc nào cũng xuất hiện ý cười kia của Hạ Mạt giờ đây lại đang ngập tràn nước mắt, không hiểu sao một cảm giác áy náy chợt dâng lên trong lòng anh.

Anh mở WeChat, gõ chữ ở trong thanh soạn thảo: [Thư ký Hạ, xét thấy khối lượng công việc của cô quá nhiều nên sau này sẽ có thêm một thư ký mới vào làm để san sẻ công việc với cô.]

Lục Nghiễn Lễ soạn tin nhắn xong, đang chuẩn bị bấm gửi đi thì ứng dụng hẹn hò trên màn hình hiện thông báo có tin nhắn mới.

[Sao số của tôi lại khổ như vậy chứ. Ngày nào tôi cũng làm việc rất chăm chỉ, nịnh nọt sếp đến mức bất chấp sấm sét giáng xuống thì cũng không sợ, kết quả vẫn không thoát khỏi nguy cơ bị sa thải.]

Ngón tay của Lục Nghiễn Lễ khựng lại, anh quay trở lại ứng dụng hẹn hò.

L: [Sấm sét giáng xuống?]

Hạ Mạt khịt mũi, cố nén nước mắt: [Không phải nói dối sẽ dễ bị sấm sét đánh sao? Tôi ở bên cạnh sếp đã nói nhiều lời trái với lương tâm như vậy, không phải là đang bất chấp nguy cơ bị sấm sét đánh hay sao.]

Lục Nghiễn Lễ nhìn thấy dòng tin nhắn kia trên điện thoại thì trầm mặc một lúc lâu, sau đó anh quay lại WeChat, xóa sạch tất cả những gì mình vừa gõ trong thanh soạn thảo đi.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 6

DTV-EBOOK

Do sắp tới ngày giỗ của ông cụ nhà họ Lục nên gần đây người nhà họ Lục đều tụ họp đông đủ ở căn nhà cũ. Nhà họ Lục còn tổ chức một cuộc họp gia đình vào tối nay nên Lục Nghiễn Lễ đã rời khỏi công ty từ lúc sáu giờ.

Tổng giám đốc Lục vắng mặt ở công ty, bầu không khí ở văn phòng tổng giám đốc lập tức trở nên sôi động hơn hẳn. Ban đầu, mọi người bàn tán về chuyện tối nay ăn gì, không lâu sau thì mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc và lần lượt rời khỏi văn phòng.

Rất nhanh sau đó, cả văn phòng tổng giám đốc chỉ còn lại một mình Hạ Mạt vẫn đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, tiếng gõ bàn phím vang lên liên tục.

Lâm Táp xách túi bước tới bàn làm việc của Hạ Mạt, quan tâm hỏi: “Mạt Mạt, em vẫn chưa làm xong việc à?”

Hạ Mạt nói: “Em chỉ còn một chút nữa thôi.”

“Mang về nhà làm đi.” Lâm Táp nói một cách thiện ý: “Sếp Lục không có ở đây mà mọi người cũng về hết rồi. Một mình em ở công ty tăng ca sẽ rất cô đơn đấy, hay là cứ về sớm đi, đúng lúc có thể đi cùng chị, chị tiện đường chở em về.”

Hạ Mạt cười nói: “Chị à, không phải là chị đã quên rồi đấy chứ, em về nhà cũng chỉ có một mình thôi mà.”

Lúc này Lâm Táp mới nhớ ra Hạ Mạt còn độc thân, cũng không sống cùng ba mẹ mà thuê nhà ở một mình.

“Ôi xem đầu óc của chị này, cứ hay quên là em vẫn chưa có bạn trai.” Lâm Táp nói xong thì tự giải thích: “Nhưng cũng không thể trách chị được, ai bảo em có gương mặt như chẳng thiếu bạn trai vậy.”

Lâm Táp nâng tay véo nhẹ má của Hạ Mạt, nói đùa: “Gương mặt xinh xắn mơn mớn thế này, ngay cả chị là phụ nữ còn thấy rung động, sau này cũng không biết em sẽ rơi vào tay của tên đàn ông may mắn nào đây.”

Hạ Mạt giả vờ sợ hãi: “Chị ơi, lời này mà để anh rể nghe thấy thì sợ là anh ấy sẽ đến tìm em gây chuyện mất.”

“Anh ấy dám chắc.” Lâm Táp nhân cơ hội véo má Hạ Mạt thêm một cái nữa rồi cười nói: “Yên tâm đi, nếu anh rể của em dám đi tìm em để gây chuyện thì chị nhất định sẽ bảo vệ em.”

Hạ Mạt đùa giỡn với Lâm Táp vài câu rồi khéo léo từ chối lời đề nghị cho cô quá giang về nhà. Cô đưa mắt nhìn theo Lâm Táp rời đi, sau đó lại tiếp tục tăng ca làm nốt việc của mình.

Ban đầu, Hạ Mạt định xử lý hết mọi công việc tại công ty rồi mới về nhà. Dù sao tăng ca ở công ty hay mang việc về nhà làm thì cũng chẳng khác gì nhau, đều chỉ có một mình. Thậm chí, ở công ty còn được hưởng điều hòa miễn phí, tiết kiệm một ít tiền điện điều hòa ở nhà.

Đến hơn chín giờ tối, điện thoại của Hạ Mạt rung lên, là Diệp Dao Dao gọi đến.

Giọng nói từ đầu dây bên kia của Diệp Dao Dao ngắt quãng, ban đầu cố gắng kìm nén nghẹn ngào nhưng nói đến cuối cùng

thì lại bật khóc nức nở.

Mấy ngày trước, căn phòng trọ mà Diệp Dao Dao thuê vẫn chưa hết hạn hợp đồng nhưng chủ nhà lại đột nhiên muốn bán nhà, thông báo cho cô ấy phải dọn đi trong vòng một tuần.

Ở thành phố lớn, muốn thuê được một căn phòng phù hợp trong khoảng thời gian ngắn là không hề dễ dàng. mấy ngày nay, sau giờ làm việc Diệp Dao Dao đều đi theo môi giới để tìm nhà. Mất thấy đã sắp đến hạn cuối mà chủ nhà đưa ra, cô ấy vội vàng quyết định chọn một căn phòng, thương lượng xong xuôi với môi giới và hẹn hôm nay sẽ ký hợp đồng. Nhưng ngay lúc chuẩn bị ký thì chủ nhà bỗng thay đổi ý định, không cho thuê nữa.

Diệp Dao Dao thử thương lượng với chủ nhà cũ, muốn xin đổi phương thư thả thêm vài ngày nữa. Kết quả sau khi hôm nay tan làm trở về, cô ấy đã thấy vợ chồng chủ nhà đứng chờ sẵn ở cửa, thái độ của họ vô cùng cứng rắn, nói rằng sáng sớm mai người mua sẽ đến xem nhà và bảo cô ấy nhất định phải chuyển đi ngay trong đêm nay.

Dù đây rõ ràng là do chủ nhà vi phạm hợp đồng nhưng Diệp Dao Dao chỉ là một cô gái trẻ từ nơi khác đến, rất khó để nói lý với họ. Cuối cùng cô ấy chỉ biết thu dọn đồ đạc, vội vàng dọn ra khỏi nhà trong sự tức giận.

Lúc Hạ Mạt nhìn thấy Diệp Dao Dao, cô ấy đang ngồi xổm dưới tòa nhà khu chung cư nơi mà cô ấy từng thuê trước đây, xung quanh là đồng hành lý lớn nhỏ, đôi mắt đỏ hoe, hiển nhiên là vừa khóc xong.

Hạ Mạt gọi người của công ty chuyển nhà đến, giúp Diệp Dao Dao chuyển hết đồ đạc về căn hộ của mình và để cô ấy ở tạm lại đó.

Khi mọi thứ gần như được dọn dẹp xong thì cũng đã hơn một giờ sáng.

Diệp Dao Dao ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cuối cùng cũng lấy lại được chút tinh thần. Cô ấy bực tức mắng chửi cặp vợ chồng chủ nhà cũ một tràng.

“Đúng là một đôi vợ chồng độc ác, lòng dạ đen tối. Rõ ràng họ đã vi phạm hợp đồng trước, dựa vào cái gì mà lại bắt tớ phải chuyển đi trong đêm khuya như vậy chứ. Đáng lẽ lúc đó tớ nên báo cảnh sát mới phải.”

Diệp Dao Dao càng nghĩ càng thấy tức, vừa giận chủ nhà cũ vô lý vừa giận chính mình vì lúc đó đã khúm núm, không đủ can đảm đứng lên nói lý với họ. Rõ ràng tiền thuê nhà vẫn chưa hết hạn nên mình là người có lý.

Hạ Mạt cũng hùa theo mắng cùng cô ấy, hai người trút hết bức tức trong lòng ra, mắng đến mức khô cả cổ họng. Hạ Mạt lấy từ trong tủ lạnh ra một lon coca, đưa cho Diệp Dao Dao.

Diệp Dao Dao nói: “Có rượu không? Tớ muốn uống rượu.”

Hạ Mạt nói một câu khiến cô ấy tỉnh táo lại: “Ngày mai còn phải đi làm đấy, uống say rồi không dậy nổi thì phải xin nghỉ, mà nghỉ là sẽ bị trừ lương đó.”

Diệp Dao Dao nghe vậy thì ngả người ra sau, hơi thở yếu ớt: “Cậu nói xem, ngày nào bọn mình cũng chăm chỉ làm việc như

vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ. Giá nhà thì cao ngất trời, lại còn gặp phải chủ nhà vô lý, nói đuổi là đuổi. Tớ cảm thấy cuộc đời này chẳng còn chút hy vọng gì nữa.”

Hạ Mạt không biết phải an ủi cô ấy thế nào. Cuộc sống của người trưởng thành chính là như vậy, ngoài một số ít người nắm giữ nhiều của cải ra thì cuộc sống của hầu hết mọi người đều bận rộn chạy đôn chạy đáo cả đời, đầy rẫy những bất lực.

Chính bản thân cô lúc này cũng chẳng khá hơn Diệp Dao Dao là bao. Cô còn chưa biết chờ đến khi thư ký mới nhậm chức thì mình còn có thể ở lại tập đoàn Lục thị hay không nữa.

Mấy lần gần đây, tổng giám đốc Lục đều hỏi cô có cần nghỉ phép dài hạn không, còn hỏi cô có thấy áp lực nhiều không, không biết đó có phải là đang ám chỉ bảo cô nên chủ động từ chức hay không.

Hạ Mạt thật sự không muốn suy đoán theo hướng đó nhưng rõ ràng thái độ của tổng giám đốc Lục đối với cô đã thay đổi rất nhiều.

Không có người sếp nào lại muốn cho nhân viên dưới quyền của mình nghỉ phép dài hạn cả, người gần đây nhất trong tập đoàn được cho nghỉ phép dài hạn cũng đã mất chức luôn rồi. Khi đó, chính cô thư ký của tổng giám đốc là Hạ Mạt đã đích thân thông báo cho vị phó giám đốc kia yên tâm về nhà dưỡng sức, không cần bận tâm đến công việc của công ty nữa.

Bộ phận nhân sự làm việc rất nhanh chóng, đến chiều hôm sau đã trình lên hồ sơ của một vài ứng viên xuất sắc.

Tổng giám đốc Lục đích thân đi phỏng vấn, trước khi tan làm vào cùng ngày hôm đó, anh đã chọn được người phù hợp. Thậm chí anh còn nói rằng ngày mai có thể đến để nhận việc ngay.

Khi Hạ Mạt vào văn phòng để đưa tài liệu cho tổng giám đốc Lục, Lục Nghiễn Lễ lại hỏi cô có muốn nghỉ phép dài hạn không một lần nữa.

Hạ Mạt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thậm chí còn không có sức để đi nịnh nọt sếp như mọi khi. Cô chỉ có thể nói cảm ơn lòng tốt của tổng giám đốc Lục, cô không cần nghỉ phép.

Tổng giám đốc Lục đang ký tài liệu, từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu lên lần nào nhưng miệng vẫn dặn dò với giọng điệu rất bình tĩnh: “Ngày mai thực tập sinh sẽ tới nhận việc, cô sắp xếp công việc cho cậu ấy nhé.”

Hạ Mạt đáp: “Vâng, tổng giám đốc Lục.”

“Đợi cậu ấy quen việc rồi thì cô xin nghỉ phép dài hạn đi.” Lần này, Lục Nghiễn Lễ không hỏi ý kiến nữa mà dứt khoát quyết định thay cô luôn.

Hạ Mạt cảm thấy tay chân lạnh toát, cô định nói gì đó nhưng hình như Lục Nghiễn Lễ không muốn nghe cô nói nữa. Trước khi cô mở lời, anh đã ngẩng lên, thờ ơ liếc cô một cái rồi nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Cô ra ngoài đi.”

Hạ Mạt rời khỏi phòng làm việc của Lục Nghiễn Lễ với vẻ mặt như chết trôi.

Các đồng nghiệp trong văn phòng tổng giám đốc đều để ý thấy sắc mặt của cô không đúng lắm, lập tức đưa mắt nhìn cô

đầy lo lắng. Hạ Mạt cố gắng xốc lại tinh thần rồi mỉm cười trấn an họ.

Vào lúc chạng vạng, các đồng nghiệp định tăng ca buổi tối đều rủ nhau xuống căng tin của công ty ăn tối. Hạ Mạt không muốn ăn nên ở lại bàn làm việc, tiếp tục xử lý công việc một cách đờ đẫn.

Ngoài tổng giám đốc Lục ở bên trong phòng làm việc ra thì bên ngoài chỉ còn lại một mình Hạ Mạt.

Nhận thấy các đồng nghiệp đều đã đi hết, những cảm xúc tiêu cực trong lòng cô lại ập đến, nhấn chìm cô hoàn toàn.

Hạ Mạt vốn không phải người hay khóc, so với nhiều người khác, cô được cho là rất lạc quan và tích cực. Nhưng gần đây, cô thường xuyên có cảm giác muốn khóc.

Cô cắn chặt môi, cố nuốt nước mắt vào trong rồi cầm chiếc điện thoại đang đặt ở trên bàn lên, nhắn tin cho L để giải bày: [L, bây giờ tôi lại muốn khóc rồi.]

Lần này L không hỏi cô tại sao lại muốn khóc nữa mà chỉ đáp lại: [Muốn khóc thì cứ khóc đi.]

Hạ Mạt: [Không được, tôi đang ở công ty mà.]

L khó hiểu: [Tại sao ở công ty thì lại không thể khóc, công ty của cô có quy định nhân viên không được khóc à?]

Hạ Mạt nhe răng lại, nhận ra đúng là công ty không hề có văn bản quy định nào là không được khóc cả, nhưng...

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ xem nên phản bác thế nào, đối phương lại gửi thêm một tin nhắn.

L: [Nếu cô cảm thấy khóc có thể giúp cô giải tỏa lo lắng và áp lực thì cứ khóc đi, không cần phải gượng gượng mạnh mẽ đâu. Hãy cho phép bản thân có những lúc được yếu đuối.]

Hạ Mạt cảm thấy ấm áp, như là được những lời nói của L xoa dịu vậy.

Hạ Mạt: [L, thật ra đôi khi tôi thấy áp lực rất lớn nhưng tôi lại không dám nói ra những điều này, mà cũng không biết phải nói với ai.]

Cảm xúc là thứ mà người khác khó lòng đồng cảm được, ngay cả với những người thân có cùng huyết thống.

Hạ Mạt vẫn nhớ rõ khi vừa tốt nghiệp, cô không quen với nhịp độ bận rộn của công việc và tâm sự với gia đình. Nhưng người nhà lại không hiểu vì sao cô phải làm việc vất vả như vậy, họ nói rằng cô là con gái, cố gắng như vậy để làm gì. Sớm muộn gì cũng phải kết hôn rồi sinh con đẻ cái, cứ tìm một người đàn ông tốt để kết hôn càng sớm càng tốt đi.

Sau lần đó, cô không bao giờ nhắc tới áp lực trong công việc với gia đình nữa.

L vẫn lặp lại câu nói kia: [Muốn khóc thì cứ khóc đi.]

Hạ Mạt: [Ừm.]

Trong văn phòng không có ai, lúc này cô có thể giải tỏa cảm xúc mà không sợ bị ai nhìn thấy.

Hạ Mạt không kìm nén nước mắt nữa, cô đặt điện thoại xuống, nước mắt lập tức trào ra, từng giọt lăn dài trên má rồi rơi xuống bàn làm việc. Hạ Mạt nghĩ đến ba năm mình làm việc bên cạnh Lục Nghiễn Lễ, lại nghĩ đến tình cảnh sắp bị sa thải chỉ vì những tin đồn tình ái vô căn cứ kia của mình.

Nỗi ấm ức không thể nén lại, cô đang định che mặt khóc lớn thì bỗng nhiên rèm cửa trong phòng làm việc của tổng giám đốc từ từ kéo lên.

Bàn làm việc của Hạ Mạt đối diện với cửa sổ phòng làm việc của tổng giám đốc. Khi rèm được kéo lên, qua lớp cửa sổ kính trong suốt, Hạ Mạt lập tức nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ đang ngồi ở phía sau bàn làm việc.

Anh đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, những ngón tay thon dài gõ gõ đó trên bàn phím, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười không rõ ràng.

Hai mắt của Hạ Mạt đang nhắm lệ, cô lập tức nghiêng người, xoay mặt sang hướng khác, không để Lục Nghiễn Lễ nhìn thấy nước mắt trên mặt mình.

Rèm cửa ngăn cách giữa phòng làm việc của tổng giám đốc với bên ngoài thường ngày đều đóng kín, rất hiếm khi mở ra, cũng không biết tại sao hôm nay Lục Nghiễn Lễ lại đột nhiên kéo rèm lên.

Hạ Mạt nhanh chóng lấy khăn giấy lau nước mắt, cầm điện thoại lên rồi đi ra khỏi văn phòng.

Hạ Mạt: [Đúng là xui xẻo.]

L: [Sao vậy?]

Hạ Mạt: [Đang khóc dở thì sếp kéo rèm lên. Phòng làm việc của anh ấy và bàn làm việc của tôi chỉ cách nhau một lớp kính trong suốt, rèm cửa vừa được kéo lên là anh ấy có thể nhìn thấy tôi đang khóc ngay.]

L: [Nhìn thấy thì sao?]

Hạ Mạt: [Nhìn thấy chắc chắn anh ấy lại hỏi có phải áp lực công việc của tôi lớn quá rồi không, sau đó lại có thêm lý do để sa thải tôi.]

Dường như L cũng rất bất lực: [Thế thì phải làm sao, áp lực công việc lớn mà cũng không được khóc, đúng là vô lý.]

Hạ Mạt: [Để tôi nói cho anh nghe nhé.]

L dù bận nhưng vẫn ung dung: [Cô nói đi.]

Hạ Mạt: [Hôm nay nhất định tôi phải khóc một trận cho thỏa lòng, bây giờ nước mắt của tôi đang nhiều đến mức có thể lấp đầy sông Hoàng Phố đấy.]

L: [Cô không sợ bị sếp nhìn thấy nữa à?]

Ngay cả khóc cũng không được tự do, Hạ Mạt càng cảm nhận sâu sắc sự bóc lột và áp bức từ các nhà tư bản, cô nhấn mạnh lần nữa.

[Hôm nay tôi nhất định phải khóc một trận cho thỏa lòng. Bây giờ tôi đã cầm điện thoại đi ra ngoài rồi, sếp không thấy được đâu.]

L quan tâm hỏi: [Nhỡ đâu có đồng nghiệp khác đi qua nhìn thấy rồi lan truyền chuyện cô khóc trong công ty thì sao?]

Hạ Mạt: [Tôi sẽ đi đến cầu thang chỗ lối thoát hiểm, chỗ đó không ai qua lại cả.]

Hạ Mạt đi đến cuối hành lang rồi rẽ vào lối cầu thang.

Ánh sáng ỏ lổ vào cầu thang khá tối, không gian u ám càng làm tăng thêm cảm giác lạnh lẽo.

Mũi của Hạ Mạt lập tức trở nên cay xè, nước mắt lại trào ra. Cô trốn ở phía sau cánh cửa cầu thang, khẽ nức nở. Một gói khăn giấy nhanh chóng bị dùng hết, không còn giấy nữa, Hạ Mạt đành phải dùng tay lau nước mắt.

Đột nhiên, trước mặt cô xuất hiện một xấp khăn giấy sạch sẽ. Hạ Mạt loáng thoáng nhìn thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay của đối phương, sắc mặt lập tức cứng đờ. Cô ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Lục Nghiễn Lễ.

Nhất thời Hạ Mạt sửng người lại, không hiểu tại sao cả hai lần cô khóc đều bị Lục Nghiễn Lễ bắt gặp. Chẳng lẽ số phận của dân làm thuê lại bị đát đến mức ngay cả quyền tự do khóc cũng không được hay sao?

Hạ Mạt cảm thấy vô cùng bất lực đến mức chính cô cũng không nhận ra, dưới ánh nhìn của vị tổng giám đốc Lục gần đây vẫn luôn khiến cô sợ hãi, vậy mà cô lại trợn mắt với anh.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 7

DTV-EBOOK

Hành lang yên tĩnh, Hạ Mạt ngồi xổm dưới đất, ánh mắt đối diện với Lục Nghiễn Lễ trong vài giây. Phải mất một lúc cô mới nhận ra hành động bất kính vừa rồi của mình với Lục Nghiễn Lễ, lông tơ trên lưng dựng đứng, vội vàng đứng dậy: “Lục... Tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt như đứng tim, cô cúi đầu tránh ánh nhìn của anh.

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt nhìn cô. Có lẽ là vì căng thẳng nên sắc mặt cô tái nhợt, mí mắt sưng đỏ, hàng mi dài ướt át liên tục chớp động, trên má vẫn còn vết nước mắt chưa khô, đứng đó thấp thỏm bất an, mong manh yếu đuối khiến người ta xót thay.

"Khóc cái gì?" Lục Nghiễn Lễ biết rõ còn cố hỏi.

Hạ Mạt dè dặt liếc nhìn khuôn mặt Lục Nghiễn Lễ một cái. Anh sở hữu gương mặt góc cạnh, khóe miệng mím thành một đường thẳng, các đường nét trên gương mặt sắc sảo, dù không biểu lộ cảm xúc gì vẫn toát ra một áp lực vô hình.

Gió mùa hè mang theo hơi nóng thổi vào từ cửa sổ, lướt qua da người mang tới cảm giác ấm áp, nhưng Hạ Mạt lại không cảm được rung mình.

"Có con gì đó bay vào mắt tôi, tôi dụi mãi không ra." Hạ Mạt nhanh chóng nghĩ ra một lý do trong lòng: "Cay mắt khó chịu quá."

Lục Nghiễn Lễ không nói gì, mắt vẫn nhìn cô chăm chú.

Bị anh nhìn chăm chăm như thế, Hạ Mạt cảm thấy mình như phạm nhân đang bị xét xử, vô thức lùi ra sau hai bước, vừa căng thẳng vừa thấp thỏm, nhưng dù thế cô vẫn cố gắng nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Tổng giám đốc Lục, đèn ở đây hơi tối, không khí cũng không tốt lắm, anh có muốn quay về văn phòng không?"

Lục Nghiễn Lễ không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi: "Mắt khỏi rồi hả?"

Hạ Mạt không hiểu ra sao: “Gì ạ?”

Lục Nghiễn Lễ giọng đều đều: “Con gì vừa bay vào mắt cô ấy.”

Nụ cười trên mặt Hạ Mạt càng rạng rỡ hơn: “Con côn trùng đó mới trào ra theo nước mắt rồi, cảm ơn tổng giám đốc Lục đã quan tâm.”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, lại đưa khăn giấy trong tay cho cô, dặn dò: “Lau hết nước mắt đi rồi theo tôi về văn phòng.”

Hạ Mạt cầm khăn giấy, nhanh chóng lau mắt rồi bước ra khỏi cầu thang. Nhìn bóng dáng cao lớn của Lục Nghiễn Lễ, cô hít sâu một hơi, bước theo sau.

“Tổng giám đốc Lục, anh có gì cần dặn tôi à?” Hạ Mạt cung kính đứng bên cạnh bàn làm việc.

Lục Nghiễn Lễ lại nhắc tới vấn đề nghỉ phép lần nữa: “Cô có tính toán gì cho kỳ nghỉ dài hạn này không?”

Hạ Mạt vừa nghe hai chữ nghỉ dài hạn đã suýt không kìm nổi bật khóc ngay tại chỗ: “Tổng giám đốc Lục, tôi đã làm việc bên anh ba năm rồi...”

"Mười tám ngày."

Hạ Mạt tính dùng mối quan hệ cấp trên cấp dưới ba năm để gợi lên một chút lương tâm của Lục Nghiễn Lễ, nhưng không đợi cô nói xong, Lục Nghiễn Lễ đã ngắt lời trước.

Cô sửng sốt một lúc, không kịp hiểu Lục Nghiễn Lễ có ý gì: “Mười tám ngày?”

Lục Nghiễn Lễ không nhìn cô, giọng điệu cũng rất bình thản: “Theo quy định của công ty, cô làm việc đã ba năm nên có tổng cộng mười tám ngày phép năm. Dùng hết một lượt hay chia ra nghỉ, cô tự quyết định đi.”

Dựa theo chế độ nghỉ phép của công ty thì năm đầu tiên làm việc có năm ngày phép, năm thứ hai sáu ngày, những năm sau

đó cứ mỗi năm thêm một ngày. Nếu năm nào không nghỉ thì có thể để dành sang năm tiếp theo.

Hạ Mạt chưa từng nghỉ phép từ khi vào làm nên tính tới giờ đã để dành được mười tám ngày nghỉ.

Lần trước có một phó giám đốc mà tổng giám đốc Lục muốn sa thải xin nghỉ dài hạn, khi đó anh không đưa ra thời hạn, nhưng cô lại có kỳ nghỉ cụ thể, vậy chẳng phải cô vẫn có thể quay về công ty sau mười tám ngày nghỉ phép của mình sao?

Hạ Mạt bị tin tốt bất ngờ này làm cho choáng váng, buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng mà chẳng thêm lựa lời: "Tổng giám đốc Lục, vậy có phải tôi vẫn có thể quay về công ty sau kỳ nghỉ của mình không?"

Lục Nghiễn Lễ nhắc mí mắt nhìn cô, đánh giá biểu cảm trên mặt cô rồi đáp: "Cô không quay về công ty thì đi đâu, tính nhảy việc sao?"

"Làm gì có chuyện đó!" Hạ Mạt lập tức bày tỏ lòng trung thành: "Tổng giám đốc Lục, anh có ơn tri ngộ với tôi, tôi..."

Lục Nghiễn Lễ lại ngắt lời cô: "Tự cô quyết định dùng hết ngày phép hay là chia ra nghỉ, nhưng phải chờ thư ký mới quen việc đã."

"Xin tổng giám đốc Lục cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ sắp xếp công việc ổn thỏa rồi mới nghỉ phép. Không giấu gì anh, được làm việc bên cạnh một người học rộng biết nhiều như anh, thật lòng tôi không muốn nghỉ ngày nào, nhưng anh lại quan tâm đến cấp dưới như thế nên tôi không thể phụ lòng tốt của anh được. Nhất định tôi sẽ tranh thủ thời gian nghỉ phép để rèn luyện sức khỏe, để sau này làm việc với trạng thái tốt hơn, tổng giám đốc Lục..."

"Thư ký Hạ." Lục Nghiễn Lễ lại ngắt lời cô lần nữa.

Những lời nịnh nọt lại bị Lục Nghiễn Lễ cắt ngang lần nữa, Hạ Mạt nhận ra có lẽ anh không thích nghe cô nói mấy lời này, thậm chí phải chăng mình nói mấy lời này nhiều quá khiến tổng giám đốc Lục nghe chán rồi, nên đổi sang câu khác hay không?

Lục Nghiễn Lễ thấy mắt cô đảo qua đảo lại, không cần đoán cũng biết bây giờ cô đang chăm chú tìm từ trong đầu, bèn nói trước khi cô kịp mở miệng: "Pha một ly cà phê mang vào đi."

"Vâng, thưa tổng giám đốc Lục."

Nghe Lục Nghiễn Lễ yêu cầu, Hạ Mạt lập tức cầm chiếc cốc trên bàn làm việc, đi vào phòng trà để pha cà phê cho anh.

Bởi vì Lục Nghiễn Lễ đã nói rõ ràng cho cô nghỉ dài hạn chỉ đơn thuần là để cô dùng số ngày phép tích lũy trong ba năm qua, chứ không phải muốn sa thải cô vì những lời đồn bên ngoài nên những ngày tiếp theo tâm trạng Hạ Mạt luôn rất tốt.

Diệp Dao Dao hiện đang ở nhà Hạ Mạt. Bây giờ đang là kỳ nghỉ hè nên rất nhiều sinh viên đi thuê nhà, khiến việc tìm nhà phù hợp khó khăn hơn mà giá cả cũng đắt hơn bình thường rất nhiều. Thế nên Hạ Mạt khuyên Diệp Dao Dao tạm thời đừng tìm nhà nữa, chờ qua kỳ nghỉ hè, giá thuê giảm rồi hãy tìm tiếp.

Công việc thuận lợi, bên cạnh có bạn bè ở chung, thêm vào đó những cuộc trò chuyện với L trên ứng dụng kết bạn cũng khiến

cô cảm thấy rất thư giãn. Tất cả những điều này làm Hạ Mạt cảm nhận được niềm vui lâu rồi không có, phẳng phất như quay về thời đại học.

Đến cuối tuần, Hạ Mạt và Diệp Dao Dao tới trung tâm thương mại gần đó ăn trưa. Cơm nước xong hai người tiện thể đi dạo một vòng ở siêu thị dưới tầng một.

Tủ lạnh ở nhà sắp trống rỗng, hai người đẩy xe của siêu thị đi dạo một vòng, đến khi thanh toán thì xe hàng đã chất đầy đồ, nhân viên thanh toán phải dùng bốn túi lớn mới miễn cưỡng nhét hết đồ vào.

Hai người xách túi mua hàng chứa đầy đồ, đến cửa trung tâm thương mại mới phát hiện trời bên ngoài đã mưa từ bao giờ.

Hạ Mạt mở ứng dụng gọi xe trên điện thoại, nhưng đợi mãi vẫn không có tài xế nào nhận chuyến, màn hình cứ hiện trạng thái đang chờ.

Diệp Dao Dao cũng dùng điện thoại để đặt xe như cô và cũng không có tài xế nào nhận, không khỏi than thở: “Đặt xe thôi mà

sao khó quá, tăng giá rồi mà cũng chẳng ai nhận.”

Hạ Mạt đáp: “Hôm nay là cuối tuần, lại mưa lớn thế này nên khó đặt xe cũng đúng.”

Diệp Dao Dao đề nghị: “Hay để tớ quay lại siêu thị mua hai cái ô rồi tụi mình đi bộ về?”

Khoảng cách từ trung tâm thương mại về nhà trọ của Hạ Mạt cũng không xa, đi bộ hơn mười phút là tới. Lúc tới đây họ cũng đi bộ.

Hạ Mạt lập tức phủ định đề nghị này, chỉ vào đồng hồ dưới đất rồi nói: “Không được, nhiều đồ thế này thì sao chúng ta vừa cầm ô vừa xách hết được.”

Diệp Dao Dao thở dài: “Nếu biết trời mưa thì lúc nãy đã không mua nhiều vậy rồi. Thời tiết ở Hải Thành thay đổi thất thường quá, lúc ra khỏi nhà tớ có xem dự báo thời tiết thấy bảo không mưa mà.”

“Hay đợi thêm chút nữa đi.”

Hạ Mạt cầm điện thoại lên, chụp ảnh mấy túi đồ dưới chân.

“Chụp làm gì thế?” Diệp Dao Dao thò đầu qua nhìn: “Lại định nhắn tin với anh L của cậu à?”

Hạ Mạt gật đầu: “Chia sẻ cuộc sống của mình với anh ấy.”

Cô mở ứng dụng kết bạn, gửi tin nhắn cho L.

[Trời mưa rồi, đi ăn ở trung tâm thương mại, giờ đặt mãi chẳng có xe (tủi thân).]

Diệp Dao Dao huých tay Hạ Mạt một cái, trêu chọc: “Xem ra hai người nói chuyện hợp ghê nhỉ.”

“Hiện tại thì đúng là không tệ lắm. L là người rất biết giữ chừng mực, nói chuyện với anh ấy rất thoải mái, anh ấy có thể giúp tớ bớt căng thẳng và áp lực.”

Diệp Dao Dao nhắc nhở: “Dù ứng dụng này là do công ty tớ phát triển nhưng tớ vẫn phải nhắc nhở cậu, bất kỳ ứng dụng kết bạn nào cũng không thể đảm bảo trăm phần trăm là không có lừa đảo. Cậu có thể trò chuyện với người ta nhưng tuyệt đối không được chuyển tiền, dù lý do có chính đáng đến mức nào cũng không được.”

“Được rồi, tớ biết mà, tớ sẽ không chuyển tiền đâu.” Hạ Mạt đẩy vai Diệp Dao Dao: “Cậu tránh ra chút đi, đừng xem tớ nhẩn tin.”

Diệp Dao Dao chế nhạo: “Mới thế mà đã không cho xem rồi à, trọng sắc khinh bạn thật đấy.”

Hạ Mạt: “Trọng sắc khinh bạn gì chứ, tớ còn chưa biết anh ấy trông thế nào nữa.”

Diệp Dao Dao: “Các cậu chưa từng gửi ảnh cho nhau à?”

Hạ Mạt: “Chưa.”

Diệp Dao Dao ngạc nhiên: “Không biết mặt mũi thế nào mà cậu còn nói chuyện lâu như vậy? Nhỡ đâu anh ấy xấu quá thì chẳng phải phí thời gian của cậu sao?”

Hạ Mạt đáp: “Tớ có linh cảm anh ấy sẽ không xấu.”

Diệp Dao Dao vẫn không yên tâm: “Tớ thấy tốt nhất cậu nên bảo anh ấy gửi ảnh cho cậu sớm đi. Tránh chuyện cậu trò chuyện với anh ấy lâu rồi nảy sinh tình cảm, đến lúc gặp mặt mới phát hiện người ta xấu quá, nhưng vì có tình cảm rồi lại đành phải làm người yêu. Tớ nói cậu nghe, cậu xinh xắn thế này, nhất định không được tìm ông nào xấu xí đâu. Nếu cậu yêu ai xấu quá thì tớ tức chết thật đấy.”

“Chắc chắn L không xấu đâu.” Hạ Mạt khẳng định, sau đó đưa hình đại diện của L cho Diệp Dao Dao xem: “Cậu nhìn đi, đây là tay anh ấy, thon dài trắng trẻo.”

“Tay thì đẹp thật đấy, nhưng vẫn phải xem mặt mũi thế nào mới kết luận được.”

Hạ Mạt và Diệp Dao Dao đang nói chuyện thì Hạ Mạt nhận được tin nhắn từ L.

[Bây giờ đã gọi được xe chưa?]

Hạ Mạt: [Chưa, trời mưa, khó gọi xe quá (khóc)(khóc).]

L: [Vậy trung tâm thương mại cách chỗ cô ở bao xa?]

Hạ Mạt biết có thể L sẽ đề nghị cô đi bộ về nếu khoảng cách không xa.

Nhưng Hạ Mạt đang chờ đúng câu hỏi này của anh, cô lập tức gửi bức ảnh vừa chụp sang.

Hạ Mạt: [Khoảng cách thì không xa chút nào, nhưng tôi mua nhiều đồ thế này, một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt như tôi thì sao mà xách về nhà hết được.]

L: [Vậy đợi thêm chút nữa, chắc sắp có xe rồi đấy.]

Hạ Mạt: [Nếu tôi có bạn trai thì tốt biết mấy. Đàn ông mạnh mẽ, anh ấy xách đồ, tôi thì khoác tay anh ấy, che ô cho anh ấy. Hai chúng tôi cùng dạo bước dưới mưa, lãng mạn biết bao.]

Đầu bên kia bắt đầu im lặng.

Hạ Mạt đợi một hồi vẫn không thấy anh trả lời, bèn tiếp tục thả thính anh.

[L, sau này anh có muốn đi dạo siêu thị với tôi không?]

Đối phương vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào như cũ. L vốn là người như thế, lần nào Hạ Mạt cố tình đẩy mối quan hệ hai người phát triển theo hướng mập mờ, chủ động thả thính anh thì anh đều dùng cách im lặng để đáp lại cô.

Hạ Mạt trách móc anh: [L, tôi thất vọng về anh quá.]

Cô tiếp tục hờn dỗi: [Hèn chi anh phải lên ứng dụng kết bạn để tìm bạn gái. Trời mưa to thế này, một cô gái mảnh mai yếu đuối như tôi đứng trước cửa trung tâm thương mại không bắt được xe, chỉ biết nhủu mày ưu sầu, ngược nhìn trời đầy bất lực. Đáng vẻ đáng thương như thế mà anh không biết xót chút nào ư? Chẳng lẽ anh không thể nói vài câu dễ nghe để dỗ dành sao?]

Vài giây sau, L mới trả lời: [Summer, tôi sẽ không hứa hẹn tùy tiện.]

Summer là tên tài khoản của Hạ Mạt và đây cũng là lần đầu tiên L nhắc đến tên cô trong tin nhắn.

Hạ Mạt cảm thấy L quá nghiêm túc, chỉ là đối tượng có khả năng phát triển tình cảm qua mạng thôi mà, anh nói vài câu dễ nghe là được, chứ cô đâu thật sự bắt anh phải đi siêu thị với cô, hơn nữa chắc gì sau này hai người đã gặp mặt nhau.

Nghĩ đến đây, Hạ Mạt bất giác hiểu ra ý của L.

Có lẽ anh cảm thấy nếu đã đồng ý đi siêu thị với cô thì nhất định phải làm được, mà họ chỉ là bạn bè trên mạng, chưa chắc

đã gặp nhau. Anh không cách nào chắc chắn rằng mình sẽ thực hiện được những gì đã hứa nên không thể đáp lại cô.

Anh là một người tuân thủ hứa hẹn.

“Mạt Mạt, tài xế tới rồi.”

Diệp Dao Dao cúi người xách đồ dưới đất lên, nhắc Hạ Mạt chuẩn bị lên xe. Tài xế đỗ xe ở bên kia đường, không tiện quay đầu nên vẫy tay ra hiệu cho họ băng qua.

Diệp Dao Dao nói: “Thôi để tớ vào trong mua thêm cái ô, mưa to quá, cứ đi thế này sẽ ướt hết người mất.”

Hạ Mạt gạt đầu, cắt điện thoại vào. Đến khi chuẩn bị xách túi đồ lên thì ánh mắt vô tình nhìn thấy một chiếc Bentley quen thuộc cách đó không xa đang từ từ tiến lại gần. Nhìn biển số xe, đó là xe của Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt giật mình hốt hoảng, nỗi sợ đối với sếp khiến cô lập tức xách hai túi mua hàng to bự rồi lập tức băng qua đường.

Diệp Dao Dao định kéo cô lại nhưng không kịp, chỉ kịp hét lên từ phía sau: “Hạ Mạt, sao cậu lao thẳng đi luôn thế.”

Giọng Diệp Dao Dao quá lớn khiến Hạ Mạt giật mình nhanh chóng quay lại bên cạnh cô ấy, hạ giọng nhắc nhở: “Đừng gọi tên tớ, xe của sếp tớ ở bên kia kia!”

Hạ Mạt sợ Lục Nghiễn Lễ tính vào trung tâm thương mại để rồi vô tình gặp được cô, bèn nhanh chóng chạy về phía taxi.

Chú Vương tài xế nhìn thấy Hạ Mạt, vô thức quay đầu nói với Lục Nghiễn Lễ: “Tổng giám đốc Lục, không phải đó là thư ký Hạ sao?”

Chú Vương rất ngạc nhiên. Trời mưa to thế này, sao thư ký Hạ lại chạy thẳng ra ngoài như vừa gặp quỷ thế.

Lục Nghiễn Lễ ngồi ở ghế phụ, nhướng mắt nhìn cô gái “mảnh mai yếu đuối” xách hai túi đồ nặng trình trịch bước nhanh như bay dưới cơn mưa, khóe môi nhếch lên thành nụ cười lạnh rồi rũ mắt thản nhiên nói: “Chú nhận nhầm người rồi.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 8

DTV-EBOOK

Lúc Hạ Mạt và Diệp Dao Dao về đến nhà thì quần áo cả hai đều ướt sũng. Hạ Mạt bảo Diệp Dao Dao đi tắm trước, căn hộ cô thuê là kiểu một phòng ngủ một phòng khách nên chỉ có một phòng tắm thôi.

Sửa soạn đẹp để đi dạo trung tâm thương mại lại đột nhiên gặp mưa to bất chợt, còn vô tình gặp sếp nữa chứ. Hạ Mạt nhìn dáng vẻ nhếch nhác của mình trong gương, cảm thấy lần sau mình phải xem lịch trước khi ra ngoài mới được.

Hạ Mạt cởi bộ quần áo ướt sũng vì mưa trên người ra thay đồ ngủ sạch sẽ, sau đó cầm một ly nước ấm ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Cô cầm điện thoại, mở ứng dụng kết bạn theo thói quen, định chia sẻ với L về việc mình vừa gặp sếp ngay trước trung tâm thương mại ban nãy.

Nhấn mở khung chat, cuộc đối thoại của họ vẫn còn dừng lại ở câu không hứa hẹn tùy tiện kia của L.

Bên trên là đoạn tin nhắn oán trách dài ngoằng như viết văn của Hạ Mạt, còn bên dưới anh không gửi thêm tin nhắn nào nữa.

Hôm nay trời mưa to như vậy, lúc cô bắt được xe vẫn chưa nói cho anh biết. Tuy số lần họ nói chuyện không hề ít, cho dù chỉ với tư cách bạn bè trò chuyện bình thường thì anh cũng nên hỏi thăm xem cô đã bắt xe về nhà được hay chưa chứ?

Ngón tay đang chạm vào khung soạn thảo khựng lại, Hạ Mạt do dự một lúc rồi quyết định rút tay về, chờ xem anh có chủ động gửi tin nhắn không đã rồi tính.

Dù chỉ là bạn bè qua mạng thì mối quan hệ này cũng không thể để một mình cô chủ động gửi tin nhắn giữ liên lạc được. Đã đến lúc cô phải ám chỉ anh chủ động gửi tin nhắn cho mình rồi.

Diệp Dao Dao tắm rất nhanh, cô ấy không sấy tóc luôn trong nhà tắm mà để tóc ướt xách máy sấy ra ngoài, kêu Hạ Mạt mau đi tắm đi.

“Mạt Mạt, đừng có nhắn tin nữa, tắm xong rồi nhắn.”

“Có nhắn gì đâu, tớ đang lướt Weibo, chờ anh ấy chủ động nhắn tin cho tớ trước.”

Trước khi đặt điện thoại xuống, Hạ Mạt lại nhìn thoáng qua ứng dụng kết bạn. L vẫn không có bất kỳ động thái gì.

Đúng là người đàn ông lạnh lùng.

Hạ Mạt trầm nghĩ.

Sau khi tắm rửa sấy tóc xong, Hạ Mạt cầm điện thoại lên, dựa người vào sofa.

Diệp Dao Dao thò lại gần, hỏi: “L chủ động nhắn tin cho cậu chưa?”

Hạ Mạt mở điện thoại, lắc đầu: “Chưa.”

Diệp Dao Dao chống cằm, suy nghĩ rồi nói: “Cái ông L này đúng là kỳ lạ. Hầu hết người dùng nam trên ứng dụng kết bạn đều nôn nóng muốn gặp mặt ngay từ ngày đầu tiên, ngày thứ hai xác nhận quan hệ, sao anh ấy thận trọng thế nhỉ? Thận trọng đến mức không giống như đang tìm đối tượng.”

Mặc dù slogan tuyên truyền của ứng dụng Heartbeat này là tìm kiếm tri kỷ, nhưng thật ra mọi người đều ngầm hiểu mà không nói, hầu hết những người đăng ký ứng dụng chỉ muốn tìm người yêu hoặc mối quan hệ qua đường.

Hạ Mạt và Diệp Dao Dao hoàn toàn không nghi ngờ L thuộc nhóm người sử dụng ứng dụng để tìm mối quan hệ qua đường, bởi nhóm người đó thường nhanh gọn lẹ, vừa bắt chuyện đã hẹn đi khách sạn chứ không lãng phí thời gian trò chuyện lâu thế này mà vẫn không có bất cứ hành động gì.

Nhưng cho dù đang kiếm bạn gái thật thì thái độ của đối phương cũng kỳ cục vô cùng.

Hạ Mạt hoàn toàn tán đồng với những gì Diệp Dao Dao nói. Có đôi lúc cô còn cảm nhận được L cố tình né tránh phát triển quan hệ với cô.

Nhưng cũng chính vì thế mà Hạ Mạt mới bị đối phương thu hút hơn.

Anh không giống những người dùng khác trên ứng dụng. Cô không thích kiểu đàn ông vừa bắt chuyện đã đòi xem ảnh gọi cục cưng, cô thấy "dị ứng" vô cùng.

“Có khi nào là thợ săn cao cấp không?” Diệp Dao Dao đoán: “Cố ý tạo cảm giác bí ẩn, dẫn dụ mấy cô gái ngây thơ như cậu từ từ đắm chìm rồi sau đó hoàn toàn nắm cậu trong lòng bàn tay.”

Hạ Mạt lắc đầu: “Không đoán nổi.”

Tuy nhiên L quả thật rất bí ẩn. Cho đến giờ cô chỉ mới biết tên mạng của đối phương là L và địa chỉ IP trên ứng dụng cho thấy anh cũng ở Hải Thành như cô, ngoài ra thì không còn thông tin gì nữa.

Trong lòng Hạ Mạt dấy lên một sự tò mò mãnh liệt muốn khám phá về L.

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, một tia chớp đánh xuống khiến bầu trời giăng kín mây đen như bị xé toạc ra. Trong tiếng sấm ì ì ù ù, Hạ Mạt và Diệp Dao Dao không ngồi trong phòng khách nổi nữa, bèn về phòng ngủ nằm xuống giường.

Hạ Mạt cầm điện thoại, phê bình L với vẻ hợp tình hợp lý: [Ý chí sắt đá.]

Hai phút sau, tiếng thông báo tin nhắn từ ứng dụng kết bạn vang lên.

L: [?]

Có vẻ như anh hoàn toàn không đồng ý với lời phê bình của cô.

Hạ Mạt: [Trời mưa lớn thế này, nào là sấm nào là chớp, vậy mà anh không thèm hỏi xem tôi đã bắt xe về tới nhà chưa. Lỡ như tôi không bắt được xe, giờ này còn đứng ở cửa trung tâm thương

mai thì hốt hoảng luống cuống biết bao. Anh không biết quan tâm người khác chút nào à?]

L không phản bác lời trách móc của cô, chỉ im lặng.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại hồi lâu, thấy anh không nói gì, cô cũng biết đâu là điểm dừng. Với quan hệ bạn bè qua mạng đầy mong manh của họ hiện giờ, cô không có tư cách hay lập trường gì để tranh luận chuyện này tới cùng. Hơn nữa đó cũng không phải mục đích cô trách móc anh.

Hạ Mạt nói sang chuyện khác: [L, sấm lớn quá, tôi sợ.]

L: [Vậy đeo nút bịt tai đi.]

Hạ Mạt: [...]

Do anh là kiểu đàn ông nói chuyện phũ như vậy, hay là cố ý giả vờ không hiểu cô đang thả thính anh?

Chẳng phải đàn ông bình thường đều an ủi là đừng sợ, có tôi ở đây với em khi nghe con gái nói sợ tiếng sấm hay sao?

Đeo nút tai là cái quỷ gì?

Hạ Mạt: [L, anh cũng nói chuyện như vậy với những cô gái khác sao?]

L: [Như vậy là sao?]

Hạ Mạt: [Vậy tức là ngoài tôi ra anh còn trò chuyện với những cô gái khác đúng không? (Khóc to)(Khóc to).]

L: [Không có.]

Hạ Mạt: [Nghĩa là ngoài tôi ra, anh không trò chuyện với bất kỳ cô gái nào khác, là kiểu "anh chỉ có mình tôi" thôi đúng không?"]

Cô cố ý nhấn mạnh vào cụm 'anh chỉ có mình tôi'.

Đáp lại Hạ Mạt là sự im lặng mà cô tập mãi thành quen.

Mấy phút sau, Hạ Mạt lại tiếp tục tấn công: [L, sao anh không trả lời tin nhắn của tôi? Có phải anh đang trò chuyện với em gái nào khác đúng không?]

Hạ Mạt: [Tôi biết ngay mà, cái câu tôi không có ai khác của đàn ông chỉ là nói xạo thôi.]

Hạ Mạt: [Tôi còn tưởng anh không giống những người đàn ông khác chứ?]

Ngón tay Hạ Mạt gõ chữ không ngừng, những câu trách móc cứ tuôn ra liên tục.

Đột nhiên L hỏi: [Tôi không giống những người đàn ông khác?]

Là không giống những người đàn ông đó mà không phải hỏi là không giống ở chỗ nào.

Hạ Mạt hơi nhướng mày.

Đây là để ý những người đàn ông khác à?

Ghen rồi đúng không?

Hạ Mạt nhìn thấy tin nhắn này, vui đến mức trong mắt toàn là ý cười.

Hạ Mạt: [Thì so với những người dùng nam khác trên ứng dụng này đó, bọn họ gửi tin nhắn rất tích cực chủ động, sẽ muốn biết tôi trông thế nào, xin ảnh của tôi, còn anh đến giờ vẫn chưa xin ảnh của tôi lần nào. Anh không tò mò trông tôi thế nào ư?]

L: [Cô gửi ảnh cho họ rồi à?]

Hạ Mạt không trả lời câu hỏi này của anh: [L, anh không muốn xem ảnh của tôi thật sao? Nhỡ đâu tôi không xinh thì sao?]

Vậy mà L lại nhắc nhở cô phải cẩn thận: [Không thể tin người dùng trong ứng dụng kết bạn được đâu.]

Hạ Mạt biết anh đang nhắc cô cẩn thận kẻ bị lừa, nhưng cô lại cố tình xuyên tạc ý của anh.

Hạ Mạt: [Vậy là anh cảm thấy tôi không đáng tin, đang đề phòng tôi đúng không?]

Hạ Mạt: [L, cẩn thận trên ứng dụng kết bạn là đúng, nhưng chúng ta nói chuyện với nhau lâu như vậy rồi, cái gì tôi cũng chia sẻ với anh, vậy mà anh lại đề phòng không tiết lộ bất cứ tin tức nào với tôi. Đến mức tôi không biết phải giao tiếp với anh thế nào, cũng không biết có phải anh đang trò chuyện với cô gái nào khác lúc không trả lời tin nhắn của tôi không.]

Hạ Mạt: [L, nếu anh cảm thấy chúng ta không thích hợp để tiếp tục và muốn thử nói chuyện với người khác, vậy thì hai ta

có thể tạm dừng nhắn tin.]

Ý trên mặt chữ của Hạ Mạt là bảo anh đi nhắn tin với mấy cô gái khác đi, nhưng thực chất là đang nói với anh, cô muốn đi tìm người dùng nam khác.

Đàn ông vốn là loại sinh vật có d* c v*ng chiếm hữu mãnh liệt.

Lúc Hạ Mạt thấy L hỏi cô về anh và những người đàn ông khác, cô lại càng tin tưởng vào điều này hơn.

L nhìn thấu trò khích tướng của cô, đi thẳng vào vấn đề: [Nói thẳng yêu cầu của cô đi.]

Hạ Mạt cũng không ngạc nhiên khi bị anh nhìn thấu.

Cô đã nói đến mức gần như dùng việc cắt đứt mối quan hệ này để uy h**p anh, vậy mà anh vẫn chịu nói chuyện tiếp sau khi nhìn thấu ý đồ của cô.

Đây chính là thỏa hiệp.

Hạ Mạt lại càng tự tin hơn: [L, tôi muốn xem ảnh của anh, có được không?]

Dường như L đang băn khoăn điều gì đó.

Hạ Mạt đưa ra điều kiện trao đổi: [Đổi lại, tôi cũng gửi một tấm ảnh của tôi cho anh.]

L: [Summer, tôi không tò mò trông cô như thế nào.]

Cho nên điều kiện cô đưa ra không đủ để thuyết phục anh.

Hạ Mạt: [L, anh nói chuyện như vậy làm tổn thương trái tim con gái nhà người ta lắm đấy. Có phải trong lòng anh cho rằng tôi rất xấu đúng không?]

L giải thích: [Không phải.]

Hạ Mạt: [Ôi tôi đau lòng quá. L, anh có biết những lời này của anh khiến tôi sốc đến mức nào không? Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói tôi không xinh. Anh là người đầu tiên đấy, thật sự rất đau lòng.]

Hạ Mạt đang ám chỉ với anh rằng ngoại hình của mình rất ưa nhìn, định dùng sắc đẹp dụ dỗ anh.

Nhưng ai ngờ đối phương vẫn không mắc bẫy.

L rất để ý sự riêng tư, anh nói thẳng với cô: [Summer, đổi yêu cầu khác đi.]

Hạ Mạt thấy anh kiên quyết như vậy, biết hôm nay dù có làm mình làm mẩy thế nào cũng không đòi được ảnh, bèn đổi yêu cầu khác thấp hơn.

Hạ Mạt: [Không gửi ảnh cũng được, vậy anh chụp bất kỳ một bộ phận nào đó trên cơ thể anh cho tôi xem đi, mắt, mũi, miệng, tai, hoặc là...]

Hạ Mạt nhếch môi trêu chọc anh: [Cơ bụng của anh cũng được.]

L: [Đổi yêu cầu khác.]

Hạ Mạt: [???

Hạ Mạt: [Chỉ là một bộ phận nào đó cũng không được hả?]

Hạ Mạt: [Chỉ riêng đôi mắt hay là mũi miệng thì có sao đâu. L, sao anh để phòng tôi dữ vậy, đâu phải tôi đòi xem anh mà không cho anh xem lại đâu, đồ keo kiệt.]

L vẫn giữ nguyên câu nói kia: [Đổi yêu cầu khác.]

Hạ Mạt: [Đã đổi yêu cầu một lần rồi, còn muốn đổi nữa hả. Lỡ đổi cái nữa mà anh vẫn không đồng ý với tôi thì sao?]

Người đàn ông này cẩn thận đến mức khiến người ta tò mò. Hạ Mạt mím môi, dụ dỗ anh: [L, eo của tôi nhỏ lắm, anh có muốn xem thử không?]

Cuộc trò chuyện tới đây là dừng hẳn, L không trả lời thêm bất kỳ tin nhắn nào cho cô.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, thầm thở dài trong lòng.

Chiều quyến rũ thất bại rồi.

Người đàn ông này đúng là vững như bàn thạch.

Mùa này thời tiết ở Hải Thành hay thay đổi thất thường, hôm trước còn mưa như trút nước, hôm sau trời đã nắng chang chang, khiến cả thành phố nóng như cái lồng hấp.

Buổi chiều Lục Nghiễn Lễ phải đi gặp ông cụ Tề, một nhân vật có danh tiếng rất lớn trong giới kinh doanh. Hiện nay ông cụ Tề

đang sống ở một khu biệt thự yên tĩnh, xe không thể chạy vào trong mà phải đỗ ngoài bãi.

Quản gia nhà họ Tề dẫn Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt đi vào.

Hạ Mạt cầm ô cho Lục Nghiễn Lễ nhưng không dám dựa vào quá gần anh, chiếc ô nghiêng hẳn về phía anh nên gần như cả người cô ở bên ngoài ô, mới đi được mấy bước mà trên vầng trán trắng nõn đã lấm tấm mồ hôi.

Cô nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán, đúng lúc này Lục Nghiễn Lễ đột nhiên dừng bước.

Hạ Mạt cũng dừng lại theo Lục Nghiễn Lễ, nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt, tầm mắt dừng lại trên người cô.

Vì đứng xa anh để tránh tị hiềm nên Hạ Mạt duỗi thẳng cánh tay, khiến bộ váy công sở trên người căng sát vào cơ thể theo động tác của cô, phác họa rõ ràng vòng eo nhỏ nhắn kia.

Đúng như lời cô nói, eo cô rất nhỏ.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ vừa nhìn vào nơi đó đã nhanh chóng dời đi, quay mặt sang hướng khác.

Hạ Mạt nhận ra anh cố ý không nhìn mình, cứ tưởng anh chê cô đứng quá gần, bèn cẩn thận nhích sang bên cạnh một bước nhỏ.

Bồng một bàn tay với những khớp xương rõ ràng nắm lấy cán ô khiến Hạ Mạt giật nảy mình, nắm chặt lấy cán không buông.

Sao có thể để tổng giám đốc Lục tự làm chuyện cầm ô này được, nếu để anh tự cầm ô thì cần thư ký như cô làm gì nữa.

Lục Nghiễn Lễ cảm nhận được lực kéo, cổ tay khẽ dùng sức.

Cán ô vẫn không hề lay động...

Lục Nghiễn Lễ không khỏi quét mắt sang, thấy Hạ Mạt đang dùng cả hai tay để nắm chặt cán ô, mu bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh kia dùng sức đến mức nổi gân xanh.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 9

DTV-EBOOK

Nắng nóng gay gắt, mới một lát mà khuôn mặt trắng nõn của Hạ Mạt đã ửng đỏ, những lọn tóc ẩm ướt hiện rõ trong đôi mắt thâm thúy của Lục Nghiễn Lễ. Anh gần như có thể cảm nhận được cô đang mím môi, hàm răng trắng dùng sức nghiến chặt lại.

Lục Nghiễn Lễ thu tay lại, khóe miệng nhếch lên một chút, biểu cảm như cười như không rồi lạnh nhạt nói: “Không cần che nữa.”

Nói rồi Lục Nghiễn Lễ sai bước ra khỏi ô, để lại Hạ Mạt sững sờ với cây ô ở đó.

Mặc dù giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng Hạ Mạt vẫn tinh ý nhận ra trong ánh mắt anh thoáng vẻ cạn lời bất lực.

Không biết gần đây tổng giám đốc Lục xảy ra chuyện gì mà thường xuyên lại lộ ra vẻ như cười như không, bó tay toàn tập này với cô.

Hạ Mạt không đoán được suy nghĩ của tổng giám đốc Lục, chỉ có thể cẩn thận cố gắng hoàn thành tốt công việc hơn thôi.

Hạ Mạt giẫm giày cao gót, chạy chậm đuổi theo Lục Nghiễn Lễ, hạ giọng thì thầm: “Tổng giám đốc Lục, hôm nay nắng gắt, tia cực tím dễ làm tổn thương da nên để tôi cầm ô che nắng cho anh đi.”

Lục Nghiễn Lễ không thèm nhìn cô, giọng điệu thản nhiên: “Không cần, cô muốn che thì tự che cho mình đi.”

Hạ Mạt nghe ra anh thực sự không muốn che ô nên không làm phiền thêm nữa, thu ô lại.

Dù tổng giám đốc Lục đã nói cô muốn che thì tự che, nhưng ông chủ đi trước không dùng ô, một thư ký theo sau như cô đương nhiên cũng không thể dùng vì không thích hợp chút nào.

Từ cổng nhà họ Tề đến sân của ông cụ Tề ở còn một đoạn khá xa, phải đi qua hành lang nối liền vài sân với nhau mới đến chỗ

ở của ông ấy.

Trong phòng, ông cụ Tề đang ngồi trên ghế gỗ huỳnh đàn, tay cầm chung trà bằng sứ Thanh Hoa có nắp đậy, nghe thấy tiếng bước chân có người vào cửa mới ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười hiền từ: “Nghiên Lễ đến rồi à.”

Là giọng điệu thân mật của bậc cha chú gọi con cháu trong gia đình.

Hai nhà Lục - Tề vốn có quan hệ lâu đời, ông cụ Tề và ông nội quá cố của Lục Nghiễn Lễ - ông cụ Lục, từng có mối quan hệ rất thân thiết. Có thể nói Lục Nghiễn Lễ lớn lên dưới sự chứng kiến của ông cụ Tề.

Ông cụ Tề đã hơn tám mươi tuổi, ba năm trước trải qua một đợt bệnh nặng, từ đó hoàn toàn nghỉ ngơi dưỡng bệnh, không còn can thiệp vào việc kinh doanh của gia tộc nữa.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt được gặp ông cụ Tề ngoài đời, so với ảnh chụp cô thấy trên tạp chí kinh tế tài chính thì khôn

mặt ông ấy hẳn rõ vẻ tang thương hơn nhiều, trên đầu đội mũ, nhưng trạng thái không tồi chút nào.

Ba tháng trước bệnh tình của ông cụ Tề đột nhiên trở nặng, phải nằm viện suốt mấy tháng, đến tuần trước mới được phép chuyển về nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Hôm nay Lục Nghiễn Lễ cố ý tới đây thăm bệnh.

“Ông Tề ạ.”

Lục Nghiễn Lễ bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt ông ấy, nắm tay chào hỏi: “Cháu chào ông.”

Ông cụ Tề tươi cười hơn hở khiến những nếp nhăn trên mặt hẳn sâu hơn, ông ấy nắm tay Lục Nghiễn Lễ, dùng sức lắc lắc: “Chào buổi chiều, chào buổi chiều.”

Một người từng tung hoành sát phạt trên thương trường nay lại cười vui vẻ như một đứa trẻ, ông ấy chỉ vào chiếc ghế bên cạnh rồi nói với Lục Nghiễn Lễ: “Nghiên Lễ, cháu ngồi đi.”

Lục Nghiễn Lễ đứng dậy, lúc này ông cụ Tề mới dời mắt sang bên cạnh rồi dừng lại trên mặt Hạ Mạt. Ông ấy híp mắt, có vẻ như đang cố gắng nhìn xem đây là ai.

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười giới thiệu: “Đây là thư ký của cháu, Hạ Mạt, ông chưa gặp cô ấy bao giờ.”

Hạ Mạt cúi đầu chào hỏi lễ phép: “Cháu chào ông Tề ạ.”

Ông cụ Tề gật đầu: “Chào cháu, Tiểu Hạ đúng không, cháu cũng ngồi đi.”

Lúc này quản gia mới đưa cho ông cụ Tề quà mà Lục Nghiễn Lễ mang tới, nói với ông ấy: “Thưa ông, đây là quà tổng giám đốc Lục tặng ông, để tôi cất cho ông nhé.”

Ông cụ Tề phát tay: “Đừng cất vội, đưa đây tôi xem đã. Lần nào Nghiễn Lễ tặng quà tôi cũng thích.”

Lục Nghiễn Lễ cười nói: “Là một bộ trà cụ ạ.”

Ban đầu nhà họ Tề khởi nghiệp từ việc kinh doanh lá trà, ông cụ Tề lại thích nhất là uống trà nên tặng ông ấy trà cụ không khác gì tặng món quà ông ấy thích nhất.

Ông cụ Tề v**t v* ngắm nghía ấm tử sa, thích không nỡ buông tay, lập tức muốn tự mình pha trà đãi Lục Nghiễn Lễ.

Từ sau khi ông cụ Tề lâm bệnh thì thường xuyên nhớ những ngày đầu lập nghiệp. Khi đó ông ấy pha trà cho người ta trong quán, ai uống rồi cũng khen tay nghề ông ấy giỏi. Đáng tiếc là con cháu nhà họ Tề chẳng mấy ai hứng thú với trà nên không có đứa nào có thể ngồi xuống thưởng thức trà với ông ấy.

Kể từ lúc đổ bệnh tay chân ông cụ Tề thường xuyên không có sức, thậm chí còn có lúc run tay cầm không nổi đĩa. Thế nên Lục Nghiễn Lễ làm sao dám để ông ấy tự tay pha trà, bèn giới thiệu Hạ Mạt với ông cụ Tề: “Để cô ấy làm đi ạ. Cô ấy pha trà rất ngon.”

Hạ Mạt nghe Lục Nghiễn Lễ khen mình, sướng sột trong thoáng chốc. Sau đó lập tức nhận ra Lục Nghiễn Lễ cố ý nói thế

để ông cụ Tề giao việc pha trà này cho cô.

Ông cụ Tề luôn xem những người yêu trà là người cùng chí hướng, ông ấy nhìn Hạ Mạt đầy hứng thú: “Tiểu Hạ cũng thích trà à?”

Hạ Mạt biết lúc trước ông cụ Tề từng kinh doanh lá trà nên không dám khoe khoang trước mặt ông ấy: “Hồi nhỏ ông nội cháu thích uống trà nên cháu thường nghe ông kể vài chuyện về trà. Sau này đi theo làm việc cho tổng giám đốc Lục, thỉnh thoảng anh ấy cũng uống trà nên cháu mới đi học một chút ạ.”

Hạ Mạt lặng lẽ để lộ việc mình cố ý đi học pha trà vì Lục Nghiễn Lễ.

Ông cụ Tề nghiêng đầu, nói với Lục Nghiễn Lễ: "Tiểu Hạ có lòng quá nhỉ."

Đúng vậy đúng vậy, có phải một thư ký tận tâm chuyên nghiệp như cô xứng đáng được tăng lương lắm đúng không?

Ánh mắt Hạ Mạt lướt qua Lục Nghiễn Lễ, đúng lúc anh cũng nhìn cô, không biết nghĩ tới điều gì mà khóe miệng anh hơi nhếch lên, không giống như đang cười mà trông giống châm chọc hơn.

Rốt cuộc gần đây tổng giám đốc Lục bị gì thế? Sao lúc nào cũng trưng vẻ mặt kỳ quái này vậy?

Hạ Mạt cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Có phải tổng giám đốc Lục không hài lòng về cô ở điểm nào đó đúng không?

Không chờ Hạ Mạt kịp nghĩ nhiều, ông cụ Tề đã cười nói: “Vậy thì để nếm thử tay nghề của Tiểu Hạ xem sao.”

Lục Nghiễn Lễ dìu ông cụ Tề đến phòng trà, Hạ Mạt vội vàng đứng dậy đi theo sau.

Trước mặt người lành nghề như ông cụ Tề, Hạ Mạt không dám phân tâm trong lúc pha trà, hết sức chăm chú với động tác

trên tay.

Lục Nghiễn Lễ ngồi trò chuyện với ông cụ Tề ở bên cạnh, thỉnh thoảng ông cụ Tề sẽ quay sang nhìn Hạ Mạt, giảng giải về trà với cô.

Hạ Mạt trả lời từng câu một, ánh mắt ông cụ Tề nhìn cô cũng càng một hiền từ hơn.

“Mời ông nếm thử ạ.” Hạ Mạt châm trà đã pha xong vào chung trà có nắp, sau đó bưng cho ông cụ Tề và Lục Nghiễn Lễ.

Ông cụ Tề nhấp thử một ngụm, gật đầu khen: “Không tệ.”

Hạ Mạt thấy ông cụ Tề vừa lòng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khiêm tốn nói: “Là trà của ông ngon sẵn ạ.”

Ông cụ Tề lập tức quay sang bảo quản gia: “Mang vài hộp trà này tặng cho Nghiễn Lễ và Tiểu Hạ đi.”

Hạ Mạt được khen mà sợ, đang tính từ chối thì thấy ông cụ Tề ngáp một cái trông có vẻ mệt mỏi, tinh thần không phấn chấn.

Lục Nghiễn Lễ nói: “Để cháu dìu ông đi nghỉ nhé.”

Bây giờ ông cụ Tề gần như ngủ cả ngày, thời gian tỉnh táo rất ít.

Ông ấy thở dài, nói với Lục Nghiễn Lễ: “Sức khỏe của ông càng ngày càng kém, không biết có thể sống đến ngày nhìn đám con cháu mấy đứa kết hôn sinh con không nữa.”

Lúc buồn ngủ đầu óc ông cụ Tề không còn được minh mẫn, ông ấy hỏi Lục Nghiễn Lễ: " Hai đứa tính bao giờ mới kết hôn?"

Hạ Mạt sửng sốt, tổng giám đốc Lục tính kết hôn với ai?

Không phải tổng giám đốc Lục chưa có bạn gái sao?

Hạ Mạt nhìn sang Lục Nghiễn Lễ với vẻ tò mò, anh cũng nhanh chóng giải đáp nghi vấn của cô: “Ông ơi, cháu vẫn đang độc thân ạ.”

Lúc này đến lượt ông cụ Tề tỏ vẻ khó hiểu, ánh mắt chuyển qua Hạ Mạt: “Tiểu Hạ không phải bạn gái cháu sao? Cháu không định cưới người ta à?”

Hạ Mạt giật mình, vẻ mặt thay đổi ngay lập tức: “Ông cụ Tề, ông hiểu nhầm rồi. Cháu là thư ký của tổng giám đốc Lục, chứ không phải...”

Hạ Mạt không nói nên lời hai chữ bạn gái kia, bèn dè dặt liếc mắt nhìn Lục Nghiễn Lễ một cái, thấy vẻ mặt anh vẫn như thường, nói với ông cụ Tề rằng: “Ông ơi, cô ấy không phải.”

Ánh mắt ông cụ Tề trở nên mờ mịt, hết nhìn Lục Nghiễn Lễ lại nhìn Hạ Mạt, sau đó nhếch môi cười ngượng ngùng: “Ông nhớ ra rồi, cháu từng nói với ông Tiểu Hạ là thư ký của cháu, là ông nhớ nhầm.”

Sau đó ông cụ Tề nắm lấy tay Lục Nghiễn Lễ, căn nhắc: “Ông lão này già rồi, đầu óc không còn minh mẫn, không nhớ được gì nữa.”

Lục Nghiễn Lễ biết rõ ông cụ Tề thường xuyên lú lẫn, lúc nói chuyện câu sau không liên quan gì đến câu trước, đỡ cánh tay ông ấy.

"Để cháu đỡ ông về phòng nghỉ ngơi trước nhé."

Lục Nghiễn Lễ đỡ ông cụ Tề về phòng ngủ, Hạ Mạt không đi theo mà chờ trong phòng khách, đầu như muốn nổ tung.

Lần trước bà Tống thăm dò xem cô có suy nghĩ nào khác với Lục Nghiễn Lễ hay không, khiến cô thấp thỏm lo âu mất mấy ngày, khó lắm mới từ từ quên mất chuyện đó, sao giờ lại bị ông cụ Tề hiểu lầm nữa rồi.

Cô chỉ muốn làm việc chăm chỉ bên cạnh tổng giám đốc Lục thôi, không muốn để những chuyện vô căn cứ này làm hại cho mất việc.

Tốt hơn hết là cô nên nhanh chóng tìm bạn trai thôi.

Nhưng mà hôm qua sau khi cô cố ý dụ dỗ L xong, cả ngày nay không thấy anh trả lời tin nhắn của cô nữa.

Hạ Mạt mở ứng dụng kết bạn trên điện thoại lên, gửi tin nhắn cho L.

Hạ Mạt: [L, anh không tính để ý tới tôi nữa hả?]

Hạ Mạt: [L, có phải anh xem eo nhỏ của em gái nào khác rồi nên mới chẳng thèm ngó ngang gì tới eo của tôi đúng không.]

Lúc Hạ Mạt đang miệt mài trả đũa L qua điện thoại thì giọng Lục Nghiễn Lễ đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Thư ký Hạ.”

Hạ Mạt nhanh chóng cắt điện thoại vào, quay đầu đi về phía Lục Nghiễn Lễ: “Tổng giám đốc Lục, chúng ta trở về công ty sao?”

Lục Nghiễn Lễ gật đầu, ra hiệu cho cô đi theo.

Lúc về đúng vào giờ cao điểm tan tầm nên đường hơi tắc. Hạ Mạt ngồi ghế phụ, kiểm tra điện thoại đã đặt ở chế độ tĩnh âm của mình vài lần.

“Ông cụ Tề lớn tuổi rồi nên thường hay lú lẫn.”

Hạ Mạt nghe Lục Nghiễn Lễ nói vậy, lập tức quay đầu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt, không hề nhìn cô lấy một cái, giọng điệu bình thản: “Ông ấy thường nói mấy lời khiến người ta không hiểu được.”

Hạ Mạt lập tức hiểu ý anh, nhanh chóng gật đầu phụ họa: “Vâng ạ, ban nãy ở nhà họ Tề, tôi thật sự không ngờ ông ấy sẽ

nói thế. Anh có xuất thân hiển hách, ngoại hình xuất chúng, lịch sự khiêm tốn, bây giờ số thiên kim gia đình quyền thế muốn liên hôn với anh nhiều đếm không xuể, dù có hiểu lầm cũng không đến lượt tôi và anh bị hiểu lầm với nhau, chúng ta khác nhau một trời một vực mà."

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nghe cô tăng bốc một hồi, không đáp một lời.

Hạ Mạt nghiêng người nhìn anh một cái, thấy anh không nói gì thì ngượng ngùng quay đầu đi.

Điện thoại đột nhiên thông báo có tin nhắn.

Cuối cùng L mà Hạ Mạt nhớ mong này giờ cũng trả lời tin nhắn rồi.

L: [Không có.]

Hạ Mạt: [L, nói chuyện sau nhé. Tôi đang bận vắt óc nghĩ xem nên nịnh bợ sắp thế nào. Gần đây tâm trạng sắp tôi nắng mưa

thất thường quá, khen cỡ nào cũng thấy anh ấy không hài lòng, khiến tôi sầu muốn chết.]

Hạ Mạt vừa gửi tin nhắn xong, bỗng nhiên cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Hạ Mạt lén lút đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, sau đó thông qua nó nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ đang nhìn cô, khóe môi nhếch lên cười đầy ẩn ý.

Lại là vẻ mặt này!

Muốn gì đây?

Cô có làm gì đâu, sao cứ dùng vẻ mặt đó để nhìn cô là sao.

Hạ Mạt suy tư không biết có phải gần đây mình thực sự làm sai gì đó trong công việc hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra mình làm sai cái gì.

Cô lại nhìn vào kính chiếu hậu một cái, Lục Nghiễn Lễ vẫn đang nhìn cô, trên mặt vẫn là vẻ như cười như không ban nãy.

Hạ Mạt mím môi, nhích người nép sát vào cửa xe, giơ tay che điện thoại, lặng lẽ gửi một tin nhắn đầy oán trách cho L: [Nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt kỳ quái như thế, đừng nói là sếp tôi nghi ngờ tôi thích anh ấy đấy nhé, đúng là thần kinh.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 10

DTV-EBOOK

Thường ngày L rất ít nói, mỗi lần Hạ Mạt nhắn tin để than phiền điều gì đó, anh đều im lặng đọc mà không đưa ra bất kỳ ý kiến nào. Nhưng hôm nay, anh lại bất ngờ trả lời cô.

L: [Không đâu.]

Anh nói "không đâu" với một giọng điệu chắc chắn, không phải kiểu phỏng đoán như "có lẽ sẽ không" hay "chắc là không", cứ như anh rất tin rằng sắp cô sẽ không nghi ngờ rằng cô thích mình vậy.

Hạ Mạt hỏi anh: [Sao anh biết sẽ không?]

L: [Dựa vào cách cô nói chuyện thường ngày, cô luôn giữ khoảng cách nhất định khi nói chuyện riêng tư với sếp của mình.]

L nghĩ rằng sếp của cô sẽ không nghi ngờ cô thích người ta, không phải dựa trên phân tích sếp là người thế nào, mà vì anh cảm thấy cô là người rất biết giữ ranh giới.

Điều này chứng tỏ, trong lòng anh, hình ảnh của cô vẫn rất tốt.

Hạ Mạt: [Đúng vậy, ngoài công việc thì tôi đều cố tránh xa anh ấy. Đi ngoài đường mà từ xa đã thấy sếp, tôi chỉ mong có cái lỗ nẻ dưới đất để chui xuống cho anh ấy khỏi thấy tôi thôi. Tôi thật không hiểu tại sao người ta lại đồn tôi với sếp yêu nhau, ai lại đi yêu sếp chứ.]

L: [Ở đâu có con người, ở đó có tin đồn. Đừng để tâm đến những gì người ngoài nói.]

Hạ Mạt cảm thấy L đang an ủi cô.

Hạ Mạt buồn bã tâm sự với anh: [Thực ra tôi cũng không quan tâm người ngoài nói gì về tôi, tôi chỉ lo những chuyện không đâu này sẽ ảnh hưởng đến công việc của mình thôi.]

Hạ Mạt hỏi anh: [L, anh đã từng gặp phải chuyện như vậy chưa?]

L: [Chuyện gì?]

Hạ Mạt: [Chuyện mà rõ ràng anh với người ta không có quan hệ gì riêng tư, nhưng người ta lại nghi ngờ hai người có quan hệ mờ ám ấy.]

L im lặng hai phút, sau đó trả lời: [Đã từng.]

Nhìn tin nhắn mới hiện lên trên màn hình điện thoại, Hạ Mạt hơi bất ngờ. Cô chỉ hỏi vu vơ thôi, không ngờ L cũng từng bị đồn thổi chuyện tình cảm.

Cô rất tò mò, hăng hái nhắn tin: [Anh kể đi, tại sao anh lại bị đồn thổi như vậy?]

Dường như L không muốn nói về chuyện này, bèn nhắc cô:
[Sếp của cô đi rồi à?]

Lúc này Hạ Mạt mới nhớ ra rằng cô đang ở chung xe với Lục Nghiễn Lễ.

Cô lên nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Lục Nghiễn Lễ đang cúi đầu, tay cầm điện thoại, ánh mắt dán vào màn hình, trông như cũng đang nhắn tin với ai đó.

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, nhắn tin cho L: [Anh ấy cũng đang chơi điện thoại, không để ý đến tôi đâu. Sếp ngồi ở hàng ghế sau, tôi ngồi ghế phụ, tôi núp ở đây lên nhắn tin, người ta sẽ không nhìn thấy đâu.]

Tin nhắn vừa gửi đi, Hạ Mạt nghe thấy Lục Nghiễn Lễ hỏi tài xế: "Còn bao lâu nữa thì đến công ty?"

Hạ Mạt bị giọng nói bất ngờ của anh làm giật mình, tay run lên. Dù không phải nói với cô, nhưng cô vẫn có cảm giác chột dạ như vừa bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

Cô lặng lẽ tắt màn hình điện thoại, không dám nghịch mạng xã hội dưới ánh mắt của sếp nữa.

Tài xế nhìn vào bản đồ định vị, đáp lại Lục Nghiễn Lễ: "Nếu phía trước không tắc đường thì khoảng 15 phút nữa là đến công ty."

Lục Nghiễn Lễ “ừm” một tiếng, dựa lưng vào ghế, không nói thêm gì.

Khi về đến công ty, hầu hết mọi người ở phòng tổng giám đốc vẫn đang tăng ca. Thực tập sinh mới - Lý Tự đang ngồi ở bàn làm việc kiểm tra báo cáo mà Hạ Mạt đã giao cho anh ấy.

Nhìn theo Lục Nghiễn Lễ đi vào văn phòng, chờ anh đóng cửa lại, Lý Tự mới ghé đầu qua nói với Hạ Mạt: "Thư ký Hạ, tôi đã viết xong báo cáo và gửi vào email của chị rồi. Chị xem giúp tôi với."

Hạ Mạt mở email trên máy tính và xem báo cáo mà Lý Tự vừa gửi qua. Xem xong, cô quay sang nói với anh ấy: "Cậu qua đây."

Hai người ngồi cùng bàn làm việc nên Hạ Mạt không cần trao đổi qua WeChat, mà trực tiếp chỉ ra các ý cần chỉnh sửa trên máy tính của mình.

"Trong báo cáo có nhiều câu lặp ý, không cần thiết phải nhắc đi nhắc lại." Hạ Mạt nói, tay đặt trên con chuột, ngón tay khẽ lướt, đánh dấu những nội dung dư thừa trong báo cáo cho Lý Tự.

Lý Tự đứng bên cạnh Hạ Mạt, khom lưng, một tay đặt trên bàn làm việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính của cô, nghiêm túc lắng nghe cô nói.

Rèm cửa văn phòng tổng giám đốc từ từ kéo ra, Lý Tự vô thức quay đầu nhìn về phía đó.

"Đừng nhìn sếp Lục." Hạ Mạt không rời mắt khỏi màn hình máy tính, trông như đang tập trung cao độ vào công việc, hoàn toàn không bị tác động bởi bên ngoài, cô khẽ nhắc Lý Tự: "Sếp

Lục có việc sẽ gọi cậu, nếu không có chỉ đạo thì cứ làm việc của mình thôi."

Hạ Mạt nhẹ nhàng chia sẻ kinh nghiệm nơi công sở: "Chúng ta đến công ty là để làm việc, sếp sẽ không muốn thấy cậu lơ đãng đâu. Khi sếp giám sát công việc, cứ làm những gì cần làm, đừng để sếp nghĩ rằng cậu không làm việc."

Lý Tự lập tức hiểu ý, cúi người lại gần Hạ Mạt hơn, hạ giọng nói: "Cảm ơn thư ký Hạ, tôi hiểu ý chị rồi."

Dù lời nói của Hạ Mạt rất nhẹ nhàng, nhưng ý tứ lại không hề vòng vo, gần như muốn nói thẳng rằng: Sau này mỗi khi sếp nhìn, dù có đang làm việc hay không thì đều phải tỏ ra như đang làm việc nghiêm túc.

Lục Nghiễn Lễ ngồi sau bàn làm việc xử lý email chưa đọc, ánh mắt thoáng lướt qua khu vực làm việc bên ngoài của Hạ Mạt, ánh nhìn chột khựng lại.

Vị trí bàn làm việc của anh gần ngang với bàn của Hạ Mạt. Từ góc nhìn của anh, Hạ Mạt đang ngồi trên ghế, thực tập sinh mới

đứng rất gần cô, tay trái đặt trước cô, tay phải tựa sau lưng cô, trông như đang bao trọn cô trong vòng tay.

Còn Hạ Mạt luôn giữ khoảng cách rõ ràng mỗi khi báo cáo công việc với anh, lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Lục Nghiễn Lễ thu lại ánh nhìn, cầm cốc nước lên nhấp một ngụm.

Sau khi rũ mắt suy nghĩ một lát, Lục Nghiễn Lễ bấm gọi đường dây nội bộ.

Hạ Mạt vừa góp ý xong những chỗ cần sửa trong báo cáo cho Lý Tự thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại nội bộ, cô vội vàng bắt máy.

Giọng Lục Nghiễn Lễ nhàn nhạt: "Thư ký Hạ, pha cho tôi một cốc cà phê."

"Vâng, tổng giám đốc Lục."

Nhận được chỉ thị từ Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt lập tức đứng dậy đi vào phòng trà.

Vừa hay Lý Tự muốn đi vệ sinh, cũng đứng dậy rời khỏi chỗ làm việc.

Lục Nghiễn Lễ đặt điện thoại xuống, thấy hai người một trước một sau rời đi thì nhú mày, sau đó nhấn vào điều khiển từ xa đóng rèm cửa lại.

Rèm cửa từ trên xuống dưới chậm chậm khép lại, che khuất bóng dáng bên ngoài.

Trong phòng trà, Hạ Mạt đang đổ hạt cà phê vào máy, Lâm Táp vừa bước vào cầm cốc lấy nước, thấy Hạ Mạt pha cà phê bèn hỏi: "Giờ này mà tổng giám đốc Lục còn uống cà phê à?"

Cà phê giúp tỉnh táo, nhưng giờ này đã là sau giờ làm việc rồi.

Hạ Mạt khẽ đáp "Vâng" rồi nói rất tự nhiên: "Chắc hôm nay phải tăng ca muộn, em cũng cần pha cho mình một cốc."

Hạ Mạt lại đổ thêm chút hạt cà phê vào máy.

Lâm Táp đứng cạnh nhìn, cảm thán: "Làm thư ký riêng của tổng giám đốc Lục đúng là không dễ, nhưng may mà giờ có thêm người san sẻ cho em rồi."

Nhắc đến Lý Tự, Lâm Táp đổi giọng, ghé sát bên Hạ Mạt chạm nhẹ vào tay cô: "Này, Mạt Mạt, em thấy Lý Tự thế nào?"

Hạ Mạt tưởng Lâm Táp đang hỏi về thái độ làm việc của Lý Tự, cô gật đầu đáp: "Cũng được, rất có chí tiến thủ, ngày nào cũng tràn đầy năng lượng, trông rất hợp với công việc này."

"Chị không hỏi em về công việc của cậu ấy." Lâm Táp nháy mắt: "Chị hỏi em thấy cậu ấy là người thế nào?"

Hạ Mạt hiểu ý cô ấy, cười nói: "Chị Táp à, người ta mới đến, vẫn còn là thực tập sinh mà."

"Thực tập sinh thì sao chứ, vào được công ty chúng ta là không phải dạng vừa rồi, hơn nữa cậu ấy còn được sếp Lục đích thân phỏng vấn, sếp Lục chọn kỹ lắm, tương lai sẽ xán lạn lắm cho xem. Lại còn đẹp trai nữa, mắt hai mí, mũi cao, da trắng trẻo."

Lâm Táp càng nói càng phấn khích, lúc đầu còn hạ giọng nhưng về sau càng hăng, cô ấy khoác tay Hạ Mạt, bảo: "Cậu ấy mới đến mấy ngày nhưng chị đã quan sát rất kỹ rồi, chăm chỉ, tinh ý, chu đáo nữa. Lúc trưa đi ăn cùng chúng ta, cậu ấy luôn vào cửa trước, còn giữ cửa chờ mọi người vào hết mới thả tay, rất lịch thiệp. Dù mới tốt nghiệp năm nay, nhưng cậu ấy là thạc sĩ đấy, chị xem qua lý lịch rồi, cậu ấy chỉ kém em một tuổi thôi, tuổi tác rất hợp."

Hạ Mạt cười: "Cả cái này mà chị cũng biết rõ vậy sao?"

Lâm Táp: "Nguồn tài nguyên chất lượng như thế này đương nhiên phải tìm hiểu ngay từ đầu. Không chỉ mình chị để ý đâu, số cô gái trẻ trong tập đoàn tìm hiểu về cậu ấy là không đếm xuể đấy. Nếu không ra tay sớm, chắc chưa đầy hai ngày nữa sẽ bị các

cô gái phòng ban khác cướp mất rồi. Em xem thử có muốn tận dụng lợi thế gần nước hưởng trước không?"

Hạ Mạt lắc đầu: "Em thì thôi đi, tổng giám đốc Lục tuyển cậu ấy vào làm thư ký, nếu em mà... Thì coi sao được?"

"Thì sao nào?" Lâm Táp không mấy bận tâm: "Công ty chúng ta đầu cấm yêu đương nơi công sở. Em xem này, em và cậu ấy tuổi tác ngang nhau, cùng vị trí, sau này lương bổng cũng không chênh lệch nhiều. Quan trọng nhất là cậu ấy là người Hải Thành, có hộ khẩu Hải Thành, gia đình tái định cư, có bảy căn nhà. Hiện tại tên cậu ấy đã đứng bốn căn rồi, cậu ấy còn là con một, ba căn còn lại sớm muộn cũng là của cậu ấy."

Hạ Mạt ngạc nhiên: "Chuyện này mà chị cũng biết luôn hả?"

Sau khi vào công ty, Lý Tự luôn học việc theo Hạ Mạt, tiếp xúc với cô nhiều nhất, nhưng cô hoàn toàn không biết gì về những chuyện này.

"Chứ còn gì nữa?" Lâm Táp nhướn mày: "Chị đây đã tìm hiểu kỹ lưỡng cho em rồi, xem thử em có ý gì không, nếu ngại thì chị

sẽ giúp em thăm dò ý tứ của cậu ấy."

Hạ Mạt vừa định nói không cần vì Lý Tự không phải kiểu người cô thích, thì cửa phòng trà bị đẩy từ bên ngoài vào.

Hạ Mạt nhìn sang, ánh mắt lướt qua người bước vào, lưng cô bất giác thẳng lên: "Tổng giám đốc Lục, sao anh lại đến đây?"

Lục Nghiễn Lễ không trả lời, ánh mắt rơi vào máy pha cà phê rồi bước tới đó.

Hạ Mạt thấy Lục Nghiễn Lễ đi về phía máy pha cà phê thì hơi chột dạ, vội vàng đi trước một bước để rót cà phê.

Pha cà phê cho sếp nhưng lại mãi trò chuyện trong phòng trà đến mức khiến sếp phải đích thân đến lấy cà phê là chuyện lần đầu tiên xảy ra. Cô không biết liệu những gì cô và Lâm Táp vừa nói trong phòng trà có bị tổng giám đốc Lục nghe thấy hay không.

Trong lòng Hạ Mạt thấp thỏm bất an, còn Lâm Táp thì đã chào Lục Nghiễn Lễ ngay từ khi anh bước vào rồi nhanh chân chuẩn đi.

Hạ Mạt rót xong cà phê, cung kính đưa cho Lục Nghiễn Lễ bằng hai tay: "Tổng giám đốc Lục, cà phê của anh đây."

Lục Nghiễn Lễ nhận lấy cà phê, nhìn Hạ Mạt đang cúi đầu đứng tại chỗ như chờ bị trách phạt, rồi nói: "Không rót cà phê của cô à?"

Lúc pha cà phê cho Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt tiện thể pha thêm một cốc cho mình.

Thấy Lục Nghiễn Lễ không trách cứ việc cô trò chuyện trong phòng trà khiến anh phải đợi lâu, Hạ Mạt thở phào một hơi. Cô lấy cốc rót phần cà phê còn lại ra, rồi quay đầu nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ đang đứng bên cửa sổ.

"Lâm Táp định giới thiệu bạn trai cho cô sao?" Lục Nghiễn Lễ bất ngờ lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng, ấm áp như một cấp trên quan tâm đến đời sống của nhân viên.

Hạ Mạt ngẩn người một lúc, nhận ra rằng tổng giám đốc Lục đã nghe được cuộc trò chuyện giữa cô và Lâm Táp, cô có chút ngượng ngùng gật đầu: "Phải ạ."

"Cô có muốn không?" Lục Nghiễn Lễ vẫn giữ giọng điệu bình thản, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Hạ Mạt thật sự không hiểu tại sao tổng giám đốc Lục lại hỏi cô câu này, chẳng lẽ anh có ý với cô...?

Hạ Mạt ngập ngừng quan sát biểu cảm của sếp mình.

Lục Nghiễn Lễ nâng cốc cà phê lên nhấp một ngụm, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ chiếu vào làm toàn thân anh được bao phủ trong ánh sáng vàng ấm áp, gương mặt anh trở nên sâu lắng và trầm tĩnh.

Hạ Mạt thừa nhận Lục Nghiễn Lễ rất đẹp trai, nhưng anh là sếp của cô, là người nắm quyền của Tập đoàn Lục thị, hoàn toàn không cùng thế giới với cô.

Cô vô thức siết chặt chiếc cốc cà phê trong tay, cúi đầu cẩn thận lấy hết can đảm, giọng nói rất nhẹ: "Tổng giám đốc Lục, đây là chuyện riêng của tôi."

Hạ Mạt cúi đầu nên không thể thấy biểu cảm của Lục Nghiễn Lễ lúc này, nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang tiến lại gần.

Chóp mũi thoáng ngửi thấy mùi hương trên người anh, Hạ Mạt cảnh giác lùi lại một bước, lần nữa kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Cô vẫn cúi đầu, chỉ thấy được Lục Nghiễn Lễ đã dừng bước.

Phòng trà im ắng, một lúc sau, Hạ Mạt nghe thấy giọng nói không mang theo cảm xúc của Lục Nghiễn Lễ.

"Đúng là chuyện riêng của cô, thư ký Hạ." Anh nhấn mạnh tên gọi của cô, rồi dừng lại một chút, khiến Hạ Mạt theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ nhếch lên một nụ cười nhạt, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, giọng nói không nóng không lạnh: "Nghe nói cô đã có bạn trai rồi."

Hạ Mạt lập tức hiểu ý của anh. Trước đây cô đã khẳng định trước mặt bà Tống và dì Trần giúp việc nhà họ Lục, rằng mình đã có bạn trai, giờ lại để sếp Lục nghe được đồng nghiệp giới thiệu bạn trai cho mình.

Vậy trong mắt tổng giám đốc Lục, chẳng phải cô trở thành một người đã có bạn trai nhưng lại giả vờ độc thân trước mặt đồng nghiệp, muốn nhờ họ tìm kiếm một người đàn ông tốt hơn, là kẻ đứng núi này trông núi nọ, lảng nhãng hay sao?

Thảo nào tổng giám đốc Lục lại hỏi cô như vậy, thì ra anh đang cho cô cơ hội để giải thích.

Nhưng cô đã nói gì chứ?

Đây là lần đầu tiên cô to gan nói năng bóng gió với tổng giám đốc Lục, thậm chí cô còn bảo đó là chuyện riêng của mình, ngầm ám chỉ rằng tổng giám đốc Lục đừng xen vào chuyện của cô.

Mặt Hạ Mạt đỏ bừng: "Sếp, sếp Lục..."

Hạ Mạt há miệng, nhưng không biết phải giải thích thế nào.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ nhìn cô đầy ẩn ý, đôi mắt đen láy của anh phản chiếu rất rõ sự lúng túng của cô lúc này.

Không khí như ngưng đọng lại, vài giây sau, ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ thoáng lướt qua người cô, rồi anh bước ra khỏi phòng trà.

Hạ Mạt cảm thấy mình như vừa thoát khỏi hiểm cảnh, đôi chân mềm nhũn tựa vào tường, cô không kiềm được hồi tưởng lại giọng nói và ánh mắt của tổng giám đốc Lục khi nói chuyện với mình. Cô cảm thấy dường như tổng giám đốc Lục rất thất vọng với một cấp dưới "lãng nhãng" như cô.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 11

DTV-EBOOK

Từ phòng trà trở về bàn làm việc, Hạ Mạt cảm thấy toàn bộ sức lực như bị rút cạn, cô ngồi phịch xuống ghế với vẻ mặt ủ rũ.

Lý Tự thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, tưởng rằng cô không khỏe, nghiêng đầu hỏi: "Thư ký Hạ, cô không sao chứ?"

Hạ Mạt yếu ớt đáp: "Không sao."

Lý Tự thấy cô như mất hết sức sống, anh ấy là đàn ông, mới vào làm chưa được bao lâu, chưa thân thiết với Hạ Mạt nên cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nửa tin nửa ngờ rồi dời mắt tiếp tục chỉnh sửa báo cáo trên tay.

Hạ Mạt gắng gượng tinh thần để xử lý công việc, hai tay đặt trên bàn phím máy tính, nhưng không thể ngăn mình nhớ lại chuyện vừa xảy ra trong phòng trà.

Không biết tổng giám đốc Lục đã đứng ngoài phòng trà từ khi nào.

Thật ra, trước đó cô đã từ chối đề nghị của Lâm Táp, nếu tổng giám đốc Lục nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa cô và Lâm Táp thì hẳn anh sẽ biết cô không hề chủ động nhờ Lâm Táp giới thiệu bạn trai mà là Lâm Táp có ý tốt, gặp được người đàn ông điều kiện tốt nên muốn giới thiệu cho cô.

Nhưng tổng giám đốc Lục không thể nào đứng ngoài phòng trà lâu như vậy, chắc chắn là anh đi ngang qua rồi đẩy cửa bước vào, chỉ nghe được mấy câu cuối cùng của Lâm Táp.

Cô nhớ câu cuối cùng Lâm Táp nói với cô là điều kiện của Lý Tự rất tốt, hộ khẩu ở Hải Thành, gia đình thuộc diện tái định cư, có bảy căn nhà.

Sau khi Lâm Táp nói xong, cô còn chưa kịp từ chối thì tổng giám đốc Lục đã bước vào.

Không biết sếp Lục có nghĩ rằng cô là kiểu phụ nữ ham giàu, tham lam vô độ không.

Việc phụ nữ muốn tìm một người đàn ông có điều kiện tốt là chuyện bình thường, nhưng nếu đã có bạn trai mà vẫn giấu giếm đồng nghiệp, còn tìm kiếm người đàn ông có điều kiện tốt hơn thì lại là vấn đề về phẩm chất đạo đức.

Liệu tổng giám đốc Lục có thể chấp nhận một thư ký phẩm hạnh thấp kém như vậy ở bên cạnh không?

Hạ Mạt ngồi ở bàn làm việc mà rầu rĩ, mấy lần trong ngày Lục Nghiễn Lễ gọi cô vào văn phòng, cô đều xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Tổng giám đốc Lục thì không hề nhắc lại chuyện trong phòng trà, mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường, anh vẫn cứ giao việc cho cô.

Câu nói "Nghe nói cô đã có bạn trai rồi" dường như chỉ là lời cảnh báo cuối cùng của một người sếp dành cho cấp dưới sắp phạm sai lầm.

Hạ Mạt nghĩ, cô đã làm việc bên cạnh anh ba năm, sếp Lục ít nhiều cũng có chút nể tình, chắc sẽ không vì chuyện chưa xảy ra mà sa thải cô đâu.

Nhưng nếu cô thực sự làm ra chuyện đứng núi này trông núi nọ, bắt cá hai tay, thì chắc chắn sếp Lục sẽ không nể tình mà tha cho cô.

Hạ Mạt thở dài trong lòng, cảm thấy không ai oan ức hơn mình, rõ ràng là độc thân không có đối tượng nhưng lại bị hiểu lầm thành một kẻ đào mỏ muốn bắt cá hai tay.

Nhưng chuyện này cũng không trách được tổng giám đốc Lục, ai bảo cô lại giả vờ rằng mình có bạn trai.

Cô ngồi thờ thẩn ở bàn làm việc cho đến khi sếp Lục tan làm, nhìn bóng dáng anh khuất dần ngoài cửa văn phòng, Hạ Mạt mới gục xuống bàn như quả bóng xì hơi.

Lâm Táp đi tới vỗ vai cô, sốt ruột hỏi: “Mạt Mạt, chuyện đó em đã nghĩ thế nào rồi?”

Hạ Mạt xua tay, nói: “Cảm ơn chị, nhưng bỏ qua chuyện này đi.”

“Nghĩ kĩ chưa đấy, bỏ qua thật à?” Lâm Táp liếc nhìn về phía Lý Tự, anh chàng trông rất đúng đắn, điều kiện cũng rõ tốt: “Hay là nghĩ lại đi, chị thấy điều kiện thế này mà bỏ qua thì tiếc lắm.”

Lâm Táp và Hạ Mạt không nói rõ chuyện gì, trước mặt Lý Tự cũng không sợ anh ấy nghe thấy.

Hạ Mạt chẳng cần nghĩ ngợi gì, vốn dĩ cô đã không có cảm tình với Lý Tự, lại bị tổng giám đốc Lục nhắc nhở như vậy nên cô càng không dám nghĩ ngợi gì thêm. Tổng giám đốc Lục cho rằng cô có bạn trai, nếu giờ cô tiến tới với Lý Tự thì anh sẽ nghĩ cô như thế nào đây?

“Chuyện này thật sự không được đâu chị.” Hạ Mạt nói với giọng đầy kiên quyết.

“Được thôi.” Lâm Táp thấy thái độ của Hạ Mạt như vậy, biết rằng cô không có ý gì với Lý Tự, cô ấy ghé sát tai cô nói nhỏ: “Vậy để chị giúp em tìm người khác vậy.”

“Không cần đâu.” Hạ Mạt vẫn từ chối: “Bây giờ em chỉ muốn tập trung làm việc, không muốn nghĩ đến chuyện khác.”

Lâm Táp nhảy bén nhận ra Hạ Mạt có gì đó không ổn. Trước đây, khi hai người nói chuyện về việc tìm bạn trai, thái độ của Hạ Mạt vẫn là nếu gặp người phù hợp thì có thể tiến tới, nhưng hôm nay khi cô ấy giới thiệu đối tượng thì Hạ Mạt lại đổi thành chỉ muốn tập trung làm việc, không nghĩ gì khác.

Lâm Táp quan sát Hạ Mạt với ánh mắt dò xét, kéo cô sang một bên rồi nhỏ giọng hỏi: “Có phải tổng giám đốc Lục đã nói gì với em không?”

Vừa rồi, khi cô ấy và Hạ Mạt đang nói chuyện trong phòng trà về việc giới thiệu Lý Tự cho Hạ Mạt thì tổng giám đốc Lục đi ngang qua, cô ấy đi ra trước, còn Hạ Mạt và tổng giám đốc Lục ở lại trong phòng trà thêm một lúc. Sau khi Hạ Mạt đi ra thì vẻ mặt đã không ổn nữa.

"Mạt Mạt, em nói thật với chị đi, có phải em có ý với tổng giám đốc Lục không?"

Hạ Mạt ngẩng đầu đối diện ánh mắt dò xét của cô ấy, biết ngay cô ấy đang nghĩ gì. Đúng là tổng giám đốc Lục đã nói gì đó với cô, nhưng hoàn toàn không phải như Lâm Táp tưởng tượng.

Chuyện này không thể giải thích rõ ràng với Lâm Táp được, Hạ Mạt giả bộ ngây ngô: "Sếp Lục không nói gì cả mà, chuyện này có liên quan gì đến sếp Lục đâu chị?"

Lâm Táp khoanh tay, ánh mắt nhìn Hạ Mạt chăm chú, dò hỏi: "Thật ra nếu nói về đàn ông có điều kiện tốt, thì ai có thể so với tổng giám đốc Lục được chứ?"

Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy rất bất lực: "Chị Táp, đừng đùa nữa, tổng giám đốc Lục là người thế nào, còn em là người thế nào chứ."

Lâm Táp chặc một tiếng: "Mơ mộng thì vẫn có thể mà."

"Mơ mộng thì được, nhưng không thể quá viễn vông được."

Hạ Mạt quay lại bàn làm việc thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan ca, Lâm Táp nhìn gương mặt xinh đẹp rạng rỡ của cô, nghĩ bụng cô gái này đúng là đẹp mà không tự biết, xinh đẹp đến vậy mà lại chẳng hề có ý định tận dụng nhan sắc để bước chân vào hào môn.

Theo cô ấy, nếu Hạ Mạt thật sự có ý với tổng giám đốc Lục thì chưa chắc đã không thành công. Hạ Mạt vừa xinh đẹp, tính cách lại dễ mến, đôi mắt to tròn sáng long lanh, khi cười còn khiến phụ nữ như cô ấy cũng cảm thấy ấm lòng thì thử hỏi người đàn ông nào cưỡng lại được?

Hơn nữa, vẻ ngoài của Hạ Mạt thuộc kiểu ngọt ngào ngoan ngoãn mà người lớn tuổi yêu thích. Cô ăn nói rất khéo, mỗi lần bà Tống đến công ty đều thích ngồi uống trà trò chuyện với cô, trông có vẻ rất quý mến cô.

...

Sau chuyện trong phòng trà, tuy Lục Nghiễn Lễ không nói gì thêm nhưng mỗi ngày khi đối diện với anh, Hạ Mạt không kìm được cảm giác chột dạ và xấu hổ.

Nhất là đôi khi tổng giám đốc Lục còn nhìn chăm chăm cô một cách khó hiểu, nhếch môi cười nhưng ánh mắt không có chút cảm xúc nào, như thể đang chế nhạo cô vậy.

Mỗi lần bị anh nhìn như vậy, cô lại nghĩ đến cảnh trong phòng trà, xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ. Thế nhưng cô vẫn phải nheo mắt mỉm cười với anh, thật sự mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác.

Thứ sáu hôm đó là sinh nhật Hạ Mạt, các đồng nghiệp trong văn phòng tổng giám đốc đã hẹn nhau cùng tổ chức sinh nhật cho cô. Quan hệ giữa các đồng nghiệp trong văn phòng rất tốt, khi sinh nhật đồng nghiệp khác, mọi người cũng đều tụ tập lại để tổ chức.

Giờ nghỉ trưa, Hạ Mạt đã đặt chỗ nhà hàng, sau đó đi dạo quanh trung tâm thương mại đối diện công ty, cô ưng hai chiếc váy và chụp gửi ảnh cho L xem.

Hạ Mạt: [Anh thấy chiếc nào trong hai chiếc này đẹp hơn?]

Có lẽ L cũng đang nghỉ trưa nên trả lời rất nhanh.

L: [Đều như nhau.]

Sao mà lại giống nhau được, một chiếc màu đỏ, một chiếc màu đen, kiểu dáng cũng khác nhau mà.

Hạ Mạt: [Anh chọn giúp tôi một cái đi, tối nay tôi sẽ mặc. Anh chọn cái nào thì tôi mặc cái đó.]

L hỏi: [Dịp gì?]

Hạ Mạt: [Sinh nhật tôi, tối nay tôi mời đồng nghiệp đi ăn mừng.]

L: [Đồng nghiệp nam hay nữ?]

Hạ Mạt mỉm cười: [Văn phòng tôi có cả nam lẫn nữ, anh hỏi chuyện này làm gì?]

L không trả lời câu hỏi đó, chỉ chọn cho cô chiếc váy màu đen.

Hạ Mạt cố ý hỏi anh: [L, anh có muốn đến dự sinh nhật tôi không?]

Hạ Mạt biết anh sẽ không nhận lời mời của cô, anh thận trọng đến mức còn chưa từng gửi cho cô một tấm ảnh, làm sao có thể đến chúc mừng sinh nhật cô được? Ban đầu, cô cứ nghĩ rằng L sẽ từ chối thẳng thừng hoặc lảng tránh vấn đề.

Không ngờ, L lại hỏi ngược lại cô: [Cô dám để tôi tham gia sao?]

Hạ Mạt: [...]

L: [Ý này là sao?]

Hạ Mạt: [Thật không dám giấu, đúng là tôi không dám.]

Dù cô rất thích trò chuyện với anh và cũng mong được gặp anh, nhưng lần đầu gặp mặt đã mời anh cùng đồng nghiệp mừng sinh nhật mình thì đúng là cô không dám thật.

L: [Không dám mà còn hỏi tôi?]

Hạ Mạt bị anh phản đòn, không chịu thua, mở tin nhắn thoại lên rồi nhẹ nhàng trêu chọc anh.

"Tối nay đợi họ về hết rồi, anh đến được không? L, tôi muốn đón sinh nhật cùng anh."

"Tối nay tôi sẽ mặc chiếc váy đen anh chọn, anh có muốn ngắm không?"

Liên tiếp hai đoạn tin nhắn thoại gửi qua, đối phương rơi vào im lặng.

Hạ Mạt chờ một lúc, biết rằng anh lại muốn giữ im lặng đến cùng thì chế nhạo anh.

“L, anh đúng là một kẻ nhát gan.”

Mỗi lần cô trêu chọc anh, anh đều lảng tránh rất nhanh.

“Tôi chỉ là một cô gái nhỏ bé yếu đuối, anh là đàn ông, chẳng lẽ còn sợ tôi sẽ ăn thịt anh sao?”

Hai phút sau, L gõ trả lời: [Tôi đang làm việc.]

Hạ Mạt gửi lại anh một sticker mèo con giận dữ.

Hạ Mạt thanh toán xong, để chiếc váy lại cửa hàng, nhờ họ giúp giặt và phơi khô, tối cô tan làm sẽ đến đây thay đồ.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, mỗi thứ sáu Lục Nghiễn Lễ đều về biệt thự nhà họ Lục, ngày này anh hiếm khi tăng ca. Đúng 5 giờ, màn hình máy tính nhảy sang giờ chẵn, mọi ánh mắt trong văn phòng đều dồn về phía phòng tổng giám đốc.

Một lát sau, cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Lục Nghiễn Lễ bước ra ngoài.

Hạ Mạt đứng dậy, dõi theo bóng dáng sếp Lục rời đi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Số phòng ăn của nhà hàng cô đã gửi cho Lâm Táp, bảo cô ấy và các đồng nghiệp khác đến nhà hàng trước, còn cô phải đến trung tâm thương mại thay chiếc váy mới mua lúc trưa.

Nhà hàng cô đặt cách công ty chỉ vài phút đi bộ, Hạ Mạt thay đồ xong còn tiện thể trang điểm lại trong cửa hàng rồi mới qua.

Đến nhà hàng, nhân viên phục vụ dẫn Hạ Mạt đi đến cửa phòng riêng, cô tự đẩy cửa bước vào.

“Xin lỗi mọi người nhé, tôi đến muộn, để mọi người phải chờ lâu...” Hạ Mạt cười xin lỗi đồng nghiệp, nhưng nói được một nửa thì im bật. Sự gượng gạo trên gương mặt chợt hiện lên song cô vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chào người đàn ông ngồi ở vị trí chính trong phòng: “Sếp Lục.”

Ánh mắt cô lướt qua một vòng, tất cả đồng nghiệp đều ngồi ngay ngắn, không ai có thể giải thích cho cô vì sao tổng giám đốc Lục lại ở đây.

Lục Nghiễn Lễ đang uống trà, đôi tay thon dài cầm chiếc tách sứ xanh, khẽ gật đầu: “Thư ký Hạ, ngồi đi.”

Trên bàn chỉ còn trống một chỗ bên phải Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt hít sâu một hơi, để túi xách lên sofa bên cạnh, rồi đi qua ngồi xuống bên cạnh anh.

Khi mọi người đã đông đủ, nhân viên phục vụ theo quy trình của nhà hàng bưng bánh kem vào.

Hôm nay là sinh nhật của Hạ Mạt, nhưng vì có tổng giám đốc Lục ở đây, Chu Hồng Hưng lấy bánh kem từ tay nhân viên mà

không chút do dự, đặt ngay trước mặt Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ hơi nhúu mày, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, định chuyển bánh sang cho Hạ Mạt.

“Sếp Lục.”

Hạ Mạt mỉm cười đầy vẻ nịnh nọt, đưa cây nến cho Lục Nghiễn Lễ: “Sếp phúc lộc dồi dào, ngày thường tôi chẳng dám làm phiền anh, nhưng hôm nay là sinh nhật tôi, tôi cả gan nhờ sếp giúp tôi cắm nến lên bánh để tôi được hưởng chút may mắn từ sếp.”

Lục Nghiễn Lễ nhận cây nến tượng trưng cho tuổi 25 từ tay Hạ Mạt, cắm lên bánh kem.

Trong phòng ngay lập tức vang lên tiếng vỗ tay rộn ràng, từng người trên bàn thay nhau nói những lời hay ý đẹp.

“Thật ghen tị với thư ký Hạ, bánh sinh nhật còn được tổng giám đốc Lục đích thân cắm nến.”

“Liệu sinh nhật tôi có thể dời trước đến hôm nay được không? Giờ tôi chỉ muốn mua bánh kem ăn mừng sinh nhật luôn, để hưởng được chút phúc khí của sếp Lục.”

Có sếp xuất hiện ở những dịp như thế này, nhân viên không tránh được việc phải tăng bốc sếp. Tuy rằng màn nịnh nọt này là do Hạ Mạt khởi xướng, nhưng hôm nay là sinh nhật cô, lẽ ra bữa tiệc tối nay phải đầy tiếng cười vui vẻ, chủ và khách đều thoải mái, thế mà vì sự có mặt của sếp mà ai nấy đều ngồi không yên nổi.

Hạ Mạt rất bực bội, lén nhìn Lục Nghiễn Lễ một cái, anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không nói một lời nào.

Thấy ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ không chú ý đến mình, Hạ Mạt lấy điện thoại ra, phát hiện Lâm Táp đã gửi cho cô mấy tin nhắn từ hơn chục phút trước.

Hạ Mạt bỏ qua tin nhắn của Lâm Táp, nhắn cho L để than phiền.

[Thật không hiểu nổi, sinh nhật tôi mà chẳng biết sao sắp tôi lại có mặt ở đây.]

Hạ Mạt lại liếc mắt nhìn Lục Nghiễn Lễ, bên tai vẫn là những lời tặng bốc ngọt ngào của đồng nghiệp dành cho sắp, cô thật sự nuốt không trôi cục tức này, cảm thấy rất bất bình.

[Người ta là Thu Nhã kết hôn, mà anh ấy còn hát hò nhảy múa.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 12

DTV-EBOOK

Hạ Mạt xả hết nỗi bức dọc xong, mở WeChat lên, lướt qua tin nhắn của Lâm Táp.

Lâm Táp: [Thông báo khẩn cấp, thông báo khẩn cấp! Mạt Mạt, hình như tổng giám đốc Lục quên đồ nên quay về văn phòng lấy, vừa hay bắt gặp cả nhóm bọn chị cùng đi xuống. Em biết đấy, vừa thấy sếp đi trước thì bọn chị đã vội kéo nhau xuống ngay sau, vậy mà còn bị tổng giám đốc Lục bắt gặp. Cảnh tượng lúc ấy đúng là bối rối hết chỗ nói, bọn chị chỉ còn cách giải thích hôm nay là sinh nhật em, tiện miệng mời luôn tổng giám đốc tham gia thôi.]

Phần còn lại không cần nói thêm cũng hiểu, lúc này Lục Nghiễn Lễ đang ngồi đây, rõ là đã nhận lời mời đó.

Hạ Mạt đặt điện thoại xuống, chú ý đến Lục Nghiễn Lễ.

Anh đang xem điện thoại, hàng mi rủ xuống, đôi môi mỏng hơi mím lại, dáng vẻ thản nhiên mà cao quý. Không biết anh

vừa đọc được tin nhắn gì mà khóe môi khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười khẩy, dường như tin nhắn đó khiến anh không vui.

Dù Hạ Mạt nghĩ rằng người khiến tâm trạng tổng giám đốc Lục xấu đi chẳng liên quan gì đến mình, nhưng khi tâm trạng sếp không tốt mà mình lại ngồi ngay bên cạnh, khó tránh khỏi việc bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của sếp. Là cấp dưới, cô cần có con mắt tinh tế để đỡ sếp vui lên kịp thời.

"Tổng giám đốc Lục." Hạ Mạt đứng dậy nâng ly rượu trước mặt lên, ánh mắt lấp lánh tràn đầy ý cười nhìn Lục Nghiễn Lễ, giọng điệu chân thành và thành khẩn: "Tổng giám đốc Lục, thật ra từ nhiều ngày trước, tôi đã do dự không biết có nên mời anh tham dự sinh nhật mình hay không. Tôi muốn mời anh vì anh đã dìu dắt tôi trong suốt thời gian qua. Dù anh là sếp nhưng từ tận đáy lòng, tôi cảm thấy anh giống như người thầy, là ngọn đèn chỉ đường của tôi. Tôi thật sự kính trọng anh, vì vậy rất mong anh đến sinh nhật mình. Nhưng anh không chỉ là sếp của riêng tôi mà còn là lãnh đạo của cả tập đoàn Lục thị, công việc bận rộn trăm bề, tôi không dám vì chút chuyện nhỏ như sinh nhật mình mà làm phiền anh được. Đắn đo mãi, mỗi lần lấy hết can đảm định mời anh thì tôi lại không biết phải mở lời thế nào. Không ngờ ông trời lại ưu ái tôi."

Hạ Mạt hơi nhướng mày, dáng vẻ như có chút tự hào: "Tôi thật may mắn, được trời cao phù hộ, để anh tình cờ gặp chị Táp và mọi người đang chuẩn bị đi mừng sinh nhật tôi. Anh lại có lòng tốt đến góp vui cùng tôi, thật khó mà diễn tả được tâm trạng của tôi khi vừa bước vào và nhìn thấy anh."

Thật ra cảm xúc đó là cạn lời tới cực điểm.

Hạ Mạt âm thầm phàn nàn trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt như chứa đầy ánh sao, xúc động nói: "Nói chung là vô cùng bất ngờ, tổng giám đốc Lục, ly này tôi kính anh."

Hạ Mạt nâng ly, uống cạn rượu bên trong.

Lục Nghiễn Lễ lạnh lùng nghe cô tăng bốc xong, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ chân thành của cô, rồi lại liếc nhìn tin nhắn mà cô vừa gửi trên điện thoại.

[Thật không biết nói gì, hôm nay là sinh nhật tôi, mà không hiểu sao sếp tôi lại xuất hiện ở đây.]

[Người ta là Thu Nhã kết hôn, mà anh ấy còn hát hò nhảy múa.]

Tâm trạng Lục Nghiễn Lễ có hơi khó tả, ánh mắt nhìn cô chăm chú, giọng điệu trầm thấp hỏi: "Tôi đến có làm phiền mọi người không?"

Hạ Mạt chớp chớp đôi mắt ngây thơ, giọng điệu đầy kinh ngạc: "Sao có thể? Tổng giám đốc Lục, anh đến là điều mà chúng tôi cầu còn không được."

Lục Nghiễn Lễ không trả lời, chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm của mình nhìn khuôn mặt cô chăm chú, như thể nhìn thấu hết mọi thứ.

Có lẽ mọi người đều nhận ra tâm trạng của Lục Nghiễn Lễ lúc này không tốt lắm, cả nhóm trong phòng nhìn nhau, ai nấy đều cúi đầu làm lơ, im thin thít không dám mở lời.

Bầu không khí trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, Hạ Mạt bị Lục Nghiễn Lễ nhìn đến mức chột dạ. Bề ngoài vẫn cười tươi nhưng trong lòng thấp thỏm bất an, không hiểu tại sao tổng giám đốc Lục lại đột ngột hỏi liệu anh có làm phiền mọi người không.

Chẳng lẽ lúc này khi cô đang phàn nàn với L về tổng giám đốc, anh đã liếc thấy tin nhắn trên điện thoại cô?

Không thể nào.

Dù vị trí của cô gần sếp Lục, nhưng cô đã lén đẩy ghế dịch sang một bên, kéo dài khoảng cách một chút. Lúc cô gửi tin nhắn cũng rất cẩn thận, lúc đó ánh mắt của sếp Lục cũng không nhìn về phía cô, chắc hẳn sẽ không thấy nội dung trên điện thoại cô.

Hạ Mạt cầm chiếc ly rỗng trong tay, đứng trước mặt Lục Nghiễn Lễ, cười tươi nhìn anh, cúi đầu nhún nhường, ánh mắt ngây thơ mà chân thành.

Lục Nghiễn Lễ ngồi đó, ánh mắt đối diện với cô, đôi mắt sâu thẳm mà không nói một lời.

Hạ Mạt khẽ mỉm cười, tiếp tục phá vỡ bầu không khí: "Tổng giám đốc Lục, hôm nay anh đã đến đây, tôi cũng chẳng cần ước sinh nhật nữa."

Lục Nghiễn Lễ hơi nhướn mày, lắng nghe cô bịa chuyện.

"Những người như chúng tôi, vừa tốt nghiệp chưa lâu, đang nỗ lực trong công việc, mỗi năm điều ước sinh nhật chẳng qua cũng chỉ là sự nghiệp suôn sẻ. Có một ông chủ tốt như anh, chắc chắn sự nghiệp của tôi sẽ thuận lợi, cần gì phải ước nữa."

Mọi người trong phòng bao nghe bài phát biểu của Hạ Mạt, trong lòng đều vỗ tay khen ngợi cô.

Biết ăn nói thật, câu nào rót mật vào tai câu đấy.

Chỉ là Lục Nghiễn Lễ vẫn ngồi yên bất động, thậm chí Hạ Mạt còn thoáng thấy vài phần giễu cợt trong ánh mắt anh.

Bồng chốc Hạ Mạt không biết nói gì, không đoán được rốt cuộc tổng giám đốc Lục bị làm sao. Cô chắc chắn rằng mình không làm gì khiến tổng giám đốc Lục không vui, cũng rất nhanh nhạy nhận ra rằng anh không vui là vì xem tin nhắn trên điện thoại.

Tổng giám đốc Lục không phải kiểu cấp trên dễ dàng giận cá chém thớt, vậy rốt cuộc người gửi tin nhắn cho anh đã nói gì mà khiến tâm trạng của anh tệ đến vậy.

Hạ Mạt chắc chắn không phải do mình làm tổng giám đốc Lục khó chịu, vì cô hoàn toàn không gửi tin nhắn nào cho anh cả.

Hạ Mạt nghĩ đủ mọi cách để tặng bốc tổng giám đốc Lục, ánh mắt lướt qua chiếc bánh trên bàn, trong lòng dâng lên một nỗi ám ức khó tả.

Đây là sinh nhật lần thứ 25 của cô, vậy mà vào ngày như thế này, vẫn phải hạ mình lấy lòng sếp.

Nghĩ vậy, cô chợt không kìm được, mắt hơi đỏ lên, nước mắt như sắp tràn đầy trong hốc mắt, theo mỗi lần chớp mắt làm ướt hàng mi dài.

Lục Nghiễn Lễ bỗng thấy khóe mắt ươn ướt của cô, ánh mắt anh thoáng khựng lại, ngón tay thon dài cầm lấy ly rượu rồi nâng lên uống cạn, chậm rãi hỏi: "Khóc cái gì?"

Không khí vừa rồi còn căng thẳng, mọi người đều cúi đầu không dám nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt. Nghe thấy Lục Nghiễn Lễ lên tiếng, họ ngẩng đầu nhìn sang mới phát hiện mắt Hạ Mạt đã đỏ lên.

Lâm Táp tưởng rằng Hạ Mạt không chịu nổi nữa, định lên tiếng cứu vãn tình hình thì thấy Hạ Mạt với đôi mắt mơ màng nước lại mỉm cười, nụ cười càng rạng rỡ hơn.

"Không khóc đâu, sếp Lục, chỉ là tôi vui quá thôi." Hạ Mạt lấy một tờ giấy ăn trên bàn, nhẹ nhàng lau mắt, cười nói: "Nghĩ đến vài chuyện khi còn nhỏ tổ chức sinh nhật, quá xúc động, làm anh chê cười rồi, sếp Lục."

Lục Nghiễn Lễ nhượng mày, chờ cô nói tiếp.

Hạ Mạt hít mũi kìm lại cảm giác muốn khóc, cô điều chỉnh lại biểu cảm, hơi rũ mắt, vẻ mặt có hơi ngượng ngùng: "Tổng giám đốc Lục, hiện tại tâm trạng tôi vẫn còn rất xúc động, nếu nói ra lúc này, e rằng tôi sẽ không kìm được mà khóc mất. Tôi muốn bình tĩnh lại một chút, lát nữa sẽ nói riêng với sếp."

Lâm Táp cười hỏi: "Bọn chị không nghe được à?"

Hạ Mạt giải thích: "Là lời cảm ơn gửi tới tổng giám đốc Lục thôi."

Nghe vậy mọi người đều hiểu, lại là mấy lời nịnh bợ tâng bốc đây mà.

Lục Nghiễn Lễ bỗng nhiên bật cười, ánh mắt nhìn Hạ Mạt, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ung dung nói: "Được, tôi đợi cô nói."

Nụ cười ấy của anh làm Hạ Mạt lo lắng trong lòng, luôn cảm thấy ánh mắt và giọng điệu của anh đầy vẻ trêu chọc.

Bữa ăn này tính ra cũng khá suôn sẻ, chỉ là có Lục Nghiễn Lễ ở đây nên Hạ Mạt biết mọi người đều không thể thoải mái. Sau bữa ăn, cô đặt một phòng karaoke cho mọi người đi hát, còn mình lấy cớ cảm ơn tổng giám đốc Lục đã đến dự sinh nhật để tiễn anh về nhà.

Tài xế từ từ dừng xe trước cửa nhà hàng, Hạ Mạt bước tới cửa xe phía ghế sau, mở cửa cho Lục Nghiễn Lễ. Đợi anh lên xe, cô đi đến cửa ghế phụ, mở cửa định ngồi vào thì ánh mắt Lục Nghiễn Lễ liếc qua: "Không phải cô có lời muốn nói với tôi sao?"

Động tác của Hạ Mạt khựng lại, cô đóng cửa ghế phụ, vòng qua đầu xe đến ngồi ở ghế sau phía đối diện.

Đợi cô ngồi yên, Lục Nghiễn Lễ hờ hững nói: "Nói đi."

Hạ Mạt cắn môi, nói: "Chỉ là muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã dìu dắt tôi trong suốt ba năm qua, cảm ơn anh hôm nay đã đến dự sinh nhật tôi."

Lục Nghiễn Lễ dựa người vào lưng ghế, lạnh lùng nói: "Có người nói, sếp đến dự sinh nhật nhân viên thì nhân viên sẽ thâm mắng sếp trong lòng."

Hạ Mạt giật mình, quay đầu nhìn anh.

Có người nói?

Ai nói?

Là người nhắn tin cho tổng giám đốc Lục?

Hạ Mạt quan sát sắc mặt của Lục Nghiễn Lễ, thần sắc anh vẫn lạnh nhạt, không thể nhận ra anh đang vui hay giận.

"Sao lại như vậy được?" Hạ Mạt tròn xoe mắt, tỏ vẻ vô cùng khó hiểu: "Sếp tham gia sinh nhật nhân viên là điều mà biết bao nhân viên mong ước. Đây là sự quan tâm của sếp dành cho nhân viên, mà sếp còn đích thân chúc mừng sinh nhật nữa, kể ra

cũng là chuyện rất đáng tự hào. Làm sao lại có nhân viên không biết điều như thế được."

Lục Nghiễn Lễ kéo nhẹ khóe môi, nửa cười nửa không: "Vậy sao?"

Hạ Mạt bị nụ cười của anh làm cho nổi cả da gà, cô mím môi, cười một cách gượng gạo: "Tổng giám đốc Lục, những lời lúc nãy trên bàn ăn tôi định nói với anh, tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi. Tôi sinh ra ở một thị trấn nhỏ nghèo khó và lạc hậu. Từ nhỏ đến lớn, câu tôi nghe nhiều nhất chính là 'Con gái học nhiều để làm gì, sau này cũng không giỏi giang bằng con trai.' Vì vậy, tôi đã rất nỗ lực, muốn chứng minh rằng mình có thể tự tạo con đường cho bản thân. Nhưng tôi không thông minh, cũng không có tài năng gì, phải rất vất vả mới bước ra được, nhưng tôi lại phát hiện, ngoài kia có quá nhiều người xuất sắc hơn mình."

"Không ai đánh giá cao tôi, ngay cả gia đình cũng nói rằng tôi không làm nên chuyện."

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu, liếc thấy trong mắt cô ánh lên chút ngán lệt, như sắp khóc, trong lòng anh bỗng có chút xúc động.

Anh đã tìm hiểu qua về thị trấn nơi cô sinh ra, đúng là rất lạc hậu, số sinh viên đỗ đại học từ thị trấn đó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Đã có một thời gian dài tôi cũng nghi ngờ bản thân, nghĩ rằng mình thực sự không làm được, cho đến khi tôi gặp được anh, tổng giám đốc Lục."

Nghe giọng điệu cô thay đổi, Lục Nghiễn Lễ không cần nghe tiếp cũng biết cô sắp nói gì, chút đồng cảm vừa thoáng qua trong lòng anh cũng lập tức biến mất.

"Tổng giám đốc Lục, anh còn nhớ không? Trong số tám thực tập sinh, anh đã chọn tôi. Ai cũng đều rất xuất sắc, tôi nghĩ mình chẳng có chút hy vọng nào, nhưng anh đã chọn tôi, chính anh đã cho tôi hy vọng."

"Tổng giám đốc Lục, anh..."

"Xuống xe." Lục Nghiễn Lễ đột nhiên lên tiếng.

Hạ Mạt ngẩn người, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện xe đã dừng trước khu căn hộ của cô từ lúc nào.

"Tổng giám đốc Lục, tôi..."

Hạ Mạt định nói cô muốn đưa anh về nhà, nhưng dường như sếp Lục không muốn nghe cô nói gì thêm, lại lạnh lùng ngắt lời: "Xuống xe."

Hạ Mạt không dám nói thêm, nhanh chóng mở cửa xe bước xuống.

"Sếp Lục ngủ ngon, anh nghỉ sớm nhé." Hạ Mạt mỉm cười chào tạm biệt anh.

Lục Nghiễn Lễ không đáp, ra hiệu cho tài xế đóng cửa sổ.

Cửa sổ từ từ đóng lại trước mắt Hạ Mạt, chiếc xe phóng vụt đi.

Hạ Mạt đứng nguyên tại chỗ, nhìn về hướng chiếc xe rời đi, một lúc sau thì bật cười khúc khích.

Cô không tìm được mà lấy điện thoại ra chia sẻ với L.

[Không biết thiên tài nào đã nhắn tin cho sếp tôi, bảo rằng sếp tham dự sinh nhật nhân viên thì sẽ bị nhân viên lén chửi trong lòng. Đúng là nói hộ lòng tôi, sếp tôi giận cả buổi tối, tôi nịnh cả buổi cũng không làm sếp nguôi được, ha ha ha ha ha ha, buồn cười chết mất.]

L trả lời ngay: [Đúng là thiên tài thật.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 13

DTV-EBOOK

[L, anh đang làm gì mà trả lời nhanh thế, không bận làm việc à?]

Hạ Mạt cầm điện thoại, vừa đi vào tòa nhà chung cư vừa gửi nhắn tin cho L.

L: [Đang trên đường.]

Hạ Mạt tỏ vẻ quan tâm anh: [Vừa tan làm à?]

L: [Không phải.]

Phong cách nhắn tin của L từ trước đến nay vẫn luôn rất ngắn gọn. Nếu chỉ cần hai chữ để trả lời thì anh tuyệt đối không dùng đến chữ thứ ba. Anh cũng chỉ đáp lại những gì cô hỏi chứ chẳng bao giờ tiết lộ thêm thông tin dư thừa.

Hạ Mạt đã quen với cách nhắn tin của anh, vừa nhàn nhã vừa không có áp lực, thỉnh thoảng gửi vài câu trò chuyện qua lại.

Hạ Mạt: [Thế tại sao muộn thế này rồi mới về nhà?]

L: [Tiệc công ty.]

Hôm nay là thứ sáu, rất nhiều dân công sở thường tổ chức tiệc vào tối thứ sáu nên Hạ Mạt cũng không nghĩ ngợi nhiều, cô tiếp tục hỏi anh:

[Anh về nhà mất bao lâu?]

L: [Một tiếng.]

Hạ Mạt: [Xa vậy à? Vậy mỗi ngày đi làm chắc anh phải dậy sớm lắm?]

L: [Cũng bình thường.]

Hạ Mạt gõ dòng tin nhắn vào khung chat: “Chỗ tôi ở cách công ty chỉ 15 phút đi lại thôi, sáng nào thức dậy cũng cảm thấy khó khăn. L, mỗi ngày anh còn phải dậy sớm thêm một tiếng để di chuyển, đúng là siêu thật đấy.”

Sau khi soạn xong tin nhắn, ngón tay cô đã trượt đến nút gửi nhưng đột nhiên nhận ra dường như lời này có chút không ổn.

Nếu kinh tế dư dả thì thông thường người ta sẽ chọn ở gần công ty để tiết kiệm thời gian di chuyển. Việc L chọn nhà cách công ty xa như vậy, khả năng lớn là vì giá thuê nhà ở đó rẻ hơn.

Hạ Mạt đoán có lẽ tình hình kinh tế của L không mấy dư dả, nếu cô vô tình nhấn mạnh việc mình chỉ mất 15 phút đi làm thì có khi sẽ đụng chạm đến lòng tự trọng của anh.

Cô xóa toàn bộ nội dung trong khung chat rồi viết lại một câu đơn giản: [Đi đường cẩn thận nhé.]

Thang máy vừa đến tầng, Hạ Mạt đã bước ra, giơ tay nhập mật mã trên khóa cửa.

“Bíp...” Một tiếng vang nhẹ, cửa nhà mở ra.

Hạ Mạt đẩy cửa, vừa bước một chân vào nhà thì đột nhiên có một tiếng “bụp” lớn làm cô giật bản mình.

Một loạt dây ruy băng màu sắc bay xuống từ trên đầu rồi phủ lên người cô.

Diệp Dao Dao cầm một chiếc pháo giấy màu đỏ, hứng khởi hét lớn với cô: “Happy birthday, Hạ Mạt! Sinh nhật vui vẻ nha!”

Hạ Mạt đặt túi lên tủ giày ở lối vào rồi giơ tay gỡ mấy dây ruy băng trên người xuống, cô liếc mắt qua phòng khách rồi cười nói: “Sao lại chuẩn bị cầu kỳ thế này?”

Trong phòng khách, Diệp Dao Dao đã trang trí cả một bức tường đầy hoa tươi và bóng bay. Trên bàn ăn còn bày cả giá nến và rượu vang đỏ.

Diệp Dao Dao đưa tay giúp cô gỡ mấy sợi dây ruy băng xuống: “Sinh nhật tuổi 25 của cậu mà, đương nhiên phải có chút không khí chứ.”

Mấy năm sau khi tốt nghiệp, năm nào Hạ Mạt và Diệp Dao Dao cũng tổ chức sinh nhật cho nhau. Thế nhưng ở văn phòng của Hạ Mạt, các đồng nghiệp thường tổ chức sinh nhật chung, mà Diệp Dao Dao lại không quen biết họ nên cũng ngại tham gia. Vì vậy, cô ấy đã đợi Hạ Mạt ăn mừng với đồng nghiệp xong mới đón cô về để tổ chức tiệc riêng cho cô.

Diệp Dao Dao còn chuẩn bị sẵn một chiếc bánh kem, cắm nến lên rồi gọi Hạ Mạt ngồi xuống bàn ăn. Hạ Mạt chấp tay trước bánh kem, nhắm mắt lại và nghiêm túc cầu nguyện.

Diệp Dao Dao cầm điện thoại đứng bên cạnh chụp ảnh cho cô.

Chụp vài tấm hình đơn xong, Diệp Dao Dao lại kéo Hạ Mạt chụp vài tấm chung của hai người.

Khi mọi thứ đã xong xuôi, hai người ngồi đối diện nhau ở bàn ăn. Hạ Mạt nâng ly rượu lên cùng ly với Diệp Dao Dao.

Diệp Dao Dao mỉm cười chúc mừng: “Chúc chị em tốt của tớ, cô Hạ Mạt sẽ mãi mãi hạnh phúc, tự tại phóng khoáng, rực rỡ như ánh mặt trời. Và chúc cho tình bạn của chúng ta vĩnh cửu, làm chị em tốt cả đời.”

Hạ Mạt gật đầu đồng tình: “Làm chị em tốt cả đời.”

Diệp Dao Dao: “Cạn ly!”

Hạ Mạt: “Cạn ly!”

Hạ Mạt nhấp một ngụm rượu, đặt ly xuống rồi cầm thìa ăn miếng bánh nhỏ. Chỉ một lát sau, Diệp Dao Dao nhìn cô thông thả ăn hết cả phần bánh bèn không khỏi ngạc nhiên: “Chẳng phải cậu vừa đi ăn với đồng nghiệp à? Sao còn ăn hết cả miếng bánh nữa rồi?”

Hạ Mạt nói với vẻ bất đắc dĩ: “Hôm nay đồng nghiệp văn phòng tổ rủ nhau đi ăn tối, vừa khéo gặp tổng giám đốc Lục nên mới bảo anh ấy hôm nay là sinh nhật tổ rồi mời anh ấy cùng đi.”

Diệp Dao Dao nhướn mày: “Sếp Lục của các cậu đi thật à?”

Hạ Mạt gật đầu: “Ừ, anh ấy vừa ngồi xuống là ai cũng căng thẳng, chẳng ai ăn được mấy.”

Diệp Dao Dao chống cằm, nheo mắt nhìn Hạ Mạt: “Sếp cậu có từng đi tham gia sinh nhật mấy nhân viên khác trong công ty cậu không?”

Hạ Mạt nghĩ một chút rồi đáp: “Nhân viên ở văn phòng tớ thì chưa có ai. Còn cấp quản lý khác trong công ty mời hay không thì tớ cũng không rõ.”

Diệp Dao Dao làm vẻ mặt như phát hiện ra điều gì đó bất thường: “Cậu có chắc sếp cậu không có ý với cậu không thế?”

Hạ Mạt ngồi thẳng người, không chút chần chừ: “Tuyệt đối không.”

Diệp Dao Dao vẫn chưa tin: “Thế thì tại sao anh ấy lại đến chúc mừng sinh nhật cậu?”

Thực ra ngay chính Hạ Mạt cũng bất ngờ khi Lục Nghiễn Lễ tham gia buổi tiệc sinh nhật của mình, nhưng dạo gần đây tâm trạng của anh lúc nào cũng thất thường, cô cũng chẳng đoán được anh nghĩ gì.

Tuy nhiên, điều mà cô có thể khẳng định chính là Lục Nghiễn Lễ chắc chắn không có tình ý gì với cô. Việc anh đích thân tới chúc mừng sinh nhật cô có lẽ chỉ vì tiện đường, muốn giết thời gian hoặc tâm trạng không tốt nên gặp khi đồng nghiệp rủ thì tham gia cho khuây khỏa. Dù lý do là gì cũng không thể nào là vì thích cô.

“Chỉ là đúng lúc gặp nhau thôi. Tối nay anh ấy không bận gì nên mới đến thôi mà.”

Diệp Dao Dao tỏ ra suy tư nhưng Hạ Mạt cắt ngang dòng suy nghĩ của cô ấy: “Cậu đừng nghĩ lung tung. Tổ làm việc bên cạnh tổng giám đốc Lục ba năm rồi, nếu anh ấy có ý gì với tổ thì chắc chắn tổ sẽ nhận ra. Tổ với anh ấy trong sáng, chẳng có chút quan hệ gì, mà cả đời này cũng không thể có bất kỳ mối quan hệ nào đâu.”

Diệp Dao Dao thấy Hạ Mạt khẳng định chắc nịch như vậy bèn nhún vai: “Được rồi.”

Cô ấy nâng ly rượu trước mặt, nhấp một ngụm rồi như sực nhớ ra điều gì: “Tuần sau Heartbeat sẽ ra mắt một tính năng mới.”

“Tính năng gì?” Hạ Mạt hỏi với vẻ hồ hững.

“Dựa vào vị trí địa lý của cậu để ghép đôi với những người ở gần, đồng thời hiển thị khoảng cách giữa hai người. Tính năng này có cái tên khá hay, gọi là “Thần giao cách cảm”.”

Hạ Mạt lập tức lo lắng về vấn đề bảo mật: “Làm như vậy chẳng phải sẽ làm lộ địa chỉ của người dùng sao?”

Diệp Dao Dao giải thích: “Chỉ hiển thị khoảng cách giữa hai người thôi chứ không hiển thị khu vực cụ thể. Nhưng nếu khoảng cách quá gần, chẳng hạn dưới 200 mét thì không cần đoán cũng biết đối phương gần như ở chung một tòa nhà với cậu rồi. Nhưng mà xác suất này rất thấp, vì tính năng "Thần giao cách cảm" mỗi ngày chỉ sử dụng được ba lần và cả hai người phải kích hoạt tính năng cùng lúc mới ghép đôi được.”

Hạ Mạt đã hiểu: “Vậy sẽ thuận tiện hơn cho những người đang tìm kiếm tình yêu, dễ dàng ghép đôi với người phù hợp.”

Ngày nay, khi yêu đương, yếu tố khoảng cách cũng được đưa vào cân nhắc. Yêu xa có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của tình cảm trong khi việc chọn người gần gũi sẽ giúp quá trình tìm hiểu và gắn kết trở nên dễ dàng hơn.

Diệp Dao Dao nói tiếp: “Thực ra nhiều ứng dụng hẹn hò đã có tính năng này rồi nhưng mục đích của nó quá rõ ràng. Khi Heartbeat ra mắt, chúng tớ cố ý không thiết kế tính năng này để tỏ ra khác biệt, nhấn mạnh sứ mệnh tìm kiếm bạn đời tâm hồn, tránh bị xem như một app yêu đương hay mai mối bình thường.”

“Kết quả là dù không có tính năng này thì Heartbeat vẫn bị dùng như một app yêu đương và hẹn hò.” Một câu của Hạ Mạt đã nói trúng trọng tâm.

“Đúng vậy, lại còn nhận được rất nhiều phản hồi từ người dùng vì thiếu tính năng này.” Diệp Dao Dao thở dài: “Cái gì mà khác biệt độc đáo chứ, cuối cùng thì nhu cầu của thị trường vẫn là ưu tiên hàng đầu. Phòng bọn tớ ngày nào cũng vắt óc nghĩ ra các slogan nghệ thuật, vậy mà không hiệu quả bằng vài chữ “Yêu là tải ngay Heartbeat”. Cuối cùng vẫn phải chiều lòng thị trường và nhanh chóng thêm tính năng này vào.”

Hạ Mạt bật cười: “Cũng giống như việc chúng ta luôn sợ gặp sếp nhưng vì tiền lương vẫn phải giả vờ vui vẻ làm việc cạnh sếp vậy.”

Diệp Dao Dao cảm thán: “Đời người, rốt cuộc vẫn phải cúi mình vì nắm đầu gạo.”

Hạ Mạt tựa người ra sau ghế, đôi hàng mi dài khẽ rủ xuống: “Ai mà không thế chứ.”

Nghĩ đến việc L vì muốn tiết kiệm chi phí thuê nhà mà phải chọn sống ở nơi cách công ty hơn một tiếng đi xe, Hạ Mạt lại càng thấy những người đi làm đều không dễ dàng gì.

Mỗi ngày L phải mất hơn hai tiếng trên đường đi làm và về nhà, bảo sao lúc nào anh cũng bận rộn.

Không biết giờ này L đã về nhà chưa. Hạ Mạt cầm điện thoại mở ứng dụng kết bạn, cô định nhắn tin cho anh nhưng nghĩ đến tính năng hiển thị khoảng cách mà Diệp Dao Dao vừa nhắc bèn tò mò hỏi cô ấy: “Cậu nói tính năng hiển thị khoảng cách đó là chỉ khi dùng “Thần giao cách cảm” mới hiện ra hay bất cứ khi nào vào app cũng có thể thấy khoảng cách giữa mình và người khác?”

Diệp Dao Dao cố nhớ lại thông báo nội bộ về việc điều chỉnh tính năng: “Hình như là khoảng cách sẽ hiện trên đầu khung chat với những người đã ghép đôi. Nhưng chỉ khi dùng “Thần giao cách cảm” mới ưu tiên ghép đôi người ở gần còn ghép đôi ngẫu nhiên thì khoảng cách rất tùy ý, có thể gần hoặc xa hàng trăm, hàng ngàn cây số.”

Thấy Hạ Mạt có vẻ trầm ngâm, Diệp Dao Dao lập tức nói: “Nếu cậu lo tính năng này sẽ làm lộ quyền riêng tư thì có thể tắt quyền truy cập vị trí của ứng dụng. Như vậy thì người khác trên nền tảng sẽ không thể thấy khoảng cách giữa cậu và họ nữa.”

Chỉ hiển thị khoảng cách mà không tiết lộ vị trí cụ thể, Hạ Mạt cũng không quá lo lắng về việc bị xâm phạm quyền riêng tư. Điều cô đang nghĩ là nếu tính năng này ra mắt thì chẳng phải cô sẽ có thể biết được khoảng cách giữa mình và L sao?

...

Khi Lục Nghiễn Lễ về đến nhà, Tống Văn Nhân liếc nhìn đồng hồ trên tivi, lúc đó còn chưa tới chín giờ.

“Về sớm thế, không phải con đi mừng sinh nhật thư ký Hạ sao?”

Hôm nay Hạ Mạt chụp ảnh cùng mọi người tại bữa tiệc và đặc biệt đăng một bài lên vòng bạn bè để cảm ơn Lục Nghiễn Lễ cùng các đồng nghiệp đã giúp cô tổ chức sinh nhật.

Tống Văn Nhân có kết bạn WeChat với Hạ Mạt nên bà ấy cũng thấy bài đăng đó.

Lục Nghiễn Lễ ngồi xuống sofa, thản nhiên đáp: “Tiệc kết thúc sớm ạ.”

“Đây là bạn trai của thư ký Hạ sao?” Tống Văn Nhân mở vòng bạn bè của Hạ Mạt, chỉ vào ảnh chụp chung trong bữa tiệc và hỏi, ánh mắt dừng lại ở người đàn ông lạ mặt tên Lý Tự.

Ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ lướt qua bức ảnh, thản nhiên nói: “Không phải.”

“Sinh nhật thư ký Hạ mà bạn trai cô ấy không đến à?” Tống Văn Nhân cảm thấy khó hiểu.

Bạn gái tổ chức sinh nhật, bình thường bạn trai sẽ có mặt. Tống Văn Nhân từng đến văn phòng của Lục Nghiễn Lễ nên bà ấy nhận ra các nhân viên ở phòng tổng giám đốc. Trong bức ảnh

chỉ có Lý Tự là gương mặt lạ khiến bà ấy mặc nhiên cho rằng anh ấy là bạn trai của Hạ Mạt.

Lục Nghiễn Lễ vẫn giữ giọng điệu dửng dưng: “Con không biết.”

“Sao chuyện gì con cũng không biết vậy?” Giọng điệu của Tống Văn Nhân tỏ vẻ hơi uất ức: “Thư ký theo con ba năm trời mà con chẳng hiểu gì về cô ấy. Một cô gái tốt thế này ở ngay cạnh mà con cứ thế bỏ qua để người khác theo đuổi mất.”

Tống Văn Nhân thực sự rất sốt ruột. Con cái hội chị em của bà ấy mới mười mấy tuổi đã bắt đầu yêu đương. Trong khi đó Lục Nghiễn Lễ đã hai mươi tám tuổi mà bà ấy vẫn chưa từng thấy bất kỳ cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh. Chỉ có bí thư Hạ Mạt là thỉnh thoảng đi theo Lục Nghiễn Lễ đến bên nhà cũ này vì công việc.

Dù là lý do công việc nhưng ít ra cô vẫn là người con gái hiếm hoi ở bên cạnh Lục Nghiễn Lễ. Huống chi Hạ Mạt xinh đẹp, tính cách lại tốt, cách cư xử lại tự nhiên khéo léo. Trong mắt Tống Văn Nhân, thư ký Hạ là một cô gái rất phù hợp, khiến bà ấy cảm thấy vô cùng hài lòng. Bà ấy thậm chí mong rằng nếu hai người có

thể lâu ngày nảy sinh tình cảm thì nguyện vọng của bà ấy cuối cùng cũng được hoàn thành.

Ai mà ngờ được một người chỉ biết đến công việc như Lục Nghiễn Lễ dù bên cạnh có một cô thư ký xinh đẹp như vậy cũng không thể khiến cây vạn tuế như anh nở hoa.

Giờ đây ngay cả thư ký Hạ cũng đã có bạn trai, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Tống Văn Nhân cũng hoàn toàn vụt tắt.

“Ngày kia dì Hứa của con hẹn mẹ đi ăn, dì ấy có một cô con gái nhỏ tên là Nghiên Nghiên, con còn nhớ không?” Tống Văn Nhân lại bắt đầu tính chuyện xem mắt cho Lục Nghiễn Lễ.

Giọng Lục Nghiễn Lễ lạnh nhạt: “Con không nhớ.”

“Lúc nhỏ hai đứa đã gặp nhau rồi, đến hôm đó gặp lại con sẽ nhớ ra thôi.”

“Ngày kia con bận việc, không đi được đâu.”

Tống Văn Nhân cau mày: “Công việc sao có thể quan trọng hơn tình bạn gái được?”

Lục Nghiễn Lễ thẳng thừng đáp: “Bất cứ công việc nào cũng quan trọng hơn việc tình bạn gái.”

Tống Văn Nhân: ”...”

Lục Nghiễn Lễ đứng dậy khỏi sofa rồi nói: “Cũng muộn rồi, con còn việc cần xử lý, mẹ nghỉ sớm đi.”

Anh quay người lên lầu. Nhìn bóng lưng anh khuất dần, Tống Văn Nhân chỉ biết thở dài ngồi lại trên sofa: “Giới trẻ bây giờ vừa làm việc vừa yêu đương thì có gì không tốt chứ? Như thư ký Hạ, yêu đương trông hạnh phúc biết bao, làm thêm giờ cũng có người hỏi han quan tâm, mỗi ngày đều ngọt ngào bên nhau thì thật tuyệt.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 14

DTV-EBOOK

Lục Nghiễn Lễ không hề vạch trần rằng chuyện yêu đương của Hạ Mạt chỉ là giả vờ. Tống Văn Nhân không biết điều đó nên vẫn cứ nghĩ rằng thư ký Hạ đang hạnh phúc trong tình yêu. Nhưng thực tế thì cô gái mà bà ấy đang ngưỡng mộ lại đang nhận tin cho anh.

[L, anh về nhà chưa?]

Hạ Mạt vừa rửa mặt xong đang nằm dài trên giường, đắp một miếng mặt nạ lên mặt.

L: [Rồi.]

Phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ ở tầng ba. Vừa vào phòng anh đã thấy tin nhắn của cô, anh chỉ trả lời đúng một chữ, sau đó để điện thoại xuống rồi vào phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm, anh mặc đại một chiếc áo choàng ngủ màu đen rồi ngồi xuống bàn làm việc trong phòng đọc sách.

Lục Nghiễn Lễ mở điện thoại mới thấy có thông báo từ ứng dụng kết bạn, hai tin nhắn chưa đọc và một bức ảnh.

Một dòng chữ: [L, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi được ước ba điều. Tôi đã ước hai điều rồi, còn một điều dành cho anh. Mau nhắm mắt lại rồi ước điều ước với bánh kem đi.]

Bức ảnh là một chiếc bánh kem cắm nến.

Lục Nghiễn Lễ mở ảnh ra bèn lập tức nhận ra chiếc bánh trong ảnh không giống chiếc bánh ở nhà hàng tối nay.

Đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, ngón tay gõ vào khung tin nhắn: [Bánh kem có đủ chia không?]

Chiếc bánh kem Hạ Mạt gửi cho L là bánh mà Diệp Dao Dao đã mua, chiếc bánh chỉ dành cho hai người ăn nên rất nhỏ, chỉ to cỡ sáu cm.

Biết anh đang hỏi liệu chiếc bánh nhỏ như vậy có đủ chia cho đồng nghiệp không, cô bèn giải thích: [Đây không phải bánh đồng nghiệp mua để mừng sinh nhật tôi. Bánh của đồng nghiệp lớn hơn cái này nhiều. Cái này là bánh do bạn thân tôi mua cho. Cô ấy không quen ai trong công ty tôi nên không đến mừng chung mà đợi tôi về rồi tự tổ chức riêng cho tôi. Chỉ có hai người chúng tôi thôi.]

Hạ Mạt nhấn thêm: [L, mau ước đi nào! Tôi cố ý chỉ ước hai điều để chữa lại một điều ước cho anh đấy.]

Lục Nghiễn Lễ thoáng nhớ đến gương mặt đầy vẻ chân thành của Hạ Mạt khi cô nói anh đến rồi, tôi thậm chí chẳng cần phải ước nguyện gì nữa.

Ánh mắt anh lướt qua màn hình nhìn dòng tin nhắn vừa nhận, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong nhàn nhạt, trong cổ họng phát ra một tiếng cười khẽ.

Không ngờ vì lấy lòng anh mà cô đã chữa lại một điều ước.

Hóa ra ở nhà còn có bánh kem chờ sẵn.

Dường như Lục Nghiễn Lễ có thể tưởng tượng ra cảnh cô đối diện với chiếc bánh, thành tâm thành ý nhắm mắt lại và cầu nguyện một cách nghiêm túc.

Lâu không thấy L trả lời, Hạ Mạt không nhịn được mà thúc giục: [L, anh ước điều gì chưa?]

L: [Ừm.]

Hạ Mạt tò mò hỏi: [Anh ước điều gì thế?]

L: [Ước: Thiên hạ không còn kẻ lừa đảo.]

Hạ Mạt: [...]

Thiên hạ không còn kẻ lừa đảo?

Đây là điều ước gì vậy?

Hạ Mạt nhớ lại L từng nhắc cô rằng trên ứng dụng kết bạn có rất nhiều kẻ lừa đảo, đoán rằng có lẽ điều ước này bắt nguồn từ đó.

[L, tầm nhìn của anh rộng thật đấy.]

Cô lại nhắc thêm: [So với anh thì điều ước của tôi nhỏ bé hơn nhiều. Tôi chỉ mong công việc suôn sẻ, bản thân và gia đình khỏe mạnh. Rồi sau đó gặp được một người mình thích, cùng anh ấy sống trong một căn nhà, hai người, ba bữa cơm, bốn mùa bên nhau. Chúng tôi sẽ tay trong tay đón ánh bình minh buổi sớm, bước qua hoàng hôn lúc chiều tà. Một cuộc sống giản dị và bình yên thế thôi là tôi mãn nguyện rồi.]

Lục Nghiễn Lễ dựa người vào ghế, im lặng nhìn dòng tin hiển hiện lên trên màn hình.

Chỉ những lời rất đơn giản nhưng không hiểu sao lại gợi lên trong đầu anh một bức tranh rất sống động.

Vài giây sau, khi ý thức quay trở lại, Lục Nghiễn Lễ khẽ cau mày.

...

Buổi họp sáng thứ hai kéo dài hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi kết thúc cuộc họp, vài quản lý cấp cao của tập đoàn được giữ lại, triệu tập vào văn phòng tổng giám đốc.

Cửa sổ và cửa ra vào đều được đóng kín, rõ ràng là tình hình buổi họp sáng không mấy khả quan. Không cần nhìn thấy cảnh tượng bên trong cũng có thể đoán được không khí chẳng mấy dễ chịu, rất có thể tổng giám đốc Lục đang nghiêm khắc khiển trách.

Hạ Mạt ngồi tại bàn làm việc, tập trung chờ chỉ thị của tổng giám đốc Lục, chẳng dám lơ là.

Không rõ đã bao lâu trôi qua, từng vị quản lý lần lượt bước ra khỏi văn phòng, ai nấy đều mang vẻ mặt xám ngoét như đất.

Hạ Mạt vội đứng dậy đi vào phòng trà, rót một cốc nước rồi mang vào.

Lục Nghiễn Lễ ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt chăm chú vào tập tài liệu trước mặt. Có lẽ vừa phát hỏa xong, cảm xúc chưa dịu xuống nên khuôn mặt anh đầy vẻ nghiêm nghị, chỉ cần ngồi đó cũng khiến người ta cảm giác bầu không khí xung quanh bao trùm bởi sự căng thẳng.

Hạ Mạt đặt cốc nước xuống một góc bàn làm việc rồi nhẹ nhàng quay người rời đi. Khi cô vừa bước đến cửa, chưa kịp đóng cửa lại thì một giọng nói pha chút cợt nhả từ xa vọng đến: “Thư ký Hạ, chào buổi sáng!”

Hạ Mạt giật mình, vội vàng đóng cửa văn phòng của sếp Lục lại. Quay đầu nhìn rõ người vừa đến, cô mỉm cười chào hỏi: “Chào tổng giám đốc Tống.”

Tống Kỳ nhìn sang thấy bên cạnh bàn làm việc của Hạ Mạt có thêm một người là Lý Tự bèn hỏi: “Người mới à?”

Lý Tự không quen biết anh ấy nhưng vẫn đứng dậy, bắt chước cách xưng hô của Hạ Mạt mà gọi: “Chào tổng giám đốc Tống.”

Tống Kỳ khẽ gật đầu, ra vẻ nghiêm túc bước đến sau lưng Lý Tự như đang kiểm tra công việc.

Hạ Mạt bèn giới thiệu: “Đây là thực tập sinh thư ký mới tuyển. Tổng giám đốc Tống muốn uống gì ạ?”

“Gì cũng được, miễn không phải cà phê.” Tống Kỳ không thích uống cà phê.

Hạ Mạt đáp lời rồi đi đến phòng trà pha một cốc trà. Trà này là loại trà lá ông Tề mang đến tặng lần trước.

Cô bưng cốc trà vào văn phòng đưa cho Tống Kỳ.

Tống Kỳ nhấp một ngụm, gật gù nói: “Trà ngon đấy. Lát nữa gói cho tôi mang về một ít.”

Ánh mắt Hạ Mạt nhanh chóng liếc qua Lục Nghiễn Lễ. Anh đang cúi đầu xem tài liệu, sắc mặt không biểu lộ gì, cô bèn tự quyết định: “Được ạ. Lát nữa tôi sẽ chuẩn bị hai hộp cho anh.”

Hạ Mạt quay người đi ra ngoài. Mới đi được vài bước thì Tống Kỳ đã gọi lại: “Thư ký Hạ, cô có bạn trai chưa?”

Hạ Mạt ngoảnh lại, chưa kịp trả lời thì Tống Kỳ đã hỏi tiếp: “Thư ký Hạ, cô có biết phần mềm Heartbeat không?”

Hạ Mạt giật thót mình, nghĩ rằng lúc này màn hình điện thoại sáng lên, chẳng may bị Tống Kỳ nhìn thấy cô đang sử dụng phần mềm kết bạn.

“Chính là ứng dụng hẹn hò hot nhất bây giờ đó.” Tống Kỳ chỉ vào mình, hơi hếch cằm, giọng điệu đầy tự mãn: “Là sản phẩm do công ty tôi phát triển, tôi còn trực tiếp tham gia dự án này đấy.”

Nghe anh ấy khoe khoang, Hạ Mạt chột nhứ lần trước Tống Kỳ có nhắc đến chuyện anh ấy đang khởi nghiệp. Chính vì thế mà cô mới đổi cách gọi từ cậu Tống sang tổng giám đốc Tống.

Thì ra Heartbeat là sản phẩm của công ty anh ấy.

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ như Tống Kỳ không nhìn thấy ứng dụng trên điện thoại cô mà chỉ đơn thuần muốn khoe thành quả của mình.

“Phần mềm của bọn tôi có rất nhiều lượt tải và đăng ký tài khoản. Nếu thư ký Hạ chưa có bạn trai thì có thể thử dùng. Tôi cũng đã quảng bá cho anh tôi rồi.”

Không phải tổng giám đốc Lục cũng chơi ứng dụng hẹn hò đấy chứ? Hạ Mạt thoáng liếc nhìn Lục Nghiễn Lễ.

“Thậm chí anh tôi còn...”

Tống Kỳ chưa kịp nói hết câu thì Lục Nghiễn Lễ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua anh ấy một cách hờ hững nhưng ẩn chứa vài tia sắc bén.

Tống Kỳ bất giác rùng mình, lời định nói lập tức bị anh ấy nuốt trở lại. Anh ấy gãi đầu, cười gượng rồi sửa lời: “Anh tôi bảo mấy cái này trẻ con, không tin rằng có thể tìm được bạn trai hay bạn gái trên ứng dụng hẹn hò. Thư ký Hạ, cô thử tải về một tài khoản làm gương cho anh ấy đi, lúc rảnh rồi lên đó trò chuyện xem, biết đâu lại tìm được bạn trai thì sao.”

Quả nhiên, với kiểu người trong mắt chỉ có công việc như tổng giám đốc Lục, làm sao có thể dùng ứng dụng hẹn hò được chứ.

Hạ Mạt mỉm cười từ chối: “Xin lỗi tổng giám đốc Tống, tôi không chơi ứng dụng hẹn hò đâu. Tôi có bạn trai rồi.”

“Thư ký Hạ có bạn trai rồi à?” Tống Kỳ hơi bất ngờ: “Sao tôi chưa từng nghe cô nhắc đến nhỉ? Tôi còn nhớ lần trước gặp cô, cô vẫn còn độc thân mà.”

Hạ Mạt bình thản trả lời, gương mặt không chút biến sắc: “Vừa mới quen không lâu thôi.”

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ dừng lại trên người Hạ Mạt, khóe môi khẽ nhếch tạo thành một biểu cảm như cười như không.

Bị ánh mắt của anh nhìn đến mức chột dạ, Hạ Mạt vội gật đầu chào anh và Tống Kỳ: “Tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Tống, tôi xin phép ra ngoài.”

Rời khỏi văn phòng Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt ngồi vào chỗ làm việc rồi mở ứng dụng kết bạn ra lén lút xem. Giao diện ứng dụng vẫn giống như trước, chức năng mới mà Diệp Dao Dao nhắc đến vẫn chưa được cập nhật.

Cô nhắn tin cho Diệp Dao Dao qua WeChat: [Dao Dao, hôm nay chức năng hiển thị khoảng cách mà cậu nói lần trước sẽ được ra mắt đúng không?]

Diệp Dao Dao trả lời rất nhanh: [Đúng rồi, chắc sắp rồi đấy, thông báo nội bộ nói là 12 giờ 30 sẽ cập nhật.]

Hạ Mạt nhìn đồng hồ, bây giờ mới 11 giờ, vẫn còn hơn một tiếng nữa.

Hạ Mạt tắt màn hình điện thoại rồi tiếp tục làm việc.

Đến 12 giờ 10 phút thì bữa trưa đặt cho Lục Nghiễn Lễ được giao tới. Hạ Mạt đem đồ ăn vào văn phòng tổng giám đốc.

Vừa ra khỏi văn phòng, cô đã bị Hứa Tương Tương kéo lại hỏi: “Thư ký Hạ, trưa nay chị ăn gì thế?”

Công ty có căng-tin dành cho nhân viên, xung quanh tòa nhà tập đoàn cũng có trung tâm thương mại, đi ăn trưa ở ngoài trong giờ nghỉ cũng kịp.

“Chị ăn ở căng-tin.” Hôm nay thời tiết rất nóng, Hạ Mạt không muốn ra ngoài ăn giữa tiết trời nắng gắt.

Hứa Tương Tương vui vẻ khoác tay cô: “Thế thì em đi ăn cùng chị nhé.”

Căng-tin nằm ở tầng 8, đến giờ nghỉ trưa, rất đông nhân viên đổ về đây dùng bữa.

Đồ ăn ở căng-tin của tập đoàn Lục Thị rất đa dạng. Hạ Mạt bưng khay thức ăn của mình, chọn lấy ba món rồi tìm một chỗ trống để ngồi.

Không lâu sau, Hứa Tương Tương cũng bê khay thức ăn đến ngồi đối diện, gương mặt lộ vẻ tiếc nuối: “Hôm nay em chẳng lấy được tôm hùm đất.”

Giờ nghỉ trưa bắt đầu từ 11 giờ 30, tôm hùm đất là món rất được yêu thích. Hai người đến trễ nên món đó đã hết mất rồi.

Hạ Mạt an ủi: “Mai đến sớm hơn là được.”

Hứa Tương Tương than thở: “Em không đợi được đến mai đâu, tối nay tan làm em sẽ đi ăn luôn.”

Cô ấy vừa nói vừa mở ứng dụng xem phim trên điện thoại, tìm một bộ phim truyền hình để vừa ăn vừa xem.

Hạ Mạt không có thói quen vừa ăn vừa xem nhưng trong lòng cô lại đang ngóng chờ chức năng mới của ứng dụng kết bạn, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía điện thoại.

Hứa Tương Tương vừa xem phim vừa ăn, động tác chậm chạp. Trong khi Hạ Mạt đã ăn xong bữa của mình mà Hứa Tương Tương vẫn chỉ ăn được một nửa.

Ngồi chờ cô ấy ăn, Hạ Mạt lại tranh thủ nhìn điện thoại.

Qua 12 giờ 30, cô mở ứng dụng Heartbeat, giao diện vẫn chưa có thay đổi.

Nhấn làm mới một lần, màn hình bật ra một thông báo chính thức từ ứng dụng.

Hạ Mạt đoán đó là thông báo về việc cập nhật chức năng mới nên bỏ qua không đọc, cô đưa ngón tay ấn vào khung chat với L.

Trang chat đã thay đổi, góc dưới bên phải của tên người dùng trên đầu trang đã xuất hiện một con số: 73m.

Hạ Mạt ngẩn người.

73m?

Điều này có nghĩa là vị trí của L hiện tại chỉ cách cô 73 mét.

Chắc chắn là không nhầm đấy chứ?

Không phải là lỗi phần mềm chứ?

Hạ Mạt liếc quanh căn tin một vòng rồi cầm điện thoại đứng dậy, đi hai bước sang phải, con số trên đầu trang nháy lên.

75m.

Hạ Mạt quay lại vị trí ban đầu, con số trở lại 73m, cô tiếp tục đi sang trái, con số dần giảm xuống: 72m, 71m, 70m...

Cô càng đi càng cảm thấy lạnh lòng.

Khoảng cách gần như vậy.

Lẽ nào L cũng là nhân viên của Tập đoàn Lục Thị?

Cuối cùng con số biến mất ở 58m, có lẽ là L nhận ra chức năng mới của phần mềm và đã tắt quyền định vị.

Hạ Mạt nhìn xung quanh thấy xung quanh đều có người, cô không thể phân biệt ai là L và vị trí của L cũng không chắc chắn ở tầng này, anh có thể ở bất kỳ tầng nào của tòa nhà.

Ngón tay Hạ Mạt nắm chặt điện thoại, trong đầu cô hồi tưởng lại những cuộc trò chuyện với L.

Cô đã chia sẻ rất nhiều thông tin với anh, nếu là nhân viên của Tập đoàn Lục Thị thì rất có thể anh sẽ đoán ra cô là ai từ cuộc trò chuyện.

Thảo nào dù cô có làm thế nào để dụ dỗ thì đối phương vẫn không chịu tiết lộ bất kỳ thông tin cá nhân nào.

Có lẽ đối phương đã biết cô là ai nên mới thận trọng với thông tin cá nhân đến vậy.

Thật ra việc gặp được người cùng công ty trên phần mềm kết bạn cũng không phải vấn đề gì lớn, vấn đề là cô thường xuyên than thở về Lục Nghiễn Lễ với đối phương.

Nếu như L mang những cuộc trò chuyện đó đi tố cáo Lục Nghiễn Lễ...

Nghĩ tới chuyện này, Hạ Mạt cảm thấy thở không nổi.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 15

DTV-EBOOK

Trong nhà ăn, người ra người vào tấp nập. Ánh mắt của Hứa Tương Tương vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại, nhưng khi thoáng lướt qua một khoảng trống đối diện mới nhận ra không biết Hạ Mạt đã rời khỏi chỗ ngồi từ lúc nào.

Hứa Tương Tương ngược mắt lên khỏi điện thoại rồi quét một vòng quanh nhà ăn, trông thấy Hạ Mạt đang đứng gần một bàn ăn cách đó không xa. Ánh mắt cô rũ xuống, chăm chăm nhìn vào chiếc điện thoại cầm trong tay, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Thư ký Hạ, chị sao vậy?” Hứa Tương Tương bước đến, hỏi với vẻ lo lắng: “Chị thấy không khỏe ở đâu à?”

Hạ Mạt ngẩng lên, chạm phải ánh mắt đầy quan tâm của Hứa Tương Tương, cô nhanh tay tắt màn hình điện thoại, cố giữ bình tĩnh: “Chị không sao.”

“Thật sự không sao đâu chứ?” Hứa Tương Tương đỡ lấy tay cô, cẩn thận quan sát sắc mặt: “Em thấy môi chị hơi tái, có phải

bị say nắng rồi không?”

Đang giữa mùa hè oi ả, việc bị say nắng chẳng có gì lạ.

Hạ Mạt lắc đầu đáp: “Không sao, chị không bị say nắng. Em ăn xong chưa?”

Hứa Tương Tương: “Em ăn xong rồi, chúng ta về thôi.”

Giờ nghỉ trưa vẫn chưa kết thúc, Hạ Mạt vào phòng pha trà, tự làm cho mình một cốc cà phê rồi mang về bàn làm việc, cô để nguội bớt rồi uống liền nửa cốc cho tỉnh táo.

Ứng dụng định vị của L đã bị tắt, Hạ Mạt mở lại cửa sổ trò chuyện với L, trong lòng vẫn còn đôi chút hy vọng.

Có lẽ mọi chuyện không đến nỗi tệ như cô nghĩ. Biết đâu L làm việc ở tòa nhà đối diện chứ không phải nhân viên của Tập đoàn Lục Thị thì sao?

Không phải không có khả năng đó. Dù gì trước khi L tắt định vị thì khoảng cách giữa họ vẫn là 58 mét, mà tòa nhà công ty cô và tòa nhà đối diện cũng chỉ cách nhau một con đường nhỏ.

Hạ Mạt thầm cầu nguyện, mong ông trời thương xót, nhất định đừng để L là nhân viên của Tập đoàn Lục Thị.

Dẫu vậy, cô vẫn chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, đồng thời tính toán những bước tiếp theo cho tương lai. Hạ Mạt hít sâu một hơi, giả vờ như không biết khả năng cao L đã đoán được cô là ai rồi gửi tin nhắn cho anh.

Hạ Mạt: [L, anh đang làm gì thế?]

L: [Làm việc.]

Hạ Mạt: [Bây giờ là giờ nghỉ trưa mà, sao anh vẫn làm việc? Không nghỉ ngơi à?]

L: [Chưa làm xong công việc.]

Hạ Mạt: [VẬY à... L, ngày nào anh cũng bận thế, cảm giác như sếp của anh còn bóc lột nhân viên hơn sếp của tôi nữa.]

Hạ Mạt cố ý dẫn dắt để L phàn nàn về sếp của mình, mong tìm được điểm chung với anh.

Nhưng L đáp rất kín kẽ: [Cũng không tệ lắm, chẳng ai bóc lột tôi cả.]

Hạ Mạt: [L, tôi thấy tâm lý anh tốt thật đấy. Ngày nào cũng bận thế mà chẳng bao giờ than phiền về sếp. So với anh, tôi đúng là hay oán thán quá nhiều.]

Cô bắt đầu khéo léo kéo lại ấn tượng của mình với L, đặc biệt là về những gì cô từng nói về Lục Nghiễn Lễ trước đó.

[Thực ra công việc của tôi cũng khá ổn, lương cao, thưởng cũng nhiều. Mỗi năm ngoài thưởng Tết của công ty, sếp tôi còn tự tay tặng thêm phong bao lì xì rất hậu hĩnh. Nghĩ kỹ lại thì sếp tôi đối xử với tôi cũng không tệ.]

Lục Nghiễn Lễ ngồi sau bàn làm việc nhìn tin nhắn của Hạ Mạt vừa gửi đến, nội dung đột ngột thay đổi cách cô đánh giá về sắp mình bèn hiểu ra vấn đề.

Lúc ăn trưa, điện thoại của anh nhận được thông báo từ ứng dụng Heartbeat. Anh mở ra xem và phát hiện ứng dụng này vừa cập nhật tính năng hiển thị khoảng cách giữa các bạn bè. Anh nhấn vào khung trò chuyện với Hạ Mạt, quả nhiên, ở đầu màn hình hiện lên con số: khoảng cách giữa anh và cô chỉ hơn 70 mét.

Theo từng bước di chuyển của cô mà khoảng cách dần ngắn lại. Sau đó anh lập tức tắt quyền định vị.

Dù Hạ Mạt không nhắc gì đến tính năng mới của ứng dụng nhưng việc cô đột nhiên thay đổi thái độ, quay sang khen ngợi sắp mình thì gần như chắc chắn là vì đã nhìn thấy khoảng cách được hiển thị.

Hơn 50 mét, khoảng cách này đủ để cô nhận ra cả hai đang ở trong cùng một tòa nhà.

Chỉ là... Không biết cô đã đoán ra chưa: người đang trò chuyện với cô chính là anh.

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ. Anh cầm điện thoại bàn bấm nội tuyến.

Đầu dây bên kia nhanh chóng kết nối: “Tổng giám đốc Lục.”

Giọng nói của Hạ Mạt vẫn như thường, không lộ chút bối rối nào.

“Pha cho tôi một tách trà mang vào đây.” Lục Nghiễn Lễ bình thản ra lệnh.

“Vâng, thưa sếp.”

Hạ Mạt đặt điện thoại xuống, đi đến phòng trà pha trà, tiện tay rửa một ít trái cây, cắt nhỏ và đặt vào đĩa, sau đó cô mang cả hai vào văn phòng.

Lục Nghiễn Lễ ngồi trên chiếc sofa nghỉ ngơi trong văn phòng, cơ thể anh thả lỏng dựa về sau, hai chân bắt chéo, dáng vẻ thoải mái nhưng lại toát lên vẻ quyền uy. Hạ Mạt đặt tách trà và đĩa trái cây lên bàn trà trước mặt anh, nhẹ nhàng nói: “Tổng giám đốc Lục, trà của anh đây.”

Lục Nghiễn Lễ khẽ “ừm” một tiếng rồi nâng mắt nhìn cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Hạ Mạt không hề tỏ ra nao núng, ánh nhìn bình tĩnh và ngay thẳng.

“Tổng giám đốc Lục, anh còn cần gì nữa không?”

Anh cầm tách trà, nhấp một ngụm rồi đáp: “Không cần, cô về làm việc đi.”

Hạ Mạt quay người rời đi. Đúng lúc ấy, một tia nắng chói mắt lách qua mép rèm cửa rọi lên người cô.

Với vị trí của Lục Nghiễn Lễ, nếu mặt trời chếch thêm chút nữa thì ánh sáng sẽ chiếu thẳng vào mặt anh.

Hạ Mạt bước đến bên cửa sổ kéo rèm che bớt ánh sáng. Cô tính toán thời gian, chắc chắn Lục Nghiễn Lễ sẽ không nghỉ trên sofa quá lâu bèn điều chỉnh rèm sao cho ánh sáng không làm phiền anh khi nghỉ ngơi. Sau khi xác nhận mọi thứ ổn thỏa, cô mới rời khỏi văn phòng.

Trở lại bàn làm việc, Hạ Mạt mở lịch trình của Lục Nghiễn Lễ. Buổi chiều không có nhiều việc nhưng tối nay anh có một cuộc họp video xuyên quốc gia, cần tăng ca đến rất muộn.

Cô lập tức thông báo cho Hứa Tương Tương chuẩn bị đồ ăn khuya cho các đồng nghiệp trong văn phòng.

Không có công việc gấp rút nào phải làm, Hạ Mạt lại nhìn vào ứng dụng kết bạn trên điện thoại, tiếp tục suy nghĩ về L và cố gắng đoán xem anh thực sự là ai.

Hồ sơ của L trên ứng dụng gần như trống rỗng, chỉ có một tên người dùng đơn giản là L.

Đổi vị trí suy nghĩ, nếu cô phải đặt một tên chỉ bằng một chữ cái thì liệu cô sẽ chọn chữ gì?

Hạ Mạt chống cằm suy nghĩ vẩn vơ. Nếu là cô, có lẽ cô sẽ chọn chữ “X” làm tên người dùng, bởi chữ cái đầu tiên trong phiên âm tên của cô chính là “X”. Hoặc cô cũng có thể chọn “S” vì họ của cô là Hạ (Xia), vả lại cô cũng đặc biệt yêu thích mùa hè, mà mùa hè trong tiếng Anh chính là Summer.

Nhưng hiện tại cô hoàn toàn không biết gì về tên hay sở thích của L. Cô chỉ có thể cố gắng đoán dựa trên những thông tin ít ỏi mà mình đã biết. Có lẽ chữ “L” chính là chữ cái đầu tiên trong phiên âm tên của anh.

Hạ Mạt lên máy tính tìm kiếm danh sách các họ trong tiếng Trung có chữ cái đầu là “L”.

“Lý, Lữ, Lưu, La, Lạc, Lữ, Lệ, Lương, Lục...”

Quá nhiều. Với số lượng nhân viên đông đảo của tập đoàn thì chắc chắn những người có tên bắt đầu bằng chữ “L” không phải ít.

Hạ Mạt cố lục lại trong trí nhớ những thông tin từ các cuộc trò chuyện với L nhưng thực sự không tìm được manh mối nào hữu ích.

Cô chỉ biết rằng anh rất bận rộn, mà trong tòa nhà này có nhân viên nào mà không bận rộn đâu?

Ngoài ra, anh còn thuê nhà cách công ty hơn một giờ lái xe.

Nhân viên của Tập đoàn Lục Thị đều được trả lương cao, phúc lợi hậu hĩnh. Làm việc vài năm ở đây thì hầu như chẳng ai phải chịu áp lực về kinh tế.

Nếu đối phương vẫn còn khó khăn về tài chính thì chẳng lẽ anh mới vào làm chưa lâu?

Trong lúc Hạ Mạt đang mải mê suy nghĩ, Lý Tự từ bên ngoài bước vào. Anh ấy mỉm cười và chào cô: “Thư ký Hạ, chị ăn trưa chưa?”

“Tôi ăn rồi.” Hạ Mạt gật đầu hỏi lại: “Các cậu ra ngoài ăn à?”

Lý Tự gật đầu đáp: “Ừm, chúng tôi ăn ở trung tâm thương mại đối diện. Có một nhà hàng mới khai trương, món ăn rất ngon, nguyên liệu cũng tươi nữa. Hôm nào chị thử đi xem.”

Anh ấy nhiệt tình giới thiệu nhà hàng cho Hạ Mạt. Cô mỉm cười đáp: “Được thôi, hôm nào tôi sẽ ghé thử.”

“À, thư ký Hạ, sáng nay tôi vừa viết xong một bản báo cáo, muốn nhờ chị xem giúp.”

“Cậu gửi qua email đi.”

Lý Tự bật máy tính, gửi báo cáo đã viết xong qua email rồi quay sang nói với Hạ Mạt: “Tôi gửi rồi đấy.”

Ánh mắt của Hạ Mạt lướt qua bảng tên đeo trước ngực anh ấy. Đột nhiên, cô nhớ ra Lý Tự họ Lý, mà tên của anh lại bắt đầu bằng chữ “L”. Hơn nữa, anh ấy cũng vừa gia nhập tập đoàn không lâu.

Liệu có khi nào là anh ấy không?

Lý Tự nhận ra ánh mắt của Hạ Mạt dừng lại trên bảng tên của mình bèn tò mò hỏi: “Hạ thư ký, bảng tên của tôi có vấn đề gì sao?”

Giọng nói của anh ấy kéo Hạ Mạt về thực tại. Cô nhận ra mình hơi thất thố nên khẽ mỉm cười, nhướn mày: “Không có gì, chỉ là tôi thấy ảnh trên bảng tên không giống ngoài đời lắm.”

Cô nhanh chóng viện đại ra một lý do.

Lý Tự cúi đầu nhìn tấm bảng tên trên ngực mình, anh ấy không hề cảm thấy có điểm nào khác so với thực tế.

“Có lẽ là tôi không ăn ảnh thôi.” Lý Tự cười nói, phụ họa theo lời Hạ Mạt.

Việc xác nhận xem Lý Tự có phải là L hay không rất đơn giản. Hạ Mạt gửi tin nhắn cho L.

Hạ Mạt: [L, anh đang làm gì vậy?]

Cô liếc mắt về phía Lý Tự, âm thầm quan sát phản ứng của anh ấy.

Một lát sau, L trả lời: [Đang làm việc.]

Không phải Lý Tự.

Vừa rồi ánh mắt của Lý Tự vẫn dán vào màn hình máy tính chứ không hề đung đến điện thoại.

Còn ai có tên bắt đầu bằng chữ “L” nữa đây? Hạ Mạt lục lại trong đầu, bắt đầu lần lượt nghĩ đến những đồng nghiệp nam

mà cô biết.

Cô quyết định bắt đầu từ những người làm việc tại văn phòng tổng giám đốc.

Hạ Mạt mở hệ thống nội bộ của công ty, đối chiếu với bảng phân công vị trí. Ánh mắt cô dừng lại ở ba chữ nổi bật trên đầu danh sách:

Lục Nghiễn Lễ.

L. Lục. Chữ cái đầu tiên trong tên của Lục tổng cũng là “L”.

Ánh mắt của Hạ Mạt dừng lại trên cái tên ấy, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô: Có thể nào là...

Nhưng ý nghĩ này ngay lập tức bị cô bác bỏ.

Sáng nay Tống Kỳ vừa mới nói là tổng giám đốc Lục không sử dụng Heartbeat.

Hạ Mạt đưa tay day nhẹ hai bên thái dương, cô cảm thấy mình đang suy diễn quá mức. Chỉ cần tên bắt đầu bằng chữ “L”, cô đã nghi ngờ liệu người đó có phải là L đang trò chuyện với mình trên ứng dụng không. Đến cả tổng giám đốc Lục mà cô cũng dám suy đoán!

Với thân phận của tổng giám đốc Lục sao có thể dùng ứng dụng hẹn hò được chứ?

Tâm trạng của Hạ Mạt rối bời cả buổi chiều. Cô cứ mãi suy nghĩ xem L rốt cuộc là ai, càng nghĩ càng thấy căng thẳng, không cách nào tập trung vào công việc được.

Mọi chuyện bắt nguồn từ những lời đồn vô căn cứ của người ngoài về mối quan hệ giữa cô và tổng giám đốc Lục.

Đầu tiên là bà Tống dò xét cô. Để tránh hiểu lầm rằng cô và tổng giám đốc Lục có mối quan hệ mập mờ, Hạ Mạt đã giả vờ rằng mình đã có bạn trai. Sau đó Lâm Táp lại muốn giới thiệu cho cô đối tượng xem mắt, đúng lúc bị tổng giám đốc Lục nghe thấy khiến anh hiểu lầm rằng cô đang lảng nhăng bắt cá hai tay.

Bây giờ người cô ngẫu nhiên trò chuyện trên ứng dụng có nhiều khả năng là một nhân viên của Tập đoàn Lục Thị. Anh biết rõ cô là ai nhưng vẫn lặng lẽ đọc những lời than phiền của cô về “boss lớn” mỗi ngày.

Thậm chí cô còn thường xuyên ám chỉ với anh rằng mình rất xinh đẹp, mong muốn dụ dỗ anh trao đổi ảnh với mình.

Hạ Mạt nghĩ lại những chuyện đã xảy ra gần đây, chỉ cảm thấy rằng dường như sao Thủy đang nghịch hành khiến cô gặp phải đủ loại rắc rối.

Đến khoảng tám giờ tối, Hứa Tương Tương và Lý Tự xách một đồng hồ ăn khuya từ dưới lầu lên. Có đủ loại món, toàn là những món mà giới trẻ yêu thích.

Chi phí được thanh toán bằng thẻ của Lục Nghiễn Lễ. Cô đang giữ một chiếc thẻ của anh dùng để mua sắm các vật dụng cần thiết hoặc chuẩn bị các phúc lợi cho đồng nghiệp trong văn phòng tổng giám đốc. Những khoản chi như thế này đều trích từ chiếc thẻ đó.

Khu vực giải trí trong văn phòng tổng giám đốc ngập tràn đồ ăn vặt, Hạ Mạt cầm điện thoại chụp một bức ảnh.

Ăn xong bữa khuya, không bao lâu sau thì cuộc họp bắt đầu.

Cuộc họp kéo dài đến tận nửa đêm. Khi kết thúc, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi.

Lúc này tàu điện ngầm đã ngừng hoạt động, Hạ Mạt phải gọi xe để về nhà.

Về đến nhà, Diệp Dao Dao vẫn chưa ngủ, cô ấy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, đắp một chiếc mặt nạ dưỡng da trên mặt.

“Về rồi đấy à?” Diệp Dao Dao quay đầu chào hỏi cô.

Hạ Mạt mệt mỏi đáp lại bằng một tiếng “Ừm” rồi cúi người cởi đôi giày cao gót, sau đó cô xỏ đôi dép bệt thoải mái vào.

Mặt nạ trên mặt Diệp Dao Dao đã đến lúc tháo ra, cô ấy giơ tay gỡ xuống rồi chỉ về phía bếp: “Tớ mua dưa hấu, cắt sẵn để trong đó rồi, cậu có muốn ăn không?”

Hạ Mạt khoát tay: “Không ăn đâu, tớ ăn khuya rồi.”

Ngồi trên sofa nghỉ một lúc, Hạ Mạt vào tủ lấy một bộ đồ ngủ rồi vào phòng tắm.

Khi cô tắm xong bước ra thì Diệp Dao Dao đã nằm ngủ trên giường.

Hạ Mạt nhẹ nhàng đi đến bên giường và kéo chăn nằm xuống, cô tắt đèn trần trong phòng, chỉ để lại ánh sáng mờ nhạt từ chiếc đèn ngủ đầu giường.

Đó là thói quen của cô. Từ nhỏ cô đã rất sợ bóng tối, đêm nào cũng cần có ánh sáng để cảm thấy an toàn.

Nhắm mắt lại, cô cố gắng ru mình vào giấc ngủ nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không tài nào ngủ được. Hạ Mạt cầm điện thoại gửi tin nhắn cho L.

Hạ Mạt: [L, anh ngủ chưa?]

L hiếm khi ngủ sớm nên lúc này anh trả lời còn nhanh hơn cả ban ngày: [Chưa.]

Hạ Mạt: [Có phải anh lại tăng ca làm việc không?]

L: [Ừm.]

Hạ Mạt: [Hôm nay tôi cũng tăng ca, mới về nhà không lâu.]

Hạ Mạt: [L, anh có ăn khuya không?]

L: [Không.]

Hạ Mạt ngạc nhiên: [Các anh tặng ca mà sếp không cung cấp đồ ăn khuya à?]

Cô gửi kèm một bức ảnh chụp đồ ăn khuya ở văn phòng mình.

Hạ Mạt: [Sếp tôi bao hết.]

Cô cố tình châm chọc: [Tôi cứ nghĩ là mỗi phòng ban khi tặng ca thì trưởng phòng sẽ tự bỏ tiền túi mua đồ ăn khuya cho nhân viên chứ, hóa ra bên anh không có à.]

Dường như L đã nhận ra ý đồ của Hạ Mạt, rằng cô đang nâng sếp mình lên bằng cách đìm sếp của anh xuống. Sau một lúc im lặng, L nhấn lại:

L: [Hôm nay có vẻ cô thay đổi cách nhìn về sếp mình, đột nhiên trông như rất hài lòng về anh ta thì phải.]

Hạ Mạt: [Không phải thay đổi đâu, thực ra sếp tôi luôn rất tốt. Chỉ là một người làm công ăn lương như tôi lúc nào cũng mang

nhiều oán trách, ghen tị vì không giỏi giang như người ta nên mới hay nói xấu thôi.]

L không hiểu ý cô lắm: [Ghen tị?]

Hạ Mạt: [Đúng vậy, sếp tôi có gia thế tốt, hoàn toàn có thể dựa vào tài sản gia đình để sống cuộc đời nhàn nhã nhưng anh ấy lại chọn dựa vào chính mình. Ngày ngày làm việc chăm chỉ, quay cuồng suốt 24 giờ mà vẫn tràn đầy năng lượng. Thể lực như vậy thì ai mà không ghen tị chứ.]

L: [Tôi nhớ cô từng nói anh ta như vậy là b**n th** mà.]

Hạ Mạt: [Nên mới nói tôi ghen tị đó! Ghen tị làm con người méo mó mà. Tôi đâu có gia thế tốt như sếp, làm việc cũng không thể hơn anh ấy. Hơn nữa sếp tôi còn đẹp trai cực kỳ. Trời ạ, anh ấy vừa thông minh vừa đẹp trai, thật không hiểu ông trời đã đóng cánh cửa nào của anh ấy nữa.]

L: [Summer, điều gì khiến cô dám đánh liều để viết ra những lời này mà không sợ trời đánh vậy?]

Hạ Mạt: [Sợ gì trời đánh? Tôi nói toàn lời thật lòng mà.]

L: [Thật không?]

Dường như anh đã nhìn thấu tâm can cô rồi.

Hạ Mạt hít sâu một hơi, suy nghĩ một lát rồi cẩn thận dò hỏi.

Hạ Mạt: [L, hôm qua phần mềm mới ra mắt tính năng hiển thị vị trí đó.]

L: [Thấy được khoảng cách rồi à?]

Tim Hạ Mạt đập thành thịch, cô không muốn vòng vo thêm nên đánh liều gõ chữ: [L, trước khi anh tắt quyền định vị, tôi thấy khoảng cách giữa chúng ta chỉ có hơn 50 mét. Xin hỏi anh có biết tôi là ai không?]

Hạ Mạt nhắm mắt lại không dám nhìn màn hình điện thoại, trong lòng nuôi chút hy vọng cuối cùng.

Cô cầu mong rằng L làm việc ở tòa nhà bên cạnh hoặc đối diện trụ sở tập đoàn Lục Thị.

Cầu mong rằng dù L là nhân viên của Lục Thị thì anh cũng không đoán ra thân phận của cô. Dù sao nhân viên của tập đoàn cũng rất đông, cũng chưa chắc anh đã nhận ra cô.

Vài giây sau, cô nín thở rồi chậm rãi mở mắt ra.

L vẫn giữ phong cách quen thuộc, câu trả lời ngắn gọn chỉ vồn vện hai chữ:

[Hạ Mạt.]

Anh trực tiếp gọi tên cô, không phải biệt danh Summer mà là tên thật của cô.

Hạ Mạt hít hà, trái tim như rơi xuống vực sâu.

Cô run rẩy nhả tiếp: [L, khoảng thời gian chúng ta quen biết và trò chuyện, chắc anh cũng cảm thấy khá thú vị đúng không?]

Khung chat im lặng.

Chờ một lúc vẫn không thấy đối phương trả lời, Hạ Mạt tiếp tục cố gắng cứu vãn sự nghiệp của đời mình.

Hạ Mạt: [L, tôi thực sự rất vui khi nói chuyện với anh. Tôi cảm thấy anh là một người đàn ông tử tế, bao dung, xuất sắc, điềm tĩnh và rất biết cách thương hoa tiếc ngọc.]

L: [Có gì muốn nói thì nói thẳng đi.]

Hạ Mạt: [(Mặt tội nghiệp) L, một người tốt bụng như anh chắc chắn sẽ không đi mách với sếp Lục đâu đúng không?]

L: [Không đâu.]

Cách đó không xa, trong tòa nhà Ngự Cảnh tại trung tâm Hải Thành.

Lục Nghiễn Lễ vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn ướt, anh khoác một chiếc áo choàng tắm rồi thoải mái ngồi tựa trên ghế sofa với dáng vẻ tùy ý thư giãn.

Màn hình điện thoại bỗng hiện lên một tin nhắn mới.

Dường như Hạ Mạt đang rất lo lắng.

[L, anh có thể thề rằng sẽ không bao giờ kể chuyện này với sếp Lục không? Làm ơn đi, tôi xin anh, cầu xin anh đó.]

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch lên, anh gõ một dòng chữ ngắn gọn: [Tôi thề.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 16

DTV-EBOOK

Nhận được lời hứa của L, Hạ Mạt cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Lần trước khi nói chuyện với anh, cô chỉ buột miệng hỏi liệu sau này anh có đi siêu thị cùng với cô không, nhưng anh đều trả lời rằng anh sẽ không hứa hẹn tùy tiện được.

Bình thường khi hai người trò chuyện, đối với những việc không thể đảm bảo chắc chắn sẽ làm được, anh đều im lặng né tránh hoặc từ chối thẳng thừng. Điều này cho thấy L không phải là kiểu người dễ dàng hứa hẹn rồi sau đó lại thất hứa.

Anh đã hứa với cô sẽ không mách tổng giám đốc Lục, hẳn là sẽ không nuốt lời.

Nỗi lo lắng canh cánh trong lòng cả nửa ngày được giải quyết, cả cơ thể Hạ Mạt thả lỏng, cơn buồn ngủ lập tức ập đến nhấn chìm cơ thể mệt mỏi cả ngày. Bất tri bất giác, suy nghĩ chìm vào màn đêm tĩnh lặng sâu thẳm.

Sáng hôm sau, Hạ Mạt bị tiếng chuông báo thức đánh thức. Cô cố gắng chống lại cơn buồn ngủ mở đôi mắt nặng trĩu lên, một tia nắng xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào, vừa vắn rơi trên mắt Hạ Mạt, chói mắt đến mức khó chịu khiến Hạ Mạt vô thức đưa tay che đi.

Do thế nên cơn buồn ngủ cũng vơi đi phần nào, đầu óc tỉnh táo hơn nhiều. Cô đưa tay mò lấy điện thoại bên gối, tắt chuông báo thức.

Diệp Dao Dao đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào từ bên ngoài, thấy cô cầm điện thoại trên tay, vừa đi về phía tủ quần áo vừa nói chuyện với cô: “Dậy rồi à?”

Hạ Mạt thuận miệng đáp lại một tiếng, ngồi dậy khỏi giường, hỏi: “Cậu vệ sinh cá nhân xong rồi à?”

Diệp Dao Dao lấy quần áo đi làm hôm nay ra khỏi tủ, quay đầu lại thúc giục cô: “Xong rồi, cậu mau vào đi.”

Công ty Diệp Dao Dao làm việc hơi xa, thời gian đi làm mất khoảng hơn nửa tiếng nên mỗi ngày phải dậy sớm hơn Hạ Mạt một chút, thời gian sử dụng nhà tắm với Hạ Mạt cũng không bị ảnh hưởng.

Hạ Mạt không nấn ná trên giường nữa, cô xuống giường đi dép lê ra phòng tắm bên ngoài, Diệp Dao Dao nói phía sau cô: “Trong bếp tớ hấp mấy cái bánh xiu mại, lát nữa cậu nhớ ăn nhé.”

“Biết rồi.”

Vệ sinh cá nhân xong, Hạ Mạt trang điểm nhẹ nhàng trước gương.

Quay lại phòng ngủ chuẩn bị thay quần áo, Diệp Dao Dao vẫn chưa đi, cô ấy mặc một chiếc váy màu xanh, váy không dài, chỉ đến trên đầu gối, trên vai đeo một chiếc túi nhỏ, ăn mặc tinh tế lại tràn đầy sức sống tuổi trẻ, đứng trước bàn trang điểm soi gương hết lượt này đến lượt khác.

“Mạt Mạt, thấy tớ mặc bộ này thế nào? Có đẹp không?”

Hạ Mạt vừa vào phòng ngủ, Diệp Dao Dao đã quay lại hỏi ý kiến Hạ Mạt.

“Đẹp.”

Diệp Dao Dao cười rạng rỡ, vẻ mặt tràn đầy sắc xuân không thể giấu được, Hạ Mạt liếc mắt một cái đã nhận ra có biến.

“Ăn mặc đẹp như vậy, hôm nay định đi gặp ai thế?” Hạ Mạt cười hỏi.

Diệp Dao Dao cũng không giấu giếm gì với cô: “Đồng Chiêu, anh ấy hẹn tớ tối nay tan làm gặp mặt.”

Đồng Chiêu là người bạn trên mạng mà Diệp Dao Dao quen trên Heartbeat. Khác với anh chàng L thần bí, đến nay vẫn chưa chịu tiết lộ chút thông tin nào của Hạ Mạt thì ngay từ khi quen Diệp Dao Dao, Đồng Chiêu đã rất tích cực chủ động.

Anh ta rất hoạt bát, cũng rất hài hước. Khi trò chuyện với Diệp Dao Dao lần đầu tiên, anh ta đã thẳng thắn nói rằng mình chơi mạng xã hội chỉ vì muốn tìm một người bạn gái, do người nhà cứ thúc giục.

Ngay ngày đầu tiên hai người đã gửi ảnh cho nhau, cả hai đều rất hài lòng với nhan sắc của đối phương, nói chuyện được hơn hai tháng, tình cảm đã tiến triển đến mức mỗi tối trước khi đi ngủ đều ôm điện thoại tâm sự. Quen trên mạng nói chuyện lâu như vậy, quả thực có thể sắp xếp gặp mặt ngoài đời.

Tuy nhiên, dù nói chuyện trên mạng có hòa hợp đến đâu thì vẫn là cách một màn hình, ngoài đời thực chưa chắc đã giống như trên mạng.

Hạ Mạt không yên tâm: “Chọn nhà hàng chưa? Hẹn ở đâu?”

Diệp Dao Dao nói: “Nhà hàng chưa chọn, anh ấy nói sẽ đến bên này tìm tớ, để tớ chọn nhà hàng, anh ấy trả tiền.”

Lần đầu gặp mặt, con gái tự chọn nhà hàng sẽ tương đối an toàn hơn.

Hạ Mạt dặn dò cô ấy: “Chọn nhà hàng thì ăn ở sảnh chung ấy, đừng đặt phòng riêng.”

Sảnh lớn nhà hàng đông người, cho dù nhân phẩm đối phương không tốt thì muốn làm gì cũng phải kiêng dè, phòng riêng quá riêng tư.

Diệp Dao Dao làm dấu ok: “Yên tâm đi, những điều này tớ đều biết mà, tớ sẽ tự bảo vệ mình an toàn, được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, tớ phải đi làm đây.”

Diệp Dao Dao chợt nhận ra thời gian đã không còn sớm, nếu còn nấn ná thì cô ấy sẽ muộn làm mất, bèn quay lại soi gương chỉnh lại tóc tai vội vàng chạy ra ngoài, đến phòng khách rồi vẫn không quên dặn dò lần nữa: “Đừng quên ăn xiu mại nhé.”

Hạ Mạt nói vọng ra: “Biết rồi.”

Tối hôm qua ngủ muộn nên sáng nay không muốn chen chúc trên tàu điện ngầm, Hạ Mạt thay quần áo rồi bắt xe đi làm.

Hôm nay cô nấn ná ở nhà lâu hơn một chút, không phải là người đầu tiên đến công ty. Cô đẩy cửa vào thấy Chu Hồng Hưng dựa vào ghế làm việc, đang nhắm mắt ngửa người ra sau, hình như đang ngủ.

Hạ Mạt đặt túi xuống, đẩy cửa vào văn phòng Lục Nghiễn Lễ.

Hôm qua tăng ca đến rất muộn, bàn làm việc của Lục Nghiễn Lễ hơi bừa bộn. Hạ Mạt đi tới, trước tiên cô sắp xếp lại sách trên bàn vào giá, sau đó chỉnh lại gọn gàng tài liệu trên bàn, lau sạch bàn làm việc, đảm bảo mặt bàn sạch sẽ không một hạt bụi, rồi mở cửa sổ cho thông gió.

Làm xong những việc này một cách có trật tự, Hạ Mạt đến phòng trà pha hai cốc cà phê, một cốc để ở chỗ làm việc của mình, cốc còn lại mang cho Chu Hồng Hưng.

Đúng lúc này, Chu Hồng Hưng mở mắt ra, Hạ Mạt đưa cà phê cho anh ấy: “Anh Chu, uống cà phê đi.”

Chu Hồng Hưng ngủ đến mơ màng, một tay đẩy gọng kính trên sống mũi lên, một tay dụi dụi mắt từ dưới gọng kính, nhận lấy cà phê rồi nói lời cảm ơn.

Hạ Mạt thấy anh ấy có vẻ mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, bọng mắt sắp lộ ra đến nơi, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Chu Hồng Hưng cầm cốc cà phê uống một hơi gần hết nửa cốc, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

“Cô bảo mẫu nhà anh nghỉ từ mấy hôm trước, tối anh với vợ anh trông con ngủ, con nhỏ khóc một đêm mấy lần, anh với vợ anh đều không ngủ được.”

Nói đến chuyện này Chu Hồng Hưng lại buồn rầu: “Con nhỏ uống sữa bột, mỗi đêm đều phải dậy pha sữa mấy lần, lại còn hay khóc nhè, ban đêm anh ngủ không ngon, ban ngày lại còn phải đi làm, cứ thế này mãi, anh sớm muộn gì cũng suy nhược thần kinh mất.”

Hạ Mạt chưa từng yêu đương nên cũng chẳng rõ ràng chuyện nuôi con, song nghe anh ấy nói vậy cũng thấy mệt, công việc ở

văn phòng bọn họ đã rất áp lực, ban đêm lại còn phải thức dậy dỗ con liên tục, cơ thể thật sự không chịu nổi.

“Thuê một bảo mẫu chuyên nghiệp về chăm sóc thì sao?” Hạ Mạt đề nghị.

Chu Hồng Hưng nói: “Bây giờ giá bảo mẫu trên thị trường quá cao, mức lương trung bình cũng phải hơn mười nghìn tệ. Lương đi làm của vợ anh còn không cao bằng lương thuê bảo mẫu, hàng tháng bọn anh còn phải trả góp xe, trả góp nhà, lại còn phải nuôi con, thật sự không kham nổi thêm chi phí nào nữa. Hai vợ chồng đã bàn bạc, sau này vợ anh sẽ nghỉ việc ở nhà chăm con, anh kiếm tiền nuôi gia đình, không thuê bảo mẫu nữa.”

Chu Hồng Hưng thở dài: “Chỉ là một mình anh đi làm áp lực rất lớn, vợ anh ở nhà ban ngày trông con cũng vất vả. Ban ngày anh đi làm, cô ấy một mình ở nhà trông con, lúc nào cũng lo lắng, con khóc, cô ấy ôm con cũng không nhịn được mà khóc theo.”

Hạ Mạt có thể hiểu được nỗi lo lắng của Chu Hồng Hưng và vợ anh ấy, cô chỉ nghe Chu Hồng Hưng miêu tả như vậy cũng đã

cảm thấy áp lực rất lớn, hướng chi là người trong cuộc.

Hạ Mạt không khỏi nghĩ đến bản thân mình cũng sẽ kết hôn sinh con, cũng phải nuôi con, nếu mức lương của cô không cao bằng bảo mẫu, liệu chồng cô có bàn bạc với cô để cô nghỉ việc nuôi con hay không.

Đương nhiên cô không muốn từ bỏ công việc để làm nội trợ toàn thời gian, vì vậy để tránh trường hợp sau này có thể phải đối mặt với việc bị cuộc sống bức bách phải thỏa hiệp, cô nhất định phải cố gắng, giữ vững công việc lương cao hiện tại, phấn đấu để được tăng lương.

Nói chuyện phiếm với Chu Hồng Hưng vài câu, Hạ Mạt trở về chỗ ngồi của mình, nhấp một ngụm cà phê, mở máy tính rồi bắt tay vào công việc.

Một lúc sau, Hạ Mạt nghe thấy bên ngoài có người nói chào tổng giám đốc Lục, ánh mắt cô chuyển từ màn hình máy tính ra ngoài cửa. Lục Nghiễn Lễ từ bên ngoài bước vào, bộ vest đen thẳng thớm, trên sống mũi đeo kính gọng vàng, khuôn mặt lạnh lùng thêm một chút nho nhã, lịch sự.

Anh bị cận không nặng, bình thường rất ít khi đeo kính, chỉ khi làm việc mới đeo, Hạ Mạt đoán có lẽ anh dậy sớm hoặc trên đường đến công ty thể xử lý một chút công việc.

“Tổng giám đốc Lục, chào buổi sáng.”

Lục Nghiễn Lễ đi ngang qua chỗ ngồi của cô, nghe thấy giọng nói tràn đầy nhiệt huyết của cô, bước chân không dừng lại mà chỉ liếc qua cô một cái.

Hạ Mạt đứng trước bàn làm việc, khước miệng khẽ cong lên, đôi mắt hạnh nhân long lanh như ánh sao, nụ cười rạng rỡ hơn thường ngày tràn đầy sức sống, toát lên vẻ thanh xuân tươi trẻ.

Lục Nghiễn Lễ “ừm” một tiếng, đẩy cửa vào văn phòng.

Anh ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính kiểm tra email.

Hạ Mạt bưng một tách cà phê vào đặt bên cạnh anh: “Tổng giám đốc Lục, cà phê của anh.”

Giọng cô nhẹ nhàng như có chuyện vui.

Lục Nghiễn Lễ không khỏi liếc nhìn điện thoại, Hạ Mạt có chuyện vui sẽ chia sẻ với L, nhưng hôm nay khung chat của họ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hạ Mạt đi ra khỏi văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, nhận được điện thoại của quản lý bộ phận hành chính bèn tới đó một chuyến.

Xử lý xong công việc, Hạ Mạt quay lại văn phòng, đối chiếu từng tin nhắn hẹn lịch của Lục Nghiễn Lễ mới nhận được qua WeChat và email với bảng lịch trình. Những mục không có vấn đề gì thì trực tiếp ghi lại, còn mục nào có vấn đề thì phản hồi tin nhắn để trao đổi.

Bận rộn một hồi, buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Giờ ăn trưa, Hạ Mạt nhớ ra tối nay Diệp Dao Dao và Đồng Chiêu sẽ gặp mặt hẹn hò bên nhậu tin cho cô ấy, hỏi cô ấy đã chọn nhà hàng chưa.

Diệp Dao Dao: [Chọn được rồi.]

Cô ấy gửi địa chỉ nhà hàng, Hạ Mạt mở ra xem, phát hiện tên nhà hàng chính là nhà hàng hôm qua Lý Tự đã giới thiệu cho cô.

Hạ Mạt: [Nhà hàng này ở ngay trung tâm thương mại cạnh công ty tớ.]

Diệp Dao Dao: [Trùng hợp vậy, tớ thấy nhà hàng này được đánh giá rất cao, ảnh chụp trong phần bình luận thấy trang trí cũng rất đẹp, cậu đã đến nhà hàng này chưa? Món ăn thế nào?]

Hạ Mạt: [Nhà hàng này mới khai trương chưa lâu, tớ chưa đến, nhưng đồng nghiệp của tớ đã đến ăn và nói rất ngon, hôm qua còn đặc biệt giới thiệu cho tớ nữa.]

Diệp Dao Dao: [Ok đấy, tớ sẽ đến đó.]

Hạ Mạt: [Khoảng mấy giờ cậu đến? Nếu chiều nay tớ không bận thì tối tớ sẽ qua nhà hàng đó tìm một chỗ ngồi, lặng lẽ quan sát bên cạnh.]

Diệp Dao Dao: [Được đó, cậu tới đó xem tớ cũng yên tâm hơn. Tan làm tớ sẽ qua luôn, khoảng sáu giờ là tới rồi.]

Hạ Mạt trò chuyện với Diệp Dao Dao vài câu, mở camera chụp ảnh bữa trưa hôm nay của mình rồi gửi cho L.

Hạ Mạt: [L, đây là bữa trưa của tôi, anh ăn trưa chưa?]

Lục Nghiễn Lễ đang ăn cơm, nhận được tin nhắn của Hạ Mạt bèn đặt đũa xuống, trả lời cô: [Đang ăn.]

Hạ Mạt một tay cầm điện thoại gõ chữ: [Ăn gì vậy, chụp ảnh cho tôi xem đi.]

Cơm của Lục Nghiễn Lễ là do Hạ Mạt đặt, anh chuyển chủ đề:
[Hôm nay cô có vẻ rất vui nhỉ.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 17

DTV-EBOOK

Hạ Mạt tò mò: [Sao anh lại nói vậy?]

Hôm nay họ mới nói chuyện được hai câu.

Lục Nghiễn Lễ nói với cô: [Tôi nhìn thấy cô rồi.]

Hạ Mạt sững người, theo bản năng, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, cố gắng tìm ra L trong đám đông.

[Anh nhìn thấy tôi rồi á, bây giờ sao?]

Lục Nghiễn Lễ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc này cô đang vươn cổ tìm kiếm anh khắp nơi, không để cô tốn công vô ích.

[Không cần tìm nữa, tôi không ở đây nữa.]

Hạ Mạt bán tín bán nghi: [Anh không ở căng tin, vậy tại sao lại biết tôi đang tìm anh?]

Cô nghi ngờ lúc này L đang ở gần đó nhìn cô, cố tình nói không ở căng tin để cô không phát hiện ra mình.

Hạ Mạt: [L, chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi, anh cũng biết tôi là ai, đều là đồng nghiệp cả, hay là anh lại đây ngồi cùng bàn với tôi đi?]

[Đoán thôi, tôi không có ở căng tin.]

Hạ Mạt: [Vậy anh nhìn thấy tôi lúc nào?]

[Hôm nay.]

Phạm vi rộng quá khiến Hạ Mạt hoàn toàn không nhớ rõ mình đã gặp bao nhiêu người, hoàn toàn không thể đoán ra anh là ai.

Hạ Mạt mím môi: [Thôi được rồi.]

Lục Nghiễn Lễ nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, cô có vẻ rất thất vọng vì không đoán ra anh là ai.

Anh suy nghĩ một lúc, vẫn hỏi câu hỏi mà từ sáng đã muốn hỏi.

[Có chuyện gì vui sao?]

Hạ Mạt: [Đi làm thì có chuyện gì vui chứ, chỉ là vị trí của tôi mỗi ngày phải tiếp xúc với rất nhiều người, nếu cứ làm mặt lạnh thì người ta sẽ nghĩ tôi ỷ thân phận thư ký của sếp mà vênh váo coi thường người khác. Thế nên gặp ai cũng phải cười mỉm chào hỏi, như vậy mới khiến người ta cảm thấy mình không coi thường họ, còn trước mặt sếp thì càng phải tươi cười rạng rỡ, thể hiện ra dáng vẻ tích cực chủ động yêu nghề tận tụy.]

Hạ Mạt: [L, bình thường ở công ty, anh gặp người khác không cần phải giả vờ cười sao?]

Lục Nghiễn Lễ: [Không cần.]

Phần lớn nhân viên trong công ty gặp lãnh đạo hoặc đồng nghiệp đều sẽ cười xã giao, L lại không giả vờ cười, chẳng lẽ là lập trình viên?

Lần trước cô đến phòng kỹ thuật, các đồng nghiệp lập trình viên ở đó đều u ám, chẳng ai cười với ai cả.

Lục Nghiễn Lễ nhìn khung chat dừng vài giây, hỏi: [Đoán ra chức vụ của tôi chưa?]

Hạ Mạt: [L, hình như anh luôn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, anh hiểu rõ tôi như lòng bàn tay nhưng tôi lại chẳng biết anh là ai cả.]

Hạ Mạt khịt mũi: [Anh bí ẩn quá đấy, chẳng lẽ anh định mãi mãi không gặp tôi sao?]

L: [Chưa chắc.]

Hạ Mạt: [L, anh đang lo lắng điều gì sao?]

Hạ Mạt muốn hỏi L có phải lo lắng mình không đẹp trai, sau khi gặp mặt cô rồi, cô sẽ không thích anh, nhưng câu hỏi này có thể làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông, cho nên cô giữ trong lòng.

L: [Không có gì, tôi làm việc đây.]

L lại lấy lý do công việc để kết thúc cuộc trò chuyện của họ một lần nữa.

Hạ Mạt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại vài giây, đặt điện thoại xuống, tiếp tục chuyên tâm ăn cơm.

Bên này Lục Nghiễn Lễ thoát khỏi trạng trò chuyện, chuông điện thoại lập tức reo lên.

Là anh bạn từ thuở nhỏ Diệp Tuấn gọi tới.

“Tối nay rảnh không?” Diệp Tuần không khách sáo với Lục Nghiễn Lễ mà nói rõ ý đồ luôn: “Tối nay tôi có một cuộc hẹn, Tri Tụng cũng đang ở Hải Thành nên tôi bảo cậu ấy tới, cậu có đến không?”

Tạ Tri Tụng là bạn thân của Lục Nghiễn Lễ và Diệp Tuần.

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nói: “Gửi địa chỉ cho tôi đi.”

Hạ Mạt ăn cơm xong, trở về văn phòng, vừa ngồi xuống thì điện thoại nội bộ vang lên.

“Tối nay có việc không?” Giọng Lục Nghiễn Lễ bình tĩnh.

Lãnh đạo hỏi cô có việc không, tức là có việc tìm cô, cho dù có việc cũng phải nói không có việc.

Hạ Mạt lập tức trả lời: “Tổng giám đốc Lục, tối nay tôi không có việc.”

Cô chờ nghe Lục Nghiễn Lễ phân phó.

“Có một cuộc hẹn, cô đi cùng.”

Hạ Mạt đáp: “Vâng, thưa sếp.”

Cúp điện thoại, Hạ Mạt gửi tin nhắn cho Diệp Dao Dao, nói với cô ấy tối nay mình phải đi ra ngoài với Lục Nghiễn Lễ nên không thể đến nhà hàng được, bảo cô ấy nhớ cẩn thận.

Công việc buổi chiều đều ở văn phòng, không ra ngoài nữa.

Buổi tối nay là tổ chức đánh bài. Hạ Mạt ăn cơm tối ở nhà ăn công ty, thay một bộ váy mà cô đã để sẵn ở công ty để đi tham dự tiệc tối cùng Lục Nghiễn Lễ rồi đứng trong nhà vệ sinh dậm lại phần nền.

Xe chạy về phía club, trên đường Lục Nghiễn Lễ nhận được điện thoại của Diệp Tuần, nói là mọi người đã đến đông đủ, chỉ

còn thiếu anh.

Diệp Tuấn đang nói chuyện, Lục Nghiễn Lễ nghe thấy đầu dây bên kia có một giọng nữ truyền đến, gọi anh là anh Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ hơi nhú mào, hỏi Diệp Tuấn: “Chẳng phải Diệp Uyển đang ở nước ngoài sao?”

Diệp Uyển ở đầu bên kia oán trách: “Anh Nghiễn Lễ, sao mỗi lần anh gọi em đều gọi cả họ lẫn tên vậy.”

Diệp Tuấn dỗ dành Diệp Uyển rằng Lục Nghiễn Lễ đối xử với con gái ai cũng thế hết, lúc nào cũng kêu hết tên họ ra. Anh ấy giải thích với Lục Nghiễn Lễ: “Uyển Uyển đi du học chứ không phải định cư ở nước ngoài, bây giờ học xong rồi thì đương nhiên phải về nước, cậu đến đâu rồi? Có cần tôi xuống đón cậu không?”

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: “Không cần.”

Lục Nghiễn Lễ dẫn Hạ Mạt đến club, Diệp Tuần đã chuẩn bị sẵn bàn mạt chược. Trên bàn đang có ba người, chỗ trống còn lại là của Lục Nghiễn Lễ, chỉ chờ anh đến rồi bắt đầu thôi.

Lục Nghiễn Lễ ngồi vào chỗ trống bên trái Diệp Tuần, liếc mắt nhìn Hạ Mạt rồi ra hiệu cô cứ tự nhiên.

Hôm nay không chỉ có một bàn mạt chược, trong phòng riêng có khá nhiều người, Hạ Mạt liếc nhìn phía ghế sofa có mấy cậu ấm cô chiêu ngồi đó, bên cạnh mỗi người đều có bạn gái.

Hạ Mạt tùy ý tìm một chiếc ghế ngồi xuống, từ góc độ này của cô nhìn sang, vừa vặn có thể thấy rõ biểu cảm trên mặt Lục Nghiễn Lễ.

Bàn mạt chược xáo bài, rất nhanh đã được xếp ngay ngắn.

Lục Nghiễn Lễ vừa cầm một xấp bài, khi định lấy tiếp thì một bàn tay với móng sơn màu hồng vươn tới, suýt chạm vào mu bàn tay anh. Lục Nghiễn Lễ không để lộ cảm xúc, khẽ dịch tay sang bên cạnh, rồi cầm ly rượu bên cạnh lên nhấp một ngụm.

Họ chơi bài không chơi tiền, chỉ uống rượu, ai đánh bài cho người khác ăn thì người đó uống, bên cạnh bàn đều có rượu.

Diệp Uyển vẫn giữ nguyên nét mặt, thay Lục Nghiễn Lễ bốc một quân bài rồi ngồi xuống bên cạnh anh, cười nói: “Anh Nghiễn Lễ, hôm nay em bốc bài cho anh, em vừa làm móng xong, vận may tốt lắm.”

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: “Anh trai cô đang ngồi đó, cô lại bốc bài cho tôi, không thích hợp lắm thì phải.”

Diệp Uyển như không hiểu lời từ chối của Lục Nghiễn Lễ, cười rạng rỡ: “Em không thèm bốc bài cho anh trai em đâu. Anh em chơi bài kém, bốc được bài tốt cũng không thắng được mà còn quay lại trách em xui, nói em bốc bài xấu cho anh ấy, cái này em không muốn gánh.”

Diệp Tuấn cười nói: “Tháng này không cần tiền tiêu vặt nữa phải không?”

Diệp Uyển quay sang mọi người mách lẻo: “Mọi người xem, anh trai em lại lấy tiền tiêu vặt ra dọa em, em nói anh ấy chơi bài kém, chọc trúng tim đen của anh ấy rồi.”

Mọi người đều phụ họa cười theo, chừa lại chút thể diện cô cả này.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt gặp Diệp Uyển, chỉ qua vài câu nói đã có thể nhận ra cô gái này được cưng chiều hết mực.

Cũng có thể thấy, Lục Nghiễn Lễ đối xử với cô ta rất lạnh nhạt, thậm chí có chút không kiên nhẫn. Bởi vì Diệp Uyển ngồi rất gần Lục Nghiễn Lễ nên anh đã lặng lẽ dịch sang một bên vài lần, nhưng không bao lâu sau Diệp Uyển lại nhích theo.

Hạ Mạt mơ hồ nhận ra trong mắt Lục Nghiễn Lễ có một sự khó chịu thoáng qua, nếu không phải nể mặt Diệp Tuấn và nhà họ Diệp, Hạ Mạt dám cá rằng Lục Nghiễn Lễ sẽ bỏ bài rồi đi ngay lập tức.

“Anh Nghiễn Lễ, anh đánh quân này đi.”

Diệp Uyển chỉ vào bài của Lục Nghiễn Lễ, chỉ huy anh đánh bài.

Lục Nghiễn Lễ liếc mắt nhìn Diệp Tuần, Diệp Tuần cười nói với Diệp Uyển: “Uyển Uyển, đừng làm phiền anh Nghiễn Lễ, ra chỗ khác chơi đi.”

“Ai làm phiền chứ.” Diệp Uyển không phục: “Anh, anh đừng quên, tối hôm kia chúng ta chơi bài, anh thua em rất nhiều đấy.”

Tạ Tri Tụng cười nói xen vào: “Có phải Uyển Uyển sợ anh em thua bài nên mới cố ý đến chỗ Nghiễn Lễ làm nội gián, đánh loạn bài của cậu ấy để anh trai em thắng không?”

“Ai thèm làm nội gián cho anh trai em chứ, em muốn làm nội gián cũng là làm cho anh Nghiễn Lễ, để anh Nghiễn Lễ thắng.”

Tình cảm của Diệp Uyển dành cho Lục Nghiễn Lễ rõ như ban ngày, chưa bao giờ giấu giếm.

Tạ Tri Tụng cười nói: “Cái này chúng tôi không tin, anh trai em đối xử với em tốt như vậy, tình anh em của hai người sâu đậm, sao em có thể giúp người ngoài bắt nạt anh trai ruột của mình được.”

“Người ngoài gì chứ.” Diệp Uyển không vui: “Anh Nghiễn Lễ cũng là anh trai em, đúng không, anh Nghiễn Lễ?”

Diệp Uyển nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ hồ hững, Diệp Tuấn sợ anh không nể mặt rồi lát nữa cô em công chúa này làm ầm lên thì anh ấy về nhà không biết ăn nói với ông nội thế nào, thế là đá nhẹ vào chân Lục Nghiễn Lễ ra hiệu anh nể mặt một chút.

Lục Nghiễn Lễ gõ nhẹ ngón tay thon dài lên bàn, không mặng không nhạ mà ừ một tiếng.

Diệp Uyển nở nụ cười, hát hàm về phía Tạ Tri Tụng, giống như một con công kiêu hãnh.

Hạ Mạt ngồi bên cạnh, quan sát sắc mặt Lục Nghiễn Lễ, do dự không biết có nên tìm cách qua đó kéo Diệp Uyển ra khỏi Lục Nghiễn Lễ hay không.

Bình thường gặp trường hợp này, Hạ Mạt đều là người đầu tiên giúp Lục Nghiễn Lễ giải quyết, nhưng hôm nay cô do dự mãi vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Cô Diệp này trông rất kiêu ngạo, cô không dám đắc tội.

Hạ Mạt đứng dậy khỏi ghế, đi ra ban công hóng gió.

Cuối cùng vẫn không tránh được, Diệp Uyển không biết nghe ai nói gì mà tự dưng cầm một chai rượu trắng, tươi cười đi về phía Hạ Mạt, lúc chào hỏi còn rất lịch sự: “Thư ký Hạ.”

Hạ Mạt khẽ gật đầu, cười còn rạng rỡ hơn cô ta: “Cô Diệp.”

“Thư ký Hạ làm việc với anh Nghiễn Lễ của tôi mấy năm rồi?” Diệp Uyển hỏi băng quơ.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 18

DTV-EBOOK

Hạ Mạt bình tĩnh đáp: “Tôi vào Tập đoàn Lục thị được ba năm rồi.”

Diệp Uyển nhướn mày: “Trông cô cũng trạc tuổi tôi mà đã đi làm ba năm rồi, còn tôi đến giờ vẫn chưa làm gì cả, chỉ tiêu tiền của anh trai tôi thôi.”

Diệp Uyển khen ngợi: “Thư ký Hạ, cô giỏi thật, tôi kính cô một ly.”

Diệp Uyển tự mình rót rượu cho Hạ Mạt, Hạ Mạt cười nhận lấy ly rượu, nói: “Cô Diệp, để tôi tự làm là được.”

Rượu trong suốt rót vào ly chân dài, cả chai, hai ly đã hết sạch.

Diệp Uyển bưng ly rượu lên: “Tôi cạn ly đây, thư ký Hạ, tùy ý cô.”

Nửa cân rượu trắng cứ thế một hơi uống cạn.

Hạ Mạt vẫn giữ nụ cười, giơ ly lên uống cạn rượu trong ly.

“Thư ký Hạ, tửu lượng tốt đấy.”

Hạ Mạt nói: “Không đâu, tửu lượng tôi bình thường thôi.”

“Thư ký Hạ, cô khiêm tốn quá. Cô thường xuyên đi theo anh Nghiễn Lễ của tôi ra ngoài xã giao, tửu lượng sao có thể bình thường được, tôi nghe nói, một mình cô có thể uống đổ ba người đàn ông, có thật không?”

Diệp Uyển tò mò nhìn Hạ Mạt.

Hạ Mạt cười nói: “Không có chuyện đó đâu.”

“Thật sự không có sao? Tôi thấy họ đều nói như vậy cả mà.”

Chưa đợi Hạ Mạt lên tiếng, Diệp Uyển lại nói tiếp: “Cô đừng hòng lừa tôi, thật hay giả, tôi thử là biết ngay.”

Dứt lời, hai cô gái đi cùng với Diệp Uyển mỗi người xách một chai rượu trắng đi vào.

“Thư ký Hạ đúng không, nghe nói tửu lượng cô tốt lắm, tôi kính cô một ly.”

Người nắm tay Hạ Mạt muốn kính rượu cô, Hạ Mạt đã từng gặp trong bữa tiệc trước đây, hình như là cô cả nhà họ Dương.

Đây nào phải là nghe nói tửu lượng cô tốt muốn kính rượu, rõ ràng là tùy tiện tìm lý do chuốc rượu cô mà.

Hạ Mạt thở dài trong lòng, nhận lấy ly rượu rồi lại một lần nữa uống cạn.

Diệp Uyển vỗ tay, cười khoái trá: “Tửu lượng thư ký Hạ tốt thật đấy.”

Cô ta hơi nhướn mày, ra hiệu cho người bên trái.

Lại một ly rượu vào bụng, dạ dày Hạ Mạt cuộn cuộn, đầu nặng chân nhẹ, nhìn mọi người trước mặt đều thấy mờ ảo.

Trên bàn rượu cũng không ai uống nữa cân nửa cân rượu trắng như vậy, hết ly này tới ly khác.

Thấy Diệp Uyển lại rót rượu, Hạ Mạt cười dịu dàng rồi cất giọng nhỏ nhẹ nói với Diệp Uyển: “Cô Diệp, tôi đi vệ sinh một lát.”

Người phụ nữ bên cạnh Diệp Uyển cười ngăn cô lại: “Thư ký Hạ, cô đừng nói là cô coi thường ba chúng tôi, không thèm uống với chúng tôi đấy nhé.”

Diệp Uyển đẩy tay cô ta ra: “Nói gì vậy chứ, thư ký Hạ chỉ là muốn đi vệ sinh thôi, sao cô nói như thể thư ký Hạ muốn bỏ chạy vậy. Hải Thành chỉ lớn như vậy thôi, thư ký Hạ có thể chạy

đi đâu được chứ, đương nhiên là đi vệ sinh xong sẽ quay lại mà, đúng không, thư ký Hạ?”

Diệp Uyển cười với Hạ Mạt, vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

Hạ Mạt mím môi, cư xử tự nhiên, khẽ gật đầu với cô ta.

Từ ban công đi ra, cô bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Trong phòng riêng có nhà vệ sinh, nhưng khách thường ra ngoài dùng, ít ai dùng nhà vệ sinh bên trong. Hạ Mạt là trường hợp đặc biệt, cô cảm thấy dạ dày sôi lên từng hồi, không thể nào ra được ngoài.

Vào nhà vệ sinh khóa cửa lại, Hạ Mạt quay người nôn vào bồn cầu.

Một trận nôn khan khiến Hạ Mạt mệt rũ rời, toàn thân không còn chút sức lực nào. Lúc đứng dậy trời đất quay cuồng, suýt thì ngã quỵ xuống. Hạ Mạt vịn tay vào bồn rửa mặt đứng dậy, lấy điện thoại ra định gọi điện cho mẹ.

Nghĩ một hồi lại thôi, mẹ vốn không đồng ý công việc hiện tại của cô.

Hạ Mạt cầm điện thoại do dự một hồi, biết là vô ích vì L chẳng thể giúp được cô, nhưng cô vẫn mở khung chat với L.

[L, tôi khó chịu, muốn về nhà.]

Mở vòi nước, hai tay hứng nước súc miệng.

Cô Dương leo đèo theo Diệp Uyển ở bên ngoài gõ cửa thúc giục: “Thư ký Hạ, cô xong chưa?”

Hạ Mạt không đáp, cẩn thận súc miệng vài lần, xác nhận trong miệng không còn mùi gì mới quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Nào, cô Hạ, chúng ta tiếp tục uống.”

Hạ Mạt bị cô Dương kéo đi về phía ban công, Diệp Uyển đối diện mỉm cười đưa cho cô một ly rượu: “Thư ký Hạ, ly này nên uống với tôi rồi.”

Hạ Mạt nhận lấy ly rượu, đầu óc choáng váng, tay cầm ly rượu cũng hơi run.

Diệp Uyển đã uống cạn ly rượu trước mặt cô, lắc ly rượu rỗng về phía cô: “Thư ký Hạ, tôi uống xong rồi, đến lượt cô.”

Hạ Mạt nhếch khóe miệng: “Cô Diệp, tuổi lượng của tôi gần như đã đến giới hạn rồi, uống nữa, e là sẽ làm mất mặt tổng giám đốc Lục chúng tôi đấy.”

Giọng điệu Diệp Uyển bình tĩnh: “Thư ký Hạ, ý của cô là, rượu của tôi, cô không muốn uống sao?”

Hạ Mạt cười nói: “Sao có thể, cô Diệp đã uống rồi, ly này của tôi đương nhiên là phải uống, chỉ là uống xong ly này thì thật sự không thể uống thêm nữa.”

Diệp Uyển không đáp lời, thông thả chờ cô uống.

Hạ Mạt hít sâu một hơi, nâng ly rượu lên định uống thì bỗng có một bàn tay ấm áp nắm lấy cổ tay cô, ấn cánh tay đang đưa lên môi của cô xuống.

Hạ Mạt nghiêng đầu nhìn sang: “Tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ không để ý đến cô, buông cổ tay cô ra rồi cầm lấy ly rượu trong tay cô.

Diệp Uyển cười tươi như hoa: “Anh Nghiễn Lễ, nghe nói thư ký Hạ tửu lượng tốt, bọn em đang uống rượu với cô ấy.”

Trên mặt Lục Nghiễn Lễ không có gì biểu cảm, giọng điệu bình tĩnh: “Tửu lượng của tôi tốt, cô uống với tôi đi.”

Diệp Uyển còn chưa kịp phản ứng, Lục Nghiễn Lễ nghiêng mặt, ánh mắt quét về phía người phục vụ đang bưng rượu, phân phó: “Rót rượu cho cô Diệp.”

Nụ cười trên mặt Diệp Uyển hoàn toàn biến mất bởi tiếng gọi “cô Diệp” này, ánh mắt nhìn Lục Nghiễn Lễ mang theo sự oán trách.

Tiếng cười náo nhiệt trong phòng riêng đột ngột im bật, mọi người đều nhìn về phía này.

Diệp Tuần còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn trạng thái này cũng biết là cô em gái không biết điều của mình đã gây chuyện rồi, anh ấy cười nói đỡ lời: “Đứng ở đây làm gì, qua kia ngồi đi.”

Lục Nghiễn Lễ không đáp lời anh ấy, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, ánh mắt nhìn Diệp Uyển mang theo sự lạnh lùng: “Cô Diệp, không phải muốn uống rượu sao? Sao không uống đi?”

Diệp Uyển cũng nổi giận, cười khẩy chất vấn: “Lục Nghiễn Lễ, anh có ý gì, vì một thư ký con con mà không màng đến mối quan của nhà họ Lục và nhà họ Diệp, không màng đến sự hợp tác của nhà họ Lục và nhà họ Diệp sao?”

Lục Nghiễn Lễ thờ ơ, giọng điệu lại càng hờ hững hơn: “Cô Diệp không ngại thì về hỏi ông cụ Diệp xem sự hợp tác của nhà họ Diệp và nhà họ Lục, có phải sẽ chấm dứt vì cô hay không.”

Diệp Uyển mặt cắt không còn một giọt máu, không nhin nổi nữa bèn hất tay bỏ đi.

Đến tuổi này rồi nhưng Lục Nghiễn Lễ vẫn chưa từng trải qua một mối tình nào, phải nói là Diệp Uyển có công lao không nhỏ.

Hai nhà Lục Diệp là bạn bè nhiều đời, Lục Nghiễn Lễ và Diệp Tuần sinh cùng năm, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Diệp Uyển là em họ của Diệp Tuần, đời này nhà họ Diệp chỉ có một cô con gái, ông cụ Diệp đặc biệt cưng chiều cô cháu gái này nên cũng vì thế mà tạo nên cái tính tình kiêu căng hống hách của cô ta.

Hồi mười mấy tuổi, ông cụ Diệp có nhắc đến việc muốn liên hôn với nhà họ Lục, đính hôn cho Diệp Uyển và Lục Nghiễn Lễ. Chuyện này Lục Nghiễn Lễ không đồng ý, nhưng sau khi Diệp Uyển hay tin thì cứ nhất quyết rằng sau này phải gả cho Lục Nghiễn Lễ, từ đó về sau, bất cứ cô gái nào thích Lục Nghiễn Lễ đều bị cô ta gây khó dễ.

Diệp Tuấn nháy mắt ra hiệu cho người đi theo Diệp Uyển, bản thân đứng tại chỗ vỗ vai Lục Nghiễn Lễ, nhỏ giọng nói: “Nghiễn Lễ, hôm nay cậu quá đáng rồi đấy. Đây không phải tính cách của cậu, cậu so đo với một đứa con gái làm gì?”

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: “Cô ta là con gái, thư ký của tôi thì không phải sao?”

Diệp Tuấn nhe răng cười: “Nhưng cậu cũng không thể làm nó bề mặt như thế được, thế này thì tôi về nhà biết ăn nói với ông cụ như nào bây giờ?”

Lục Nghiễn Lễ lạnh lùng liếc anh ấy một cái: “Bắt nạt thư ký của tôi, cậu nên nghĩ xem, phải ăn nói thế nào với tôi chứ.”

Lục Nghiễn Lễ nhét ly rượu vào tay anh ấy rồi lấy áo khoác trên ghế đi ra ngoài. Đi được vài bước, anh nhận thấy Hạ Mạt không đi theo bèn quay đầu nhìn cô đang dựa cửa đứng ở ban công không nhúc nhích.

“Thư ký Hạ, đi thôi.”

Cơ thể Hạ Mạt như nhũn ra, hơi men bốc lên khiến đầu óc cô choáng váng không biết chuyện gì xảy ra. Nghe thấy Lục Nghiễn Lễ gọi mình thì chỉ biết lảo đảo bước đi.

Lục Nghiễn Lễ không biết Hạ Mạt đã uống bao nhiêu, bình thường Hạ Mạt đi tiếp khách với anh cũng uống rượu nhưng anh chưa từng thấy Hạ Mạt say. Ánh sáng ở ban công tối tăm nên lúc cô đứng đó Lục Nghiễn Lễ còn chưa nhận ra điều gì khác thường, bây giờ cô đến gần anh mới phát hiện cô say bí tử rồi.

Lục Nghiễn Lễ quay lại đỡ cô, ngón tay vừa nắm lấy cánh tay cô đã bị cô hất mạnh ra.

“Tổng giám đốc Lục, anh đừng đỡ tôi, tôi... tôi tự đi được, để người khác nhìn thấy anh đỡ tôi thì không hay.”

Cô say khướt, nói năng lè nhè, có vài chữ Lục Nghiễn Lễ không nghe rõ nhưng cũng đoán được hết ý.

“Cô tự mình đi được không?” Lục Nghiễn Lễ hỏi cô.

Hạ Mạt ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi có thể, không tin... tôi đi cho anh xem.”

Cô nhắc chân, sải bước đi ra ngoài, bước chân vững vàng hơn so với vừa rồi nhiều.

Lục Nghiễn Lễ đi theo phía sau cô, ra khỏi phòng riêng, đến hành lang, Hạ Mạt vịn tường đi suốt chặng đường.

Phía trước là thang máy, Lục Nghiễn Lễ đi tới trước ấn thang máy, quay đầu lại đã phát hiện Hạ Mạt đang ngồi xồm trên mặt đất không nhúc nhích.

Lục Nghiễn Lễ: “Thư ký Hạ.”

Hạ Mạt ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng nhìn anh: “Lục, Tổng giám đốc Lục, tôi đi không nổi nữa, anh đi trước đi.”

Lục Nghiễn Lễ cúi người đỡ cô, cô lập tức ra sức xua tay với anh như con nhím xù lông: “Tôi không cần anh đỡ, tôi tự đi được mà.”

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu nhìn gò má ửng đỏ của cô, kiên nhẫn nói: “Không phải cô đi không nổi nữa sao?”

Hạ Mạt ừ một tiếng, nói: “Tôi đau đầu, tôi đứng dậy sẽ ngã.”

Lục Nghiễn Lễ: “Tôi đỡ cô, sẽ không ngã đâu.”

Lục Nghiễn Lễ đưa tay nắm lấy cánh tay cô, Hạ Mạt lập tức đẩy cánh tay anh, nói gì cũng không cho anh đỡ.

Lục Nghiễn Lễ bất đắc dĩ: “Cô đi không nổi, tôi không đỡ cô, cô làm sao vào thang máy?”

Đầu óc Hạ Mạt gần như ngừng hoạt động, suy nghĩ một hồi lâu, nói: “Tôi vẫn có thể bò mà.”

Lục Nghiễn Lễ tưởng mình nghe nhầm: “Cô muốn bò vào à?”

Hạ Mạt ừ một tiếng.

Lục Nghiễn Lễ đưa tay day thái dương: “Cô chắc chắn chứ?”

Hạ Mạt hơi ngược mắt, đôi mắt hạnh long lanh nhìn anh, cô gật đầu thật mạnh, vô cùng chắc chắn.

Cơ thể cô từ từ nghiêng về phía trước, trước khi cô bò bằng tứ chi thì Lục Nghiễn Lễ đã không thể nhìn được nữa, cánh tay anh vòng qua eo cô rồi bế bổng lên.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 19

DTV-EBOOK

Hạ Mạt nằm trong vòng tay của Lục Nghiễn Lễ. Trong cơn mơ màng, cô không hề nhận ra mình đang được anh bế, chỉ cảm thấy cơ thể mình đang lơ lửng, bởi vì sợ rơi xuống nên vô thức tìm kiếm sự an toàn, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Hơi ấm từ hơi thở của Hạ Mạt lướt nhẹ qua da cổ, đem lại cảm giác ngứa ngứa khiến Lục Nghiễn Lễ hơi khựng lại, rũ mắt nhìn cô. Hạ Mạt đang dựa đầu vào ngực anh, gò má đỏ bừng, mắt nhắm nghiền, hàng mi dài khép xuống, trông rất ngoan ngoãn.

Lục Nghiễn Lễ rời mắt khỏi khuôn mặt cô, mỗi khi Hạ Mạt vô tình cọ má vào ngực anh đều phải nín thở, mắt nhìn chằm chằm vào con số trên thang máy.

Tài xế Trần Thành đã đợi sẵn trước cửa câu lạc bộ. Khi thấy Lục Nghiễn Lễ bế Hạ Mạt ra ngoài, anh ta hơi ngẩn ra rồi vội vàng bước đến hỏi: “Thư ký Hạ sao thế?”

Anh ta giờ tay định giúp Lục Nghiễn Lễ đỡ Hạ Mạt, nhưng tay vừa giờ ra đã bị phốt lờ, Lục Nghiễn Lễ đi thẳng qua anh ta.

Bị bơ đẹp, Trần Thành đành rút tay lại, chạy lên trước mở cửa xe cho Lục Nghiễn Lễ bế Hạ Mạt vào.

Trong buồng xe tràn ngập mùi rượu. Suốt quá trình được Lục Nghiễn Lễ đặt xuống ghế xe, Hạ Mạt đều không mở mắt, chỉ một mắt dựa vào ghế và ngủ say.

Chưa cần Lục Nghiễn Lễ ra lệnh, Trần Thành đã chủ động hỏi: “Tổng giám đốc Lục, có cần đi hiệu thuốc gần đây mua thuốc giải rượu trước không?”

Thuốc giải rượu là thứ Hạ Mạt luôn mang theo trong túi phòng khi có việc cần dùng, vì Lục Nghiễn Lễ thường xuyên tham gia các buổi tiệc xã giao nên cô hay chuẩn bị sẵn cho anh.

Lục Nghiễn Lễ không thấy túi của cô, đoán có thể cô đã bỏ quên ở phòng riêng của câu lạc bộ nên gọi điện cho Diệp Tuấn, bảo anh ấy mang túi của Hạ Mạt xuống hộ.

Hôm nay Diệp Tuần đuối lý vì việc của Diệp Uyển, vậy nên khi Lục Nghiễn Lễ yêu cầu anh ấy lấy túi cho thư ký, anh ấy cũng không dám tỏ thái độ lơ là, chưa đầy hai phút đã tự mình mang túi xuống đến tận nơi.

Lục Nghiễn Lễ không mở cửa xe, chỉ hạ cửa kính và lấy túi qua cửa sổ.

Diệp Tuần cúi người, chống tay lên cửa xe thấy Hạ Mạt vẫn nhắm mắt say xỉn, sau đó chuyển sang nhìn về phía gương mặt lạnh như tiền của Lục Nghiễn Lễ: “Hôm nay thành thật xin lỗi thư ký Hạ. Khi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ đến gặp mặt trực tiếp để xin lỗi cô ấy, được không? Nghiễn Lễ, mong cậu cho tôi một chút thể diện, đừng để chuyện này trong lòng.”

Lục Nghiễn Lễ hừ lạnh một tiếng: “Diệp Tuần, làm như mấy năm nay, mỗi lần gặp cô em gái của cậu tôi đều không nể mặt cậu không bằng? Da mặt cậu dày cỡ nào mà đến giờ vẫn chưa hết thể diện vậy?”

Diệp Tuấn lấy làm bất đắc dĩ: “Dù sao tôi cũng chỉ có một đứa em gái này mà thôi. Đâu phải cậu không biết nó bướng bỉnh cỡ nào, hễ không vừa ý là lại đòi tuyệt thực, cắt cổ tay, ông cụ thấy vậy thì xót xa đến mức không ăn cơm nổi. Không nói đâu xa, sau chuyện hôm nay, chẳng biết nó sẽ làm ầm ĩ đến đâu nữa.”

Diệp Tuấn cảm thấy đau đầu vô cùng.

Lục Nghiễn Lễ và anh ấy là bạn từ bé nên không cần vòng vo, cứ việc nói thẳng: “Cái đó cậu tự hiểu đi. Nếu tôi không nể mặt nhà họ Diệp thì hôm nay trên đường đi, lúc nghe thấy giọng Diệp Uyển trong điện thoại của cậu là tôi đã quay xe đi rồi.”

Diệp Tuấn biết rõ những việc Diệp Uyển làm trong những năm qua thực sự đã khiến Lục Nghiễn Lễ không còn kiên nhẫn, anh ấy cúi đầu nhận lỗi: “Ừm ừm ừm, tôi biết.”

“Về dạy dỗ em gái cậu cho cẩn thận, nói với cô ta, Hạ Mạt là thư ký của tôi, nếu dám bắt nạt cô ấy tức là đang đâm lên mặt mũi của tôi, bảo cô ta tránh xa Hạ Mạt ra.”

Lục Nghiễn Lễ không cho Diệp Tuấn cơ hội trả lời, ra lệnh cho Trần Thành lái xe.

Xe tiếp tục êm ái di chuyển, Lục Nghiễn Lễ bảo Trần Thành đưa mình một chai nước suối rồi nhìn Hạ Mạt.

Hạ Mạt có vẻ ngủ không được thoải mái, cơ thể hơi động đậy, chân co lại đặt lên ghế, ngủ trong tư thế cuộn tròn.

Cô mặc váy, khi cử động như vậy thì vạt váy chạm vào đùi, từ góc nhìn của Lục Nghiễn Lễ, anh vô tình thấy góc ren bên trong váy.

Anh nhanh chóng quay sang chỗ khác, cầm lấy áo vest khoác ngoài bên cạnh, phủ lên chân cô.

Toàn thân Hạ Mạt ướt đẫm mồ hôi, cực kỳ khó chịu vì cảm thấy quá nóng. Cô đã chiếc áo khoác ra, Lục Nghiễn Lễ lại phủ áo lên người cô, chưa kịp vài giây thì cô lại đá nó ra. Không còn cách nào khác, Lục Nghiễn Lễ đành quay mặt đi, kéo váy của cô xuống lại.

Hạ Mạt cảm nhận được hình như có đôi tay đang chạm vào mình, cô mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy anh đang kéo váy của cô xuống, cô lập tức đè chặt lên mu bàn tay anh.

Lục Nghiễn Lễ bị Hạ Mạt đè tay mình lên đùi cô. Cảm nhận được sự mềm mại dưới lòng bàn tay, anh nín thở trong chốc lát, quay đầu lại thì đối diện với ánh mắt chất vấn của cô.

Mặc dù gương mặt say mèm thấy rõ nhưng Hạ Mạt vẫn hỏi: “Anh làm gì vậy, sao lại kéo váy tôi xuống?”

Lục Nghiễn Lễ: “...”

Trên ghế lái, Trần Thành nghe thấy Hạ Mạt nói Lục Nghiễn Lễ kéo váy cô, suýt nữa không kìm được quay lại nhìn.

Lục Nghiễn Lễ không biết nên giải thích thế nào chuyện mình chỉ đang chỉnh lại váy cho cô vì thấy váy cô bị kéo đến hông, chứ không phải đang cởi váy cô. Lục Nghiễn Lễ đính chính lại: “Tôi không kéo váy của cô.”

“Lừa đảo, tôi thấy rõ ràng anh đang kéo váy tôi mà.”

Hạ Mạt nghi ngờ nhìn Lục Nghiễn Lễ, cuối cùng nhận ra việc đàn ông kéo váy phụ nữ có thể là hành vi quấy rối, cô tức giận trừng mắt nhìn anh, rồi bắt lấy bàn tay anh đang đặt trên đùi mình và cắn mạnh.

Lục Nghiễn Lễ không phòng bị, bị cô cắn một cú đau điếng. Hạ Mạt cắn rất mạnh, hai hàm răng cắm sâu vào thịt anh. Lục Nghiễn Lễ không dám rút tay ra vì sợ rút mạnh quá sẽ làm cô bị thương, anh đành để cô cắn một lúc mà không phản kháng. Lục Nghiễn Lễ đưa tay giữ lấy mũi cô, khiến cô không thở được, phải mở miệng

Lục Nghiễn Lễ mới vừa lấy tay ra khỏi miệng Hạ Mạt, cô lại há miệng định cắn anh tiếp.

Lục Nghiễn Lễ trầm giọng: “Thư ký Hạ.”

Anh gọi cô bằng xưng hô này, Hạ Mạt lập tức đáp lại như phản xạ có điều kiện: “Có tôi, tổng giám đốc Lục.”

Cô ngoan ngoãn điều chỉnh lại tư thế, ngồi lại đằng hoàng.

Thấy cô đã say rượu đến mức anh ngồi ngay trước mặt cô mà cũng không nhận ra, vậy mà khi nghe anh gọi cô là “thư ký Hạ” thì vẫn nhớ ra anh là ai, Lục Nghiễn Lễ bỗng đứng cạn lời, đưa túi xách của cô cho cô, hỏi: “Trong túi có thuốc giải rượu không?”

Hạ Mạt mơ mơ màng màng, ngơ ngác chớp mắt: “Thuốc gì... thuốc gì vậy?”

Lục Nghiễn Lễ lặp lại câu trước đó một lần nữa: “Thuốc giải rượu.”

Hạ Mạt ngây người: “Cần thuốc giải rượu để làm gì?”

Lục Nghiễn Lễ kiên nhẫn giải thích: “Cho cô uống, cô say rồi.”

Hạ Mạt ngẩn tò te: “Tôi say sao?”

Cô không tin: “Tôi có say đâu.”

Xem ra không thể trông chờ vào việc để cô tự lấy thuốc trong túi rồi, Lục Nghiễn Lễ lại không tiện lục túi của phụ nữ nên anh bảo Trần Thành: “Tìm một hiệu thuốc.”

Hạ Mạt thấy anh không quan tâm mình nữa thì gãi đầu, tiếp tục ngủ.

Không lâu sau, họ đến một hiệu thuốc gần đó, Trần Thành xuống xe mua thuốc giải rượu.

Lục Nghiễn Lễ vỗ vào cánh tay Hạ Mạt, gọi cô dậy.

Hạ Mạt cảm thấy rất khó chịu, mở mắt ra, nhìn Lục Nghiễn Lễ bằng ánh mắt đầy ảm ức.

Lục Nghiễn Lễ đưa thuốc đến gần miệng cô, bảo cô uống.

Hạ Mạt mím môi, đồ mấy cũng không chịu uống.

Lục Nghiễn Lễ dỗ dành cô mãi mà không có kết quả, cuối cùng nắm lấy mũi Hạ Mạt một lần nữa để ép cô mở miệng, đưa thuốc vào.

Bị ép uống một ngụm nước, Hạ Mạt ho sặc sụa, nước mắt cũng theo đó mà trào ra. Bị đôi mắt đầm lệ của cô nhìn chăm chăm, tự dưng trong lòng Lục Nghiễn Lễ cảm thấy tự trách ghê gớm.

Sau khi bị ho một lúc, Hạ Mạt có vẻ tỉnh táo chút đỉnh. Nhận ra người bên cạnh là Lục Nghiễn Lễ, cô chống tay vào ghế, lùi về một bên, giữ khoảng cách với anh.

Lục Nghiễn Lễ nhận thấy động tác nhỏ của cô nhưng không quan tâm.

Hạ Mạt tựa người vào chiếc ghế bên trái ngoài cùng, chỉ trong chốc lát lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ say nồng.

Không biết bao lâu trôi qua, lúc Hạ Mạt mở mắt ra lại thì xe đã dừng trước tòa nhà chung cư của cô.

“Tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt xoa đầu, cảm thấy đầu óc vẫn rất nặng nề. Cô ngồi dậy, chiếc áo khoác của anh rơi khỏi người cô.

Hạ Mạt vội cúi xuống định nhặt lên, nhưng Lục Nghiễn Lễ đã nhanh tay hơn cô, nhặt áo khoác lên và hỏi bằng giọng điệu bình thản: “Cô sao rồi?”

Hạ Mạt lúng túng đáp: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Cô uống say nhưng tỉnh rượu khá nhanh, Lục Nghiễn Lễ lại cho cô uống thuốc giải rượu, cô lại ngủ một giấc suốt đường đi nên bây giờ cảm giác đã tốt hơn nhiều.

“Tổng giám đốc Lục, xin lỗi, tôi không uống được rượu, lại làm phiền anh đưa tôi về.”

Lục Nghiễn Lễ trả lời: “Ba người uống với một mình cô, rõ ràng là muốn chúc rượu cô, sao cô không từ chối?”

Hạ Mạt vẫn chưa tỉnh hẳn nên không suy nghĩ gì sâu xa, thẳng thắn đáp: “Ai cũng là tiểu thư nhà giàu cả mà, tôi không thể từ chối được.”

“Không thể từ chối?” Lục Nghiễn Lễ suýt thì bật quá hóa cười: “Tôi không ngồi ở đó chắc?”

Dù Hạ Mạt có ngớ ngẩn đến đâu thì cũng hiểu được ý anh, là bảo cô đi tìm anh.

“Nhưng mà...”

Hạ Mạt muốn nói gì, nhưng cô chợt nhớ lại lúc ở bàn mặt chược, tổng giám đốc Lục cũng phải kiềm chế để tiếp đãi cô thiên kim họ Diệp kia, làm sao anh có thể không nể mặt Diệp Uyển vì một thư ký bé nhỏ như cô được?

Tuy nhiên, lời ấy chưa kịp thốt ra thì trong đầu cô lại hiện lên cảnh tổng giám đốc Lục bảo vệ mình ở phòng riêng, trong lòng bỗng chốc dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời.

“Tổng giám đốc Lục, cảm ơn anh, tôi...”

Cô định tuôn một tràng bao nhiêu từ ngữ văn vở để cảm ơn anh, nhưng Lục Nghiễn Lễ không để cô có cơ hội nói tiếp.

“Cô về nghỉ ngơi đi.”

Đầu Hạ Mạt vẫn còn đau, lúc say khướt không nhận ra mình say, bây giờ nửa tỉnh nửa mê mới biết là mình đã say. Sợ mình không kìm chế được sẽ nói ra điều không nên nói, Hạ Mạt lập tức gật đầu: “Được rồi, tôi về trước đây, tổng giám đốc Lục, chúc anh ngủ ngon.”

Hạ Mạt mở cửa xe, xuống xe, bước vài bước về phía cửa tòa nhà. Nhưng đi chưa được vài bước thì sau lưng có một bóng dáng cao lớn tiến đến, Hạ Mạt quay lại, phát hiện Lục Nghiễn Lễ cũng xuống xe và đi theo mình.

Lục Nghiễn Lễ bảo: “Tôi đưa cô lên.”

Hạ Mạt vội vàng từ chối: “Không cần đâu tổng giám đốc Lục, tôi tự lên được, anh về đi, hôm nay làm phiền anh quá.”

Lục Nghiễn Lễ không nghe lời cô, bước vào tòa nhà trước, nhìn là biết anh không cho phép cô từ chối, Hạ Mạt đành phải đi theo.

Lục Nghiễn Lễ nhìn Hạ Mạt bấm nút thang máy, thang máy đến tầng cô ở. Sau khi hai người đến trước cửa nhà Hạ Mạt, cô hơi ngại ngùng nhìn anh.

Theo phép lịch sự, Lục Nghiễn Lễ đã tự mình đưa cô về thì cô nên mời anh vào uống một tách trà, nhưng hiện tại căn nhà này

không phải cô ở một mình. Diệp Dao Dao cũng đang sống ở đây, mời Lục Nghiễn Lễ vào sẽ không ổn.

Cô còn đang vắt óc làm sao để mở lời thì Lục Nghiễn Lễ đã lên tiếng trước: “Thư ký Hạ, ngày mai cô nghỉ một ngày, không tính vào ngày nghỉ phép của cô.”

Khi anh gọi cô là “Thư ký Hạ”, Hạ Mạt luôn mặc định đó là một mệnh lệnh, không được phép từ chối.

Hạ Mạt gật đầu theo phản xạ: “Vâng, cảm ơn tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt đứng trước cửa nhà, dõi mắt nhìn Lục Nghiễn Lễ lên thang máy. Đợi cửa thang máy từ từ đóng lại, cô mới nhập mật khẩu cửa.

Diệp Dao Dao vẫn chưa về, Hạ Mạt vào nhà rồi thẳng tiến tới ghế sofa, nằm xuống ghế mà ngủ.

Khi Diệp Dao Dao về đến nhà, cô ấy thấy Hạ Mạt nằm ngủ ngay trên ghế sofa, cả nhà thì nồng nặc mùi rượu. Diệp Dao Dao giật mình, vội vàng chạy đến trước mặt Hạ Mạt.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt!”

Diệp Dao Dao vỗ vai Hạ Mạt, Hạ Mạt mơ màng mở mắt: “Cậu về rồi.”

Diệp Dao Dao lo lắng nhìn cô: “Cậu uống cỡ nào vậy? Sao lại ngủ ở đây, cũng không đắp chăn nữa, dậy đi, vào phòng mà ngủ.”

Diệp Dao Dao dìu Hạ Mạt đứng dậy khỏi ghế sofa, nhưng cô vẫn loạng choạng, không đứng vững được.

“Cậu đã uống thuốc giải rượu chưa?” Diệp Dao Dao hỏi.

Hạ Mạt ngẫm nghĩ một lát rồi đáp lại: “Không nhớ nữa.”

Diệp Dao Dao đỡ cô đến giường: “Tớ đi lấy cốc nước ấm cho cậu, uống thuốc giải rượu đi.”

Hạ Mạt day huyệt thái dương: “Uống nước là được rồi, không cần thuốc giải rượu đâu.”

Cô cảm thấy giờ không cần uống thuốc giải rượu nữa.

Diệp Dao Dao bèn đi vào bếp, mang một cốc nước ấm ra đưa cho cô.

Hạ Mạt nhận lấy cốc nước, uống một ngụm, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô thay đồ rồi ngồi tựa vào đầu giường, chờ cho say rượu dịu đi một chút rồi mới đi tắm.

Bây giờ cô không thể tắm trong tình trạng này được, rất dễ ngất xỉu trong phòng tắm.

Mãi đến lúc cầm điện thoại lên, Hạ Mạt mới phát hiện L đã nhắn tin cho mình cách đây nửa tiếng.

L: [Về đến nhà chưa?]

Cảm giác có người quan tâm khiến trong lòng Hạ Mạt cảm thấy rất ấm áp.

Hạ Mạt: [Về rồi, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, còn anh thì sao, đang làm gì vậy?]

...

Bên kia, Lục Nghiễn Lễ đang chạy trên máy chạy bộ trong phòng gym của mình, áo sơ mi ướt đầm mồ hôi bị vứt sang một bên, để lộ thân trên tr* n tr**, cơ bụng rắn chắc, làn da bóng mịn mướt mồ hôi.

Chiếc điện thoại đặt trước máy chạy bộ bỗng rung lên, thông báo có tin nhắn, Lục Nghiễn Lễ liếc qua, thấy là Hạ Mạt nhắn tin cho mình qua mạng, anh nhanh chóng đưa tay nhấn vào khung chat, chuẩn bị trả lời tin nhắn của cô.

Ngón tay vừa chạm vào màn hình, cùng lúc máy chạy bộ rung lên, ngón tay anh hơi lệch, vô tình chạm vào phần cuộc gọi video bên dưới ô soạn tin nhắn.

Lục Nghiễn Lễ giật mình, lập tức hủy bỏ yêu cầu gọi video.

Ngay trước khi hủy, cuộc gọi bên kia đã được kết nối, Lục Nghiễn Lễ thấy gương mặt còn đỏ bừng của Hạ Mạt xuất hiện thoáng qua trên màn hình điện thoại của anh.

Summer: [L, tôi thấy anh rồi!!!]

Lục Nghiễn Lễ lập tức dừng máy chạy bộ, không biết phải nói gì.

Anh tưởng tượng ra vẻ mặt của Hạ Mạt lúc này.

Mỗi khi đối diện với anh, cô luôn tỏ ra rất căng thẳng và sợ hãi, bây giờ lại phát hiện anh chính là L đang trò chuyện với cô, chắc chắn cô sẽ rất hoảng loạn.

Biết tính tình cô gái nhỏ nhất gan, Lục Nghiễn Lễ gõ tin nhắn an ủi: “Là tôi, không sao đâu, đừng sợ.”

Anh vừa soạn tin xong, chuẩn bị gửi đi thì tin nhắn của Hạ Mạt đã đến.

Đó là một tin nhắn thoại.

Chắc hẳn là cô xin lỗi anh đây mà.

Lục Nghiễn Lễ mở tin nhắn thoại, nghe xem cô sẽ nói gì.

“L, tôi thấy cơ bụng tám múi của anh rồi, quyến rũ quá ta, huyết ~~”

Giọng điệu của cô vô cùng vui vẻ và phấn khích, còn huyết sáo trên đầu anh.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 20

DTV-EBOOK

Lần đầu tiên trong đời, Lục Nghiễn Lễ bị một cô gái trêu đùa, phản ứng của Hạ Mạt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, thế nên sau một thoáng ngạc nhiên, anh lại cảm thấy hơi buồn cười.

Hôm nay Hạ Mạt say quá mức, sau khi trở về, trong đầu Lục Nghiễn Lễ cứ không ngừng hiện lên hình ảnh cô nói với anh một cách nghiêm túc ở hành lang của club rằng cô có thể bò vào thang máy. Say đến mức đó rồi thì không thể tỉnh rượu hoàn toàn trong một thời gian ngắn, dù lúc đưa cô về nhà, trạng thái của cô trông vẫn có vẻ khá ổn, nhưng Lục Nghiễn Lễ biết cô vẫn chưa tỉnh rượu.

Dáng vẻ của cô hôm nay thật sự khiến người ta không thể yên tâm, anh biết, nếu hỏi xem cô có ổn không với tư cách Lục Nghiễn Lễ, cô chắc chắn sẽ không nói thật. Để hiểu rõ tình trạng cụ thể của cô, anh gửi tin nhắn cho cô bằng thân phận L, hỏi cô đã về đến nhà chưa.

Chờ đợi nửa tiếng đồng hồ, dù anh đang tập thể dục nhưng tầm mắt chưa từng rời khỏi màn hình điện thoại.

Cô mãi không trả lời tin nhắn, trong đầu anh thậm chí đã nghĩ tới việc cô say rượu nên không thể tự lo liệu cho bản thân, có lẽ cô đang nằm bò trên đất ở một góc nào đó trong nhà.

Anh tự đặt ra thời gian trong đầu là một tiếng.

Nếu sau một tiếng cô vẫn không trả lời tin nhắn anh, anh sẽ đích thân đến nhà cô xem liệu cô có gặp chuyện gì hay không.

Dẫu sao thì lý do Diệp Uyển chuốc rượu Hạ Mạt là vì anh, anh có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô.

Anh cứ suy nghĩ mãi về bộ dạng đáng thương của cô, ví dụ như cô sẽ nôn đến mức mặt mày trắng bệch vì dạ dày khó chịu, tinh thần uể oải do đau đầu. Chỉ có một điều anh không nghĩ tới đó là cô uống tới mức như vậy mà vẫn còn tâm trí huýt sáo trên đũa anh, Lục Nghiễn Lễ bỗng cảm thấy mọi sự lo lắng của bản thân trở nên dư thừa.

Giọng nói vui vẻ của cô nghe rất phấn khởi.

Lúc này gọi video, Hạ Mạt không thấy mặt anh, còn không biết anh là ai.

Lục Nghiễn Lễ xóa toàn bộ tin nhắn đã soạn trên khung chat.

Hạ Mạt nằm trên giường, giờ điện thoại, đôi mắt dán chặt vào màn hình không dám rời đi, sợ rằng chỉ cần không chú ý cũng sẽ khiến cô bỏ lỡ phúc lợi đêm khuya mà L dành cho cô.

Lúc này L đột nhiên gọi video cho cô, dù Hạ Mạt cảm thấy bất ngờ nhưng xét thấy đối phương đã biết cô là ai mà cho đến nay cô vẫn chẳng biết gì về anh, cô nhận điện thoại không chút do dự để xem L rốt cuộc là ai.

Video chỉ kéo dài một giây đã bị ngắt, không cần nghĩ cũng biết lúc này L vô tình ấn nhầm vào màn hình nên mới gọi video cho cô, nhưng dù thời gian ngắn ngủi, cô vẫn kịp nhìn rõ cơ bụng trên ngực anh.

Có vẻ anh tập thể dục và rèn luyện đều đặn, dáng người rất chuẩn.

Cô từng tưởng tượng về dáng vẻ của L, trong quá trình trò chuyện với L, cảm giác mà L mang tới cho cô chính là kiểu người rất có kỷ luật, luôn duy trì vóc dáng ở trạng thái tốt nhất.

Dẫu đã hình dung rằng dáng người của L sẽ rất chuẩn nhưng việc tận mắt chứng kiến b*ng*c rắn chắc của L qua video vẫn mang tới ấn tượng mạnh về thị giác với Hạ Mạt.

Có lẽ là giao tiếp qua internet khiến cô to gan hơn ngoài đời thực, hoặc có lẽ là cơn k*ch th*ch thần kinh của cô, tóm lại là giờ phút này cô rất hưng phấn, không có chút ngại ngùng nào của thiếu nữ khi nhìn thấy cơ thể của đàn ông, thậm chí còn không kìm được mà trêu chọc anh.

Cô vẫn cảm thấy đầu hơi nặng, vì gõ chữ khá phiền nên cô gửi thẳng tin nhắn thoại cho anh.

“L, anh keo kiệt quá đấy.”

Lục Nghiễn Lễ lấy khăn lông lau mồ hôi trên người, bước ra khỏi phòng tập gym, rót một cốc nước ở quầy bar tại nhà. Sau khi ngồi xuống, anh click mở tin nhắn thoại thì nghe được lời oán trách nũng nịu với giọng điệu mềm như bông của Hạ Mạt.

Ngữ điệu nói chuyện của cô khác hoàn toàn với hình ảnh bình thường mà anh thấy ở công ty. Từ trước đến nay, thư ký Hạ trong công ty luôn dịu dàng, nghiêm túc trước mặt anh, dáng vẻ đoan trang xen lẫn chút rụt rè, mà Summer trên mạng xã hội lại vô tư hoạt bát, rất biết cách làm nũng.

Lục Nghiễn Lễ hỏi theo câu nói của cô: [Sao lại nói như vậy?]

Hạ Mạt ấn giữ nút gửi tin nhắn thoại: “Dáng anh chuẩn như vậy mà cứ giấu không cho tôi xem, không phải keo kiệt thì là gì? L, cho tôi xem lại cơ bụng của anh nào, lúc này tôi chưa kịp chụp ảnh, nhanh lên, hào phóng chút đi.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn lý lẽ ngang ngược của cô, đáp lời: [Có cô gái nào lại chủ động xem cơ bụng của đàn ông như cô không, Hạ Mạt, cô không thấy xấu hổ à?]

Không hiểu tại sao những lời này lại xen lẫn chút cứng chiều.

Hạ Mạt cầm điện thoại, khóe miệng vô thức cong lên: “Tại sao con gái không được xem cơ bụng của đàn ông, trời cao ban cho tôi một đôi mắt sáng ngời chẳng phải để tôi ngắm nhìn mọi thứ đẹp đẽ trên đời này hay sao? Phong cảnh đẹp chính là chất dinh dưỡng ươm mầm tâm trạng phấn khởi cho trí óc, ví dụ như cơ bụng hoàn mỹ của anh có thể khiến tâm trạng của tôi trở nên vui vẻ, tại sao tôi phải ngại ngùng cơ chứ? L, lời nói của anh thật là sắc mùi phong kiến, cổ hủ, lạc hậu.”

Cô gán cho anh mấy cái móc rồi thúc giục anh: “L, anh gửi cho tôi một tấm ảnh cơ bụng đi mà, tôi muốn xem.”

L từ chối không chút do dự: [Đừng có mơ.]

“Đừng keo kiệt như vậy mà.” Hạ Mạt làm nũng: “Dù sao tôi cũng nhìn thấy rồi, anh còn che giấu làm gì, cho tôi xem thêm lần nữa đi, tôi chỉ xem một mình, không chia sẻ cho người khác đâu.”

L: [Cô xem rồi còn gì.]

Hạ Mạt khen ngợi anh: “Cơ bụng đẹp như vậy xứng đáng được thưởng thức nhiều lần.”

L: [Không có ảnh chụp.]

Hạ Mạt: “Anh chụp ngay bây giờ luôn đi.”

L: [Không chụp.]

Hạ Mạt: “Anh chụp đi mà, chỉ mất có vài giây thôi, không phiền lắm đâu.”

L: [Đừng mơ nữa.]

Hạ Mạt làm nũng với anh: “Anh chụp một tấm thôi mà, L tốt bụng, Bồ Tát nam.”

L: [Bồ Tát nam?]

Hạ Mạt biết đây chính là “điểm mù kiến thức” của L, người luôn chìm đắm trong công việc, không bao giờ lên mạng xem video, tưởng chừng như bị “mất kết nối” với internet.

Cô phổ cập kiến thức cho anh: “Bồ Tát nam dùng để chỉ những người đàn ông có vóc dáng đẹp, gợi cảm, thường đăng ảnh khoe thân hình trên mạng xã hội, tấm bổ cho đôi mắt của phụ nữ.”

Đầu dây bên kia chìm vào im lặng.

Hạ Mạt chờ một lúc không thấy anh nhắn lại nên hỏi: “L, sao anh không nói gì.”

L: [Cô hay xem ảnh cơ bụng của mấy Bồ Tát nam đó lắm à?]

Hạ Mạt thấy anh hỏi như vậy, cô đột nhiên cảm thấy chột dạ, không dám gửi tin nhắn thoại nữa mà gõ chữ trả lời: [Cũng không thường xuyên lắm.]

L: [VẬY LÀ CÓ.]

Hạ Mạt càng chột dạ: [Chỉ là thi thoảng thôi, thật ra tôi cũng không thích xem ảnh của họ lắm. Chẳng qua là lúc lướt video, ứng dụng tự động đề xuất, tôi xem qua rồi lướt tiếp ấy mà.]

L cũng không dễ bị lừa: [Video mà ứng dụng đề xuất cho cô dựa trên việc phân tích big data, đề xuất những video phù hợp với sở thích của cô. Ứng dụng đề xuất loại hình video đó cho cô là vì cô từng xem những video như vậy trong thời gian dài.]

Hạ Mạt không biết tại sao một người hiếm khi sử dụng phần mềm video như anh lại hiểu biết cơ chế gợi ý đề xuất của phần mềm đến như vậy.

[Cũng chưa chắc, có đôi khi tôi bấm vào mấy video em không quan tâm, ứng dụng vẫn đề xuất liên tục, có thể là người ta bỏ tiền để chạy quảng cáo.]

Hạ Mạt không dám nhắc lại chuyện ảnh cơ bụng, cô nói sang chuyện khác: [L, sao lúc nãy anh lại gọi video cho tôi, vô tình bấm nhầm à?]

L có vẻ không hào hứng cho lắm: [Ừm.]

Hạ Mạt mím môi suy nghĩ một lát, nhấn giữ nút ghi âm, âm cần hỏi han anh: “Lúc nãy anh đang làm gì thế, sao lại không mặc quần áo, dù bây giờ đang là mùa hè nhưng lúc nào trong nhà cũng bật điều hòa, không mặc quần áo dễ bị cảm lạnh.”

L: [Chạy bộ.]

Hạ Mạt thuận miệng khen ngợi: “Muộn thế này rồi anh còn chạy bộ, kỷ luật đến thế, thảo nào cơ bụng của anh săn chắc như vậy.”

L: [Có đẹp bằng mấy Bồ Tát nam đó không?]

Hạ Mạt: “...”

Đàn ông ai cũng thích đua đòi tị nạnh như vậy ư? Ngay cả người luôn trầm tính ít nói như L còn hỏi mấy vấn đề như vậy.

Hạ Mạt không nhịn được cười: “Họ đều không đẹp bằng anh, anh là tốt nhất, cơ bắp trông rất nam tính mạnh mẽ.”

Diệp Dao Dao vừa tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, thấy cô ôm điện thoại cười vui vẻ, cô ấy nhướn mày hỏi: “Nhắn tin với L hả?”

Hạ Mạt gật đầu, háo hức chia sẻ với cô ấy: “L vừa chạy bộ xong thì nhắn tin cho tớ, vô tình bấm vào gọi video.”

Diệp Dao Dao lập tức cảm thấy hứng thú: “Cậu video call với anh ấy à? Anh ấy trông như thế nào, đẹp không? Thấy cậu cười vui vẻ như vậy, ắt hẳn chàng ấy phải đẹp trai lắm đây.”

Hạ Mạt nói: “Video vừa kết nối thì anh ấy ngắt máy, tớ không nhìn thấy mặt anh ấy.”

Diệp Dao Dao thất vọng: “Cậu không nhìn thấy anh ấy trông như thế nào à, vậy sao lại cười như được mùa thế.”

“Tớ nhìn thấy nửa người trên của anh ấy, anh ấy đang tập thể hình, nửa người trên không mặc quần áo.” Ánh mắt Hạ Mạt sáng rực.

“Ồ?” Diệp Dao Dao lại cảm thấy hứng thú: “Sao? Có cơ bụng hay không?”

Hạ Mạt gật đầu, núm đồng tiền trên má rạn rở như hoa: “Siêu đỉnh luôn, cơ bụng tám múi.”

Diệp Dao Dao: “Có ảnh không?”

Hạ Mạt thất vọng: “Không có, anh ấy tắt nhanh quá, tớ chưa kịp chụp hình.”

Diệp Dao Dao: “Thế cậu xin anh ấy đi.”

“Tớ xin rồi, mà anh ấy không cho.”

Diệp Dao Dao hơi khó hiểu: “Dáng người chuẩn vậy sao lại không gửi cho cậu, đây là ưu thế của anh ấy mà. Đàn ông bây giờ ấy, phàm là bụng có một hai múi cơ thôi là ai chẳng muốn ra đường kéo áo lên khoe với thiên hạ, sao anh ấy lại kín đáo vậy nhỉ?”

Hạ Mạt nghĩ đến cảm giác khi nhắn tin với L, khẽ nói: “Có thể là do L khá trưởng thành chín chắn, cuộc hẹn hò hôm nay của cậu thế nào rồi?”

Hạ Mạt nhớ tới chuyện hôm nay Diệp Dao Dao hẹn gặp bạn quen qua mạng.

Diệp Dao Dao cười ngại ngùng: “Cũng được, khá ổn.”

Hạ Mạt: “Mau kể nhanh lên.”

Diệp Dao Dao vẫn ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người cô: “Hôm khác mình nói sau, tớ thấy hôm nay cậu uống

hơi nhiều đấy, đầu còn đau không?”

Hạ Mạt: “Cũng không đau lắm.”

“Có đi tắm được không? Hay là đêm nay cậu đừng đi tắm, cứ thế mà ngủ tạm một đêm đi, chờ ngày mai rượu tan hết thì hằng tắm.” Diệp Dao Dao sợ cô sẽ ngất trong lúc tắm.

“Tắm được mà, không sao đâu.”

“Vậy cậu đi tắm nhanh đi, tắm xong thì nghỉ ngơi sớm chút.” Diệp Dao Dao thúc giục cô.

Hạ Mạt ừ một tiếng, cúi đầu nhận tin báo tình hình cho L.

[L, hôm nay tôi uống chút rượu, giờ vẫn hơi chóng mặt, tôi muốn rửa mặt đi ngủ, ngày mai nói tiếp.]

L: [Ừm, nghỉ ngơi sớm đi.]

Hạ Mạt: [Ngủ ngon.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 21

DTV-EBOOK

Hạ Mạt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại hai phút, L không trả lời câu chúc ngủ ngon của cô.

Có lẽ anh cảm thấy việc chúc “ngủ ngon” là một hành động khá thân mật và mập mờ.

Hạ Mạt buông điện thoại, lấy quần áo rồi bước vào phòng tắm.

Lục Nghiễn Lễ cho cô nghỉ một ngày, ngày mai không cần đi làm, trước khi ngủ Hạ Mạt cố tình tắt chuông báo thức trong điện thoại.

Dưới tác dụng của rượu nên cô đã ngủ một giấc rất sâu. Buổi sáng Diệp Dao Dao nằm cạnh thức dậy, thay quần áo đi làm mà cô không hề hay biết.

Khi mở mắt ra đã là một giờ rưỡi chiều, lúc cầm điện thoại xem giờ, chính Hạ Mạt cũng giật nảy mình.

Đã lâu rồi cô không ngủ một mạch tới tận chiều, lần gần nhất cô ngủ dậy muộn như vậy có lẽ là thời còn học đại học.

Hạ Mạt ngồi dậy, vươn vai trên giường.

Giấc ngủ dài giúp cơ thể cô được nghỉ ngơi đầy đủ, mùi rượu nồng nặc cũng hoàn toàn biến mất, toàn thân vô cùng thoải mái, không có chút khó chịu nào.

Chỉ là vẫn không thể nhớ nổi tối qua, sau khi tổng giám đốc Lục ra mặt bảo vệ cô đã xảy ra chuyện gì, chỉ mơ màng nhớ rằng tổng giám đốc Lục đã đưa cô về, còn cho cô nghỉ một ngày.

Hạ Mạt ngồi trên giường cố nhớ lại nhưng đầu óc trống rỗng, không thể tìm thấy đoạn ký ức đã mất đi ấy, biết chính mình không thể nhớ nổi, Hạ Mạt không cố ép bản thân nữa.

Miệng khát khô, Hạ Mạt lê dép lê xuống phòng bếp lấy nước.

Dạ dày trống rỗng, Hạ Mạt uống một cốc nước, mở ứng dụng đặt đồ ăn trong điện thoại rồi đặt một suất cơm trưa.

Trong lúc ngồi trên sofa trong phòng khách chờ cơm hộp giao tới, Hạ Mạt mở WeChat, nhìn thấy mẹ cô Lâm Ninh gọi đến lúc hơn mười hai giờ, lúc ấy cô còn đang ngủ nên không bắt máy.

Hạ Mạt lập tức gọi lại, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Mẹ.”

Lâm Ninh biết trong thời gian làm việc, Hạ Mạt rất bận nên tranh thủ giờ nghỉ trưa để gọi Wechat cho cô. Khi thấy không gọi được, bà ấy chỉ nghĩ rằng Hạ Mạt lúc ấy đang bận làm việc nên cũng không hỏi lý do vì sao cô mãi mới gọi lại mà đi thẳng vào chủ đề chính: “Con có nhớ người dì họ tên là Phùng Tư Diễm không?”

Hạ Mạt hoàn toàn không có ấn tượng gì: “Con không nhớ lắm, có chuyện gì à mẹ?”

Lâm Ninh giới thiệu cho cô: “Bà ấy là con gái nuôi của bà dì thứ tư của con, lúc con còn nhỏ bà ấy còn tới nhà của chúng ta ở một thời gian, giờ bà ấy cũng đang làm việc ở Hải Thành.”

Con gái của bà dì thứ tư?

Hạ Mạt lục lại trí nhớ.

Ở quê hương cô, các thế hệ trước có rất nhiều con cái, bà ngoại cô có năm chị em, năm bà dì của cô ai cũng sinh rất nhiều con cái. Những họ hàng xa như vậy ngày thường hiếm khi gặp mặt, Hạ Mạt thật sự không có chút ấn tượng nào.

Nhưng ở quê cô có thói quen nếu họ hàng làm việc ở cùng một nơi thì sẽ thường xuyên gặp gỡ qua lại. Thấy mẹ cô đột nhiên nhắc tới người dì họ này, Hạ Mạt cho rằng mẹ muốn bảo cô mời dì họ ăn một bữa cơm.

“Dì họ biết con cũng làm việc ở Hải Thành à?” Hạ Mạt hỏi.

“Biết chứ.” Lâm Ninh vui vẻ đáp: “Buổi sáng lúc mẹ nói chuyện với dì ấy có nhắc đến con, dì ấy nói có một cậu trai trẻ rất tốt, muốn giới thiệu cho con.”

Hạ Mạt: “...”

Lâm Ninh không để ý tới sự im lặng của Hạ Mạt mà tiếp tục nói: “Cậu trai trẻ này có điều kiện khá ổn, lớn hơn con ba tuổi, đang làm việc ở một khách sạn. Hình như là một quản lý nhỏ, chức vị cụ thể là gì thì mẹ cũng không rõ lắm, tóm lại là thu nhập khác cao, đã mua được nhà ở Hải Thành. Mẹ xem ảnh rồi, cậu ta trông cũng trắng trẻo sáng sủa, lịch sự, có văn hóa, mẹ cũng gửi ảnh con cho người ta luôn, người ta khá hài lòng với con. Tối nay con với cậu ta gặp mặt ăn một bữa cơm đi.”

Lâm Ninh tốc chiến tốc thắng, không chỉ sắp xếp đối tượng xem mắt cho cô mà ngay cả thời gian ăn cơm cũng được quyết định.

Hạ Mạt thoái thác: “Mẹ, tối nay con không rảnh.”

Lâm Ninh: “Vậy tối mai.”

“Mẹ...” Hạ Mạt há mồm, chỉ nói được một chữ đã bị Lâm Ninh ngắt lời.

“Ngày mai không được thì ngày kia, mẹ biết con bận rộn công việc, nhưng cũng không thể nào đến mức ngày nào cũng bận không có thời gian ăn cơm.”

Hạ Mạt bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con không muốn đi xem mắt.”

Lâm Ninh than phiền: “Bảo con tự tìm người yêu thì con không tìm, giờ ba mẹ giới thiệu đối tượng xem mắt cho con thì con cũng không xem, Hạ Mạt, rốt cuộc là con muốn làm gì, con muốn mẹ với ba con lo lắng đến chết đúng không?”

“Mẹ, không phải là con không tìm người yêu, con vẫn đang tìm, bây giờ con...”

Hạ Mạt vốn định nói rằng cô đang nói chuyện với một người khá phù hợp, nhưng cô và L còn chưa gặp mặt nhau, cũng không thể chắc chắn là sau này hai người có thể tiến xa hơn hay

không, nếu nói với mẹ cô, bà ấy chắc chắn sẽ kỳ vọng rất nhiều, lỡ đâu sau này mọi chuyện không thành, mẹ cô sẽ càng thất vọng.

Hạ Mạt đổi giọng: “Chẳng qua là do con vẫn chưa tìm được người phù hợp mà? Nếu gặp được người nào phù hợp, chắc chắn con sẽ nói.”

Lâm Ninh không nghe mấy lời chống chế của cô: “Người mà dì họ con giới thiệu rất phù hợp, ba con cũng rất hài lòng, con cứ gặp mặt tâm sự với cậu ta, nếu được thì tốt, còn nếu không nói chuyện nổi thì mẹ cũng sẽ không ép con phải yêu đương với cậu ta. Nhưng con chắc chắn phải tiến lên một bước, cho bản thân một cơ hội tiếp xúc với người khác giới, cũng như cho mẹ và ba thấy được một chút hy vọng.”

Lâm Ninh lại chơi bài tình cảm: “Mẹ và ba con đã lớn tuổi rồi, người khác ở tuổi ba mẹ đều được ôm cháu trai cháu gái, ba và mẹ ngày đêm mong mỏi con kết hôn sinh con, nhưng đến bây giờ con vẫn chưa có bạn trai, thậm chí còn không muốn ra ngoài tìm đối tượng xem mắt. Ba mẹ thật sự ăn không ngon ngủ không yên, đêm nào mẹ cũng mơ thấy con lạnh lùng bảo ba mẹ rằng con sẽ không bao giờ kết hôn, không tìm bạn trai, bảo ba mẹ từ bỏ hy vọng đi.”

Hạ Mạt không hề nghi ngờ tính chân thực của những lời này, năm trước về nhà ăn tết, ba giờ sáng đêm mừng Một, khi cô đang mơ màng ngủ thì mẹ cô đột nhiên gõ cửa hỏi cô đã ngủ chưa. Sau khi nghe thấy cô trả lời thì bà ấy bước vào, ngồi xuống giường rồi tâm sự với cô, mẹ cô nói rằng bà ấy không ngủ được, lúc đi chúc tết họ hàng, người khác ai cũng được ôm cháu trai cháu gái, chỉ có bà ấy là không có.

Hạ Mạt an ủi bà ấy: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con không phải người theo chủ nghĩa độc thân, con sẽ tìm bạn trai.”

Lâm Ninh: “Giới thiệu cho con đối tượng xem mắt xuất sắc như thế mà con còn không thêm gặp, con bảo mẹ phải yên tâm kiểu gì đây. Mạt Mạt, có đôi khi mẹ không hiểu được con đang suy nghĩ cái gì trong đầu, mẹ biết con sống một mình ở ngoài rất vất vả, mẹ cũng muốn có người ở bên cạnh chăm sóc con, nhưng con cứ luôn nói mình bận công việc, đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai, không ai chăm sóc con, mẹ thật sự không yên lòng. Hay là như này đi, ngày mai mẹ sẽ mua vé đi Hải Thành, từ nay mẹ sẽ ở cạnh chăm sóc cho con.”

Tình yêu thương mãnh liệt của mẹ đến bất thành linh làm Hạ Mạt cảm thấy run sợ, đây đâu phải là muốn chăm sóc cô, đây rõ ràng là muốn đến để giám sát việc cô tìm bạn trai.

“Mẹ, con có thể tự chăm sóc bản thân, không cần phiền tới mẹ, mẹ vẫn nên ở nhà trông coi siêu thị với ba thì hơn. Nếu mẹ đến đây chăm sóc con, một mình ba con cũng không thể lo liệu hết quá nhiều việc.”

Ba mẹ Hạ Mạt mở một siêu thị nhỏ ở quê.

Lâm Ninh không để bụng: “Cái cửa hàng bé tí bằng bàn tay ấy thì bận cái gì, một mình ba con là đủ rồi, việc mẹ qua chăm con quan trọng hơn, ba mẹ chỉ có một đứa con gái là con, chẳng lẽ lại bận rộn cả đời, chuyện đại sự của cả đời con gái mình thì lại không lo?”

Hạ Mạt đành nhượng bộ: “Mẹ, đúng lúc tối nay con rảnh, con sẽ đi gặp mặt đối tượng xem mắt mà dì họ giới thiệu.”

Lâm Ninh vui vẻ ra mặt: “Vậy để mẹ gửi Wechat của con cho cậu ta, đợi lát nữa cậu ta gửi kết bạn cho con, con nhớ phải chấp

nhận. Đúng lúc ngày mai mẹ có việc bận nên không đi Hải Thành, con với người ta cứ nói chuyện, mẹ chờ tin tốt từ con.”

Vài giây sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lâm Ninh gửi cho cô một tấm ảnh của đối tượng xem mắt kia.

Người đàn ông trong bức ảnh mặc một bộ vest chỉnh tề, đeo một chiếc kính đen, đúng thật là trắng trẻo, lịch sự như lời mà mẹ cô nói, dáng vẻ cũng gọi là đoan chính, ngoại hình dễ nhìn hơn những đối tượng xem mắt kỳ quặc mà mấy người bạn cùng phòng đại học từng phàn nàn trong nhóm chat nhiều.

Một lời mời kết bạn WeChat lập tức được gửi tới.

Hạ Mạt chấp nhận yêu cầu thêm anh ta vào WeChat.

Đối phương chủ động chào hỏi: [Chào cô.]

Hạ Mạt: [Chào anh.]

[Dì Phùng giới thiệu cô Hạ cho tôi.]

Hạ Mạt còn không biết đối phương tên là gì.

[Tôi biết, xin hỏi anh họ gì.]

[Kể hèn này họ Cao, Cao Hải Dương.]

Hạ Mạt: [Chào anh Cao.]

Người bên kia im lặng vài phút, có lẽ là không biết nói gì nên đi thẳng vào chủ đề chính.

Cao Hải Dương: [Dì Phùng nói tối nay cô rảnh, bảo tôi mời cô một bữa cơm, xin hỏi cô có tiện đi không?]

Hạ Mạt: [Tôi đi được.]

Cao Hải Dương gửi tới địa chỉ của một nhà hàng.

Cao Hải Dương: [Nhà hàng này có ổn không? Tôi thấy không xa công ty cô lắm, tan làm xong cô đi qua cũng tiện.]

Có lẽ là mẹ cô nói tên công ty của cô cho dì họ, dì họ lại nói cho Cao Hải Dương nên anh ta mới biết địa chỉ công ty của cô, cố ý chọn nhà hàng ở gần công ty cô, có vẻ cũng khá chu đáo.

Hạ Mạt: [Cũng được.]

Sau khi hẹn địa điểm nhà hàng và thời gian gặp mặt cũng là lúc cơm hộp được giao tới.

Chẳng mấy khi có thời gian rảnh, Hạ Mạt mang cơm ra bàn trà, mở TV, chọn bữa một bộ phim truyền hình rồi vừa xem ăn cơm trên sofa.

Cơm nước xong, thời gian cách lúc hẹn với Cao Hải Dương còn xa, Hạ Mạt dọn dẹp cơm hộp rồi lại tiếp tục xem TV.

Tối gần giờ hẹn, Hạ Mạt thay một bộ quần áo khác, trang điểm nhẹ nhàng rồi ra ngoài.

Hạ Mạt luôn luôn đúng giờ, cô đến sớm hơn thời gian đã hẹn vài phút, phong cách của nhà hàng là kiểu cổ điển mà cô thích, cổ kính nhưng mang vẻ đẹp tao nhã mà tinh tế.

Hạ Mạt đi theo người phục vụ vào thì thấy người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ đứng dậy vẫy tay gọi mình. Hạ Mạt nhận ra anh ta là Cao Hải Dương trong ảnh bèn bước về phía anh ta.

Cao Hải Dương bước khỏi chỗ ngồi ra đón cô, lịch sự chào hỏi: “Chào cô Hạ.”

Hạ Mạt hơi gật đầu: “Chào anh Cao.”

Hai người ngồi đối diện nhau, Cao Hải Dương đột nhiên lấy một bó hoa từ bên cạnh rồi đưa cho cô.

Hạ Mạt thoáng ngạc nhiên.

Cao Hải Dương nói: “Lần đầu gặp mặt, không biết cô thích gì, trên đường tới đây tôi thấy một cửa hàng bán hoa, tôi nghĩ rằng con gái chắc ai cũng thích hoa nên đã mua một bó, tặng cô này.”

Đối phương lịch sự chu đáo, Hạ Mạt cũng ngại từ chối, hai tay nhận hoa rồi nói cảm ơn.

Lần đầu gặp mặt, không khí hơi xấu hổ, hai người cũng không biết nên nói gì, cũng may người phục vụ nhanh chóng tới mời họ gọi món.

Cao Hải Dương tự giác đưa thực đơn cho Hạ Mạt, Hạ Mạt cũng không khách sáo, cô gọi mấy món mình thích.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 22

DTV-EBOOK

Cô chọn xong thì đưa thực đơn cho Cao Hải Dương, anh ta lại gọi thêm vài món nữa.

Trong quá trình chờ đồ ăn, Cao Hải Dương tìm chủ đề nói chuyện với Hạ Mạt.

“Cô Hạ thích ăn hải sản à?”

Hạ Mạt nói: “Khá thích.”

“Tôi có biết một nhà hàng hải sản rất ngon, hôm nay định mời cô đi ăn nhưng chỗ đó cách khá xa, sợ cô tan làm xong đi xa thì hơi mệt nên chọn một nhà hàng gần đây. Hôm nào cô được nghỉ, tôi mời cô đi ăn.”

Ý của anh ta là muốn mời cô lần nữa.

Hạ Mạt cảm thấy hơi âu sầu, lần này cô tới chỉ để đối phó với mẹ, định gặp mặt cho xong mà thôi. Cô vốn mong chờ đối tượng xem mắt cũng bị người nhà thúc giục nên mới tới đây, định thương lượng với đối phương để phối hợp ứng phó với người nhà, nhưng nhìn biểu hiện của đối phương lúc này cho thấy anh ta khá hài lòng với cô, thế là lại chẳng thể nói kế hoạch ban đầu của mình với anh ta được.

“Lúc rảnh rồi cô Hạ thích làm gì?” Cao Hải Dương chủ động tìm chủ đề.

Hạ Mạt trả lời đúng sự thật: “Công việc của tôi rất bận, thời gian nghỉ ngơi rất ít, chủ yếu là ở nhà nghỉ ngơi.”

Cao Hải Dương: “Xem TV, chơi điện thoại à?”

Hạ Mạt gật đầu: “Cũng gần như là vậy.”

Cao Hải Dương nói: “Hình như con gái đều khá thích chơi điện thoại, mấy nhân viên nữ dưới quyền tôi cũng vậy.”

Câu nói này ngụ ý rằng dưới trướng anh ta có nhân viên.

Hạ Mạt nhận ra đối phương muốn truyền đạt cho cô việc anh ta là một quản lý.

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, Hạ Mạt lịch sự hỏi anh ta: “Bình thường công việc của anh có bận không?”

Cao Hải Dương: “Ngày thường cũng không quá bận, việc của cấp quản lý chúng tôi cũng không nhiều, nhưng buổi tối thì phải trực ban. Vốn dĩ một tuần chỉ cần trực ban một ngày, nhưng trong đội ngũ quản lý của chúng tôi có vài người sức khỏe không tốt, vài người khác thì lớn tuổi hơn tôi, tôi cũng coi như trẻ trong đội ngũ quản lý nên người đó nhờ tôi trực ban giúp anh ta một ngày.”

Hạ Mạt hiểu rằng đối phương đang muốn nói mình là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn nhất trong nhóm quản lý.

Hạ Mạt hơi mỉm cười, không đến mức để cho người khác cảm thấy mình bất lịch sự.

Cao Hải Dương cảm thán: “Công ty chúng tôi lên chức rất chậm, đa số người làm đến chức vụ quản lý đều khá lớn tuổi, lần trước tôi với họ đi tham gia triển lãm cùng nhau, hội trường có một người bên quan hệ công chúng tưởng tôi là phục vụ, cuối cùng biết tôi là người trong đội ngũ quản lý, anh ta xin lỗi tôi với vẻ mặt không thể tin nổi.”

Hạ Mạt phụ họa câu nói của anh ta: “Cũng không thể trách người đó được, anh quá trẻ, kém tuổi các quản lý khác nhiều.”

Cao Hải Dương nói: “Thật ra tôi cũng không cảm thấy gì, chỉ là người bên quan hệ công chúng đó sợ tới mức mặt trắng bệch.”

Cao Hải Dương nói rất nhiều, trừ lúc không khí hơi gượng gạo khi mới gặp mặt, sau khi nhắc tới công việc thì anh ta nói một cách hùng hồn, gần như không để cuộc nói chuyện bị ngắt quãng.

Sau bữa cơm, cụm từ “đội ngũ quản lý” này Hạ Mạt gần như khắc cốt ghi tâm, nghe tới mức thuộc lòng.

Giữa chừng Hạ Mạt lấy cớ đi toilet, lặng lẽ thanh toán hóa đơn của bữa cơm này.

Cô không muốn tiếp tục hẹn hò với đối phương, không muốn nợ tiền cơm của người khác.

Lúc Cao Hải Dương gọi người phục vụ tới thanh toán hóa đơn mới biết được Hạ Mạt đã thanh toán, ý của việc con gái chủ động thanh toán hóa đơn trong lần đầu gặp mặt trong mắt Cao Hải Dương có nghĩa là từ chối, sắc mặt của anh ta chợt hơi khó nhìn, cảm thấy hơi thất vọng.

“Cô Hạ, tôi sẽ chuyển tiền cơm hôm nay qua Wechat cho cô, tôi không có thói quen để con gái thanh toán tiền.”

Hạ Mạt cười nói: “Không cần chuyển cho tôi đâu, anh mua hoa tặng tôi, tôi lại đến tay không, bữa cơm này tôi nên mời anh để tạ lỗi.”

Cao Hải Dương kiên quyết chuyển tiền cho cô, Hạ Mạt nhìn tin nhắn chuyển khoản của anh ta, cuối cùng bấm vào nhận tiền.

...

Bên phía Lục Nghiễn Lễ, hôm nay Diệp Tuân đích thân đến tập đoàn Lục thị tìm Lục Nghiễn Lễ ăn cơm để tạ lỗi. Vốn dĩ bọn họ định đến phòng riêng tại club mà họ thường xuyên lui tới nhưng tối nay Lục Nghiễn Lễ lại có cuộc họp nên không thể rời đi, Diệp Tuân đành phải thay đổi địa điểm, đặt một phòng riêng ở một nhà hàng gần tập đoàn Lục thị.

“Hôm nay Uyển Uyển ở nhà đòi tuyệt thực, cả ngày không ăn cơm, ông cụ xót cháu, đuổi tôi ra khỏi nhà, bảo tôi nghĩ cách dỗ dành Uyển Uyển, không dỗ nổi thì đừng có về nhà họ Diệp.”

Diệp Tuân cầm một bình trà tử sa, đổ vào ly rồi đưa tới trước mặt Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ không nhận trà của anh ấy, giọng điệu bình thản: “Hôm nay cậu tới là để xin lỗi tôi hay là muốn tôi đến tạ lỗi với em gái cậu?”

Diệp Uyển đòi tuyệt thực là bởi vì tối qua Lục Nghiễn Lễ không nể mặt cô ta, ông cụ Diệp bảo Diệp Tuấn nghĩ cách dỗ dành. Diệp Tuấn không biết dỗ kiểu gì, người Diệp Uyển giận dữ là Lục Nghiễn Lễ, nếu muốn dỗ dành thì chỉ đơn giản là bảo Lục Nghiễn Lễ đến nói vài câu xoa dịu cô ta.

Diệp Tuấn ngại ngùng nói: “Cái gì mà tạ lỗi chứ, tính của Uyển Uyển thế nào cậu không rõ hay sao, cậu chỉ cần nói bữa hai ba câu là cơn giận của nó tan biến hết.”

Lục Nghiễn Lễ: “Không bàn nữa.”

Thái độ của Lục Nghiễn Lễ rất rõ ràng, chỉ cần có liên quan tới Diệp Uyển, anh sẽ không nể mặt Diệp Tuấn.

Diệp Tuấn không có cách nào khác, đành ra hiệu cho Tạ Tri Tụng nói đỡ giúp anh ta.

Tạ Tri Tụng lại “phản bội” ngay lập tức: “Cậu đừng có mà nháy mắt với tôi, cậu nháy mắt với tôi thì có ích gì. Tối hôm qua thư ký nhỏ của Nghiễn Lễ bị người ta chuốc rượu tới mức như vậy, khiến Nghiễn Lễ đau thấu ruột gan mà cậu còn bắt Nghiễn

Lễ đi đồ dành em gái cậu. Tôi nói thật với cậu nhé Diệp Tuấn, nếu tôi là cậu, hôm nay tôi còn chẳng dám mở miệng ho he cậu nào.”

Diệp Tuấn: “...”

Lục Nghiễn Lễ liếc Tạ Tri Tụng một cái: “Cậu lại nói bậy gì đó?”

“Tôi nói bậy câu nào?” Tạ Tri Tụng nhướng mày, trêu ghẹo nói: “Cậu không thèm nể mặt Diệp Uyển một chút nào, trước kia dù Diệp Uyển có quá đáng tới mức nào thì cậu vẫn nể mặt nhà họ Diệp. Tối hôm qua có biết bao nhiêu người ở đó, cậu chẳng nể nang chút tình cảm nào, đây không phải đau lòng cho thư ký nhỏ của cậu thì là cái gì?”

Lục Nghiễn Lễ lạnh nhạt nói: “Ai cũng biết cô ấy là thư ký của tôi, bắt nạt cô ấy chính là dẫm đạp lên thể diện của tôi.”

“Ý của cậu là vì thể diện nên cậu mới làm căng với Diệp Uyển?”

Tạ Tri Tụng chép miệng, tỏ vẻ “cậu dám nói nhưng tôi không dám tin”.

Hai ngày hôm nay, Diệp Tuấn bị Diệp Uyển làm phiền đến mức sút đầu mẻ trán, giờ lại thêm chuyện Lục Nghiễn Lễ đã thể hiện rõ việc không thích dây dưa với Diệp Uyển từ trước. Ngày hôm qua khi Lục Nghiễn Lễ không thềm nể tình mà làm Diệp Uyển mất mặt trước bao nhiêu người, anh ấy chỉ cho rằng Lục Nghiễn Lễ cảm thấy Uyển Uyển quá phiền nên không suy nghĩ gì nhiều. Hôm nay khi nghe Tạ Tri Tụng nói như vậy, anh ấy mới chợt nhận ra Lục Nghiễn Lễ có chút bất thường.

Ngón tay anh ấy gõ gõ lên bàn, chăm chú nghiên cứu sắc mặt của Lục Nghiễn Lễ: “Nghiễn Lễ, cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn, rốt cuộc cậu có ý gì với thư ký Hạ hay không.”

Tối hôm qua Diệp Uyển bị Lục Nghiễn Lễ làm mất mặt, cô ta quay về nhà cũ của nhà họ Diệp khóc lóc kể lể với ông cụ. Ông cụ nổi trận lôi đình, không chỉ vì đau xót cho cháu gái Diệp Uyển mà phần lớn nguyên nhân là do Lục Nghiễn Lễ không nể mặt nhà họ Diệp chỉ vì một thư ký nhỏ. Trong mắt ông cụ nhà họ

Diệp, Lục Nghiễn Lễ quá không coi nhà họ Diệp ra gì, một thư ký còn quan trọng hơn mối quan hệ giữa hai nhà họ Diệp và Lục.

Nhưng nếu Lục Nghiễn Lễ có ý với thư ký Hạ thì tính chất của chuyện này sẽ khác đi. Diệp Uyển bắt nạt người Lục Nghiễn Lễ thích trước, sau đó lại dùng mối quan hệ giữa hai nhà để uy h**p Lục Nghiễn Lễ trước mặt mọi người, Lục Nghiễn Lễ mới làm Diệp Uyển mất mặt, nói đến chỗ ông cụ đi nữa thì cũng là nhà họ Diệp đuối lý.

Lục Nghiễn Lễ nhìn thấu suy nghĩ của anh ấy, gõ đầu ngón tay lên bàn, không biết đang suy nghĩ gì trong lòng: “Dù cô ấy có thân phận gì thì vẫn là người của Lục Nghiễn Lễ này.”

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã tới giờ, anh đứng dậy bỏ chạy lấy người.

Sau khi ra khỏi phòng, anh vốn định đi thẳng ra ngoài, nhưng khi đi qua cây cầu nhỏ được thiết kế riêng ở giữa nhà hàng, một hình bóng quen thuộc bất chợt lướt qua khóe mắt. Anh nghiêng đầu quay lại nhìn, lúc thấy Hạ Mạt đứng dậy từ một chiếc ghế cách đó không xa, mặt anh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì.

Nhưng khi thấy rõ bó hoa hồng mà cô ôm trong ngực, sắc mặt Lục Nghiễn Lễ chợt trở nên lạnh lẽo.

Diệp Tuấn và Tạ Tri Tụng đi phía sau cũng phát hiện sự thay đổi trong cảm xúc của anh. Nhìn theo tầm mắt anh, Diệp Tuấn lập tức cười vui vẻ.

“Đây không phải thư ký Hạ sao?”

Hạ Mạt nghe thấy có người nhắc tới ba chữ “thư ký Hạ”, cô ngược mắt nhìn theo hướng của âm thanh, lập tức đối mặt với một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Ánh mắt của anh mang vẻ âm u mà Hạ Mạt chưa từng thấy, lạnh lẽo rợn người, tới mức Hạ Mạt cảm thấy như vừa rơi vào hầm băng.

Trong thoáng chốc, dường như Hạ Mạt nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, cũng may Lục Nghiễn Lễ nhanh chóng quay đi, ánh mắt thoáng dừng ở người Cao Hải Dương bên cạnh Hạ Mạt trong chớp mắt, gần như không để ai nhận ra.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc nhưng Hạ Mạt vẫn nhạy bén nhận thấy sự chú ý của Lục Nghiễn Lễ với Cao Hải Dương.

Đột nhiên, Hạ Mạt lại nghĩ tới lời nhắc nhở mà lần trước Lục Nghiễn Lễ nói với cô trong phòng trà, cô khẽ thở dài trong lòng.

Cô đúng là xui xẻo hết mức, vận số năm nay không may mắn.

Lần trước bị tổng giám đốc Lục nghe thấy chuyện cô đã có bạn trai nhưng vẫn bàn chuyện xem mắt với người khác.

Lần này lại bị tổng giám đốc Lục bắt gặp cảnh mình đi xem mắt.

Tổng giám đốc Lục cho cô nghỉ là để cô ở nhà nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe, cô lại tranh thủ thời gian này để đi xem mắt, không biết tổng giám đốc Lục sẽ nghĩ về cô thế nào trong lòng.

Hạ Mạt cố tỏ ra tự nhiên, giả vờ như không có chuyện gì rồi ra chào hỏi từng người một.

“Tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Diệp, tổng giám đốc Tạ.”

Cao Hải Dương đi theo phía sau cô.

Diệp Tuần nhìn hoa trong lòng ngực cô, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ.

Giờ phút này biểu cảm của Lục Nghiễn Lễ đã bình thường trở lại, nét mặt vẫn bình thản.

Diệp Tuần chợt nảy ra ý định xem kịch vui, cố ý hỏi Hạ Mạt: “Bạn trai cô à?”

Hạ Mạt vừa định phủ nhận, tầm mắt lướt qua người Lục Nghiễn Lễ.

Trong lòng tổng giám đốc Lục, cô là người đã có bạn trai, nếu lúc này cô giải thích Cao Hải Dương không phải bạn trai mình mà là đối tượng xem mắt thì chẳng phải sẽ chứng tỏ rằng mình là người phụ nữ sáng ba chiều bốn, ngoại tình phản bội, đạo đức suy đồi hay sao.

Còn không bằng để tổng giám đốc Lục hiểu lầm rằng Cao Hải Dương chính là bạn trai mình, ít nhất sẽ không khiến tổng giám đốc Lục cảm thấy cô là người lòng tham vô đáy, chứng nào tật nấy, dù sao sau này tổng giám đốc Lục cũng sẽ không gặp lại Cao Hải Dương.

Nghĩ đến đây, Hạ Mạt gục đầu xuống, giả vờ cười ngại ngùng.

Thái độ này không khác nào ngầm thừa nhận rằng Cao Hải Dương là bạn trai cô.

Diệp Tuấn và Tạ Trị Tụng liếc nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, “đã hiểu” vì sao Lục Nghiễn Lễ không thừa nhận mình có ý với Hạ Mạt, hóa ra là người ta đã có bạn trai.

Lục Nghiễn Lễ thấy Hạ Mạt im lặng thừa nhận, anh nghiêng mặt, che giấu sự tức giận trong ánh mắt.

Ngồi hơn một tiếng trong văn phòng, cảm giác như bị phản bội lục nghen trong lòng ngực Lục Nghiễn Lễ ngực mãi chưa tan.

Nếu cô có bạn trai thì hà cớ gì ngày nào cũng nói chuyện với anh.

Lục Nghiễn Lễ tựa vào sofa, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, anh mở Wechat của Hạ Mạt mấy lần, gõ tin nhắn hỏi vài lần, chỉnh sửa xong rồi lại xóa đi. Hành động này cứ lặp đi lặp lại, anh thậm chí không nhận ra tâm trạng của bản thân mình lúc này đã trở nên chán nản.

Sao cô lại có bạn trai, có bạn trai rồi sao còn dùng ứng dụng mạng xã hội.

Lục Nghiễn Lễ cân nhắc một hồi lâu, quyết tâm phải hỏi cho rõ ràng.

Anh lại gõ tin nhắn một lần nữa, lúc chuẩn bị gửi đi mới phát hiện mình đang soạn tin trên Wechat, cô không biết L chính là anh.

Lục Nghiễn Lễ trầm ngâm một lát, rời khỏi WeChat, click mở ứng dụng mạng xã hội.

[Hạ Mạt, hôm nay còn đau đầu không?]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 23

DTV-EBOOK

Sau khi tình cờ gặp Lục Nghiễn Lễ trong nhà hàng, Hạ Mạt bắt đầu cảm thấy bất an, nghĩ đến việc cô đã ngầm thừa nhận Cao Hải Dương là bạn trai của mình trước mặt tổng giám đốc Lục, lỡ như sau này tổng giám đốc Lục hỏi về Cao Hải Dương thì cô biết trả lời thế nào?

Cho dù tổng giám đốc Lục không rảnh để bận tâm về bạn trai của cô, thì sau này cô cũng phải có một mối tình thực sự. Ở trong mối quan hệ yêu đương thì chắc chắn bạn trai của cô sẽ phải đưa đón cô đi làm. Như vậy chủ đề về bạn trai của cô cũng sẽ được nhắc đến trong các cuộc trò chuyện giữa đồng nghiệp với nhau. Đến lúc đó cô không thể che giấu thân phận bạn trai thật của mình.

Nhưng tổng giám đốc Lục đã nhớ rõ khuôn mặt của Cao Hải Dương. Nên sau này, nếu bạn trai cô đưa đón cô đi làm, hoặc tình cờ gặp tổng giám đốc Lục trong bất kỳ tình huống nào mà để tổng giám đốc Lục phát hiện ra bạn trai cô không phải là Cao Hải Dương thì cô biết phải giải thích thế nào?

Hạ Mạt cảm thấy mình thật to gan. Suy cho cùng con người ta không thể nói dối một cách tùy tiện, vì một khi bắt đầu nói dối, cô sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn dùng vô số lời nói dối khác để che đậy lời nói dối đó. Hạ Mạt đang mơ hồ cảm thấy hối hận vì không muốn để bà Tống nghĩ nhiều nên đã giả vờ có bạn trai trước mặt bà ấy.

Nếu không thì hay là tìm cơ hội giả vờ chia tay trước mặt tổng giám đốc Lục. Tóm lại không thể để Cao Hải Dương đóng giả làm bạn trai của cô với tổng giám đốc Lục được. Nếu sau này cô thật sự có bạn trai, chẳng lẽ phải để bạn trai chịu áp lực vì không thể xuất hiện công khai trước mặt đồng nghiệp của cô.

“Cô Hạ, phía trước có quán trà sữa. Cô thích uống loại nào, tôi đi mua cho cô một cốc?” Giọng nói của Cao Hải Dương kéo suy nghĩ của Hạ Mạt trở lại hiện thực.

Trái ngược với sự lo lắng của Hạ Mạt, Cao Hải Dương lại rất phấn chấn sau khi Hạ Mạt thừa nhận anh ta là bạn trai của cô.

Hạ Mạt có thể cảm nhận được đối phương có ý định tiếp tục liên lạc với cô, nhưng cô không hề có tình cảm gì đối với anh ta.

Nhất là lời nói và hành động của anh ta luôn toát ra vẻ tự cao tự đại.

Hạ Mạt không thích cách nói chuyện ra vẻ ta đây của anh ta cho lắm, bởi vì mỗi lần nhắc đến công việc, anh ta đều nhấn mạnh mình là người quản lý.

Nhưng bởi vì hành động thừa nhận anh ta là bạn trai của cô vừa rồi ở trước mặt Lục Nghiễn Lễ đã khiến anh ta hiểu lầm, Hạ Mạt cũng cảm thấy áy náy nên sau khi ra khỏi nhà hàng, Cao Hải Dương ngỏ ý muốn đi dạo trong trung tâm thương mại, cô đã không từ chối.

Cô dự định lát nữa sẽ tìm cơ hội để nói rõ với Cao Hải Dương.

“Không cần đâu, buổi tối tôi không uống trà sữa, cảm ơn anh.”

Tim Cao Hải Dương đập loạn xạ trước nụ cười của cô, anh ta nóng lòng muốn xác nhận mối quan hệ của mình với cô.

“Cô Hạ, cô không cần khách sáo với tôi đâu. Thực ra theo phong tục ở quê của chúng ta, gặp mặt là cơ sở để tiến tới hôn nhân, về cơ bản gặp nhau một hai lần là có thể quyết định mối quan hệ rồi.” Cao Hải Dương cùng quê với Hạ Mạt.

Hạ Mạt không phản bác lời anh ta, nói: “Quá trình từ gặp mặt đến kết hôn ở quê diễn ra quá nhanh, đến mức giữa hai bên tiến hành kết hôn khi chưa kịp hiểu rõ về nhau.”

“Trước đây tôi cũng cho rằng việc gặp mặt và kết hôn ở quê diễn ra quá nhanh, cho đến khi hôm nay gặp cô, tôi cảm thấy nhanh như vậy cũng tốt.”

Hạ Mạt cười gượng, phút chốc không nói nên lời.

Cao Hải Dương hỏi cô: “Cô Hạ, cô có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không?”

Hạ Mạt nói: “Những thứ như tình cảm rất khó giải thích. Có người yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cũng có những người lâu ngày mới nảy sinh tình cảm, nên không thể nói chắc chắn được.”

“Quả thực cũng hơi khó nói.” Cao Hải Dương nhìn chăm chăm vào mặt Hạ Mạt, ngại ngùng nói: “Trước đây tôi không tin vào cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng hôm nay, kể từ giây phút gặp cô, tôi đã luôn bị thu hút bởi cô, giống như định mệnh đã định sẵn để tôi gặp được cô và yêu cô. Cô Hạ, tôi biết cô có thể sẽ cảm thấy hơi đường đột khi tôi nói như vậy, nhưng tôi thực sự không thể cưỡng lại bản năng bởi sức hấp dẫn của cô. Lúc cô thừa nhận tôi là bạn trai của cô, tôi đã cảm thấy rất vui.”

“Xin lỗi, anh Cao.” Hạ Mạt giải thích với anh: “Trong ba người vừa nãy có một người là sếp của tôi. Tôi là người rất coi trọng thể diện, không muốn để người khác biết tôi phải đi xem mắt để tìm bạn trai, cho nên lúc nãy tôi mới không giải thích rõ ràng.”

Hạ Mạt thản nhiên kiểm đại một cái cơ: “Thật sự xin lỗi vì đã khiến anh hiểu lầm, anh Cao.”

Mặt Cao Hải Dương hơi biến sắc nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh lại: “Không sao đâu, tôi hiểu mà, con gái quan tâm đến thể diện cũng là chuyện bình thường.”

Hạ Mạt mỉm cười nói: “Cám ơn anh đã thông cảm. Anh Cao, bây giờ cũng muộn rồi, chúng ta nên về thôi.”

Trong lòng Cao Hải Dương có chút thất vọng: “Để tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, chỗ tôi ở rất gần đây, tôi sẽ về nhanh thôi. Chỗ ở của anh cách đây rất xa, cứ thế đi về đã rất muộn rồi, vậy tôi sẽ không làm phiền anh nữa.”

Sau nhiều lần từ chối lòng tốt của anh ta và thậm chí không để anh ta trả tiền bữa ăn, Cao Hải Dương đã biết được ý của cô.

“Tại sao vậy cô Hạ?” Cao Hải Dương dò hỏi: “Có phải tôi đã làm điều gì khiến cô không hài lòng không?”

Anh ta cảm thấy hôm nay mình đã thể hiện rất tốt.

Hạ Mạt nói: “Không, anh rất tốt, anh Cao. Có điều anh không hợp với tôi.”

“Có chỗ nào không hợp?” Cao Hải Dương hỏi rất tỉ mỉ.

Hạ Mạt không muốn nói thẳng ra, bởi vì họ cũng chỉ là người xem mắt gặp một lần, tốt nhất nên giữ phép lịch sự đàng hoàng, nhưng đối phương nhất quyết muốn hỏi, thế nên Hạ Mạt chỉ đành nói: “Xin lỗi, anh Cao, anh không phải mẫu người mà tôi thích.”

“Vậy cô thích mẫu người nào?” Cao Hải Dương do dự một chút, nhìn sắc mặt Hạ Mạt, suy đoán: “Có phải giống như sếp của cô không?”

Hạ Mạt sững sờ một lúc, không hiểu tại sao anh ta lại nói như vậy.

Cao Hải Dương bắt gặp ánh mắt bối rối của cô, sắc mặt đã dịu đi, nhìn biểu cảm trên mặt Hạ Mạt rồi nói: “Tôi cảm thấy cấp trên của cô thích cô.”

Giọng nói của Hạ Mạt rất chắc chắn: “Không có chuyện đó đâu, anh Cao, anh đoán sai rồi, tôi và cấp trên không có quan hệ gì cả.”

Cao Hải Dương bán tín bán nghi: “Không có sao? Cấp trên của cô nhìn tôi với ánh mắt rất dữ tợn.”

Hạ Mạt thản nhiên nói: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Cao Hải Dương lại nói: “Hy vọng là tôi đã suy nghĩ quá nhiều. Ngày nay, nhiều lãnh đạo để ý đến cấp dưới là nữ và coi họ như tài sản riêng của mình, rồi còn quy tắc ngầm này kia nữa, tốt hơn hết cô nên cẩn thận.”

Trong lời nói của anh ta mang thành kiến nặng nề, như thể anh ta nhận định chắc chắn rằng Lục Nghiễn Lễ muốn đặt ra những quy tắc ngầm với Hạ Mạt.

Tâm trạng của Hạ Mạt lúc này thật khó diễn tả, cô vốn dĩ muốn phản bác lại, nhiều lần lời chưa kịp thốt ra đã vội nuốt lại, bởi vì cô thực sự không muốn lãng phí thêm lời nào với anh ta.

Cô thậm chí còn hối hận vì để đối phó với mẹ mà đã thỏa hiệp và đồng ý đi xem mắt với Cao Hải Dương ngày hôm nay.

Cả hai đều không có tâm trạng vui vẻ gì khi ra về.

Hạ Mạt trở về căn hộ liền vào phòng tắm tắm rửa. Bước ra khỏi phòng tắm cô nhận được cuộc gọi từ mẹ.

Gọi cho cô vào lúc này chắc hẳn là để hỏi về buổi xem mắt của cô với Cao Hải Dương.

Hạ Mạt đang nghĩ cách làm thế nào để nói với mẹ cô rằng cô không muốn tiếp tục qua lại với Cao Hải Dương, liệu mẹ cô có tức giận và nói rằng tiêu chuẩn của cô quá cao không?

Hạ Mạt thậm chí còn có thể tưởng tượng ra mẹ cô sẽ nói gì khi cố gắng khuyên cô đừng quá kén chọn khi tìm bạn trai. Không ngờ, khi cô nghe máy và chưa kịp nói với mẹ rằng cô và Cao Hải Dương không hợp nhau thì mẹ cô đã hỏi trước: “Con đã chặn tên Cao Hải Dương đó chưa?”

Hạ Mạt cảm thấy có gì đó không ổn: “Vẫn chưa ạ, con vừa mới ra ngoài ăn cơm với anh ta, vừa mới về phòng cách đây không lâu, có chuyện gì vậy ạ?”

Lâm Ninh nổi giận đùng đùng: “Tên khốn này nói với dì của con, con là người tình của một ông sếp lớn ở bên ngoài, cậu ta chính mắt nhìn thấy.”

Hạ Mạt ngây người, cô nhớ lại toàn bộ quá trình xem mắt với Cao Hải Dương ngày hôm nay. Thoạt đầu, đối phương đã chăm sóc cô rất cẩn thận và ân cần, tỏ ra rất hài lòng với cô. Sau khi tình cờ gặp Lục Nghiễn Lễ, anh ta thậm chí còn tỏ tình với cô rất chân thành. Nhưng từ lúc cô giải thích rõ ràng rằng anh ta không phù hợp với cô, lời nói của anh ta lại trở nên mỉa mai.

Hạ Mạt kể lại đại khái cho Lâm Ninh về quá trình gặp gỡ hôm nay của cô với Cao Hải Dương, Lâm Ninh cười khẩy: “Cậu ta như vậy không phải vì con từ chối đâu, mà do cậu ta cảm thấy mất mặt, then quá hóa giận nên mới cố ý vu khống con trước mặt dì.”

Lâm Ninh ngay từ đầu chưa bao giờ nghi ngờ việc Hạ Mạt sẽ trở thành người tình của sếp lớn, sau khi nghe Hạ Mạt kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra ngày hôm nay, bà ấy liền hiểu tại sao Cao Hải Dương lại chủ động nói anh ta không thích Hạ Mạt.

“Không ăn được liền phá cho hôi, đúng là nhân cách có vấn đề. Mẹ phải đến nhà cậu ta hỏi ba mẹ cậu ta xem họ đã nuôi dạy con trai mình như thế nào.” Lâm Ninh tức lộn ruột.

“Mẹ, thôi bỏ đi, dù sao sau này con cũng sẽ không liên lạc với anh ta nữa.” Hạ Mạt thuyết phục bà ấy: “Mẹ nguôi giận, loại người này không đáng để mình tức giận.”

Lâm Ninh không nhịn được thở dài: “Thật là gia giáo cái gì chứ? Tự ý tung tin đồn về con gái nhà người ta. Danh tiếng đối với con gái quan trọng như thế, nếu những lời nói như vậy truyền ra ngoài, biết bao nhiêu người sẽ đồn đoán nói xấu sau lưng con? Chỉ là đi xem mắt, ăn tối với cậu ta một bữa, nếu thành đôi thì tiến tới, còn không hợp thì xem mắt tiếp. Cũng không có hận thù sâu sắc, không ngờ cậu ta lại là người thích bắt nạt người khác như vậy?”

Hạ Mạt nói: “Lát nữa con sẽ chặn anh ta.”

Lâm Ninh lặng lẽ thở dài: “Lần này trách mẹ quá vội vàng, không hỏi tường tận thông tin về cậu ta mà đã giới thiệu cho con. Lần sau mẹ nhất định sẽ giúp con kiểm tra kỹ lưỡng.”

Hạ Mạt nghe mẹ tự trách mình liền an ủi bà ấy: “Xem mắt chính là như vậy đó, rất dễ gặp phải những người kỳ lạ. Bạn bè của con đi xem mắt còn gặp phải người còn quá đáng hơn thế này cơ, như này là chuyện bình thường.”

“Như vậy mà còn bình thường, thì còn gì nghiêm trọng hơn?”
Lâm Ninh thật không thể tin được.

Hạ Mạt ậm ừ.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 24

DTV-EBOOK

Lâm Ninh im lặng một hồi, nói bằng giọng khàn khàn: “Hay là sau này con tự đi tìm đi, mẹ thấy xem mắt như này không đáng tin lắm.”

Mặc dù trải nghiệm ngày hôm nay rất tệ, nhưng nó có thể khiến mẹ cô từ bỏ ý định bắt cô đi xem mắt cũng xem như là một điều may mắn.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hạ Mạt ngồi trên ghế ngoài ban công lau tóc. Chiếc điện thoại bên cạnh rung lên, Hạ Mạt vội lướt qua thì nhìn thấy tin nhắn của L hiển thị trong hộp thư thoại phía trên.

Một tay nhấc điện thoại lên, Hạ Mạt bấm vào trang trò chuyện, trả lời anh.

[Hôm nay ngủ đến tận chiều. Đầu cũng không còn đau nữa.]

L: [Ừ.]

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình, tiếp tục lau tóc.

Từ từ cô nhận thấy có điều gì đó không ổn, điện thoại liên tục hiển thị dòng chữ đối phương đang nhập tin nhắn...

Nó kéo dài hơn năm phút nhưng cô vẫn chưa nhận được tin nhắn nào từ anh.

Anh muốn nói gì với cô mà nhắn lâu như vậy.

Hạ Mạt đưa đầu ngón tay về phía khung nhập tin nhắn, đang định hỏi anh muốn nói gì thì trên màn hình cuối cùng cũng hiện ra một tin nhắn.

L hỏi cô: [Chiều nay cô làm gì?]

Hạ Mạt: "... ?"

Anh chỉ gõ những từ này mà mất tận năm phút?

Hạ Mạt: [Buổi chiều ở nhà xem TV.]

Phía trên trang trò chuyện lại hiển thị nhấp nháy dòng chữ đang nhập...

Hạ Mạt đưa tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại chờ đợi anh.

Năm phút sau.

L: [Cô không ra ngoài đi dạo sao?]

Hạ Mạt nhìn tin nhắn của anh, đột nhiên cảm thấy áy náy.

Cô đã đi ra ngoài nhưng để ăn tối với người mình xem mắt.

Hạ Mạt: [Buổi chiều tôi không ra ngoài.]

Cô thực sự không ra ngoài vào buổi chiều. Cô đi ăn vào buổi tối, vì vậy cô không hề nói dối.

L: [Buổi tối cũng không đi đâu à?]

Hạ Mạt: “...”

Hôm nay L có vẻ rất khác.

Hạ Mạt mím môi, chợt dạ trả lời: [Ừ.]

Hôm nay L đã trò chuyện với cô rất nhiều.

[Không ra ngoài thì ở nhà làm gì?]

Hạ Mạt: [Không làm gì cả, chỉ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV.]

L: [Thật sao?]

Hạ Mạt nhận ra vẻ nghi ngờ trong lời nói của anh: [Tất nhiên là thật rồi, ở nhà ngoài việc ngồi trên ghế sofa xem TV tôi còn có thể làm gì nữa? L, hôm nay anh lạ quá.]

Hầu hết mọi người đều có xu hướng vô thức đưa chủ đề này sang cho người khác khi cảm thấy có lỗi, Hạ Mạt chỉ trích và buộc tội anh: [Sao anh cứ hỏi tôi làm gì thế, chẳng hiểu sao cứ nghi ngờ như thế tôi đang nói dối anh vậy.]

L im lặng một lúc rồi vạch trần cô: [Có lẽ hôm nay thấy cô đi mua sắm ở trung tâm thương mại nên mới hỏi thêm vài câu.]

Hạ Mạt: “...”

Anh đã nhìn thấy cô đi dạo trong trung tâm thương mại?

Hôm nay cô luôn đi dạo cùng Cao Hải Dương khi đến trung tâm thương mại.

Cho nên hôm nay anh hỏi một cách bất thường vì nhìn thấy cô và Cao Hải Dương.

Nhìn lịch sử trò chuyện giữa mình và L, Hạ Mạt không hiểu sao có cảm giác như mình bị bắt quả tang đang lừa dối, hai tai nóng bừng, xấu hổ và không biết làm sao.

Có lẽ là vì hôm nay tôi thấy cô đi dạo trong trung tâm thương mại!

Hạ Mạt nhìn chằm chằm tin nhắn, xấu hổ không còn mặt mũi.

Anh đã nhìn thấy cô, còn hỏi cô có đi ra ngoài không, mặc dù trong lòng đã biết rõ nhưng vẫn muốn xem màn biểu diễn của cô!

Thật xấu hổ!

Hạ Mạt cắn môi, trầm mặc hồi lâu mới gõ chữ: [Anh ta là đối tượng xem mắt do gia đình tôi sắp xếp, thật ra tôi không muốn đi, nhưng gia đình tôi nhất quyết bắt tôi phải đi. Tôi không còn cách nào khác chỉ đành đi một chuyến cho có để đối phó với các thành viên trong gia đình.]

Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, chứng cứ rành rành, Hạ Mạt chỉ có thể nói ra sự thật.

Có lẽ vì trước đó cô đã nói dối nên L nên anh không thực sự tin cô.

[Tôi thấy tay cô ôm một bó hoa. Hai người thực sự chỉ là đang xem mắt thôi sao?]

Hạ Mạt: [Tôi đảm bảo, thật sự chỉ là buổi xem mắt mà thôi. Hôm nay là lần đầu tiên tôi và anh ta gặp mặt, tôi không biết tại sao anh ta lại tặng hoa cho tôi. Hôm nay tôi đã trả tiền bữa ăn nên tôi cũng không nợ nần gì anh ta.]

L nửa tin nửa ngờ: [Cô chắc chắn anh ta không phải bạn trai cô?]

Hạ Mạt: [Đương nhiên là không phải rồi. Nếu anh ta là bạn trai của tôi, tôi có cần dùng phần mềm xã hội để tìm bạn trai không?]

L: [Hoa hồng có thơm không?]

Hạ Mạt: "... Hả?"

Hạ Mạt: [Tôi không nghĩ thấy.]

L: [Cuộc hẹn tiếp theo là khi nào?]

Hạ Mạt: [Không có cuộc hẹn tiếp theo. Tôi đã chặn anh ta rồi. Anh ta không phải mẫu người mà tôi thích.]

Sợ anh không tin, Hạ Mạt bấm vào danh sách mà cô đã chặn và gửi ảnh chụp màn hình tên Cao Hải Dương cho L xem.

L: [Không cần gửi cho tôi, đây là việc của cô và không liên quan gì đến tôi.]

Không liên quan gì đến anh mà anh hỏi nhiều như vậy.

Cảm nhận được sự dối trá của L, Hạ Mạt nhướng mày.

Hạ Mạt: [L, anh đang ghen à?]

L: [Không.]

Thấy anh phủ nhận, Hạ Mạt nói đùa: [Không thì tại sao anh cứ hỏi tôi về chuyện xem mắt hoài vậy?]

L giải thích: [Tôi không có ý định can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác.]

Cũng đúng, mặc dù hai người họ chỉ liên lạc trên mạng nhưng ngay từ đầu cô đã nói với anh rằng cô trò chuyện với anh là nhằm mục đích yêu đương.

Nhưng ngoài đời, anh cũng biết cô là ai và trông cô như thế nào.

Nếu anh tiếp tục trò chuyện với cô mặc dù anh biết cô là ai, thì điều đó có nghĩa là anh cảm thấy hài lòng với cô?

Hạ Mạt ngập ngừng hỏi: [L, có phải anh thích tôi không?]

Một lúc lâu sau, L trả lời cô: [Không.]

Hạ Mạt: [Nếu không tại sao còn nói chuyện với tôi?]

Lần này đối phương im lặng. Hạ Mạt chờ đợi câu trả lời của anh rất lâu, nhưng không đợi được câu trả lời của anh, cô ngồi trên ghế cầm điện thoại bật cười.

Chờ một lúc nữa, Hạ Mạt chủ động đi trước một bước: [L, thực ra tôi rất thích anh, nói chuyện với anh rất thoải mái.]

Lần này L trả lời lại rất nhanh: [Cô có thấy khó chịu khi trò chuyện với Cao Hải Dương không?]

Tên của Cao Hải Dương đã được cho vào danh sách đen mà Hạ Mạt vừa chụp ảnh màn hình gửi cho anh xem.

Hạ Mạt ngửi thấy mùi ghen tuông tràn ra từ màn hình, vui mừng khôn xiết: [Đây là người nhà tôi bắt tôi phải đi xem mắt cho bằng được mà. Tôi chưa từng có bạn trai nên gia đình lo lắng cho rằng tôi sẽ không kết hôn nên họ giới thiệu để tôi đi xem mắt. Mẹ tôi tối nào cũng lo lắng đến mức không ngủ được, tôi có thể làm gì khác? Tôi cũng không thể nói với mẹ là tôi có quen biết một người bạn trai trên một ứng dụng hẹn hò, nhưng anh ấy vẫn chưa đồng ý làm bạn trai của tôi.]

Hạ Mạt giả vờ buồn bã: [Mẹ tôi chắc chắn sẽ lại giới thiệu cho tôi người khác xem mắt, tôi thực sự không biết phải từ chối thế nào.]

L không trả lời cô.

Hạ Mạt nghi ngờ có thể anh đã nhìn thấu vở kịch của cô.

Hạ Mạt nín thở: [L, nếu lần sau mẹ giới thiệu cho tôi đối tượng xem mắt, tôi nói anh là bạn trai của tôi được không?]

L vẫn im lặng.

Sự im lặng của anh có nghĩa là từ chối.

Hạ Mạt có chút thất vọng. Đang định giải thích là do mình nói đùa thì trên trang trò chuyện hiện lên một tin nhắn mới.

L: [Tùy cô.]

Tùy cô hả?

Đây là câu trả lời gì chứ?

Điều này có nghĩa là anh thừa nhận mình là bạn trai của cô phải không?

Hạ Mạt xem lịch sử trò chuyện hôm nay giữa cô và L, cảm thấy L là một người nói một đằng làm một nẻo.

Cái gì mà theo ý cô chứ, rõ ràng anh rất muốn làm bạn trai của cô, còn giả vờ lạnh lùng?

Hạ Mạt bật cười thành tiếng, đảo mắt, nhấn giữ nút thoại để nói: “L, tôi bỗng thấy hối hận rồi. Tôi cảm thấy mình đang ở thế bất lợi, anh biết tôi là ai, còn tôi không hề biết anh trông như thế nào. Cứ như vậy mà làm bạn gái của anh thì hơi vội vàng. Sau này chúng ta tiếp tục trò chuyện như thế này đi, gia đình tôi giới thiệu cho tôi đối tượng xem mắt thì tôi chỉ cần làm theo là được rồi.”

L im lặng vài giây và hỏi cô: [Vậy cô muốn gì?]

Anh biết cô đang muốn ra điều kiện.

Hạ Mạt ném điện thoại sang một bên, không trả lời anh ngay.

Cô đứng dậy khỏi ghế ngoài ban công, đi vào bếp rót cốc nước rồi thông thả uống vài ngụm nước.

Cô cố tình không để ý đến anh một lúc, nhắc điện thoại lên, nén tiếng cười trong cổ, giả vờ thản nhiên nói với anh: “Làm bạn trai của tôi cũng không phải là không thể. Gửi ảnh cơ bụng của anh để tôi xem anh mạnh mẽ thế nào.”

Hạ Mạt trên mạng luôn dạn dĩ hơn so với ngoài đời rất nhiều. Sau khi gửi tin nhắn trêu ghẹo L thì ý cười trên mặt cô càng rạng rỡ, đầy tự tin và kiêu hãnh.

Trong lòng cô vừa thoải mái vừa vui vẻ, song lại có chút phấn khích.

Hạ Mạt mãi nguyên tựa lưng vào ghế.

Chỉ một phút sau, L hồi âm, như thể bất lực trước cô: [Sao cô lại cố chấp với ảnh cơ bụng đến vậy?]

“Vì đẹp mà.” Hạ Mạt không ngần ngại khen ngợi với giọng điệu tự nhiên: “L, cơ bụng của anh đường nét rõ ràng, đầy vẻ quyến rũ nam tính. Đáng tiếc là tôi chỉ được nhìn chưa đầy một giây mà anh đã tắt video. Thật sự rất muốn ngắm thêm lần nữa!”

L: [Tôi không bao giờ để ảnh của mình bị lan truyền.]

Hạ Mạt nhanh nhẩu bắt bẻ: “Gửi cho tôi xem thì sao gọi là lan truyền được? Tôi đâu phải người ngoài.”

L: [Cô là ai?]

Hạ Mạt buột miệng: “Là bạn gái của...”

Nói được một nửa, Hạ Mạt giật mình tỉnh ngộ. Phía bên kia rõ ràng đang gài bẫy cô, muốn cô tự nhận là bạn gái anh!

Quá gian xảo!

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 25

DTV-EBOOK

Cô lập tức thu hồi đoạn tin nhắn thoại rồi đổi giọng: “Chẳng phải anh muốn làm bạn trai tôi sao? Anh gửi ảnh cho tôi thì tôi sẽ đồng ý cho anh làm bạn trai tôi.”

Lần này L im lặng. Mãi đến trước giờ ngủ mà Hạ Mạt vẫn không nhận được tin nhắn hồi âm.

Rốt cuộc L có thích cô không? Thật là khiến người ta khó đoán.

Cô gửi một sticker mặt phồng má giận dữ qua, chờ thêm hai phút nhưng vẫn chẳng nhận được phản hồi nào.

Trong lòng Hạ Mạt dâng lên chút hụt hẫng. Cô đặt điện thoại xuống và quyết định không để tâm đến anh nữa.

...

Sáng hôm sau, ánh nắng len qua khe rèm cửa chiếu vào phòng ngủ rọi lên đầu giường. Trong mơ màng, Hạ Mạt cảm nhận được ánh sáng nhè nhẹ rồi dần dần tỉnh giấc.

Cô với tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh, phát hiện L đã gửi ảnh cho cô vào lúc hơn 3 giờ sáng.

Bức ảnh chỉ chụp phần thân trên đến xương quai xanh nhưng không lộ mặt. Ánh sáng trong ảnh khá mờ nhưng đường nét cơ bụng mượt mà hiện rõ, cơ thể gầy nhưng rắn chắc mang cảm giác tràn đầy sức mạnh.

Hạ Mạt lưu ảnh về, phóng to ngắm nghía một hồi rồi cười tủm tỉm. Cô nhắn tin hỏi: “L, sao anh gửi ảnh muộn vậy? Có phải hôm qua anh đã chụp ảnh từ sớm nhưng ngại ngùng nên mới không dám gửi, lưỡng lự đến tận khuya không?”

Gửi xong, Hạ Mạt chẳng đợi anh trả lời mà đặt điện thoại xuống rồi vào phòng tắm rửa mặt.

Khi cô ra khỏi phòng tắm thì trên màn hình đã có tin nhắn.

L: [Không phải.]

Hạ Mạt đáp ngay: “Không phải thì tại sao anh gửi trẽ vậy? Đừng nói là anh không muốn gửi, nhưng lại sợ nếu không gửi thì em sẽ không chịu làm bạn gái anh mà đi hẹn hò với người khác nên phải đấu tranh tâm lý mãi mới chịu gửi cho em đây nhé?”

L: [Trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy.]

Khóe môi Hạ Mạt khẽ cong lên: “Không còn cách nào khác, con gái lúc yêu thường hay mơ mộng mà. Vậy rốt cuộc lý do gì khiến anh L lại gửi ảnh cho em vào lúc muộn như vậy thế?”

Cô bám chặt lấy vấn đề, không chịu buông tha.

L: [Công việc.]

Ý ngầm của anh là vì bận việc nên đến tận hơn 3 giờ sáng mới rảnh tay chụp ảnh gửi cho cô.

Hạ Mạt thở dài một tiếng: “Được rồi, công việc đúng là cái có hợp lý nhất.”

L: [Có vẻ em rất muốn nghe anh nói rằng anh sợ em không muốn làm bạn gái của anh.]

Hạ Mạt liếc mắt: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

L: [Nếu đó là câu trả lời mà em muốn nghe thì anh sẽ không ngại nói vậy với em.]

Hạ Mạt: “...”

Cái gì mà nếu đó là câu trả lời mà cô muốn nghe thì anh sẽ không ngại nói vậy với cô? Ý anh là chỉ vì cô muốn anh thích cô, muốn anh làm bạn trai cô nên anh mới phối hợp chiều ý cô thôi sao?

Đúng là nguy hiểm mà!

Nhưng dù anh có không thừa nhận thì sự thật rõ ràng rành rành:
Anh vẫn gửi ảnh cho cô vào lúc hơn 3 giờ sáng.

Hạ Mạt gửi qua một sticker kiểu “miễn anh vui là được” rồi
nhắn thêm một câu.

[Em không nói chuyện với anh nữa, em phải đi làm rồi.]

...

Khi Hạ Mạt đến công ty, các đồng nghiệp khác vẫn chưa ai tới.
Cô đặt túi xách xuống rồi đi tới văn phòng của Lục Nghiễn Lễ
theo thói quen.

Vừa đẩy cửa bước vào, cô bất ngờ phát hiện anh đã tới. Anh
đang cúi đầu xem một cuốn sách tài chính, tay cầm bút máy,
thỉnh thoảng ghi chú lên trang sách.

Trước khi vào, Hạ Mạt không hề biết anh ở đó. Nhìn thấy anh ngồi sau bàn làm việc, cô lập tức lùi lại hai bước rồi quay về cửa và lịch sự gõ cửa.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ rời khỏi cuốn sách nhìn về phía cô. Cặp kính gọng vàng trên sống mũi anh đung đưa nhẹ nhàng, sợi dây kính phản chiếu ánh sáng vàng dưới nắng sớm.

Hạ Mạt đối diện ánh mắt anh, nhận ra hôm nay anh trông có gì đó rất khác.

“Chào buổi sáng, tổng giám đốc Lục.” Cô mỉm cười, lễ phép chào hỏi.

Lục Nghiễn Lễ khẽ “ừ” một tiếng rồi thu ánh mắt lại, tiếp tục cúi xuống viết. Ngòi bút lướt trên giấy, từng nét chữ trôi chảy, tiếng cọ xát vang lên sột soạt.

Trên bàn làm việc của anh, các tài liệu được sắp xếp gọn gàng, không cần cô phải chỉnh lại. Hạ Mạt bước tới nhắc chiếc cốc lên,

phát hiện bên trong vẫn còn chút cà phê sót lại. Có vẻ như anh đã đến công ty sớm và uống một cốc cà phê.

“Tổng giám đốc lục, anh có cần tôi pha thêm một cốc cà phê không?” Hạ Mạt hỏi ý anh, ánh mắt nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ.

Đứng ở một bên bàn làm việc, từ góc độ của cô, tầm nhìn vừa vặn chiếu thẳng vào sợi dây kính khế đang đưa bên má anh.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt thấy anh đeo kính có dây như vậy. Cặp kính khiến ngũ quan của anh thêm sâu sắc, góc mặt của anh càng thêm phần nghiêm nghị lạnh lùng nhưng hai cúc áo trên cổ anh lại buông lỏng một cách tùy ý, lộ ra xương quai xanh cùng yết hầu tạo nên cảm giác thư thái hiếm thấy, khác hẳn vẻ nghiêm cẩn thường ngày.

Lần này Lục Nghiễn Lễ không ngẩng đầu lên nhìn cô mà chỉ thản nhiên đáp một tiếng.

Hạ Mạt cầm cốc của anh đi vào phòng trà để pha cà phê.

Khi cô quay lại văn phòng với cốc cà phê nóng thì Lục Nghiễn Lễ đã cất bút và sách, ánh mắt tập trung vào màn hình máy tính, những ngón tay thon dài gõ chữ trên bàn phím.

Hạ Mạt định đặt cốc xuống bàn làm việc thì Lục Nghiễn Lễ đưa tay ra nhận.

“Tổng giám đốc Lục, cẩn thận nóng đấy ạ.”

Hạ Mạt cẩn thận đưa cốc cà phê vào tay anh. Lúc bàn giao, cô vô tình để ý thấy phía dưới ngón tay cái của anh có một vết rãnh đỏ hằn rõ giống như bị ai đó cắn.

Ai mà lớn gan đến mức dám cắn tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị chứ?

Suy nghĩ đó khiến ánh mắt Hạ Mạt khẽ xao động. Lễ nào sắp Lục có bạn gái rồi, vết cắn này là của bạn gái anh? Vị trí đó, ngoài bạn gái ra thì chắc cũng không ai đủ gần gũi để làm thế được.

“Thư ký Hạ.”

Giọng nói trầm thấp của Lục Nghiễn Lễ kéo cô trở lại hiện thực. Nhận ra mình đang thất thần, Hạ Mạt vội vàng thu lại ánh mắt từ tay anh và lùi về sau một bước: “Tổng giám đốc Lục, anh còn cần tôi làm gì không ạ?”

Lục Nghiễn Lễ liếc cô một cái rồi hỏi: “Cô vừa nhìn gì thế?”

Hạ Mạt không dám nói mình đã nhìn thấy vết răng trên tay anh, bèn giả vờ ngơ ngác nhìn anh: “Không có gì đâu, tổng giám đốc Lục.”

Ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ lướt qua đôi tai đang đỏ lên của cô rồi nhàn nhạt nói: “Cô ra ngoài đi.”

Hạ Mạt khẽ gật đầu rồi xoay người bước ra khỏi phòng mà không nhận ra ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ vẫn dõi theo đôi tai đỏ ửng của cô.

Gần đây Lục Nghiễn Lễ mới phát hiện ra mỗi khi cô nói dối hoặc chột dạ thì đôi tai sẽ lập tức đỏ bừng.

Ra khỏi văn phòng, Hạ Mạt bắt đầu suy nghĩ về vết răng trên tay Lục Nghiễn Lễ. Một ông chủ luôn độc thân như anh giờ đây lại có dấu hiệu như thể cây sắt nở hoa. Cô không kìm được muốn chia sẻ câu chuyện thú vị này. Nhưng rõ ràng là các đồng nghiệp trong văn phòng không phải đối tượng phù hợp để chia sẻ. Nếu cô lỡ bàn tán chuyện riêng tư của sếp để rồi đến tai anh, bị điều tra ra là cô lan truyền tin đồn thì chắc chắn cô không thể giữ được vị trí thư ký này nữa.

Dẫu không thể nói với đồng nghiệp nhưng cô vẫn còn một “người bạn trai mới” để tâm sự cơ mà.

Hạ Mạt háo hức gửi tin nhắn cho L: [L, em có tin nóng đây, muốn nghe không?]

L là một người bạn trò chuyện rất lý tưởng, dù chuyện không mấy hứng thú thì anh vẫn kiên nhẫn lắng nghe: [Chuyện gì?]

Hạ Mạt: [Hình như sếp Lục có bạn gái rồi.]

L im lặng một lúc, sau đó trả lời với giọng điệu có chút khó tả:
[Anh ta nói với em là anh ta có bạn gái à?]

Hạ Mạt: [Anh ấy không nói rõ nhưng em nhìn thấy trên tay anh ấy có vết cắn, chắc là bạn gái anh ấy cắn.]

Với thói quen cẩn trọng, L hỏi lại: [Làm sao em chắc chắn đó là bạn gái anh ta cắn?]

Hạ Mạt phân tích: [Với thân phận của anh ấy, ngoài bạn gái anh ấy ra thì còn ai dám cắn anh ấy nữa chứ? Chắc chắn là anh ấy chọc bạn gái không vui nên người ta mới nhào tới cắn một cái trên tay anh ấy thôi.]

L không nói gì. Hạ Mạt hỏi anh: [Anh thấy phân tích của em có lý không?]

L phản ứng bình thản: [Ừm.]

Hạ Mạt tiếp lời: [Hơn nữa em còn phát hiện hôm nay tổng giám đốc Lục rất khác ngày thường. Bình thường áo sơ mi của anh ấy lúc nào cũng được cài kín kẽ nhưng hôm nay lại cởi hai nút trên cùng. Cả kính cũng đổi sang loại gọng dây xích vàng chưa từng thấy trước đây. Trông cứ như khổng tước xòe đuôi ấy, chắc chắn là có bạn gái rồi.]

Hạ Mạt thao thao bất tuyệt, gõ chữ nhanh như gió. Cô còn định nói thêm gì đó thì rèm cửa sổ văn phòng tổng giám đốc bất ngờ kéo lên. Từ khe mắt, cô lén thấy Lục Nghiễn Lễ đang đứng bên kia tấm cửa kính trong suốt. Hạ Mạt lập tức đặt điện thoại xuống rồi vội đầu vào công việc.

Mùa hè nắng gắt, thời tiết thay đổi khó lường. Buổi trưa trời còn nắng chói chang mà đến chiều tối mưa như trút nước. Dự báo thời tiết báo động có bão, bộ phận hành chính công ty nhắc nhở mọi người tan làm sớm để tránh mưa lớn gây khó khăn khi di chuyển.

Công ty của họ nằm ở trung tâm Hải Thành, khu vực tập trung đông dân văn phòng. Mỗi lần mưa lớn là cực kỳ khó bắt xe, khi xếp hàng chờ xe phải đợi rất lâu.

Hạ Mạt ngồi tại bàn làm việc, cô đưa mắt nhìn ra cơn mưa như thác đổ ngoài cửa sổ, đầu óc lơ đãng.

Trước đây cô giả vờ có bạn trai để khiến bà Tống yên tâm, để bà ấy biết cô không có ý định bước chân vào nhà họ Lục. Giờ tổng giám đốc Lục đã có bạn gái, chuyện cô có bạn trai hay không cũng chẳng còn quan trọng với bà Tống nữa rồi.

Hiện tại cô và L đang tiến triển khá tốt. Dù chưa từng gặp mặt nhưng cô có linh cảm chẳng bao lâu nữa cô sẽ biết được L là ai và mối quan hệ trực tuyến của họ sẽ chuyển sang đời thực.

L cũng là nhân viên của Tập đoàn Lục Thị. Sau này, trong những ngày mưa gió thế này, chắc chắn cô sẽ về nhà cùng L. Nhưng trước mặt tổng giám đốc Lục, bạn trai của cô vẫn là Cao Hải Dương. Để có thể công khai ở bên L trong tương lai, cô phải “chia tay” với Cao Hải Dương trước mặt tổng giám đốc.

Hôm nay mưa lớn, sấm chớp ùng đoàng, là một ngày rất hợp để “chia tay.” Hạ Mạt hạ quyết tâm, thâm gặt đầu trong lòng.

Sau năm giờ, trời càng mưa to, không hề có dấu hiệu ngớt.

Trong văn phòng, các đồng nghiệp lục tục thu dọn đồ đạc ra về. Với thời tiết này, nếu không có thông báo rõ ràng phải ở lại làm việc cùng tổng giám đốc Lục thì mọi người thường tan làm đúng giờ.

Lâm Táp dọn đồ xong bèn đi qua hỏi Hạ Mạt: “Có muốn chị chở về không? Mưa to quá, em sẽ khó mà bắt được xe đấy.”

Hạ Mạt cảm ơn Lâm Táp: “Em còn chút việc chưa xử lý xong, lát nữa mới đi, chị cứ tan làm trước đi.”

Lâm Táp khuyên cô: “Phần còn lại mang về làm đi, tối nay có bão, muộn hơn sẽ càng khó bắt xe hơn.”

Hạ Mạt nói: “Không sao, chị cứ về trước. Em còn phải đợi tổng giám đốc Lục nữa.”

Nghe vậy, Lâm Táp nghĩ chắc tổng giám đốc Lục còn việc giao cho Hạ Mạt làm thêm giờ. Ánh mắt chị ấy nhìn cô đầy vẻ cảm

thông rồi vỗ vai cô: “Thế nhé, chị đi trước. Em nhớ cẩn thận tối nay đây, tạm biệt!”

Hạ Mạt mỉm cười nói: “Bye bye chị Táp.”

Trong văn phòng nhanh chóng chỉ còn lại mình Hạ Mạt. Cô đứng dậy bước tới trước cửa văn phòng Lục Nghiễn Lễ và gõ cửa.

“Vào đi.”

Được sự cho phép, Hạ Mạt đẩy cửa bước vào.

Lục Nghiễn Lễ đang tắt máy tính chuẩn bị tan làm. Thấy Hạ Mạt tay không bước vào, không mang theo tài liệu cần ký, anh nhìn cô với ánh mắt dò hỏi.

Hạ Mạt nói: “Tổng giám đốc Lục, tối nay có bão, anh có muốn về sớm không ạ?”

Lục Nghiễn Lễ khẽ “ừ” một tiếng rồi đứng dậy khỏi ghế. Vạt áo sơ mi hơi nhăn, anh chỉnh lại quần áo. Thấy vậy, Hạ Mạt vội

quay người để tránh nhìn thấy rồi bước ra ngoài.

Giọng nói của Lục Nghiễn Lễ vang lên sau lưng cô: “Mưa lớn thế này, đi chung xe với tôi. lát nữa bảo Trần Thành đưa cô về.”

“Không cần đâu ạ, cảm ơn tổng giám đốc Lục. Hôm nay có người tới đón tôi rồi.” Trong giọng nói của Hạ Mạt lộ ra chút ngại ngùng đúng mức.

Lục Nghiễn Lễ im lặng vài giây, bày tỏ sự quan tâm hiếm hoi đến cấp dưới: “Bạn trai à?”

Hạ Mạt hơi xấu hổ, gật đầu như ngầm thừa nhận. Vì cô quay lưng về phía anh nên không nhìn thấy nụ cười như có như không trên gương mặt Lục Nghiễn Lễ lúc này.

“Được, cô về trước đi.” Lục Nghiễn Lễ không hỏi thêm nữa.

Rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, Hạ Mạt nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi cố gắng rời đi trước khi Lục Nghiễn Lễ bước ra khỏi văn phòng.

Vừa tới trước cửa tòa nhà, một cơn gió lạnh lập tức thốc vào.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy, bắp chân lộ ra dưới đầu gối hoàn toàn trống trải trước cơn gió ẩm ướt. Hạ Mạt rùng mình đưa mắt nhìn quanh đại sảnh.

Tiếng sấm đình tai vang vọng trên bầu trời. Hạ Mạt xoa nhẹ hai cánh tay, bờ vai khẽ run, mái tóc bị gió thổi tung và sắc mặt tái nhợt. Thân hình mảnh khảnh của cô trông như sắp bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Lục Nghiễn Lễ bước ra khỏi thang máy và tiến vào đại sảnh ở tầng một. Từ xa, anh đã nhìn thấy cảnh tượng yếu đuối và đáng thương này.

Cô đang cầm điện thoại, không biết là đang gửi tin nhắn thoại cho ai, đôi mày hơi nhíu lại, ánh mắt như chực trào sắp khóc.

“Sao anh có thể đối xử với em như thế? Mưa to thế này em không bắt được xe. Chỉ bảo anh đến đón em thôi mà anh cũng

thấy phiền.”

Lục Nghiễn Lễ khẽ cau mày. Một lát sau, anh nhận được tin nhắn thoại từ cô.

Cô đang gửi tin cho anh.

Anh chuyển tin nhắn thoại sang dạng văn bản, xác nhận chính cô vừa nói những lời lẽ đáng thương đó với anh, hàng mày anh hơi nhướn lên.

L: [?]

Hạ Mạt không kịp giải thích, chỉ đáp: [Đừng quan tâm tới em, em đang diễn cho tổng giám đốc Lục xem. Nói sau nhé.]

Lại diễn trò cho anh xem.

Vậy thì anh sẽ xem cô diễn như thế nào.

Dù sao thì khả năng diễn xuất của cô thư ký này cũng không tồi.

Trong đôi mắt Lục Nghiễn Lễ thoáng qua ý cười. Anh bước thêm vài bước tiến lại gần cô rồi đứng đó ung dung quan sát.

“Anh quên rồi sao? Lúc theo đuổi em anh đã hứa hẹn thế nào? Anh nói cả đời sẽ đối tốt với em nên em mới đồng ý làm bạn gái anh. Vậy mà mới yêu được hai tháng mà anh đã chán em. Gọi điện anh không bắt máy, nhắn tin anh vờ như không thấy. Hôm nay nói sẽ tới đón em tan làm, cuối cùng lại viện cớ bận việc mà không tới được.”

“Chuyện gì có thể quan trọng hơn cả bạn gái anh chứ? Nếu anh không muốn đến đón em thì anh nói sớm một tiếng được không? Em có thể tự gọi xe về. Nhưng tại sao anh lại hứa rồi lật lọng?”

“Cái gì? Anh cố ý muốn dạy em một bài học sao? Tại sao chứ? Em đã làm sai điều gì?”

“Chỉ vì hôm qua đi mua sắm em không mua cho anh chiếc đồng hồ anh thích nên anh mới cố tình đối xử như thế với em à? Anh còn có chút lương tâm nào không? Yêu anh đến giờ, em chưa từng đòi hỏi gì từ anh. Ngay cả bữa tối hôm qua cũng là em thanh toán. Nhưng lần nào anh thích thứ gì em cũng đều mua cho anh. Chỉ có lần này do cái đồng hồ đó quá đắt, em nói chờ đến tháng sau khi nhận lương sẽ mua, vậy mà anh ghi hận rồi trả thù em. Trong lòng anh có từng thực sự yêu em không?”

“Anh muốn chia tay với em á?”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 26

DTV-EBOOK

Gìong Hạ Mạt đầy vẻ không thể tin nổi, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cố nén nước mắt quay ngược trở lại nhưng viền mắt đã đỏ hoe.

Tiếng sấm trên trời dường như cũng bị cảm động, phối hợp với mây đen rồi giáng xuống một tia chớp sáng lóa.

“Được thôi, chia tay thì chia tay!” Hạ Mạt ghen ngào buông lời dứt khoát: “Nhưng anh đừng có mà hối hận!”

Cô cất điện thoại, nước mắt không kìm được mà trượt dài trên má. Cô hoang mang nhìn quanh, ánh mắt vô tình chạm phải Lục Nghiễn Lễ như thể chỉ vừa mới nhận ra anh rồi vội vàng đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt.

“Tổng giám đốc Lục.” Cô ngại ngùng cúi đầu.

Lục Nghiễn Lễ dừng bước bên cạnh cô, dù đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi: “Khóc gì vậy?”

Hạ Mạt nhỏ giọng nghẹn ngào: “Xin lỗi tổng giám đốc Lục, tôi thất lễ rồi.”

Anh nhìn cô, khóe miệng thoáng nhếch lên một nụ cười khó phát hiện: “Chia tay rồi à?”

Hạ Mạt nhạy bén nhận ra nét cười nơi khóe môi anh nhưng không hiểu lý do.

Cô chia tay thì anh cười cái gì?

Hạ Mạt ngược lên với gương mặt đầy vẻ thê lương: “Tổng giám đốc Lục, để anh chê cười rồi.”

Lục Nghiễn Lễ không nói thêm, chỉ bảo cô lên xe.

Trần Thành đã đứng chờ sẵn lập tức bung ô tiến đến, đưa cả Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt lên xe.

Trong xe, Lục Nghiễn Lễ đưa Hạ Mạt một gói khăn giấy, bảo cô lau nước mắt.

Hạ Mạt vẫn chưa thoát khỏi “nỗi đau khổ”, đôi vai gầy khẽ run theo từng tiếng ghen ngào: “Cảm ơn tổng giám đốc Lục.”

Hôm nay cả hai người đều ngồi ở băng ghế sau. Trần Thành bung ô mở cửa xe phía sau cho cô. Ghế phụ ở phía bên kia mà tổng giám đốc Lục vẫn đang đứng chờ nên cô không dám chậm trễ để anh phải đợi mà vội vàng bước vào.

Cô ngồi sát mép bên phải xe, cúi đầu khẽ cắn môi, trông như đang cố kìm nén nỗi buồn.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ lướt qua đôi môi đỏ mọng do bị cô cắn, anh thong thả nói: “Không sao, thư ký Hạ, vừa chia tay nên không kìm được cảm xúc cũng là chuyện bình thường. Cô muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Đôi mắt Hạ Mạt long lanh ánh lệ: “Cảm ơn tổng giám đốc Lục đã thấu hiểu.”

Lục Nghiễn Lễ không nói gì thêm, chỉ nghiêng mặt sang bên, trong mắt thoáng qua ý cười rồi biến mất.

Hạ Mạt trông có vẻ chìm trong nỗi đau nhưng thực chất sự chú ý vẫn đặt trên người Lục Nghiễn Lễ. Đương nhiên cô không bỏ lỡ nét cười thoáng qua trong mắt anh.

Tổng giám đốc Lục lại cười.

Cô vừa chia tay, sao trông anh lại vui thế?

Sau đó trên xe không ai nói thêm câu nào. Chiếc xe nhanh chóng đến nơi ở của Lục Nghiễn Lễ, khu biệt thự Ngự Cảnh. Hạ Mạt vội vàng định xuống xe tiễn anh nhưng mưa quá lớn, Lục Nghiễn Lễ ra hiệu bảo cô không cần xuống.

Trần Thành bung ô đưa Lục Nghiễn Lễ vào tận cửa. Sau khi trở lại xe, anh ta liếc nhìn về phía Hạ Mạt đang ngồi ở ghế sau.

Hạ Mạt cảm nhận được ánh mắt của anh ta bèn ngẩng đầu nhìn: “Có chuyện gì sao?”

Đôi mắt cô sưng đỏ vì khóc. Trần Thành đã chứng kiến toàn bộ màn “chia tay” trước cửa tòa nhà tập đoàn Lục thị. Anh ta an ủi: “Thư ký Hạ, đừng buồn nữa. Tên bạn trai trước của cô đúng là một gã tệ bạc. Chia tay sớm là tốt, kịp thời cắt lố mà.”

Hạ Mạt khẽ mỉm cười, môi vẫn còn hơi run: “Cảm ơn anh, anh nói đúng. Gặp phải gã tệ bạc thì chia tay sớm mới tốt.”

Trần Thành tiếp lời: “Rõ ràng là anh ta chỉ nhắm đến tiền của cô. Làm gì có ai yêu đương mà lại bắt bạn gái trả tiền hoài như thế? Thư ký Hạ, lần nào anh ta muốn gì cô cũng phải mua cho. Cô không cảm thấy có gì bất thường sao?”

Khi này Hạ Mạt chỉ thuận miệng bịa chuyện nhưng không ngờ Trần Thành lại tưởng thật và còn bất bình thay cô.

Cô thở dài: “Thật ra tôi đã nhận ra là anh ta không yêu tôi nhiều như vậy từ lâu nhưng khi ấy chúng tôi đã ở bên nhau rồi. Dù không còn tin vào mối quan hệ này, dù có nghi ngờ anh ta không yêu mình nhưng tôi vẫn không nỡ rời xa.”

Thấy cô buồn bã, Trần Thành vội nói: “Hiểu mà, hiểu mà. Chuyện cũ rồi, gió cuốn bay đi. Cái cũ không đi thì cái mới sao đến được. Thư ký Hạ, cô sẽ gặp được người tốt hơn. Cô xứng đáng với người tốt hơn mà.”

“Cảm ơn anh, Trần Thành. Anh thực sự rất biết cách an ủi người khác. Tôi cảm thấy tâm trạng mình đã khá hơn nhiều rồi.”

Trần Thành cười khì, giọng đầy ẩn ý: “Thư ký Hạ, tôi nói thật lòng đấy, không phải chỉ là an ủi đâu. Tôi tin cô sẽ nhanh chóng gặp được một người bạn trai tuyệt vời.”

Hạ Mạt cười nhẹ: “Cảm ơn lời chúc của anh.”

Trần Thành khởi động xe, quay đầu rồi lái về phía căn hộ của Hạ Mạt.

Lúc này Hạ Mạt mới có cơ hội nhận tin cho L: [L, vừa rồi màn biểu diễn của em thế nào?]

L: [Rất tốt. Tự nhiên lại diễn trò gì vậy?]

Hạ Mạt: [Tất cả đều vì anh đấy, L.]

L: [Hửm? Em nói rõ xem nào.]

Hạ Mạt bắt đầu kể rõ đầu đuôi: [Hôm qua em quên chưa kể với anh. Khi em đi ăn với đối tượng xem mắt thì tình cờ gặp tổng giám đốc Lục. Vì tổng giám đốc Lục biết em có bạn trai nên nếu em nói Cao Hải Dương là đối tượng xem mắt thì chẳng phải anh ấy sẽ nghĩ em bắt cá hai tay sao?]

[Chắc anh cũng biết là tổng giám đốc Diệp, bạn thân của sếp Lục phải không? Hôm qua anh ấy đã hỏi em trước mặt tổng giám đốc Lục rằng Cao Hải Dương có phải bạn trai em không.

Lúc đó em không dám nói thật là đối tượng xem mắt nên đành mặc nhận rằng anh ta là bạn trai.]

L có vẻ không vui: [Danh phận bạn trai có thể tùy tiện nhận vậy sao?]

Hạ Mạt: [Lúc đó em chẳng còn cách nào khác. L của em, đừng ghen mà.]

L không chịu thừa nhận: [Không ghen.]

Hạ Mạt không tranh cãi với anh mà tiếp tục kể: [Tổng giám đốc Lục biết mặt Cao Hải Dương và nghĩ rằng anh ta là bạn trai em. Nhưng bạn trai em thực ra là anh mà. Sau này khi chúng ta gặp nhau, em muốn đường đường chính chính giới thiệu với tất cả mọi người rằng anh là bạn trai em. Vì thế nên em cần phải “chia tay” trước đã, để sau này không sợ bị tổng giám đốc Lục bắt gặp khi em và anh ở bên nhau.]

Hạ Mạt than thở với L: [L, trời hôm nay mưa lớn quá, lúc nãy em đứng ngoài cửa mà lạnh đến run cầm cập. Tối nay chắc em sẽ sốt hoặc cảm mất thôi, anh không định an ủi em à?]

L: [Gửi địa chỉ cho anh.]

Hạ Mạt: [Anh cần địa chỉ của em làm gì?]

L: [Lát nữa em sẽ biết.]

Hạ Mạt: [Em chỉ có thể gửi anh địa chỉ khu chung cư thôi, không thể gửi cụ thể tòa nhà hay số phòng. Anh từng dạy em phải cảnh giác trên mạng mà.]

Mặc dù Hạ Mạt và L trò chuyện rất vui nhưng họ vẫn chưa từng gặp nhau. Việc tùy tiện gửi địa chỉ cho một người đàn ông chưa từng gặp mặt thực sự tiềm ẩn rủi ro.

L hoàn toàn hiểu sự cẩn thận của cô: [Được rồi, gửi địa chỉ khu chung cư cho anh.]

Hạ Mạt gửi tên khu chung cư cho anh, trong lòng đoán rằng có lẽ anh định mua gì đó cho cô.

Hạ Mạt: [Đừng mua đồ gì đắt tiền, em không nhận đâu.]

L: [Chắc em chưa ăn tối đúng không? Anh sẽ gọi đồ ăn cho em.]

Hiện tại họ đã chính thức yêu xa qua mạng. Vì vậy Hạ Mạt không từ chối việc anh gọi đồ ăn cho mình.

[Được thôi, cảm ơn anh [gửi biểu tượng trái tim nhỏ].]

Khóe môi Hạ Mạt khẽ nhếch lên, nụ cười ngập tràn trên khuôn mặt cô.

Khi xe dừng dưới tòa chung cư của Hạ Mạt, Trần Thành quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười của cô bèn hỏi: “Thư ký Hạ, cô không định quay lại với bạn trai cũ đấy chứ?”

Hiện tại có không ít cặp đôi trước thì chia tay, sau lại nhanh chóng tái hợp.

Hạ Mạt: “Không có đâu, sao anh lại hỏi vậy?”

Trần Thành thở phào nhẹ nhõm: “Không có thì tốt.”

Hạ Mạt nhìn thấy vẻ mặt rõ ràng không muốn cô tái hợp của anh ta thì có chút khó hiểu, bèn dò hỏi: “Nhưng mà chuyện tình cảm chia chia hợp hợp, ai biết trước được chứ.”

Trần Thành hơi sốt ruột: “Thư ký Hạ, bạn trai cũ của cô thật sự không xứng với cô. Cô còn có những lựa chọn tốt hơn ở phía trước đây.”

Đôi mắt Hạ Mạt khẽ nhướng lên chờ đợi anh ta nói tiếp.

Trần Thành có chút lòng riêng, lo cô thật sự quay lại với bạn trai cũ nên suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Thư ký Hạ, tôi kể cho cô chuyện này nhưng cô đừng nói với tổng giám đốc Lục là tôi kể nhé.”

Hạ Mạt hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trần Thành gãi đầu, phân vân một hồi rồi nói: “Hôm kia cô uống say ở câu lạc bộ, chính tổng giám đốc Lục đã bế cô ra ngoài, cô có còn nhớ không?”

Hạ Mạt ngơ ngác: “Tổng giám đốc Lục? Bế tôi ra ngoài á?”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, Trần Thành hiểu ngay là cô không nhớ gì: “Tôi tận mắt chứng kiến đấy. Lúc đó cô say đến mức không biết gì, tổng giám đốc Lục đích thân bế cô ra. Khi tôi định đỡ cô từ tay Tổng giám đốc, anh ấy còn không chịu đưa.”

Hạ Mạt không thể tin nổi. Cô hoàn toàn không nhớ chuyện này, vừa sốc vừa hoảng: “Tôi... Tôi không nôn lên người Tổng giám đốc chứ?”

Trần Thành bật cười: “Không đâu, tửu lượng của cô tốt lắm, lên xe là ngủ ngoan một góc.”

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm một chút.

Nhưng câu tiếp theo của Trần Thành như sấm giữa trời quang: “Nhưng mà cô đã cắn vào tay tổng giám đốc. Chắc cô không quên chuyện này đâu chứ?”

Hạ Mạt nhất thời tái mặt: “ Tay của Tổng giám đốc Lục... Là tôi cắn sao?”

Trần Thành cười đầy ẩn ý: “Thư ký Hạ, ngoài cô ra còn ai dám cắn tay tổng giám đốc Lục nữa? Khi đó cô cắn chặt không buông, tổng giám đốc sợ làm cô đau nên chẳng nỡ gỡ tay cô ra.”

Hạ Mạt như bị sét đánh, lắp bắp hỏi: “Tổng giám đốc Lục có giận không?”

Trần Thành kể lại một cách sống động: “Tổng giám đốc Lục không giận mà còn mua thuốc giải rượu cho cô rồi tự tay rót cô uống. Cô không chịu nên Tổng giám đốc phải dỗ dành cả buổi đấy.”

Hạ Mạt bán tín bán nghi, nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy hoài nghi.

Trần Thành giơ tay thể thốt: “Toàn bộ là sự thật, tôi tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy. Cô nhớ kỹ lại xem, thật sự không nhớ gì sao?”

Hạ Mạt trắng bệch lắc đầu: “Tôi chẳng nhớ gì cả.”

Trần Thành nhắc nhở: “Thế sáng nay đi làm cô không để ý thấy dấu răng trên tay tổng giám đốc Lục à? Tôi nhìn thấy đấy, dấu vết còn chưa mờ đâu. Nếu cô không tin thì mai đi làm cứ nhìn thử mà xem.”

Hạ Mạt lẩm bẩm như người mất hồn: “Tôi có thấy vết răng trên tay tổng giám đốc Lục rồi...”

Khi ấy cô còn nghĩ là do bạn gái của tổng giám đốc cắn, nào ngờ người để lại dấu vết ấy lại chính là cô.

Thấy sắc mặt cô không tốt, Trần Thành vội trấn an: “Thư ký Hạ, đừng lo, tổng giám đốc Lục không trách cô đâu. Theo tôi thấy, tổng giám đốc Lục còn tốt hơn gấp mấy lần bạn trai cũ của cô đấy.”

Câu nói đầy hàm ý của Trần Thành khiến Hạ Mạt sao có thể không nhận ra? Anh ta đang ngầm nói rằng tổng giám đốc Lục thích cô.

Hạ Mạt toát mồ hôi lạnh, cô vội giơ tay lau mồ hôi nhưng lại cảm thấy tay mình cũng toàn là mồ hôi nhờn dính.

Nghĩ đến lúc này khi cô giả vờ chia tay trước mặt tổng giám đốc Lục, anh đã mỉm cười nhiều lần, dường như tâm trạng rất vui vẻ.

Tổng giám đốc Lục thích cô sao?

Hạ Mạt choáng váng không biết phải làm sao. Cô về nhà, ngồi trên sofa phòng khách, ngẩn ngơ mãi vẫn không thể tiêu hóa được chuyện này.

Không biết bao lâu sau, điện thoại reo lên, là nhân viên giao đồ ăn gọi tới. Anh ta nói rằng đã đến khu chung cư của cô nhưng không có địa chỉ cụ thể nên không biết phải giao thế nào. Anh ta hỏi cô muốn tự xuống lấy hay cung cấp số tòa nhà và căn hộ.

Hạ Mạt đành gửi thông tin cụ thể cho nhân viên giao hàng. Chẳng bao lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Cô nhìn qua lỗ nhòm, xác nhận đúng là nhân viên giao hàng mới mở cửa. Nhưng vừa mở cửa ra cô đã ngây người.

Nhân viên giao hàng cầm theo một bó hoa hồng khổng lồ đưa cho cô: “Đây là hoa của cô, mời cô ký nhận.”

Bó hoa lớn đến mức chỉ mở một cánh cửa thì không lọt, Hạ Mạt phải mở thêm cánh cửa phụ thường ngày không dùng tới. Nhân viên giao hàng cuối cùng mới có thể mang bó hoa vào phòng khách.

Tiền nhân viên giao hàng đi xong, Hạ Mạt nhìn bó hoa hồng khổng lồ đặt giữa phòng khách, không khỏi lấy điện thoại chụp một bức ảnh gửi cho L.

Hạ Mạt: [Em nhận được hoa anh tặng rồi, đẹp lắm. Đây là lần đầu tiên em nhận được một bó hoa hồng lớn thế này đấy. [Hào hứng] [Hào hứng]]

L: [Thế bó hôm qua đâu?]

Bó hôm qua?

Anh đang hỏi bó hoa Cao Hải Dương tặng cô sao?

Hạ Mạt: [Trong thùng rác rồi.]

Dường như L rất hài lòng với câu trả lời này: [Ừm.]

Hạ Mạt hỏi anh: [Anh tặng hoa cho em là vì Cao Hải Dương cũng tặng hoa cho em à?]

L: [Không phải.]

Lại còn bảo không phải.

Hạ Mạt cười hỏi anh: [Không phải anh nói đặt bữa tối cho em sao? Sao giờ lại thành tặng hoa rồi?]

L: [Không có thay đổi, bữa tối đang trên đường đến rồi.]

Hạ Mạt nhún: [L, anh tốt với em quá, em cảm giác mình càng thích anh nhiều hơn rồi.]

L im lặng hai phút, sau đó mới đáp lại một chữ: [Ừm.]

Anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Hạ Mạt đứng bên cạnh bó hoa hồng, cầm điện thoại chụp một bức ảnh selfie cùng hoa, định gửi cho L thì đột nhiên nhớ ra

chuyện có vẻ như tổng giám đốc Lục thích cô, mà L lại có vẻ là người rất hay ghen.

Cao Hải Dương chỉ tặng cô một bó hoa nhỏ, anh đã lập tức gửi tới một bó hoa khổng lồ thế này. Hôm qua còn mấy lần bóng gió hỏi cô nói chuyện với Cao Hải Dương có vui không.

Nếu sau này anh biết tổng giám đốc Lục thích cô, mà cô lại làm việc bên cạnh tổng giám đốc Lục...

Hạ Mạt nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không thể giấu L chuyện này.

Hạ Mạt: [L, có chuyện này em phải thành thật với anh.]

L: [Em lại sắp đi xem mắt à?]

Hạ Mạt vội giải thích: [Không không, tất nhiên là không có chuyện đó.]

L: [Em nói đi.]

Hạ Mạt cố gắng sắp xếp câu chữ: [Là thế này, em vừa mới biết tay của tổng giám đốc Lục là bị em cắn. Chuyện này em hoàn toàn không nhớ gì, mà tổng giám đốc Lục cũng không nhắc tới. Hôm nay em còn giả vờ chia tay trước mặt anh ấy, anh ấy cười rất vui vẻ. Em nghi ngờ rằng có lẽ anh ấy thật sự có tình cảm với em.]

L im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi: [Em nghĩ sao?]

Hạ Mạt lập tức thể hiện sự chung tình của mình: [Tất nhiên là em không có chút ý gì với anh ấy. Dù anh ấy có thích em thì em với anh ấy cũng không thể. Ngoài công việc ra, em hoàn toàn không muốn ở gần anh ấy trong phạm vi ba mét.]

Cửa sổ tin nhắn rơi vào im lặng. Hạ Mạt bắt đầu nghi ngờ, không biết có phải L đang ghen và tức giận hay không.

Hạ Mạt: [L, anh giận rồi đúng không? [Ồa khóc] [Ồa khóc].]

L: [Không.]

Vậy tức là có.

Hạ Mạt bậm môi suy nghĩ xem nên làm thế nào để dỗ dành L.

Dỗ đàn ông thì phải gọi họ bằng những cách ngọt ngào đúng không?

L sẽ muốn cô gọi anh thế nào đây?

Hạ Mạt tựa người trên ghế sofa, chống cằm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhấn giữ nút ghi âm, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng: “Anh ơi~~, đừng giận nữa được không? Em tuyệt đối không thể thích tổng giám đốc Lục. Em hứa với anh nếu anh ấy tỏ tình thì em nhất định sẽ từ chối thẳng thừng.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 27

DTV-EBOOK

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt gọi một người đàn ông là anh trai, sau khi nói ra cô có chút ngượng ngùng, ngực đập thình thịch, một cảm giác xấu hổ dâng lên.

Tai hơi nóng lên, Hạ Mạt cầm cốc nước bên cạnh uống một ngụm, bình tĩnh lại.

Không biết L đang nghĩ gì mà không có một chút âm thanh nào.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, đợi rất lâu vẫn không thấy L trả lời, hơi buồn bực.

Hạ Mạt: [L, anh sẽ không thực sự tức giận đấy chứ?]

L trả lời rất nhanh: [Không có.]

Hạ Mạt: [Anh xem, tin nhắn này của anh trả lời nhanh như vậy, rõ ràng là vẫn luôn nhìn điện thoại, vừa rồi lại cố tình không trả lời tin nhắn của em, không phải tức giận thì là gì?]

L giải thích: [Không phải cố tình không trả lời.]

Hạ Mạt: [Vậy là gì?]

L: [Không nghĩ ra nên nói gì.]

Hạ Mạt nhìn câu trả lời của anh, nghĩ đến việc vừa rồi mình trêu chọc anh gọi anh là anh trai, có vẻ như thực sự khiến anh khó đỡ.

Hạ Mạt cho rằng anh không biết nói gì là vì câu cô gọi anh là anh trai. Nghĩ đến việc L thường trò chuyện rất nghiêm túc, mỗi lần trêu chọc anh, anh đều không biết nói gì mà chỉ trả lời bằng sự im lặng, còn cô thì ngược hoàn toàn, càng muốn trêu chọc anh.

“L, anh thích em gọi anh là anh trai à?”

Đúng như dự đoán, L lại không nói gì.

Hạ Mạt tưởng tượng ra cảnh anh cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn hình không biết trả lời tin nhắn như thế nào, không nhìn được muốn cười.

“L, em còn không biết tên anh là gì, chỉ có thể gọi anh là L qua tên trên mạng. Chũ cái tiếng Anh cụt lủn nghe như robot, lạnh như băng ấy, không thân mật chút nào. Hay là sau này em gọi anh là anh trai nhé, em thấy nhiều cặp đôi, con gái đều gọi bạn trai là anh trai.”

Hạ Mạt tự nói một mình, giọng điệu uyển chuyển, ngọt ngào như tằm mật: “Anh trai~~, anh thích em gọi anh như vậy không? Hay là anh thích nghe em gọi anh là L hơn.”

L: [Tùy em.]

Hạ Mạt trêu anh: “Tùy em thì sau này em sẽ gọi anh là L.”

L: [...]

Hạ Mạt vui vẻ không thôi: “Im lặng là sao? Anh không thích nghe em gọi anh là L à, vậy anh thích nghe em gọi anh là gì?”

L: [Hạ Mạt, bình thường em trò chuyện với người khác cũng như vậy sao?]

Hạ Mạt: “Đâu có, làm gì có ai bình thường trò chuyện lại phát khùng mà nói năng vô tư như vậy chứ. Trước mặt người khác em đều rất nghiêm trang, chỉ khi trò chuyện với anh thì em mới như vậy.”

Hạ Mạt mím môi: “L, anh có thấy em trò chuyện với anh rất khùng không.”

Hạ Mạt: “Thực ra đôi khi trò chuyện với anh, em cũng thấy mình rất khùng, em cũng không biết tại sao. Bình thường những chuyện em không dám nói, không tiện nói với người khác nhưng với anh thì em lại luôn dễ dàng nói ra, có lẽ là vì bất kể em nói gì với anh, anh đều sẽ im lặng nghe em nói hết, trò chuyện với anh khiến em rất thoải mái. Lúc đầu, em không biết

anh là đồng nghiệp của em, em cứ nghĩ anh chỉ là một người lạ trên mạng nên nói chuyện mới thoải mái không kiêng dè, sau này biết anh là đồng nghiệp của em, những lời nên nói em đều đã nói rồi, càng không cần phải kiêng dè gì nữa.”

Hạ Mạt: “Em cũng không biết nói thế nào, tóm lại là cảm thấy anh không giống người khác, nếu anh thấy em nói chuyện với anh như vậy khiến anh thấy phiền, vậy sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Hạ Mạt nói xong, có chút căng thẳng cúi đầu nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Thực ra từ khi cô bắt đầu trò chuyện với L ngày càng vô tư, cô đã nhận ra mình coi đối phương là đối tượng để trút bầu tâm sự. Hiện nay trong xã hội mọi người đi làm đều rất mệt mỏi, ai muốn sau một ngày bận rộn về nhà lại phải nghe một người khác than thở với mình nhưng cô hoàn toàn không nghĩ đến việc những lời than thở của cô có ảnh hưởng đến tâm trạng của L hay không, cô chỉ lo trút hết cảm xúc của mình.

L: [Không cần thay đổi, cứ là chính mình, như vậy rất tốt.]

Trong lòng Hạ Mạt cảm thấy ấm áp: “Thật sao? Anh sẽ không thấy em như vậy rất bí quan sao?”

L: [Tại sao lại nói như vậy?]

Hạ Mạt mím môi, hơi do dự.

L dường như đoán được điều gì, hỏi: [Ai nói em bí quan?]

Hạ Mạt suy nghĩ một lúc, vẫn không nhận được mà kể cho anh nghe chuyện cũ này: “Hồi đại học, em có một người bạn rất thân, bọn em gần như ngày nào cũng dính lấy nhau, cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đến thư viện, cùng nhau tham gia hoạt động thực hành của trường. Bọn em thân nhau đến mức thỉnh thoảng không đi cùng nhau mà người khác thấy, thì người ta sẽ rất ngạc nhiên hỏi người kia đi đâu rồi.”

“Em và cô ấy đã hẹn sau khi tốt nghiệp sẽ thuê nhà ở cùng nhau, lúc đó bọn em là bạn thân nhất của nhau, hai đứa chơi rất vui vẻ. Em từng nghĩ bọn em sẽ làm bạn thân của nhau cả đời

nhưng kể từ khi hai đứa bắt đầu đi thực tập tìm việc, mối quan hệ của bọn em bắt đầu trở nên xa cách. Lúc đó em vào Tập đoàn Lục thị thực tập, có tổng cộng tám người cạnh tranh cùng một vị trí, ngày nào em cũng lo lắng không biết mình có thể ở lại không, áp lực rất lớn nên đã nói với cô ấy về nỗi lo lắng của mình. Vốn dĩ em nghĩ cô ấy sẽ an ủi em, vì cô ấy là bạn thân nhất của em.”

Nói đến đây, Hạ Mạt thở dài, mũi cay cay, có chút không nói nên lời.

L dường như đoán được cô đang âm thầm lau nước mắt nên đã nhắn tin cho cô: [Tự rót cho mình một cốc nước rồi từ từ nói, anh nghe.]

Hạ Mạt đột nhiên muốn rơi nước mắt hơn, lần này không phải vì tình bạn đã mất mà là vì anh.

Cô hít một hơi thật sâu, nghe lời anh, cầm cốc đi vào bếp rót một cốc nước.

Uống nửa cốc nước, bình tĩnh lại, cô tiếp tục nói: “Không ngờ cô ấy lại nói với em rằng không hiểu tại sao em lại có áp lực. Lý lịch của em vốn là tệ nhất trong tám người, có thể cùng họ vào Tập đoàn Lục thị thực tập, em nên mừng vì mình may mắn, chứ không phải lo lắng không biết có thể ở lại không, vì đây vốn là chuyện không thể. Được vào Tập đoàn Lục thị thực tập, để lý lịch của mình thêm phần sáng giá vốn đã là may mắn rồi. Cô ấy nói em nên biết đủ, em như vậy là đặt mục tiêu quá cao, tạo cho mình quá nhiều áp lực, cô ấy trò chuyện với em cũng bị em ảnh hưởng tâm trạng làm cho không vui. Cô ấy nói em ngày nào cũng quá bi quan, khi trò chuyện với em cô ấy không biết nói gì, sau đó dần dần bọn em không còn trò chuyện nữa.”

Hạ Mạt nhẹ nhàng thở ra: “Thực ra cô ấy nói cũng không sai, em đúng là người tệ nhất trong tám người, họ ít nhất cũng là trình độ nghiên cứu sinh, chỉ có em là cử nhân, em có thể vào Tập đoàn Lục thị thực tập đều là may mắn nhưng bị bạn thân nhất nói như vậy, em vẫn rất buồn, lúc đó em đã nhin một bụng tức, tự nhủ với bản thân, chắc chắn phải cố gắng ở lại Tập đoàn Lục thị.”

L: [Em đã thành công.]

Hạ Mạt cảm thán: “Đúng vậy, em đã thành công ở lại Tập đoàn Lục thị nhưng em không còn dám tùy tiện nói với người khác về áp lực của mình nữa, cho đến khi em gặp anh, mỗi lần kể với anh những chuyện không vui gặp phải trong cuộc sống, anh đều không chê em bi quan.”

L: [Em vì lời nói của người khác mà kìm nén bản thân mình sao?]

Hạ Mạt phản bác anh: “Cô ấy không phải người khác, cô ấy là bạn thân nhất của em.”

“Từng là.” Hạ Mạt buồn bã bổ sung.

Bên kia, Lục Nghiễn Lễ nghe xong lời cô kể, nhất thời không nói nên lời.

Trên thương trường anh đã quen với sự gian dối, rất nhiều chuyện chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể hiểu rõ nhưng bình phẩm về một người chưa từng gặp mặt, không phải là phong cách của anh.

Anh tháo cặp kính gọng vàng trên sống mũi, đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, chậm rãi gõ chữ: [Cô ấy nói em bi quan, em có thấy cô ấy nói đúng không?]

Hạ Mạt: [Lúc đó đúng là em đã rất bi quan.]

L: [Cô ấy nói em không thể ở lại Tập đoàn Lục thị, cô ấy nói đúng không?]

Hạ Mạt như có điều ngộ ra.

L: [Con người là những cá thể độc lập, mỗi người đều có phong cách xử sự riêng, cô ấy không thích em chia sẻ cuộc sống của em với cô ấy, không có nghĩa là người khác cũng không thích. Không cùng quan điểm, không cùng chí hướng thì không thể nói chuyện. Em cứ là chính mình, sẽ có người cùng chung chí hướng, cùng em đi trên một con đường.]

Hạ Mạt: [L, anh thật biết cách an ủi người khác.]

L: [Còn thấy là vấn đề của mình không?]

Hạ Mạt: [Không thấy nữa.]

L một lần nữa nhấn mạnh: [Là chính mình.]

Hạ Mạt: [Thực ra... thực ra em đã biết từ rất lâu rồi, tình bạn này kết thúc, không phải vấn đề của em, vì sau khi em và cô ấy không liên lạc nữa, em phát hiện cô ấy cũng đã nộp hồ sơ vào Tập đoàn Lục thị nhưng không trúng tuyển.]

Vì bản thân không trúng tuyển vào Tập đoàn Lục thị nên mới cho rằng lời tâm sự của bạn là khoe khoang, từ đó mới nói ra những lời cay nghiệt.

Lục Nghiễn Lễ sớm đoán được là như vậy: [Đồ ngốc.]

Hạ Mạt bị anh chế giễu, không phục: [Em ngốc ở chỗ nào?]

L: [Vì người không quan tâm đến mình mà rơi nước mắt, không khóc thì là gì nữa?]

Hạ Mạt tự biện hộ cho mình: [Đó là trọng tình trọng nghĩa, chứ không phải là khóc.]

L không tranh cãi với cô: [Ừ.]

Hạ Mạt có cảm giác được chiều chuộng và cưng chiều, dường như bất kể cô nói gì, cho dù trong lòng L không đồng ý với lời cô nói, anh cũng sẽ thuận theo mà nói một câu, em nói đúng.

Nỗi buồn khi nhớ lại chuyện cũ tan biến hết, Hạ Mạt lấy lại tâm trạng vui vẻ, cười nói với L: [L, bây giờ em đột nhiên rất muốn gặp anh, em thấy anh là một người đàn ông dịu dàng, tự chủ, điềm đạm, tính tình rất tốt.]

L dường như không muốn gặp cô, chuyển chủ đề: [Bữa tối anh đặt cho em đã đến chưa?]

Hạ Mạt định nói chưa, còn chưa nhận được điện thoại của nhân viên giao hàng thì chuông điện thoại đúng lúc này reo lên.

Hạ Mạt nghe điện thoại, báo cho đối phương địa chỉ cụ thể của mình, bảo người ta mang cơm lên.

Tắt điện thoại của nhân viên giao hàng, Hạ Mạt trả lời tin nhắn của L: [Đã đến dưới chung cư rồi, sắp mang lên ngay đây.]

L: [Ừ.]

[Anh đã ăn chưa?] Hạ Mạt hỏi anh.

L: [Chưa.]

Hạ Mạt hỏi: [Anh đang bận làm việc sao?]

L: [Đang trò chuyện với em.]

Tim Hạ Mạt không kịp được mà đập nhanh hơn: [Em vừa chụp một bức ảnh chụp chung với hoa hồng, anh muốn xem không?]

L: [Được.]

Hạ Mạt gửi bức ảnh vừa chụp cho anh, hỏi anh: [Đẹp không?]

Tiếng chuông cửa vang lên, Hạ Mạt đứng dậy khỏi ghế sofa, đi mở cửa lấy đồ ăn.

L đã đặt cho cô mấy món xào, chủ yếu là thanh đạm, hai món xào, hai suất cơm, anh biết bây giờ cô ở chung với bạn nên đã đặt thêm phần của Diệp Dao Dao.

Cùng với bữa tối, còn có một hộp thuốc gia đình, bên trong có đủ các loại thuốc thông thường như cảm cúm, sốt, ho, dị ứng.

Hạ Mạt cầm điện thoại lên, thấy tin nhắn hỏi anh có đẹp không của cô vẫn chưa được anh trả lời nhưng với hiểu biết của cô về L, anh sẽ không trả lời loại câu hỏi này.

Hạ Mạt chỉ tùy tiện trêu chọc, không mong anh sẽ trả lời cô là đẹp.

[Em lấy được bữa tối rồi, cũng lấy được hộp thuốc rồi. L, em tuyên bố, ưu điểm của anh lại tăng thêm một điều, đó là chu đáo.]

L: [Anh không biết em thích ăn gì.]

[Chỉ cần là anh gọi thì em đều thích ăn nhưng anh gọi nhiều quá.] Hạ Mạt cố tình hỏi: [Sao anh còn gọi hai suất cơm thế?]

L: [Không phải bạn em ở cùng với em à?]

[Đúng rồi, cô ấy ở nhà em nhưng tối nay không về nhà ăn. Trời mưa to thế này, bạn trai cô ấy lái xe đến công ty đón tan làm rồi, hôm nay cô ấy ăn ở ngoài.]

Hạ Mạt thở dài: [Ôi, không biết đến bao giờ em mới được cùng bạn trai dùng bữa tối nhỉ.]

L nghe ra ý đồ của cô, vòng vo cứu nước: [Ảnh đẹp.]

Hạ Mạt không dễ bị lừa: [Ảnh đẹp là vì em đẹp, em đẹp như vậy, sao anh không muốn gặp em?]

L im lặng hồi lâu: [Gặp rồi em sẽ thất vọng.]

Hạ Mạt ngẩn ra: [Gặp rồi sao lại thất vọng?]

L không trả lời câu hỏi này của cô.

Hạ Mạt suy nghĩ một chút rồi nói: [Em không biết tại sao anh lại nghĩ em gặp anh sẽ thất vọng, ấn tượng của em về anh rất tốt, dịu dàng, chu đáo, rất có phong độ của một quý ông. Em rất có cảm tình với anh, nếu không thì cũng sẽ không muốn anh làm bạn trai mà còn chưa nhìn thấy ảnh. Em rất muốn gặp anh, em nghĩ em sẽ không thất vọng.]

L: [Để thêm một thời gian nữa đi.]

[Bao lâu nữa?] Hạ Mạt hỏi.

L dường như rất không tự tin, không cho cô thời gian chính xác: [Anh không chắc.]

Hạ Mạt cảm thấy anh như đã chắc chắn rằng sau khi gặp mặt cô chắc chắn sẽ không thích anh nữa. Anh vừa an ủi cô lâu như vậy, cô thực sự có cảm tình với anh nên không muốn anh tự ti buồn bã, Hạ Mạt đảo mắt nghĩ cách dỗ dành anh.

“Anh~, anh đừng không tự tin. Trong lòng em, anh là một người đàn ông rất ưu tú, một người đàn ông như anh, sau khi gặp mặt em chỉ muốn nhào vào lòng anh hôn anh đến chết, sao có thể không thích anh được chứ.”

L im lặng vài phút, trả lời cô: [Nhớ lấy lời em nói nhé.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 28

DTV-EBOOK

Câu trả lời của L đã khiến cuộc trò chuyện vốn dĩ chỉ là sự trêu đùa đơn phương từ phía Hạ Mạt cuối cùng cũng lộ ra bầu không khí mập mờ giữa hai người.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt cảm nhận một cách rõ ràng cảm xúc và sự mất kiểm soát đầy vô thức từ phía L. Qua màn hình, Hạ Mạt hoàn toàn không sợ hãi “lời cảnh báo” ẩn ý trong lời nói của anh. Nụ cười lan tỏa trên khuôn mặt cô, trái tim như lơ lửng trên những tầng mây.

Cô cầm chặt điện thoại, khóe môi bất giác nhếch lên một cách vô tư. Lời nói của cô cũng táo bạo hơn, cô khiêu khích anh: “Đương nhiên em sẽ nhớ những gì mình nói chứ. Chỉ sợ có người nhất gan, đến khi cô gái mình thích đã đưa tận tay, vậy mà vẫn không dám gặp.”

L: [Đừng nói trước như vậy, kéo đến lúc gặp mặt, người hoảng sợ chạy trốn lại là em.]

Hạ Mạt không hiểu tại sao anh lại nghĩ rằng cô sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy.

Tạm thời không bàn đến việc cô không nghĩ ngoại hình của anh tệ đến mức khiến cô không thể chấp nhận được, ngay cả khi anh thật sự không đạt mức trung bình về nhan sắc, thì cách anh nói chuyện và cư xử đã gây ấn tượng tốt đẹp với cô cũng đủ để bù đắp khuyết điểm về ngoại hình. Nếu sau khi gặp mặt, cô thật sự không thể chấp nhận được diện mạo của anh, muốn đổi ý, không tiếp tục với anh nữa thì sự giáo dỡng và phép lịch sự trong lần gặp đầu tiên cô cũng không thể đánh mất.

Ít nhất, cô vẫn sẽ lịch sự ăn xong bữa ăn, dù thế nào đi nữa cũng không có chuyện quay đầu bỏ chạy ngay khi vừa gặp mặt.

“Em chạy trốn thì được gì chứ?” Hạ Mạt nhướn mày, mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ em còn sợ anh ăn thịt em sao?”

Lần này L không né tránh sự khiêu khích của cô bằng cách im lặng mà đáp trả thẳng thắn: [Chưa chắc là sẽ không đâu.]

Hạ Mạt hoàn toàn không ngờ tới câu trả lời của anh, bối rối trong chốc lát. Trong đầu cô bất giác hiện lên vài hình ảnh khiến vành tai cô nóng lên, có phần không biết phải phản ứng thế nào. Cô vội chuyển chủ đề: "Em phải ăn cơm rồi, nói chuyện với anh sau nhé."

L: [VẬY MÀ ĐÃ XẤU HỔ RỒI SAO?]

Anh dùng chính lời trêu chọc trước đó của cô để chế giễu cô.

Hạ Mạt dần rơi vào thế yếu, nhưng vẫn cứng miệng đáp: "Ai xấu hổ chứ, cơm mang đến từ lâu rồi, em mà không ăn sớm thì sẽ nguội mất, anh nỡ để em ăn cơm nguội sao?"

L không trêu cô nữa: [ĂN ĐI.]

Hạ Mạt lại không nhịn được hỏi: "Thế anh định khi nào ăn cơm?"

L: [MỘT LÁT NỮA.]

Hạ Mạt: “Là vì cơm đặt chưa tới, hay đang bận làm việc vậy?”

L: [Có việc cần xử lý.]

Hạ Mạt: “À à, vậy anh làm việc đi, làm xong nhớ ăn cơm sớm nhé. Em không làm phiền nữa.”

“Lại đang nhắn tin với ai mà cười vui thế kia?”

Diệp Dao Dao đẩy cửa bước vào vừa vặn nhìn thấy Hạ Mạt đang ngồi ở bàn ăn, tay cầm điện thoại, khóe môi và ánh mắt đều không giấu nổi nét tươi vui.

Hạ Mạt rời mắt khỏi điện thoại, ngẩng đầu hỏi: “Sao cậu về sớm vậy? Không phải Đồng Chiêu đã đến công ty đón cậu sao?”

Diệp Dao Dao đặt túi lên tủ ở lối vào, cúi xuống thay giày: “Hôm nay mưa to quá, tối còn có bão nữa. Tớ sợ ở ngoài lâu thì anh ấy về sẽ bất tiện, nên ăn xong tớ bảo anh ấy về luôn rồi.”

Diệp Dao Dao đi dép lê từ cửa vào phòng khách, nhìn thấy bó hoa gần như chiếm trọn cả phòng khách liền ngạc nhiên thốt lên: “Ai tặng cậu bó hoa to thế này? Là L à?”

Hạ Mạt cười gật đầu: “Anh ấy vừa bảo người mang tới. Bữa tối cũng là anh ấy đặt luôn.”

Cô chỉ tay vào bàn ăn trước mặt, nói: “Cậu có muốn ăn thêm chút không? Anh ấy không biết hôm nay cậu không ăn ở nhà, nên đã đặt cả phần của cậu nữa.”

Diệp Dao Dao liếc qua bàn ăn, thấy có cả món nhạt lẫn món cay. Nhà hàng cô ấy đến tối nay toàn phục vụ món ngọt, không hợp khẩu vị của cô ấy nên cô ấy ăn không no. Cô ấy cũng chẳng khách sáo với Hạ Mạt: “Được, tớ ăn thêm chút.”

Cô ấy vào bếp rửa tay, sau đó ngồi xuống đối diện Hạ Mạt. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Mạt trắng hồng rạng rỡ, khóe mắt hơi ửng đỏ, Diệp Dao Dao nhướn mày nói: “Mạt Mạt, cậu có biết bây giờ trông cậu rất then thùng không?”

Hạ Mạt ngẩng đầu lên: “Có sao?”

Diệp Dao Dao cầm ly nước trước mặt, uống một ngụm rồi nói: “Có sao? Cậu tự vào phòng tắm soi gương xem mặt mình bây giờ đi. Trán cậu chỉ thiếu mỗi việc viết ba chữ “Tôi đang yêu” thôi đấy.”

Nghe cô ấy nói vậy, Hạ Mạt cũng tò mò không biết mặt mình đỏ đến mức nào. Quả thật cô cảm nhận được hai má mình đang hơi nóng lên.

Đặt đĩa xuống, Hạ Mạt đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trong gương phía trên bồn rửa tay phản chiếu gương mặt cô. Hai bên má vẫn còn ửng đỏ chưa tan hết, khóe mắt phớt hồng. Đúng như lời Diệp Dao Dao nói, trông cô rất thẹn thùng, cả người toát lên vẻ đang yêu.

Khi trở lại bàn ăn, Diệp Dao Dao hỏi: “Hai người có hẹn khi nào gặp mặt chưa?”

Hạ Mạt đáp: “Anh ấy nói qua một thời gian ngắn nữa.”

Diệp Dao Dao: “Qua một thời gian ngắn nữa là bao lâu?”

Hạ Mạt: “Anh ấy bảo không chắc, tớ có cảm giác anh ấy vẫn chưa sẵn sàng để gặp tớ.”

Diệp Dao Dao cạ lời: “Anh ta là đàn ông, có gì mà phải chuẩn bị? Một cô gái xinh đẹp ngọt ngào thế này muốn gặp và hẹn hò với anh ta, vậy mà anh ta còn không sốt ruột, không nôn nóng đến mức ngứa ngáy trong lòng.”

Hạ Mạt nói chuyện thay L: “Hình như anh ấy cảm thấy mình không đủ đẹp trai, sợ tớ sẽ không thích vẻ ngoài của anh ấy, gặp mặt rồi sẽ thất vọng.”

Diệp Dao Dao chặc một tiếng, chống cằm nhìn cô: “Bệnh anh ta rồi à?”

Hạ Mạt giải thích: “Tớ đâu có bệnh, chỉ là anh ấy tự nói với tớ như vậy, nói rằng tớ sẽ thất vọng khi gặp mặt.”

Diệp Dao Dao suy nghĩ rồi nói: “Không lẽ anh ta xấu đến mức không thể nhìn nổi sao?”

“Không thể nào.” Hạ Mạt không cần nghĩ, lập tức phản bác: “Cách anh ấy nói chuyện và cư xử không giống người có ngoại hình xấu.”

Diệp Dao Dao càng cạ lời: “Chị em ơi, mình đừng để tình yêu làm mờ lý trí nữa được không? Cách nói chuyện và cư xử thì liên quan gì đến ngoại hình chứ?”

Hạ Mạt nhe nhai lời một chút, rồi nói: “Dù sao thì tớ cảm thấy L chắc chắn không tệ về ngoại hình. Anh ấy là một người rất tự giác và kỷ luật. Có lẽ chỉ là do anh ấy tự đặt yêu cầu cao với bản thân nên mới thiếu tự tin.”

“Chuyện đó cũng có khả năng.” Diệp Dao Dao suy đoán: “Có thể vì cậu quá xinh đẹp. Những người đàn ông có ngoại hình trung bình khi đối diện với cậu sẽ dễ tự ti, nghĩ rằng một cô gái xinh đẹp như cậu lại còn là thư ký của tổng giám đốc một tập đoàn lớn thì tiêu chuẩn chọn bạn trai chắc chắn rất cao. Dù sao,

trong mắt L, cậu là kiểu phụ nữ đến cả một người cực phẩm như tổng giám đốc Lục mà cũng không rung động nên anh ta lo cậu không để mắt tới mình, vậy cũng dễ hiểu.”

Hạ Mạt đáp: “Thôi không nghĩ nữa, chờ sau này gặp mặt anh ấy là biết ngay thôi.”

Diệp Dao Dao nói: “Nếu có thể gặp mặt thì cậu nên giục anh ta nhanh chóng hẹn gặp đi. Con người trên mạng và ngoài đời thực khác nhau lắm. Dù nói chuyện trên mạng có hợp đến đâu, khi ra đời thực có khi lại chẳng nói được câu nào. Cậu và L đã nói chuyện trên mạng một thời gian dài rồi, gặp mặt trực tiếp sẽ hiểu rõ nhân cách của anh ta hơn. Tiếp tục nói chuyện trên mạng chỉ tổ tốn thời gian.”

Hạ Mạt nhạy cảm nhận ra điều gì đó: “Cậu và Đồng Chiêu có chuyện gì à?”

Diệp Dao Dao cầm đũa chọc vào cơm, nói: “Hôm nay ăn cơm với tớ, anh ấy cứ mãi chơi điện thoại. Tớ nói chuyện mấy lần mà anh ấy không nghe thấy, tâm trí hoàn toàn không đặt ở tớ. Tớ cứ cảm thấy có gì đó không ổn nhưng lại không nói rõ được là gì. Có

lẽ đang yêu thì ai cũng hay nghi ngờ vớ vẩn thôi. Mưa to thế mà anh ấy vẫn lái xe đến đón tớ, chắc không có vấn đề gì đâu.”

Hạ Mạt chưa từng gặp Đồng Chiêu, cũng không rõ tình hình cụ thể giữa Diệp Dao Dao và anh ta nên không tiện phán đoán: “Cậu cứ hẹn gặp anh ta nhiều hơn, quan sát thêm. Nếu thật sự có vấn đề gì, thì nên sớm dừng lại để tránh tổn thất, rút lui càng nhanh càng tốt.”

Diệp Dao Dao gật đầu: “Cậu cũng nên sớm gặp mặt L đi. Nói chuyện trên mạng lúc nào cũng thấy hoàn hảo, ân cần chu đáo, nhưng khi gặp trực tiếp có thể sẽ khác hẳn đấy.”

Hạ Mạt mỉm cười: “Tớ biết rồi, tớ sẽ giục anh ấy hẹn gặp sớm.”

Tối nay Hạ Mạt vẫn còn công việc chưa xử lý xong, nên sau bữa tối cô ôm máy tính ra bàn làm việc để tăng ca. Đến khi xong việc thì đã là 12 giờ rưỡi. Cô vươn vai, ngả người ra sau dựa vào ghế, cầm ly nước trước mặt lên nhấp một ngụm. Sau đó, cô lấy điện thoại, chụp một bức ảnh selfie và gửi cho L.

Hạ Mạt: [Tiểu Hạ bị công việc chà đạp.]

L có lẽ cũng đang tăng ca, vài giây sau đã trả lời: [Vất vả cho em rồi.]

Hạ Mạt: [L, câu trả lời của anh không hề giống lời an ủi từ bạn trai chút nào.]

L: [?]

Hạ Mạt: [Bạn trai an ủi bạn gái làm việc khuya vất vả ít nhất cũng phải thêm một cái tên thân mật, chẳng hạn như cục cưng vất vả rồi, bảo bối vất vả rồi gì đó.]

L không nói gì, Hạ Mạt tiếp tục tố cáo anh: [Ba chữ vất vả rồi lạnh như băng này giống như sếp đang trả lời nhân viên vậy.]

Hạ Mạt gửi một biểu tượng tức giận cho anh.

L hỏi cô: [Giống như sếp của em à?]

Hạ Mạt giả vờ giận dỗi: [Đúng thế, ba chữ văt vả rồi lạnh như băng không có chút cảm xúc nào khiến em cảm giác như là tổng giám đốc Lục đang trả lời tin nhắn của em vậy, em chẳng muốn nói chuyện với anh nữa đâu.]

Cô gần đây thường báo cáo công việc với tổng giám đốc Lục, đôi khi tổng giám đốc Lục sẽ trả lời cô với ba chữ văt vả rồi.

Cửa sổ trò chuyện rơi vào im lặng nhưng phía trên vẫn nhấp nháy chữ đối phương đang nhập...

Có lẽ anh ấy đang suy nghĩ xem nên gọi cô như thế nào thì tốt, chữ đang nhập phía trên nhấp nháy một lúc hơn năm phút.

L: [Cực cứng văt vả rồi.]

Hạ Mạt mỉm cười, gửi tin nhắn thoại cho anh: “Anh cũng văt vả rồi, anh yêu, nghỉ ngơi sớm nhé, chúc anh ngủ ngon.”

L: [Chúc em ngủ ngon.]

...

Sáng hôm sau, tại Tập đoàn Lục thị.

Trong phòng giải khát, Hạ Mạt cảm thấy căng thẳng, đứng cạnh máy pha cà phê chờ đợi.

Tối qua, vì trò chuyện với L mà cô tạm thời quên đi chuyện tối hôm trước khi cô say rượu, tổng giám đốc Lục là người bế cô ra khỏi câu lạc bộ. Cô còn cản tay tổng giám đốc Lục, chuyện này khiến cô cảm thấy phiền muộn trong lòng mấy ngày nay.

Hôm nay vừa vào văn phòng, cảnh tượng mà Trần Thành kể lại về những việc cô làm khi say rượu tối qua lại hiện lên trong đầu cô. Mới vừa rồi, khi tổng giám đốc Lục đến công ty, khi đi qua chỗ làm của cô, ánh mắt cô không tự chủ được mà liếc về phía tay anh.

Vết tích trên mu bàn tay anh hôm nay nhạt đi rất nhiều so với hôm qua nhưng vẫn có thể nhìn ra là vết cắn. Khi cô đến công ty

hôm nay, cô đã lén cắn thử tay mình một chút, cảm thấy rất đau mới chịu buông ra. Tuy nhiên, vết cắn trên tay cô biến mất chỉ trong vài phút, không còn dấu vết gì.

Vết cắn trên tay tổng giám đốc Lục mấy ngày nay vẫn chưa hết, không biết cô đã cắn anh mạnh như thế nào.

Tổng giám đốc Lục thế mà lại không trách cô, nếu nói sếp Lục không có gì ý gì đặc biệt với cô thì ngay cả cô cũng không tin.

Sự lo lắng khiến Hạ Mạt làm rơi một chiếc cốc, khi đang dọn dẹp mảnh vỡ, ngón trỏ của cô không cẩn thận bị mảnh vỡ cắt phải, cô cau mày, không biết làm sao để đối mặt với tổng giám đốc Lục sau này.

Hôm qua không biết tay của tổng giám đốc Lục do cô cắn nên cũng không có gì, nhưng hôm nay đã biết rồi, vậy cô có nên xin lỗi tổng giám đốc Lục không?

“Thư ký Hạ.” Hứa Tương Tương bưng cốc vào phòng giải khát rót nước, thấy Hạ Mạt đang mất tập trung, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô: “Chị đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Mạt hoàn hồn mới nhận ra máy pha cà phê đã ngừng hoạt động, cô tắt nguồn, nói: “Không có gì.”

Hứa Tương Tương ngáp một cái, cầm cốc nước đứng bên cạnh Hạ Mạt uống một ngụm rồi suy nghĩ một chút: “Chắc là tối qua chị không ngủ ngon đúng không? Em thấy hôm nay chị trông không được khỏe lắm.”

“Chắc vậy.”

Hạ Mạt rót đầy một cốc cà phê, hỏi cô ấy: “Em có cần cà phê không?”

Hứa Tương Tương lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn, em không thích uống cà phê.”

Hạ Mạt gật đầu, cầm cà phê đi đến văn phòng của Lục Nghiễn Lễ. Đến trước cửa văn phòng, cô hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại biểu cảm khuôn mặt rồi gõ cửa với vẻ mặt thoải mái.

“Vào đi.”

Giọng nói của Lục Nghiễn Lễ truyền đến tai cô, Hạ Mạt lại vô thức căng thẳng, cô hít thở đều để bình tĩnh lại rồi đẩy cửa bước vào văn phòng.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 29

DTV-EBOOK

Lục Nghiễn Lễ đang cúi đầu xem tài liệu, không ngẩng đầu lên.

Hạ Mạt lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng, đặt cà phê lên bàn làm việc.

Đang chuẩn bị rời đi, Lục Nghiễn Lễ đưa cho cô một tài liệu, nói: “Đưa tài liệu này cho bộ phận kỹ thuật.”

“Vâng, tổng giám đốc Lục.” Hạ Mạt đưa tay nhận tài liệu.

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn tay cô, thấy có miếng băng cá nhân, hỏi: “Tay bị sao vậy?”

Hạ Mạt ngẩn người một chút, mặc dù trong lòng cô biết tổng giám đốc Lục có ý với mình nhưng khi thực sự nhận ra sự quan tâm của anh lại khiến cô cảm thấy rất không thoải mái. Cô vô thức giấu tay ra sau lưng, giọng điệu bình tĩnh: “Không có gì.”

Về việc vô tình làm vỡ một cái cốc và bị thương tay khi nhặt mảnh vỡ, Hạ Mạt không muốn nói với Lục Nghiễn Lễ, cô cũng cảm thấy không thích hợp.

Lục Nghiễn Lễ có vẻ như hiểu được suy nghĩ của cô, nhẹ nhàng nói: “Ra ngoài đi.”

Hạ Mạt cầm tài liệu đi đến bộ kỹ thuật, khi trở về từ bộ kỹ thuật, cô vừa đúng lúc gặp phải Diệp Tuần trong thang máy.

Diệp Tuần hôm nay đến gặp Lục Nghiễn Lễ để bàn công việc, đồng thời cũng nhân dịp này xin lỗi Hạ Mạt về chuyện Diệp Uyển cố ý ép cô uống rượu lần trước ở câu lạc bộ.

"Thư ký Hạ." Diệp Tuần rất thân thiện với Hạ Mạt, chủ động chào hỏi.

Hạ Mạt lúc này đang suy nghĩ điều gì đó, thang máy mở ra, khi nhìn thấy Diệp Tuần, cô lập tức mỉm cười: “Tổng giám đốc Diệp.”

Diệp Tuấn hỏi: “Thư ký Hạ, cô vừa từ đâu về vậy?”

Hạ Mạt trả lời: “Vừa đi tới bộ phận kỹ thuật đưa tài liệu.”

Diệp Tuấn cảm thấy bất bình dùm cô: “Sao Nghiên Lễ lại để thư ký Hạ làm việc nặng thế?”

Hạ Mạt: “...”

Đưa tài liệu có thể coi là công việc nặng sao? Cô là thư ký của tổng giám đốc Lục, không làm việc này thì làm gì?

Nụ cười trên mặt Hạ Mạt không thay đổi, cô không tiếp tục câu chuyện này mà chuyển đề tài: “Tổng giám đốc Diệp, lát nữa anh muốn uống chút gì không?”

Diệp Tuấn đáp: “Nước lọc là được.”

Hạ Mạt gạt đầu nhẹ, thang máy đến tầng, cô làm một động tác mời, để Diệp Tuần ra trước: “Tổng giám đốc Diệp.”

Ra khỏi thang máy, Hạ Mạt vừa định dẫn Diệp Tuần đi về văn phòng Lục Nghiễn Lễ thì Diệp Tuần gọi cô lại: “Thư ký Hạ, xin dừng bước.”

Hạ Mạt quay đầu nhìn anh ấy.

"Tôi muốn thành khẩn xin lỗi thư ký Hạ từ sớm mà hôm kia tôi đến cô lại không có mặt, tối hôm đó ở nhà hàng gặp cô, bạn trai của cô cũng ở bên nên không tiện."

Diệp Tuần nói rất nghiêm túc và chân thành: “Ngày hôm đó ở câu lạc bộ là do Diệp Uyển làm việc thiếu suy nghĩ. Là anh trai của con bé, tôi không quản lý tốt, tôi thay mặt Diệp Uyển xin lỗi thư ký Hạ.”

Hạ Mạt vội vàng nói: “Tổng giám đốc Diệp, anh không cần phải nói vậy đâu, cô Diệp chỉ nghe nói tôi rượu uống tốt nên mời tôi uống mấy ly thôi. Do tửu lượng tôi kém, không chịu được mấy ly đã say và làm trò cười, không liên quan đến cô Diệp.”

Diệp Tuấn nói: “Thư ký Hạ không cần phải bao che cho con bé, tính tình nó kiêu căng, bị gia đình chiều hư lâu rồi.”

Hạ Mạt không bình luận gì thêm.

Trên đường từ hành lang đến văn phòng, Diệp Tuấn hỏi Hạ Mạt: “Thư ký Hạ, bạn trai của cô làm việc ở đâu?”

Hạ Mạt đáp: “Anh ta không phải là bạn trai của tôi nữa.”

Diệp Tuấn nhướn mày: “Chia tay rồi?”

Hạ Mạt ừ một tiếng.

Diệp Tuấn an ủi cô: “Thư ký Hạ đừng buồn, bạn trai cũ của cô có vẻ không hợp với cô, thư ký Hạ sẽ gặp được người tốt hơn.”

Hạ Mạt gật đầu, giọng nói bình tĩnh: “Cảm ơn tổng giám đốc Diệp.”

Cô dẫn Diệp Tuần đến trước cửa văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, gõ cửa và nói: “Sếp Lục, tổng giám đốc Diệp đã đến.”

Lục Nghiễn Lễ đáp một tiếng vào.

Hạ Mạt quay lại nhìn Diệp Tuần, mời anh ấy vào.

Hạ Mạt quay người đi ra phòng giải khát để rót nước. Diệp Tuần đợi cô đi xa rồi mới quay sang nhìn Lục Nghiễn Lễ nhướng mày: “Nghiễn Lễ, thư ký Hạ và bạn trai cô ấy chia tay rồi, cậu có biết chuyện này không?”

Lục Nghiễn Lễ giữ vẻ mặt lãnh đạm, không trả lời anh ấy.

Diệp Tuần nheo mắt, quan sát Lục Nghiễn Lễ: “Cậu không quan tâm sao?”

Lục Nghiễn Lễ đáp, giọng lạnh nhạt: “Đó là chuyện riêng của thư ký Hạ.”

Diệp Tuần lắc đầu một cái: “Cậu cứ giả vờ đi, hôm đó ở nhà hàng gặp thư ký Hạ và bạn trai cô ấy, ánh mắt của cậu như muốn lao vào cắt cổ bạn trai người ta. Giờ thư ký Hạ chia tay rồi, chắc trong lòng cậu đang vui mừng lắm.”

Lục Nghiễn Lễ liếc anh ấy một cái: “Đó không phải là bạn trai cô ấy.”

“Đúng, đúng, chia tay rồi, không thể gọi là bạn trai nữa, phải gọi là bạn trai cũ mới đúng.” Diệp Tuần như phát hiện ra một điểm yếu của Lục Nghiễn Lễ, cười nhạo: “Ngay cả việc gọi bạn trai của thư ký Hạ cậu cũng để bụng mà còn giả vờ không quan tâm.”

Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài, Lục Nghiễn Lễ liếc anh ấy một cái, ánh mắt cảnh cáo. Diệp Tuần biết ý, lập tức ngưng bốn cột rồi không nói gì thêm.

Khi Hạ Mạt bưng nước vào văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, cô thấy anh và Diệp Tuân một người ngồi sau bàn làm việc, một người dựa vào ghế sofa, cả hai không ai lên tiếng, không khí như trở nên đóng băng.

Cô đặt nước vào tay của Diệp Tuân và Lục Nghiễn Lễ, không quan tâm liệu hai vị tổng giám đốc này có xảy ra bất đồng ý kiến hay không, chỉ lặng lẽ bước nhanh ra khỏi văn phòng của Lục Nghiễn Lễ.

Quay lại vị trí làm việc, Hạ Mạt mở lịch trình của sếp từ tệp tin trên máy tính, lướt qua các email và tin nhắn WeChat để cập nhật thông tin về lịch trình mới.

Công việc này cô làm rất thuần thục nên nhanh chóng hoàn thành. Lục Nghiễn Lễ và Diệp Tuân còn đang trao đổi công việc trong phòng, không liên quan đến cô, Hạ Mạt liền mở máy ảnh trên điện thoại, chụp một bức ảnh ngón tay đang dán băng cá nhân và gửi cho L để tìm sự an ủi.

Hạ Mạt: [Em bị thương rồi. [Khóc òa]]

Vào giờ này, cô nghĩ rằng L đang làm việc nên sẽ không trả lời nhanh. Hạ Mạt định để điện thoại xuống để sắp xếp tài liệu thì thấy trên màn hình xuất hiện dòng chữ đang nhập...

L: [Sao lại bị thương vậy?]

Hạ Mạt lập tức làm bộ đáng thương: [Sáng nay khi pha cà phê, em vô tình làm vỡ cốc, khi nhặt mảnh vỡ bị cắt tay, đau lắm, chảy rất nhiều máu.]

L: [Vết thương sâu không? Nếu sâu thì đi bệnh viện kiểm tra một chút.]

Hạ Mạt: [Vết thương không sâu lắm đâu.]

Đi bệnh viện có lẽ đã lành rồi.

Hạ Mạt: [Nhưng thật sự là chảy rất nhiều máu, mà lại đau lắm, cần anh thôi mới hết đau.]

L: [Tối nay anh đặt cho em một bát canh bồ câu.]

Hạ Mạt: [Em không muốn uống canh bồ câu, em chỉ cần anh thối thôi.]

L không trả lời nữa.

Hạ Mạt tố cáo anh: [Lòng dạ sắt đá, người ta yếu đuối đáng yêu như vậy bị thương nặng thế mà anh không thấy đau lòng à, cũng không nói gì như cục cưng ơi, thối cho em gì cả.]

L dường như không chịu nổi những lời nói ngọt ngào này:
[Anh chưa bao giờ nói mấy câu như vậy.]

Hạ Mạt: [Hôm qua không phải anh đã gọi người ta là cục cưng sao? Chỉ qua một đêm mà anh đã thay lòng rồi sao? Em giận rồi, em sẽ nổi giận đấy.]

L không biết phải làm sao với cô, một lúc lâu sau mới đánh chữ: [Cục cưng, thối thôi.]

Mỗi lần nhìn anh nghiêm túc như vậy, Hạ Mạt không nhin được mà trêu đùa anh: [Anh có thể chủ động một chút không, lần nào cũng để em chỉ cách, em là con gái đây, cũng biết xấu hổ chứ.]

Trong văn phòng, Diệp Tuấn thấy Lục Nghiễn Lễ cứ cúi đầu gõ chữ mãi liền lại gần nhìn.

“Đang nói chuyện với ai thế? Tôi ngồi đây mà cậu như không nhìn thấy vậy.”

Lục Nghiễn Lễ tắt màn hình điện thoại, giọng điệu bình thản: “Tin nhắn công việc.”

Diệp Tuấn suýt nữa chửi ra tiếng: “Tôi quan tâm đến chuyện lớn cả đời của cậu mà cậu lại chạy đi nói chuyện công việc. Khó trách gần tháp cậu mà vẫn không thể hái được trứng, cậu như vậy, lần sau thư ký Hạ có yêu đương cũng không tới lượt cậu đâu.”

Lục Nghiễn Lễ ngay lập tức không vui: “Cậu nói cái gì?”

Diệp Tuấn lập tức sửa lời: “Khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô của tôi có môi trường rất tốt, hôm nay là thứ Sáu, tan làm rồi cậu có thể dẫn thư ký Hạ đi chơi hai ngày, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm đi.”

Lục Nghiễn Lễ không mấy quan tâm: “Cô ấy đi với tôi thì không thể thoải mái được.”

Diệp Tuấn: “Cô ấy ra ngoài với tư cách là thư ký đương nhiên sẽ không thể thoải mái, các cậu là quan hệ cấp trên cấp dưới, cô ấy là cấp dưới của cậu, phải làm việc cho cậu. Nếu cô ấy đi với tư cách khách của tôi, vậy thì cô ấy sẽ không phải làm việc cho cậu nữa.”

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn anh ấy.

Diệp Tuấn nói: “Mấy ngày trước Uyển Uyển làm ra chuyện vô liêm sỉ thế nên hôm nay tôi đến là để xin lỗi thư ký Hạ. Để bày tỏ lòng thành, tôi muốn mời thư ký Hạ đến khu nghỉ dưỡng của tôi chơi vài ngày, cậu thấy thế nào?”

Lục Nghiễn Lễ không nói gì.

Diệp Tuấn nói: “Tôi đây là thật lòng muốn giúp cậu, cậu chỉ cần gật đầu, tôi sẽ đi nói với thư ký Hạ luôn.”

Lục Nghiễn Lễ tựa người vào lưng ghế, im lặng vài giây, nhẹ gật đầu, nói: “Tùy cậu.”

Diệp Tuấn cười rạng rỡ, đứng dậy từ ghế sofa: “Được, tôi đi hỏi thư ký Hạ ngay.”

Diệp Tuấn mỉm cười đi ra khỏi văn phòng, đến trước bàn làm việc của Hạ Mạt, ý cười trong mắt rõ ràng: “Thư ký Hạ.”

Hạ Mạt đứng dậy khỏi ghế: “Tổng giám đốc Diệp.”

Diệp Tuấn đi thẳng vào vấn đề: “Cái chuyện Uyển Uyển làm mấy ngày trước, tôi suy đi tính lại cảm thấy chỉ một câu xin lỗi là quá nhẹ, trong lòng cảm thấy rất áy náy.”

Hạ Mạt cười nói: “Tổng giám đốc Diệp, anh đừng khách sáo, tôi thật sự không sao.”

Diệp Tuấn nói: “Tôi thật sự cảm thấy rất áy náy, muốn tặng thư ký Hạ một ít quà để bày tỏ lòng xin lỗi, nhưng lại không biết thư ký Hạ thích gì.”

Hạ Mạt đâu dám nhận quà xin lỗi của anh ấy: “Xin lỗi anh. Sếp Lục đã ra quy định là không thể nhận quà, anh đừng tặng cho tôi.”

Diệp Tuấn suy nghĩ một chút, rồi nói: “VẬY thế này đi, tôi có một khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô có đầy đủ các tiện nghi vui chơi, cô có thể đi chơi vài ngày.”

Trong lòng Hạ Mạt cảm thấy cảnh giác: “Tổng giám đốc Lục có đi không?”

Diệp Tuấn cười nói: “Tổng giám đốc Lục cũng sẽ đi, tôi mời cả hai người.”

Hạ Mạt cười còn tươi hơn cả anh ấy: “Tổng giám đốc Lục đi là để nghỉ ngơi hay là có công việc vậy ạ?”

Diệp Tuấn: “Cuối tuần này không có công việc, tôi sẽ bảo cậu ấy dời hết công việc lại, đi nghỉ ngơi hai ngày.”

Hạ Mạt mỉm cười: “Nếu đã là kỳ nghỉ thì tôi xin phép không đi cùng. Ngày mai em họ tôi sẽ đính hôn, tổng giám đốc Lục nghỉ phép, tôi vừa lúc có thể về tham dự tiệc đính hôn của em họ. Cảm ơn tổng giám đốc Diệp đã có lòng tốt, tôi xin nhận.”

Diệp Tuấn: “...”

“Nghiên Lễ, rốt cuộc thư ký Hạ chê cậu đến mức nào mà tôi vừa nói cậu đi cùng, cô ấy liền tìm lý do từ chối.”

Diệp Tuấn gặp phải thất bại với Hạ Mạt, cảm thấy rằng cuối cùng vấn đề này vẫn là vì Hạ Mạt thật sự không muốn đi chơi với Lục Nghiên Lễ.

Lục Nghiễn Lễ không nói gì, dường như đã đoán trước kết quả này.

Diệp Tuấn đã xây dựng khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô từ lâu, hôm nay đột nhiên mời Hạ Mạt đến chơi, Hạ Mạt nhìn cách anh ấy nói chuyện và biểu cảm trên khuôn mặt, chỉ một chút thôi cô đã hiểu ý đồ của anh ấy.

Trước đây, mỗi khi gặp cô, Diệp Tuấn mặc dù cũng rất thân thiện nhưng không nói quá nhiều. Nhưng vừa rồi khi mời cô đến khu nghỉ dưỡng, trong ánh mắt của anh ấy mang theo nụ cười, nụ cười ấy còn pha lẫn chút đùa cợt, rõ ràng là đã biết tổng giám đốc Lục có ý với cô, còn đang cố tình thúc đẩy chuyện này.

[L, anh định khi nào gặp em?]

L: [Anh đang cân nhắc.]

Hạ Mạt: [Có thể nhanh một chút không?]

L hỏi cô: [Có chuyện gì vậy?]

Hạ Mạt kể lại cho L về việc Diệp Tuấn muốn làm mai cô và Lục Nghiễn Lễ, mời cô đến khu nghỉ dưỡng.

Hạ Mạt: [Em muốn gặp anh trước khi tổng giám đốc Lục thổ lộ với em.]

Như thế thì cô có thể nói với Lục Nghiễn Lễ rằng mình đã có bạn trai mới trước khi anh thổ lộ tình cảm.

Phía bên kia im lặng.

Hạ Mạt biết anh rất thận trọng về chuyện gặp mặt, cô cố tình nói với anh rằng tổng giám đốc Lục muốn theo đuổi cô nhằm k*ch th*ch anh gặp cô càng sớm càng tốt, nhưng cô cũng không muốn ép anh quá mức.

Chờ một lúc, L vẫn không phản hồi,

Hạ Mạt phá vỡ không khí im lặng: [Anh yên tâm đi, dù tổng giám đốc Lục có thổ lộ với em thì em cũng sẽ không đồng ý đâu, em chỉ thích anh thôi.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 30

DTV-EBOOK

Hạ Mạt nói với Lục Nghiễn Lễ rằng em họ của cô ngày mai sẽ đính hôn, và đây không phải là cái cố bịa ra cho có. Hạ Tĩnh thực sự tổ chức lễ đính hôn vào ngày mai.

Mấy ngày trước, Lâm Ninh đã gọi điện hỏi cô liệu cuối tuần có về tham dự lễ đính hôn của Hạ Tĩnh không. Tuy nhiên, với vai trò là thư ký của Lục Nghiễn Lễ, dù là cuối tuần, Hạ Mạt vẫn phải phối hợp theo lịch trình công việc của anh, luôn trong trạng thái sẵn sàng hai mươi tư trên hai mươi tư giờ. Cô không thể tự do sắp xếp thời gian như những nhân viên bình thường khác. Vì suy nghĩ rằng cuối tuần anh có thể phát sinh công việc đột xuất cần cô hỗ trợ, nên ban đầu Hạ Mạt không định về, chỉ chuẩn bị gửi phong bì mừng cho Hạ Tĩnh vào ngày đính hôn.

Thế nhưng, vừa nãy, khi chính Diệp Tuần nói rằng cuối tuần này anh sẽ nghỉ ngơi ở khu nghỉ dưỡng ngoại ô và đã dời hết công việc sang thời gian khác, Hạ Mạt nhân cơ hội này dùng lý do về quê tham dự lễ đính hôn của Hạ Tĩnh để từ chối lời mời của anh. Điều này vừa hay giúp cô có thời gian để trở về.

Sau khi quyết định về, Hạ Mạt lập tức mở ứng dụng đặt vé tàu để tìm chuyến về quê.

Lễ đính hôn của Hạ Tĩnh sẽ diễn ra vào khoảng 12 giờ trưa mai. Từ Hải Thành đến thị trấn quê nhà của Hạ Mạt không có tuyến tàu cao tốc trực tiếp. Cô phải đi tàu đến thành phố lớn gần đó rồi bắt taxi về.

Hạ Mạt đặt vé tàu cao tốc lúc 7 giờ sáng mai. Chặng từ Hải Thành đến thành phố gần quê nhà mất khoảng ba tiếng, sau đó đi taxi thêm một tiếng rưỡi nữa, vừa khấp để kịp dự tiệc.

Tối sau khi tan làm, Hạ Mạt đến trung tâm thương mại để chọn quà cho ba mẹ. Từ khi tốt nghiệp và đi làm, mỗi lần về nhà, cô đều mua quà tặng ba mẹ. Dù lần nào ba mẹ cũng bảo cô không cần mua, khuyên cô nên để dành tiền, đừng tiêu xài hoang phí, nhưng mỗi lần nhận được quà họ vẫn rất vui.

Việc mua quà cho ba mẹ không quá khó khăn. Mấy năm gần đây, người lớn trong nhà đều thích đeo vàng. Khi đến trung tâm thương mại, Hạ Mạt vào ngay cửa hàng vàng, mua một chiếc vòng tay bằng vàng cho mẹ và một sợi dây chuyền vàng cho ba. Dây chuyền nặng hơn chiếc vòng tay một chút, sợ mẹ ganh tị, cô

lại mua thêm một đôi hoa tai vàng, tổng trọng lượng của vòng tay và hoa tai vừa bằng với dây chuyền.

Rời khỏi cửa hàng vàng, Hạ Mạt dạo quanh trung tâm thương mại, mua thêm cho ba mẹ mỗi người hai bộ quần áo.

Lúc chuẩn bị rời đi, ánh mắt Hạ Mạt bị thu hút bởi một cửa hàng quần áo nam.

Cô đứng ở cửa, nhìn qua tấm kính vào hàng áo sơ mi trắng bên trong, vô thức nhớ đến L.

Anh có dáng người rất đẹp, mặc sơ mi trắng chắc chắn sẽ rất hợp.

Hạ Mạt luôn nghĩ rằng kiểu phối đồ đẹp nhất của đàn ông chính là áo sơ mi trắng, đặc biệt là những người có khí chất như L. Sơ mi trắng sẽ càng làm nổi bật vẻ thanh lịch và sạch sẽ của họ.

Thế nhưng, quần áo trong cửa hàng này rất đắt. Vừa nãy cô đã tốn khá nhiều tiền mua quà cho ba mẹ, lương và tiền thưởng tháng này gần như đã hết. Nếu tiếp tục mua nữa thì phải dùng đến lương tháng trước. Điều này khiến Hạ Mạt chần chừ.

Nhân viên bán hàng trong cửa hàng chú ý đến ánh mắt của cô, lập tức nở nụ cười tươi, bước ra chào đón: “Cô đang muốn mua áo cho bạn trai phải không ạ?”

Hạ Mạt vô thức gật đầu theo lời cô ấy.

“Mời cô vào trong xem thêm. Hôm nay cửa hàng vừa nhập vài mẫu mới nhất, vẫn chưa kịp bày ra. Mời cô xem thử ạ.”

Nhân viên rất nhiệt tình, vừa dẫn cô vào cửa hàng đã giới thiệu vài mẫu áo.

Hạ Mạt nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại ở một chiếc áo sơ mi. Nhân viên lập tức lấy áo xuống từ giá.

“Chiếc này rất được ưa chuộng trong cửa hàng chúng tôi. Rất nhiều đôi tình nhân đến đây, các cô gái đều chọn mẫu này cho bạn trai. Nhưng hôm nay cửa hàng chỉ còn lại chiếc cuối cùng này. Không biết bạn trai cô mặc size nào, tôi sẽ kiểm tra xem có vừa không. Nếu không vừa, tôi sẽ giúp cô đặt hàng.”

Hạ Mạt không biết L mặc size nào, nhưng điều đó hiện tại không quan trọng bằng việc cô đang nhìn giá tiền.

Chiếc áo này giá hơn mười nghìn. Đúng là khá đắt, nhưng lần trước, L đã tặng cô một bó hoa rất lớn, theo ước lượng của cô, giá bó hoa đó cũng không dưới năm chữ số. Hạ Mạt không thích để người khác tiêu tiền vì mình mà bản thân không đáp lại. Có qua có lại mới hợp lẽ.

Nhân viên thấy cô đang chần chừ nhìn giá cả, đoán có lẽ vì cô cảm thấy giá cao, nên định nói thêm vài lời thuyết phục. Nhưng vừa lúc đó, cô ấy nghe Hạ Mạt nói:

“Chờ tôi chút, để tôi hỏi bạn trai tôi mặc size nào.”

Nhân viên mỉm cười: “Được ạ, cô cứ ngồi đây nhắn tin.”

Hạ Mạt ngồi xuống sofa trong cửa hàng, nhắn tin cho L.

[Anh mặc áo size bao nhiêu? Em đang ở cửa hàng quần áo nam, thấy một chiếc áo sơ mi rất hợp với anh mà không biết có vừa không.]

L trả lời ngắn gọn: [Không cần đâu.]

Hạ Mạt nhắn lại: [Em muốn tặng anh mà. Em đã chọn xong áo rồi, nhân viên cửa hàng cũng đang chờ em quyết định, không mua thì ngại lắm, rất khó xử.]

L đáp: [Với năng lực của em, chuyện nhỏ như vậy chắc chắn em xử lý được.]

Cô giục anh: [Anh nói nhanh size đi. Nếu anh không nói em sẽ mua đại đấy.]

L vẫn từ chối, bảo cô đừng mua.

Hạ Mạt dứt khoát bảo nhân viên gói chiếc áo lại. Lần trước, khi anh gửi cho cô một bức ảnh, cô đã chú ý thấy dáng người và khung xương của anh khá giống với sếp Lục. Mà vì cô biết size áo của sếp Lục nên chiếc áo này vừa đúng size đó, chắc chắn L cũng mặc vừa.

Sau khi thanh toán xong, Hạ Mạt nhắn tin xin địa chỉ của anh.

[Em đã mua rồi, anh gửi địa chỉ cho em đi.]

Lần này, Lục Nghiễn Lễ không từ chối nữa, gửi tên một khu căn hộ cho cô.

Hạ Mạt nhìn địa chỉ anh gửi, có chút ngạc nhiên: [Căn hộ này em biết, ở ngay đối diện nhà của tổng giám đốc Lục. Chẳng phải từ nhà anh đến công ty mất hơn một tiếng đi xe sao? Từ đây đến công ty chỉ mất mười phút thôi mà.]

L giải thích: [Lần trước anh đi gặp ba mẹ.]

Hạ Mạt đã hiểu ra, thì ra anh không phải vì áp lực kinh tế mà phải thuê nhà ở khu vực xa xôi, mà nhà anh ở Hải Thành giống tổng giám đốc Lục. Thường ngày ở trong căn hộ gần công ty để tiện đi làm, thỉnh thoảng mới về nhà thăm ba mẹ.

Hạ Mạt: [Căn hộ anh ở cách nhà em cũng không xa. Cuối tuần sau này em có thể hẹn anh đi uống trà chiều, rất tiện đó.]

L: [Ừ.]

Ban đầu, Hạ Mạt định gọi người giao hàng giúp mang quần áo tới căn hộ của anh. Nhưng khi rời trung tâm thương mại, chuẩn bị bắt xe về nhà, cô đột nhiên thay đổi ý định.

Căn hộ của anh không xa, cô có thể tự bắt xe mang quần áo đến, biết đâu anh mềm lòng xuống lầu gặp cô. Nghĩ vậy, Hạ Mạt đổi điểm đến trên ứng dụng gọi xe thành địa chỉ căn hộ của anh.

Mười phút sau, Hạ Mạt đứng trước cổng khu căn hộ của L và nhắn tin: “L anh đoán xem em đang ở đâu?”

Lục Nghiễn Lễ đang ngồi trong phòng làm việc, nghe giọng nói vui vẻ của cô gái qua điện thoại, không cần đoán cũng biết cô đang ở đâu.

“Em đang ở dưới nhà anh. Em mang quần áo đến cho anh, anh có muốn xuống gặp em không?”

Lục Nghiễn Lễ: [Để ở phòng bảo vệ đi.]

Hạ Mạt: “Đây là lần đầu em mua quần áo cho anh, em muốn tự tay đưa cho anh, xem anh mặc có vừa không.”

“Anh à~” Cô bất ngờ thay đổi cách xưng hô, làm nũng: “Hôm nay nóng quá, gió thổi lên mặt cũng dính dính khó chịu. Em đi giày cao gót cả ngày, chân sắp bị rộp rồi. Anh mau xuống đi, nếu anh không xuống, em sẽ đứng đây đợi anh. Anh nỡ lòng để cô gái yếu đuối như em đứng chờ dưới nhà anh giữa đêm hôm khuya khoắt thế này sao?”

Cô như đã quyết tâm, nếu anh không xuống, cô sẽ không rời đi.

Lục Nghiễn Lễ tháo kính trên sống mũi, cúi đầu nhắn tin: [Về đi.]

Hạ Mạt cứng giọng: “Em không về. Em đã đến đây rồi mà anh còn không xuống gặp em, đúng là tàn nhẫn.”

Lúc này đã 9 giờ tối, trăng sáng sao thưa, trong gió mang theo cảm giác oi bức khó chịu. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Hạ Mạt cúi đầu nhìn điện thoại, tố cáo sự vô tâm của anh.

Khu căn hộ rất yên tĩnh vào giờ này, một chiếc xe màu đen chậm rãi lăn bánh tới. Hạ Mạt ngẩng đầu khỏi màn hình, bước sang một bên để nhường đường cho xe.

Khi xe đi vào khu căn hộ, cô định tiếp tục nhắn tin cho L để cố nài nỉ. Nhưng lúc này, cô chợt thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra từ cổng của khu căn hộ đối diện.

Lục Nghiễn Lễ đang cúi đầu chỉnh tay áo, ánh đèn chỉ chiếu đến nửa gương mặt lạnh lùng của anh. Dáng anh cao thẳng, nghiêm nghị.

Hai cổng căn hộ đối diện nhau, chỉ cách một con đường. Hạ Mạt thậm chí có thể nhìn rõ những ngón tay thon dài của anh.

Cô ngậy người vài giây, chắc chắn rằng anh không nhìn về phía mình, rồi vội đưa hai tay che mặt, xoay người bỏ chạy.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy biến vào bóng tối, tay anh đưa lên day nhẹ chân mày.

Hạ Mạt chạy một mạch không dám ngoảnh lại. Đến khi rẽ sang một góc khác, đảm bảo không còn bị sếp Lục nhìn thấy, cô mới thở hắt hển dừng lại và nhả tin:

“L em đi rồi. Quần áo em để ở phòng bảo vệ, anh tự xuống lấy nhé.”

Một câu nói mà cô phải thở gấp vài lần mới viết xong.

Lục Nghiễn Lễ: [Ừ, anh lấy rồi.]

Hạ Mạt ngăn người: [Anh xuống lấy rồi à?]

Lục Nghiễn Lễ: [Ừ.]

Hạ Mạt tiếc nuối: [Em vừa đi anh đã lấy ngay, chẳng phải em chỉ cần đợi thêm hai phút là gặp được anh rồi sao?]

L: [Anh vừa xuống thì thấy em chạy đi.]

Hạ Mạt: “....”

Vậy là anh còn thấy cô nữa. Thế chẳng phải họ vừa chạm trán hệt sao?

Cô tiếc nuối thở dài: “Em vốn không định đi, ai ngờ tổng giám đốc Lục lại đột nhiên xuất hiện ở căn hộ đối diện, làm em hoảng loạn không biết làm sao, chẳng biết anh ấy có nhìn thấy em không nữa.”

L: [Giờ là giờ tan làm, em sợ anh ta làm gì, nhìn thấy thì đã sao?]

Hạ Mạt: [Chính vì là giờ tan làm nên em càng không muốn gặp sếp. Ai mà muốn lúc làm việc đã đối diện với sếp, tan làm cũng phải cười gượng với sếp nữa chứ.]

[Trời ơi, em suýt chút nữa là gặp được anh rồi.] Hạ Mạt than thở: [Tổng giám đốc Lục không ở nhà đi, tối rồi còn ra ngoài làm gì không biết.]

Nghĩ mãi cô càng tiếc nuối, lại không dám quay lại, sợ chạm mặt tổng giám đốc Lục. Nhưng vừa này Lục Nghiễn Lễ biết cô ở ngoài mà vẫn xuống lấy quần áo, chẳng phải nghĩa là anh không còn né tránh việc gặp cô sao?

Hạ Mạt: “L, mai em về quê, chiều ngày kia về lại Hải Thành. Sau khi em về, tụi mình hẹn ăn một bữa được không?”

L: [Để sau đi.]

Câu trả lời này rõ là đang khéo léo từ chối.

Hạ Mạt khó hiểu: “Tại sao? Anh vừa xuống lầu mà, chẳng phải đã nghĩ thông chuyện gặp em rồi sao?”

L: [Anh nhìn thấy em bỏ chạy rồi. Chạy nhanh lắm, anh sợ không bắt kịp em.]

Ý anh là sợ gặp nhau rồi cô cũng sẽ chạy như khi gặp tổng giám đốc Lục vậy.

Hạ Mạt nói: “Đó là vì em thấy sếp Lục. Anh và sếp Lục không giống nhau, gặp anh em sẽ không chạy đâu.”

L: [Summer, anh có việc cần xử lý. Chúng ta để khi khác nói, được không?]

Giọng điệu là lời đề nghị, nhưng thực chất không thể phản bác.

Anh biết tên cô, nhưng lại gọi cô là Summer. Hạ Mạt rõ ràng cảm nhận được tâm trạng anh không vui, chắc hẳn anh chưa

nghĩ xong chuyện gặp cô, còn cô thì liên tục ép anh, làm anh bức mình.

Hạ Mạt bối rối, gõ chữ rồi lại xóa, cuối cùng chỉ gửi hai từ:
[Được thôi.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 31

DTV-EBOOK

Khi về đến nhà, thu dọn xong hành lý và tắm rửa, Hạ Mạt nhìn đồng hồ thì đã muộn. Ngày mai phải dậy sớm để kịp chuyến tàu cao tốc, tối nay cô không thể thức khuya được. Nhưng nằm trên giường, cô cứ lăn qua lộn lại, mãi vẫn không ngủ được. Cô với lấy điện thoại từ đầu giường, mở trang trò chuyện với L, do dự không biết có nên nhắn tin cho anh hay không.

Hôm nay chắc anh giận rồi, phải không?

Hạ Mạt gõ gõ vài dòng trong khung chat, định hỏi xem có phải do anh đã nói rõ ràng về việc cân nhắc gặp mặt, mà cô cứ thúc ép anh, khiến anh không vui hay không. Đang chỉnh sửa câu chữ thì bất ngờ, trên màn hình hiển thị: Đối phương đang nhập tin nhắn...

L chủ động nhắn trước.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt. Một lát sau, tin nhắn từ anh gửi đến.

L: [Áo sơ mi rất vừa.]

Hạ Mạt: [Vừa là tốt rồi, em còn lo anh mặc không vừa nữa.]

Hạ Mạt vốn định bảo anh gửi cho cô một tấm hình để xem, nhưng nghĩ đến chuyện mình vừa làm anh giận, cô không dám đùa với anh.

L: [Mai mấy giờ em lên tàu?]

Hạ Mạt: [Bảy giờ sáng.]

L: [Ngủ sớm đi.]

Hạ Mạt: [Ừm, anh cũng ngủ sớm nhé, chúc anh ngủ ngon.]

Hạ Mạt mím môi nhìn màn hình. Hai giây sau, anh nhắn lại: "Ngủ ngon."

Nhận được lời chúc ngủ ngon từ anh, Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm.

Lúc hai người mới bắt đầu trò chuyện, mỗi lần cô chúc anh ngủ ngon, anh đều không trả lời. Chỉ từ khi cả hai xác định đang quen nhau trên danh nghĩa người yêu, anh mới đáp lại lời chúc của cô.

Hạ Mạt cảm nhận được rằng, trong mắt anh, lời chúc ngủ ngon là một lời nói mang tính thân mật. Anh đã trả lời cô, điều đó chứng tỏ anh không hề thấy phiền vì cô.

Sau mấy câu trò chuyện ngắn gọn với L, Hạ Mạt cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Cô đặt điện thoại xuống, đầu óc dần chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Hạ Mạt dậy từ năm giờ rưỡi, thu dọn hành lý rồi bắt taxi ra ga tàu cao tốc.

Sau một chặng đường dài, đến nhà thì đã là giữa trưa. Lâm Ninh đứng trước cửa trông ngóng, thấy xe taxi chạy từ từ vào con ngõ nhỏ rồi dừng lại, bà lập tức bước nhanh tới.

"Cuối cùng cũng về rồi, đi đường có bị say xe không?"

Hạ Mạt vừa xuống xe, Lâm Ninh đã kéo tay cô, lo lắng quan sát sắc mặt của con gái.

Hạ Mạt mỉm cười đáp: "Không bị say đâu ạ."

Ngày nhỏ Hạ Mạt bị say xe rất nặng, chỉ cần từ thị trấn lên huyện, đoạn đường đi một tiếng đồng hồ cũng khiến cô nôn thốc nôn tháo. Sau này đi làm, ngồi xe nhiều hơn, cô dần không còn bị say xe nữa.

Tài xế lấy hành lý của Hạ Mạt từ cốp xe ra. Lâm Ninh hỏi: "Trả tiền xe chưa con?"

Tài xế trả lời: "Một trăm tệ."

Lâm Ninh lấy từ túi nhỏ ra một cái ví, định trả tiền.

Hạ Mạt ngăn lại: "Mẹ, để con trả, con trả qua mạng tiện hơn."

Lâm Ninh thản nhiên phẩy tay, rút từ một trăm đồng từ ví đưa cho tài xế, lớn giọng nói: "Cũng vậy cả thôi, tiền này chẳng phải con gửi về cho mẹ tiêu sao."

Ở nhà hàng xóm đối diện có người đứng trước cửa, nghe thấy lời Lâm Ninh liền bật cười, đi đến gần nói:

"Cháu Mạt từ nhỏ đã hiếu thảo, biết nghĩ cho ba mẹ."

Từ khi đi làm, mỗi tháng Hạ Mạt đều gửi tiền về cho gia đình. Thực ra ba mẹ cô kiếm đủ tiền tiêu, không cần đến khoản cô gửi về, nhưng số tiền ấy ba mẹ cô lại để dành trong thẻ cho cô. Dẫu vậy, điều đó không ngăn được Lâm Ninh khoe khoang với hàng xóm rằng giờ mọi chi tiêu trong nhà đều là tiền con gái gửi về.

Hạ Mạt kéo vali vào trong nhà, không thấy ba đâu, liền hỏi: "Ba đang ở nhà chú hai ạ?"

Lâm Ninh gật đầu: "Ba con đang giúp bên ấy, không dứt ra được. Tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau qua đó thôi."

Lâm Ninh kéo cổ tay Hạ Mạt định đi ra ngoài.

"Khoan đã, mẹ, con có mua quà cho mẹ đây." Hạ Mạt ngồi xổm xuống, mở vali ra.

Lâm Ninh cần nhẫn: "Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, về là được, mua quà làm gì."

Hạ Mạt cười, nói: "Con mua cho mẹ một chiếc vòng tay."

Lâm Ninh nhăn mặt: "Trong nhà đầy vòng tay rồi, mua làm gì nữa, mẹ có mỗi hai tay, đeo không hết đâu. Lần sau..."

Tiếng bà đột nhiên ngừng lại khi nhìn thấy chiếc vòng tay vàng trong tay con gái.

Hạ Mạt cười, kéo tay bà đeo vào: "Mẹ xem này, chiếc vòng này đeo lên tay mẹ đẹp biết bao."

Biểu cảm trên mặt Lâm Ninh dần chuyển sang ngạc nhiên xen lẫn vui sướng. Bà giơ tay lên ngắm nghía: "Cái này bao nhiêu gram? Chắc đắt lắm nhỉ."

Hạ Mạt khoác tay bà, nói: "Không đắt đâu, con biết mẹ thích mà, đừng có giả vờ nữa."

Lâm Ninh cười không ngừng được: "Ai giả vờ chứ, mẹ có nói là không thích đâu. Từ năm ngoái mẹ đã muốn mua một cái vòng vàng, nhưng giá vàng cứ tăng mãi, đắt quá mẹ không nỡ mua. Bạn trai của Tĩnh Tĩnh mới mua cho thím hai con một cái vòng, mấy ngày nay bà ấy cứ đeo khoe với mẹ, mà cái đó không nặng bằng cái con mua cho mẹ đâu."

Hạ Mạt bật cười, lại lấy thêm một đôi hoa tai vàng đưa cho bà: "Cái này cũng là quà cho mẹ."

"Sao con mua nhiều thế? Đúng là tiêu tiền hoang phí, con chẳng phải nói muốn tiết kiệm tiền để mua nhà ở Hải Thành sao? Chi tiêu thế này không ổn chút nào."

Lâm Ninh vừa mắng con phung phí, vừa vui vẻ đeo hoa tai lên tai mình.

Hạ Mạt nói: "Giá nhà ở Hải Thành cao lắm, con phải tiết kiệm nhiều năm mới mua được. Số tiền này chẳng ảnh hưởng bao nhiêu đâu mẹ."

Lâm Ninh không nhịn được, nói: "Lương con cao thế, nếu ở huyện nhà mình, số tiền tiết kiệm đó chắc mua được hai, ba căn rồi."

Hạ Mạt mỉm cười: "Nhưng nếu ở huyện nhà mình, con cũng chẳng có mức lương cao như vậy đâu ạ."

"Nếu con ở huyện mình, mẹ với ba con tiết kiệm cũng có thể mua cho con một căn nhà. Còn ở Hải Thành, chút tiền của ba mẹ chẳng giúp được gì cho con. Đúng là không hiểu nỗi các con bây giờ, sống ở huyện nhà an ổn mua nhà, làm việc trong cơ

quan ổn định không tốt sao? Lại cứ phải chen chúc lên thành phố lớn làm gì chứ."

Hạ Mạt chuyển chủ đề: "Mẹ, tiệc sắp bắt đầu rồi đúng không?"

Lâm Ninh đang soi gương, nhìn đôi bông tai vàng trên tai mình, suýt chút nữa quên mất việc chính.

"Đúng rồi, tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh qua đó thôi."

Từ nhà Hạ Mạt đến nhà chú hai rất gần, chỉ mất ba phút đi bộ.

Sân nhà đông nghịt người, ba cô, Hạ Đức Hải đang giúp bê đồ ăn, ngang hông buộc một chiếc tạp dề. Thấy cô đi tới, ông đặt đĩa thức ăn xuống, đứng giữa sân cười vui vẻ: "Con gái về rồi à, đói chưa? Mau tìm chỗ ngồi đi."

Hạ Mạt ghé sát tai ông, khẽ nói: "Ba, con mua cho ba một sợi dây chuyền vàng, lát nữa về con sẽ đeo cho ba."

Hạ Đức Hải vốn là người trầm tính, ít nói, bỗng đứng ông lớn giọng: “Cái gì? Con gái, con vừa nói con mua cho ba cái gì? Ổn quá, ba nghe không rõ, con bảo mua cho ba một sợi dây chuyền vàng phải không?”

Hạ Mạt: “...”

Không xa đó, Lâm Ninh đang xoay xoay chiếc vòng vàng trên tay, vừa khoe với thím ba vừa ra vẻ trách móc: “Cô xem con bé nhà tôi, tôi bảo nó đừng mua vòng vàng với bông tai vàng làm gì, vậy mà nó cứ khăng khăng mua. Con bé này đúng là tiêu tiền chẳng tiếc tay, lại còn mua cả dây chuyền vàng cho ba nó nữa.”

Thím ba nhìn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ: “Đây là con gái biết hiếu thảo, chị có đứa con như thế thì cứ vui mừng đi. Em đây số khổ, chẳng sinh được đứa con gái nào, toàn là con trai, sau này còn phải cưới vợ, mua nhà, không biết tốn bao nhiêu tiền. Đừng nói đến vòng vàng, ngay cả vòng bạc em cũng chẳng có mà đeo.”

Lâm Ninh nói: “Con gái cũng phải mua nhà đấy, con bé Hạ Mạt nhà tôi bảo muốn mua nhà ở Hải Thành, tôi bảo giá nhà ở đó cao quá, chỉ bằng mua vài căn trong huyện mình, tôi còn có thể giúp được ít nhiều. Nhưng nó nói không cần tôi giúp, nó tự lo được.”

Hạ Mạt bị mấy câu nửa như trách nửa như khoe của mẹ mà đỏ cả mặt, nghĩ bụng liệu có nên nhắc mẹ đừng nói nữa không.

Từ trong nhà chính, Hạ Tĩnh bước ra, thân thiết khoác lấy tay cô: “Chị, chị về rồi à.”

Hạ Mạt giơ tay ôm lấy vai Hạ Tĩnh, cười nói: “Hôm nay em đẹp lắm.”

Hạ Tĩnh không khiêm tốn: “Đương nhiên rồi, em giống chị mà, đương nhiên là đẹp.”

Thấy ánh mắt Hạ Mạt liếc về phía bác gái và thím ba, Hạ Tĩnh ghé sát tai cô, hạ giọng nói: “Mấy người lớn trong nhà thì lúc nào chả thế, cứ tùm lại là thích so đo, chị đừng để ý đến họ. Chúng ta

vào nhà đi, em giới thiệu cho chị gặp Khưu Duy Sinh, chị vẫn chưa gặp anh ấy đúng không?”

Khưu Duy Sinh là bạn trai của Hạ Tĩnh. Lâm Ninh từng gửi ảnh anh ấy cho Hạ Mạt xem, ngoài đời Khưu Duy Sinh không khác trên ảnh mấy, trắng trẻo, nho nhã, rất lịch sự. Khi Hạ Tĩnh dẫn cô tới trước mặt thì anh ấy đã nhận ra cô là ai, cười chào: “Chị về rồi ạ.”

Hạ Mạt khẽ gật đầu: “Chào em rể.”

Khưu Duy Sinh bị cách gọi của Hạ Mạt làm cho hơi ngượng, anh ấy mím môi cười rồi quay đi lấy bánh kẹo mời cô.

Quy trình làm lễ đính hôn ở quê rất rườm rà, Hạ Tĩnh ngồi nói chuyện với cô một lát thì bị gọi đi làm lễ. Hôm nay Hạ Tĩnh là nhân vật chính, mọi người đều xoay quanh cô ấy, cũng chẳng ai hỏi đến chuyện Hạ Mạt có bạn trai hay chưa.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, tối đến, bầu trời tối đen, Khưu Duy Sinh từ trong nhà khiêng ra mấy thùng pháo hoa rồi đặt ở

cửa. Mọi người đều đứng xem pháo hoa, tiếng cười nói rộn ràng, náo nhiệt mà Hải Thành không thể nào có được.

Hạ Mạt bật điện thoại quay video, quay lại cảnh pháo hoa rồi gửi cho L.

[Cho anh xem pháo hoa nè.]

L: [Đốt ở đâu vậy?]

Hạ Mạt: [Ở nhà em.]

L: [Không cấm đốt pháo hoa à?]

Hạ Mạt: [Quê em không cấm nên tha hồ đốt thoải mái. Anh đã từng đốt pháo hoa chưa?]

L: [Chưa.]

Hạ Mạt không thấy bất ngờ. L là người Hải Thành, mà ở đó không chỉ cấm đốt pháo hoa trong nội thành mà cả ngoại thành muốn đốt cũng phải xin phép. Anh chưa từng đốt pháo hoa cũng là bình thường.

Nghĩ vậy, cô quay sang bên cạnh, nói nhỏ vào tai Hạ Tĩnh.

Đôi mắt Hạ Tĩnh sáng bừng: “Chị, chị có...”

Hạ Mạt đưa tay ra hiệu “suyt,” nhỏ giọng dặn: “Chưa ổn định đâu, đừng nói ra vội.”

Hạ Tĩnh biết chị mình đã có bạn trai, vui sướng không thôi, gật đầu đáp: “Được, để em đi bảo Duy Sinh lái xe đưa bọn mình đi.”

Hai mươi phút sau, Khưu Duy Sinh khiêng mấy thùng pháo hoa mà Hạ Mạt mới mua ra đặt thành một hàng trên bãi đất trống ở quảng trường. Hạ Tĩnh cầm điện thoại chuẩn bị quay, Khưu Duy Sinh đưa bật lửa cho Hạ Mạt, vẻ mặt lo lắng.

“Chị, cẩn thận chút nhé, đừng để pháo nổ vào người.”

Cả ba giấu người lớn trong nhà lén ra đây, chuyện Hạ Mạt có bạn trai cũng chỉ Hạ Tĩnh và Khưu Duy Sinh biết. Hạ Mạt bảo họ giữ bí mật, giữa đêm khuya còn kéo hai người ra ngoài đốt pháo, cô lại kiên quyết đòi tự mình châm lửa, lỡ có chuyện gì thì Khưu Duy Sinh sợ không biết ăn nói với người lớn thế nào.

Hạ Mạt cười nói: “Không sao đâu, hồi nhỏ chị đốt pháo hoa suốt mà.”

Hạ Tĩnh cũng liều không kém, vẫy tay bảo Khưu Duy Sinh tránh ra, đừng chắn mất góc quay.

Hôm nay, Lục Nghiễn Lễ trở về nhà cũ của nhà họ Lục. Sau bữa tối, anh bị ba gọi vào thư phòng bàn chuyện. Ra khỏi thư phòng, anh đang chuẩn bị đi tắm thì nhận được video Hạ Mạt vừa gửi.

Lục Nghiễn Lễ mở video.

Trong video, Hạ Mạt mặc chiếc váy xanh dương bông bênh, tà váy dài đến đầu gối, hai chân trắng nõn chạy tung tăng. Cô cầm

bật lửa châm vào một thùng pháo, rồi lập tức chạy tới thùng tiếp theo. Mười thùng pháo được cô lần lượt châm lửa. Gương mặt trắng trẻo của cô ửng đỏ, ánh lên nét rạng rỡ.

Khi cả mười thùng pháo hoa cùng sáng rực trên bầu trời, gương mặt cô bất ngờ áp sát vào ống kính, đôi mày cong cong, ánh mắt trong veo, lấp lánh như nước. Trên trán cô còn lấm tấm mồ hôi, giọng cô trong trẻo pha chút th* d*c: “L, pháo hoa mùa hè, em tặng anh.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 32

DTV-EBOOK

Điện thoại của Hạ Mạt cả ngày chưa sạc, vừa gửi xong video cho L, máy liền hiện thông báo pin yếu.

Hạ Mạt: [L, em đang ở bên ngoài, điện thoại em sắp sập nguồn rồi, em không thể nói chuyện với anh nữa. Tối về rảnh rồi thì em lại tìm anh.]

“Chị ơi, lại đây, cầm cây pháo hoa bông này rồi tụi mình chụp một tấm hình đi.”

Bên cạnh, Hạ Tĩnh cầm mấy cây pháo hoa, hối thúc Hạ Mạt đến cùng chụp hình với cô ấy.

Hạ Mạt đáp một tiếng, không chờ L trả lời, tắt màn hình điện thoại rồi đưa cho Khưu Duy Sinh nhờ cầm giúp, sau đó, cô xoay người nhận cây pháo hoa từ tay Hạ Tĩnh, châm lửa.

Hai chị em quơ quơ pháo hoa, đứng sát vào nhau để chụp ảnh. Khưu Duy Sinh ngồi xổm xuống, cầm điện thoại tìm góc

chụp đẹp, vừa chụp vừa không yên tâm dặn dò: “Chị, Tiểu Tĩnh, hai người cẩn thận chút, đừng để lửa bén vào tóc.”

Hạ Tĩnh thấy phiền, lè lưỡi với anh ấy: “Biết rồi biết rồi, anh đừng lải nhải nữa, chị em em bị anh nói đến đau tai rồi, tập trung vào, chụp đẹp vào, chụp làm sao cho bọn em thật xinh là được.”

Khưu Duy Sinh hiền lành nên bị mắng mà không giận, chỉ cười hiền: “Đẹp sẵn rồi, hai người chụp kiểu gì cũng đẹp.”

Ba người chơi ở quảng trường thêm hơn nửa tiếng, chụp rất nhiều ảnh. Trên người ai cũng đầm mồ hôi, Khưu Duy Sinh đi mua trà sữa, còn Hạ Tĩnh và Hạ Mạt lên xe bật điều hòa chờ anh ấy quay lại.

“Chị, em gửi hết ảnh mới chụp cho chị rồi đó. Chị chọn tấm nào đẹp đẹp để em đăng lên WeChat cho.”

Hạ Tĩnh ngả lưng vào ghế, tay lướt qua album, gửi cả chục bức ảnh mới chụp qua cho cô.

Hạ Mạt lấy giấy lau mồ hôi trên trán, hỏi: “Chọn mấy tấm?”

Hạ Tĩnh: “Chín tấm đi, đăng hẳn một hình vuông chín ô luôn.”

“Được, để chị xem.”

Hạ Mạt cầm điện thoại lên, mở khung bat WeChat với Hạ Tĩnh, ảnh gửi qua nhiều đến mức chưa tải xong hết, cô dán mắt vào màn hình nhìn từng tấm ảnh dần hiện lên, tựa lưng vào ghế chờ toàn bộ ảnh được tải xong.

Một lát sau, khi ảnh đã tải hết, Hạ Mạt lướt màn hình đến bức đầu tiên định xem, thì điện thoại bỗng tắt ngúm, hết pin tự động tắt nguồn.

Hạ Mạt ngơ ngác một lúc, quay sang nhìn Hạ Tĩnh, cả hai bỗng thấy tình huống này buồn cười.

Hạ Tĩnh đưa điện thoại của mình cho Hạ Mạt: “Dùng điện thoại của em nè.”

Hai chị em cùng chọn ra chín tấm ảnh, đều là ảnh chụp chung của cả hai. Khi Hạ Tĩnh chuẩn bị đăng lên WeChat, Hạ Mạt hỏi: “Em không chọn mấy tấm có Khưu Duy Sinh sao?”

Hạ Tĩnh không chút do dự: “Không chọn, em đăng lên để khoe em có một người chị gái xinh đẹp, liên quan gì đến anh ấy đâu.”

Đúng lúc này, Khưu Duy Sinh xách trà sữa quay lại, vừa nghe câu “liên quan gì đến anh ấy” là hiểu ngay đang nói đến mình. Anh ấy cười hỏi: “Lại nói gì về anh thế?”

Hạ Tĩnh liền bịa chuyện: “Em nói anh đẹp trai, tính cách tốt, tam quan đúng đắn.”

Khưu Duy Sinh cười cười, đưa trà sữa cho Hạ Tĩnh và Hạ Mạt, rồi mở cửa xe ngồi vào ghế lái. Anh ấy quay đầu hỏi: “Chị, lần này về nhà chị ở mấy ngày?”

Hạ Mạt đáp: “Thứ Hai phải đi làm, mai chị đi rồi.”

Khưu Duy Sinh ngạc nhiên: “Hôm nay mới về mà mai đã đi, sao không ở lại thêm mấy ngày?”

Hạ Tĩnh xen vào: “Chị gái em bận làm việc, tranh thủ cuối tuần mới về được.”

Khưu Duy Sinh hỏi tiếp: “Vé xe là buổi sáng hay buổi chiều ạ?”

Hạ Mạt: “Buổi chiều.”

Khưu Duy Sinh nhìn sang Hạ Tĩnh: “Vậy chiều ngày mai em và Tiểu Tĩnh đưa chị ra ga tàu cao tốc nhé, chiều mai chắc không có việc gì chứ?”

Anh ấy vốn không phải người ở đây nên không rõ phong tục địa phương, Hạ Tĩnh chỉ từng nói rằng ở quê cô ấy, sau lễ cưới,

gia đình sẽ tiếp tục mở tiệc mời người trong thôn.

Hạ Tĩnh lườm anh ấy một cái, giọng không mấy vui vẻ:
“Không có việc gì, chuyện này còn phải hỏi sao? Dù có việc, thì việc gì có thể quan trọng hơn việc đưa chị em đi chứ.”

Khưu Duy Sinh vẫn cười hiền, hỏi thêm: “Vậy mọi người còn muốn đi đâu chơi không?”

Hạ Tĩnh nghiêng đầu nhìn Hạ Mạt, chờ cô quyết định.

Hạ Mạt cúi đầu uống một ngụm trà sữa, nói: “Muộn rồi, điện thoại chị cũng sắp nguồn mất rồi, mình về thôi.”

Nghe vậy, Khưu Duy Sinh quay đầu lại, tay đặt lên vô lăng, chậm rãi khởi động xe, lái về nhà.

Trên đường về, Hạ Tĩnh không nhịn được hỏi: “Chị, rốt cuộc anh rể trông như thế nào, chị cho em xem ảnh anh ấy đi.”

Hạ Mạt không tiện nói với Hạ Tĩnh rằng mối quan hệ này là yêu qua mạng, ngay cả cô cũng không có ảnh của L, cô chỉ nói rằng mối quan hệ này vẫn chưa ổn định, khi nào ổn định rồi sẽ giới thiệu với Hạ Tĩnh.

Hạ Tĩnh là người nhạy bén, nghe ra được chị mình không muốn nói thêm về bạn trai nên không hỏi nữa.

“Anh rể em không biết kiếp trước tích được phước gì, kiếp này mới gặp được người bạn gái như chị, dáng xinh tính tốt, lại lãng mạn, muện thế này còn đặc biệt ra ngoài đốt pháo hoa cho anh ấy xem, không biết khiến bao nhiêu người đàn ông khác phải ghen tị.”

Khưu Duy Sinh tiếp lời: “Có lẽ không chỉ kiếp trước, mà còn cả kiếp trước nữa cũng đang tích phúc đức.”

Hạ Mạt nghe hai người họ một người tung, một người hứng, bật cười: “Hai người đừng tăng bốc chị nữa, chị nghe mà ngại giùm mình luôn nè.”

Hạ Tĩnh ôm lấy cánh tay chị, tựa đầu vào vai cô: “Đỏ mặt gì chứ, em nói toàn sự thật, chị lúc nào cũng rất xuất sắc, từ nhỏ đã là tấm gương của em rồi.”

Hạ Mạt cười, xoa đầu cô ấy.

Trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của Hạ Tĩnh.

Hạ Tĩnh cúi đầu nhìn màn hình hiển thị người gọi, nói với Hạ Mạt và Khưu Duy Sinh: “Mẹ em gọi, chắc giục về nhà đây mà.”

Vừa nói, cô ấy vừa trượt màn hình để nghe máy: “A lô, mẹ ạ.”

Không bật loa ngoài, nhưng vì Hạ Tĩnh ngồi sát Hạ Mạt nên cô vẫn loáng thoáng nghe được tiếng thím hai Hạ từ đầu dây bên kia: “Các con đi đâu mà giờ này còn chưa về? Chị con đâu, sao điện thoại gọi không được?”

Hạ Tĩnh trả lời: “Tụi con đi chơi ở quảng trường gần trường học, điện thoại của chị con hết pin nên tắt máy rồi.”

Thím hai Hạ nói: “Muộn thế này còn chạy ra đó làm gì, nhà có khách đến rồi, mấy đứa về nhanh đi.”

Hạ Tĩnh ngẩn người: “Ai đến thế ạ? Không phải lễ đính hôn kết thúc rồi sao? Sao muộn thế này còn có khách?”

Bên kia im lặng vài giây, rồi thím hai Hạ hạ thấp giọng nói: “Con bé này, nói chuyện sao chẳng suy nghĩ gì thế, là chú ba họ của con, chú vừa đứng cạnh mẹ, con hỏi thế khiến chú ba họ ngại đấy.”

Hạ Tĩnh không ngờ lại có người thân đứng ngay đó, ngượng ngùng đáp: “Chú ba họ nào vậy ạ?”

Dạo này ở quê cô ấy đã gặp quá nhiều chú họ, cô họ, dì họ, cô ấy hoàn toàn không nhớ nổi chú ba họ này là ai.

Thím hai Hạ mất kiên nhẫn: “Chú ba họ là chú ba họ, gặp mặt thì gọi chú ba họ là được.”

Hạ Tĩnh âm ừ đáp.

Thím hai Hạ lại giục: “Mau về đi, đừng để chú ba họ đợi lâu.”

Hạ Tĩnh an ủi bà ấy: “Sắp về tới nơi rồi, mẹ đừng lo.”

Cúp máy, Hạ Tĩnh quay sang nói với Hạ Mạt: “Chị nói xem, muộn thế này rồi, chú ba họ tới nhà em làm gì?”

Hạ Mạt đoán: “Chắc là có việc, về rồi sẽ biết.”

Xe dừng trước cổng nhà Hạ Tĩnh, Hạ Mạt mở cửa xe bước xuống, liền thấy mẹ mình từ trong nhà vội vã bước ra, cô lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Quả nhiên, Lâm Ninh bước đến bên Hạ Mạt, nắm lấy tay cô rồi ghé sát tai nói nhỏ: “Chú ba họ của con muốn giới thiệu đối tượng cho con, chàng trai đó cũng đến rồi, đang ngồi trong nhà, mẹ nhìn thấy cậu ấy trông khá ổn.”

Hạ Mạt bất lực nói: “Mẹ, chẳng phải mẹ đã nói sẽ không sắp xếp xem mắt cho con, để con tự tìm bạn trai bên ngoài sao?”

Lâm Ninh mỉm cười, gương mặt rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh vẻ đắc ý: “Có phải là mẹ cố ý tìm đâu, tại hôm nay có người đến dự tiệc nhìn thấy con xinh đẹp, mà nhà họ có con trai, nên muốn giới thiệu con trai họ cho con, người ta nhờ chú ba họ làm mai.”

Con gái mình xinh đẹp, gia đình nào có con trai nhìn thấy cũng muốn cưới về làm dâu, Lâm Ninh cảm thấy rất tự hào.

Hạ Mạt nói: “Con không muốn xem mắt đâu, hôm nay từ sáng sớm con đã dậy sớm bắt xe, đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi, con mệt rồi, muốn về nhà nghỉ một lát.”

Cô rút tay ra, xoay người định về nhà.

Lâm Ninh giữ tay cô lại: “Đợi chút đã, người ta đã đến rồi, con vào xem thử một chút đi.”

Hạ Mạt mím môi: “Mẹ, con thật sự không muốn...”

“Nghe lời mẹ đi.” Lâm Ninh lại nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay, giọng đầy kỳ vọng: “Xem thử một chút cũng không mất gì, duyên phận không biết khi nào đến, biết đâu lại là cậu này thì sao.”

Bà ấy khẽ dùng sức kéo Hạ Mạt đi vào trong nhà.

Trong phòng khách, ba của Hạ Mạt, chú hai, thím hai, chú ba, thím ba đều có mặt, chú ba họ ngồi ở giữa sofa, nói chuyện rất rôm rả, đối tượng xem mắt của Hạ Mạt cùng mẹ anh ấy ngồi bên phải của chú ba họ.

Hạ Mạt vừa bước vào, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô, cô mỉm cười chào chú ba họ: “Chú ba họ.”

Chú ba họ khẽ gật đầu, quay sang giới thiệu với chàng trai trẻ ngồi bên cạnh: “Đây là Mạt Mạt.”

Rồi quay sang Hạ Mạt, nói: “Mạt Mạt, đây là Chu Linh Trạch.”

Người đàn ông mặc vest chỉnh tề, trông rất lịch sự và chững chạc, anh ấy đứng dậy, khẽ gật đầu với Hạ Mạt như một lời chào.

Hạ Mạt không ngờ rằng về nhà tham dự lễ đính hôn lại phải gặp đối tượng xem mắt vào hơn 10 giờ tối, cô cảm thấy bất lực vô cùng.

Lâm Ninh kéo Hạ Mạt ngồi xuống sofa, trước đó chú ba họ đã giới thiệu sơ lược về Chu Linh Trạch, nhưng vì khi ấy Hạ Mạt chưa về nên đợi cô ngồi xuống, ông ấy lại nói lại một lần nữa: “Linh Trạch là bác sĩ chuyên khoa xương khớp, làm việc tại bệnh viện ở Hải Thành, năm nay 29 tuổi, thu nhập chắc cũng tương đương với con, chú thấy hai đứa rất xứng đôi, hay là thêm bạn trên WeChat rồi trò chuyện thử xem?”

Cả phòng khách đều nhìn về phía Hạ Mạt, cô mỉm cười nhưng không biết phải nói gì.

Mẹ của Chu Linh Trạch đề nghị: “Hay là chúng ta ra ngoài để hai đứa trẻ trò chuyện riêng một chút.”

Bà ấy nhìn về phía Lâm Ninh để hỏi ý kiến.

Lâm Ninh đứng dậy nói: “Chúng ta ra ngoài sân ngồi đi, để bọn trẻ nói chuyện.”

Hạ Tĩnh đứng bên cạnh, nhìn cô với ánh mắt đầy đồng cảm, nói: “Chị, em ra ngoài trước đây.”

Rất nhanh, trong phòng khách chỉ còn lại Hạ Mạt và Chu Linh Trạch, khoảng cách giữa hai người khá xa, Chu Linh Trạch chủ động ngồi lại gần hơn và hỏi:

“Cô Hạ, sao cô còn trẻ như vậy đã bắt đầu xem mắt rồi?”

Hạ Mạt không ngờ anh ấy lại hỏi vậy, cô ngược lên nhìn anh ấy rồi nói: “Ở quê tôi thường kết hôn sớm, nhà tôi cũng sốt ruột.”

“Giống tôi vậy, gia đình cũng hối thúc, tôi về tham dự đám cưới bạn học cấp ba, vừa về đến nhà lúc hơn 9 giờ thì bị kéo đi xem mắt.” Chu Linh Trạch nói với giọng khá chán nản: “Tôi đoán cô cũng giống tôi, về dự lễ đính hôn của em họ, rồi bị ép đi xem mắt.”

Hạ Mạt gật đầu: “Đúng vậy.”

Anh ấy nói chuyện khá thẳng thắn, Hạ Mạt cũng thành thật: “Lần này về tôi không hề có ý định đi xem mắt.”

Chu Linh Trạch nói: “Cô còn trẻ, thật ra không cần xem mắt đâu, nhưng vì gia đình giục nhiều quá, tôi đoán cô cũng như tôi, rất phiền lòng, hay là chúng ta thêm WeChat trước, để khi các bậc phụ huynh hỏi, chỉ cần nói là đang trò chuyện với nhau, như vậy sẽ tránh việc họ tiếp tục lo lắng và sắp xếp thêm đối tượng khác.”

Ý của anh ấy là muốn phối hợp với cô để ứng phó với gia đình.

Nếu là trước đây, Hạ Mạt rất sẵn lòng làm như vậy. Nhưng hiện tại, cô đã xác định mối quan hệ với L, nên việc thêm WeChat của đối tượng xem mắt là không phù hợp.

“Xin lỗi, điện thoại của tôi sập nguồn rồi.” Hạ Mạt mỉm cười áy náy với Chu Linh Trạch: “Cứ nói thẳng với gia đình là chúng ta không phù hợp nhé, công việc của tôi rất bận, anh là bác sĩ xương khớp, công việc chắc chắn cũng bận rộn, cứ bảo rằng cả hai đều bận công việc, không hợp nhau.”

Nói đến mức này, Chu Linh Trạch cũng không ép buộc, anh ấy mỉm cười đáp: “Được, vậy nghe theo ý cô Hạ.”

Buổi xem mắt đột ngột này kết thúc rất nhanh vì cả hai bên đều thẳng thắn, sau khi tiễn chú ba họ và mẹ con Chu Linh Trạch ra về, người lớn nhà họ Hạ lập tức vây quanh Hạ Mạt hỏi: “Hai đứa trò chuyện thế nào rồi? Đã thêm thông tin liên lạc chưa?”

Chưa kịp để Hạ Mạt trả lời, Hạ Tĩnh đã lên tiếng giúp cô: “Điện thoại của chị con hết pin rồi, sao mà thêm thông tin liên lạc được?”

Thím hai Hạ trừng mắt với cô ấy: “Hỏi chị con mà, con đừng nói lung tung!”

Hạ Tĩnh chọc ghẹo: “Hỏi chị con cũng vậy thôi, chị con chưa thêm đâu, cả ngày nay chị dậy sớm đi xe đường dài, mệt như vậy rồi, làm gì có tâm trạng xem mắt. Hơn nữa, anh chàng kia lớn hơn chị bốn tuổi, mà người ta nói cách nhau ba tuổi là một thế hệ, lớn hơn bốn tuổi, thế hệ còn phải rẽ thêm một khúc cua nữa, chắc chắn không nói chuyện hợp nhau được.”

Các trưởng bối nhà họ Hạ đều cảm thấy Chu Linh Trạch điều kiện rất tốt, đáng vẻ chính trực, công việc ổn định, nghe Hạ Tĩnh nói leo mà thím hai bực mình đến mức vung tay định đánh cô ấy.

Hạ Tĩnh rút cổ, trốn ra sau lưng Khưu Duy Sinh.

Thím hai không quan tâm đến cô ấy nữa, quay lại nhìn Hạ Mạt đầy hy vọng.

Bị cả nhà trông đợi như vậy, Hạ Mạt không muốn làm họ thất vọng, nhưng cô không có cách nào khác, cô rũ mắt xuống rồi nhẹ nhàng nói: “Bọn con không hợp ạ.”

Lâm Ninh vội vàng hỏi: “Sao lại không phù hợp? Cậu ấy chẳng phải rất tốt sao?”

Thím ba nhà họ Hạ cũng tiếp lời: “Điều kiện như vậy là quá ổn rồi, nếu như cậu này còn không được, vậy chúng ta thật sự không tìm được ai tốt hơn nữa đâu.”

Mấy trưởng bối lần lượt khuyên Hạ Mạt thử tìm hiểu, Hạ Mạt giữ im lặng, để họ nói mà không phản bác.

Một lúc lâu sau, Hạ Đức Hải im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng: “Mạt Mạt đã thấy không hợp thì thôi, con bé đã mệt cả ngày rồi, để nó về nghỉ ngơi đi.”

Ông ấy nắm lấy tay Hạ Mạt, kéo cô đi: “Đừng nghe lời mẹ con, bên ngoài đàn ông nhiều lắm, không hợp người này thì còn người khác, nào, đi về nhà trước.”

Trước mặt hai gia đình chú hai và chú ba, Lâm Ninh không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo hai ba con.

Vừa bước ra khỏi nhà nhị thúc, Lâm Ninh lập tức nổi giận với Hạ Đức Hải: “Cái gì mà không nghe lời tôi? Tôi chẳng phải muốn Mạt Mạt sớm tìm được bạn trai sao? Ông trước mặt con bé lại tỏ ra dễ dãi như vậy, chẳng lẽ ông không lo lắng chuyện Mạt Mạt tìm bạn trai? Mỗi lần người ta nói muốn giới thiệu đối tượng cho con, ông còn vui hơn ai hết, lần nào thúc giục con tìm bạn trai cũng bắt tôi làm mặt dữ, còn ông thì ở phía sau tỏ vẻ người tốt.”

Hạ Đức Hải bình tĩnh đáp: “Có người giới thiệu đối tượng cho Mạt Mạt, tôi đương nhiên vui, nhưng con bé đã không thích thì ép buộc làm gì?”

Lâm Ninh càng bức hơn: “Ông nói cái gì mà ép buộc? Ông thử nghĩ mà xem, cậu thanh niên vừa rồi điều kiện thế nào, tôi chẳng phải đều là vì tốt cho con bé sao?”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 33

DTV-EBOOK

T hấy ba mẹ sắp cãi nhau vì chuyện xem mắt, Hạ Mạt vội vàng chen vào hòa giải: “Con biết ba mẹ đều là vì tốt cho con, nếu không phải vì con, sao ba mẹ phải lo lắng xem con có bạn trai hay không, ba mẹ thúc giục con tìm bạn trai cũng chỉ vì con là con gái của hai người, hai người yêu thương con mà thôi.”

Cô vòng tay còn lại ôm lấy cánh tay Lâm Ninh, cười nói: “Mẹ, hôm nay mẹ đẹp lắm nha, con nghe thấy rất nhiều người khen mẹ trẻ trung.”

Lâm Ninh mấp máy môi: “Đừng hòng dỗ mẹ.”

Hạ Mạt cười: “Con đâu có dỗ mẹ. Hôm nay mẹ thật sự rất đẹp, mẹ không tin thì hỏi ba đi.”

Hạ Đức Hải lập tức phụ họa: “Mẹ con không chỉ đẹp hôm nay, mà từ ngày đầu tiên ba gặp mẹ, mẹ đã đẹp rồi, đẹp mấy chục năm nay.”

Hai ba con thay phiên nhau dỗ dành, Lâm Ninh chẳng còn chút giận nào, cũng không khiêm tốn mà cười đáp: “Chưa gặp ông, tôi cũng đã đẹp rồi, hồi đó trai tráng mười dặm tám làng xếp hàng theo đuổi tôi.”

Hạ Đức Hải còn đắc ý hơn: “Vậy cuối cùng bà cũng lấy tôi mà.”

Lâm Ninh liếc ông ấy một cái: “Tôi chỉ là chọn nhiều quá đến hoa mắt, không muốn chọn nữa, nên ông được lợi thôi.”

Hạ Đức Hải cười hề hề: “Dù sao thì cuối cùng bà cũng là vợ tôi.”

Vừa đẩy cửa nhà, Hạ Đức Hải đã không kìm được mà hỏi Hạ Mạt: “Mạt Mạt, đây chuyện con mua cho ba đâu rồi?”

Lâm Ninh tự mình bước đến tủ, cầm chiếc gương nhỏ lên rồi ngồi xuống ghế soi, chằm chọc Hạ Đức Hải: “Trông cái vẻ của ông kìa, được mỗi thế.”

Hạ Đức Hải nhướn mày, hai tay chống hông: “Con gái tôi mua dây chuyền vàng cho tôi, tôi phải đặc ý chứ.”

Hạ Mạt lấy chiếc dây chuyền mua cho ba ra khỏi vali, cười nói với ông:

“Ba tự đeo hay để con giúp ba đeo?”

“Để con gái giúp ba đeo đi.”

Hạ Đức Hải kéo ghế ngồi cạnh Lâm Ninh, Hạ Mạt cầm dây chuyền đeo lên cổ ông ấy.

Hạ Đức Hải sờ sợi dây chuyền trên cổ, cười tươi không khép miệng được, Lâm Ninh nghiêng đầu, nheo mắt ngắm dây chuyền trên cổ ông ấy, rồi cúi xuống nhìn vòng tay trên cổ tay mình: “Sợi dây chuyền này có phải nặng hơn cái vòng tay của tôi không?”

Hạ Đức Hải giật mình, nhìn Hạ Mạt đầy lo lắng.

Hạ Mạt đã đoán trước mẹ sẽ so sánh với ba, liền nhắc nhở: “Mẹ còn có một đôi bông tai, vòng tay nhẹ hơn dây chuyền một chút, nhưng cộng thêm bông tai là gần bằng nhau rồi.”

Lâm Ninh ồ lên một tiếng, không còn gì để nói nữa, quay lại tiếp tục soi gương.

Hạ Đức Hải thở phào, trêu Lâm Ninh: “Đúng là nhỏ nhen, đến cả tôi mà bà cũng ghen tị.”

Lâm Ninh liếc xéo ông một cái, Hạ Đức Hải vội khen: “Đôi bông tai này đeo lên tai bà thật đẹp.”

Khóe miệng Lâm Ninh cong lên, không giấu nổi nụ cười: “Cũng phải xem là ai mua cho tôi chứ.”

“Con gái mình mắt thẩm mỹ tốt mà.” Hạ Đức Hải sờ sợi dây chuyền trên cổ, hỏi Lâm Ninh: “Tôi đeo sợi dây chuyền này có đẹp không? Nhìn tôi có giống ông chủ lớn không?”

Lâm Ninh: “Ông giống nhà giàu mới nổi thì có.”

Hạ Đức Hải cười còn tươi hơn: “Tôi mà thật sự là người giàu thì tốt rồi, như vậy Mạt Mạt nhà mình sẽ không phải vất vả đi làm kiếm tiền nữa, nhưng mà con gái mình có tương lai, tôi cũng được thơm lây.”

Hạ Mạt đứng một bên cầm ly nước, nhìn ba mẹ vui vẻ vì món quà, trong khoảnh khắc này, cô dường như cảm nhận được ý nghĩa cụ thể của việc nỗ lực làm việc kiếm tiền.

Ngồi dưới lầu trò chuyện với ba mẹ một lúc, Hạ Mạt lên phòng ngủ ở tầng hai, cắm dây sạc vào điện thoại và để lên tủ đầu giường sạc pin.

Cô cầm đồ ngủ vào phòng tắm, nhưng khi tắm mới phát hiện mắt cá chân mình đã nổi lên một bong nước lớn, là do bị tia lửa của pháo hoa bắn vào, lúc đó không thấy đau lắm, chỉ nhìn thấy da có vết ửng đỏ nhẹ, ai ngờ một giờ sau lại phồng lên thành một bong nước to như vậy.

Hạ Mạt đưa tay chạm nhẹ vào, đau đến mức rít lên một tiếng.

Tắm xong, cô ra khỏi phòng tắm và xuống lầu tìm Lâm Ninh.

“Mẹ, nhà mình có thuốc trị bỏng không?”

Lâm Ninh hỏi: “Con cần thuốc trị bỏng làm gì, bị bỏng ở đâu vậy?”

Hạ Mạt đáp: “Lúc chơi pháo hoa không cẩn thận bị bắn trúng, mắt cá chân bị nổi bọt nước.”

Sắc mặt Lâm Ninh hơi thay đổi, cúi xuống nhìn mắt cá chân cô: “Ở đâu, để mẹ xem.”

Hạ Mạt đưa chân ra cho mẹ nhìn: “Không nghiêm trọng, chỉ là một bọt nước thôi ạ.”

Bọng nước phồng lên cỡ bằng móng tay cái, quả thực không tính là nghiêm trọng.

Nhìn xong, Lâm Ninh quay lại mở ngăn kéo dưới tủ tìm thuốc: “Tuýp kem này có lẽ trị bọng được, con xem thử đi.”

Lâm Ninh đưa cho Hạ Mạt một tuýp kem. Hạ Mạt cầm lên xem phần chỉ định công dụng, thấy có chữa trị bọng, liền gật đầu nói: “Cái này được ạ.”

Lâm Ninh thắc mắc: “Lúc chơi pháo hoa con đứng gần mẹ, đứng cũng khá xa mà, sao lại bị pháo hoa bắn trúng nhỉ?”

Hạ Mạt thật thà nói: “Nhìn người khác chơi pháo hoa thấy vui quá, con cũng muốn tự trải nghiệm một lần, nên rủ Tĩn Tĩn và bạn trai em ấy ra ngoài mua pháo hoa.”

Lâm Ninh nói: “Mẹ còn thắc mắc nửa đêm các con chạy đi đâu, hóa ra là lén ra ngoài mua pháo hoa à? Bảo sao con về nhà mà toàn mùi khói thuốc pháo.”

Hạ Mạt cười cười, sợ bà ấy hỏi tại sao không mang pháo hoa về nhà bắn, liền nhanh chóng xoay người lên lầu.

Điện thoại đã gần đầy pin, Hạ Mạt rút dây sạc ra, dựa vào đầu giường nhắn tin cho L.

Hạ Mạt: [L, anh ngủ chưa?]

...

Đã hơn một giờ sáng, đại sảnh tầng một của biệt thự nhà họ Lục vẫn sáng đèn. Hôm nay có họ hàng đến chơi, dì của Lục Nghiễn Lễ, Chu Ngọc, vốn thích chơi mạt chược nên đã dựng một bàn ở phòng khách. Ban đầu là Tống Kỳ chơi cùng mấy vị trưởng bối, nhưng vì vừa chơi vừa nghịch điện thoại nên đánh mạt chược rất dở, cuối cùng bị Chu Ngọc đuổi khỏi bàn, gọi Lục Nghiễn Lễ xuống thay chỗ.

Lục Nghiễn Lễ kiên nhẫn ngồi cùng các trưởng bối, dì của anh nhìn người cháu trai ưu tú đang ngồi bên phải mình, rồi lại nhìn đứa con trai đang vắt chân ngồi trên sofa, không biết đang nhắn tin với ai, đầy vẻ chê bai.

Tống Kỳ không phục, nói: “Mẹ, con đang nhắn tin với con dâu tương lai của mẹ đây này.”

Chu Ngọc hừ lạnh: “Nếu con thật sự nghiêm túc tìm một cô bạn gái tử tế để dẫn về ra mắt, thì mẹ đây còn phải đốt hương cảm tạ trời đất đấy.”

Từ hồi mười mấy tuổi là Tống Kỳ đã không thiếu bạn gái, nhưng chưa bao giờ nghiêm túc yêu đương, chẳng cô gái nào bên cạnh anh ấy quá ba tháng.

“Không biết cô gái nhà nào mà mắt mũi kém thế, lại đi để ý một thằng lông bông như con.” Chu Ngọc chán ghét nói: “Con cũng học anh con một chút đi...”

Lục Nghiễn Lễ từ nhỏ đã là niềm tự hào của các bậc cha chú trong nhà, Tống Kỳ thì ngược lại, đánh nhau, trốn học, dù Chu Ngọc đã đánh gãy cả móc áo cũng không sửa được tính xấu, cuối cùng bà ấy chỉ có thể bất lực nói một câu “Con học anh con một chút đi”, câu nói này gần như đã trở thành câu cửa miệng của bà

ấy, vừa nói xong, bà ấy chợt nhận ra lời mình có chút không ổn, liền ngậm lại, nuốt nốt phần sau vào trong.

Tống Kỳ bật cười: “Mẹ, chuyện này mẹ cũng bảo con học anh con à? Anh con đến giờ còn chưa từng yêu một ai đấy, mẹ chắc là muốn con học theo à?”

Chu Ngọc chán nản nhìn con trai, còn Tống Văn Nhân thì rất yêu chiều đứa cháu này, quay sang nói với Tống Kỳ: “Kỳ Kỳ, chuyện này không thể học theo anh đâu, mà phải để anh học theo cháu mới đúng.”

Chu Ngọc liền nói: “Thằng này nó đào hoa thay bạn gái như thay áo, còn Nghiễn Lễ là đứa trẻ ngoan, không giống nó đâu.”

Tống Văn Nhân khẽ nhú mày, vẻ mặt mang theo nỗi lo không thể hóa giải: “Kỳ Kỳ tuy đổi bạn gái hơi nhanh, nhưng vẫn còn hơn Nghiễn Lễ, bên cạnh đến một cô gái cũng chẳng có.”

Tống Văn Nhân vừa nói vừa tùy ý đánh ra một quân bài, Lục Nghiễn Lễ nhìn bài trước mặt mình rồi đẩy ra, bình thản nhìn

về phía Tống Văn Nhân.

Tống Văn Nhân nhìn lướt qua quân bài trước mặt anh, lúc này mới nhận ra mình đã đánh trúng bài anh cần, liền không vui nói: “Quân này lúc này dì con mới đánh rồi, mẹ chỉ đánh theo thôi, sao quân ấy lúc dì con đánh thì con không ù, mà đến lượt mẹ thì lại ù?”

Lục Nghiễn Lễ chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Chơi mạt chược với các trưởng bối là để họ vui vẻ, cần nhường thì phải nhường.

Tống Văn Nhân giả vờ tức giận: “Con nhường nước cho dì con mà lại không nhường mẹ, mẹ thật sự nghi ngờ con không phải do mẹ sinh ra đây.”

Chu Ngọc cười không ngớt: “Ai bảo chị nói điều Nghiễn Lễ không thích nghe, nếu chị thực sự nghi ngờ nó là con em, thì cũng được thôi, em đổi với chị, để Kỳ Kỳ làm con chị đi.”

Tống Kỳ cứ thế bị mẹ mình “bán” đi, nhưng anh ấy cũng rất vui vẻ, lập tức gọi Chu Ngọc là: “Dì.”

Chu Ngọc tức đến mức muốn cầm đế giày đánh anh ấy.

Bàn mặt chược nhanh chóng nâng những quân bài đã được xào lên, ván này Lục Nghiễn Lễ làm nhà cái, anh cầm lấy xúc xắc lắc mạnh, nhìn điểm số rồi chuẩn bị lấy bài. Điện thoại bỗng rung lên, có tin nhắn gửi đến.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ liếc qua màn hình điện thoại, liền gọi Tống Kỳ đến thay mình.

Chu Ngọc hỏi anh: “Muộn thế này rồi còn phải xử lý công việc à?”

Điện thoại của Lục Nghiễn Lễ hầu như chỉ có tin nhắn công việc, người nhà họ Lục đã quen với điều này, lúc này điện thoại anh nhận được tin nhắn, Chu Ngọc và Tống Văn Nhân cũng không nghi ngờ gì, chỉ nghĩ rằng đó lại là tin nhắn công việc.

Lục Nghiễn Lễ không nói đó là công việc, chỉ đáp: “Con đi trả lời tin nhắn.”

Anh cầm điện thoại lên lâu, phía sau Chu Ngọc liền dạy bảo con trai: “Học anh con mà xem, người ta khuya thế này vẫn trả lời tin nhắn công việc, còn con thì chỉ biết nhắn tin với mấy cô gái, mà lại là những cô khác nhau nữa chứ.”

Lục Nghiễn Lễ ngồi xuống ghế sofa trong phòng sinh hoạt ở tầng hai.

Căn phòng rộng rãi và mát mẻ, anh mở lại video pháo hoa mà Hạ Mạt đã gửi, trong video, cô cười rạng rỡ, hoạt bát và đầy sức sống. Đó là dáng vẻ mà Lục Nghiễn Lễ chưa từng thấy.

Đó là màn pháo hoa cô dành tặng cho L, nếu cô biết Lục Nghiễn Lễ chính là L...

Lục Nghiễn Lễ mím chặt môi, trong đầu hiện lên dáng vẻ tối qua khi cô thấy anh rồi che mặt chạy mất.

Suy nghĩ chìm vào giấy lát, anh thoát khỏi giao diện trò chuyện với Hạ Mạt, ngón tay giữ lâu trên biểu tượng ứng dụng chuẩn bị gỡ cài đặt, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô dưới ánh pháo hoa, tinh nghịch và sinh động.

Ngón tay dừng lại, Lục Nghiễn Lễ đưa tay lên day day chân mày, cuối cùng vẫn nhấn vào lại giao diện trò chuyện.

L: [Chưa ngủ.]

Hạ Mạt nhận được tin nhắn anh trả lời, liền hỏi: [Sao anh chưa nghỉ ngơi? Đang làm việc à?]

L: [Đang chơi mạt chược với người nhà.]

Hạ Mạt: [Người nhà anh cũng thích chơi mạt chược hả? Mẹ em cũng rất thích. Từ nhỏ em đã nhìn mẹ chơi, thành ra bị ảnh hưởng, chơi cũng không tệ đâu. Có ngày chúng ta cùng lập một bàn chơi thử xem.]

L: [Pháo hoa rất đẹp.]

Hạ Mạt: [Anh chỉ thấy pháo hoa thôi à? Không thấy gì khác sao?]

L: [Thấy em.]

Hạ Mạt: [Vậy anh nói cho em nghe, phản ứng đầu tiên của anh khi nhìn thấy pháo hoa là gì? Là thấy pháo hoa đẹp, hay thấy người đẹp hơn?]

L im lặng vài giây, rồi trả lời: [Người đẹp hơn.]

Hạ Mạt mỉm cười, hỏi tiếp: [Anh thích không?]

Cứ tưởng lần này anh sẽ lại im lặng rất lâu, không ngờ chỉ đợi hai phút đã nhận được câu trả lời của anh.

L: [Thích.]

Hạ Mạt hơi bất ngờ trước sự thẳng thắn của anh: [Thích pháo hoa hay thích người?]

L không trả lời trực diện: [Em muốn đáp án nào, thì đó chính là đáp án ấy.]

Hạ Mạt: [Sao anh biết đáp án của anh chính là cái em muốn?]

L: [Anh biết.]

Hạ Mạt: [Vậy anh nói đi.]

L: [Sao tự nhiên em lại muốn bắn pháo hoa cho anh xem?]

Hạ Mạt nhận ra anh cố ý chuyển chủ đề, nghĩ đến tối qua cô quẩn lấy anh đòi gặp mặt, khiến anh giận, Hạ Mạt không ép anh nữa mà thuận theo câu chuyện của anh.

Hạ Mạt: [Vì anh nói anh chưa từng bắn pháo hoa, mà trong thành phố pháo hoa bị cấm nên khó thấy được, vậy nên em

muốn bắn cho anh xem, để anh vui.]

L: [Khiến anh vui?]

Hạ Mạt: [Ừm.]

L: [Tại sao lại muốn khiến anh vui?]

Hạ Mạt: [Tối qua anh giận đúng không?]

L: [Không giận.]

Hạ Mạt: [Anh giận, tối qua anh còn gọi em là Summer nữa, qua màn hình em cũng cảm nhận được lúc anh nhập cái tên ấy, mặt anh trông khó chịu cỡ nào, khi đó em sợ lắm, sợ anh sẽ không thèm để ý đến em nữa.]

Tin nhắn này gửi đi xong, L đột nhiên im lặng.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, chờ hơn mười phút vẫn không thấy anh trả lời, cô tự trách mình lắm lời, lại nhắc đến chuyện tối qua làm anh giận.

Chuyện đó vốn đã qua rồi, cô lại khơi lên, khiến anh nhớ đến việc cô cứ quẩn lấy không buông, nên không muốn để ý đến cô nữa.

Hạ Mạt mím môi, dùng điện thoại chụp lại bông nước trên mắt cá chân rồi gửi cho L.

[Nhìn người khác châm pháo hoa em cứ tưởng là dễ, ai ngờ không dễ chút nào, pháo hoa nổ nhanh quá, em còn chưa châm xong cây pháo thứ hai, thì cây pháo thứ nhất đã bắn lên rồi. Em cứ thế châm từng cây, pháo hoa nổ tung làm tro thuốc pháo rơi đầy tóc em, còn bị bỏng ở mắt cá chân, đau lắm, nhưng nghĩ đến việc anh có thể nhìn thấy pháo hoa đẹp và em cũng đẹp dưới pháo hoa, thì đau cũng đáng.]

L: [Đã bôi thuốc chưa?]

Hạ Mạt: [Bôi rồi, nhưng vẫn đau lắm, anh thôi giúp em đi.]

L không để ý lời làm nũng của cô, đột nhiên hỏi: [Hạ Mạt, em không chấp nhận tình cảm của tổng giám đốc Lục là vì anh ta là sếp của em à?]

Hạ Mạt không hiểu sao anh lại nhắc đến tổng giám đốc Lục. Lẽ nào là vì tổng giám đốc Lục thích cô, nên anh ghen?

Hình như hôm qua cũng là lúc nhắc đến tổng giám đốc Lục nên anh mới đột nhiên tức giận.

Suy nghĩ một chút, Hạ Mạt nói: [Vì tổng giám đốc Lục là sếp của em, nên em chưa bao giờ nghĩ đến việc ở bên anh ấy, anh yên tâm, giữa em và tổng giám đốc Lục không thể nào có chuyện gì.]

L im lặng vài phút rồi hỏi tiếp: [Nếu anh ta không phải sếp của em thì sao? Em có chấp nhận anh ta không?]

Hạ Mạt: [Không có nếu, anh ấy là sếp em, và em sẽ luôn cố gắng làm việc để anh ấy hài lòng với một nhân viên như em, để

tăng lương cho em.]

L đổi cách nói: [Giả sử anh ta không phải sếp của em.]

Giả sử tổng giám đốc Lục không phải sếp của cô.

Thì cô sẽ không phải nhân viên của tập đoàn nhà họ Lục nữa.

Ý của L là muốn cô bị sa thải, hoặc là tự nghỉ việc sao?

Hạ Mạt nheo mắt, đoán ý định của L.

Chẳng lẽ anh ghen vì tổng giám đốc Lục thích cô, nên anh không muốn cô tiếp tục làm việc bên cạnh anh ấy?

Thế thì không được!!!

Cô là một nhân viên tốt của Tập đoàn nhà họ Lục, đã quyết tâm cả đời làm việc cho tổng giám đốc Lục, ghen tuông cũng phải có giới hạn, dù cô thích anh, anh cũng không được ảnh hưởng đến công việc của cô.

Nghĩ đến đây, Hạ Mạt cảm thấy tình cảm của mình dành cho L hình như đã nhạt đi một chút.

Đối phương quá tùy hứng!

Nụ cười trên gương mặt Hạ Mạt tắt dần, cô nhấn lại với giọng điệu lạnh nhạt:

[L, anh đừng tùy hứng như vậy.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 34

DTV-EBOOK

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại suốt hai phút, nhưng L vẫn không trả lời.

Cô nhìn dòng tin nhắn vừa gửi đi, tự hỏi liệu có phải giọng điệu của mình quá nặng nề không.

Dù sao thì L là bạn trai cô, việc anh không yên tâm khi cô làm việc dưới quyền một cấp trên có tình cảm với cô cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng lời đã nói ra. Nếu bây giờ cô vội vàng đổ dành anh, chẳng phải sẽ khiến anh nghĩ rằng cô có khả năng vì anh mà nhượng bộ, từ bỏ công việc hiện tại sao?

Hạ Mạt nghĩ ngợi một chút, đặt điện thoại xuống và không nhắn tin đổ anh nữa.

Cô cần phải thể hiện rõ lập trường của mình, dập tắt ý nghĩ muốn cô từ chức và đổi việc vì ghen tuông của L ngay từ trong

trúng nước.

...

"Anh, sao anh lại ngồi đây?"

Tống Kỳ lên lầu, nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ đang ngồi trên ghế sofa. Anh rũ mắt, khuôn mặt không cảm xúc đang chăm chú nhìn màn hình điện thoại. Ánh sáng từ chiếc đèn chùm trên trần nhà kéo dài bóng hình của Lục Nghiễn Lễ trên sàn, khiến anh trông càng cô đơn và u uất hơn.

Tống Kỳ cất tiếng gọi, nhưng anh vẫn không ngẩng đầu lên. Anh im lặng nhìn vào màn hình điện thoại, không biết đang nghĩ gì.

Không được đáp lại, Tống Kỳ cũng không nghĩ nhiều mà chỉ cho rằng anh đang suy nghĩ về công việc nên không làm phiền. Anh ấy đi thẳng vào trong.

"Anh, em không mang theo quần áo. Mượn đồ của anh mặc nhé."

Tống Kỳ bước đến cửa phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ, đẩy cửa đi vào.

Tống Kỳ đến nhà cũ của nhà họ Lục vốn dĩ chẳng bao giờ mang theo quần áo, đều là dùng đồ của Lục Nghiễn Lễ.

Tống Kỳ thuần thục mở tủ quần áo của Lục Nghiễn Lễ. Trong tủ quần áo được sắp xếp gọn gàng. Đồ vest được treo ở một khu. Đồ thường ngày một khu. Áo sơ mi một khu...

Tống Kỳ bước đến dãy áo sơ mi. Anh ấy thấy chiếc đặt ở ngay phía trước trông rất ổn, liền đưa tay lấy áo sơ mi ra khỏi móc treo.

Sau khi đóng cửa tủ khu vực áo sơ mi lại, Tống Kỳ bước sang phải vài bước, mở cánh cửa tủ khác để lấy quần.

Lục Nghiễn Lễ từ bên ngoài bước vào. Anh liếc nhìn chiếc áo sơ mi vắt trên tay của Tống Kỳ, không chút biến sắc nhắc chân bước về phía anh ấy.

Tống Kỳ lấy quần xong. Anh ấy quay mặt lại nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ, liền tùy ý nói một câu: "Anh, em đi đây."

Lục Nghiễn Lễ khẽ hắng giọng. Khi Tống Kỳ lướt qua, anh liền vươn tay lấy lại chiếc áo sơ mi đang vắt trên tay anh ấy.

Tống Kỳ ngẩn ra hai giây, quay đầu lại nhìn Lục Nghiễn Lễ đang cầm chiếc áo sơ mi mà anh ấy vừa lấy từ tủ quần áo, không hiểu chuyện gì.

Anh trai anh ấy từ lúc nào lại nhỏ nhen như vậy. Ngay cả một chiếc áo sơ mi cũng không muốn cho anh ấy.

Khi thấy Lục Nghiễn Lễ cầm giá treo áo treo lại chiếc áo sơ mi, Tống Kỳ nhìn chằm chằm vào anh, vẻ mặt đăm chiêu như có điều suy tư: "Anh, chiếc áo sơ mi này có phải là tín vật định tình của một cô gái nhỏ nào đó tặng cho anh không?"

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn anh ấy một cái, giọng điệu nhạt nhẽo: "Chiếc này ngày mai anh sẽ mặc."

Anh tùy tiện lấy một chiếc áo từ trong tủ, đưa cho Tống Kỳ: "Em mặc chiếc này đi."

Tống Kỳ tò mò, ngẩng cằm chỉ về phía chiếc áo vừa nãy, ánh mắt dò xét Lục Nghiễn Lễ: "Hai chiếc này chẳng phải giống nhau sao? Anh, tại sao anh nhất định phải mặc chiếc đó mà đưa chiếc này cho em?"

Tống Kỳ có linh cảm rằng chiếc áo sơ mi này nhất định có chuyện gì mờ ám.

Đôi mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ nhìn thẳng vào Tống Kỳ, giọng điệu nhàn nhạt hỏi: "Hai chiếc giống nhau sao?"

Tống Kỳ bị ánh mắt hờ hững không chút để ý xen lẫn nguy hiểm của anh họ làm cho rùng mình.

"Em về tắm đây. Anh nghỉ ngơi sớm đi."

Tống Kỳ nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng ngủ của Lục Nghiễn như bôi dầu lên chân. Anh ấy không dám mở miệng hỏi thêm chuyện riêng tư của anh họ nữa.

...

Sáng hôm sau, Hạ Mạt ngủ một giấc đến hơn mười giờ.

Lúc xuống lầu, cô thấy Lâm Ninh và Hạ Đức Hải đang bận rộn trong bếp. Lâm Ninh nấu chính, còn Hạ Đức Hải phụ bà ấy.

"Ba, mẹ, buổi sáng tốt lành!" Hạ Mạt đứng ở cửa bếp, chào ba mẹ.

Hạ Đức Hải nghe thấy tiếng con gái, bèn ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Ngủ dậy rồi à?"

Hạ Mạt đáp lại một tiếng, đi vào định giúp một tay. Nhưng Hạ Đức Hải đang rửa thịt gà, tay dính đầy nước nên không tiện chạm vào cô. Ông ấy liền giơ tay đẩy cô ra ngoài: “Con ra ngoài nghỉ ngơi đi. Ở đây có ba với mẹ con là đủ rồi. Không cần con giúp.”

Lâm Ninh cũng quay lại nhìn cô, giục cô ra ngoài: “Đừng ở đây thêm phiền.”

Hạ Mạt thấy thức ăn đã rửa gần xong hết, cảm thấy mình quả thật không cần giúp. Cô quay người ra phòng khách ngồi chờ ăn cơm.

Ăn trưa xong, Lâm Ninh lấy từ siêu thị nhỏ trong nhà một đồng đồ ăn vặt bỏ vào vali của Hạ Mạt. Lúc này, Hạ Tĩnh và Khưu Duy Sinh đã lái xe đến đợi trước cửa. Trước khi đi, Lâm Ninh không quên dặn dò Hạ Mạt: “Bình thường lúc tan làm không có việc gì thì ra ngoài đi dạo nhiều một chút. Gặp được người phù hợp thì hãy nghiêm túc tìm hiểu. Công việc quan trọng, nhưng tìm bạn trai cũng quan trọng, biết không?”

Hạ Mạt chỉ cười gật đầu trước mọi lời mẹ nói, coi như đáp lại.

Hạ Tĩnh và Khưu Duy Sinh tiễn Hạ Mạt đến ga tàu cao tốc. Thời gian căn vừa khít, gần như sắp đến giờ kiểm vé.

Hạ Mạt nhận lấy vali từ tay Khưu Duy Sinh, vẫy tay chào tạm biệt họ.

Cô quay lưng lại, một mình bước vào trong ga tàu cao tốc. Trong lòng cô cảm thấy nặng trĩu, còn có chút không nỡ rời xa.

Khoảng hơn bảy giờ tối, Hạ Mạt trở về căn hộ nhỏ ở Hải Thành. Diệp Dao Dao không có ở nhà, cô ấy ra ngoài hẹn hò với Đồng Chiêu.

Hạ Mạt thu dọn hành lý đơn giản. Cô mở ứng dụng giao đồ ăn để xem nhưng không thấy món nào mình thích, đành thay đồ rồi xuống lầu.

Bên cạnh căn hộ của Hạ Mạt có một trung tâm thương mại. Trong đó có vài nhà hàng mà cô rất thích, nhưng vì họ không

nhận giao hàng tận nơi nên cô đến trung tâm thương mại để ăn tại chỗ.

Cuối tuần, trung tâm thương mại rất đông người. Hầu như trước cửa mỗi nhà hàng đều có người xếp hàng chờ lấy số. Hạ Mạt đi một vòng trên tầng ba, chọn một nhà hàng có ít người xếp hàng hơn.

Cô ngồi bên ngoài đợi khoảng mười lăm phút thì phục vụ gọi số của cô.

Hạ Mạt cùng nhân viên phục vụ bước vào và ngồi vào một bàn gần cửa sổ.

Nhà hàng này mới khai trương không lâu, đây là lần đầu Hạ Mạt đến đây. Cô gọi một bát cơm, một hũ trứng hấp và hai món ăn.

Nhân viên phục vụ thấy cô đi một mình, liền hỏi cô có cần đặt một con thú nhồi bông lên ghế đối diện để làm bạn không. Hạ Mạt ngẩng đầu lên muốn xem có ai khác cũng đang ăn cùng

thú nhồi bông không. Cô đảo mắt nhìn một vòng. Các bàn khác đều có từ hai người trở lên, chỉ có cô là đi một mình.

Sau ba năm tốt nghiệp và đi làm, Hạ Mạt đã quen với việc đi ăn một mình. Nhưng khi nhân viên phục vụ bất ngờ hỏi như vậy, sự so sánh này lại khiến việc ăn một mình của cô có vẻ cô đơn lạ thường.

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Hạ Mạt lịch sự từ chối ý tốt của nhân viên phục vụ.

Trong lúc chờ món ăn được mang lên, Hạ Mạt xem điện thoại, nhưng trong lòng không thể tránh khỏi việc nghĩ đến L.

Sau tin nhắn tối qua, cô và anh không liên lạc lại nữa.

Hạ Mạt đang do dự không biết có nên nhắn tin cho anh không thì thấy trên đầu trang trò chuyện hiện lên thông báo đối phương đang nhập tin nhắn...

L chủ động gửi tin nhắn cho cô: [Về rồi à?]

Một câu hỏi thăm ngắn ngủi, nhưng cảm giác cô đơn vừa dâng lên trong lòng Hạ Mạt ngay lập tức biến mất, thay vào đó là một chút ấm áp.

Hạ Mạt: [Ừm, khoảng bảy giờ hơn là về đến nhà.]

L: [Ăn cơm chưa?]

Hạ Mạt: [Chưa. Em đang ở nhà hàng, vừa gọi món xong. L này, anh có ăn cay được không?]

L: [Có thể.]

Hạ Mạt: [Các món của nhà hàng này nhìn có vẻ rất cay. Không biết có ngon không. Chờ lát nữa đồ ăn lên, em nếm thử xem sao. Nếu ngon, lần sau em sẽ dẫn anh đến đây ăn cùng.]

L: [Ừ.]

Nhà hàng này phục vụ món ăn rất nhanh, các món ăn chẳng mấy chốc đã được mang lên đầy đủ.

Hạ Mạt chụp một bức ảnh gửi cho L.

L bảo cô ăn tối trước, về nhà rồi nói chuyện với anh tiếp.

Hạ Mạt ăn tối một mình. Không trò chuyện, không xem phim, rất nhanh cô đã ăn xong.

Ra khỏi nhà hàng, Hạ Mạt xuống siêu thị ở tầng B1 của trung tâm mua sắm để mua vài loại trái cây.

Về đến nhà, Hạ Mạt rửa một chùm nho. Cô đặt lên bàn trà, ngồi xếp bằng trên sofa và xem điện thoại.

Theo thói quen, cô lướt qua tường WeChat. Ngón tay cô trượt trên màn hình, nhanh chóng xem qua các cập nhật trạng thái.

Khi ngón tay lướt đến tường WeChat của Tống Kỳ, Hạ Mạt khựng lại một chút.

Tống Kỳ đăng một bức ảnh chụp chung khi cả nhóm tụ tập ăn cơm ở nhà cũ của nhà họ Lục. Trong ảnh, Lục Nghiễn Lễ cũng có mặt. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trông giống hệt chiếc mà hôm qua Hạ Mạt đã mua cho L.

Hạ Mạt chạm tay vào bức ảnh, phóng to hình để xem kỹ. Cô so sánh từng chi tiết và xác nhận rằng chiếc áo Lục Nghiễn Lễ đang mặc giống hệt chiếc cô mua cho L.

Cô chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ. Sau năm phút, Hạ Mạt do dự mở khung chat với L và gửi bức ảnh mà Tống Kỳ đã đăng trên mạng xã hội cho anh.

Lục Nghiễn Lễ nhận được ảnh. Ánh mắt anh thoáng dừng lại trong giây lát. Sau đó anh liếc nhìn Tống Kỳ đang ngồi trên sofa không xa.

Tống Kỳ cảm nhận được ánh mắt của anh, bèn ngẩng đầu lên và chạm phải cái nhìn sắc bén của Lục Nghiễn Lễ. Anh ấy giật mình, sợ đến mức thả cả hai chân đang bắt chéo lại, ngồi ngay ngắn hơn: "Anh, có chuyện gì vậy?"

Lục Nghiễn Lễ mím chặt môi mỏng. Anh thu hồi ánh mắt, cúi đầu chăm chú nhìn màn hình điện thoại.

Phía trên màn hình điện thoại không ngừng hiển thị dòng chữ "đang nhập". Lúc ngắt quãng, lúc tiếp nối, có thể thấy được đối phương đang phân vân.

Lục Nghiễn Lễ chờ hai phút, nhưng vẫn chưa nhận được tin nhắn.

Anh trầm ngâm một lúc. Ngón tay thon dài gõ chữ trong khung nhập liệu: "Ừm, anh là Lục Nghiễn Lễ."

Ngón tay dừng lại trên nút gửi, chuẩn bị bấm gửi thì tin nhắn từ đối phương đã gửi đến trước.

Hạ Mạt: [L, anh nhìn áo sơ mi của tổng giám đốc Lục kìà, giống hệt cái em mua cho anh. Hay là... Hay là sau này anh đừng mặc chiếc áo đó khi đi làm nữa. Mặc giống sếp không hay lắm đâu.]

Đôi môi mím chặt của Lục Nghiễn Lễ khẽ giãn ra. Anh xóa đi tin nhắn vừa soạn với tâm trạng phức tạp.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 35

DTV-EBOOK

Hạ Mạt ngồi trên ghế sofa. Mắt cô chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, đôi mày hơi nhíu lại.

Qua rất lâu vẫn không thấy L trả lời. Hạ Mạt không biết liệu có phải anh đang giận không. Dù sao, với tư cách là bạn trai chính thức, việc đứng hàng với tình địch mà vì thân phận của đối phương là sếp nên không thể không nhường bước, chắc chắn chẳng ai vui vẻ nổi khi rơi vào tình huống này.

Ngón tay Hạ Mạt lướt trên màn hình. Cô gõ chữ, rồi lại xóa, cân nhắc từng câu để bảo vệ lòng tự tin của L trong vai trò người bạn trai.

Hạ Mạt: [L, thật ra việc đứng hàng với sếp cũng không phải vấn đề lớn. Dù sao tập đoàn nhiều người như vậy, không thể tránh được chuyện ai đó mặc trùng với sếp. Em khuyên anh không nên mặc đồ giống sếp. Chủ yếu là vì, đứng hàng không đáng sợ, ai xấu người đó ngại. Dáng của anh đẹp hơn sếp, mặc đồ này nhất định trông đẹp hơn sếp. Nhưng để tránh làm sếp ngại, tốt nhất anh đừng mặc giống. Dù sao đối phương cũng là ông chủ mà, nên giữ thể diện cho người ta một chút.]

Thực ra, trong lòng Hạ Mạt hiểu rõ. Dáng người tổng giám đốc Lục cao ráo. Khí chất cao quý. Đường nét khuôn mặt sắc sảo. Sống mũi cao. Lông mày sâu hút. Tổng thể từ gương mặt đến vóc dáng đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

L thân là một nhân viên của Tập đoàn Lục Thị, giá trị nhan sắc của anh khó có thể vượt trội hơn tổng giám đốc Lục. Nếu trong Tập đoàn Lục Thị thực sự có người đàn ông nào đẹp hơn tổng giám đốc Lục, chắc chắn người đó đã nổi tiếng từ lâu.

Nhưng là bạn gái của L, Hạ Mạt để đỡ anh vui vẻ, chỉ có thể nói những lời trái lương tâm.

Một lúc sau, L hỏi: [Làm sao em biết dáng người anh đẹp hơn anh ta?]

Hạ Mạt: [Chuyện này còn phải nói sao? Anh có tám múi cơ bụng. Đường nét cơ bắp cân đối mượt mà. Thân hình anh ấy chắc chắn không đẹp bằng anh.]

L: [Làm sao em biết anh ta không có?]

Dường như L rất để ý đến đánh giá của cô về thân hình của Lục Nghiễn Lễ. Có lẽ là do lòng tự tôn và tính ganh đua của đàn ông. Khi đàn ông muốn so sánh với người khác, điều họ muốn nghe đương nhiên là đối phương không bằng mình.

Nghĩ vậy, Hạ Mạt nhắm mắt nói dối: [Tất nhiên là em biết anh ấy không có. Em là thư ký của anh ấy. Mỗi ngày em đều làm việc bên cạnh. Nhìn anh ấy là biết không có cơ bụng rồi. Đừng thấy tổng giám đốc Lục bên ngoài có vẻ khí thế mạnh mẽ, thật ra cơ thể anh ấy khá yếu đấy.]

L dường như không thể chịu nổi việc cô bịa đặt: [... Em chắc là anh ta yếu sao?]

Hạ Mạt: [Anh ấy thường xuyên thức khuya tăng ca đến rất muộn. Mỗi sáng lại uống cà phê để tỉnh táo, còn hay làm việc liên tục hai mươi bốn giờ không nghỉ. Anh ấy không yếu thì ai yếu?]

L hoàn toàn không còn gì để nói.

Hạ Mạt nói: [Chúng ta đừng nhắc đến sếp nữa, mất hứng lắm. Hôm qua anh nói với em rằng bộ đồ đó anh mặc rất hợp. Nhưng em vẫn chưa thấy anh mặc lên trông như thế nào cả. Anh chụp một tấm ảnh cho em xem đi.]

L: [Giống như áo sơ mi của sếp em thôi, em xem ảnh của anh ta đi.]

Hạ Mạt luôn cảm thấy hôm nay anh nói chuyện có ẩn ý. Tâm trạng anh cũng không ổn, giống như đang ghen tuông. Anh cứ mãi bận lòng về Lục Nghiễn Lễ, lại giống như vì lý do nào khác.

Hạ Mạt không đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Hạ Mạt dịu dàng dỗ dành: [Áo sơ mi có giống đi nữa thì người mặc cũng đâu có giống nhau. Người trong lòng em là anh, không phải anh ấy. Em không muốn xem ảnh của anh ấy. Em chỉ muốn xem ảnh của anh thôi.]

L lần này im lặng lâu hơn, lâu đến mức Hạ Mạt bắt đầu nghi ngờ liệu có phải anh không muốn tiếp tục với cô nữa hay không.

Hạ Mạt cảm thấy hơi hụt hẫng trong lòng: [L, nếu em có làm gì khiến anh không vui, anh nhất định phải nói cho em biết. Việc trò chuyện khi yêu là để tìm một người hợp với mình, có thể mang lại giá trị cảm xúc và khiến cho tâm trạng của mình trở nên tốt hơn. Em không muốn mỗi ngày phải lo lắng bất an chỉ vì đoán tâm trạng của người yêu mình.]

L: [Anh không hề giận.]

Hạ Mạt: [Nhưng anh rất lâu không trả lời tin nhắn của em.]

L giải thích với cô: [Anh đi chụp ảnh. Chẳng phải em muốn xem sao?]

Chụp ảnh có lẽ đúng là cần tốn một chút thời gian. Dù sao đây là ảnh chụp cho bạn gái, phải tìm góc đẹp rồi chụp thật ưng ý mới có thể gửi đi.

Hạ Mạt chấp nhận lý do này: [Đúng vậy, em muốn xem. Anh gửi nhanh đi.]

L lần này gửi ảnh qua rất nhanh.

Hạ Mạt phóng to bức ảnh lên để xem.

Bức ảnh vẫn chỉ chụp nửa trên, cúc áo sơ mi được cài đến tận nút trên cùng, để lộ một đoạn nhỏ ở cổ cùng vết hằn gợi cảm nổi bật. Dưới ánh đèn, chiếc áo sơ mi trắng mặc trên người anh tỏa ra cảm giác cấm dục.

Hạ Mạt nhìn chăm chú vào phần cổ trắng ngần và chiếc áo sơ mi trắng thớm của anh. Cô bỗng dưng có chút tò mò muốn xem dáng vẻ chiếc áo sơ mi của anh khi bị xộc xệch.

Hạ Mạt mím môi. Cô nhấn giữ nút ghi âm, nói với anh: “L, anh có thể cởi hai cúc áo trên cùng ra không. Khiến cổ áo xộc xệch một chút, để lộ cổ nhiều hơn một chút được không?”

L: [Cổ áo xộc xệch?]

Hạ Mạt: “Đúng vậy, em thấy cổ áo xộc xệch trông sẽ có cảm giác hơn.”

L: [Cảm giác gì?]

Tai Hạ Mạt hơi nóng lên: “Chỉ là... chỉ là muốn nhìn cổ áo anh bị xộc xệch, như thể bị người ta xé ra ấy. Cảm giác rất có sức hút.”

L: [Vậy em nên là người xé.]

Hạ Mạt không ngờ anh lại bất ngờ quay ngược lại trêu chọc cô. Nội dung cuộc trò chuyện dần trở nên mập mờ. Hạ Mạt mặt đỏ tim đập, gõ bàn phím đáp lại.

[Em có thể xé cổ áo của anh sao?]

L: [Lúc gặp, anh sẽ mặc áo sơ mi trắng. Cổ áo để em xé.]

Hạ Mạt mím môi cố giấu đi nụ cười. Hai má hơi nóng lên.

[Vậy... cúc áo sơ mi của anh thì sao?]

L rất hiểu ý cô: [Để em tự tháo.]

Hạ Mạt ôm điện thoại nằm dài trên ghế sofa, đôi mắt đầy ý cười: [Vậy chúng ta cứ quyết định vậy đi. Gặp nhau rồi em sẽ xé áo sơ mi của anh.]

L: [Ừm, quyết định vậy nhé.]

...

Tâm trạng tốt, Hạ Mạt hôm sau đi làm ở công ty trông rạng rỡ hẳn.

"Hôm nay thư ký Hạ trông đẹp hơn nhiều đấy."

Hạ Mạt ngồi ở bàn làm việc, tay cầm cốc cà phê. Cô cúi đầu uống. Khóe mắt và chân mày đều ngập tràn nét cười.

Hôm nay, hiếm khi Hứa Tương Tương không đến sát giờ, mà còn đến sớm vài phút. Cô ấy thấy Hạ Mạt có vẻ tâm trạng rất tốt, như thể có chuyện vui, liền bước đến bàn làm việc của Hạ Mạt để chào hỏi.

Hạ Mạt ngẩng đầu, cảm hơi hắt về phía văn phòng tổng giám đốc.

Hứa Tương Tương hiểu ý nhắc nhở của cô, dùng khẩu hình hỏi: "Tổng giám đốc Lục đã đến văn phòng rồi à?"

Hạ Mạt khẽ gật đầu.

Hứa Tương Tương khẽ nói: "Sao tổng giám đốc Lục lại đến sớm vậy?"

Hứa Tương Tương không dám tiếp tục dựa vào bàn làm việc của Hạ Mạt để tám chuyện. Cô ấy xách túi về lại chỗ ngồi của

mình.

Gần đây, tổng giám đốc Lục thực sự đến công ty rất sớm. Mỗi lần Hạ Mạt đến thì anh đã ngồi trong văn phòng bắt đầu làm việc. Bàn làm việc được sắp xếp gọn gàng, ngay cả cà phê cũng đã tự pha xong.

Việc gì tổng giám đốc Lục cũng tự làm, khiến một thư ký như cô cảm thấy rất thiếu trách nhiệm.

Hạ Mạt gõ nhẹ ngón tay lên tách cà phê. Cô nghĩ rằng tối nay phải chỉnh đồng hồ báo thức sớm hơn mười lăm phút, sáng mai đến công ty sớm để chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo. Tránh việc tổng giám đốc Lục đến sớm hơn cô, lại phải tự tay làm những việc nhỏ như dọn bàn làm việc hay pha cà phê.

Vào sáng thứ Hai, trong cuộc họp thường kỳ, các lãnh đạo cấp cao của công ty lần lượt báo cáo công việc. Cuộc họp kéo dài gần hai tiếng đồng hồ. Hạ Mạt đi giày cao gót, nhiều lần đứng dậy trong phòng họp để nhận và phát tài liệu.

Vết phồng rộp ở mắt cá chân cô vừa vặn nằm ngay ở viền giày cao gót. Khi di chuyển, vết thương bị cọ xát đến trầy da, chảy khá nhiều máu. Sáng sớm lúc đến công ty, Hạ Mạt đã dán băng cá nhân lên vết thương, nhưng mỗi bước đi vẫn khiến cô đau nhói.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hạ Mạt cầm theo máy tính và tài liệu của Lục Nghiễn Lễ, đi theo sau anh vào văn phòng tổng giám đốc. Sau khi đặt máy tính và tài liệu lên bàn làm việc của anh, cô cầm lấy chiếc cốc của anh và định xoay người đi đến phòng trà để rót nước.

Lục Nghiễn Lễ đột nhiên vươn tay lấy chiếc cốc từ tay cô. Hạ Mạt hơi sững người: "Tổng giám đốc Lục, để tôi đi rót nước cho anh."

Cô nhẹ nhàng đưa hai tay lên, cẩn thận thử lấy lại chiếc cốc trong tay Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên né tránh tay cô, hàng mi hơi rủ xuống. Ánh mắt anh thoáng qua chỗ băng dán vết thương ở mắt cá chân cô rồi nói: "Quay lại ngồi đi."

Hạ Mạt nhận ra ánh nhìn của anh, theo hướng ánh mắt vừa rồi nhìn xuống, vừa vịn thấy miếng băng dán trên mắt cá chân mình. Cô lập tức hiểu ra điều gì đó.

Cô ngược mắt nhìn tổng giám đốc Lục đã nhắc chân đi ra ngoài, chuẩn bị tự mình rót nước. Đây là cách anh quan tâm đặc biệt đến cô.

Hạ Mạt bối rối đến mức mất cả phong thái. Cô chạy chậm đuổi theo Lục Nghiễn Lễ, đưa tay muốn giành lại chiếc cốc.

Lục Nghiễn Lễ giơ cánh tay cao lên, khiến cô không với tới. Hạ Mạt theo phản xạ nhón chân, quên mất rằng lúc này mình đang mang giày cao gót. Động tác nhón chân khiến cô mất thăng bằng và ngã về phía trước.

Lục Nghiễn Lễ nhanh mắt nhanh tay, đưa tay ra đỡ lấy eo cô một cách chắc chắn.

Lòng bàn tay anh ấm áp và mạnh mẽ. Hạ Mạt cảm thấy da thịt quanh eo mình bị nhiệt độ từ lòng bàn tay anh làm bỏng rát.

Hạ Mạt hoảng hốt. Sau khi đứng vững, cô không quan tâm đến thân phận của anh mà chỉ vội vàng đưa tay đẩy cánh tay anh ra.

Lục Nghiễn Lễ cảm nhận được vòng eo mảnh khảnh trong lòng bàn tay khẽ run lên, liền thu tay lại làm như không có chuyện gì xảy ra. Anh đối diện với đôi mắt hạnh nhân vừa xấu hổ vừa tức giận đang tròn tròn của cô, giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào, thản nhiên hỏi: “Cô tranh cái gì vậy?”

Hạ Mạt nghe câu hỏi của anh mà ngẩn người. Lúc này cô mới nhận ra vừa rồi chính cô là người chạy đến tranh ly nước với tổng giám đốc Lục. Vì không đứng vững nên suýt ngã, mà tổng giám đốc Lục chỉ đưa tay đỡ cô vì thấy cô sắp ngã. Cô dường như không có lý do gì để trách tổng giám đốc Lục sàm sỡ mình, càng không nên lớn gan mà nổi giận với anh.

Đầu óc dần tỉnh táo trở lại. Hạ Mạt lùi về sau một bước, giữ khoảng cách với Lục Nghiễn Lễ. Cô mím môi, hít sâu một hơi

trong lòng để điều chỉnh cảm xúc. Rồi cô ngẩng đầu nở nụ cười tươi, lịch sự đưa tay về phía anh nói: “Tổng giám đốc Lục, để tôi đi rót nước cho anh.”

Lục Nghiễn Lễ đáp: “Không cần, cô về chỗ ngồi đi.”

Lòng Hạ Mạt vẫn bối rối. Cô nào dám quay về ngồi, chỉ rón rén theo sát sau lưng anh.

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu nhìn cô: “Thư ký Hạ, cô quay lại chỗ ngồi đi.”

Hạ Mạt lộ vẻ khó xử: “Tổng giám đốc Lục...”

Lục Nghiễn Lễ cúi mắt xuống. Lần này không phải là một cái nhìn hờ hững lướt qua mà là ánh mắt chăm chú dừng lại ở cổ chân của cô. Anh nói thẳng: “Cổ chân của cô bị thương, đi lại không tiện.”

Hạ Mạt lập tức đáp: “Tôi không sao đâu, tổng giám đốc Lục. Tôi quen rồi.”

Giày cao gót vốn dĩ hay gây đau chân. Ngay cả khi cổ chân không bị pháo hoa làm bỏng phỏng rộp thì đi giày cao gót lâu ngày cũng dễ bị trầy xước hoặc phỏng rộp. Hạ Mạt thực sự đã quen với điều này.

“Trước đây tôi không để ý. Nhưng lần này nếu đã nhìn thấy thì chẳng lẽ làm ngơ, không phải sẽ bị coi là ngược đãi cấp dưới sao?”

Lời anh nói nghe vô cùng đường hoàng. Chỉ bằng một câu đã biến sự quan tâm đặc biệt có dụng ý khác vào lúc này trở thành một hành động hoàn toàn bình thường trong mối quan hệ cấp trên và cấp dưới. Hạ Mạt không thể nói thêm gì nữa, chỉ đành quay lại bàn làm việc ngồi xuống. Cô trơ mắt nhìn tổng giám đốc Lục là người có địa vị cao lại phải nhân nhượng trước người có địa vị thấp, tự hạ mình đi vào phòng trà rót nước.

Một lát sau, Lục Nghiễn Lễ cầm ly nước bước ra từ phòng trà. Lúc đi ngang qua cô, bước chân và ánh mắt của anh đều không dừng lại, mà đi thẳng vào văn phòng.

Tâm trạng Hạ Mạt phức tạp. Hai tay cô đặt trên bàn phím gõ chữ, nhưng đầu óc rối bời, không biết mình đã gõ những gì. Đến khi hoàn hồn, cô phát hiện trong tài liệu trước mặt toàn là một đồng ký tự lộn xộn.

Hạ Mạt hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Lúc này đầu óc cô đang rất hỗn loạn. Để viết báo cáo thì cần một mạch suy nghĩ rõ ràng. Mà với trạng thái hiện tại, cô không thích hợp để viết báo cáo.

Hạ Mạt tắt tài liệu đi, chuyển sang làm việc khác trước.

"Thư ký Hạ."

Hạ Mạt nghe thấy có người gọi mình, liền ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính. Cô nhìn thấy Trần Thành đang mỉm cười chào cô.

Anh ta cầm theo một chiếc túi, xem ra là đến để đưa đồ cho tổng giám đốc Lục.

Hạ Mạt gật đầu, đứng dậy từ ghế. Cô đi đến trước cửa văn phòng của Lục Nghiễn Lễ rồi gõ cửa.

Bên trong, Lục Nghiễn Lễ lên tiếng đáp lại. Hạ Mạt đẩy cửa ra, nghiêng người nhường Trần Thành vào.

Trần Thành vào văn phòng xong rất nhanh đã đi ra. Hạ Mạt vừa mới ngồi lại vào chỗ làm thì Trần Thành đã đến chào tạm biệt cô: “Thư ký Hạ, tôi đi trước nhé.”

Hạ Mạt khẽ gật đầu, không tò mò anh ta đã tặng gì cho tổng giám đốc Lục. Ánh mắt cô quay trở lại màn hình máy tính, tiếp tục công việc.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 36

DTV-EBOOK

C hưa đầy vài phút sau, điện thoại nội tuyến trên bàn làm việc reo lên. Hạ Mạt nhanh chóng nhấc máy.

"Thư ký Hạ." Giọng Lục Nghiễn Lễ nhàn nhạt vang lên: "Mang máy tính của cô vào đây."

Đây là ngữ điệu chuẩn bị giao công việc.

"Vâng, tổng giám đốc Lục."

Cúp máy, Hạ Mạt lập tức rút nguồn máy tính xách tay của mình. Cô ôm máy tính bước tới trước cửa văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, gõ cửa rồi bước vào.

"Tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ đang lật xem tài liệu. Hạ Mạt bước đến trước mặt anh rồi khẽ gọi anh.

Lục Nghiễn Lễ ngược mắt nhìn cô một cái, lấy từ bên cạnh một chiếc túi đưa cho cô.

Đó là chiếc túi mà Trần Thành vừa mới mang đến. Một chiếc túi màu đen không có bất kỳ ký hiệu nào, khiến người ta không thể đoán được bên trong đựng gì.

Hạ Mạt nhận lấy túi, không nhìn vào bên trong. Ánh mắt cô vẫn nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ, chờ anh giao việc.

“Thay đi.” Lục Nghiễn Lễ nói.

Thay?

Hạ Mạt cúi đầu nhìn vào trong túi, phát hiện bên trong là một đôi dép nữ.

Hạ Mạt thoáng ngây người: "Tổng giám đốc Lục, ý của anh là?"

Lục Nghiễn Lễ khẽ gật đầu, xác nhận suy đoán trong lòng cô:
"Thử thay dép xem có vừa không."

Hạ Mạt mím môi, giọng điệu khó xử: "Tổng giám đốc Lục, chuyện này không thích hợp thì phải?"

Ánh mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ nhìn thẳng vào cô, giọng nói bình thản: "Không thích hợp chỗ nào?"

Hạ Mạt nói: "Ở công ty làm sao có thể mang dép ạ?"

Lục Nghiễn Lễ hơi nhướn mày: "Công ty có quy định không được mang dép à?"

"..."

Tập đoàn Lục Thị thực sự không có quy định rõ ràng rằng nhân viên không được mang dép đi làm, nhưng mọi người đều tự giác không mang. Các phòng ban khác thì Hạ Mạt không biết,

nhưng ở văn phòng tổng giám đốc nơi cô làm việc ba năm qua, chưa từng thấy ai mang dép lê đi làm cả.

“Sếp Lục...”

Hạ Mạt còn định nói thêm điều gì đó.

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ nhếch lên một nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng và ôn hòa: “Cần tôi giúp cô thay không?”

“Không cần đâu, tổng giám đốc Lục.” Hạ Mạt cười: “Tôi tự thay được.”

Hạ Mạt xách theo chiếc túi đến bên cạnh sofa, đặt chiếc máy tính lên bàn trà.

Cô ngồi xuống sofa, đặt đôi dép sang một bên. Hạ Mạt cúi đầu nhìn xuống chân mình, do dự nghĩ: liệu mình thay giày ngay trước mặt tổng giám đốc Lục thế này có phải không tốt lắm không?

Nhưng ra ngoài thay giày trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp cũng không ổn chút nào.

Hạ Mạt nghiêng mặt nhìn về phía tổng giám đốc Lục, vừa khéo bắt gặp ánh mắt nửa như cười, nửa như không của anh.

Trong lòng Hạ Mạt thầm oán trách người này giả công làm tư. Nhưng quan to hơn một bậc đề chết người, hướng chi đối phương còn là sếp lớn của tập đoàn.

Hạ Mạt cắn răng, cúi người cởi giày.

Là anh bảo cô thay giày ở đây. Nếu anh không chê phiền, cô cũng không cần phải bận tâm quá nhiều làm gì.

Sau khi xỏ vào đôi dép lê, Hạ Mạt đứng dậy từ trên sofa. Đôi chân thoải mái hơn nhiều, nhưng nếu cứ đi dép lê ra ngoài như vậy, chắc chắn sẽ nhận được ánh mắt kỳ lạ từ đám đồng nghiệp ở phòng tổng giám đốc.

Trong lòng Hạ Mạt đây lo lắng.

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của cô, Lục Nghiễn Lễ gõ ngón tay lên bàn làm việc, nói bằng giọng điềm tĩnh: "Cô ngồi đây."

Hạ Mạt nhìn vào vị trí mà ngón tay Lục Nghiễn Lễ chỉ. Cô nhận ra rằng anh muốn cô làm việc trên bàn làm việc của anh, đầu óc bỗng trống rỗng vài giây.

Mặc dù bàn làm việc của tổng giám đốc Lục rất lớn, đủ chỗ cho hai người cùng làm việc.

Nhưng việc cô và tổng giám đốc Lục ngồi cùng nhau, làm việc ngay trước mắt anh...

Hạ Mạt cảm thấy một trận ghệt thở nơi lồng ngực. Đôi chân cô như bị đổ chì, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lục Nghiễn Lễ với giọng điệu nhẹ nhàng và hòa nhã: "Sao vậy, làm việc bên cạnh tôi áp lực lắm à?"

Hạ Mạt khẽ cong khóe môi, nở một nụ cười trông rất thoải mái: “Làm sao có thể? Được làm việc bên cạnh tổng giám đốc Lục là vinh hạnh của tôi.”

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ rời khỏi cô, cúi xuống tiếp tục lật xem tài liệu.

Hạ Mạt suy nghĩ ngổn ngang. Mặc dù trong lòng biết rõ người này đang lấy công báo tư, nhưng cuối cùng vẫn không dám trái lệnh của anh. Cô ôm lấy máy tính, như thể đi đến pháp trường chịu chết, chậm rãi bước tới.

Sau khi ngồi xuống góc bàn làm việc xa Lục Nghiễn Lễ nhất, Hạ Mạt mở máy tính. Cô ép bản thân không được nghĩ ngợi lung tung, cố gắng tập trung vào công việc trước.

Hơi thở của Lục Nghiễn Lễ thoang thoảng bao quanh chóp mũi của Hạ Mạt. May mắn là Hạ Mạt đã ở bên cạnh anh suốt ba năm qua. Mặc dù cô vẫn cảm nhận được áp lực từ anh, không kiềm chế được sự căng thẳng. Nhưng cảm giác này đã dần trở

thành thói quen trong trí nhớ của cô, nên cũng không đến mức quá khó chịu.

Hôm nay, Hạ Mạt cả ngày đều ở trong văn phòng của Lục Nghiễn Lễ mà không ra ngoài. Bữa trưa là do cô đặt, nhân viên lễ tân của công ty mang lên rồi cô và Lục Nghiễn Lễ cùng ăn trên bàn ăn trong văn phòng.

Trong lúc đó, có vài lần Lục Nghiễn Lễ cầm cốc đi đến phòng trà để rót nước. Ngay cả nước của Hạ Mạt cũng do anh tự tay rót.

Mỗi lần nhận cốc nước từ tay anh, Hạ Mạt đều cảm thấy lo lắng. Nhưng trừ lần đầu tiên khi tổng giám đốc Lục bảo cô thay giày mà cô còn hơi định chống đối. Thì sau đó, khi tổng giám đốc Lục yêu cầu cô cùng anh ăn trưa trong văn phòng hay tự mình rót nước cho cô, Hạ Mạt đều mỉm cười thuận theo sự sắp xếp của anh.

Tâm ý của tổng giám đốc Lục đối với cô, cô đã hiểu rõ. Anh không hề che giấu, chỉ thiếu một lời nói thẳng thắn.

Nhưng dù vậy, anh vẫn chưa trực tiếp nói rằng, anh thích cô.

Vì vậy, Hạ Mạt cũng giả vờ không biết sự quan tâm đặc biệt của tổng giám đốc Lục dành cho cô hôm nay xuất phát từ tình cảm của anh. Cô cũng không chất vấn tại sao một ông chủ lớn lại hạ mình chăm sóc một thư ký nhỏ bé như cô.

Bởi vì một khi chất vấn, rất có thể tổng giám đốc Lục sẽ thuận thế nói rõ, mà cô thì không muốn đối mặt với tình huống đó.

Vì vậy, cả ngày hôm nay cô đều ngoan ngoãn một cách đặc biệt.

Mặt trời dần lặn về phía Tây. Ánh hoàng hôn vàng óng trải dài trên bầu trời.

Đồng hồ điểm qua năm giờ, Hạ Mạt đứng lên khỏi bàn làm việc, hỏi Lục Nghiễn Lễ:

"Tổng giám đốc Lục, tôi có thể đổi lại đôi giày của mình không?"

Lục Nghiễn Lễ đang xử lý email vừa nhận được, mắt không ngước lên nhìn cô, chỉ đáp: "Tùy cô."

Hạ Mạt quay người bước đến bên ghế sofa, thay đôi giày cao gót của mình.

Điện thoại nhận được tin nhắn từ quầy lễ tân. Hạ Mạt lướt mắt qua một cách hờ hững, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ. Cô nở nụ cười rạng rỡ, giọng nói vui vẻ: "Tổng giám đốc Lục, quầy lễ tân có người mang đồ lên cho tôi. Tôi ra ngoài xem thử nhé."

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ lướt qua cô một cái. Anh thấy cô cười tươi như hoa, ánh mắt linh động, trong lòng anh đoán rằng có lẽ cô lại bày ra trò gì đó.

"Ừm, ra ngoài đi." Giọng điệu Lục Nghiễn Lễ thản nhiên.

Hạ Mạt ôm máy tính bước ra khỏi văn phòng của Lục Nghiễn Lễ. Khi đóng cửa, cô cố ý không đóng kín, để lại một khe hở nhỏ.

Cô quay người lại, vừa đúng lúc thấy nhân viên lễ tân đang ôm một bó hoa hồng lớn đi về phía mình.

"Thư ký Hạ." Nhân viên lễ tân mỉm cười nhìn cô: "Có người tặng hoa cho cô."

Các đồng nghiệp ở văn phòng tổng giám đốc vẫn chưa về. Họ nghe thấy có người gửi hoa cho Hạ Mạt, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cô.

Lâm Táp trực tiếp đứng dậy từ chỗ ngồi, nháy mắt trêu đùa Hạ Mạt: "Ai gửi hoa cho em thế? Có người theo đuổi rồi à?"

Hạ Mạt nhận bó hoa từ tay lễ tân. Cô nở nụ cười ngượng ngùng, giọng điệu phấn khởi: "Không phải người theo đuổi đâu, là bạn trai em. Bọn em vừa xác nhận mối quan hệ rồi."

"Thật á? Em có bạn trai rồi à!"

Lâm Táp còn phấn khích hơn cả cô, hỏi tới tấp:

“Em quen bao giờ thế? Mấy hôm trước lúc chị nói chuyện với em, em vẫn bảo chưa có bạn trai cơ mà?”

Hạ Mạt đáp: “Hôm qua vừa mới xác nhận mối quan hệ ạ.”

Lâm Táp hỏi tiếp: “Em quen thế nào vậy?”

Trong văn phòng, các đồng nghiệp khác cũng vây quanh. Ai nấy đều rất tò mò về bạn trai của Hạ Mạt.

Lúc này, Hạ Mạt nở nụ cười rạng rỡ, hoàn toàn mang dáng vẻ của một cô gái nhỏ đang chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu. Cô trả lời mọi câu hỏi một cách vui vẻ: "Gia đình em giới thiệu cho em. Sau khi tìm hiểu thì cả hai đều cảm thấy rất hợp, thế là xác định mối quan hệ."

"Chúc mừng nha, thư ký Hạ."

Hạ Mạt mỉm cười đáp: "Cảm ơn mọi người. Bọn em mới quen nhau thôi. Đợi qua một thời gian nữa, em sẽ nhờ anh ấy mời mọi người ăn cơm."

Lục Nghiễn Lễ đang trả lời email. Những âm thanh ồn ào ngoài cửa không sót một chữ nào lọt vào tai anh.

Một lát sau, Hạ Mạt đứng trước cửa văn phòng gỗ cửa.

Lục Nghiễn Lễ tựa người ra sau ghế: "Vào đi."

Hạ Mạt đẩy cửa bước vào, nụ cười trên gương mặt còn rạng rỡ hơn lúc vừa ra ngoài: "Tổng giám đốc Lục, hôm nay anh còn việc gì cần dặn dò tôi không ạ?"

Lục Nghiễn Lễ nhướng nhẹ mày, chờ cô lên tiếng.

Hạ Mạt mím môi. Dường như cô khó nói ra, nhưng nụ cười trong đôi mắt thì không thể che giấu được.

Cô ấp úng, ngại ngùng không biết phải mở lời thế nào.

Lục Nghiễn Lễ gõ nhẹ ngón tay lên bàn làm việc. Khóe môi anh cong lên một đường cong hờ hững, vừa như cười vừa như không: "Thư ký Hạ lại có bạn trai mới à?"

Từ giọng điệu của anh, Hạ Mặc mơ hồ nghe ra chút giễu cợt. Cô đành gượng cười gật đầu, nói: "Vâng. Lần này về nhà, người nhà giới thiệu cho tôi đối tượng xem mắt."

Sau khi Hạ Mặc nói xong, ánh mắt cô cẩn thận quan sát Lục Nghiễn Lễ.

Ban đầu, cô không định thể hiện trước mặt tổng giám đốc Lục rằng mình đã có bạn trai nhanh như vậy. Dù sao thì cô và "bạn trai" trước mới chia tay ba ngày. Thế nhưng hôm nay tổng giám đốc Lục đã đi quá giới hạn, cô chỉ còn cách bất đắc dĩ này để khiến anh biết rằng cô không phải người độc thân.

Cô đã làm thư ký cho tổng giám đốc Lục suốt ba năm. Và cô tin rằng, với phẩm chất của tổng giám đốc Lục, dù có thích cô

đến đâu, anh cũng sẽ không cướp đoạt tình yêu của người khác, trở thành kẻ thứ ba khi cô đã có bạn trai.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô một lúc bằng ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy. Giọng nói anh không bộc lộ cảm xúc gì, anh nhàn nhạt nói: "Không có gì. Cô tan làm đi."

Hạ Mạt khẽ gật đầu, xoay người bước ra khỏi văn phòng.

Hôm nay tan làm sớm, Hạ Mạt đến siêu thị mua một ít nguyên liệu, dự định tự nấu bữa tối.

Hai tay cô xách đầy rau củ và hoa quả tươi. Cô vừa đẩy cửa nhà ra thì điện thoại nhận được cuộc gọi từ người giao hàng. Họ nói rằng có một người tên anh L gửi đồ cho cô, và hỏi địa chỉ cụ thể.

Sau khi cúp máy, Hạ Mạt nhắn tin cho L.

[Sao tự nhiên anh lại mua đồ cho em vậy?]

L: [Nhận được rồi à?]

Hạ Mạt: [Chưa, người giao hàng vừa gọi cho em, chắc sắp mang tới rồi. Anh mua gì cho em thế?]

L: [Lát nữa em sẽ biết.]

Hai phút sau, người giao hàng gõ cửa.

Hạ Mạt mở cửa, nhận đồ từ người giao hàng.

Một bó hoa hồng màu champagne, một chiếc váy liền màu đỏ.

Hạ Mạt lập tức chụp ảnh gửi cho L.

Hạ Mạt: [Nhận được rồi.]

L: [Có thích cái váy không?]

Hạ Mạt: [Thích, có muốn em mặc thử cho anh xem không?]

Hạ Mạt vừa nhắn tin cho anh, vừa cầm chiếc váy đi vào phòng ngủ. Cô chuẩn bị thay để chụp ảnh gửi cho anh xem.

L: [Bây giờ không cần.]

Hạ Mạt khựng lại, một dự cảm dâng lên trong lòng: [Vậy anh muốn xem khi nào?]

Vài giây sau, tin nhắn của L đã chứng minh dự cảm của cô.

[Anh muốn ngày mai gặp, em mặc cho anh xem.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 37

DTV-EBOOK

Hạ Mạt khẽ nhếch môi, trên mặt nở một nụ cười.

Nhìn tin nhắn L gửi tới, cô xác nhận đi xác nhận lại rằng anh đúng có ý muốn hẹn gặp cô vào ngày mai. Sợ anh đổi ý nên cô lập tức đồng ý ngay: [Được, ngày mai em sẽ mặc chiếc váy này để gặp anh.]

Đột nhiên, cô không kìm được sự tò mò mà hỏi anh: [L, tại sao anh lại đột nhiên muốn gặp em?]

Tại sao đột nhiên anh lại muốn gặp cô?

Lục Nghiễn Lễ ngồi sau bàn làm việc, nghiêng đầu nhìn qua kính cửa sổ. Ánh mắt anh dừng lại ở bó hoa hồng đỏ rực rỡ bắt mắt trên bàn làm việc của Hạ Mạt.

Đó là bó hoa cô cố tình để lại văn phòng, đặt ở nơi ai cũng nhìn thấy. Mục đích là để anh biết rằng, cô có bạn trai rồi, để anh từ bỏ ý định với cô.

Mặc dù anh thừa biết bó hoa ấy chỉ là màn kịch do cô tự biên tự diễn, là do cô mua về rồi giả vờ như được bạn trai tặng. Nhưng phản ứng của cô hôm nay đủ để anh nhận ra rõ một điều rằng với trạng thái hiện tại của anh và cô, anh hoàn toàn không thể tiến gần thêm dù chỉ một bước.

Chỉ khi mang danh nghĩa L, anh mới có thể chiếm được tình cảm của cô.

Anh cảm nhận được rằng, cô ngày càng dựa dẫm vào L.

Cô càng dựa dẫm vào L thì sẽ càng kháng cự sự quan tâm của Lục Nghiễn Lễ. Bởi vì trong tâm trí cô, L đã chiếm trọn vị trí của một người bạn trai. Nhưng anh không thể mãi mãi chỉ là một nhân vật L ảo trên mạng. Anh không muốn khi anh quan tâm cô, đến cả một thân phận rõ ràng cũng không có.

Anh cũng không muốn khi cô đối diện với anh chỉ toàn là áp lực và sự căng thẳng.

Anh muốn cô biết được rằng, Lục Nghiễn Lễ chính là L, là người vẫn luôn trò chuyện cùng cô mỗi ngày. Ngoài thân phận là cấp trên của cô, anh còn có thể trở thành người bạn trai để cô chia sẻ mọi tâm sự.

Anh nghĩ, có lẽ bản thân đã bị mê hoặc nên mới dễ cảm xúc bị những chiêu trò nhỏ nhặt của cô dẫn dắt như vậy.

Lục Nghiễn Lễ ngả người tựa vào lưng ghế, nhắm mắt, day nhẹ chân mày.

Hạ Mạt chăm chú nhìn màn hình điện thoại, đợi hai phút mà vẫn không nhận được phản hồi từ anh, cô bắt đầu có chút hối hận vì đã hỏi câu hỏi đó.

Anh đã quyết định hẹn gặp cô vào ngày mai, vậy mà cô còn hỏi tại sao anh muốn gặp. Nhỡ đâu trong lúc suy nghĩ, anh lại sinh ra do dự nào đó và không muốn gặp cô nữa thì sao?

Đang lúc Hạ Mạt âm thầm tự trách, cửa sổ trò chuyện bật lên tin nhắn từ L: [Muốn em biết anh là ai.]

Hạ Mạt càng thêm tò mò, không nhịn được mà tiếp tục hỏi:
[Em đã từng gặp anh ở công ty sao?]

L dường như muốn giữ chút bí ẩn nên không nói thêm nhiều:
[Ngày mai em sẽ biết.]

Câu nói ấy khiến Hạ Mạt tràn ngập mong đợi cho ngày mai.

Hạ Mạt: [Ngày mai chúng ta hẹn gặp ở đâu?]

L hỏi ý kiến cô: [Em muốn hẹn ở đâu?]

Ban đầu, Hạ Mạt định bảo L chọn nhà hàng, nhưng khi gõ được nửa câu thì cô chợt nhận ra đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Lần đầu gặp mặt thì cô tự chọn nhà hàng sẽ tốt hơn.

Gần khu căn hộ của cô có một trung tâm thương mại, trong đó có một nhà hàng trang trí rất đẹp, món ăn cũng ngon, lại cách nhà cô không xa.

Hạ Mạt gửi địa chỉ nhà hàng cho L.

L: [Anh sẽ đặt một phòng riêng.]

Điều này ngầm hiểu rằng bữa ăn này là do anh mời.

Hạ Mạt không tranh phần thanh toán: [Trong trung tâm thương mại đó có một rạp chiếu phim. Gần đây đang chiếu một bộ phim mới, chúng ta ăn xong có thể cùng đi xem được không?]

L: [Ừm.]

Sau khi thảo luận xong lịch trình cho ngày mai, Hạ Mạt càng thêm phần mong đợi.

Hạ Mạt: [L, bây giờ em đã rất mong chờ ngày mai, còn anh thì sao?]

L: [Giống em.]

Khóe môi Hạ Mạt không kìm được mà cong lên: [L, mai gặp.]

L: [Ừ, mai gặp.]

...

Trước khi đi ngủ, Hạ Mạt đặt đồng hồ báo thức sớm hơn mười lăm phút.

Sáng hôm sau, Hạ Mạt đến công ty sớm hơn bình thường. Cô vào văn phòng của Lục Nghiễn Lễ để dọn dẹp qua một lượt, sau đó vào phòng trà pha sẵn cà phê. Khi cô ngồi xuống bàn làm việc, đúng lúc Lục Nghiễn Lễ cũng bước từ bên ngoài vào.

Ánh mắt Hạ Mạt khẽ liếc qua anh, cô lập tức đứng dậy. Khi anh đi ngang qua bàn làm việc của mình, cô lễ phép chào: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu nhìn cô khiến tim Hạ Mạt thoáng căng thẳng, trong đầu thầm nghĩ chẳng lẽ anh vẫn nghĩ cô không có bạn trai, còn muốn vượt quá giới hạn nữa?

May mắn thay, Lục Nghiễn Lễ rất nhanh đã dời ánh mắt khỏi cô. Anh chỉ khẽ gật đầu, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, coi như đáp lại lời chào.

Nhìn Lục Nghiễn Lễ đẩy cửa bước vào văn phòng, Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm.

Cả ngày hôm nay, Lục Nghiễn Lễ không có bất kỳ hành động nào vượt ra khỏi khuôn khổ mối quan hệ cấp trên cấp dưới. Hạ Mạt thầm cảm thấy may mắn vì hôm qua đã nhanh trí tự mua hoa, giả vờ như là quà bạn trai tặng để qua mặt tổng giám đốc Lục.

Mặc dù bó hoa đó là cô tự mua, nhưng việc cô có bạn trai không phải là nói dối.

Hơn nữa tối nay, cô sẽ đi hẹn hò với bạn trai của mình.

Nghĩ đến việc tối nay sẽ được gặp L, khóe môi Hạ Mạt không kìm được mà cong lên, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Các đồng nghiệp trong công ty đều biết cô vừa mới bắt đầu một mối tình nên khi thấy bộ dạng ngọt ngào, đắm chìm trong tình yêu của cô họ cũng không quá bất ngờ, chỉ thỉnh thoảng trêu chọc cô vài câu.

Hôm nay, tổng giám đốc Lục dường như có việc bận nên anh đã rời khỏi công ty lúc bốn giờ rưỡi, còn thông báo với Hạ Mạt rằng anh sẽ không quay lại.

Đối với Hạ Mạt, đây quả thực là một tin vui bất ngờ. Hôm qua, cô tan làm sớm, thậm chí còn trước cả tổng giám đốc Lục. Vì thế, hôm nay cô quyết tâm không được về trước anh.

Cô vốn lo lắng rằng tổng giám đốc Lục sẽ làm việc muộn, khiến cô lỡ mất buổi hẹn với L. Nhưng giờ anh lại tan làm sớm, chẳng khác nào ông trời giúp cô cả.

Còn lại nửa tiếng nữa, Hạ Mạt không còn tâm trí làm việc. Cô tranh thủ nhắn tin cho L.

Hạ Mạt: [Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời, tổng giám đốc Lục đã tan làm sớm! Em có thể rời khỏi công ty lúc năm giờ. Còn anh, anh tan làm lúc mấy giờ?]

L: [Hôm nay không tăng ca.]

Hạ Mạt: [Vậy có lẽ anh phải đợi em một chút rồi, em tan làm xong sẽ về nhà thay đồ trước.]

[Thay chiếc váy đẹp mà anh tặng em.] Cô bổ sung

L: [Ừm, anh sẽ đợi em ở nhà hàng. Không cần vội.]

Gần đến giờ gặp mặt, Hạ Mạt bỗng cảm thấy hồi hộp.

Hạ Mạt: [L, em cảm thấy hơi căng thẳng, phải làm sao đây?]

L: [Căng thẳng chuyện gì?]

Hạ Mạt: [Em không biết nữa. Tim em cứ đập thành thịch, chắc là vì sắp được gặp người mình thích.]

L dường như bị câu nói của cô làm cho không biết nên trả lời thế nào nên anh im lặng hồi lâu.

Mãi sau, anh mới đáp: [Chỉ lát nữa là được gặp rồi.]

Hạ Mạt: [Ừm, lát gặp.]

Còn hai phút nữa là hết giờ làm, Hạ Mạt đã thu dọn xong túi xách, ngồi chờ tan làm.

Ngay khi thời gian trên màn hình điện thoại nhảy sang năm giờ, cô lập tức đứng dậy rời khỏi bàn làm việc và đi ra ngoài.

Hạ Mạt bắt xe về căn hộ, cô đặt túi xuống rồi vào phòng tắm tắm rửa trước.

Sau khi bước ra, cô sấy khô tóc, thay chiếc váy mà L đã tặng, rồi ngồi trước bàn trang điểm để trang điểm thật tỉ mỉ.

Hạ Mạt đứng trước gương ngắm nhìn chính mình. Làn da trắng mịn, đường nét ngọt ngào và thanh thoát. L chắc hẳn đã sớm đã biết cô là ai, chắc là vì thấy cô xinh đẹp nhỉ.

Hạ Mạt xoay một vòng trước gương, kiểm tra kỹ lớp trang điểm của mình. Chiếc váy mà L tặng rất vừa vặn, tôn lên những đường cong mềm mại trên cơ thể cô, như thể nó được thiết kế riêng cho cô vậy.

Hạ Mạt nghi ngờ anh đã thường xuyên âm thầm quan sát cô.

Sau khi xác nhận trang phục và vẻ ngoài từ đầu đến chân đều hoàn hảo, Hạ Mạt cầm lấy chai nước hoa trên bàn trang điểm, xịt nhẹ một chút. Hương thơm nhẹ nhàng phảng phất quanh đầu mũi khiến cô cảm thấy thêm tự tin. Hạ Mạt đeo túi xách và

cầm theo món quà mà cô chuẩn bị cho L là một chậu hoa lan chuông nhỏ rồi hài lòng rời khỏi nhà.

Nhà hàng nằm trên tầng năm của trung tâm thương mại, được trang trí theo phong cách cổ điển. Không gian được chia cắt bởi những tấm bình phong, vừa bước vào đã nghe tiếng đàn cổ nhẹ nhàng ngân vang, âm điệu uyển chuyển, khiến lòng người thư thái.

L đã đặt phòng riêng, nhân viên nhà hàng dẫn Hạ Mạt đến đó.

L đã ngồi chờ sẵn trong phòng. Khi đến trước cửa, nhân viên định mở cửa giúp cô thì Hạ Mạt vội giơ tay ngăn lại, mỉm cười nói: “Để tôi tự mở là được.”

Đây là lần đầu tiên cô và L gặp mặt, nếu nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chắc chắn sẽ không tránh khỏi lúng túng.

Nhân viên hiểu ý, mỉm cười đáp: “Có gì cần, cô cứ gọi tôi nhé.”

Nói xong, nhân viên quay đi, để lại Hạ Mạt một mình đứng trước cửa phòng.

Cô lấy một chiếc gương nhỏ từ túi ra, kiểm tra lại lớp trang điểm, vẫn tỉ mỉ không tí vết.

Cô cất gương vào túi rồi khẽ gõ cửa.

Từ bên trong vọng ra một giọng nói trầm thấp: “Mời vào.”

Giọng nói ấy khiến Hạ Mạt cảm thấy quen thuộc, nhưng chỉ là một âm điệu ngắn gọn nên cô không suy nghĩ nhiều. Cô từ từ đẩy cửa bước vào.

Khi cánh cửa mở được một nửa, Hạ Mạt nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi bên trong. Nụ cười trên môi và tay cô lập tức đông cứng lại.

Lục Nghiễn Lễ đang nhấp trà, ngón tay thon dài, trắng trẻo cầm một chén trà sứ xanh trắng. Thái độ anh điềm tĩnh, ung dung như một đám mây trôi.

Hạ Mạt sững sờ nhìn anh, đầu óc trống rỗng vài giây.

Lục Nghiễn Lễ ngược mắt lên nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên tạo thành đường cong.

Hạ Mạt cúi nhìn chiếc áo sơ mi trắng anh mặc, nó giống hệt chiếc áo cô đã mua tặng L. Cuối cùng cô cũng chợt nhận ra điều gì đó, một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu cô, tựa như sét đánh.

Cảm giác nghẹt thở dâng lên trong lồng ngực, hàng mi khẽ run, cô bối rối lấy tay che mặt, lặng lẽ quay lưng đóng cửa lại, định bỏ chạy nhưng giọng nói trầm thấp của Lục Nghiễn Lễ vang lên sau lưng: “Summer, quay lại.”

Cơ thể Hạ Mạt cứng đờ tại chỗ, đôi chân như muốn nhũn ra.

Lúc này, cô chẳng còn tâm trí suy nghĩ tại sao L lại là tổng giám đốc Lục. Trong đầu cô chỉ hiện lên từng đoạn hội thoại giữa mình và L, càng cố gắng không nghĩ nhiều, cô lại càng muốn đập đầu vào tường.

Hạ Mạt vịn tay lên tường, cố gắng đứng vững.

“Summer.” Lục Nghiễn Lễ nói: “Em định chạy trốn đây à?”

Tay Hạ Mạt khẽ cào nhẹ vào tường, cô hít sâu một hơi, sau đó xoay người lại bước vào phòng.

“Chào... Chào tổng giám đốc Lục.” Cô cố gắng điều chỉnh hơi thở, nở một nụ cười gượng gạo với anh.

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, ra hiệu cô ngồi xuống.

Hạ Mạt rụt rè ngồi đối diện anh, mắt cụp xuống không dám nhìn thẳng.

Ngón tay thon dài của Lục Nghiễn Lễ đưa tới một quyển thực đơn: “Muốn ăn gì?”

Hạ Mạt bối rối nhận lấy thực đơn nhưng không có tâm trí chọn món, chỉ dám lén lút nhìn anh. Cả người cô nóng bừng vì xấu hổ.

Lục Nghiễn Lễ thoải mái lật xem thực đơn, dáng vẻ nhàn nhã. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu, bình thản hỏi: “Không phải em từng nói khi gặp mặt sẽ hôn chết tôi sao, sao bây giờ lại đỏ mặt vậy?”

Hạ Mạt hít vào một hơi, thực đơn trong tay cô bất giác dựng thẳng đứng lên, cổ cô co rút lại, mặt vùi vào thực đơn.

“Summer.” Giọng Lục Nghiễn Lễ đều đều: “Các món trong thực đơn chỉ là hình minh họa thôi, không ăn được đâu.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 38

DTV-EBOOK

Hạ Mạt đang từ từ thu mình, trượt xuống ghế thì bỗng khựng lại. Ngón tay cô bối rối nắm chặt lấy quyển thực đơn.

Cuốn thực đơn đã chắn tầm mắt cô, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ đang bao phủ toàn thân mình. Ánh mắt ấy như một ngọn lửa, đốt cháy toàn thân cô, khiến cô cảm thấy nóng bừng, chỉ muốn tìm một cái hố để tự chôn mình ngay tại chỗ.

Trong lòng Hạ Mạt như có một trận chiến dữ dội, đủ loại cảm xúc xáo trộn không ngừng khiến cô khó lòng đối diện với thực tại, nhưng lại không thể thực sự tìm đến cái chết.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Hạ Mạt cố gắng điều chỉnh hơi thở, buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

"Summer."

Lục Nghiễn Lễ lại gọi cô một tiếng, giọng điệu bình thản không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Thế nhưng Hạ Mạt vẫn cảm nhận được sự sỉ nhục tr*ên tr** từ giọng nói vô cảm ấy. Bởi hôm nay từ lúc gặp mặt đến giờ, anh luôn gọi cô bằng cái tên trên mạng xã hội là Summer, thay vì gọi bằng tên thật của cô.

Anh rõ ràng biết tên thật của cô, nhưng vẫn cố tình gọi cô là Summer.

Thật quá cố ý!

Hạ Mạt thực sự không thể nghe nổi cái tên Summer này. Cái tên đó như một lời nguyền, không ngừng nhắc nhở cô rằng, người bạn trên mạng mà cô ngày ngày tâm sự, than phiền về tổng giám đốc Lục, lại chính là tổng giám đốc Lục đang ngồi trước mặt cô lúc này.

Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên khỏi thực đơn, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, lấy hết can đảm, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Tổng giám đốc Lục, anh cứ gọi tôi là thư ký Hạ là được rồi.”

Lục Nghiễn Lễ nhàn nhạt đáp: “Bây giờ đang là ngoài giờ làm việc, không cần dùng cách gọi trong công ty. Em cũng không cần gọi tôi là tổng giám đốc Lục, cứ thoải mái đi.”

Không gọi anh là tổng giám đốc Lục thì gọi là gì? Chẳng lẽ gọi thẳng tên anh sao?

Lục Nghiễn Lễ?

Hạ Mạt nào có gan trực tiếp gọi tên anh. Cô lập tức lên tiếng: “Dù là đang ngoài giờ làm thì anh vẫn là tổng giám đốc Lục. Sao tôi có thể tùy tiện thất lễ với anh được chứ?”

“Em thích gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy.” Lục Nghiễn Lễ thu ánh mắt đang đặt trên người cô lại, cúi đầu chậm rãi lật xem thực đơn.

So với dáng vẻ nhàn nhã của Lục Nghiễn Lễ thì Hạ Mạt cảm thấy mình như đang ngồi trên đồng gai, cô dường như còn nghe

thấy tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực. Cô lại hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Trong phòng riêng, bầu không khí rơi vào im lặng, chỉ còn lại tiếng Lục Nghiễn Lễ lật giở thực đơn.

Hạ Mạt thấy cổ họng khô khốc, cô l**m môi, ánh mắt nhìn về phía ấm trà bằng sứ trắng đặt giữa bàn.

Lục Nghiễn Lễ dường như nhận ra ánh mắt của cô, anh liền đưa tay cầm lấy ấm trà.

Hạ Mạt vội vàng đứng dậy: “Tổng giám đốc Lục, để tôi rót cho ạ.”

Lục Nghiễn Lễ không nhìn cô, bàn tay anh thon dài, các khớp xương rõ ràng cầm lấy ấm trà, từ tốn rót nước trà xanh nhạt trong suốt vào chén trà rồi tự mình đưa chén đưa cho cô.

Hạ Mạt vô cùng lo sợ, hai tay cô cẩn thận nhận lấy: “Cảm ơn tổng giám đốc Lục.”

Cô cầm chén trà, nhấp một ngụm.

“Tôi nhớ em thích gọi tôi là anh trai.” Lục Nghiễn Lễ buông một câu băng quơ.

“Khụ...”

Tay Hạ Mạt run lên một chút, suýt làm đổ chén trà. Khuôn mặt vốn đang dần bình tĩnh trở lại của cô bỗng đỏ bừng vì xấu hổ.

Lục Nghiễn Lễ khẽ nâng mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào cô.

Dưới ánh mắt của anh, bờ vai mảnh khảnh của Hạ Mạt bất giác co lại. Cuốn thực đơn vốn vừa được cô đặt trên bàn lại một lần nữa được dựng đứng lên, che kín gương mặt đỏ bừng của cô, chỉ còn lộ ra đôi tai nhỏ xinh cũng đỏ ửng.

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ không kìm được khẽ cong lên, ánh mắt lướt qua thực đơn, cất giọng hỏi: “Summer, em muốn ăn gì? Sườn heo kho có được không?”

Hạ Mạt ừ một tiếng.

Lục Nghiễn Lễ tiếp tục lật thực đơn: “Summer, món tôm cua bọc trứng thì sao?”

Cô lí nhí đáp: “Được.”

Lục Nghiễn Lễ: “Summer, tôm hùm hấp thì sao?”

Hạ Mạt thực sự không chịu nổi việc anh cứ gọi tên món ăn xong lại phải gọi tên trên mạng của cô một lần. Cô ngược mắt lên từ thực đơn, nửa khuôn mặt vẫn giấu sau cuốn sách, chỉ lộ ra đôi mắt đầy lúng túng, khẽ nói:

“Tổng giám đốc Lục, để tôi tự gọi món được không?”

“Tổng giám đốc Lục?” Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch khóe môi, nụ cười như có như không: “Sao không gọi cái tên mà em thích gọi nữa?”

Sao không gọi cái tên mà em thích gọi nữa?

Ý anh là muốn cô gọi anh là anh trai sao?

Thà để cô chết còn hơn!

Cứ để cô chết đi cũng được!

Sống trên đời thật sự chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Hạ Mạt cảm giác như mình đang bị đặt trên vỉ nướng, xoay qua xoay lại, nướng cả mặt trước lẫn mặt sau.

Tay trái của cô lặng lẽ buông xuống dưới bàn, véo vào đùi mình một cái, rồi cúi đầu tiếp tục giả vờ xem thực đơn, làm như không nghe thấy anh vừa nói gì.

Hạ Mạt nhanh chóng chọn vài món trên thực đơn rồi đẩy thực đơn ra giữa bàn, nói với Lục Nghiễn Lễ: “Tôi gọi món xong rồi.”

Lục Nghiễn Lễ liếc qua các món cô chọn, sau đó đặt đơn trên điện thoại.

Trong lúc chờ món ăn được mang lên, không khí trong phòng bao lại rơi vào trạng thái ngột ngạt.

Hạ Mạt cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào anh.

Sau vài phút im lặng, Lục Nghiễn Lễ cất giọng phá vỡ bầu không khí: “Summer.”

Vừa nghe anh gọi, da đầu Hạ Mạt lập tức tê dại.

"Chiếc váy có vừa không?"

Anh dường như không cảm nhận được sự lúng túng của cô, vẫn tiếp tục nói chuyện với cô theo cách của L trên mạng.

Hạ Mạt gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Ừm, vừa ạ.”

Lục Nghiễn Lễ hỏi tiếp: “Em có thích không?”

Hạ Mạt tiếp tục gật đầu lia lịa.

“Summer, em thấy ngoại hình tôi tệ đến mức không dám nhìn sao?”

Hạ Mạt vội lắc đầu, giọng trong trẻo, đầy nịnh nọt: “Không có, tổng giám đốc Lục. Anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng gặp!”

Dù cảm giác xấu hổ có thể khiến cô muốn tan biến ngay tại chỗ, nhưng trước khi điều đó xảy ra, cô không thể mạo phạm sếp được.

Lục Nghiễn Lễ không khỏi bật cười: “Nếu không thấy tẻ, tại sao em lại không dám ngẩng đầu nhìn tôi?”

Tại sao không dám nhìn anh, anh còn không biết sao?

Hạ Mạt không tin anh không hiểu tại sao cô lại không dám ngẩng đầu.

Rõ ràng là anh cố tình!

Anh chỉ muốn cười nhạo cô!

Thật quá đáng!

Dù trong lòng Hạ Mạt đang âm thầm trách móc anh nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ chút bất mãn nào. Cô khẽ bấm vào lòng bàn tay để lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn anh, nở nụ cười tươi, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai của anh, giọng đầy vẻ chân thành: “Tổng giám đốc Lục, anh có sống mũi cao, đường nét khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt sâu thẳm. Từng đường nét trên gương mặt anh, nếu nhìn riêng từng phần, đã hoàn hảo không chê vào đâu được. Khi ghép lại, lại càng hoàn mỹ như kiệt tác trời ban. Đồng nghiệp chúng tôi

thường nói gương mặt của anh chính là đồ án tốt nghiệp của Nữ Oa."

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày, cười nói: "Các em còn khen tôi sau lưng nữa sao? Tôi chưa từng nghe em khen tôi như vậy. Tôi còn nghĩ các em chỉ nói xấu tôi thôi cơ đấy."

Nụ cười trên môi Hạ Mạt cứng đờ. Cô bấm mạnh vào lòng bàn tay mình, nhanh chóng điều chỉnh lại nụ cười, giả vờ như hoàn toàn quên mất đoạn trò chuyện giữa Summer và L, làm bộ ngạc nhiên: "Làm sao có chuyện đó chứ? Tổng giám đốc Lục, anh đã cung cấp cho chúng tôi một môi trường làm việc tốt và mức lương hấp dẫn. Chúng tôi vô cùng biết ơn anh. Ngay cả trong những lúc riêng tư, chúng tôi cũng không bao giờ thất lễ với anh. Làm như vậy chẳng phải là lấy oán báo ơn sao?"

Nhìn dáng vẻ cô cố vắt óc nghĩ cách khen mình, Lục Nghiễn Lễ khẽ cười thành tiếng, trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ.

"Sao lại nói đến nhân viên công ty rồi? Đừng bàn mấy chuyện đó. Hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện riêng thôi."

Chuyện riêng?

Cô và anh có thể có chuyện riêng gì được chứ?

Quan hệ giữa họ là cấp trên và cấp dưới, giữa hai người chỉ có công việc mà thôi.

Hạ Mạt cố gắng kéo câu chuyện về chủ đề công việc: “Tổng giám đốc Lục, tối ngày kia có một buổi tiệc rượu thương mại, có cần tôi đi cùng anh không?”

Đầu óc Hạ Mạt lúc này rối tung lên, không nghĩ ra được công việc quan trọng nào để thảo luận với anh nên đành chọn bừa một lịch trình để báo cáo.

Lục Nghiễn Lễ không trả lời ngay, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt như cười như không nhìn cô.

Hạ Mạt cố gắng giữ nụ cười trên gương mặt, bàn tay dưới bàn đã bấu mạnh vào lòng bàn tay, diễn tròn vai thư ký Hạ tận tụy của anh.

Hai người nhìn nhau vài giây, cuối cùng Lục Nghiễn Lễ là người đầu tiên thu lại ánh mắt. Anh cúi đầu nhìn điện thoại, ngón tay trắng mịn, thon dài lướt trên màn hình, như thể nhượng bộ cô.

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô cầm chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm.

Không khí trong phòng bao im lặng vài giây, bỗng nhiên từ điện thoại của Lục Nghiễn Lễ vang lên một giọng nữ cố tình nũng nịu: “L, anh thích em gọi anh là anh trai không?”

Hạ Mạt giật mình đặt chén trà xuống, hai tay ôm mặt.

“Anh trai ~, anh có thích em gọi anh như vậy không? Hay anh thích nghe em gọi anh là L hơn?”

Hạ Mạt vội cầm lấy thực đơn, lại một lần nữa vùi mặt mình vào đó.

“Anh trai~~, anh đừng thiếu tự tin như vậy. Trong mắt em, anh là người đàn ông rất xuất sắc. Một người như anh, gặp mặt xong chỉ muốn lao vào lòng anh mà hôn anh đến chết, làm sao em lại không thích anh được cơ chứ?”

Hạ Mạt ôm đầu, hai tay bịt chặt tai, nhưng vẫn không thể ngăn được âm thanh ấy lọt vào. Tiếng nói đầy ngượng ngùng đó như một đoạn hồi ức chết chóc khiến cô xấu hổ đến phát nổ.

“Chỉ là... Chỉ là muốn nhìn cổ áo của anh bị kéo lệch, trông như vừa bị người ta xé toạc, thật sự rất gợi cảm.”

Đủ rồi!

Quá đủ rồi!

Con đường phía trước còn dài nhưng Hạ Mạt chẳng còn nhìn thấy chút hy vọng nào cho tương lai nữa. Cô chỉ mong có thể

quay ngược thời gian, trở về lúc mình nói ra những lời này để b*p ch*t chính mình.

Hạ Mạt ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn nhìn anh:
“L...”

Thủ đoạn của người đàn ông này thật sự quá hèn hạ. Cô đã không còn cách nào để giả vờ như những đoạn hội thoại trên ứng dụng kia chưa từng tồn tại, chỉ đành đối mặt với cuộc sống phũ phàng này.

Còn từ hai từ anh trai ấy, dù thế nào thì cô cũng nhất quyết không thể nào thốt ra khi nhìn thẳng vào gương mặt của Lục Nghiễn Lễ.

Cô không còn gọi anh là tổng giám đốc Lục nữa.

Lục Nghiễn Lễ thu điện thoại lại, ngón tay dài chỉ về phía chậu hoa lan chuông bên cạnh cô: “Tặng tôi à?”

Hạ Mạt đã bị những tin nhắn thoại mà anh phát ra khiến cô hoàn toàn khuất phục. Giờ đây, cảm giác ngượng ngùng đến mức chỉ muốn chạy trốn khỏi trái đất chính là hậu quả của việc cô ngốc nghếch dùng ứng dụng kết bạn khi trước.

Hạ Mạt thở dài trong lòng, ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Nghiễn Lễ vẫn ngồi yên, ngón tay trắng trẻo khẽ gõ lên mặt bàn.

Ánh mắt của Hạ Mạt bất giác rơi vào đôi tay sạch sẽ, đẹp đẽ của anh. Làm việc bên cạnh Lục Nghiễn Lễ suốt ba năm, cô luôn biết anh có một đôi tay rất đẹp. Khi anh dùng ứng dụng mạng xã hội, ảnh đại diện chính là bức ảnh chụp tay anh.

Cô nhớ lại, lúc đầu lý do cô chú ý đến L trong hàng ngàn người dùng trên nền tảng chính là vì đôi tay trong bức ảnh quá đẹp.

Sao cô lại không nhận ra đôi tay đó chính là của tổng giám đốc Lục nhỉ?

Nếu ngay lúc đó cô nhận ra đôi tay ấy chính là của tổng giám đốc Lục thì hôm nay làm gì đến mức này.

Hạ Mạt cảm thấy hối hận vô cùng.

Nhìn thấy tổng giám đốc Lục nhìn chậu hoa lan chuông mà không có ý định tự tay cầm lấy, Hạ Mạt lập tức hiểu ý. Cô nâng chậu hoa nhỏ bằng cả hai tay, chủ động đứng lên đưa cho anh.

Lục Nghiễn Lễ nhận lấy chậu hoa, hỏi: “Sao em lại nghĩ đến việc tặng tôi cái này?”

Hạ Mạt đã hoàn toàn tê liệt, chẳng còn tâm trí nào để bịa chuyện, bèn nói thật:

“Lần đầu gặp mặt, không thể tay không đến nên tôi nghĩ mình nên tặng một món quà nhỏ làm quà gặp mặt. Hoa lan chuông có màu trắng, khi tôi nhìn thấy nó thì liền nghĩ đến hình ảnh tổng giám đốc Lục mặc sơ mi trắng, trông sạch sẽ, tươi sáng. Tôi thấy rất hợp với anh.”

Lục Nghiễn Lễ nhướng mày: “Tổng giám đốc Lục?”

Hạ Mạt vội sửa lại: “L.”

Ngón tay của anh nhẹ nhàng v**t v* cánh hoa lan chuông, chậm rãi nói: “Chữ L này, nghe giống như đang gọi một con robot.”

Câu nói này nghe rất quen tai. Gần như ngay lập tức, Hạ Mạt nhớ ra đây chính là câu cô từng nói với anh trên ứng dụng trò chuyện cách đây không lâu.

Lúc đó, để trêu chọc anh, cô cố tình nói rằng gọi anh là L thì nghe lạnh lùng quá, rồi bắt đầu đùa cợt, trêu ghẹo anh bằng cách gọi anh trai.

Giờ đây, anh lại dùng chính lời cô từng nói, không thay đổi một chữ, để trêu ngược lại cô.

Hạ Mạt lại một lần nữa chỉ muốn tự b*p ch*t mình.

Dù vậy, cô vẫn kiên quyết sẽ không gọi anh là anh trai.

Ngay cả khi anh phát những tin nhắn thoại cô từng gửi cho anh, phát đi phát lại bên tai cô như âm thanh vòm, thì chữ anh trai đó, cô cũng không tài nào nói ra được.

Nếu anh còn ép cô thì cô thà đâm đầu vào tường còn hơn!

Hạ Mạt cắn chặt môi, giả vờ không hiểu ẩn ý trong lời nói của anh. Ánh mắt cô cố tỏ vẻ kiên cường, ngược lên đối diện với ánh nhìn sâu thẳm của anh, nhưng chỉ giữ được hai giây đã vội vàng cúi đầu né tránh.

Bữa ăn này, Hạ Mạt ăn trong tâm trạng lo âu, bất an, hầu như suốt bữa chỉ cúi đầu.

Thỉnh thoảng vô tình ngẩng lên, cô liền bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ.

Khóe môi anh khẽ nhếch, nụ cười thoáng qua ấy khiến cô không thể không nhớ đến ánh mắt anh nhìn cô ở công ty. Khi đó, cô không hiểu nên đã lên ứng dụng kết bạn phần nàn với L rằng tổng giám đốc Lục lúc nào cũng quái gở.

Tất nhiên.

L chính là anh, chính là tổng giám đốc Lục mà cô đã phần nàn.

Hạ Mạt không biết khi cô nói những lời đó với L qua màn hình điện thoại, thì người ngồi phía sau màn hình chính là Lục Nghiễn Lễ trong vỏ bọc L, lúc ấy trong lòng đã nghĩ gì.

Cô chỉ biết rằng, khi nghĩ lại những gì mình đã nói, cô chỉ muốn dưới chân mình nứt ra một cái lỗ để chui xuống.

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc trong sự dầy vò.

Hạ Mạt cảm giác như mình vừa trải qua một cuộc chạy marathon đầy áp lực.

Hạ Mạt đặt đĩa xuống rồi ngồi ngay ngắn, cẩn thận dùng ánh mắt hỏi Lục Nghiễn Lễ rằng liệu bữa ăn này đã có thể chính thức kết thúc và cô có thể rời khỏi phòng bao chưa.

Lục Nghiễn Lễ đang cúi đầu chỉnh lại cổ tay áo, nhận ra vẻ mặt lộ rõ sự mong muốn rời đi của cô thì bèn lấy từ ghế bên cạnh một bó hoa đưa cho cô.

Hạ Mạt đã sớm nhìn thấy bó hoa đó, cũng đoán được anh định tặng mình. Khi anh đưa hoa tới, cô không cảm thấy ngạc nhiên, cũng chẳng lãng phí thời gian khách sáo hay từ chối. Lúc này, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc buổi hẹn hò đầy căng thẳng như nhảy bungee này nên liền không chút do dự nhận lấy bó hoa, ánh mắt mong ngóng nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ đứng dậy, vạt áo sơ mi sơ vin trong quần tây hơi nhăn nhúm vì động tác đứng lên của anh. Hạ Mạt biết rõ thói quen của anh nên cô lập tức quay lưng đi.

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu, chỉnh lại áo sơ mi ngay ngắn rồi bước ra khỏi phòng.

“Đi thôi.” Anh nói.

Hạ Mạt lập tức đi theo anh.

Bước vào thang máy của trung tâm thương mại, cô bấm nút tầng một, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có thể về nhà rồi.

Ngay giây sau, một bàn tay trắng trẻo, thon dài đưa ra trước mắt Hạ Mạt và bấm vào số tầng ba của thang máy.

Trái tim vừa nhẹ nhõm của Hạ Mạt lại thót lên lần nữa. Cô cẩn thận nghiêng đầu nhìn Lục Nghiễn Lễ.

“Tổng giám đốc Lục, anh còn muốn đi dạo trung tâm thương mại sao?”

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt, im lặng nhìn cô.

Ánh mắt ấy như muốn nói, em quên rồi à?

Hạ Mạt mím môi, sửa lại cách gọi: “L.”

Thang máy dừng ở tầng ba, cửa thang máy từ từ mở ra. Hạ Mạt lập tức giơ tay chặn cửa, tránh việc cảm biến không nhạy làm cửa kẹt phải anh khi bước ra.

Cô nghiêng người nhìn anh, chờ anh bước ra trước.

Lục Nghiễn Lễ vẫn đứng yên, anh nói với cô: “Em ra trước đi.”

Cô ra trước?

Sắc mặt Hạ Mạt thoáng cứng lại, cô từ chối: “L, muộn rồi, tôi phải về nhà.”

Ngụ ý là cô không thể tiếp tục cùng anh đi dạo trung tâm thương mại.

Lục Nghiễn Lễ hơi nhú mày: “Summer, tôi nhớ em nói sẽ mời tôi đi xem phim.”

Như có tiếng sét nổ tung trên đầu, Hạ Mạt cảm giác chân mình mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững.

Tại sao còn có cả vụ xem phim?

Tại sao hôm qua cô lại mời anh đi xem phim cơ chứ?

Hơn nữa, cô còn mua vé ngồi cạnh nhau cho một bộ phim dài hơn hai tiếng.

Nghĩ đến việc phải ngồi cạnh tổng giám đốc Lục suốt hai tiếng đồng hồ trong rạp chiếu phim, Hạ Mạt cảm thấy không khí xung quanh trở nên cực kỳ loãng, khó thở đến mức như thể trái đất này không còn phù hợp để cô tiếp tục sống nữa.

Lục Nghiễn Lễ thấy cô cần môi không nói gì, anh liền cố ý hiểu sai ý cô: “Quên mua vé rồi sao?”

Ánh mắt Hạ Mạt đầy hy vọng nhìn anh.

Nếu quên mua vé thì có phải cô có thể về nhà không?

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu, mở điện thoại kiểm tra vé xem phim.

“Bộ phim em muốn xem, suất chiếu gần nhất đã hết vé. Suất tiếp theo còn vé, bắt đầu lúc mười hai giờ. Bây giờ là tám giờ rưỡi, chúng ta phải đợi ba tiếng rưỡi.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn vào ánh mắt ngày càng tuyệt vọng của Hạ Mạt, khéo môi khẽ nhếch nụ cười: “Chúng ta có thể ngồi đây chờ ba tiếng rưỡi, hoặc nếu em muốn đi đâu, tôi sẽ đi cùng. Đợi đến giờ chiếu phim, chúng ta quay lại.”

Anh chu đáo sắp xếp toàn bộ kế hoạch tiếp theo cho buổi hẹn.

Hạ Mạt suýt nghẹn đến chết. Trong lúc Lục Nghiễn Lễ chuẩn bị bấm mua vé suất chiếu mười hai giờ trên điện thoại, cô vội nắm lấy tay anh, khó khăn nói:

“Không, tôi không quên mua vé. Suất chiếu là tám giờ bốn mươi, sắp đến giờ soát vé rồi. Mau đi thôi!”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 39

DTV-EBOOK

Đúng vào giờ cao điểm các cặp đôi tan sở đi hẹn hò, trước cửa rạp chiếu phim đông nghịt người, quầy bán hàng nào cũng xếp hàng dài.

Lục Nghiễn Lễ bước vào rạp chiếu phim, ánh mắt anh lướt qua thấy hầu hết các cô gái đều ôm một xô bắp rang bơ nên cũng đi đến xếp hàng mua.

Anh vừa đứng vào hàng thì có người khác xếp hàng phía sau.

Hạ Mạt thấy tổng giám đốc Lục bị chen chúc trong đám đông, thậm chí còn bị người phía sau vô ý xô đẩy, cô sợ đến dựng cả tóc gáy, vội bước lên: "Tổng giám đốc Lục, để tôi xếp hàng cho."

Lục Nghiễn Lễ nhìn Hạ Mạt: "Gọi tôi là gì?"

Hạ Mạt cắn môi, ánh mắt ngây thơ vô tội, lí nhí sửa lời: "L."

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ cong lên.

Nụ cười của anh khiến Hạ Mạt tê cả da đầu, mặt cô nóng bừng. Cô quay mặt đi tránh ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ. Thấy trong tủ lạnh ở quầy bên cạnh có nước, cô liền đi mua một lon coca lạnh và một chai nước suối.

Người mua nước không đông bằng người mua bắp rang, Hạ Mạt mua nước xong quay lại thì Lục Nghiễn Lễ vẫn đang đứng xếp hàng trong đám đông. Dáng người anh cao thẳng cùng với gương mặt lạnh lùng, ngón tay thon dài đang cầm chậu hoa lan chuông mà cô tặng.

Hình như sợ người khác đụng vào chậu hoa trên tay nên anh giữ một khoảng cách với người phía trước. Dưới ánh đèn, vẻ mặt anh lạnh nhạt và xa cách, khí chất điềm tĩnh đứng giữa đám đông những người trẻ tuổi đang cười đùa với bạn gái, trông có vẻ lạc lõng, nhưng vẫn kiên nhẫn đứng đó.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Lục Nghiễn Lễ quay đầu nhìn lại, ánh mắt chạm nhau.

Hạ Mạt chợt nhận ra mình đã đứng nhìn tổng giám đốc Lục một lúc lâu, bị anh nhìn như vậy, cô bỗng cảm thấy bối rối như bị bắt quả tang, vội cúi đầu, giơ bó hoa trong tay lên che đi khuôn mặt đỏ bừng.

Một lúc sau, Lục Nghiễn Lễ cầm một xô bắp rang bơ đi tới, hỏi cô: "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Hạ Mạt lắc đầu, tỏ vẻ không muốn ăn gì nữa.

"Bắt đầu soát vé rồi." Sợ anh lại đi xếp hàng mua gì đó, Hạ Mạt nhắc nhở.

Lục Nghiễn Lễ nói: "Đi thôi."

Khi hai người đến cửa soát vé, hầu hết mọi người đã vào trong nên không cần xếp hàng, rất nhanh chóng qua cửa.

Bộ phim này là phim hài nhẹ nhàng, diễn viên chính đều là những diễn viên hài khá nổi tiếng, phim mới công chiếu được vài ngày nên phòng chiếu chật kín người.

Chỗ ngồi của Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ ở hàng cuối cùng. Khi đi vào trong, Hạ Mạt nhớ lại ban ngày, khi cô nói với L rằng vé xem phim cô mua ở hàng cuối cùng L còn hỏi cô chỗ này có quá xa không, lúc đó cô còn cười nhạo L là trai thẳng, bảo sao anh phải lên mạng xã hội tìm bạn gái.

Cô còn ra vẻ hiểu biết phổ cập cho anh, các cặp đôi xem phim đều thích mua chỗ ngồi hàng cuối, tiện làm những việc không thể để người khác thấy, lúc đó L còn thành khẩn trả lời cô, đã được học hỏi.

Nghĩ đến đây, Hạ Mạt cảm thấy khó chịu, tim cô đập thành thịch, mặt lại nóng bừng.

Tìm được chỗ ngồi, Lục Nghiễn Lễ đưa xô bắp rang bơ cho Hạ Mạt. Hạ Mạt nhận lấy bắp rang, đưa chai nước suối mình mua cho Lục Nghiễn Lễ: "Anh uống nước không?"

Lục Nghiễn Lễ nhận lấy chai nước, đặt lên tay vịn giữa hai người.

Phim chưa chính thức bắt đầu, trên màn hình đang chiếu quảng cáo.

Hạ Mạt một tay ôm bắp rang, một tay cầm lon coca lạnh áp vào mặt để giảm bớt cái nóng trên má.

Cô ngồi ngay ngắn trên ghế, liếc mắt thấy Lục Nghiễn Lễ đeo một chiếc kính gọng vàng trên sống mũi cao.

"Nhìn rõ không?" Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu hỏi cô.

Hai người ngồi cạnh nhau, khi anh nghiêng đầu như vậy Hạ Mạt mơ hồ cảm thấy hơi thở ấm áp phả vào má.

Cô thẳng lưng, chuyển lon coca từ má phải sang má trái, nhỏ giọng nói: "Rõ ạ."

"Thị lực tốt đấy." Lục Nghiễn Lễ như đang khen cô: "Thị lực của tôi không tốt bằng em, ngồi chỗ này, tôi phải đeo kính mới nhìn rõ màn hình."

Sếp ngồi chỗ này không nhìn rõ màn hình, Hạ Mạt theo bản năng nói: "Lần sau tôi sẽ mua chỗ ngồi phía trước."

Vừa nói ra, Hạ Mạt mới nhận ra mình nói sai.

Lần sau cái gì mà lần sau!

Cô và tổng giám đốc Lục sẽ không xem phim cùng nhau nữa, đây là lần cuối cùng, không có lần sau.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ ánh lên ý cười: "Không phải em nói hàng sau mới là chỗ ngồi của các cặp đôi sao?"

Hạ Mạt thở gấp, ngón tay cô siết chặt lon coca, mím chặt môi không nói gì.

Lục Nghiễn Lễ thấy cô mặt đỏ bừng như sắp chín tới nơi, khóe môi anh không khỏi cong lên một nụ cười.

Phim chính thức bắt đầu, những tiếng xì xào bàn tán trong phòng chiếu im bật.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía màn hình, phim có nhiều tình tiết hài hước, trong phòng chiếu thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười.

Hạ Mạt ngồi trên ghế, hoàn toàn không thể đồng cảm với những khán giả khác đang cười nghiêng ngả vì nội dung phim, bởi vì từ lúc phim bắt đầu, cô đã bồn chồn lo lắng, hoàn toàn không biết phim chiếu gì.

Ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang bên trái, vô tình nhìn thấy sống mũi cao thẳng và đôi lông mày rậm của tổng giám đốc Lục liên như bị lửa đốt, vội quay mặt đi chỗ khác.

Một bộ phim dài hơn hai tiếng đồng hồ, Hạ Mạt nóng đến mức lon coca trong tay đã sớm không còn chút hơi lạnh nào.

Hạ Mạt l**m môi khô, cô ôm lấy má nóng bừng, ánh mắt dừng lại trên chai nước suối ở tay vịn giữa hai người.

Chai nước đó cũng được lấy ra từ tủ lạnh, chưa bị tay cô ủ ấm, chắc là còn mát hơn lon coca của cô một chút.

Phim gần kết thúc, Lục Nghiễn Lễ đưa tay ra lấy nước, tay anh đưa xuống chạm vào một xô bắp rang.

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu nhìn sang, chai nước suối đặt ở giữa không biết từ lúc nào đã bị Hạ Mạt đổi thành bắp rang. Một tay cô cầm chai nước suối, một tay cầm lon Coca áp vào hai bên má, người thì dựa vào lưng ghế. Không biết nghĩ đến điều gì, nhưng ánh mắt cô hiện lên vẻ ngại ngùng, vẻ mặt thì buồn bực lấy lon coca gõ lên trán.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Hạ Mạt lo lắng bất an, chỉ sợ Lục Nghiễn Lễ đề nghị đi đâu đó chơi tiếp.

Đứng trước cửa trung tâm thương mại, Hạ Mạt cẩn thận liếc nhìn Lục Nghiễn Lễ, cô không dám lên tiếng chờ anh sắp xếp.

Lục Nghiễn Lễ nhìn đồng hồ, nói: "Đi thôi, tôi đưa em về."

Lục Nghiễn Lễ đi về phía bãi đậu xe, Hạ Mạt đi theo sau anh. Máy lần cô muốn nói không cần đưa đâu, căn hộ của cô ở rất gần, cô có thể tự đi về. Nhưng lại sợ tổng giám đốc Lục nói ra những lời khiến cô muốn ngất xỉu tại chỗ, do dự mãi cuối cùng vẫn không mở miệng.

Ban đầu Hạ Mạt đi phía sau Lục Nghiễn Lễ, trong lúc tâm trạng rối bời, không biết từ lúc nào tổng giám đốc Lục đã đi chậm lại, đến bãi đậu xe thì hai người đi cạnh nhau.

Hôm nay Lục Nghiễn Lễ không dùng tài xế, tự mình lái xe, Hạ Mạt ngồi ghế phụ.

Cửa xe đóng lại, cách biệt với âm thanh bên ngoài, không khí trong xe dường như càng thêm loãng. Hạ Mạt ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng về phía trước, không dám nhìn lung tung.

Bởi vì Lục Nghiễn Lễ vừa lên xe đã cởi hai cúc áo sơ mi, cổ áo hơi xộc xệch, trông có vẻ lộn xộn.

Hạ Mạt dễ dàng nghĩ đến những lời mình đã nói, rất khó không nghi ngờ Lục Nghiễn Lễ cố ý. Nhưng cô không dám nói, chỉ dám giữ chút may mắn trong lòng, may mà là anh tự cởi cúc áo sơ mi, chứ không phải bắt cô thực hiện lời hứa, xé áo sơ mi của anh.

Ngón tay Hạ Mạt vô thức bầu vào ghế ngồi, chớp mũi ngửi thấy mùi hương trên người Lục Nghiễn Lễ, từng giây từng phút đều dài như cả năm.

Xe dừng lại dưới toà nhà căn hộ, Hạ Mạt lập tức cởi dây an toàn, mở cửa xuống xe.

"L, tạm biệt."

Vội vàng chào tạm biệt, Hạ Mạt quay người bỏ chạy.

"Summer."

Lục Nghiễn Lễ cũng xuống xe, gọi cô lại.

Hạ Mạt cứng người quay đầu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ nuốt nước bọt, vốn định nói chuyện với cô, nhưng thấy bộ dáng cô lo lắng bất an như vậy, anh liền mỉm cười: "Sao mặt em vẫn còn đỏ thế, lúc nói chuyện không nhìn ra em dễ ngại ngùng như vậy."

Hạ Mạt hít sâu một hơi, giải thích: "Đó là vì lúc nói chuyện qua màn hình, tôi không biết là anh."

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: "Tôi thì sao?"

Hạ Mạt thành thật: "Tôi dễ đỏ mặt khi nói chuyện với trai đẹp."

Lục Nghiễn Lễ cười nói: "Nói chuyện trên mạng thì không đỏ mặt phải không?"

Hạ Mạt nhỏ giọng biện minh cho mình: "Nhiều người khi nói chuyện trên mạng và ngoài đời thực là khác nhau, con gái càng kín đáo thì trên mạng càng dễ..."

Hạ Mạt mím môi, không nói tiếp được nữa, nhìn anh với ánh mắt cầu xin: "Muộn rồi, tôi về trước nhé."

Lục Nghiễn Lễ hỏi cô: "Summer, tối nay trước khi ngủ, em vẫn sẽ chia sẻ những chuyện xảy ra trong ngày với L chứ?"

Suốt thời gian nói chuyện trên mạng, hầu như tối nào trước khi ngủ Hạ Mạt cũng chia sẻ với L những chuyện đã xảy ra trong ngày.

Hạ Mạt nhỏ giọng: "Chuyện hôm nay anh không phải đều biết rồi sao?"

Lục Nghiễn Lễ: "Không biết em nghĩ gì, em cứ đổ mặt mãi."

Hạ Mạt cúi đầu thấp hơn.

Lục Nghiễn Lễ nói: "Lát nữa, chúng ta nói chuyện trên mạng nhé?"

Lúc này Hạ Mạt chỉ muốn nhanh chóng rời đi, anh nói gì cô cũng đồng ý.

"Được, lát nữa nói chuyện trên mạng." Hạ Mạt gật đầu.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô một lúc: "Về đi."

...

Về đến nhà, Hạ Mạt như người mất hồn ngã xuống ghế sofa.

Mắt cô nhìn chăm chăm lên trần nhà rồi ngẩn người một lúc, trong đầu cô gộp L và Lục Nghiễn Lễ thành một.

L chính là tổng giám đốc Lục.

Tổng giám đốc Lục chính là L.

Mà hàng ngày chủ đề cô nói chuyện với L nhiều nhất chính là than phiền về tổng giám đốc Lục.

Nghĩ đến những lời mình đã nói, Hạ Mạt túm lấy chiếc gối ôm bên cạnh vùi mặt vào gối, hét lên một tiếng.

Diệp Dao Dao đang tắm trong phòng tắm, tiếng nước ào ào không át được tiếng hét thảm thiết này.

Diệp Dao Dao giật mình, vội vàng xả nước tắm sạch bọt trên người, cô ấy lấy khăn khô lau người, mặc đồ ngủ rồi ra khỏi phòng tắm.

Trên ghế sofa phòng khách, Hạ Mạt ngồi thần thờ ôm gối ôm trong lòng, còn tóc tai rối bù, mặt đỏ bừng. Cô còn đang cúi đầu, răng cắn xé chiếc gối ôm, ánh mắt tuyệt vọng chờ đợi.

Diệp Dao Dao sững người, bước tới chỗ cô: "Mặt Mặt, cậu sao vậy? Sao trông như phi tần phát điên trong lãnh cung thế?"

Hạ Mặt ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô mím môi im lặng một lát, đột nhiên ngửa mặt kêu lên một tiếng ai oán.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Dao Dao ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy vai cô: "Hôm nay cậu không phải đi hẹn hò với L sao, sao về nhà lại thành ra thế này? Anh ấy bắt nạt cậu à?"

Hạ Mặt lắc đầu.

Diệp Dao Dao: "Anh ấy xấu đến mức không thể chịu nổi sao?"

Hạ Mặt kêu lên một tiếng ai oán: "Còn đáng sợ hơn cả không thể chịu nổi, Dao Dao, tớ tiêu rồi, tớ xong đời rồi!!!"

Hạ Mặt vùi mặt vào vai Diệp Dao Dao, trông như sắp khóc.

"Đừng khóc đừng khóc."

Diệp Dao Dao vỗ vai an ủi cô, bên tai vang lên tiếng vải vóc bị cấn xé. Diệp Dao Dao cúi đầu nhìn Hạ Mạt đang ngậm miếng vải trên cổ áo mình, cô ấy nhận ra vấn đề nghiêm trọng hơn cô tưởng.

"Mạt Mạt, cậu bình tĩnh lại đã, nói cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra?" Diệp Dao Dao nắm cằm nâng mặt cô lên: "Đừng cấn áo tớ nữa."

Hạ Mạt quay mặt vùi vào gối ôm, giọng nói vô cùng tuyệt vọng: "Anh ấy là Lục Nghiễn Lễ."

Diệp Dao Dao nhất thời không hiểu cô có ý gì: "Ai là Lục Nghiễn Lễ?"

Hạ Mạt yếu ớt nói: "L."

Diệp Dao Dao: "..."

Phòng khách rơi vào im lặng, một lúc lâu sau, Hạ Mạt uể oải lên tiếng: "Dao Dao, có phải cậu cũng thấy tớ sắp tiêu đời không?"

Diệp Dao Dao suy nghĩ: "Chuyện này... đúng là hơi ngại thật, nhưng cũng không đến mức tiêu đời đâu, yêu đương qua mạng không phải là chuyện của cả hai bên sao? Cậu yêu đương qua mạng trúng ngay sếp thì ngại, anh ấy yêu đương qua mạng trúng ngay nhân viên cũng chẳng khá hơn cậu là bao."

Diệp Dao Dao cứ tưởng cô chỉ đơn giản là thấy ngại ngùng vì yêu đương qua mạng trúng ngay sếp.

Hạ Mạt: "Lúc nói chuyện với anh ấy, tớ thường xuyên than phiền sếp tớ là b**n th**."

Diệp Dao Dao: "..."

Hạ Mạt: "Tớ còn nói sếp tớ yếu sinh lý."

Diệp Dao Dao: "..."

Hạ Mạt: "Tớ còn nói anh ấy thần kinh."

Diệp Dao Dao: "..."

Giọng nói lạnh tanh Hạ Mạt: "Tớ có phải sắp tiêu đời rồi không?"

Diệp Dao Dao nói giảm nói tránh: "Là trời muốn diệt cậu rồi."

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 40

DTV-EBOOK

Hà Mạt cảm thấy Diệp Dao Dao nói rất đúng, đúng là trời muốn diệt cô.

Trong số rất nhiều người dùng trên ứng dụng hẹn hò thì xác suất ngẫu nhiên ghép đôi với sếp của mình phải gọi là một trên một triệu phần trăm, ấy vậy mà lại xảy ra trên người cô, không phải là trời muốn diệt cô thì là gì.

Tắm xong, cô nằm trên giường mà mãi vẫn không thể bình tĩnh lại.

Tại sao L lại là tổng giám đốc Lục!

Trên đời này có biết bao nhiêu đàn ông, tại sao lại là tổng giám đốc Lục!

Khi biết L cũng làm việc ở Tập đoàn Lục thị thì cô đã thử đoán thân phận của L, lúc đó cô nghi ngờ L có thể là chữ cái đầu tiên trong tên thật của anh. Cô đối chiếu với danh sách nhân viên

của Tập đoàn Lục thị, hầu như tất cả những người đàn ông có chữ cái đầu tiên là L đều bị cô nghi ngờ, chỉ duy nhất không nghi ngờ đến tổng giám đốc Lục.

Thậm chí ngay khi nhìn thấy tên của tổng giám đốc Lục, cô đã loại trừ anh.

Hèn chi tổng giám đốc Lục thường xuyên nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, trên mặt mang theo nụ cười nửa vờ.

Hèn chi hôm đó cô đưa áo sơ mi cho L, tổng giám đốc Lục lại đột nhiên xuất hiện từ căn hộ.

Hèn chi áo sơ mi mà tổng giám đốc Lục mặc lại giống hệt áo mà cô mua cho L.

Nhiều sự trùng hợp như vậy, cô lại chưa từng nghi ngờ tổng giám đốc Lục chính là L.

Hạ Mạt thật muốn chết vì sự ngu ngốc của chính mình.

Cô nhìn chăm chăm lên trần nhà hồi hận hồi lâu, Hạ Mạt hít sâu một hơi, cô không nhịn được mở trang trò chuyện với L trên ứng dụng hẹn hò. Cô muốn xem thử mình còn cơ hội cứu vãn không.

Vừa nhìn, Hạ Mạt tối sầm mặt mày, suýt chút nữa ngất xỉu.

Ngoại trừ những ngày đầu mới ghép đôi với L, khi lời nói của cô vẫn giữ được sự lý trí và lịch sự cơ bản. Sau đó phong cách của cô bắt đầu dần lệch lạc, mỗi ngày đều nói nhảm nhí với L, không phải than phiền về sếp thì lại như một kẻ háo sắc thèm muốn thân thể của đối phương.

Hạ Mạt càng xem càng thấy lạnh lẽo, nhưng cơ thể lại nóng bừng vì xấu hổ vô cùng, vừa nóng vừa lạnh, chiếc chăn trong ngực bị vò nát.

Thật sự không thể đối mặt với đoạn hồi ức đáng xấu hổ này, Hạ Mạt ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường vài vòng. Sau đó thoát khỏi trang trò chuyện, ngón tay nhấn giữ ứng dụng chuẩn bị xóa thì dừng lại. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh thư thả và

vui vẻ khi mỗi ngày chia sẻ tâm sự với L trong khoảng thời gian này.

Do dự một lát, trong đầu cô lập tức hiện lên khuôn mặt nửa cười nửa không của tổng giám đốc Lục. Hạ Mạt nhắm mắt lại, cuối cùng cô nhấn xóa, gỡ cài đặt ứng dụng.

Tòa nhà Ngự Cảnh.

Lục Nghiễn Lễ vừa kết thúc một cuộc họp qua điện thoại, anh đứng dậy đi vào bếp rót nước.

Đã mười một giờ rưỡi, Hạ Mạt đã hứa tối nay sẽ chia sẻ chuyện trong ngày trên ứng dụng với anh nhưng giờ lại không có động tĩnh gì.

Tình huống này nằm trong dự đoán của Lục Nghiễn Lễ, sau khi biết anh là Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt không thể nào chủ động nhắn tin cho anh như trước nữa.

L: [Chào buổi tối.]

Lục Nghiễn Lễ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại một lúc, Hạ Mạt không trả lời.

Anh đặt điện thoại xuống rồi đi vào phòng tắm.

Tắm xong đi ra, Lục Nghiễn Lễ một tay dùng khăn lau mái tóc ướt, một tay anh cầm điện thoại trên bàn lên nhìn, vẫn không thấy Hạ Mạt trả lời.

Anh ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt liếc nhìn chậu hoa linh lan bên giường.

Lục Nghiễn Lễ thoát khỏi ứng dụng trò chuyện, anh mở WeChat tìm tên Hạ Mạt.

Lục Nghiễn Lễ: [Thư ký Hạ, hoa linh lan chăm sóc như thế nào?]

Hai phút sau, Lục Nghiễn Lễ nhận được tin nhắn trả lời của Hạ Mạt trên WeChat.

Năm mèo nhỏ và lưu ý khi trồng hoa linh lan.

Cô viết trong một tài liệu rồi chụp màn hình rất rõ ràng gửi cho anh.

Lục Nghiễn Lễ thoát khỏi WeChat, lại gửi cho cô một tin nhắn trên ứng dụng trò chuyện.

Tin nhắn này như đá chìm xuống biển, Hạ Mạt không trả lời.

...

Ngày hôm sau, Diệp Dao Dao bị đồng hồ báo thức đánh thức, cô ấy vừa mở mắt ra đã thấy Hạ Mạt đứng bên giường.

Diệp Dao Dao dụi mắt, cô ấy cố gắng chống lại cơn buồn ngủ ngồi dậy, ngáp một cái.

"Mặt Mạt, sao cậu dậy sớm vậy?"

Hạ Mạt uể oải nói: "Tớ không phải dậy sớm, mà là tớ chưa ngủ."

Tối qua cô trần trọc trên giường, chỉ cần nhắm mắt lại, suy nghĩ liền bị những lời cô đã nói với Lục Nghiễn Lễ trên ứng dụng trò chuyện quấn lấy.

Cả đêm không ngủ được.

Trời vừa tờ mờ sáng, cô liền dậy rửa mặt chuẩn bị đi làm.

Lúc này Diệp Dao Dao mới nhận ra cô đã trang điểm xong, ăn mặc chỉnh tề, lo lắng hỏi: "Cậu cả đêm không ngủ, bây giờ còn phải đi làm à, hay là xin nghỉ một ngày. Hôm nay đừng đến công ty nữa, nghỉ ngơi ở nhà một ngày, dù sao Lục Nghiễn Lễ cũng nên hiểu tại sao cậu xin nghỉ."

Thật là đề cập đến điều không nên đề cập.

Hạ Mạt trừng mắt nhìn cô ấy, Diệp Dao Dao lập tức xin lỗi: "Tớ sai rồi."

Hạ Mạt đưa tay xoa xoa thái dương, xoay người đi ra ngoài: "Tớ đi đây."

Diệp Dao Dao xuống giường, cô ấy không yên tâm về cô, nói với theo sau lưng cô: "Tớ nói thật đấy, hôm nay cậu vẫn nên nghỉ ở nhà đi. Tớ thật sự sợ cậu ngất xỉu ở công ty."

Hạ Mạt nói: "Không sao, cũng không phải lần đầu tiên thức trắng đêm rồi đi làm."

Mấy năm làm việc, thức trắng đêm làm thêm giờ rồi tiếp tục làm việc vào ngày hôm sau là chuyện thường, Hạ Mạt đã quen rồi.

Hôm nay đến công ty cực kỳ sớm, Hạ Mạt đến văn phòng của Lục Nghiễn Lễ dọn dẹp xong, lại đi pha một tách cà phê uống

xong mà trong văn phòng vẫn chưa có ai đến.

Hạ Mạt nhìn đồng hồ, còn một lúc nữa mới đến giờ làm việc, cô chống cằm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, mơ màng nghe thấy có người nói chào buổi sáng với mình, cô mở mắt ra thấy Lâm Táp đứng trước bàn làm việc của cô.

"Em đang ngủ à?" Giọng Lâm Táp nhỏ hơn một chút, trên mặt có chút áy náy: "Xin lỗi, vừa rồi chị từ bên ngoài vào không để ý đã đánh thức em rồi."

Hạ Mạt duỗi thẳng eo ra sau, hoạt động cơ thể tỉnh táo lại, cười nói: "Không sao, em chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại ngủ quên. May mà chị gọi em dậy, nếu không lát nữa tổng giám đốc Lục đến mà em còn đang ngủ thì nguy rồi."

Cô bưng tách cà phê bên cạnh lên nhấp một ngụm.

Lâm Táp thấy cô có vẻ mệt mỏi, hỏi: "Tối qua không ngủ ngon à?"

Hạ Mạt ừ một tiếng, nói: "Cả đêm không ngủ được."

Lâm Táp đoán: "Cãi nhau với bạn trai hả?"

Hạ Mạt nghe thấy hai chữ "bạn trai", vẻ mặt cô hơi cứng lại.

Lâm Táp thấy phản ứng của cô, cho rằng mình đoán đúng: "Chị đã nói bó hoa mà bạn trai em tặng sao lại không thấy đâu nữa, tối qua tan làm còn thấy đặt trên bàn làm việc của em, tươi tốt như vậy mà sáng nay đã biến mất, hóa ra là cãi nhau với bạn trai rồi vứt đi."

Mặc dù Hạ Mạt vứt hoa không phải như Lâm Táp đoán, nhưng cô ấy nói như vậy, Hạ Mạt cũng không tiện giải thích.

Lúc đó cô tự mua bó hoa đó, là để cho tổng giám đốc Lục tưởng rằng hoa là do bạn trai cô tặng, từ bỏ ý định theo đuổi cô.

Cô cố tình đặt trên bàn làm việc, cũng là để luôn nhắc nhở tổng giám đốc Lục rằng cô có bạn trai.

Ai ngờ tổng giám đốc Lục lại là L.

Những màn kịch nhỏ tự biên tự diễn của cô, anh đều biết rõ, chỉ là không vạch trần cô.

Sáng nay Hạ Mạt vào văn phòng nhìn thấy bó hoa đỏ, cảm giác xấu hổ ập đến. Cô không chịu đựng nổi một giây phút nào nên lập tức vứt bó hoa vào thùng rác.

Lâm Táp thấy cô không nói gì, an ủi: "Có đôi nào yêu nhau mà không cãi nhau đâu. Tình cảm có tốt đến đâu cũng sẽ có mâu thuẫn, ngàn vạn lần dừng vì cãi nhau khiến tâm trạng không tốt mà không ăn không uống không ngủ. Lúc em giận dỗi, người ta có khi đang ngủ ngon lành đấy, đàn ông đều vô tâm, giận họ chính là làm khó bản thân mình. Em cứ ăn uống bình thường, cơ thể của chúng ta mới là quan trọng nhất."

Hạ Mạt biết Lâm Táp có ý tốt, nhưng cô thật sự không thể nói chuyện này với cô ấy được.

"Em không sao, không cãi nhau, chỉ đơn giản là không ngủ được thôi."

Cô ngẩng đầu uống cạn chỗ cà phê còn lại trong cốc rồi đứng dậy hỏi Lâm Táp: "Em đi pha thêm cốc cà phê nữa, chị có muốn không?"

Lâm Táp: "Chị đi cho, em ngồi nghỉ thêm một chút đi."

Hạ Mạt không khách sáo với cô ấy, đưa cốc cho cô ấy: "Cảm ơn chị."

"Không cần khách sáo."

Lâm Táp nhanh chóng bưng hai tách cà phê từ pantry ra, một tách đưa cho Hạ Mạt, một tách bưng về bàn làm việc của mình.

Hạ Mạt lại uống thêm nửa cốc cà phê, cô lấy lại tinh thần, bắt đầu làm việc.

Mọi người trong văn phòng lần lượt đến đủ. Đến gần chín giờ, Lục Nghiễn Lễ mới từ bên ngoài đi vào, bộ đồ âu phục thẳng thớm, vẻ mặt lạnh lùng, trên bàn tay thon dài sạch sẽ đang cầm chậu cây linh lan.

"Tổng giám đốc Lục, chào buổi sáng." Hạ Mạt đứng dậy chào Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ đi ngang qua bàn làm việc của Hạ Mạt thì dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô.

Hạ Mạt chạm mắt với Lục Nghiễn Lễ, trong lòng cô run lên.

Cô vô thức cúi đầu tránh né ánh mắt của anh rồi thoáng liếc nhìn chậu hoa linh lan trong tay anh, không biết tại sao Lục Nghiễn Lễ lại mang chậu cây mà cô tặng anh đến công ty.

Hít sâu một hơi trong lòng để điều chỉnh cảm xúc, cô ngẩng đầu lên cười tươi: "Tổng giám đốc Lục, anh có gì dặn dò không?"

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô chăm chăm với ánh mắt sâu thẳm, Lý Tự ở cách đó không xa cũng phải đổ mồ hôi thay cho Hạ Mạt.

Căn phòng im lặng, Lục Nghiễn Lễ không biểu lộ cảm xúc gì trên mặt, nhưng sự lạnh lùng kiêu ngạo trong xương cốt tỏa ra khí chất rất áp lực, đặc biệt là khi nhìn chăm chăm vào người khác mà không nói gì, khiến người ta vô thức căng thẳng.

Hạ Mạt vốn đã chột dạ, bị anh nhìn như vậy nhịp tim càng lúc càng nhanh, nụ cười trên mặt suýt nữa không giữ được.

Một lúc sau, Lục Nghiễn Lễ dời ánh mắt, thản nhiên nói: "Thư ký Hạ, pha cho tôi một tách cà phê."

"Vâng, tổng giám đốc Lục."

Cửa văn phòng tổng giám đốc đóng lại từ bên trong, bóng dáng Lục Nghiễn Lễ biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế.

Lý Tự không nhịn được nghiêng đầu nhỏ giọng nói với cô: "Vừa rồi tổng giám đốc Lục không nói gì mà cứ nhìn chăm chăm vào chị, tôi nhìn mà thấy hồi hộp thay, còn tưởng chị phạm lỗi gì chứ."

Hạ Mạt mỉm cười, thở dài trong lòng.

Nào chỉ là tưởng cô phạm lỗi, cô đúng là đã phạm lỗi.

Ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lát, Hạ Mạt đứng dậy đi đến pantry.

"Tổng giám đốc Lục, cà phê của anh đây."

Hạ Mạt bưng cà phê vào văn phòng của Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ dựa vào ghế sofa, hai chân anh bắt chéo tư thế thoải mái, áo khoác vest cởi ra để sang một bên, tay áo sơ mi xắn lên đến khuỷu tay. Trên tay anh còn cầm chậu cây linh lan, những ngón tay thon dài thỉnh thoảng nghịch nghịch những bông hoa màu trắng.

Hạ Mạt đặt cà phê lên bàn trà trước mặt Lục Nghiễn Lễ, cô đang định xoay người ra khỏi văn phòng thì Lục Nghiễn Lễ bỗng nhìn về phía cô rồi đưa chậu cây linh lan trong tay cho cô.

Hạ Mạt nhận lấy chậu cây, dùng ánh mắt hỏi Lục Nghiễn Lễ muốn đặt ở đâu.

Lục Nghiễn Lễ mím môi không nói gì, anh đưa tay cởi cúc áo trên cùng của áo sơ mi.

Anh không chỉ thị, Hạ Mạt liền tự quyết định. Cô xoay người đặt chậu cây lên kệ sách phía sau bàn làm việc của Lục Nghiễn Lễ, cùng với những chậu cây xanh khác.

"Thư ký Hạ."

Lục Nghiễn Lễ đột nhiên lên tiếng.

"Tổng giám đốc Lục." Hạ Mạt quay đầu lại, cô lo lắng bất an nhìn anh, chờ anh dặn dò.

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: "Chăm sóc kỹ chậu hoa linh lan đó, đừng để nó chết."

Hạ Mạt gật đầu: "Vâng, thưa sếp."

Tối qua Hạ Mạt mới tra cách chăm sóc hoa linh lan. Mùa hè nhiệt độ cao, hoa linh lan cần tưới nước hàng ngày.

"Tổng giám đốc Lục, lần cuối cùng chậu hoa này được tưới nước là khi nào vậy?"

Lục Nghiễn Lễ đưa tay bưng cà phê lên, thờ ơ nói: "Nó là do bạn gái tôi tặng tối qua, tôi không biết cô ấy tưới nước khi nào."

Hạ Mạt: "..."

Hạ Mạt sững người một lúc, mỉm cười hỏi: "Tổng giám đốc Lục, anh... anh có bạn gái rồi sao?"

Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch mép: "Thư ký Hạ có thắc mắc gì sao?"

Hạ Mạt mím môi, lắc đầu nói: "Không, không có thắc mắc gì, chúc mừng tổng giám đốc Lục."

Sáng nay Hạ Mạt dùng bình tưới nước tưới cây trong văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, trong bình vẫn còn một ít nước nên Hạ Mạt lấy ra xịt một ít lên đất và lá của hoa linh lan.

Lục Nghiễn Lễ thông thả nhìn cô tưới hoa, chậm rãi nói: "Thư ký Hạ, tối qua bạn gái tôi không trả lời tin nhắn của tôi, cô chuẩn bị một món quà tặng cô ấy thay tôi."

Hạ Mạt dừng động tác tưới nước, nhẹ nhàng nói: "Vâng, tổng giám đốc Lục, xin hỏi bạn gái anh có sở thích gì ạ?"

Lục Nghiễn Lễ nhấp một ngụm cà phê: "Tôi không hiểu tâm tư con gái, em cứ tự lo liệu là được."

Hạ Mạt mỉm cười nói: "Vâng."

Hạ Mạt tưới nước xong, cô xoay người đi ra ngoài.

Lục Nghiễn Lễ nhìn theo cô, giọng điệu đều đều: "Summer."

Hạ Mạt không trả lời, cô vờ như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Ngón tay đặt lên tay nắm cửa văn phòng, Lục Nghiễn Lễ trầm giọng: "Summer."

Hạ Mạt nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt hoang mang: "Tổng giám đốc Lục, anh đang gọi ai vậy, cần tôi ra ngoài gọi giúp anh không?"

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 41

DTV-EBOOK

Lục Nghiễn Lễ dựa vào ghế sofa, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô. Thần sắc anh bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Bầu không khí trong văn phòng rơi vào im lặng. Lục Nghiễn Lễ không nói lời nào. Hạ Mạt cũng chỉ mím môi, không mở miệng.

Một lúc lâu sau, Lục Nghiễn Lễ khẽ cười, hỏi cô:

“Thư ký Hạ, em đã từng nghe đến Heartbeat chưa?”

Hạ Mạt thoáng ngẩn người, khuôn mặt lộ rõ vẻ mơ hồ. Cô đáp lại không chút do dự: “Tổng giám đốc Lục, đây lại là gì vậy?”

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ sâu thẳm: “Thư ký Hạ không biết sao?”

Hạ Mạt: “Tôi sẽ lập tức đi tìm hiểu, lát nữa báo cáo lại với anh.”

Lục Nghiễn Lễ nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhạt nói: “Cho em một phút.”

Hạ Mạt: “... Được, tổng giám đốc Lục.”

Chỉ có một phút. Hạ Mạt thậm chí không kịp rời khỏi văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, liền cúi đầu tìm kiếm trên Baidu từ khóa “Heartbeat”.

“Thưa sếp, Heartbeat là một ứng dụng mạng xã hội tìm kiếm bạn tâm giao, lấy việc giúp đỡ giới trẻ hiện đại giảm bớt lo âu trong cuộc sống làm sứ mệnh. Thông qua mô hình lọc dữ liệu lớn độc đáo, ứng dụng này sẽ chọn ra người trò chuyện phù hợp nhất với mong muốn của từng người dùng, rất được lòng giới trẻ hiện nay...”

“Thư ký Hạ.” Lục Nghiễn Lễ cắt ngang, trầm giọng nói: “Tôi cần báo cáo của em, chứ không phải em đọc Bách khoa toàn thư Baidu cho tôi nghe.”

Hạ Mạt biết rõ Lục Nghiễn Lễ cố tình làm khó mình, nhưng vẫn chỉ có thể cúi đầu: “Xin lỗi, tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ: “Em ra ngoài đi.”

“Vâng, tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt định chạy trốn ngay lập tức. Cửa vừa mở được một nửa thì Lục Nghiễn Lễ ra lệnh cho cô: “Gọi Summer vào.”

“...”

Hạ Mạt đứng sững tại chỗ. Lục Nghiễn Lễ hỏi cô: “Em còn chưa ra ngoài?”

Hạ Mạt mím môi. Cô im lặng một lúc, rồi hơi nghiêng mặt, tiếp tục giả ngây giả dại: “Tổng giám đốc Lục, Summer là ai ạ?”

Lục Nghiễn Lễ thấy cô nhất quyết không thừa nhận thân phận, giọng điệu lạnh nhạt: “Thư ký Hạ, làm thư ký của tôi. Đừng nói với tôi ngay cả một người em cũng không tìm được?”

Trong lòng Hạ Mạt chửi thầm, ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “Xin lỗi sếp.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Tôi không muốn thư ký của tôi chỉ biết nói xin lỗi.”

Hạ Mạt hít một hơi sâu: “Tổng giám đốc Lục, xin anh cung cấp cho tôi một chút manh mối.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

Hạ Mạt nhẹ giọng hỏi: “Tổng giám đốc Lục, anh có thể cho tôi cách liên lạc với bạn gái của anh không?”

Lục Nghiễn Lễ: “Em đến đây.”

Hạ Mạt bước đến bên cạnh Lục Nghiễn Lễ, đưa tay nhận lấy chiếc điện thoại mà anh đưa qua.

Lục Nghiễn Lễ ra hiệu cho cô nhìn vào màn hình.

Hạ Mạt cúi mắt. Màn hình điện thoại lúc này hiển thị giao diện trò chuyện giữa Lục Nghiễn Lễ và cô trên Heartbeat.

Hai tin nhắn gần đây nhất đều là Lục Nghiễn Lễ gửi cho cô.

[Buổi tối tốt lành.]

[Summer, tại sao không trả lời tin nhắn?]

Câu chào buổi tối mà anh gửi ở trên là vào tối qua, trước khi Hạ Mạt gỡ cài đặt ứng dụng. Khi đó, Hạ Mạt đã thấy tin nhắn này. Nhưng vì lúc đó cô đang bối rối không biết phải làm sao, nên đã chọn cách phớt lờ và không trả lời.

Còn về tin nhắn sau đó, Hạ Mạt đã nhìn qua thời gian. Lúc đó cô đã gõ ứng dụng, hoàn toàn không nhìn thấy.

“Tổng giám đốc Lục, tôi thấy ứng dụng mà anh đang nhắn hình như là Heartbeat.” Hạ Mạt tỏ vẻ ân cần nói: “Tôi nghe nói có một số cô gái rất giữ ý tứ trong cuộc sống thực, nhưng khi lên ứng dụng kết bạn thì lại buông thả bản thân, gì cũng có thể nói được. Những người nói chuyện với các cô gái đó sẽ cảm thấy như họ có ý muốn yêu đương, nhưng thực ra họ hoàn toàn không có ý đó.”

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Nghiễn Lễ chăm chú nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười: “Ý của em là, tôi đang tự mình đa tình sao?”

Hạ Mạt bị nụ cười của anh làm cho lo lắng. Cô ấp úng đáp: “Sao có thể chứ?”

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày, chậm rãi hỏi: “Vậy ý của thư ký Hạ là gì?”

Hạ Mạt mím môi khô khan, giải thích: “Bây giờ có một số cô gái, khi trò chuyện trên các ứng dụng hẹn hò, thường thích gọi người khác là anh, hỏi người ta có muốn làm bạn trai của mình không. Thực ra trong lòng cô ấy vốn dĩ không coi là chuyện gì to tát cả, nhưng người trò chuyện với cô ấy lại tưởng là thật.”

Hạ Mạt thay mặt Lục Nghiễn Lễ lên tiếng bất bình: “Tổng giám đốc Lục, kiểu con gái cá biệt như thế này thật sự rất tệ. Anh vốn là người có đạo đức tốt, có lẽ đã bị cô ấy lừa rồi.”

Lục Nghiễn Lễ lạnh giọng nói: “Thư ký Hạ, bạn gái tôi đang giận không trả lời tin nhắn. Tôi cần em nghĩ cách làm cô ấy nguôi giận rồi đưa cô ấy đến đây. Chứ không phải đứng đây nói lời bóng gió, phá hoại quan hệ của chúng tôi.”

Hạ Mạt mím môi, siết chặt tay, nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc Lục. Thực ra trên các ứng dụng xã hội có vài cô gái trò chuyện rất nhiệt tình, nhưng lại không có ý định yêu đương trong đời thực. Xin hỏi, giữa anh và bạn gái anh. Là anh đơn phương muốn phát triển từ trực tuyến đến ngoài đời, hay cả hai đều có ý định?”

Lục Nghiễn Lễ hơi hắt cằm về phía hoa linh lan, nói: “Bạn gái tôi tặng đấy.”

Ý ngoài lời, nếu đối phương không có ý định yêu đương, tại sao lại tặng quà cho anh?

Hạ Mạt đang định nói chỉ là một chậu hoa thôi. Nhưng Lục Nghiễn Lễ dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền bổ sung: “Còn có một chiếc áo sơ mi trị giá năm con số.”

“...” Lần này, Hạ Mạt thực sự không thể nói chỉ là một chiếc áo sơ mi bình thường. Hơn mười ngàn tệ, quả thật không hề rẻ.

“Thư ký Hạ, tình cảm giữa tôi và bạn gái thế nào, không cần em phán xét. Nhiệm vụ của em là chọn một món quà thay tôi, rồi nghĩ cách đưa đến tay bạn gái tôi, đồ cô ấy vui vẻ. Hiểu chưa?”

Hạ Mạt gật đầu: “Hiểu rồi ạ.”

Lục Nghiễn Lễ lạnh lùng: “Đừng chỉ nói hiểu mà không làm được. Nếu không, em không cần làm thư ký nữa.”

Vô lại!

Đúng là vô lại!

Hạ Mạt nghiêng răng. Lần đầu tiên cô phát hiện ra tổng giám đốc Lục lại bỉ ổi và không nói lý đến thế. Cô không nhịn được mà trừng mắt lườm anh.

Lục Nghiễn Lễ không nhịn được, bật cười.

“Em không làm được à?”

Người này rõ ràng biết mà còn cố hỏi, ỷ vào thân phận để cố tình làm khó cô. Dù sao cũng chỉ toàn là nói nhảm. Hạ Mạt dứt khoát buông xuôi: “Tôi làm được, tổng giám đốc Lục. Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để dành Summer.”

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ rời khỏi người cô, khóe miệng thấp thoáng nụ cười nhạt: “Ra ngoài đi.”

Hôm nay là ngày Hạ Mạt làm việc tại Tập đoàn Lục thị tròn ba năm, nhưng cô cảm thấy đây là ngày dài nhất.

Mỗi lần Lục Nghiễn Lễ gọi cô vào văn phòng, anh đều hỏi cô đã trò chuyện với Summer thế nào.

Hai người ngầm hiểu ý nhau, bịa chuyện đối phó mà không ai vạch trần đối phương.

Buổi tối tan làm về nhà, Hạ Mạt ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Cô cảm thấy bản thân như sắp tâm thần phân liệt đến nơi.

Cứ tiếp tục như vậy không phải cách. Hạ Mạt cầm điện thoại, do dự một lát rồi nhắn tin cho Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt: [Tổng giám đốc Lục, tôi muốn bắt đầu nghỉ phép từ ngày mai.]

Cô thật sự không thể tiếp tục làm việc dưới mắt Lục Nghiễn Lễ sau khi biết anh chính là L. Cô quyết định tạm thời tránh mặt một thời gian.

Lục Nghiễn Lễ nhanh chóng trả lời: [Em định nghỉ bao lâu?]

Hạ Mạt: [Tôi muốn nghỉ hết kỳ nghỉ phép năm một lần.]

Cô có tổng cộng mười tám ngày nghỉ phép năm. Nếu bắt đầu từ ngày mai, cộng thêm ba cuối tuần liên nhau, tổng cộng sẽ là hai mươi tư ngày.

Trước đây, Hạ Mạt chưa từng nghĩ đến việc nghỉ phép dài ngày như vậy. Công việc của cô không phải là vị trí không thể thay thế. Nếu nghỉ ba bốn ngày thì sếp, vì đã quen với cô là thư ký, có thể cảm thấy không thoải mái khi thay người khác. Nhưng nếu cô nghỉ liên hơn hai mươi ngày, sếp sẽ nhận ra rằng thay người khác cũng không khác biệt gì.

Điều này rất bất lợi cho sự nghiệp của cô.

Nhưng hiện tại, cô không còn quan tâm đến chuyện đó nữa.

Ở công ty, mỗi khi nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ, cô lại cảm thấy bối rối. Trong trạng thái như vậy, cô hoàn toàn không thể làm việc, cô cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại.

Cô không biết liệu Lục Nghiễn Lễ có đồng ý cho cô nghỉ liên tiếp nhiều ngày như vậy hay không.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, chờ tin nhắn từ anh.

Hai phút sau, Lục Nghiễn Lễ trả lời cô: [Được rồi, em và Lý Tự làm tốt việc bàn giao. Ngày mai bắt đầu nghỉ ngơi, giấy xin nghỉ khi nào về thì bổ sung.]

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm: [Cảm ơn tổng giám đốc Lục.]

Lục Nghiễn Lễ: [Đây vốn là kỳ nghỉ của em mà, thư ký Hạ. Đừng luôn nghĩ tôi là một cấp trên khắt khe với nhân viên.]

Má Hạ Mạt hơi nóng lên, cảm giác anh đang ám chỉ điều gì đó.

Hạ Mạt nhắm mắt lại, không muốn hồi tưởng. Cô cố gắng gạt bỏ những ký ức đang dần trở dậy trong đầu, rồi gõ chữ vào khung nhập liệu.

Hạ Mạt: [Làm sao có thể chứ? Tổng giám đốc Lục, anh luôn đối xử rất tốt với những cấp dưới như chúng tôi. Anh như tuyết trắng ngàn dặm, gió mát trăng thanh. Trong từ điển của anh làm gì có hai chữ hà khắc.]

Lục Nghiễn Lễ: [Tăng ca không tính là hà khắc sao?]

Hạ Mạt: [Tăng ca đương nhiên không tính là hà khắc. Mức lương anh trả rất hậu hĩnh. Lẽ ra tôi nên có mặt bất cứ khi nào anh cần.]

Hạ Mạt bỏ qua những lời mình từng nói trên mạng xã hội. Bất kể Lục Nghiễn Lễ có tin những lời cô nói hay không, cô vẫn nỗ lực làm tốt công việc như trước đây.

Làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời.

Lục Nghiễn Lễ: [Thư ký Hạ, trên bàn làm việc của tôi có một tài liệu. Làm phiền em mang đến đây giúp tôi.]

“...”

Hạ Mạt: [Được rồi, tổng giám đốc Lục, tôi sẽ mang qua ngay. Xin hỏi tối nay anh ở đâu?]

Lục Nghiễn Lễ: [Tòa nhà Ngự Cảnh.]

Tòa nhà Ngự Cảnh rất gần, may mà không phải về nhà cũ của nhà họ Lục.

Trong lòng Hạ Mạt thầm thở phào: [Được rồi, tổng giám đốc Lục. Anh đợi một chút.]

Hai mươi phút sau, Hạ Mạt làm theo chỉ dẫn của Lục Nghiễn Lễ. Cô lấy tài liệu đặt trên bàn làm việc trong văn phòng công ty rồi đến tòa nhà Ngự Cảnh.

Hạ Mạt đứng trước cửa nhà Lục Nghiễn Lễ, nhắn tin cho anh.

[Tổng giám đốc Lục, tôi đến rồi.]

Lục Nghiễn Lễ: [Tự nhập mật mã vào.]

Hạ Mạt biết mật mã nhà của Lục Nghiễn Lễ. Cô nghe anh dặn, giơ tay nhập mật mã rồi đẩy cửa bước vào.

Trong phòng khách không có ai, Hạ Mạt quen thuộc đường đi thẳng đến phòng đọc sách của Lục Nghiễn Lễ.

Cửa phòng đọc sách đang mở, liếc mắt một cái liền thấy Lục Nghiễn Lễ không ở bên trong.

Hạ Mạt cẩn thận nhìn dọc hành lang khi bước vào trong:
“Tổng giám đốc Lục?”

Căn phòng trống trải không một ai đáp lại. Hạ Mạt tiếp tục bước vào trong, đến trước cửa phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ, gõ cửa: “Tổng giám đốc Lục, anh có ở đó không?”

Cửa phòng được mở từ bên trong.

“Tổng giám đốc Lục, đây là thứ anh cần...”

Hô hấp của Hạ Mạt bỗng nghẹn lại, cô đứng sững tại chỗ với ánh mắt sửng sốt.

Lục Nghiễn Lễ đứng ở cửa phòng ngủ. Trên người khoác hờ một chiếc áo choàng tắm. Phần cổ áo lỏng lẻo để lộ đường nét cơ bụng quyến rũ và săn chắc. Tóc ngắn còn hơi ướt. Những giọt nước trượt dọc theo khuôn mặt, chảy xuống cổ áo.

“Đưa tài liệu cho tôi.”

Giọng nói của Lục Nghiễn Lễ kéo Hạ Mạt trở về thực tại. Cô theo phản xạ lùi về sau một bước, tạo khoảng cách với Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ hơi nhú mày: “Đưa tài liệu đây, em lùi cái gì?”

Hạ Mạt nghiêng mặt, ánh mắt không dám nhìn anh. Cô tiến lên một bước, đưa tài liệu cho anh.

Lục Nghiễn Lễ nhận lấy tài liệu, cố tình hỏi: “Đỏ mặt cái gì? Chưa từng thấy à?”

Hạ Mạt cắn răng không nói lời nào.

Lục Nghiễn Lễ cầm tài liệu đi vào phòng đọc sách. Hạ Mạt do dự nhìn theo nhưng không đi theo anh.

Từ phòng đọc sách bước ra, Lục Nghiễn Lễ nhìn thấy Hạ Mạt vẫn đứng ở cửa phòng ngủ. Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ. Đôi mắt cô đảo quanh khắp nơi, không biết nên nhìn đi đâu, khiến anh cảm thấy buồn cười. “Thư ký Hạ, muốn nhìn thì cứ nhìn thoải mái. Không cần phải như kẻ trộm vậy.”

Hạ Mạt cúi đầu, lắp bắp: “Không có ạ.”

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ nhếch lên. Anh dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Hạ Mạt hoàn toàn không dám ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhìn mũi chân mình rồi từng chút một rón rén bước ra ngoài: “Tổng giám đốc Lục, tôi xin phép về trước.”

Hạ Mạt đi vòng qua bên cạnh Lục Nghiễn Lễ, cuối cùng cũng không phải lo lắng vì có thể vô tình nhìn trúng cơ bụng của anh nữa. Cô ngẩng đầu lên, bước nhanh ra ngoài.

Lục Nghiễn Lễ nhìn bóng lưng lấm lét của cô, khóe miệng khẽ cong thành một nụ cười.

Nhịp tim của Hạ Mạt đập nhanh. Nhanh đến mức khi gần đến cửa, cô gần như chạy chậm.

Đến bên ngoài cửa, Hạ Mạt đặt tay lên tay nắm cửa, để lại một khe hở đủ để một người nghiêng mình đi vào, rồi lớn tiếng nói vào bên trong: “Tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ nghe thấy giọng cô, nói: “Nói đi.”

“Thưa sếp, vừa rồi tôi có vào phòng ngủ của anh một chút.” Hạ Mạt nói xong, không để Lục Nghiễn Lễ có cơ hội lên tiếng, tiếp tục: “Tổng giám đốc Lục, tôi đi đây, từ giờ bắt đầu nghỉ phép. Tôi sẽ bàn giao công việc với Lý Tự qua điện thoại. Anh có việc thì tìm Lý Tự. Sếp, chúc anh ngủ ngon.”

Lục Nghiễn Lễ nhận ra có điều không ổn, nói: “Hạ Mạt, quay lại.”

“Rầm” một tiếng.

Cánh cửa lớn bị đóng mạnh từ bên ngoài. Hạ Mạt trốn đi nhanh như chớp.

Lục Nghiễn Lễ quay lại phòng ngủ, liếc mắt nhìn về phía sofa.

Quả nhiên, chiếc áo sơ mi mà anh để trên ghế sofa để chuẩn bị mặc ngày mai đã biến mất. Thay vào đó là chiếc váy đỏ mà anh từng tặng Hạ Mạt.

Hạ Mạt đã lén lấy đi chiếc áo sơ mi trắng mà cô từng tặng anh.

Lục Nghiễn Lễ ngồi xuống sofa, mở camera giám sát trong văn phòng công ty.

Đúng như dự đoán, chậu hoa lan chuông trên giá sách mà cô tặng anh cũng không còn nữa.

Lục Nghiễn Lễ đưa tay day nhẹ huyệt thái dương. Bỗng nhiên anh cảm thấy buồn cười.

Được lắm, gan càng ngày càng lớn rồi.

Còn dám đến chỗ anh trộm đồ cơ đấy.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 42

DTV-EBOOK

Sau khi rời khỏi nhà của Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm xúc khó tả.

Trước đây, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày dám tùy tiện như vậy trước mặt tổng giám đốc Lục.

Không biết khi phát hiện ra chiếc áo sơ mi bị cô lấy đi, Lục Nghiễn Lễ sẽ có phản ứng thế nào. Hạ Mạt có hơi căng thẳng. Cô cúi đầu liếc nhìn chiếc áo sơ mi trắng trong túi, trong lòng lại dâng lên một cảm giác sáng khoái không thể diễn tả.

Chiếc áo sơ mi này vốn là quà cô tặng anh, cô lấy lại cũng không có gì sai cả.

Ai bảo anh lấy việc công làm việc tư, ỷ vào thân phận để bắt nạt cô. Khiến cô không dám phản kháng, rồi nói cô là bạn gái của anh.

Rõ ràng anh biết cô không muốn phát triển mối quan hệ vượt ngoài cấp trên cấp dưới với sếp của mình, cũng biết rõ rằng người sếp mà cô hay nhắc tới chính là anh. Nhưng anh lại cố ý giấu danh tính để trò chuyện với cô.

Cô lén lút phàn nàn về anh là lỗi của cô. Nhưng người này ngày nào cũng nhìn thấu mọi chuyện mà không nói gì, âm thầm ngồi đó xem cô làm trò cười, càng đáng ghét hơn.

Nửa đêm gọi cô đến, lại ăn mặc kiểu đó để hấp dẫn cô. Ai mà không nhận ra anh cố ý chứ?

Người này thủ đoạn đê tiện, lại còn là cấp trên trực tiếp của cô.

Cô mới không muốn yêu đương với anh!

Một khi vượt qua ranh giới, mối quan hệ cấp trên - cấp dưới giữa họ sẽ bị biến chất. Nếu chẳng may sau này tình cảm rạn nứt và chia tay, họ không thể đơn thuần quay lại làm mối quan hệ cấp trên - cấp dưới như trước được.

Anh là tổng giám đốc, còn cô là thư ký. Nếu tình cảm thất bại thì không nghi ngờ gì nữa, cô chắc chắn phải rời khỏi Tập đoàn Lục thị.

Thân phận giữa cô và anh khác biệt như trời với đất, môn không đăng, hộ không đối. Cho dù anh nhất thời có chút tình ý với cô, nhiều nhất cũng chỉ là một mối tình ngắn ngủi. Dựa vào thân phận của anh, việc cưới cô là điều không thể. Ở bên anh, nhất định chỉ là một mối tình không có kết quả.

Những năm qua cô ở bên cạnh anh, đã chứng kiến quá nhiều những người đàn ông trong vòng tròn của anh yêu đương với những cô gái xinh đẹp xuất thân bình thường. Nhưng đợi đến lúc chơi đủ rồi, đến tuổi kết hôn, họ không chút do dự chia tay với những cô bạn gái bình thường đó để chọn kết hôn với những thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối.

Cô đã làm việc vất vả, cố gắng suốt bao năm trời mới miễn cưỡng có thể an cư tại Hải Thành. Cô không muốn đánh đổi công việc của mình vì một mối tình chắc chắn không có kết quả.

Cô không có gia thế hiển hách để dựa lưng, cũng không có vốn liếng để thử và sai. Cô không chơi nổi.

Cô chỉ muốn tìm một người bình thường, có mức lương tương đương mình, đủ để tự lo cho bản thân. Hai người cùng nhau phấn đấu, sống một cuộc sống bình dị nhưng ổn định và yên bình.

Cô đã gỡ bỏ ứng dụng mạng xã hội.

Áo sơ mi và chậu hoa lan chuông cô tặng anh, cô đã lấy lại. Còn chiếc váy anh tặng cô, cô cũng trả lại.

Từ giờ, ngoài công việc, ngoài đời họ sẽ như hai người xa lạ, đi trên hai con đường khác nhau. Không còn chút liên hệ nào, giống như trước đây.

Vì không phải đi làm trong kỳ nghỉ, Hạ Mạt tắt chuông báo thức.

Hôm sau, Hạ Mạt ngủ một mạch đến trưa. Lúc cô mở mắt, bên ngoài trời đã nắng rực rỡ.

Cô không thấy đói bụng, bèn dậy tìm nguyên liệu trong tủ lạnh rồi làm một bữa trưa đơn giản.

Ăn trưa xong, cô nằm dài trên ghế sofa và lướt điện thoại.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu xiên lên người cô. Cả cơ thể cô như đắm mình trong ánh sáng vàng ấm áp. Cô lập tức cảm nhận được một chút cảm giác nhàn nhã hiếm hoi trong cuộc sống bận rộn.

Kỳ nghỉ vẫn còn rất dài. Hạ Mạt suy nghĩ xem có nên đi du lịch đâu đó để tận hưởng kỳ nghỉ không.

Hạ Mạt mở điện thoại, bắt đầu lập kế hoạch và tìm kiếm những điểm đến phù hợp để tham quan trong mùa này.

Không biết là do dữ liệu lớn dựa trên vị trí địa lý hiện tại của cô đề xuất. hay vì Hải Thành vốn là một thành phố du lịch kinh

tế phát triển, mà các điểm đến được gợi ý đều nằm trong Hải Thành.

Ngón tay Hạ Mạt lướt trên màn hình, cô nhìn thấy một video giới thiệu về một ngôi chùa và bị phần nội dung thu hút:

[Ngôi chùa linh thiêng nhất Hải Thành để cầu tài lộc và nhân duyên, chùa Thiên Viên.]

Hạ Mạt dừng lại ở video này một lúc, sau đó mở phần bình luận ra xem.

Chùa Thiên Viên cách căn hộ cô đang ở khoảng một giờ lái xe. gần ngôi chùa có một thị trấn cổ, từ chùa đi ra còn có thể đi dạo ở thị trấn đó.

Khoảng cách không xa, đi lại rất thuận tiện. Vừa hay buổi chiều ở nhà một mình không có việc gì làm, Hạ Mạt đứng dậy từ sofa, thay quần áo, rồi gọi xe đi chùa Thiên Viên.

Vé vào cửa chùa Thiên Viên không đắt. Chỉ năm đồng một vé, kèm theo ba nén hương miễn phí.

Ngày trong tuần không có nhiều người, ở quầy bán vé cũng không có ai xếp hàng.

Hạ Mạt đi thẳng tới mua vé, soát vé rồi vào chùa. Cô nhận ba nén hương từ một vị sư bên cạnh cửa của gian thờ Phật đầu tiên.

Trên xe đến đây, Hạ Mạt đã xem qua hướng dẫn. Tượng Phật được thờ ở gian thứ hai, nằm giữa chùa Thiên Viên, nổi tiếng linh thiêng về cầu tài lộc.

Hạ Mạt bước vào gian thứ hai. Cô đứng trước tượng Phật, chắp hai tay thành kính cầu nguyện.

Bái tượng Phật xong, cô bỏ một ít tiền hương khói vào hòm công đức bên cạnh.

Cô tiếp tục đi sâu vào trong. Ở gian tiếp theo, có tượng Phật được đồn đại là linh thiêng nhất trong việc cầu nhân duyên.

Sau khi Hạ Mạt lễ bái tượng Phật và quyên góp tiền nhang đèn, vị tăng nhân trao cho cô một sợi dây đỏ, bảo cô đeo vào cổ tay.

Chùa Thiên Viên không lớn lắm, nên Hạ Mạt đi qua từng điện Phật một lần, rồi lại dạo một vòng quanh chùa. Thời gian trôi qua chưa đầy một giờ.

Rời khỏi chùa Thiên Viên, Hạ Mạt bắt taxi đến một thị trấn cổ gần đó.

Thị trấn cổ đông khách du lịch hơn cô tưởng, phần lớn những người đến vào thời điểm này đều là khách du lịch từ nơi khác. Trên cây cầu ở lối vào, có rất nhiều người đứng chụp ảnh.

Thị trấn cổ này Hạ Mạt đã từng đến khi còn học đại học. Qua vài năm, thị trấn đã bị thương mại hóa nhiều. Hầu hết các nơi đều là chỗ buôn bán. Hạ Mạt lang thang không mục đích, thấy nơi nào có phong cảnh đẹp thì dừng lại chụp vài tấm ảnh.

Sau khi dạo quanh một vòng thị trấn cổ, trời cũng đã về chiều. Cảnh đêm ở thị trấn cổ đẹp hơn ban ngày rất nhiều. Hạ Mạt ghé vào một tiệm sách. Cô chọn một cuốn, rồi lên tầng hai, ngồi cạnh cửa sổ. Cô vừa đợi trời tối vừa thưởng thức cảnh đêm ở thị trấn cổ.

“Cô Hạ.”

Hạ Mạt đang cúi đầu lật sách một cách tùy ý, đột nhiên nghe thấy có người gọi “cô Hạ”. Cô theo phản xạ ngẩng đầu lên, bắt gặp một gương mặt nho nhã, trắng trẻo.

“Anh Chu.”

Hạ Mạt nhận ra anh là Chu Linh Trạch, người không lâu trước đây đã từng gặp cô trong buổi xem mắt tại quê nhà. Trong lòng cô hơi bất ngờ khi lại gặp anh ấy ở đây, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười chào hỏi.

“Cô Hạ đi một mình sao?” Chu Linh Trạch thận trọng hỏi.

Hạ Mạt khẽ gật đầu.

Chu Linh Trạch nói: “Cô có phiền không nếu tôi ngồi đối diện?”

Hạ Mạt gấp sách lại, đáp: “Anh Chu cứ tự nhiên.”

Chu Linh Trạch ngồi xuống đối diện Hạ Mạt. Anh ấy cầm lấy bình nước trên bàn rót thêm một ít vào cốc trước mặt cô.

Hạ Mạt: “Cảm ơn anh.”

“Vừa nãy ở dưới lầu nhìn thấy cô Hạ ngồi đây, tôi còn tưởng nhìn nhầm. Hôm nay là ngày làm việc, cô không đi làm à?”

Hạ Mạt theo lời anh ấy nhìn xuống lầu. Từ vị trí này, đúng là có thể nhìn thấy rõ khi đi qua dưới lầu.

“Hôm nay tôi nghỉ, ra ngoài đi dạo một chút.” Hạ Mạt không nói đó là nghỉ phép năm, rồi hỏi anh ấy: “Còn anh thì sao, hôm nay cũng không đi làm à?”

Chu Linh Trạch đáp: “Bệnh viện của tôi ở gần đây. Tan làm rồi mới qua đây.”

Hạ Mạt lúc này mới để ý đến thời gian, đã hơn sáu giờ rồi. Chỉ là mùa hè mặt trời lặn muộn, bên ngoài trời vẫn còn sáng.

“Tôi bình thường rất ít khi đến khu này dạo. Hôm nay đi cùng đồng nghiệp qua đây, không ngờ lại trùng hợp gặp cô ở đây.”

Hạ Mạt cười nói: “Đúng là trùng hợp thật.”

Ánh mắt Chu Linh Trạch dừng lại trên sợi dây đỏ ở cổ tay Hạ Mạt: “Hôm nay cô Hạ đã đến chùa Thiên Viên à?”

Hạ Mạt có chút ngượng ngùng: “Chỉ là tiện đường ghé qua thôi.”

Chu Linh Trạch: “Nghe nói chùa Thiên Viên cầu duyên rất linh. Tôi cũng đang định đến đó cúng bái.”

Hạ Mạt thuận theo lời anh ấy mà tán gẫu: “Bốn giờ rưỡi ngừng vào cổng. Bây giờ đã hơn sáu giờ rồi. Hôm nay anh đi sẽ không kịp đâu. Phải đợi đến sáng mai đi sớm hơn.”

Chu Linh Trạch gật đầu, hỏi cô: “Cô đã từng đi thuyền ở đây chưa?”

Hạ Mạt lắc đầu.

Chu Linh Trạch đề nghị: “Hôm nay cô có thể thử một lần. Thuyền tham quan ở đây gần đây có mời vài bạn trẻ biểu diễn cổ cầm và tỳ bà. Nghe nói họ vẫn là sinh viên nhưng trình độ biểu diễn rất tốt, đáng giá vé.”

Hạ Mạt nghe anh ấy nói vậy, liền mở điện thoại hỏi: “Mua vé ở đâu?”

Chu Linh Trạch nói: “Tôi có hai vé, là chuyến lúc chín giờ. Thời gian này ngắm cảnh trên thuyền là đẹp nhất. Ban đầu, đồng nghiệp của tôi định đi cùng, nhưng anh ấy vừa cho tôi leo cây. Hiện giờ chỉ còn mỗi mình tôi lẻ loi. Nếu cô không ngại, tôi có thể tặng lại vé của anh ấy cho cô.”

Hạ Mạt vốn dĩ định mua vé nhưng khi nghe anh ấy nói đến mức này, Hạ Mạt không tiện từ chối, liền hỏi: “Giá vé là bao nhiêu? Để tôi chuyển khoản cho anh nhé.”

Chu Linh Trạch nói: “Không cần chuyển đâu, tôi mời cô.”

“Thế thì không được. Tôi không quen nhận lợi từ người khác.”

Chu Linh Trạch mỉm cười, nói: “Vậy tôi cũng không khách sáo nữa. Cô cứ chuyển qua WeChat cho tôi nhé.”

Chu Linh Trạch mở mã QR trên WeChat và đưa màn hình điện thoại về phía cô.

Hạ Mạt quét mã để thêm anh ấy vào WeChat, vừa thêm thành công liền nghe thấy Chu Linh Trạch nói: “Muốn làm việc tốt thường gặp trở ngại. Cuối cùng cũng kết bạn được với cô trên WeChat rồi.”

Hạ Mạt mỉm cười, chuyển tiền vé cho anh ấy.

...

Trăng lên, đêm sáng. Lục Nghiễn Lễ từ chối một ván bài. Anh rời khỏi khách sạn, ngồi lên xe và bảo Trần Thành lái đi.

Trần Thành khéo léo nhắc nhở: “Thư ký Hạ đã nghỉ phép rồi ạ.”

Lục Nghiễn Lễ tựa vào ghế sau không nói lời nào.

Trần Thành nói: “Tôi thấy thư ký Hạ đăng ảnh trên tường WeChat. Hình như là ở thị trấn cổ gần đây. Từ đây qua đó chỉ có năm cây số, khá gần đấy.”

Lục Nghiễn Lễ mở WeChat, nhấn vào tường WeChat của Hạ Mạt.

Trang trống trơn, bên trong không có bất kỳ bài đăng nào.

Cô đã chặn anh rồi.

...

Sau khi Hạ Mạt lên thuyền không bao lâu thì đã hối hận. Đây là lần đầu tiên cô đi loại thuyền tham quan này. Thuyền vừa chạy được vài phút, trong lòng cô đã mơ hồ dâng lên một dự cảm không tốt. Cô ngồi trên thuyền mà đầu óc cảm thấy hơi choáng váng.

Hành trình kéo dài bốn mươi lăm phút, cô khó chịu khoảng hơn nửa tiếng.

Vào nửa sau của hành trình, Chu Linh Trạch thấy sắc mặt cô tái nhợt. Anh ấy áy náy không ngừng xin lỗi cô.

Hạ Mạt khó chịu đến mức không thể nói được lời nào. May mắn là hôm nay cô ăn không nhiều. Trong dạ dày gần như không có gì, nên cũng không bị nôn.

Khi thuyền vừa cập bến, Hạ Mạt lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

Bước chân cô loạng choạng. Chu Linh Trạch sợ cô ngã, vội vàng đưa tay đỡ cô.

“Hôm nay thật sự xin lỗi cô. Tôi đã không nghĩ đến việc cô sẽ say sòng.”

Lúc xuống khỏi thuyền, Chu Linh Trạch vẫn không ngừng xin lỗi cô.

Hạ Mạt yếu ớt khoát tay: “Không sao, anh đừng nói xin lỗi nữa. Ngay cả bản thân tôi còn không biết mình say sòng. Không

liên quan đến anh.”

Chu Linh Trạch vẫn tự trách: “Ban đầu cô không định đi thuyền. Là tôi mời cô lên, làm cô khó chịu thế này.”

Đầu óc Hạ Mạt choáng váng. Cô đẩy tay anh ấy ra, cơ thể lão đảo sắp ngã.

Chu Linh Trạch thấy cô như sắp ngã xuống, liền vươn tay đỡ lần nữa: “Cô vẫn nên dựa vào tôi đi. Tôi sợ cô sẽ ngã mất.”

“Không cần, tôi thật sự không sao.”

Hạ Mạt lùi lại một bước, giữ khoảng cách với Chu Linh Trạch.

Không hiểu tại sao, Hạ Mạt có cảm giác như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô ngẩng đầu, đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy ai đang nhìn mình cả.

Chu Linh Trạch hỏi: “Sao thế? Cô đang nhìn gì vậy?”

Hạ Mạt bị cảm giác kỳ lạ ấy làm cho đầu óc càng thêm choáng váng, bèn hỏi Chu Linh Trạch: “Anh có cảm thấy có ai đó đang nhìn chúng ta không?”

Chu Linh Trạch nói: “Không có ai nhìn chúng ta cả.”

Hạ Mạt: “Có lẽ là do đầu tôi choáng quá, nên cứ có cảm giác có người đang nhìn chăm chăm vào chúng ta.”

Chu Linh Trạch nói: “Để tôi đưa cô về nhé. Muộn thế này rồi. Cô là con gái, bắt taxi về một mình không an toàn đâu.”

Hạ Mạt vẫn cảm thấy có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô hơi sợ hãi, liền bước dịch một bước nhỏ về phía bên cạnh của Chu Linh Trạch.

Chu Linh Trạch cho rằng cô sợ bóng tối vì là con gái, liền an ủi: “Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.”

Hạ Mạt gật đầu, trong lòng vẫn bất an: “Chúng ta đi thôi.”

“Xe tôi đỗ ở phía trước.” Chu Linh Trạch giơ tay chỉ về phía trước, trấn an Hạ Mạt đừng sợ: “Một lát nữa sẽ đến thôi.”

Lời vừa dứt, một chiếc xe màu đen đột ngột lao ra từ ngã rẽ. Cửa xe bị đẩy ra từ bên trong. Một cánh tay thò ra, vòng qua eo và bế Hạ Mạt vào trong xe.

Chỉ trong chớp mắt, người bên cạnh Chu Linh Trạch đã biến mất. Khí thải từ chiếc ô tô phả vào mặt anh ấy khiến Chu Linh Trạch sững sờ vài giây. Khi hoàn hồn lại, anh ấy liền đuổi theo xe, vừa chạy vừa hét lớn: “Bớ người ta, có kẻ bắt cóc!”

Trong xe, Hạ Mạt vẫn chưa hoàn hồn. Cô kinh ngạc nhìn Lục Nghiễn Lễ, không thể tin nổi mà hỏi: “Tổng giám đốc Lục, anh đang làm gì vậy?”

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu chỉnh lại tay áo. Động tác thông thả, hoàn toàn không giống bộ dạng cướp người vừa rồi. Khóe môi anh nhếch lên một đường cong, tựa như cười mà không phải cười:

“Trời tối, nhận nhầm người thôi. Tôi tưởng Summer đang lên hẹn hò với người đàn ông khác sau lưng tôi.”

Hạ Mạt cạn lời, trong lòng âm thầm mắng anh.

“Thần kinh.” Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói.

Hạ Mạt ngơ ngác. Cô vừa lỡ nói những lời trong lòng ra thành tiếng sao?

Ánh mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ dừng lại trên người cô: “Tôi đoán đúng rồi?”

Hạ Mạt mím môi, chột dạ cúi đầu. Cô vội nhắn tin cho Chu Linh Trạch vẫn đang mải mê đuổi theo phía sau, bảo anh ấy đừng đuổi theo nữa.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 43

DTV-EBOOK

Hạ Mạt giải thích với Chu Linh Trạch qua Wechat rằng mình gặp một người bạn, Chu Linh Trạch biết cô không bị bọn buôn người bắt đi mới yên tâm.

Sở dĩ anh ấy tin vào vài dòng giải thích qua tin nhắn của Hạ Mạt, không nghi ngờ quá nhiều liệu Hạ Mạt có bị đe dọa khi ở trên xe không, là vì Chu Linh Trạch nhận ra chiếc Maybach của người bắt Hạ Mạt lên xe. Biển số xe cũng hiện rõ ràng, thật sự là không giống bọn buôn người.

Chu Linh Trạch: [Không sao là tốt rồi, vừa nãy đúng là giật mình, tôi còn tưởng mình gặp phải bọn buôn người nên mới bám theo sau.]

Hạ Mạt xin lỗi anh ấy: [Xin lỗi.]

Chu Linh Trạch: [May mà đó chỉ là do tôi sợ bóng sợ gió, bây giờ tôi mới phát hiện ra không biết giày của tôi rơi ở đâu nữa, tôi phải đi tìm giày đây.]

Hạ Mạt nghe Chu Linh Trạch nói bị rơi giày, cô nhớ đến hành động kì quái của Lục Nghiễn Lễ lúc này như xã hội đen mà muốn bật cười.

Cô quay mặt về phía cửa sổ xe, khước miệng khẽ giương lên.

Hôm nay cô dùng một chiếc trâm cài tóc để búi, tóc mái rũ xuống hai bên má được uốn cong nhẹ, trang điểm nhẹ nhàng, bụm miệng cười trộm, mí mắt cong cong thêm phần tinh nghịch.

Lục Nghiễn Lễ thấy cô gửi tin nhắn cho người kia xong cũng không nhìn được cười, những tâm tư trong ánh mắt trở nên hỗn loạn, anh ngả lưng ra phía sau, lòng không giữ được bình tĩnh.

Hạ Mạt thoáng nhận ra tâm trạng của người bên cạnh có gì đó không ổn nên liếc nhìn anh một cái.

Anh đang nhắm mắt, hai chân vắt chéo, hơi thở đều đặn, nhìn giống như đang ngủ, vì uống rượu nên người anh tỏa ra

toàn mùi rượu.

Ánh đèn sáng chói ở đầu cửa sổ xe xuyên qua cửa kính chiếu lên khuôn mặt anh, lúc sáng lúc tối, Hạ Mạt nhìn thấy ba vết máu do móng tay cào ở trên cổ anh.

Như nghĩ đến điều gì đó, Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy áy náy và hụt hẫng.

Chỉ mới lúc này thôi, anh còn ôm cô lên xe, trong lúc tối đen như mực, cô sợ đến mức hồn bay phách lạc, nhất thời không nhận ra anh, nên mới giãy giụa trong vòng tay anh, hai tay khua loạn xạ trên người anh, có lẽ cổ của anh đã bị thương vào lúc đó.

Hạ Mạt nhìn sang chỗ khác, đôi tay thon dài trắng trẻo của Lục Nghiễn Lễ đặt trên đùi nên có thể nhìn thấy rõ vết máu trên mu bàn tay, thậm chí còn rách da và hơi rướm máu.

Hạ Mạt giật mình, tóc gáy dựng lên, vội bảo Trần Thành tìm một hiệu thuốc, lát nữa cô sẽ ghé qua mua thuốc.

Lục Nghiễn Lễ nghe vậy mới chậm rãi mở mắt ra, anh cười nói: “Ngạc nhiên làm gì, chỉ là mấy vết móng tay thôi mà.”

“Không cần đến hiệu thuốc.” Anh dặn Trần Thành.

Hạ Mạt mím môi, lo lắng nói: “Trầy cả da rồi, không bôi thuốc thì lâu khỏi lắm, dễ bị người khác nhìn thấy, đến lúc đó người ta lại hỏi.”

Lục Nghiễn Lễ cau mày: “Ai dám hỏi?”

Hạ Mạt nhe răng lại.

Cũng đúng, chuyện bị người khác cào như vậy thì thật sự là không ai dám hỏi thẳng anh.

Nhưng chắc chắn các đồng nghiệp sẽ lén lút bàn tán.

Hạ Mạt nhìn vết thương trên cổ anh, vừa sợ hãi vì mình đã cào tổng giám đốc Lục, vừa cảm thấy anh đáng bị như vậy.

Ai bảo anh đêm hôm tự đứng ôm cô như thế, lúc đó cô còn tưởng gặp phải người xấu, suýt thì bị anh dọa chết.

Lục Nghiễn Lễ thấy bộ dạng lo lắng bất an của cô, biết cô không hề nhát gan, giọng điệu anh mang vẻ trêu chọc: “Yếu điệu thực nữ mà khỏe gớm nhỉ.”

Khi Hạ Mạt chưa biết anh là L, mỗi khi trêu anh ở trên mạng thì cô tự gọi mình là yếu điệu thực nữ.

Nghe thấy anh trêu mình, Hạ Mạt mím môi, nghĩ đến chuyện anh làm hôm nay thì không nén nổi cơn giận nữa: “Không giỏi giang bằng anh đâu được. Đi đâu cũng gặp anh, việc cướp người trước mặt người khác anh cũng làm rất suôn sẻ, còn việc gì anh không làm được không?”

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt dám đối đáp với anh như vậy.

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười: “Bây giờ em dám nói chuyện với tôi như thế rồi à?”

Hạ Mạt sững lại, sau đó mới nhận ra bản thân đang quá xấu hổ trước mặt anh, không còn thái độ của một nhân viên đối với sếp.

“Tôi xin lỗi, tổng giám đốc Lục.” Hạ Mạt lập tức xin lỗi.

Lục Nghiễn Lễ chỉ đang đùa, không ngờ Hạ Mạt lại tưởng thật, anh khẽ cười rồi nói: “Lúc nào cũng xin lỗi thật lòng như thế, trong lòng không khó chịu à?”

Hạ Mạt cúi đầu né tránh ánh mắt của anh, im lặng không nói.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô nhưng mãi không dời mắt.

Hạ Mạt bị anh nhìn đến mức tai đỏ lên, đầu ngày càng cúi thấp hơn.

Lục Nghiễn Lễ cực kì kiên nhẫn, hai bên giằng co như thế, cuối cùng Hạ Mạt là người không chịu nổi trước. Cô buông tay

đầu hàng, giọng điệu của cô vừa ngượng ngùng vừa ảo não: “Tôi có giận hay không, chẳng phải anh biết rõ nhất hay sao.”

Trước kia không ít lần cô lấy tư cách là thư ký Hạ để nịnh nọt anh, rồi quay sang tâm sự với anh qua ứng dụng.

Nghĩ lại lúc cô tâm sự hết lòng với anh, sao người này lại có thể ung dung nhìn cô làm trò hề thế, thảnh thơi còn dần dần dụ cô nói ra những điều bất mãn đối với anh. Hạ Mạt giận bao nhiêu thì miệng lưỡi lại càng sắc bén trước mặt anh bấy nhiêu.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô ngại đến mức tai đỏ lên, anh cười nói: “Sao tôi biết được em đang nghĩ gì trong lòng?”

Hạ Mạt im lặng một lúc, cuối cùng cô không nhịn được nữa: “Anh biết là tôi chưa giấu anh chuyện gì cả, mọi tâm tư suy nghĩ của tôi đều lộ ra hết trước mặt anh.”

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: “Không diễn nữa à?”

Hạ Mạt trả đũa lại: “Không diễn sâu bằng tổng giám đốc Lục, tôi sao mà bì nổi, chút kỹ năng diễn xuất này của tôi chỉ là diễn trò hề trước mặt tổng giám đốc Lục, không đáng để lên sân khấu.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Giận rồi?”

Đôi mắt Hạ Mạt cong lên, mỉm cười ngọt ngào nhưng lời nói đều mang ý châm chọc: “Tôi đâu dám, tôi có là gì đâu mà.”

Giọng nói Lục Nghiễn Lễ ấm áp, dịu dàng: “Bây giờ lại tự ti rồi à, chẳng phải em từng bảo tôi gọi em là cục cưng sao?”

Hạ Mạt cứng họng, cô quay mặt sang phía cửa sổ xe, không nhìn anh: “Anh coi tôi là trò đùa.”

Lục Nghiễn Lễ: “Không hề.”

“Anh có.” Hạ Mạt tranh luận với anh: “Ngay từ đầu anh đã biết tôi là ai, nhưng lại cố tình không nói với tôi, anh coi tôi như trò đùa.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Không phải từ đầu tôi đã biết, lúc em gửi tin nhắn thoại ở nhà tổ thì tôi mới biết.”

Trước đó họ còn chẳng nói với nhau được mấy câu.

Hạ Mạt thầm giận trong lòng, cô thở nhẹ: “Khác gì với việc anh biết ngay từ đầu không? Giấu tôi lâu như thế.”

Lục Nghiễn Lễ im lặng một lúc rồi nói: “Đúng là tôi đã sai khi đã giấu em lâu như vậy, nhưng tôi chưa từng coi em là trò đùa.”

“Thế coi là gì?” Hạ Mạt vô thức hỏi lại.

Lục Nghiễn Lễ mấp má môi, anh định nói nhưng Hạ Mạt bỗng cảm thấy sợ hãi nên ngắt lời anh, như thể đang trốn tránh sự thật: “Thôi bỏ đi, anh đừng nói nữa, không cần đâu, không quan trọng.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Trốn tránh không phải là cách giải quyết vấn đề, chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn với nhau.”

Giọng nói của anh bình tĩnh, ung dung, không hấp tấp.

So với tâm trạng rối bời của cô bây giờ, nhìn anh vô cùng bình tĩnh giống như đã nắm rõ mọi thứ trong tay.

Hạ Mạt không khỏi tức giận: “Tôi nói chuyện thẳng thắn với anh, lúc hẹn anh gặp mặt, anh có thẳng thắn với tôi không? Chẳng phải anh luôn tìm cách trốn tôi, không muốn gặp tôi hay sao?”

Lục Nghiễn Lễ: “Không phải tìm cách trốn tránh, những gì tôi nói khi từ chối gặp mặt em đều là thật.”

Hạ Mạt sững lại, cố gắng nhớ lại chi tiết đó.

Khi anh từ chối gặp cô, anh nói rằng sợ cô gặp anh rồi sẽ thất vọng, sẽ sợ hãi bỏ trốn.

Kết quả là đúng như những gì anh nói.

“Vậy tại sao về sau anh lại chủ động hẹn gặp tôi?”

Hạ Mạt bỗng đứng bắt đầu giận anh, rõ ràng anh chọn giấu giếm thân phận, vậy sao không giấu luôn đi.

Cô thà không biết thân phận của anh, cứ mơ mơ hồ hồ coi anh là bạn trai qua mạng chưa từng gặp mặt.

Còn tốt hơn bây giờ, ngày nào gặp anh cũng thấy xấu hổ, lại phải tiếp tục công việc dưới quyền quản lý của anh.

Mà đó không phải là điều cô khó chấp nhận nhất, điều đau khổ nhất đấy là trong những lúc căng thẳng và áp lực công việc, cô đã L là nơi nương tựa tinh thần của mình. Nhưng L, người khiến cô thoải mái trút bầu tâm sự và chia sẻ cuộc sống, không còn ngại ngần trêu đùa sẽ không xuất hiện nữa.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, nó như thể đã thấm vào xương tủy, khi cố gắng bóc tách nó ra khỏi cơ thể, chắc chắn sẽ đau thấu lòng.

Trong hai đêm sau khi xóa ứng dụng, mỗi khi đêm về lòng cô lại trống rỗng, lạc lõng, nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô, thậm chí cô còn nghĩ, nếu ngày hôm đó không gặp thì tốt biết bao.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô không rời mắt: “Tại sao tôi chủ động hẹn em, em không biết sao?”

Hạ Mạt hỏi: “Sao tôi biết được?”

Lục Nghiễn Lễ cười, giọng anh trầm xuống: “Em giả vờ cái gì?”

Lần này Hạ Mạt thật sự không giả vờ, cô không hiểu Lục Nghiễn Lễ nói cô biết rõ chuyện gì.

Cô hơi nhướn mày và ngơ ngác nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt nóng rực, giọng nói bình thản: “Có người không ngừng thả mối với tôi, tôi bị mê hoặc nên cần câu rồi.”

Hạ Mạt không nói gì.

Khoang xe rơi vào tĩnh lặng.

Hạ Mạt cúi đầu lục trong túi, cô lấy sạc dự phòng và dây sạc ra rồi cắm sạc điện thoại.

Cô chủ động nhắn tin cho Diệp Dao Dao để thông báo rằng mình đang trên đường về nhà, khoảng một tiếng nữa sẽ về.

Rồi lại nhìn vòng bạn bè, trả lời lại tất cả những người bạn đã bình luận trên vòng bạn bè của mình hôm nay.

Ngón tay không ngừng soạn tin nhắn trên màn hình, trông có vẻ rất bận rộn.

Nói chung là không hề rảnh rỗi.

Cuối cùng, khi không tìm được người để trả lời tin nhắn nữa, Hạ Mạt mím môi nhìn anh, trở về phong thái khách sáo của một nhân viên đối với sếp: “Tổng giám đốc Lục, tôi vừa mới xuống thuyền, còn hơi chóng mặt, tôi ngủ một lát, có việc gì thì anh gọi tôi dậy để dặn dò.”

Phản ứng này của cô hoàn toàn nằm trong dự đoán của Lục Nghiễn Lễ, anh ừ một tiếng, mi mắt hơi rũ xuống: “Em ngủ đi.”

Hạ Mạt nghiêng đầu sang bên kia, gò má dựa vào ghế ngồi, hướng mặt hoàn toàn ngược lại với vị trí của Lục Nghiễn Lễ.

Đôi mắt Lục Nghiễn Lễ tối lại, môi mím chặt không nói gì.

Hạ Mạt nói buồn ngủ nhưng thật ra không thể ngủ được. Khi nhắm mắt lại, hình như khứu giác càng nhạy cảm hơn, chớp

mũi vẫn còn vương mùi của anh. Mùi cồn của rượu quá nồng, cô không thể không nghĩ đến việc hôm nay anh đã uống bao nhiêu rượu, có cần cô chuẩn bị canh giải rượu cho anh không.

Nhìn bộ dạng của anh hình như là không say.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 44

DTV-EBOOK

N hưng nửa đêm lao ra kéo cô vào trong xe mà không nói tiếng nào, quả thực không giống phong cách thường ngày của anh.

Rượu sẽ khiến người ta dễ bị kích động hơn, nên có lẽ hôm nay anh đã uống hơi quá.

Một tiếng sau, xe dừng lại ở dưới khu chung cư Hạ Mạt ở.

Hạ Mạt mở mắt ra, cô quay sang nhìn Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ nhắm mắt nên Hạ Mạt không biết anh có ngủ không, cô nhìn anh mấy giây rồi quay người chuẩn bị mở cửa xuống xe.

“Người ngồi thuyền cùng em ở thị trấn cổ hôm nay là ai?”
Bỗng nhiên giọng của Lục Nghiễn Lễ vang lên, giọng điệu bình thản không nghe ra được cảm xúc gì.

Hạ Mạt không ngoảnh lại, ngón tay đặt trên cửa xe, trả lời anh: “Bạn.”

Lục Nghiễn Lễ hỏi tiếp: “Bạn kiểu gì?”

Tuy giọng anh vẫn bình tĩnh, nhưng vấn đề lại nối tiếp vấn đề, anh hỏi đến mức mà Hạ Mạt cảm thấy bản thân dường như đã làm chuyện gì có lỗi với anh.

“Thì là bạn, còn có thể là bạn kiểu gì được nữa?” Hạ Mạt cười hỏi anh: “Tổng giám đốc Lục, anh hỏi chuyện này làm gì?”

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô, ánh đèn ngoài cửa xe chiếu lên người anh, chỉ chiếu lên nửa mặt, nửa mặt còn lại bị che khuất, che đi cả những tâm tư trong lòng anh.

“Chắc không phải là đối tượng xem mắt của em đâu nhỉ.”

Hạ Mạt bị anh nói trúng tim đen, đâm ra lại chột dạ, nói năng ấp úng: “Đây là chuyện riêng của tôi, có lẽ không cần báo cáo cho tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ cười khẩy: “Nếu em thấy đây là việc riêng của em, thế em chột dạ làm gì?”

Hạ Mạt vẫn cứng miệng: “Tôi không hề.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Có những việc, không phải giả vờ như không xảy ra mà nghĩ thật sự không xảy ra, tôi cần một lời giải thích hợp lý.”

Hạ Mạt suy nghĩ trong chốc lát: “Tôi nghĩ tôi không cần phải giải thích gì với anh cả.”

Hạ Mạt dứt khoát đẩy cửa xe ra, cửa xe không nhúc nhích, bị khóa chính khổng chế, chẳng biết Trần Thành xuống xe từ bao giờ, trong xe chỉ còn lại hai người họ.

Hạ Mạt không thể không quay lại nhìn anh rồi trả lời thật lòng: “Đúng, anh ấy là đối tượng xem mắt của tôi.”

Đôi mắt của Lục Nghiễn Lễ hơi tối lại, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Tôi không nhớ là chúng ta đã từng chia tay.”

Hạ Mạt không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của anh, như thể anh đã bắt gặp cô đang cảm sùng mình ngay tại chỗ.

“Tổng giám đốc Lục, chúng ta nói chuyện đằng hoàng đi.”

Cô dè dặt nhìn vẻ mặt Lục Nghiễn Lễ, đôi mắt của Lục Nghiễn Lễ cực kì tối, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng không chút cảm xúc.

Hạ Mạt thấy anh không hài lòng với việc hôm nay cô đi xem mắt, đành giải thích: “Không phải hôm nay tôi đi xem mắt với anh ấy, chỉ tình cờ gặp thôi.”

Biểu cảm của Lục Nghiễn Lễ hơi giãn ra, đợi cô nói tiếp.

Hạ Mạt lo lắng nói: “Anh ấy là người mà gia đình giới thiệu khi tôi về quê, lúc đó chú họ tôi đưa anh ấy đến nhà, vốn dĩ lúc đó tôi không hề có suy nghĩ đi xem mắt nên tôi còn chẳng kết bạn WeChat với anh ấy.”

Sắc mặt của Lục Nghiễn Lễ càng lạnh lùng hơn: “Bây giờ kết bạn rồi, là có ý nghĩ đi xem mắt rồi đúng không?”

Hạ Mạt nói nhỏ: “Đây là chuyện riêng của tôi.”

Lục Nghiễn Lễ lạnh lùng nói: “Cách em trốn tránh tôi là đi yêu người đàn ông khác?”

“Không phải.” Hạ Mạt giải thích: “Tôi nói với anh rồi, hôm nay chỉ tình cờ gặp anh ấy. Tôi đi chơi ở trấn cổ, còn anh ấy làm việc ở bệnh viện gần đó, tan làm về đi qua thì tình cờ gặp tôi. Kết bạn WeChat là vì anh ấy mời tôi đi thuyền, anh ấy mua vé thuyền, tôi chuyển tiền cho anh ấy qua WeChat.”

Lông mày Lục Nghiễn Lễ giãn ra, anh ừ một tiếng, chấp nhận lời giải thích của cô.

Hạ Mạt chợt cảm thấy bản thân mình giống như phạm nhân bị anh tra khảo, hoàn toàn bị anh dắt mũi.

Cô giành lại quyền chủ động: “Tổng giám đốc Lục, chuyện yêu qua mạng, anh cũng biết trên mạng thì nói chuyện mượt lắm, nhưng khi gặp trực tiếp, hầu như ai cũng phát hiện ra người kia không giống như trong tưởng tượng, không phù hợp, nên chọn cách không tiếp tục đi cùng nhau nữa.”

Lục Nghiễn Lễ hiểu suy nghĩ của cô: “Chỉ vì tôi là sếp nên em thấy chúng ta không hợp?”

Hạ Mạt sực tỉnh: “Tổng giám đốc Lục, anh sẽ không đuổi việc tôi đâu chứ?”

Lục Nghiễn Lễ hỏi: “Tại sao phải đuổi em?”

Hạ Mạt lấp bắp: “Thì... Thì lúc nãy anh hỏi tôi câu đó, có phải vì tôi thấy anh là sếp tôi nên thấy chúng ta không hợp.”

Lục Nghiễn Lễ nhướng mày.

Hạ Mạt mím môi: “Trước kia anh còn hỏi tôi, nếu anh không phải là sếp của tôi, tôi sẽ chấp nhận anh không?”

Lục Nghiễn Lễ bật cười: “Trong lòng em, tôi là người sẽ cố tình đuổi việc em vì muốn ở bên em à?”

Hạ Mạt nghe ra anh không có ý như vậy bèn thở phào nhẹ nhõm: “Tổng giám đốc Lục, dĩ nhiên anh không phải là người lấy việc công làm việc tư rồi.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, tôi sẽ không để hai chuyện đó lẫn lộn với nhau, tôi yêu ai thì không quan tâm đến thân phận của người đó.”

Anh nói ám chỉ.

Nếu đã nói chuyện thẳng thắn, Hạ Mạt dứt khoát nói: “Anh là người có địa vị cao, dĩ nhiên không cần kiêng dè quá nhiều, còn tôi thì phải suy nghĩ đến việc nếu ở bên anh. Nếu một ngày nào đó anh không còn yêu tôi thì sao, trạng thái khi yêu là điều không thể giấu, chắc chắn đồng nghiệp sẽ biết chuyện chúng ta yêu nhau. Đến khi chúng ta chia tay, sẽ không ai nói gì về anh mà họ sẽ chỉ nói tôi mơ mộng hão huyền, giấc mộng bước chân vào nhà giàu bị đổ bể.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Hình như em dường như luôn thích đưa mọi việc theo kết quả xấu nhất, việc còn chưa xảy ra đã tuyên án rồi.”

Hồi đầu, khi anh và cô mới quen nhau trên phần mềm kết bạn, cô đã từng suy đoán mỗi ngày liệu anh có đuổi việc cô hay không, và mỗi ngày cô đều bị áp lực và lo âu bao phủ.

Hạ Mạt nói: “Cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô chăm chăm: “Dựa theo logic của em thì tôi không hợp với em? Nhưng đây là dựa vào suy đoán của

em. Suy diễn sau khi chúng ta rạn nứt tình cảm, kết cục mà em phải đối diện sẽ khiến em không chịu nổi.”

Hạ Mạt gật đầu: “Đúng.”

Lục Nghiễn Lễ hỏi cô: “Em muốn một người bạn đời như thế nào?”

Hạ Mạt nói: “Tôi muốn tìm một người bình thường, một người cũng đi làm công ăn lương như tôi, cùng nhau sống một cuộc sống bình yên, ấm áp, tổng giám đốc Lục, anh quá ưu tú, tôi cảm thấy bản thân không xứng đáng với anh.”

“Sao em biết bình yên thì chắc chắn sẽ đầm ấm, em đã không suy diễn theo logic của mình khi đứng từ điểm khởi đầu của câu chuyện để dự đoán kết quả sao?”

Lục Nghiễn Lễ nói hời hợt: “Em và người bình thường mà em muốn kết hôn cũng có thể sẽ rạn nứt tình cảm, em sẽ phải đối mặt với việc giành quyền nuôi con, bạo lực gia đình, bị chuyển tài sản và rời khỏi nhà.”

Hạ Mạt không nói nên lời.

Lục Nghiễn Lễ dịu dàng nói: “Em luôn tưởng tượng rằng tôi là người đáng sợ, ở bên cạnh tôi áp lực rất lớn, nhưng khi em không biết thân phận của tôi, chẳng phải chúng ta đã rất vui vẻ sao.”

Hạ Mạt mím môi không nói.

Lục Nghiễn Lễ thuyết phục: “Nếu em lo lắng việc yêu tôi sẽ phải chịu gièm pha, chúng ta có thể tạm thời không công khai, Summer, hãy cho chúng ta một cơ hội để thử.”

Anh gọi cô là Summer, khiến cô coi anh là L, mà không phải là cấp trên khiến cô sợ hãi.

Hạ Mạt trầm ngâm vài giây: “Nhưng điều tôi lo lắng không chỉ là những lời đồn nhảm, điều tôi lo hơn là lỡ một ngày nào đó anh không còn yêu tôi, sau khi chia tay nhìn thấy tôi là chán

ghét, không muốn cho tôi ở lại công ty tiếp tục làm việc thì sao?”

Lục Nghiễn Lễ: “Nhân cách của tôi trong lòng em tồi tệ đến mức đây à?”

“Không phải tồi tệ.” Hạ Mạt nói: “Đây là chuyện bình thường, không ai thích người yêu cũ đứng trước mắt mình, nhìn là thấy phiền phức bực bội, chắc chắn sẽ muốn đuổi người ta ra xa.”

Lục Nghiễn Lễ: “Vậy chẳng lẽ cô gái tôi thích nhưng không theo đuổi được ở trước mặt tôi ngày nào cũng đi xem mắt với người đàn ông khác, thì tôi sẽ không thấy buồn phiền sao?”

Hạ Mạt lập tức cam kết: “Trước khi anh thích người khác, chắc chắn tôi sẽ không đi xem mắt, tôi sẽ tập trung vào công việc, làm một thư ký giỏi của anh.”

Lục Nghiễn Lễ ngả người ra sau, ánh mắt sâu thẳm, sắc sảo giống như cấp trên đang kiểm tra cấp dưới.

“Em định làm thế nào để trở thành một thư ký giỏi của tôi?”

Hạ Mạt ngồi thẳng dậy, cân nhắc từng lời nói: “Tôi sẽ tăng ca vô điều kiện, lúc nào cũng sẽ làm theo lời dặn của anh, anh bảo tôi làm gì thì tôi sẽ làm đấy, tôi sẽ nghe theo anh mọi thứ.”

“Nghe theo tôi hết?” Sắc mặt của Lục Nghiễn Lễ trở nên nghiêm túc: “Em làm được?”

Hạ Mạt: “Ba năm trước tôi vẫn làm như thế, về sau sẽ ngày càng cố gắng hơn lúc trước, quyết không lười biếng, tôi...”

Hạ Mạt vẫn chưa nói xong, Lục Nghiễn Lễ tiến lại gần cô.

Hơi thở ấm nóng phả lên khuôn mặt cô, Hạ Mạt đã bị ép vào cửa xe, không thể lùi lại được nữa, tim đập thành thịch, cô đưa tay lên đẩy anh ra.

Lục Nghiễn Lễ chống một tay lên cửa, bao bọc toàn bộ cơ thể cô trước mặt anh, từ từ sát lại gần mặt cô.

Hạ Mạt giật mình, quay mặt sang bên khác, hoảng loạn không thôi: “Tổng giám đốc Lục, anh đừng làm vậy.”

“Như vậy là như nào?” Môi của Lục Nghiễn Lễ đang tiến lại gần đôi tai đang đỏ ửng của cô, giọng anh trầm xuống: “Không phải em nói chuyện gì cũng sẽ nghe theo tôi à?”

Hạ Mạt vội nói: “Tôi nói là chuyện công việc sẽ nghe theo anh, không phải chuyện này.”

Lục Nghiễn Lễ cười nhẹ, bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy cổ tay cô rồi kéo tay cô xuống, anh hỏi cô: “Đã chạm vào rồi, thấy sao?”

Cách một lớp vải sơ mi mỏng, phần cơ bắp dưới tay cô rắn chắc vô cùng.

Hai má Hạ Mạt đỏ bừng, nói chằng nên câu: “Tổng, tổng giám đốc Lục, muộn rồi, tôi phải về nhà.”

Lục Nghiễn Lễ mím môi: “Em chưa trả lời tôi, có mạnh mẽ không?”

Hạ Mạt cắn môi im lặng.

Lục Nghiễn Lễ trêu cô bằng những lời cô nói lúc nãy: “Chuyện gì cũng nghe tôi mà tôi hỏi thì lại không nói.”

Hạ Mạt vừa ngại vừa giận, cảm thấy mình chẳng còn gì để nói với tên lưu manh như anh cả, nên càng nghiến răng chặt hơn.

Lục Nghiễn Lễ: “Nói đi.”

Hạ Mạt trừng mắt nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ: “Nghe lời tôi thì tôi sẽ cho em về.”

Hạ Mạt hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Rất mạnh, rất khỏe.”

Lần này Lục Nghiễn Lễ thật sự đã bị cô chọc cười.

Hạ Mạt càng đỏ mặt hơn khi thấy anh cười như vậy, cúi đầu nói: “Tôi đã nói rồi, anh để tôi về được chưa.”

Lục Nghiễn Lễ giữ lời hứa và đã buông cổ tay cô ra.

Khóa xe được mở, Hạ Mạt vội vàng xuống xe.

Lục Nghiễn Lễ hạ cửa xe xuống, thấy bóng lưng hoảng loạn của cô, ánh mắt trở nên âm u.

Hạ Mạt đi đến trước cổng khu chung cư, càng nghĩ càng tức, cảm giác mình như kẻ ngốc bị Lục Nghiễn Lễ trêu đùa, cứ mặc cho anh đùa giỡn, làm càn.

Càng nghĩ càng thấy mình chưa thể hiện tốt.

Lục Nghiễn Lễ nhìn bóng lưng cô biến mất ở ngã rẽ, đang định bảo Trần Thành lái xe thì Hạ Mạt đột nhiên xách túi giận đùng đùng tới, đứng trước cửa xe nhìn chăm chăm vào mặt anh, khóe miệng cong lên với nụ cười rạng rỡ.

“Tổng giám đốc Lục, tôi có chuyện muốn nói.”

Lục Nghiễn Lễ nhượng mào: “Nói đi.”

Hạ Mạt bỗng nhiên đưa tay vào trong cửa sổ xe, sờ lên ngực anh một cách thô lỗ rồi nhú mào chê bai, giọng điệu bình thản nhưng tràn đầy ác ý: “Chẳng có gì cả, cũng chỉ được đến thế mà thôi.”

Lục Nghiễn Lễ nhếch miệng, tay vỗ lên chỗ ngồi ở bên cạnh: “Lên đây rồi nói.”

Hạ Mạt co chân bỏ chạy.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 45

DTV-EBOOK

Mấy năm nay Hạ Mạt đã quen với công việc bận rộn, đột nhiên nhàn rỗi lại khiến cô thấy là lạ không quen.

Buổi sáng tỉnh dậy, nằm trên giường lướt điện thoại lại chợt thấy lòng trống rỗng một cách khó hiểu, cô luôn cảm thấy mình đang lãng phí thời gian, sống vô ích.

Lý Tự gửi cho cô mấy tin nhắn Wechat, có một số công việc anh ấy không thể tự quyết định nên đã hỏi Hạ Mạt nên xử lý thế nào mới ổn thỏa.

Hạ Mạt lần lượt trả lời tin nhắn, cô nghĩ các đồng nghiệp của mình lúc này đang làm việc chăm chỉ thì lại càng khó chịu hơn khi nằm trên giường, vì vậy cô ngồi dậy, đeo dép đi đến tủ sách, cầm cuốn sách tiếng Nga rồi ngồi xuống bàn, học từ vựng tiếng Nga.

Buổi sáng Diệp Dao Dao tranh thủ thời gian rảnh rỗi trong lúc làm việc gửi tin nhắn cho cô.

Diệp Dao Dao: [Đang làm gì đấy?]

Hạ Mạt trả lời thật thà: [Học từ vựng.]

Diệp Dao Dao: [Tiếng Nga à?]

Hạ Mạt: [Ừm.]

Diệp Dao Dao thật sự bội phục cô: [Cậu làm việc lâu như vậy, khó lắm mới được nghỉ mà không ra ngoài chơi, ở nhà học từ vựng làm gì.]

Hạ Mạt: [Có một mình không biết đi đâu.]

Diệp Dao Dao tiếc nuối: [Đáng tiếc là năm nay tớ dùng hết ngày nghỉ phép rồi, nếu không đã đi chơi du lịch với cậu, năm ngoái cả hai chúng ta đều nói muốn đi du lịch nhưng đến bây giờ vẫn chưa đi được.]

Hạ Mạt: [Lần sau chúng ta cùng nghỉ, lúc đó sẽ đi.]

Diệp Dao Dao: [Hôm nay tớ xem hai ngôi nhà trên mạng với một môi giới, cảm thấy khá ổn, chuẩn bị hẹn cuối tuần này đi xem nhà với môi giới.]

Hạ Mạt: [Cậu tìm nhà sớm vậy sao?]

Mấy ngày trước Diệp Dao Dao đã nói với Hạ Mạt về việc tìm nhà, nhà cô chỉ có một phòng ngủ, hai người ở không tiện.

Diệp Dao Dao: [Tớ vừa xem video do môi giới gửi đến, trông không hợp lắm, nếu không phù hợp thì tớ sẽ tìm lại, thuê nhà thật phiền phức, khi nào tớ mới tự mua nhà được đây.]

Hạ Mạt: [Vậy cuối tuần tớ đi xem nhà với cậu, hay cậu bảo Đồng Chiêu đi cùng?]

Diệp Dao Dao: [Cậu nghỉ nhiều ngày như vậy mà không đến thành phố khác thăm thú à?]

Hạ Mạt: [Tạm thời tớ không có ý định đấy, để sau này xem đã, nói một lại nói đến việc đi du lịch không chừng.]

Diệp Dao Dao: [Được, cuối tuần nếu cậu ở nhà thì đi theo xem nhà với tớ, dạo này Đồng Chiêu bận đi công tác, hai ngày trước đã đi rồi, anh ấy không có thời gian đi xem nhà với tớ.]

Hạ Mạt: [Ừm.]

Buổi sáng trôi qua rất nhanh, Hạ Mạt học thuộc từ vựng xong thì ra siêu thị mua đồ, lúc sau cô trở về với hai túi đồ lớn, nhét chật tủ lạnh.

Nhìn các loại rau củ quả trái cây được sắp xếp gọn gàng trong tủ, cô vô thức lấy điện thoại ra chụp lại, cúi đầu lướt điện thoại chuẩn bị tìm mạng xã hội chia sẻ ảnh với L, đột nhiên cô nhớ ra mình đã gỡ cài đặt.

Cô cầm điện thoại đứng trước tủ lạnh một lúc, Hạ Mạt thở nhẹ ra một hơi, lấy một quả cà chua và hai quả trứng từ tủ lạnh

rồi quay người đi bật máy hút mùi, bật bếp nấu ăn.

Ăn trưa xong, buổi chiều cô tiếp tục ngồi vào bàn làm việc, chuyển từ từ vụng tiếng Nga sang giao tiếp, cô bật máy tính lên tìm khóa học cho mình.

Đôi mắt cô dán chặt vào máy tính, đang đọc một bài báo của giáo viên tiếng Nga trong video thì điện thoại rung và reo lên, báo có cuộc gọi đến.

Hạ Mạt nhìn màn hình, thấy tên người gọi đến thì lập tức cầm điện thoại lên nghe.

"Tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ ở đầu bên kia nói với giọng nói dịu dàng chậm rãi: "Em có ở nhà không?"

Hạ Mạt định trả lời câu hỏi của anh ngay theo thói quen, đang định nói ở nhà thì khi lời sắp nói ra lại cứ cảm thấy kỳ lạ, hiện giờ cô đang nghỉ, anh hỏi cô có ở nhà không làm gì.

Cô sửa lại: "Tôi không ở nhà."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Tôi đang ở dưới nhà em."

Hạ Mạt không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, cô hỏi: "Anh ở dưới nhà tôi làm gì?"

Lục Nghiễn Lễ nói: "Đợi em, đưa em ra ngoài một lúc."

Giọng điệu của Hạ Mạt tiếc nuối: "Đáng tiếc tôi không ở nhà, bây giờ tôi đang ở bên ngoài, để anh đi mất công rồi."

Lục Nghiễn Lễ cười khẽ một tiếng từ trong cổ họng: "Tôi thấy em đứng bên cửa sổ nhìn xuống."

Hạ Mạt: "Tôi không đứng bên cửa sổ, anh nhìn nhầm..."

Khi nói xong cô lại ý thức được không đúng, bị lừa rồi.

Lục Nghiễn Lễ cười nói: "Ừ, tôi nhìn nhầm."

Hạ Mạt có hơi xấu hổ: "Tổng giám đốc Lục, hiện giờ là thời gian đi làm, anh không bận sao?"

Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ trêu đùa: "Em đã gọi tôi là tổng giám đốc Lục, tôi còn không thể tự điều chỉnh thời gian theo ý mình sao?"

Hạ Mạt cầm điện thoại, không biết nói gì.

Lục Nghiễn Lễ nói tiếp: "Diệp Tuấn muốn mời em một bữa cơm, đền bù cho em chuyện trước đó."

Hạ Mạt nói: "Tổng giám đốc Diệp đã xin lỗi tôi rồi, không phải chuyện gì quan trọng, không cần thiết đâu."

Lục Nghiễn Lễ: "Cậu ấy muốn sắp xếp một phòng riêng, nếu biết tôi dùng danh nghĩa của cậu ấy cũng không mời được em

thì tôi sợ mình sẽ bị cười nhạo ba năm mất."

Khi anh nói những lời này, giọng điệu đầy ý cười nhẹ nhàng, rất khác với tổng giám đốc Lục uy nghiêm lạnh lùng trong ấn tượng của Hạ Mạt. Cách điện thoại nhưng trong lòng cô dâng lên cảm giác khác thường, giống như L dịu dàng ấm áp và chu đáo khi trò chuyện với cô trên phần mềm vậy.

Anh nói nếu không thể hẹn cô ra sẽ bị Diệp Tuần cười nhạo ba năm, Hạ Mạt tin anh nói thật.

Tổng giám đốc Lục có mấy người bạn rất thân, quan hệ thân thiết đến mức nói chuyện không kiêng nể gì, vô cùng thoải mái tự nhiên.

Hạ Mạt hơi do dự rồi nói: "Được, anh đợi tôi một lát."

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nói: "Không cần vội, em cứ từ từ chuẩn bị, xong thì xuống."

Cúp máy xong, Hạ Mạt đứng bên cửa sổ nhìn xuống.

Xe của Lục Nghiễn Lễ dừng trước tòa nhà của cô, anh đứng cạnh cửa ghế lái. Thân hình cao lớn, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt lạnh lùng của anh ôn hòa hơn rất nhiều, áo sơ mi trắng, vai rộng lưng thẳng, mang đến cảm giác như gió mát trắng sáng.

Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, anh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đôi mắt chạm nhau, Hạ Mạt nhìn thấy khóe miệng anh hơi cong lên, cả lông mày nhướng lên.

Tim Hạ Mạt nhảy dựng lên, nhanh chóng thu hồi ánh mắt rồi quay người đi đến tủ quần áo, chọn một cái váy rồi đóng rèm thay đồ.

Ngồi xuống trước bàn trang điểm, Hạ Mạt gửi tin nhắn cho Lục Nghiễn Lễ.

[Tổng giám đốc Lục, bên ngoài nắng, anh cứ vào xe ngồi đi.]

Lục Nghiễn Lễ trả lời lại rất nhanh: [Ừm.]

Cô không dám để Lục Nghiễn Lễ đợi quá lâu nên nhanh chóng trang điểm.

Mười phút sau, Hạ Mạt cầm túi xách đi xuống.

Lục Nghiễn Lễ nhìn thấy cô bước ra khỏi tòa nhà qua cửa sổ xe, đẩy cửa ra khỏi xe.

Hạ Mạt thấy anh ra khỏi xe, dáng vẻ như nghênh đón cô thì hốt hoảng, vội vàng chạy chậm qua: "Tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, đi vòng qua bên ghế phụ, mở cửa xe cho Hạ Mạt.

Hạ Mạt vô cùng lo lắng, luôn là cô bưng trà rót nước mở cửa xe cho tổng giám đốc Lục, nào ngờ có ngày lại để tổng giám đốc Lục mở cửa cho cô.

"Tổng giám đốc Lục."

Hạ Mạt ngẩng lên nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ hơi cúi đầu, nghiêng tai ghé sát lại cô, anh cao hơn cô rất nhiều, tư thế của anh như đang lắng nghe cô nói chuyện.

Vẻ mặt Hạ Mạt hơi sững sờ, lập tức quên hết những gì định nói.

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: "Sao vậy?"

Hạ Mạt lắc đầu: "Không có gì."

Lục Nghiễn Lễ không hỏi tiếp, nghiêng người để cô lên xe.

Hạ Mạt ngồi vào ghế phục, tay cài dây an toàn lại, thấy sắp đóng cửa xe lại cho cô rồi đi vòng sang ghế lái, cô hít sâu vào một hơi.

Xe chậm rãi ra khỏi khu nhà, Hạ Mạt không hỏi Lục Nghiễn Lễ đi đâu, cô chỉ ngồi im lặng.

"Thả lỏng đi."

Đầu óc Hạ Mạt đang trống rỗng, Lục Nghiễn Lễ đột nhiên lên tiếng khiến cô sợ đến mức tim đập mạnh mấy giây, khi tỉnh táo cô mới phát hiện cơ thể mình căng thẳng.

Cô thở ra một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc.

Đến ngã tư có đèn đỏ, xe dừng lại, Lục Nghiễn Lễ quay đầu nhìn Hạ Mạt nói: "Em căng thẳng cái gì?"

Cô căng thẳng chuyện gì à?

Hạ Mạt cảm thấy anh biết rõ còn hỏi.

Đi riêng cùng sếp, sếp lái xe, còn cô ngồi ở ghế phụ, thỉnh thoảng sếp còn chăm sóc cô, cô có thể không căng thẳng sao?

"Tổng giám đốc Lục, anh có thể dừng..."

Lục Nghiễn Lễ: "Dừng cái gì?"

Hạ Mạt: "Thì... cái đó..."

Hạ Mạt cảm thấy cô không nói thì Lục Nghiễn Lễ cũng hiểu.

Nhưng Lục Nghiễn Lễ lại cố ý giả vờ: "Em nói đi."

Hạ Mạt mím môi, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh đừng đối xử tốt với tôi như vậy, tôi không quen."

Đèn đỏ chuyển xanh, Lục Nghiễn Lễ không nhìn cô nữa mà nhìn về phía trước.

"Tôi đối tốt với em?" Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Ví dụ như?"

Hạ Mạt nói: "Ví dụ như hôm nay chúng ta ra ngoài, không có tài xế thì người lái xe là tôi mới phải."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Còn gì nữa?"

Hạ Mạt: "Còn nữa, anh mở cửa hộ tôi như này tôi thật sự không quen, anh có thể đối xử với tôi như trước không, không cần chăm sóc đặc biệt cho tôi."

"Không thể." Lục Nghiễn Lễ từ chối không chút do dự.

Hạ Mạt không muốn nói thêm gì nữa.

Trong xe im lặng một lúc, lúc sau Lục Nghiễn Lễ mới nói: "Em phải thông cảm cho tôi."

Hạ Mạt nhìn sườn mặt anh.

Tay anh đặt trên vô lăng, đôi mắt nhìn về phía trước mà không nhìn cô.

"Em cũng biết tôi đối xử rất nghiêm khắc với cấp dưới."

Hạ Mạt nhìn góc nghiêng của anh rất chăm chú, trong lòng đồng ý với câu nói của anh nhưng vẫn nịnh nọt theo thói quen: "Tổng giám đốc Lục, anh không nghiêm khắc với cấp dưới, anh chỉ là người có trách nhiệm với công việc mà thôi."

"..."

Lục Nghiễn Lễ không nhịn được đỗ xe vào bên đường, anh nghiêng mặt sang thấy cô đang nhìn mình với ánh mắt chân thành thì thấy buồn cười.

"Trước tiên cắt mấy mảnh khoe lấy lòng của em đi, nghe tôi nói xong đã."

Hạ Mạt cười ngượng ngùng: "Anh nói đi, tổng giám đốc Lục."

Một tay anh nắm vô lăng, đôi mắt sâu thẳm lặp lại những gì mình vừa nói: "Em phải thông cảm cho tôi, tôi nghiêm khắc với cấp dưới nhưng nếu tôi theo đuổi một cô gái với thái độ như với cấp dưới thì sợ là cả đời này cũng không theo đuổi được."

Hàng lông mi của Hạ Mạt run rẩy: "Anh... anh đang theo đuổi tôi?"

Lục Nghiễn Lễ hơi dừng lại một lúc rồi nhướn mày: "Là tôi sai, tôi thể hiện không được rõ ràng."

Mặc dù Lục Nghiễn Lễ không hề che giấu Hạ Mạt kể từ khi họ gặp nhau nhưng cô vẫn hơi bối rối khi nghe thấy chuyện được theo đuổi này từ trong miệng anh.

Lục Nghiễn Lễ nhìn dáng vẻ không biết phải làm sao của cô thì cong môi mỉm cười: "Tôi đáng sợ vậy sao?"

Hạ Mạt: "Không phải."

"Vậy sao em lại căng thẳng?"

Hạ Mạt cắn môi, không biết nên nói gì.

Lục Nghiễn Lễ nói: "Người nên căng thẳng là tôi mới phải."

Hạ Mạt không hiểu tại sao một người đứng trên đỉnh kim tự tháp như tổng giám đốc Lục lại căng thẳng, điều này khiến cô bất giác ngược mắt nhìn anh.

Đôi mắt của Lục Nghiễn Lễ nhìn thẳng vào cô đầy tình cảm chân thành, dễ dàng mời gọi người ta rơi vào trong đó.

"Người theo đuổi là tôi, người lo lắng đoạn tình cảm này không thể viên mãn cũng là tôi, vậy em sợ cái gì?"

Hơi thở của Hạ Mạt dừng lại, trong lòng dâng lên cảm giác khác thường, lập tức xoay mặt đi tránh ánh mắt của anh, không dám đối diện với anh.

Xe tiếp tục đi về phía trước, cả hai đều không nhắc lại chủ đề tình cảm vừa rồi nữa.

Xe đi vào một khu nghỉ dưỡng, Hạ Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khắp nơi đều là những biệt thự phong cách châu Âu, núi sông bao quanh, gió mát thổi qua khu vườn. Không khí tràn ngập hương hoa thoang thoảng, đi qua con đường màu xanh là những tiếng côn trùng kêu.

Xe đỗ lại trước một căn biệt thự bên bờ sông, có một nhân viên phục vụ đứng đợi trước cổng, dẫn họ đi vào.

Trong sảnh lớn, Diệp Tuần đang chơi cờ ca rô với một cô gái nhỏ. Cô bé đó khoảng tám chín tuổi, là em họ của Diệp Tuần, thấy có người đi vào thì ngẩng đầu nhìn, nhận ra là Lục Nghiễn Lễ mới cười chào: "Em chào anh Lục ạ."

Cô bé nhìn sang Hạ Mạt, dù chưa từng gặp cô nhưng rất lễ phép: "Em chào chị."

Hạ Mạt gật đầu, mỉm cười với cô bé: "Chào em nhé."

Cô bé như trút được gánh nặng mà bỏ quân cờ xuống, nói: "Em phải chơi với anh Lục và chị gái, không chơi cờ nữa."

Diệp Tuấn cười nhéo mặt cô bé: "Anh thấy em sắp thua rồi nên không dám chơi chứ gì, nhóc xấu xa."

Cô bé không phục: "Còn chưa phân thắng bại đâu, em còn lâu mới sợ không dám chơi. Em thấy anh Lục với chị gái đến đây nên em phải chơi với bọn họ, đây là đạo tiếp khách."

Nói xong, cô bé quay đầu nhìn Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt: "Anh Lục với chị có muốn ăn gì không ạ?"

Cô nhóc cầm ipad bên cạnh lên muốn giúp hai người gọi đồ ăn.

Diệp Tuấn xoa tóc con bé rồi nhìn lướt qua Lục Nghiễn Lễ, nói chuyện với Hạ Mạt: "Thư ký Hạ, cuối cùng cũng mời được cô,

nếu cô không nhận lời xin lỗi thì Nghiên Lễ ăn tươi nuốt sống tôi mất."

Hạ Mạt cười nói: "Tổng giám đốc Diệp, anh không cần khách sáo như vậy."

Diệp Tuần đưa tay cầm lấy ipad của cô bé kia rồi đưa cho Hạ Mạt: "Vẫn còn sớm, thư ký Hạ xem có gì muốn chơi không, để Nghiên Lễ đưa cô đi chơi."

Hạ Mạt vô thức ngẩng đầu lên nhìn Lục Nghiễn Lễ, anh cũng cúi đầu nhìn cô, ý đó có nghĩa là cô muốn chơi gì cũng được.

Hạ Mạt đưa ipad cho Lục Nghiễn Lễ, nói: "Tổng giám đốc Lục, anh xem đi."

"Chúng ta cưỡi ngựa nhé." Thấy Hạ Mạt mãi không quyết định được, cô gái nhỏ trượt xuống ghế, đưa tay kéo Diệp Tuần: "Anh ơi, không phải anh nói sẽ đưa em đi cưỡi ngựa sao?"

Diệp Tuấn nhìn sang Lục Nghiễn Lễ, dùng ánh mắt hỏi anh có muốn cưới ngựa không.

Lục Nghiễn Lễ không nhìn anh ấy, đôi mắt dừng trên người Hạ Mạt, hỏi cô: "Em có muốn cưới ngựa không?"

Hạ Mạt gật đầu đáp: "Được ạ."

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Em biết cưới không?"

Sếp hỏi có biết không, đương nhiên không thể nói không được.

Hạ Mạt trả lời theo bản năng: "Tôi có thể học."

Diệp Tuấn nói tiếp: "Trùng hợp quá, Nghiễn Lễ cưới ngựa không tệ, để cậu ấy dạy cô."

Hạ Mạt: "..."

Hạ Mạt mặc váy nên không tiện cưỡi ngựa, vì vậy Lục Nghiễn Lễ đưa cô đi thay quần áo.

Ra khỏi phòng thay đồ, Lục Nghiễn Lễ đưa cô ra sân cưỡi ngựa.

"Đừng đứng sau ngựa, rất dễ bị ngựa đá." Lục Nghiễn Lễ nhắc nhở Hạ Mạt.

Cô gật đầu nói: "Tôi biết rồi."

Trên đường ra sân cưỡi ngựa, Lục Nghiễn Lễ nói qua cho Hạ Mạt về những thứ cần chú ý khi cưỡi ngựa.

Lúc họ tới thì Diệp Tuần đã đang cưỡi ngựa với cô em họ, ngựa phi như bay.

Nhân viên sân cưỡi ngựa dắt một con ngựa trắng đến và đưa dây cương cho Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ đưa tay ra nắm dây cương, quay sang ra hiệu cho Hạ Mạt lên ngựa.

Hạ Mạt cũng không khó chịu, hai tay nắm lấy yên ngựa, xoay người trèo lên.

Ngồi lên ngựa, trong đầu Hạ Mạt nhớ lại Lục Nghiễn Lễ vừa dạy cô cưỡi ngựa như thế nào, cô cảm thấy không khó lắm, vì vậy đưa tay nắm lấy dây cương từ tay Lục Nghiễn Lễ.

"Tổng giám đốc Lục, anh đưa dây cương cho tôi đi."

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn tay cô rồi đi đến sau lưng cô, trước ánh mắt khó hiểu của Hạ Mạt, anh giẫm lên bàn đạp, động tác lưu loát trèo lên ngựa.

Anh ngồi sau lưng cô, tay nắm lấy dây cương, gần như giam cả cơ thể cô trong lồng ngực mình.

Thân thể Hạ Mạt cứng đờ, lo lắng sẽ chạm vào lồng ngực anh nên cả người cô vô thức nghiêng về phía trước.

"Ngồi cẩn thận." Giọng nói của Lục Nghiễn Lễ trầm thấp.

Hạ Mạt đáp một tiếng, cảm thấy vị trí giữa mình và Lục Nghiễn Lễ duy trì ở một khoảng cách nhất định, sẽ không có tiếp xúc cơ thể nên Hạ Mạt mới ngồi thẳng lại.

Một lát sau, những ngón tay của Lục Nghiễn Lễ đang giữ dây cương hơi kéo, ngựa bắt đầu chạy chậm.

Có lẽ lo lần đầu tiên cô cưỡi ngựa nên Lục Nghiễn Lễ kiểm soát dây cương, để ngựa không chạy quá nhanh.

Sau khi chạy chậm một lúc, Diệp Tuần đưa Nhiễm Nhiễm đi ngang qua họ, Nhiễm Nhiễm quay đầu hét lên với Lục Nghiễn Lễ: "Anh Lục, anh cưỡi nhanh lên, ngựa chạy nhanh mới vui."

Cô bé này không lớn nhưng lại rất to gan, vừa bảo Lục Nghiễn Lễ cưỡi nhanh lên vừa thúc giục Diệp Tuần tăng tốc.

Trong gió truyền đến tiếng reo hò của cô gái nhỏ, Hạ Mạt vô thức nhìn qua.

"Có muốn tăng tốc không?" Lục Nghiễn Lễ hỏi.

Hạ Mạt vốn là người thích mạo hiểm k*ch th*ch, mặc dù là lần đầu tiên cưỡi ngựa nhưng người ngồi phía sau cô là Lục Nghiễn Lễ, cô hoàn toàn không lo lắng điều gì.

"Ừm." Hạ Mạt gật đầu.

Vừa nói xong thì con ngựa bên dưới lập tức giơ nâng chân lên phi nước đại.

Cơ thể Hạ Mạt không ổn định đập lưng vào ngực anh, chóp mũi tràn ngập mùi hương cơ thể anh. Khi lưng va chạm vào, cơ thể cô càng nghiêng đi dựa hẳn vào người anh.

Cột sống như chạm phải thứ gì đó, hai hơi thở nặng nề gấp gáp giao nhau trong không khí.

Đôi mắt Lục Nghiễn Lễ hơi di chuyển, khi anh rũ mắt xuống thì thấy hai bàn tay hoảng loạn của Hạ Mạt đang kéo lông con ngựa lao về phía trước.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 46

DTV-EBOOK

Ngựa phi nhanh như bay, Hạ Mạt vừa bò về phía trước một chút thì lại bị xóc nảy ngã về chỗ cũ. Cứ liên tục va vào ngực anh nhiều lần như vậy, mà lần nào hai người cũng áp sát chặt vào nhau, cảm giác từ dọc theo sống lưng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Gió gào rít bên tai, nhưng Hạ Mạt lại cảm thấy không khí như bị ngưng đọng, đến cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Thân thể lại một lần nữa bị dính sát vào nhau không một chút kẽ hở, Lục Nghiễn Lễ khẽ nín thở một cái, dùng tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, cố định cơ thể cô lại, trầm giọng nói: "Ngồi yên, đừng nhúc nhích."

Hạ Mạt bị anh ôm chặt vào lòng, toàn thân như bốc hỏa, cố gắng giãy dụa bò về phía trước.

Yết hầu của Lục Nghiễn Lễ khẽ động, ngón tay siết mạnh eo cô hơn, trầm giọng nói hơn chút: "Đừng động đây."

Cảm giác tê dại từ thắt lưng lan ra, Hạ Mạt cảm nhận được hơi nóng được thổi ra từ phía sau gáy, phảng phất nghe được tiếng tim đập từ lồng ngực anh. Cả người cô cứng đờ, cố gắng trấn tĩnh, nói: "Ngừng, dừng lại, tôi không cưỡi ngựa nữa, tôi muốn xuống ngựa. "

Con ngựa đang phi điên cuồng dần chậm lại. Vừa dừng xong, Hạ Mạt lập tức nhẩy xuống ngựa, ngực phập phồng thở dữ dội, lưng ướt đầm mồ hôi.

Diệp Tuần cùng Nhiễm Nhiên cưỡi ngựa vòng qua vòng một vòng, chậm rãi đi tới cạnh Hạ Mạt.

"Chị, sao chị không cưỡi ngựa nữa vậy?" Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu tò mò hỏi.

Sao lại không cưỡi ngựa nữa?

Lý do thật khó có thể nói ra được.

Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: "Chị cảm thấy hơi khó chịu, muốn nghỉ ngơi một lúc, em cứ chơi đi."

Cô ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt lộ ra dưới ánh mắt của Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm nhìn đôi má phấm hồng của cô, kêu lên: "Chị ơi, mặt chị đỏ quá, chị bị sốt à?"

Hạ Mạt đưa tay sờ lên gò má nóng bừng của mình, cảm thấy xấu hổ đến mức không biết trả lời như thế nào.

Đang sau, Lục Nghiễn Lễ giao ngựa lại cho nhân viên, nhắc chân bước về phía bên này.

Diệp Tuấn đây ẩn ý nhìn Lục Nghiễn Lễ, nhướn mày với vẻ mặt đầy giễu cợt.

Lục Nghiễn Lễ không để ý đến anh ấy, đi tới bên cạnh Hạ Mạt rồi nghiêng người hỏi cô: "Em còn muốn chơi gì nữa?"

Hạ Mạt căn bản không dám ngược mắt lên nhìn anh, ấp úng nói: "Tổng, tổng giám đốc Lục, tôi hơi mệt rồi."

Lục Nghiễn Lễ "ừ" một tiếng, nói: "Về phòng nghỉ ngơi đi."

Hai người sóng vai nhau đi về phía biệt thự. Hoàng hôn đã buông xuống, những đám mây trên trời dần chuyển sang màu vàng óng. Dưới ánh hoàng hôn, Hạ Mạt vẫn cúi đầu. Khi đi ngang qua một hồ nước, cô thoáng nhìn bóng hai người phản chiếu dưới nước. Cô thì cúi đầu như một chú chim cúi, còn anh thì đứng thẳng bước đi nhàn nhã, vẫn giữ vẻ ngoài lãnh đạm không bị ảnh hưởng như thường ngày.

Cứ như thể người vừa rồi ngồi trên lưng ngựa cố gắng kiềm chế cảm xúc không phải anh vậy.

Sao anh có thể bình tĩnh đến vậy chứ?

Hạ Mạt không nhin được lên nhìn sang Lục Nghiễn Lễ, đúng lúc ấy Lục Nghiễn Lễ cũng quay đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt giao nhau, Hạ Mạt lập tức quay mặt sang hướng khác.

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười một tiếng, hỏi cô: "Em định đỏ mặt đến khi nào đây?"

Mặt Hạ Mạt lại càng đỏ hơn.

Lục Nghiễn Lễ dịu dàng cười: "Sao em lại dễ dàng xấu hổ như vậy? Tôi nhớ trước đây em đâu phải người ngại ngùng, câu nào cũng dám nói mà."

Hạ Mạt nghe thấy những anh đang lấy những lời táo bạo của mình trên ứng dụng hẹn hò để trêu chọc cô, không nhịn được mà biện minh cho mình: "Đó là trên mạng. Ai trò chuyện trên mạng mà chả "không mặc quần". Ngoài đời tôi không bao giờ nói chuyện như vậy cả."

"Không mặc quần?"

Lục Nghiễn Lễ rõ ràng không hiểu những từ ngữ trên mạng của cô, nhưng anh cũng không nghĩ khi cô sử dụng điện thoại di động để trò chuyện với anh lại không mặc quần, vì thế anh nhìn cô với ánh mắt tò mò, chờ đợi câu giải thích của cô.

Hạ Mạt mím môi: “‘Không mặc quần’ nghĩa là có khi nói chuyện trên mạng, ai cũng thoải mái, không phải kiêng nể gì, tóm lại muốn nói gì thì nói đó, dù sao trên mạng không ai nhận ra nên không cần lo lắng, xấu hổ.”

Lục Nghiễn Lễ nói: "Điều đó có nghĩa là em rất dè dặt ngoài đời, còn người lúc nói chuyện trên mạng mới là em thật sự."

Hạ Mạt phủ nhận: "Không, người trên mạng chỉ là giả thôi, còn ngoài đời mới là tôi thật."

Lục Nghiễn Lễ bật cười.

Hạ Mạt cảm thấy anh như đang cười nhạo cô, ngượng đến mức không nói được lời nào cả.

Trở về biệt thự, nhân viên phục vụ mang mang trà bánh lên.

Hạ Mạt vừa bị "lửa" trong lòng thiêu đốt, môi khô khốc nên cầm cốc nước trên bàn lên rồi uống liền một hơi hơn nửa cốc.

Lục Nghiễn Lễ nhận được một cuộc điện thoại ngay trước khi vào biệt thự, lúc này anh đang ngồi trên ghế sofa nghe máy.

Hạ Mạt ngồi một bên, đang xem phong cảnh và trò chơi của khu nghỉ dưỡng bằng iPad. Tất cả khung cảnh trong khu nghỉ dưỡng đều được hiển thị trên iPad, nhưng không thể nào sánh bằng cảm giác thực tế khi tự mình trải nghiệm được.

Lục Nghiễn Lễ không rời mắt khỏi cô dù đang nói chuyện điện thoại, thấy cô có vẻ thích thú với khung cảnh bên ngoài, anh nhìn cô một cái, ý bảo cô có thể tự mình ra ngoài đi dạo.

Hạ Mạt đang định ra ngoài đi dạo, nhưng vì ông chủ đang ngồi ở đây nên không dám tự ý đi ra ngoài. Lúc này Lục Nghiễn Lễ lại chủ động cho phép nên cô cũng không chần chừ nữa, quay vào thay chiếc váy, cầm điện thoại di động rồi bước ra ngoài.

Khu nghỉ dưỡng rất rộng, Lục Nghiễn Lễ lo cô sẽ đi lạc nên đã nhờ một nhân viên phục vụ đi theo cô.

Nhân viên phục vụ đã dẫn Hạ Mạt đi tham quan khu nghỉ dưỡng, đồng thời chu đáo giới thiệu các trò chơi cho Hạ Mạt.

Trên đường đi, Hạ Mạt đã thử qua tám, chín trò chơi giải trí khác nhau. Cuối cùng, khi cô đi qua một ao cá, cô nhìn thấy mấy cụ già đang ngồi câu cá ở bên đó. Ánh mắt cô thoáng lướt qua một vòng, nhân viên phục vụ liền nói: "Quý cô có muốn thử câu cá không? Tôi sẽ đi lấy cần câu cho cô."

Hạ Mạt nghĩ dù gì cũng đã đến đây rồi, cũng nên thử một chút xem sao.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang cần câu cho cô, Hạ Mạt ngồi bên ao bắt chước ông lão bên cạnh thả dây câu xuống nước. Không biết có phải là do là người mới nên được ưu ái hay do cô gặp may nữa, mà chỉ trong vài giây sau khi mồi câu được thả xuống, một con cá đã cắn câu.

Hạ Mạt cảm thấy cần câu trong tay có chút nặng, nghiêng đầu nhìn người phục vụ bên cạnh: "Có phải cá đã cắn câu không?"

Người phục vụ không rõ nên mới hỏi một ông cụ tóc trắng ngồi bên trái Hạ Mạt.

Ông cụ đó thậm chí còn không nhìn về phía này, rất có kinh nghiệm và nói: "Không nhanh như vậy được."

Vừa nói xong, Hạ Mạt nhấc cần câu lên, lôi được một con cá còn đang giãy, ước chừng nặng bốn năm cân. Nó vung đuôi điên cuồng trên mặt nước, khiến ông lão bên cạnh kinh ngạc.

Trước ánh mắt ghen tị của ông ấy, Hạ Mạt bình tĩnh thả con cá vào thùng.

Khoảng ba bốn phút sau lần thả thứ hai, một con cá khác đã lại cắn câu, con này nhỏ hơn con đầu tiên một chút. Với kinh nghiệm từ lần đầu tiên câu cá lên, Hạ Mạt lần này đã thu dây một cách rất gọn gàng, dứt khoát.

Xung quanh có mấy ông cụ đã ngừng câu, họ qua xem Hạ Mạt câu cá với ánh mắt nhìn cô đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nhân viên phục vụ đi theo cô càng không tiếc lời khen ngợi, khiến Hạ Mạt rất hứng chí. Thấy cũng hòm hòm, cô bèn đứng dậy xách thùng đi về.

Khi đi tới cửa biệt thự, Hạ Mạt tình cờ đụng phải Diệp Tuần và Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm nhìn thấy trong tay cô đang cầm một cái xô, tò mò đi tới hỏi: "Chị ơi, trong thùng có gì thế? "

Hạ Mạt cười nói: "Chị câu được hai con cá."

Nhiễm Nhiễm nhìn vào trong thùng, nói: "Wow, con cá to quá, chị giỏi thật đó."

Cùng lúc ấy Lục Nghiễn Lễ bước ra khỏi biệt thự.

Có lẽ là do vừa được mấy ông cụ nhìn bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ nên lòng tự tin của cô bỗng trở nên bùng nổ, Hạ Mạt nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ thì không nhịn được xách xô đi tới khoe với anh: "Sếp Lục, anh nhìn xem, tôi câu được hai con cá này."

Nhân viên phục vụ bên cạnh cũng phụ họa: "Chưa đầy năm phút mà cô Hạ đã câu được hai con cá."

Diệp Tuấn: "Lợi hại vậy, thư ký Hạ đúng là cao thủ câu cá."

Hạ Mạt mỉm cười nói: "Không phải đâu, đây là lần đầu tiên tôi câu cá đó, thậm chí tôi còn không biết sao tôi câu được nữa kìa."

Lục Nghiễn Lễ lấy cái thùng từ tay cô rồi hỏi: "Em có muốn lấy cá mang về không?"

Hạ Mạt hơi do dự: "Tôi không biết làm cá."

Lấy về thì lại lãng phí, nhưng đây là cá do chính tay cô câu được, bỏ đi thì thấy tiếc quá.

Diệp Tuấn đề nghị: “Vậy tối nay để đầu bếp chế biến thêm đồ ăn, chúng ta thử ăn món cá do thư ký Hạ câu được đi.”

Hạ Mạt gật đầu: “Được.”

Thế là hai con cá được cho vào nồi làm thực đơn cho mấy người họ. Một con làm cá kho, con còn lại để nấu canh.

Đầu bếp ở đây rất có tay nghề, món canh cá có nước dùng màu trắng như sữa, hương vị ngon tới nỗi Hạ Mạt uống ba bát liên tục.

Sau bữa tối, Lục Nghiễn Lễ lái xe đưa Hạ Mạt về. Hạ Mạt ngồi trên xe, tâm lý thoải mái hơn nhiều so với lúc vừa đến.

Lục Nghiễn Lễ hỏi cô: “Chiều nay em ra ngoài chơi những gì vậy?”

Hạ Mạt nói: “Nhiều lắm, bắn súng này, câu cá này, rồi đu quay ngựa gỗ, thuyền hải tặc, đu quay khổng lồ, đua xe giả lập.”

Cô kể từng trò mà mình đã chơi một cách chi tiết.

Lục Nghiễn Lễ cười cười, hỏi: "Vui không?"

Hạ Mạt: "Vui lắm."

Lục Nghiễn Lễ khẽ "ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Không khí trong xe thoáng chốc rơi vào yên tĩnh. Một lúc sau, Hạ Mạt không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi môi mỏng của Lục Nghiễn Lễ hơi nhếch nhưng trên mặt không có chút biểu cảm gì, anh tập trung nhìn thẳng về phía trước nghiêm túc lái xe.

Hạ Mạt nhìn chằm chằm khuôn mặt của anh, đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Anh đưa cô đến đây, cô lại đi chơi một mình, bỏ anh ở biệt thự, rồi còn nói rằng mình đã chơi rất vui vẻ nữa.

"Tổng giám đốc Lục." Hạ Mạt cẩn thận gọi anh.

Lục Nghiễn Lễ: "Ừ."

Hạ Mạt: "Anh..."

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu nhìn cô.

Hạ Mạt thấp thỏm bất an: "Anh không tức giận đúng không?"

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Sao em lại nghĩ tôi giận?"

Hạ Mạt mấp máy môi, dưới ánh mắt sâu thẳm của anh, thẳng thắn nói: "Hôm nay tôi ra ngoài chơi một mình, để anh ở lại biệt thự."

Lục Nghiễn Lễ nói: “Tôi không tức giận, tôi chỉ đang tự suy ngẫm thôi.”

Hạ Mạt thuận theo lời anh mà nói: "Suy ngẫm về cái gì cơ?"

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch lên, nói với giọng pha chút đùa giỡn: "Suy ngẫm tại sao tôi lại bị bỏ lại một mình trong biệt thự."

Hạ Mạt lúng ta lúng túng, nói: "Không phải là lỗi của anh, là tôi không suy nghĩ chu toàn."

Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, Hạ Mạt phát hiện ra đây không phải con đường lúc đầu họ tới mà giống như là đang lái xe lên núi, càng đi đường càng vắng vẻ.

Ngoài cửa sổ khung cảnh vắng vẻ, đêm đã khuya, xung quanh hầu như không thấy bóng người nữa.

Hạ Mạt cúi đầu mở bản đồ trên điện thoại ra, nói: “Sếp, anh không đi nhầm đường chứ?”

Lục Nghiễn Lễ: "Không có nhầm."

Hạ Mạt mấp máy môi, nói: "Đây không phải là đường về nhà."

Lục Nghiễn Lễ trêu chọc cô: “Em sợ tôi bán em đi à?”

Hạ Mạt bị anh trêu suốt, cô phản kháng: “Sếp, anh theo đuổi con gái kiểu gì vậy?”

Lục Nghiễn Lễ đột nhiên dừng xe rồi nhìn cô, giọng điệu như tự hỏi nhưng ánh mắt lại rất sâu xa: “Đây là lần đầu tôi theo đuổi con gái, không có kinh nghiệm cho lắm. Summer dạy tôi với nhé.”

Đôi mắt anh dịu dàng mà cũng tràn đầy sự quyết đoán khó tránh khỏi, khiến Hạ Mạt không thể cưỡng lại được, hàng mi khẽ rủ xuống run rẩy.

"Hạ Mạt, ngẩng đầu lên."

Hạ Mạt ngược nhìn lên theo lời anh nói, ngay lúc đó, mui xe từ từ mở ra.

Bầu trời đêm rực rỡ ánh sao dần hiện ra, tựa như dải ngân hà vậy.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 47

DTV-EBOOK

Ở lại trên núi một lúc, Lục Nghiễn Lễ lái xe đưa Hạ Mạt về.

Dọc đường đi, hai người không nói gì, thỉnh thoảng Hạ Mạt lại liếc nhìn anh, lòng cô tính toán xem khi nào Lục Nghiễn Lễ sẽ chính thức xác nhận mối quan hệ giữa họ.

Thật ra lúc còn ở trên núi, dưới bầu trời đầy sao, cô đã nghĩ anh sẽ nói điều gì đó. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như anh nói chuyện thì cô sẽ lảng tránh ra sao, nhưng anh chẳng nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào cô với vẻ dịu dàng như thế. Trong một tích tắc nào đó, bỗng dưng cô lại nghĩ hay là thử bắt đầu với anh xem sao.

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng, anh bước xuống xe, đứng bên cạnh cửa xe, nhìn cô đi vào.

Hạ Mạt bước vào thang máy, khi cô rẽ trái thì thoáng thấy anh vẫn đứng yên ở đó. Bóng dáng cao lớn hiện rõ giữa màn đêm tăm tối, đôi mắt đen lạnh lẽo chăm chú dõi theo cô. Anh

như một tên thợ săn kiên cực kỳ kiên nhẫn, đã giăng thiên la địa võng chờ cô nhảy vào.

Đến cuối tuần, Hạ Mạt đi xem nhà cùng Diệp Dao Dao. Người môi giới đề cử cho bọn họ hai căn hộ ở cùng một khu. Nơi này khá gần công ty của Diệp Dao Dao, chỉ cần bước ra ngoài khoảng hai phút là đến ga tàu điện ngầm, giao thông rất thuận tiện. Hai căn hộ này đều là loại có một phòng ngủ, một phòng khách, rất thích hợp cho các cô gái thuê nhà.

Diệp Dao Dao rất hài lòng với cả hai căn hộ này, cô ấy chọn một căn hộ ngay trong ngày hôm đó, ký hợp đồng và trả tiền.

Đến chiều, Hạ Mạt dọn đồ giúp Diệp Dao Dao, chuẩn bị dọn vào căn hộ mới vào ngày mai.

Nhìn từng bộ quần áo của Diệp Dao Dao dần rời khỏi chiếc tủ vốn thuộc về cô ấy, tủ quần áo chật chội giờ lại trống đi hơn một nửa, một cảm giác cô đơn khó nói thành lời chợt trỗi dậy trong lòng Hạ Mạt.

Diệp Dao Dao gấp gọn quần áo rồi cho vào vali, sau khi quay lại, thấy Hạ Mạt ngồi ngơ ngác trên giường, hàng mi dài cụp xuống, cả người toát ra vẻ cô đơn, cô ấy bèn hỏi: “Cậu làm sao đấy Mạt Mạt?”

Hạ Mạt hoàn hồn, cô tiếp tục gấp quần áo đang dở dang rồi thở dài: “Tớ đã quen sống với cậu hàng ngày rồi, giờ cậu chuyển đi tự dưng thấy quạnh quẽ quá, vậy là chỉ còn lại mình tớ.”

Diệp Dao Dao an ủi cô: “Căn hộ mới của tớ cũng không xa nơi này mà, sau này chúng ta có thể hẹn gặp nhau bất kỳ lúc nào, đâu phải không được gặp nhau nữa.”

Hạ Mạt khẽ thở dài, Diệp Dao Dao tiến đến nắm tay cô, cười nói: “Được rồi được rồi, tớ biết cậu không nỡ để tớ đi, sau này mỗi khi có thời gian rảnh vào cuối tuần thì tớ sẽ đến đây chơi với cậu, đừng có buồn mà. Tối nay chúng ta đi ăn lẩu nhé, tớ bao.”

Hạ Mạt nói: “Gần đây tớ muốn ăn gì đó cay cay, cậu chọn cửa hàng lẩu nào cay một tí nhé, đa phần những cửa hàng lẩu ở Hải Thành đều không chuẩn vị, không đủ cay.”

Diệp Dao Dao gật đầu: “Lần trước tớ và Đồng Chiêu có ăn thử một cửa hàng lẩu ở quảng trường Chính Nghiệp, ở đó có lẩu cay thơm chính tông, ngon đến nổi ngất ngây luôn.”

Nhắc đến Đồng Chiêu, Hạ Mạt hỏi cô: “Đồng Chiêu đi công tác còn chưa về sao?”

“Vẫn chưa, ban đầu anh ấy bảo là ngày mốt sẽ về. Hôm nay, khi bọn tớ nói chuyện với nhau, anh ấy nói cấp trên đột ngột quyết định muốn đến Bắc Thành, anh ấy cũng không chắc khi nào sẽ về nữa, còn phải xem sự sắp xếp của bên trên.”

Diệp Dao Dao không nhịn được mà phàn nàn: “Đàn ông đúng là chẳng đáng tin tí nào, lúc bình thường cứ em yêu à em yêu ời, khi cần thiết thì lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Từ chuyện tìm nhà cho đến chuyện chuyển nhà đều nhờ có cậu giúp tớ, người làm bạn trai như anh ấy lại chẳng giúp được chút gì. Lúc tớ chuẩn bị tìm nhà mới, anh ấy còn kêu tớ thuê căn hai phòng, nói là nếu sau này ở chung, anh ấy có tăng ca tối cũng không làm phiền tớ. Sáng nay tớ bảo tìm được căn hộ mới thì anh ấy lại hỏi sao không thuê căn hai phòng.”

Diệp Dao Dao càng nói càng giận: “Cậu nói xem, có phải anh ấy muốn tớ bỏ tiền thuê nhà ra nuôi anh ấy không? Ngoài miệng cứ nói muốn sống chung với tớ, nhưng khi đóng tiền nhà thì chẳng thấy mặt mũi đâu, còn muốn tớ thuê căn hai phòng, vậy anh ấy cứ chuyển một nửa tiền thuê nhà cho tớ đi này? Giá thuê nhà ở Hải Thành đắt đến thế, căn hai phòng tớ thuê trên đoạn đường kia có giá hơn sáu nghìn tệ một tháng. Anh ấy tưởng tiền được gió thổi tới chắc?”

Lần đầu tiên Hạ Mạt mới nghe cô ấy nhắc đến mâu thuẫn với Đồng Chiêu về việc thuê nhà, nghe cô ấy nói vậy, cô thầm cảm thấy Đồng Chiêu này có vấn đề. Làm gì có ai muốn sống cùng bạn gái nhưng lại không đi tìm nhà chung, khi bạn gái thuê được nhà thì muốn căn đó to hơn một tí, chẳng phải muốn ở không nhà bạn gái sao?

Đúng là một tên đàn ông bủn xỉn đầy mưu mô.

Lòng Hạ Mạt nghĩ thế nhưng lại không tiện khuyên bọn họ chia tay.

“Khi cậu hẹn hò với anh ta, cậu cảm thấy anh ta đối xử với cậu như thế nào?” Hạ Mạt hỏi cô ấy.

Diệp Dao Dao nói: “Ban đầu, lúc bọn tớ mới quen nhau, anh ấy đối xử tốt với tớ lắm nhé. Nếu bọn tớ đi ăn ngoài, anh ấy sẽ giành trả tiền, khi tớ muốn trả tiền, anh ấy còn tỏ thái độ, nói không có người đàn ông nào lại để phụ nữ trả tiền. Nhưng hai người đi hẹn hò nhiều thì chi tiêu lớn, đến giữa tháng thì anh ấy không còn đủ tiền, đa phần là tớ phải trả, sau đó... Tớ cảm giác nửa tháng đầu anh ấy dẫn tớ đến những quán ăn bình dân, giá cả bình thường, còn nửa tháng sau thì cứ đi tới những nhà hàng cao cấp hơn nhiều.”

Càng nói, ánh mắt Diệp Dao Dao nhìn Hạ Mạt dần trở nên chột dạ, sợ Hạ Mạt cười nhạo mình, trước đó cô ấy chưa dám nói chuyện này cho Hạ Mạt nghe.

Hạ Mạt nói: “Mồm thì bảo nào có đàn ông lại để phụ nữ trả tiền, lại vừa kêu than mình không dư dả, không đủ tiền xài, để bạn gái trả tiền ăn cơm. Cậu đừng nói với tớ là cậu không phát hiện ra anh ta có vấn đề đấy nhé.”

Diệp Dao Dao vô thức biện hộ cho Đồng Chiêu: “Anh ấy không bảo tớ trả tiền, là tớ chủ động trả mà.”

Hạ Mạt không còn gì để nói: “Lúc trước ai là người đã nói tuyệt đối không được tiêu tiền cho đàn ông đấy nhỉ?”

Bản thân Diệp Dao Dao cũng biết dạo này mình bị “mù quáng vì tình yêu”: “Chắc là tớ hơi u mê thôi, thì tớ cảm thấy anh ấy đối xử rất tốt với tớ, lúc bọn tớ gặp nhau, hẹn hò, anh ấy cũng sẵn sàng ân cần. Điều kiện gia đình của anh ấy không ổn lắm, mỗi tháng còn phải trích tiền lương gửi cho ba mẹ dưỡng già.”

Người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc lại tỉnh táo.

Chiêu trò rõ ràng như vậy mà cô ấy vẫn tin.

Đây đâu phải là u mê, đây rõ là mù quáng rồi.

Hạ Mạt biết, giờ đây lòng Diệp Dao Dao đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng cô ấy đã chìm trong cơn lốc tình yêu, biết người ta không phải kiểu đàn ông tốt trong sự tưởng tượng của mình nhưng cô ấy vẫn không ngừng tìm cơ biện hộ cho anh ta.

Hạ Mạt hỏi Diệp Dao Dao: “Rốt cuộc Đồng Chiêu đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho cậu thế, ngoài chuyện nửa đêm đặt thức ăn ngoài khi mới theo đuổi cậu, lúc đi hẹn hò thì rót nước gấp đồ ăn cho cậu ra, anh ta còn chỗ nào đáng để cậu si mê nữa đâu?”

Lòng Diệp Dao Dao biết rõ: “Sức hấp dẫn của anh ấy nằm ở trí tưởng tượng của tớ, tớ đã nghĩ là anh ấy rất tốt.”

Hạ Mạt bật cười vì tức giận: “Bây giờ cậu định làm thế nào?”

Diệp Dao Dao gãi gãi đầu, cô ấy rất hoang mang trước đường tình cảm mai sau: “Mặc dù bây giờ trong lòng tớ có hơi thất vọng về anh ấy, nhưng chưa đến mức muốn chia tay, đợi anh ấy đi công tác về rồi tính. Nếu sau này Đồng Chiêu vẫn tính toán chi li, bắt tớ tiêu tiền cho anh ấy thì tớ sẽ say bye bye với anh ấy vậy.”

Đây rõ ràng là lòng cô ấy đã nhận ra sự thật nhưng vẫn còn ôm lòng níu kéo chút hy vọng cuối cùng cho cuộc tình này.

Người ta đã bắt đầu hồ hững với mối quan hệ này rồi, khi thời gian dần trôi, yêu đương lâu dài thì người ta chỉ càng bộc lộ

nhiều tật xấu hơn thôi, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ chia tay.

Hạ Mạt không nhắc đến Đồng Chiêu với cô ấy nữa, cô đổi chủ đề: “Lần trước tớ nghe cậu nói cấp trên chuẩn bị cho cậu thăng chức à, biết là khi nào chưa?”

Diệp Dao Dao nói: “Ngày 15 tháng sau sẽ là buổi báo cáo công tác đầu tiên, nếu thành công, tổng cộng tiền lương và hiệu suất từng tháng có thể tăng thêm khoảng năm nghìn tệ.”

Hạ Mạt: “Chúc cậu thành công nhé.”

Diệp Dao Dao khí phách nói: “Nếu tớ thành công, tớ sẽ mời cậu ăn một bữa thịnh soạn. Chúng ta tới nhà hàng cao cấp, cậu muốn ăn gì thì gọi.”

Hạ Mạt cười nói: “Được, tớ chờ bữa ngon của cậu đấy nhé.”

Quảng trường Chính Nghiệp ở không xa căn hộ của Hạ Mạt là bao, chỉ cần đi taxi mười mấy phút là đến. Đang là cuối tuần nên quảng trường đông nghịt người qua kẻ lại, Hạ Mạt và Diệp Dao

Dao tìm một chỗ ngồi trong cửa hàng lẩu, bọn họ lấy số rồi đi dạo trong trung tâm thương mại hơn nửa tiếng mới đến lượt.

Bọn họ gọi lẩu nguyên ương, nước lẩu bên ngăn cay có màu đỏ rực, vừa bung lên là mùi thơm ngào ngạt tỏa ra. Nhân viên phục vụ giới thiệu nước lẩu là do chính chủ quán tự pha chế. Quán chỉ có một chi nhánh, không mở rộng thêm.

Đáy nồi sôi lên, Diệp Dao Dao vội thả ngay dạ dày bò vào, chần vài giây rồi gấp vào bát của Hạ Mạt.

“Cậu ăn đi, dạ dày bò ở đây siêu đỉnh!”

Hạ Mạt cúi đầu ăn miếng dạ dày bò, gật đầu nói: “Ừ, rất ngon, vị cay chính tông.”

Diệp Dao Dao khẽ hất cằm, khoái chí nói: “Đúng không? Tớ đây là chuyên gia khám phá món ngon hàng đầu, những quán tớ đề cử không bao giờ khiến cậu thất vọng.”

Trong cửa hàng lẩu ồn ào náo nhiệt, hai người trò chuyện vu vơ vừa ăn. Lẩu cay rất cả miệng, Hạ Mạt cúi đầu ngậm ống hút, uống chút nước trái cây lạnh, đột nhiên, Diệp Dao Dao đang thao thao bất tuyệt ở chỗ đối diện lại im bật.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Ánh mắt của Diệp Dao Dao lướt qua Hạ Mạt, nhìn chằm chằm ra sau lưng cô.

Hạ Mạt quay đầu lại, trông theo tầm mắt của Diệp Dao Dao.

Có hai người vừa bước vào cửa, người đàn ông đeo kính đen, trông tao nhã như thư sinh, người con gái thì mặc một chiếc váy trắng, vóc người gầy nhỏ, dựa vào lòng người đàn ông với tư thế hết sức thân mật, có thể thấy được bọn họ là gì của nhau.

Hạ Mạt nhận ra người đàn ông đó là ai, cô lo lắng quay lại nhìn Diệp Dao Dao.

Diệp Dao Dao ngơ ngác trong chốc lát, cô ấy bóp vẹo cả nửa ly nước trái cây trong tay, chất lỏng màu cam chảy ngược lên ống hút, xối lên mu bàn tay của Diệp Dao Dao.

“Đệch.” Diệp Dao Dao giận đến độ chửi thề: “Thằng chó chết này nói với tớ là đi công tác, ai ngờ lại ăn lẩu với gái ở đây. Mẹ kiếp, anh ta biết rõ tớ thích ăn hàng, thường hay ra ngoài ăn cơm mà còn dám dẫn gái đến ăn ở ngay cái quán lúc trước bọn tớ từng ăn. Đúng là đồ đần! Anh ta tới đây ăn cơm, chẳng phải có thể sẽ bị tớ phát hiện ra anh ta ngoại tình sao? Thằng ngu! Sao tớ lại hẹn hò với loại ngu xuẩn như thế này chứ!”

Hạ Mạt: “...”

Diệp Dao Dao mắng xong, tiếp tục cúi đầu ăn lẩu như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hạ Mạt lo lắng: “Dao Dao, cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao cả.” Vẻ mặt của Diệp Dao Dao lại trở về vẻ bình tĩnh: “Chẳng phải là chia tay à? Anh ta vừa tồi vừa ngu ngốc, tớ

chia tay với anh ta xong, phải đốt pháo ăn mừng đấy chứ, sao có chuyện gì được.”

Cô ấy buông đũa xuống, ngả người dựa vào lưng ghế, nở nụ cười tự giễu: “Gần đây, khi ra ngoài ăn cơm với tớ, anh ta thường hay chơi điện thoại, nhắn tin cho người khác. Tớ đã cãi nhau với anh ta mấy lần vì chuyện này, nghi ngờ không biết có phải anh ta ngoại tình hay không. Anh ta lại nói mình trả lời tin nhắn của cấp trên trong công ty, còn cho tớ biết mật khẩu điện thoại để tớ có thể kiểm tra điện thoại bất kỳ lúc nào, tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng. Tớ cứ tưởng mình đã trách nhầm anh ta, thậm chí còn tự xem lại bản thân, xem mình có quá nhạy cảm trong tình yêu không. Thậm chí tớ còn viết một bài tiểu luận xin lỗi anh ta vì sự đa nghi của mình.”

“Mẹ bà, chẳng biết lúc thằng chó này đọc được bài tiểu luận đó, lòng anh ta thậm chí cười nhạo tớ đến mức nào.”

Hạ Mạt xoay xoay cổ tay, hất cằm về phía Đồng Chiêu: “Cậu chỉ cần lên tiếng là tớ xé xác anh ta giúp cậu ngay.”

Diệp Dao Dao nói: “Thôi bỏ đi, cứ thế là hết.”

Hạ Mạt giận: “Tớ không nhịn được cơn tức này.”

Lòng Diệp Dao Dao như tro tàn, ỉu xiu nói: “Nhìn anh ta trắng trẻo, trông thư sinh yếu đuối thế kia thôi nhưng lúc còn bé, anh ta có luyện Taekwondo, một đám hạ gục ba người đấy.”

Hạ Mạt từ tốn đặt tay xuống, cẩn thận nói: “Chúng ta đừng xung đột trực diện với tên này, chuyện anh ta ngoại tình đã rành rành ra đấy, nếu anh ta tới tìm cậu thì cậu đừng để ý tới anh ta.”

Diệp Dao Dao đáp “ừ” một tiếng, giờ điện thoại lên chụp ảnh Đồng Chiêu với cô gái ngồi đối diện anh ta coi như là chứng cứ.

Đồng Chiêu một lòng một dạ dỗ dành cô gái nọ, không hề phát hiện ra Diệp Dao Dao đang ăn lẩu ở cùng một tiệm với anh ta.

Khi còn ở tiệm lẩu, Diệp Dao Dao còn có vẻ bình tĩnh, nhưng sau khi bước ra ngoài thì sắc mặt cô ấy thay đổi, trở nên ủ rũ

chán chương: “Tớ muốn uống rượu.”

Hạ Mạt gật đầu: “Được, giờ tớ đi mua rượu nhé.”

Diệp Dao Dao: “Tới quán bar đi.”

Hạ Mạt: “Được, chúng ta tới quán bar.”

Diệp Dao Dao: “Tớ quán bar có người mẫu nam ấy, tớ muốn gọi tám người.”

Hạ Mạt dung túng: “Được, gọi tám người.”

Nửa tiếng sau, ở một quán bar trong trung tâm thành phố.

Hạ Mạt và Diệp Dao Dao ngồi ở bàn cạnh sân khấu, một tay Diệp Dao Dao cầm ly rượu, ngồi dựa vào lưng ghế với dáng vẻ lười nhác.

Tiếng nhạc âm ỉ vang lên, trên sân khấu, một nhóm trai trẻ mặc sơ mi trắng, quần tây đen đang nhảy nhiệt tình. Bọn họ là những người mẫu nam đã qua đào tạo bài bản của quán bar. Diệp Dao Dao đảo mắt nhìn quanh, chỉ vào người mẫu nam đang lắc lư nhiệt tình bên cạnh người đẹp tóc đỏ trên sân khấu: “Tôi muốn người đó.”

Nhân viên phục vụ đứng cạnh cô bèn cúi đầu nhìn đơn hàng trên iPad rồi nói: “Thưa cô, anh ta đang phục vụ khách khác, còn khoảng nửa tiếng nữa mới xong. Cô muốn đợi hay gọi người khác?”

Diệp Dao Dao cũng không kén chọn, cô ấy chọn hết: “Anh gọi hai người trẻ tuổi đến đây với tôi đi, phải cao hơn một mét tám mươi lăm, gọi cả cái người mà tôi vừa chọn nữa nhé, nửa tiếng sau, bảo anh ta tới đây.”

Nhân viên phục vụ mỉm cười nói: “Vâng, cô chờ chút nhé.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 48

DTV-EBOOK

Sau một lát, hai anh chàng trẻ trung, sở hữu gương mặt ngây thơ đến gần, ngồi xuống bên cạnh Hạ Mạt và Diệp Dao Dao gọi chị ơi chị à hết sức nhiệt tình.

Hai chàng trai khéo ăn khéo nói, chơi lắt xúc xắc với hai người bạn họ, khiến hai người vui vẻ cười như nở hoa.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mạt uống rượu kiểu này. Lúc trước, cô đi tham gia những bữa tiệc với tổng giám đốc Lục, khi thấy đám cậu ấm dẫn theo những cô gái khác nhau nhiều lần, trong lòng cô còn khinh thường. Nhưng bây giờ được những chàng trai vừa đẹp trai vừa dễ thương ngọt ngào gọi “chị ơi” hết lần này đến lần khác, cô chợt cảm thấy đã hiểu được niềm vui của người có tiền.

“Chị thua rồi nhé, thua là phải uống rượu, hết rượu thì phải làm sao đây?”

Người ngồi cạnh Hạ Mạt là một anh chàng tóc xoăn, da dễ trắng trẻo, mắt to mi dài, nhìn rất ngoan ngoãn, cũng biết làm nũng với Hạ Mạt.

Chàng trai đáng yêu xinh đẹp làm nũng sẽ không khiến người ta chán ngán, lòng Hạ Mạt biết đây là chiêu trò bán rượu của cậu ta, nhưng nhìn cậu ta tràn trề sức sống, dạt dào sức trẻ, mang lại niềm vui cho Hạ Mạt, cô bằng lòng trả tiền cho niềm vui.

“Hết rượu thì khai chai mới.” Hạ Mạt hào phóng.

Chàng tóc xoăn mỉm cười tươi tắn: “Cảm ơn chị.”

Anh chàng ngồi cạnh Diệp Dao Dao thấy vậy, lập tức nắm lấy cánh tay cô ấy rồi lay lay: “Chị ơi.”

Chỉ một tiếng gọi mà đôi mắt cậu ta đã nhìn chăm chăm vào Diệp Dao Dao. Diệp Dao Dao uống nhiều rượu, choáng say nên giơ tay véo lên gương mặt búng ra sữa kia một cái, cười nói: “Cậu cũng gọi đi.”

“Cảm ơn chị.”

Lúc Diệp Uyển bước vào cùng nhóm người vây quanh, vừa liếc nhìn đã thấy được Hạ Mạt bị mấy anh chàng người mẫu dụ gọi thêm rượu, trông có vẻ đang vui lắm.

Diệp Uyển nhướn mày, mỉm cười tiến về phía Hạ Mạt: “Cô Hạ, trùng hợp ghê, lại gặp cô ở đây.”

Hạ Mạt ngược mắt nhìn Diệp Uyển, nụ cười trên môi cô cứng đờ. Khi Diệp Uyển đi đến gần, cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, còn mỉm cười tươi tắn hơn: “Chào cô Diệp.”

Diệp Uyển hất cằm về phía người mẫu nam đang ngồi cạnh Hạ Mạt, chống tay lên cằm rồi ra vẻ lơ đãng: “Lục Nghiễn Lễ có biết cô Hạ chơi ở đây không?”

Hạ Mạt biết lần trước Diệp Uyển nhắm vào mình là vì Lục Nghiễn Lễ.

Cô mỉm cười phủi sạch quan hệ với Lục Nghiễn Lễ: “Làm sao tổng giám đốc Lục biết tôi tới đây được, tổng giám đốc Lục đâu có quan tâm tới đời sống cá nhân của cấp dưới.”

Diệp Uyển nheo mắt: “Theo những gì tôi biết, cô cũng không phải là cấp dưới bình thường với Lục Nghiễn Lễ.”

Cô ta có ý gì đó.

Hạ Mạt cười đáp: “Đúng là tôi không được coi như cấp dưới bình thường, tôi đã đi theo tổng giám đốc Lục ba năm, trong công ty, tôi là người làm việc với Lục tổng nhiều nhất hằng ngày. Mọi người đều nói tôi là cấp dưới được Lục tổng tin tưởng nhất.”

Diệp Uyển chớp chớp mắt: “Nhưng anh tôi nói với ông nội, cô là người Lục Nghiễn Lễ để tâm nhất, vì cô mà anh ấy không thềm nể mặt tôi. Cô lại nói mình chỉ là một cấp dưới bình thường của anh ấy, nếu anh ấy nghe được chắc là sẽ không vui đâu.”

Hạ Mạt như ngừng thở trong tích tắc, tiếp thu ý kiến của cô ta: “Sao lại như thế được, chắc tổng giám đốc Diệp hiểu lầm nhỉ, mối quan hệ giữa tôi và tổng giám đốc Lục chỉ đơn giản là sếp và nhân viên thôi. Nếu đúng như những gì cô Diệp nói, tôi là người

được tổng giám đốc Lục đề tâm nhất thì làm sao tôi lại gọi người mẫu nam ra đây với mình được?”

Nói dứt lời, Hạ Mạt còn chọc chọc vào lồng ngực chàng người mẫu ngồi cạnh, chứng minh mình không liên quan gì tới Lục Nghiễn Lễ.

Diệp Uyển đầu hể tin cô và Lục Nghiễn Lễ chẳng là gì của nhau.

Lần trước, vì Hạ Mạt mà Lục Nghiễn Lễ đã làm cô ta bẽ mặt, cô ta về mách lẻo với ông nội, nhờ ông nội tính sổ của Lục Nghiễn Lễ. Cô ta làm mưa làm gió ở nhà suốt hai ngày, cuối cùng bị ông nội quở trách, bảo cô ta sau này không được dây vào Hạ Mạt nữa, còn nói Hạ Mạt là bạn gái của Lục Nghiễn Lễ.

Nếu Lục Nghiễn Lễ đã nhận định Hạ Mạt là bạn gái của anh, thì một người đường đường là cô chủ nhà họ Diệp như cô ta cũng chẳng thiết tha làm kẻ thứ ba, cướp bạn trai của người khác làm gì, chỉ là cô ta không nuốt trôi cơn tức này.

Diệp Uyển này có chỗ nào thua kém, tại sao Lục Nghiễn Lễ lại không chọn cô ta?

Giờ lại thấy bạn gái của Lục Nghiễn Lễ gọi người mẫu nam ra chơi bởi, khỏi phải nói lòng cô ta hả hê đến nhường nào.

Trời cao có mắt, Lục Nghiễn Lễ không chọn cô ta, cô gái mà anh thích lại đang cười đùa vui vẻ với người mẫu nam ở quán bar, nếu Lục Nghiễn Lễ biết chuyện này thì...

Chậc chậc...

Nghĩ đến biểu cảm của Lục Nghiễn Lễ sau khi biết chuyện, Diệp Uyển chẳng thể kìm nén được niềm vui trong lòng, bưng ly rượu lên từ người phục vụ, cô ta nâng ly với Hạ Mạt: “Cô Hạ, lần trước là tôi sai, anh tôi đã mắng tôi rồi. Tôi cũng đã tự kiểm điểm bản thân, xin lỗi cô nhé.”

Hạ Mạt không biết cô chủ nhà họ Diệp này lại định giở trò gì, tuy mỉm cười nhẹ nhàng nhưng lòng cô lại cảnh giác, cô cụng ly với cô ta: “Cô Diệp, cô khách sáo quá, được uống rượu với cô là vinh hạnh của tôi.”

Diệp Uyển nói: “Tôi thích tính cách thẳng thắn và không kiêu cách của cô, chúng ta kết bạn đi, cô đừng gọi tôi là cô Diệp này cô Diệp kia nữa, nghe xa lạ lắm. Cứ gọi tôi là Uyển Uyển được rồi, bạn bè của tôi đều xưng hô như thế.”

Cô chủ nhà họ Diệp chủ động kết bạn, Hạ Mạt nào dám không biết điều: “Uyển Uyển.”

Diệp Uyển nắm lấy cánh tay cô, ra vẻ thân thiết như thể bọn họ đã quen biết từ lâu: “Mạt Mạt, người mẫu nam cô chọn trông non nớt quá, để tôi đề cử cho cô vai chàng kếp chính ở đây nhé.”

Hạ Mạt mỉm cười từ chối khéo: “Giá kếp chính cao lắm, tôi đây không dám tiêu nổi.”

Diệp Uyển không vui: “Cô nói như thế có phải vì xem thường Diệp Uyển này không? Tôi đi chơi với bạn bè, chưa từng để bạn mình trả tiền bao giờ. Cô cứ yên tâm, tôi sẽ bao hết tất cả chi phí hôm nay của cô và bạn cô.”

Nói xong, cô ta không để Hạ Mạt có cơ hội từ chối là đã nói với quản lý quán bar: “Gọi hết những anh trụ cột trong quán bar của anh tới đây.”

Quản lý mỉm cười đáp: “Vâng thưa cô Diệp, tôi sẽ đi sắp xếp ngay, mong cô chờ chút nhé.”

Khi Lục Nghiễn Lễ đến quán bar, đã thấy hai người mẫu nam ngồi ở hai bên trái – phải của Hạ Mạt, đều để trần thân trên, lộ ra cơ bắp săn chắc và cân đối. Người ngồi bên phải còn là một anh chàng người nước ngoài tóc vàng, Hạ Mạt đang cho tay sờ lên cánh tay của anh chàng ngoại quốc này, sờ sờ bắp tay rắn rỏi của người ta với nụ cười tươi như hoa.

“Thật sự không sao chứ Mạt Mạt? Lục Nghiễn Lễ không ghen thật à?”

Hôm nay, Diệp Uyển đã thử Hạ Mạt vô số lần.

Để đảm bảo hôm nay mình và Diệp Dao Dao có thể đi ra khỏi quán bar một cách an toàn, cô vắt hết óc chứng minh mình và Lục Nghiễn Lễ không liên quan gì đến nhau.

“Tôi và tổng giám đốc Lục thật sự chỉ là nhân viên và sếp thôi, tại sao tổng giám đốc Lục phải ghen chứ?”

Dứt lời, Hạ Mạt sờ lên ngực người mẫu nam kia.

Ngay một giây sau đó, một bàn tay tay thon dài với những khớp xương rõ ràng nắm chặt cổ tay cô. Sau gáy Hạ Mạt chợt lạnh toát, cô cúi đầu, không dám ngược mắt lên nhìn.

Diệp Uyển nhìn thấy sắc mặt âm u của Lục Nghiễn Lễ, cô ta cười ngặt nghèo, ngã xuống ghế ngồi.

Trong xe, Lục Nghiễn Lễ ngồi dựa vào ghế, môi anh mím chặt, vẻ mặt thì u ám đáng sợ, anh đã thật sự nổi giận rồi.

Tim Hạ Mạt đập thành thịch như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, lòng cô thấp thỏm: “Tổng giám đốc Lục.”

Hàng mi của Lục Nghiễn Lễ khẽ sụp xuống, che giấu cảm xúc trong mắt anh, anh lạnh lùng nói: “Tại sao em lại đến nơi như vậy?”

Hạ Mạt trả lời rõ ràng: “Bạn tôi thất tình, không vui trong lòng nên tôi đi quán bar uống rượu giải sầu với cô ấy.”

Lục Nghiễn Lễ cười nhạt: “Giải sầu cũng cần gọi người mẫu nam ra à?”

Hạ Mạt đổ vấy cho Diệp Dao Dao: “Mấy người mẫu nam đó do bạn tôi gọi ra thôi, tôi đi với cô ấy mà, cô ấy đã gọi, tôi cũng không tiện làm cô ấy cụt hứng.”

Lục Nghiễn Lễ cười lạnh: “Không chỉ không làm cụt hứng mà tôi thấy em còn rất hứng thú nữa, cơ bụng của người mẫu nam có gợi cảm không?”

Hạ Mạt hít sâu một hơi, cô quan sát sắc mặt của Lục Nghiễn Lễ, cẩn thận lấy lòng anh: “Không gợi cảm bằng của anh.”

Huyết thái dương của Lục Nghiễn Lễ co giật, sắc mặt càng trầm hơn: “Em so sánh tôi với người đàn ông khác.”

Nịnh nọt lại thành hồngбет, Hạ Mạt sám hối sâu sắc: “Tổng giám đốc Lục, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ đến những chỗ như thế nữa. Chỗ đó ồn ào chết đi được, tiếng nhạc khiến tai tôi sắp điếc đến nơi rồi.”

Lục Nghiễn Lễ lấy khăn tay, nắm lấy bàn tay Hạ Mạt từng chạm vào mấy người mẫu nam, lau từng ngón tay một.

Khăn ướt đã dùng bị chất thành đống, bàn tay trắng nõn của Hạ Mạt bị lau hết lần này đến lần khác, cô cảm giác da mình sắp tróc rồi. Cô lén lút ngước lên nhìn Lục Nghiễn Lễ, thấy anh rũ mắt nhìn chăm chăm vào tay cô, bờ môi mỏng khẽ mím chặt.

Tim Hạ Mạt đập loạn xạ, cô muốn đổi chủ đề khác: “Tổng giám đốc Lục, có phải hôm nay anh uống rượu không?”

Cô ngửi được mùi rượu trên người anh.

Lục Nghiễn Lễ không đáp.

Sau mười phút, tất cả khăn giấy ướt trên xe đều đã bị sử dụng xong.

Sắc mặt Lục Nghiễn Lễ mới dịu đi một chút: “Thư ký Hạ.”

Hạ Mạt lập tức ngồi thẳng lưng: “Anh nói đi tổng giám đốc Lục.”

Cơ thể Lục Nghiễn Lễ dựa vào ghế, lạnh nhạt hỏi: “Giá gọi người mẫu nam đắt không?”

Hạ Mạt thấp thỏm: “Không đắt đâu tổng giám đốc Lục.”

Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ cứ đều đều không cảm xúc: “Thư ký Hạ hào phóng ghê, gọi người mẫu nam, lại còn kêu thêm rượu cho họ, một buổi tối tiêu đến sáu con số mà vẫn thấy không đắt, coi bộ lương cao quá rồi nhỉ.”

Hạ Mạt cảnh giác: “Hai người sau cùng là do cô Diệp gọi, cô ấy trả tiền, người tôi gọi ra đâu có đắt.”

Lục Nghiễn Lễ không nghe lời bào chữa của cô, bình tĩnh nói: “Tất cả tiền thưởng năm nay của em sẽ bị hủy bỏ.”

Sấm sét giữa trời quang.

Anh mắng cô thế nào cũng được nhưng không được đùa với tiền thưởng.

“Tổng giám đốc Lục.” Hạ Mạt nhìn anh với vẻ tội nghiệp.

Lục Nghiễn Lễ nhắm mắt ra hiệu cho cô đừng làm ồn.

Hạ Mạt mím môi, nhìn chăm chú vào anh, vô cùng tủi thân, cô muốn chờ anh mở mắt ra là sẽ thấy được vẻ đáng thương của cô.

Chẳng biết đã qua bao lâu, nhịp thở của Lục Nghiễn Lễ dần đều đều như thể đã ngủ.

Hạ Mạt nhìn ra cửa sổ, sắp đến căn hộ cô thuê rồi, cô lo lắng gọi nhỏ: “Tổng giám đốc Lục.”

Trần Thành ngồi ở ghế trước, nhắc nhở cô: “Chắc tổng giám đốc Lục đã ngủ rồi, hôm qua anh ấy đã tới Đông Thành thị sát, đi về trong ngày, vừa rời cao tốc đã đến công ty, tối nay còn có tiệc xã giao rồi mới đi từ bữa tiệc đến quán bar tìm cô.”

Trần Thành kể khổ thay cho Lục Nghiễn Lễ, muốn thúc đẩy mối quan hệ giữa Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ.

Sau khi nghe anh ta nói, Hạ Mạt lại cẩn thận gọi Lục Nghiễn Lễ thêm một tiếng: “Tổng giám đốc Lục.”

Vẫn không ai đáp lại.

Hạ Mạt giơ tay huơ huơ trước mắt Lục Nghiễn Lễ, sau khi chắc chắn là Lục Nghiễn Lễ đã ngủ, lòng cô chưa nguôi được, tức

giận lắm lắm: “Tại sao anh lại trừ tiền lương của tôi chứ, bạn thôi thất tình, tôi đi quán bar giải sầu với cô ấy thì có vấn đề gì? Cô ấy thất tình, gọi người mẫu nam ra mua vui chút thì đã sao? Vốn là tôi và người mẫu nam chỉ nói chuyện bình thường, không hề đụng chạm gì cả, chẳng phải do nợ đào hoa của anh gây ra sao? Cô Diệp nhắm vào tôi, một thư ký nhỏ bé như tôi thì làm gì được đây? Để cô ta không trêu tôi nữa, tôi chỉ đành làm trái lương tâm, sờ hai cái lên người mẫu nam thôi. Anh tức giận thì cũng đành thôi, anh lau tay tôi đến mức sắp tróc da cũng được, nhưng tại sao anh lại cắt thưởng của tôi chứ? Anh nói đi, mau nói xem, tại sao lại cắt tiền thưởng của tôi? Nói trắng ra, dù tôi thật sự sờ người mẫu nam thì sao chứ, đây là chuyện riêng của tôi, không phải chuyện công việc. Anh là sếp tôi, sao lại cắt tiền thưởng vì chuyện riêng của tôi chứ?”

Nhắc đến tiền thưởng là Hạ Mạt lại càng bất mãn, cũng nói to hơn.

Trần Thành toát mồ hôi lạnh, nhắc nhở cô: “Thư ký Hạ, cô nói nhỏ chút, cẩn thận đừng đánh thức tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt hạ giọng: “Đánh thức thì đánh thức chứ, ngày nào tôi cũng làm việc vất vả vì điều gì nào? Chẳng phải vì chút tiền lương này sao? Anh ấy cắt hết thưởng của tôi rồi, tôi còn sợ

đánh thức anh ấy chắc? Tôi đây muốn đánh thức anh ấy đấy, muốn hỏi xem hà có gì lại cắt thưởng của tôi.”

Lục Nghiễn Lễ chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt sâu thẳm đối diện với ánh mắt phần nộ của Hạ Mạt.

“Em hỏi chuyện gì?” Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ đầy hồ hững.

Ánh mắt Hạ Mạt giật thót, cô nhanh chóng nhoẻn miệng, mỉm cười dịu dàng: “Tôi muốn hỏi Lý Tự chăm sóc anh ra sao, tại sao không đỡ rượu trong bữa tiệc giúp anh, để anh uống nhiều rượu như thế.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 49

DTV-EBOOK

Hạ Mạt mỉm cười rạng rỡ, lời nói chân thành, trên mặt đầy vẻ thành khẩn không hề tỏ ra chút bất mãn nào, trông vừa ngọt ngào vừa ngoan ngoãn.

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ thoáng qua một nét cười khó nhận ra, anh cố nén ý cười trong cổ họng, giọng điệu thản nhiên: "Muốn nói gì thì cứ nói, tôi nghe đây."

Hạ Mạt không bỏ lỡ ý cười thoáng qua trong mắt anh, lúc anh cười, gương mặt lạnh lùng toát ra vài phần rạng rỡ của một chàng trai trẻ.

"Tổng giám đốc Lục, anh cười lên trông đẹp hơn nhiều." Phát hiện sự thay đổi nhỏ ấy, Hạ Mạt không ngần ngại nịnh nọt.

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, nhẹ nhàng hỏi: "Có đẹp hơn người mẫu nam ở quán bar không?"

Hạ Mạt rút kinh nghiệm từ bài học vừa rồi, không dám so sánh anh với nam người mẫu: "Tôi không biết nữa, lúc đó tôi chỉ lo an ủi bạn mình nên không nhìn kỹ mấy nam người mẫu đó trông ra sao."

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ hơi cong lên.

Hạ Mạt lập tức giơ điện thoại lên, mở camera hướng về phía anh.

"Tổng giám đốc, anh cứ cười như vậy là đẹp nhất, tôi nhất định phải chụp lại để từ từ ngắm."

Lục Nghiễn Lễ phá đám: "Đừng mang về in ảnh làm bìa phi tiêu đấy."

"Sao có thể chứ?" Hạ Mạt kinh ngạc: "Sếp Lục, anh đang nghi ngờ sự ngưỡng mộ của tôi dành cho anh đấy sao? Gương mặt anh tuần phong độ thế này làm sao tôi nỡ dùng phi tiêu đâm thành nhím được."

Giọng Lục Nghiễn Lễ vẫn điềm đạm: "Khả năng nói mồm miệng của em lại tiến bộ rồi."

"Đâu phải nói mồm miệng." Hạ Mạt kêu oan cho mình: "Tôi nói toàn lời từ tận đáy lòng, lời thật lòng đổi lấy sự thật tâm mà."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Cô Summer muốn thật lòng đổi thật lòng, vậy em định dùng những lời khen từ đáy lòng ấy để đổi lấy gì từ tôi đây?"

Hạ Mạt cười càng rạng rỡ, ánh mắt sáng long lanh: "Sếp Lục, một người rộng lượng bao dung như anh, chắc chắn không giống kiểu ông chủ keo kiệt chua ngoa, trừ tiền thưởng của nhân viên đâu nhỉ? Anh nói thế chắc là đùa thôi phải không?"

Lục Nghiễn Lễ khẽ "ừ" một tiếng.

Hạ Mạt đang định nói thêm lời hay ý đẹp thì chợt nhận ra Lục Nghiễn Lễ đã "ừ" rồi.

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm: "Tôi biết mà, chắc chắn sếp Lục sẽ không thực sự trừ tiền thưởng của tôi, anh chính trực như vậy, được làm việc bên cạnh anh đúng là phúc ba đời."

Lục Nghiễn Lễ phá đám: "Lần trước em nói làm việc bên cạnh tôi là phúc tám đời mà."

Hạ Mạt nhanh nhẹn đáp lại: "Dù sao cũng là phúc đức tu từ kiếp trước, đều là phúc khí cả."

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười: "Thôi được rồi, tôi đùa em thôi. Công việc của em không có sai sót, tôi không có quyền trừ tiền thưởng của em. Còn chuyện em gọi người mẫu nam khiến tôi tức giận, đó là vấn đề tình cảm, tôi sẽ không lẫn lộn giữa công việc và tình cảm."

Hạ Mạt mím môi, nói: "Nhưng tôi bị dọa thật đấy. Sau này anh đừng lấy chuyện tiền thưởng ra đùa nữa, sẽ khiến tôi cảm thấy lo lắng khi ở cạnh anh. Lúc nào tôi cũng phải cẩn thận xem mình nói gì có chọc giận anh không, tôi sẽ không thể thoải mái mà vui vẻ nói chuyện với anh được."

"Xin lỗi." Lục Nghiễn Lễ nói lời xin lỗi: "Là tôi đã mất bình tĩnh."

"Nếu chỉ là vì tình cảm mà mất bình tĩnh, nói ra những lời dọa tôi như vậy thì anh không cần xin lỗi đâu."

Hạ Mạt nghiêng đầu, cười một cách đầy cảm thông: "Dù sao thì trong tình cảm, ai mà chẳng có lúc mất kiểm soát, ghen tuông, nói vài lời quá khích. Điều này cũng bình thường thôi, tôi có thể hiểu. Nhưng trong tình cảm, nếu mất lý trí rồi buông lời làm tổn thương đối phương, thì cũng dễ khiến tình cảm bị sút mẻ."

Hạ Mạt nghiêng người tới gần Lục Nghiễn Lễ, ánh mắt thẳng thắn nhìn vào mắt anh: "Sếp Lục, để tôi lên nói với anh vài lời thật lòng nữa nhé."

"Hôm qua trên núi, tôi có một thoáng xúc động muốn ở bên anh. Cả ngày hôm nay, thỉnh thoảng tôi đều suy nghĩ về chuyện này. Có lẽ hôm nay nếu anh tùy tiện hỏi tôi một câu, tôi sẽ đồng ý ngay. Nhưng khi anh nói sẽ trừ tiền thưởng, tôi lập tức cảm thấy lạnh lòng, giờ hoàn toàn không còn ý nghĩ đó nữa."

Lục Nghiễn Lễ nhìn ánh mắt láu lỉnh của cô, giọng nói mang ý cười: "Đây không phải lời thật lòng, mà là lời khiến người ta đau lòng."

Hạ Mạt chớp chớp mắt, dùng chính lời anh từng nói để đáp lại: "Anh phải thông cảm cho tôi, tôi nhát gan, sợ nhất là đắc tội với ông chủ rồi bị trừ lương. Ban ngày đi làm đã đủ căng thẳng rồi, tan làm lại phải đối mặt với bạn trai mình, còn phải lo nói sai câu nào đó bị công tư lẫn lộn mà trừ lương. Cuộc sống như vậy thật không thể chịu nổi."

Lục Nghiễn Lễ hứa: "Sẽ không có lần sau nữa."

"Nhưng tôi đã bị dọa rồi." Hạ Mạt đưa hai tay ôm lấy ngực, trên mặt tỏ vẻ sợ hãi: "Tôi nhát gan, sợ là bị dọa đến mức ba ngày tới cũng không dám gặp anh đâu."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Đây là một bài học rất lớn, tôi sẽ rút kinh nghiệm."

Trong lúc nói chuyện, xe đã đến trước cửa căn hộ của Hạ Mạt.

Hạ Mạt xách túi xuống xe, quay đầu mỉm cười với Lục Nghiễn Lễ: "Tạm biệt, tổng giám đốc Lục, ngày mai không gặp nhé."

Lục Nghiễn Lễ nhìn theo bóng lưng cô biến mất trong thang máy, nghĩ đến dáng vẻ lạnh lợi, miệng lưỡi sắc bén của cô lúc này mà không nhịn được bật cười.

Trần Thành liếc qua gương chiếu hậu, thấy khóe miệng tổng giám đốc Lục cong lên, ngạc nhiên trước diễn biến tình thế tối nay.

Thư ký Hạ gọi người mẫu nam ở quán bar, chẳng phải tổng giám đốc Lục đến để hỏi tội sao? Sao cuối cùng lại bị thư ký Hạ phản đòn, còn vui vẻ nhận ba ngày suy ngẫm thế này?

Khi Hạ Mạt đẩy cửa bước vào nhà, Diệp Dao Dao đang nằm trên giường, tay cầm điện thoại chửi mắng Đồng Chiêu ở đầu dây bên kia.

Khi này, lúc Lục Nghiễn Lễ đưa Hạ Mạt lên xe, anh đã sắp xếp người đưa Diệp Dao Dao về trước.

Diệp Dao Dao về nhà trước Hạ Mạt.

"Khách hàng nào bàn chuyện làm ăn mà lại chui vào lòng anh vậy hả, Đồng Chiêu, anh định lừa ai vậy? Cô gái đó nhìn qua còn như sinh viên đại học, sao anh không nói luôn là em gái anh đi."

"Anh đúng là một cục phân thối, tôi đúng là mù mắt mới yêu anh. Đã bị tôi nhìn thấy tận mắt rồi mà anh còn dám cãi."

"Anh còn dám mở miệng đòi tôi trả tiền ăn sao? Máy lần đi ăn ở nhà hàng đắt tiền đều là tôi trả, tôi không đòi anh trả lại đã là rộng lượng lắm rồi, mà anh còn dám nhắc chuyện tiền bạc?"

"Anh có bệnh thì đi khám thần kinh đi, đừng có giở trò với tôi nữa. Trong khoảng thời gian chúng ta bên nhau, tôi đã chi nhiều hơn anh. Số tiền đó coi như tôi rút cho chó, không đòi nữa. Chúng ta coi như hai bên không nợ gì nhau, sau này đừng gặp lại giùm."

Diệp Dao Dao cúp máy, tức đến nghiêng rằng: "Tớ chưa từng thấy người đàn ông nào vô liêm sỉ như thế này. Anh ta còn dám đòi tớ trả tiền ăn mỗi lần đi hẹn hò, thậm chí cả tiền xăng xe khi anh ta lái đến gặp tớ."

Hạ Mạt cạ lời: "Sao lại có người đàn ông quá đáng như vậy? Không phải cậu đã trả phần lớn tiền ăn mỗi lần đi ăn với anh ta sao?"

Diệp Dao Dao day trán đang đau nhức: "Anh ta nói rằng mỗi lần đi ăn hẹn hò, đều là do tớ muốn ăn, nhà hàng cũng là tớ chọn, không phải anh ta muốn ăn. Anh ta chỉ đi ăn cùng tớ thôi, nên tiền ăn phải do tớ trả."

Đã thấy nhiều người vô lý, nhưng chưa thấy ai vô lý đến mức này.

Diệp Dao Dao không thốt nên lời, ngửa mặt hỏi trời: "Tôi đã tạo nghiệp gì mà yêu phải một kẻ 'cực phẩm' thế này."

Hạ Mạt rót một cốc nước ấm đưa cho cô ấy: "Cậu chặn anh ta đi, đừng bận tâm tới nữa."

Diệp Dao Dao "ừm" một tiếng, nâng cốc uống liền một hơi gần hết rồi đặt cốc lên tủ đầu giường, ngón tay lướt trên màn hình điện thoại, chặn tất cả các liên lạc của Đồng Chiêu.

Như nhớ ra điều gì đó, Diệp Dao Dao ngẩng đầu hỏi Hạ Mạt: "Sếp của cậu không mắng cậu chứ? Tớ thấy lúc kéo cậu ra khỏi quán bar, mặt anh ấy đen sì, trông đáng sợ lắm."

"Không mắng."

Diệp Dao Dao nằm xuống gối, nhắm mắt lẩm bẩm: "Thế thì tốt rồi. Lúc đó trông anh ấy như vậy, tớ còn sợ anh ấy ra tay với cậu."

Nói xong câu này, Diệp Dao Dao không còn động tĩnh gì nữa, say khướt rồi ngủ thiếp mất.

Hạ Mạt lấy bộ đồ ngủ từ tủ quần áo rồi vào phòng tắm rửa.

Tắm xong đi ra, Hạ Mạt thấy trên WeChat có mấy cuộc gọi thoại từ Diệp Uyển.

WeChat là Diệp Uyển chủ động kết bạn với cô ở quán bar hôm nay, Hạ Mạt cầm điện thoại, do dự không biết có nên gọi lại không.

Đang phân vân, đầu dây bên kia lại gọi tới.

Hạ Mạt nghe máy: "Cô Diệp."

Diệp Uyển cười nói: "Không phải đã nói chúng ta là bạn bè rồi sao, sao cô lại gọi tôi là cô?"

Hạ Mạt đổi cách xưng hô: "Uyển Uyển, có chuyện gì không?"

Diệp Uyển nói với giọng đầy ẩn ý: "Tôi gọi cô nhiều lần như vậy mà giờ cô mới nghe, có phải là đang bận chuyện gì với Lục Nghiễn Lễ không?"

Bận chuyện?

Là ý mà cô đang nghĩ sao?

Hạ Mạt im lặng vài giây.

"Tôi và tổng giám đốc Lục không ở cùng nhau, tôi đang ở nhà mình, vừa rồi tôi đang tắm rửa."

"Không ở cùng nhau à." Giọng điệu Diệp Uyển đầy tiếc nuối: "Tôi còn tưởng rằng tôi đã làm phiền lúc cô và Lục Nghiễn Lễ đang ôm nhau lăn trên giường rồi chứ."

Cô chủ họ Diệp này nói chuyện thẳng thắn thật.

Nghe có vẻ như cô ta rất muốn làm phiền Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ khi họ đang lăn trên giường, thậm chí còn đoán rằng họ đang làm gì đó và cố tình chọn đúng lúc này để gọi điện thoại.

Hạ Mạt đoán được đại khái cái tính hống hách của cô tiểu thư này, không cam lòng việc Lục Nghiễn Lễ không thích mình, nên cố ý gây khó chịu cho anh.

Hạ Mạt nói: "Sếp Lục đưa tôi đến dưới tòa chung cư rồi đi luôn."

Diệp Uyển tặc lưỡi một cái: "Thế này không hợp lý chút nào. Anh ấy đã tận mắt thấy cô chơi đùa vui vẻ với người mẫu nam, tức đến mức đó, chẳng lẽ không ghen đến phát điên, đưa cô về trói lên giường làm này làm kia, khiến cô ba ngày không xuống giường được sao? Thế mà chỉ đưa cô về nhà, chẳng có chuyện gì xảy ra. Liệu có phải là Lục Nghiễn Lễ không được không đấy?"

Nghe Diệp Uyển nghi ngờ khả năng nam tính của Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt sợ không giải thích thì sẽ bị Diệp Uyển coi như ngầm thừa nhận, cô vội vàng đính chính: "Anh ấy rất bình thường."

Tin đồn về việc tổng giám đốc Lục không được tuyệt đối không thể truyền ra từ miệng cô ta.

Diệp Uyển vẫn nghi ngờ: "Sao cô biết anh ấy bình thường, không phải hai người chẳng có chuyện gì xảy ra sao?"

Diệp Uyển như hiểu ra điều gì: "Thảo nào tôi xinh đẹp thế này mà anh ấy cũng không thích, tôi còn tưởng mắt anh ấy có vấn đề, hóa ra là chỗ đó không ổn. Chẳng trách nhiều năm như vậy mà không yêu ai."

Hạ Mạt không chịu nổi việc cô ta bịa đặt về Lục Nghiễn Lễ, nếu lời này mà truyền ra ngoài, không thể tưởng tượng được Lục Nghiễn Lễ sẽ mất mặt thế nào trong giới.

Cô hít sâu một hơi: "Chỉ là hôm nay không có chuyện gì xảy ra thôi."

Diệp Uyển nắm lấy trọng điểm: "Vậy là trước đây hai người đã từng có quan hệ với nhau rồi đúng không? Sao cô cứ nói với tôi

là cô và Lục Nghiễn Lễ chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới?"

Diệp Uyển nói: "Chẳng lẽ là Lục Nghiễn Lễ không được nên cố tình kéo người thư ký là cô để che mắt thiên hạ?"

Hạ Mạt nghe ra đây là phép khích tướng của Diệp Uyển, nhưng giờ cô không thể quan tâm nhiều như vậy, thể diện của Lục Nghiễn Lễ mới là quan trọng nhất.

"Tôi còn mong anh ấy không được ấy chứ." Hạ Mạt trông như đang phàn nàn, nhưng thật ra là khen ngợi: "Mỗi lần anh ấy đều dai dẳng không dứt, không biết lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy, lại còn biết bao chiêu trò, tôi thật sự không chịu nổi."

Diệp Uyển: "Sao anh ấy lại không biết thương hoa tiếc ngọc thế này, lần sau gặp anh ấy, tôi sẽ nói giúp cô vài câu."

Hạ Mạt giật giật khóe mắt: "Không cần đâu, tôi cũng khá hưởng thụ mà."

Tai Hạ Mạt đỏ ửng, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Cô không hiểu mình đang nói những lời linh tinh gì nữa, đúng là điên rồi.

Hạ Mạt xoa xoa thái dương, ngồi xuống ghế sofa.

"Uyển Uyển, hôm nay tôi uống hơi nhiều, bây giờ hơi chóng mặt, cô còn chuyện gì không?"

Diệp Uyển: "Tôi muốn rủ cô ngày mai đi uống trà chiều."

Hạ Mạt khéo léo từ chối: "Ngày mai tôi phải giúp bạn tôi dọn nhà, không có thời gian."

Diệp Uyển: "Dọn nhà đâu mất nhiều thời gian, tôi sẽ giúp các cô gọi dịch vụ chuyển nhà và dọn dẹp chuyên nghiệp, rất nhanh là xong rồi."

Hạ Mạt: "Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng bạn tôi không có nhiều đồ, không cần dịch vụ chuyển nhà, chúng tôi tự chuyển là được."

"Mạt Mạt, có phải cô không thích làm bạn với tôi không?"
Diệp Uyển nói: "Cô yên tâm, cô đi uống trà chiều với tôi, tôi sẽ không làm gì cô đâu. Tôi thật sự muốn làm bạn với cô, bởi vì chỉ có cô mới cho tôi thấy được cảnh Lục Nghiễn Lễ bị lép vế thôi."

Nghĩ đến hôm nay Lục Nghiễn Lễ vội vã đến quán bar với gương mặt u ám, Diệp Uyển cười khẩy: "Tôi thật sự không ưa nổi cái kiểu cao cao tại thượng, coi trời bằng vung của anh ấy. Mạt Mạt, chẳng lẽ cô không muốn thử xem mình quan trọng thế nào trong lòng anh ấy sao? Ngày mai cô đi uống trà chiều với tôi, tôi sẽ giả vờ làm khó cô, để xem anh ấy biết chuyện có bỏ dở công việc chạy đến tìm cô không."

Khi Diệp Uyển nói muốn hẹn Hạ Mạt uống trà chiều, Hạ Mạt đã đoán ra ý đồ của cô ta.

Hạ Mạt dịu giọng nói: "Cô Diệp, không cần thử nữa đâu, chẳng phải hôm nay tổng giám đốc Lục đã từ bữa tiệc chạy vội đến quán bar rồi sao? Tôi xuất thân bình thường, không thể so với

xuất thân cao quý của cô, ở bên tổng giám đốc Lục vốn cũng không thể mang lại trợ lực gì cho anh ấy. Nếu còn để anh ấy xoay quanh tôi, bắt anh ấy phải chọn giữa tôi và công việc để chứng minh tôi quan trọng thế nào, thì thật quá làm màu rồi."

Diệp Uyển nghe ra ý mỉa mai: "Cô đang nói tôi làm màu sao?"

"Sao lại thế được?" Hạ Mạt mỉm cười nói: "Cô có xuất thân ưu việt, ai lấy được cô đều sẽ được hưởng lợi từ gia thế hiển hách của cô. Đã nhận được lợi ích từ cô, bất kể cô có yêu cầu gì với bạn đời của mình cũng không phải là quá đáng. Nhưng nếu tôi làm những điều tương tự thì đó là làm màu, còn cô làm là hợp tình hợp lý."

Diệp Uyển hừ lạnh: "Cô bớt tìm cớ đi, cô nghĩ tôi không nghe ra sao, rõ ràng là cô đang nói bóng gió tôi."

Hạ Mạt vẫn mỉm cười: "Cô Diệp, cô nghĩ nhiều rồi, tôi nào dám nói bóng gió cô."

Diệp Uyển: "Chiều mai tôi chờ cô ở Trà Cư Tự Minh, cô nhất định phải đến."

Hạ Mạt dịu dàng nói: "Cô Diệp, ngày mai tôi thật sự không rảnh."

Diệp Uyển nổi giận: "Tôi đã mời mà cô dám không đến sao!"

Hạ Mạt: "Không phải cô nói, tổng giám đốc Diệp đã nói với ông cụ Diệp rằng tôi là người trong lòng tổng giám đốc Lục sao?"

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 50

DTV-EBOOK

Diệp Tuần đã nói với ông cụ, chắc hẳn ông ấy đã cảnh cáo Diệp Uyển không được gây rắc rối cho cô. Nếu không, với tính cách của cô chủ nhà họ Diệp, làm sao có thể vòng vo như vậy mà không trực tiếp ra lệnh cho cô đi uống trà chiều cùng mình.

Diệp Uyển như đâm vào bông, đụng phải cái gai mềm, tức giận nói: "Tôi còn tưởng cô là thỏ trắng nhỏ, không ngờ lại là một con nhím. Nói năng sắc bén như vậy, không hổ danh là thư ký của Lục Nghiễn Lễ mà."

Hạ Mạt mỉm cười: "Cô Diệp quá khen rồi."

Diệp Uyển ghen lời: "Ai khen cô chứ, tôi đang mắng cô đấy, cô và Lục Nghiễn Lễ đều là cá mè một lứa."

Hạ Mạt: "Được sánh vai với tổng giám đốc Lục là vinh hạnh của tôi."

Diệp Uyển hết cách, đổi giọng năn nỉ: "Không phải chúng ta là bạn bè sao? Cô giúp tôi xả giận thì có làm sao? Đàn ông chẳng ai ra gì cả, còn phụ nữ trọng sắc khinh bạn thì không có kết cục tốt đẹp đâu."

Hạ Mạt buồn cười: "Cô Diệp, tổng giám đốc Lục là cấp trên của tôi, nếu tôi cùng cô bày trò trêu anh ấy, kết cục của tôi sẽ còn thảm hơn."

Diệp Uyển: "Cô sợ anh ấy làm gì? Làm bạn với tôi, có thể diện của tôi đây, anh ấy không dám làm gì cô đâu."

Hạ Mạt suy nghĩ một chút, rồi bịa đại một câu: "Sẽ không xuống giường nổi đâu, cô Diệp."

Diệp Uyển: "..."

Hôm sau, Hạ Mạt giúp Diệp Dao Dao dọn nhà.

Ban đầu, Hạ Mạt lo lắng Diệp Dao Dao vừa thất tình, lúc này dọn ra ngoài ở một mình tâm trạng sẽ rất tệ, nên muốn cô ấy ở

lại thêm một thời gian nữa, chờ vượt qua nỗi buồn thất tình rồi hãy dọn đi.

Nhưng sáng hôm sau, Diệp Dao Dao tỉnh rượu thì như không có chuyện gì, tâm trạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thất tình.

Đồng Chiêu quá tệ, tệ đến mức Diệp Dao Dao không hề lưu luyến chút nào về mối tình này.

Ăn tối xong với Diệp Dao Dao, Hạ Mạt bắt taxi về nhà một mình.

Mở cửa bước vào nhà, nhìn căn phòng thiếu đi đồ đạc của Diệp Dao Dao, căn hộ một phòng khách một phòng ngủ bỗng trở nên trống trải.

Không có việc gì làm, Hạ Mạt lấy từ tủ sách ra một cuốn từ điển thành ngữ, ngồi trước bàn cắm cúi chép lại những thành ngữ khen ngợi người khác.

Đêm đã khuya, bầu trời tối đen như được phủ một lớp màn, Hạ Mạt đang lật giở từng trang của cuốn từ điển thành ngữ thì ngoài cửa bất ngờ vang lên tiếng đập cửa nặng nề.

Tim Hạ Mạt khẽ thót lại, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Cô rón rén bước đến bên cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo.

Người đàn ông ngoài cửa vừa khéo cũng đang nhìn vào mắt mèo, Hạ Mạt ghé sát lại thì chạm ngay phải một ánh mắt lạnh lẽo.

"A..."

Hạ Mạt bất ngờ, hét lên rồi lùi mấy bước, loạng choạng vịn vào bàn ăn, bước vào bếp lấy một con dao, lông gáy dựng đứng, khi ý thức trở lại, cô vội quay người đến bàn lấy điện thoại.

Đang định gọi cảnh sát thì ngoài cửa vang lên một giọng nói u ám: "Diệp Dao Dao, mở cửa, đừng tưởng xóa hết liên lạc của tôi

là có thể quỵt tiền."

Hạ Mạt thoáng sửng sờ.

Người ngoài kia là Đồng Chiêu?

Bất kể là ai thì Hạ Mạt cũng phải gọi điện cho ban quản lý tòa nhà trước.

Ban quản lý tòa nhà cũng có nhân viên trực đêm, nhưng gọi hai lần liền mà không ai nghe máy.

Hạ Mạt định gọi điện báo cảnh sát, nhưng người bên ngoài dường như đoán được ý định của cô, lập tức nhắc nhở: "Cô đừng báo cảnh sát, 5 phút nữa tôi đi, cảnh sát có đến cũng không bắt được tôi đâu. Tôi đến tìm bạn gái tôi đòi tiền, chuyện này cảnh sát cũng không can thiệp được."

Hạ Mạt nín thở, cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi, lại lần nữa đi đến trước cửa nhìn qua lỗ mắt mèo.

Lần này Đồng Chiêu không nhìn vào mắt mèo nữa, cô mới xác nhận người ngoài cửa chính là anh ta.

Hạ Mạt trốn vào phòng ngủ, đóng cửa lại, gọi 110 báo cảnh sát.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Hạ Mạt trình bày tình hình qua điện thoại.

Cảnh sát trấn an Hạ Mạt đừng hoảng sợ, họ sẽ đến ngay.

Cúp máy, Hạ Mạt cầm con dao đi đến bên cửa, nói với Đồng Chiêu bên ngoài: "Dao Dao không ở đây, anh đi đi."

Đồng Chiêu không tin: "Cô ta luôn ở đây, đừng có lừa tôi, bảo cô ta ra đây nói chuyện với tôi."

Hạ Mạt: "Diệp Dao Dao thật sự không ở đây nữa, cô ấy đã dọn đến chỗ ở mới rồi."

Hạ Mạt đã hỏi Diệp Dao Dao, Đồng Chiêu không biết địa chỉ căn hộ mới của cô ấy.

Đồng Chiêu: "Được, vậy cô cho tôi địa chỉ của cô ta, tôi sẽ đi tìm."

Hạ Mạt: "Tôi không biết."

Đồng Chiêu cười khẩy: "Cô thân với cô ta như vậy mà lại không biết cô ta sống ở đâu?"

Hạ Mạt bật ghi âm, định dò hỏi anh ta.

"Anh muốn biết cô ấy ở đâu làm gì?"

Đồng Chiêu không mắc bẫy: "Tất nhiên là để chuyển đến sống cùng cô ấy rồi, bây giờ con gái ở một mình không an toàn, tôi là bạn trai cô ấy, đương nhiên phải qua bảo vệ cô ấy. Nghe Dao Dao

nói cô vẫn chưa có bạn trai, lần trước tôi còn nói với cô ấy muốn giới thiệu bạn trai cho cô nữa."

Hạ Mạt nghe ra ý đe dọa, bình tĩnh nói: "Không cần đâu, tôi có bạn trai rồi."

Đồng Chiêu cười mỉa mai: "Cô lừa ai chứ, Dao Dao nói cô chưa có bạn trai mà."

Đồng Chiêu tiếp tục đe dọa: "Khu căn hộ này cũng đẹp đấy, tôi định thuê một căn ở đây. Sau này mỗi tối ăn xong sẽ đi dạo dưới lầu, biết đâu lại tình cờ gặp được cô nhỉ."

Đây rõ ràng là lời cảnh báo rằng anh ta sẽ "rình" cô dưới lầu mỗi ngày.

Ước chừng cảnh sát sắp tới, Đồng Chiêu cười nói: "Nếu Dao Dao không ở đây, vậy thì tôi đi trước."

Khi cảnh sát đến, kiểm tra camera giám sát thì thấy Đồng Chiêu đã lái xe rời khỏi chung cư.

Trước đây, anh ta thường đến chung cư để đón Diệp Dao Dao, biển số xe của anh ta được đăng ký dưới số phòng của Hạ Mạt. Anh ta chỉ ở lại vài phút rồi rời đi, bản ghi âm cũng chỉ có thể chứng minh rằng anh ta lên đây tìm bạn gái chứ không làm gì cụ thể.

Sau khi cảnh sát rời đi, Hạ Mạt ngồi một mình trong phòng, cả người cảm thấy lạnh toát.

Cô vào phòng tắm để tắm, tiếng nước chảy vang lên làm cô bất an, lo sợ rằng Đồng Chiêu đột ngột phá cửa xông vào, tiếng nước sẽ khiến cô không nghe thấy được.

Chưa kịp tắm xong, Hạ Mạt vội mặc lại quần áo, ôm lấy con dao bếp cùng chặn ngồi trên giường.

Chuyện này cô chưa nói cho Diệp Dao Dao, sợ rằng nửa đêm Dao Dao đến đây sẽ tình cờ gặp Đồng Chiêu dưới lầu.

Lưng cô đầm mồ hôi, Hạ Mạt nhắm mắt lại nhưng trong đầu chỉ hiện lên ánh mắt âm u của Đồng Chiêu, khiến cả người cô căng cứng, không tài nào ngủ được.

Tiếng bước chân thỉnh thoảng vọng xuống từ tầng trên, mỗi lần như vậy, Hạ Mạt lại hoảng sợ, siết chặt con dao trong tay.

Tinh thần gần như sụp đổ, cô mở WeChat trên điện thoại, vào khung chat với Lục Nghiễn Lễ, do dự không biết có nên nhắn tin cho anh hay không.

Ngón tay gõ đi gõ lại trong khung nhập liệu rồi xóa, không biết nên nói thế nào.

Đột nhiên, dòng chữ "Đang nhập..." xuất hiện ở đầu khung chat.

Tổng giám đốc Lục: [Chưa ngủ à?]

Có lẽ anh tình cờ vào khung chat và đúng lúc thấy trạng thái đang nhập tin nhắn của cô.

Hạ Mạt không còn do dự nữa.

[Tổng giám đốc Lục, bạn trai cũ của bạn tôi vừa đến tìm cô ấy, tôi hơi sợ.]

Tổng giám đốc Lục: [Em đừng sợ, tôi qua ngay đây.]

Lục Nghiễn Lễ đến rất nhanh, chỉ vài phút là tới nơi.

Hạ Mạt nghe thấy tiếng chuông cửa, nhấn tin cho anh trên điện thoại.

Hạ Mạt: [Sếp Lục, là anh à?]

Lục Nghiễn Lễ: [Ừ, là tôi, mở cửa đi.]

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, bước xuống giường, chạy nhanh ra mở cửa cho Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ chưa kịp thay đồ, anh còn mặc nguyên áo choàng tắm, cứ thế chạy tới đây.

Nhìn thấy anh, sống mũi Hạ Mạt cay xè, suýt chút nữa không kìm được mà bật khóc.

Lục Nghiễn Lễ thấy trong mắt cô ánh lên chút nước, anh giơ tay lên, kiềm chế không ôm cô vào lòng, chỉ khẽ vỗ vai cô.

"Đừng sợ, tôi ở đây rồi."

Hạ Mạt ngược mắt nhìn anh: "Ban đầu tôi không định làm phiền anh, tôi..."

"Ừ, tôi biết."

Lục Nghiễn Lễ đưa mắt nhìn quanh một lượt, chỉ có một phòng ngủ, anh hỏi ý cô: "Em muốn tôi ở đây với em hay qua chỗ tôi ở một đêm trước?"

Ở đây chỉ có một phòng ngủ, nếu anh ở lại thì chỉ có thể ngủ chung giường với cô.

Không thể để tổng giám đốc Lục ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách được.

Bản thân cô cũng không dám ngủ ngoài phòng khách.

Cô cũng không dám ở khách sạn một mình.

Hạ Mạt nghĩ một chút rồi nói: "Đến chỗ anh đi."

Lục Nghiễn Lễ gật đầu, nói: "Em đi thay đồ đi."

Lúc này Hạ Mạt mới nhận ra mình đang mặc đồ ngủ: "Được, anh chờ chút."

Cô quay người chạy vào phòng ngủ, đến cửa lại quay lại, vào bếp lấy một chiếc cốc định rót nước cho Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ nhận chiếc cốc từ tay cô, nói: "Không cần rót nước đâu, tôi không uống."

Lục Nghiễn Lễ đặt cốc sang một bên: "Em mau đi thay đồ đi."

Hạ Mạt nhìn về phía ghế sofa, làm một động tác mời: "Sếp Lục, anh ngồi sofa đi."

Cảm nhận được sự bối rối của cô, Lục Nghiễn Lễ thuận theo lời cô, bước đến ngồi xuống sofa ở phòng khách.

Hạ Mạt vẫn rót một cốc nước rồi đặt lên bàn trà trước mặt Lục Nghiễn Lễ.

Khi cánh cửa phòng ngủ khép lại, Lục Nghiễn Lễ đứng dậy khỏi sofa, quan sát căn phòng khách nhỏ bé này.

Trên tủ giày gần cửa có đặt một chú mèo thần tài.

Trên bức tường đối diện cửa ra vào đặt một cây phát tài.

Hai bên cửa ban công mỗi bên đặt một chậu cây phát tài, chậu gốm đen bên trái có dòng chữ "Chiêu tài tiến bảo" viết bằng sơn vàng, chậu bên phải ghi "Tài nguyên hanh thông".

Trên ban công được bố trí bàn học và giá sách.

Giữa giá sách bày một hàng mèo thần tài bằng sứ trắng nhỏ xíu.

Trên bàn học cũng đặt một chậu cây phát tài nhỏ, mặt bàn trải một tấm lót màu hồng, phía trên in hai chữ "Phát tài" to đùng, ở giữa dường như còn có chữ khác.

Lục Nghiễn Lễ cầm cuốn sổ ghi chép đặt trên tấm lót, bìa ngoài in hai chữ "Phát đạt", nhìn rõ dòng chữ ở giữa tấm lót.

Hạ Mạt, sớm muộn gì mày cũng sẽ thành bà chủ giàu có.

Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch môi cười.

Căn phòng này không lớn, nhưng đúng là một nơi vượng tài vượng lộc.

Lục Nghiễn Lễ đặt cuốn sổ ghi chép của cô trở lại tấm lót, chỉnh về như cũ, vừa định quay lại sofa ngồi thì ánh mắt bắt gặp những chữ viết trong sổ.

Nét chữ gọn gàng, mềm mại.

Trang giấy đang mở có tiêu đề phía trên cùng: "Thành ngữ khen đàn ông đẹp trai."

"Ngọc thụ lâm phong, mỹ như quán ngọc, anh tuấn tiêu sái, phong độ phiêu phiêu, mi thanh mục tú (không phù hợp để miêu tả sếp Lục)..."

Cả một trang viết đầy thành ngữ khen ngợi ngoại hình, Lục Nghiễn Lễ lướt mắt qua một lượt, trừ thành ngữ trong ngoặc ghi rõ không hợp để miêu tả anh, còn lại anh đều đã nghe qua.

Ngón tay lật sang trang khác.

"Thành ngữ khen phẩm chất cao quý của đàn ông."

Trang này cũng viết kín.

Trang tiếp theo.

"Thành ngữ khen đàn ông thông minh."

Lại thêm một trang nữa.

"Thành ngữ khen đàn ông hào phóng", trang này còn được đánh dấu đặc biệt.

"Hấp thụ tài khí, hưởng ké tài khí của sếp tôi."

"Tài đến, tài từ túi sếp vào túi tôi."

Thì ra không chỉ căn phòng là nơi vượng tài, mà cô còn tự tạo ra một cuốn "bí kíp phát tài."

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 51

DTV-EBOOK

Hạ Mạt thay quần áo, sắp xếp một số vật dụng cần thiết vào túi xách để đến nhà Lục Nghiễn Lễ.

“Tổng giám đốc Lục, tôi xong rồi.”

Hạ Mạt bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Lục Nghiễn Lễ đang đứng trước bàn làm việc, ngón tay thon dài cầm cuốn sổ của cô. Ánh đèn trên bàn công sáng rực, Lục Nghiễn Lễ hơi cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt mang theo ý cười.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Hạ Mạt đỏ mặt, chạy nhanh đến trước mặt Lục Nghiễn Lễ rồi giật lấy cuốn sổ trên tay anh, cô cúi đầu nhìn trang giấy đang mở ra mà xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“Sao anh lại tự tiện xem đồ của người khác vậy?”

Hạ Mạt lúng túng chất vấn anh.

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười, nói: “Tò mò nên lật xem một chút thôi mà.”

Hạ Mạt nghe anh nói nhẹ nhàng băng quơ khiến cô rơi vào tình thế khó xử, không nhin được oán trách: “Tò mò cũng không thể tự tiện xem đồ của người khác mà chưa có sự đồng ý chứ.”

Cô đóng cuốn sổ lại, đặt lại vào tủ sách.

Lục Nghiễn Lễ nhếch mép, nói: “Xin lỗi, tôi không biết đây là cuốn sổ cầu tài của em, tự tiện mở ra thế này sẽ không phá hỏng vận may của em chứ?”

Hạ Mạt như ngừng thở, cả khuôn mặt đỏ bừng, rất muốn tiếp tục chỉ trích hành vi xem trộm sổ của người khác là rất bất lịch sự, nhưng khi đối diện với nụ cười trêu chọc trên mặt anh thì không kiềm chế được sự xấu hổ, cô cúi đầu, lí nhí nói: “Tôi chỉ viết chơi thôi.”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nụ cười trong mắt càng sâu hơn.

Hạ Mạt lúng túng: “Viết chơi thật mà.”

Sợ anh hiểu lầm, cô còn bổ sung: “Tôi không có ý muốn tiền trong túi anh chảy vào túi tôi đâu.”

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười, nói: “Tôi biết mà.”

Hạ Mạt bị anh cười đến nỗi hơi thở cũng nóng ran, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng lầm bầm: “Biết rồi còn cười.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn đôi má ửng hồng của cô mà không nén được nụ cười trên môi: “Cười em đáng yêu.”

Câu nói này mang theo vài phần cưng chiều.

Hạ Mạt liếc mắt thấy anh đang cúi đầu nhìn mình, nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh thì trong lòng bỗng thấy chút ngọt ngào, giọng điệu cũng mang theo vài phần làm nũng

mà chính cô cũng không nhận ra: “Ai đáng yêu chứ, anh đang cười nhạo tôi đấy.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, lại khẽ cười một tiếng.

Hạ Mạt ngẩng đầu, xấu hổ trừng mắt nhìn anh: “Không được cười nữa!”

Lục Nghiễn Lễ bị cô quát nên hơi sững sờ.

Anh bị mắng rồi.

“Ừm.”

Lục Nghiễn Lễ nhướng mày rồi cũng thôi cười, anh mím môi mỏng, nhìn chăm chăm vào cô.

Căn phòng bỗng chốc im lặng, ngoài cửa sổ trăng sao giao thoa, không khí trong phòng tràn ngập hơi thở mờ ám.

Một lúc sau, Hạ Mạt áp úng lên tiếng: “Anh muốn cười thì cười đi.”

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô mất mặt trước anh.

Lục Nghiễn Lễ không cười nữa, ánh mắt rơi vào chiếc túi xách trên tay cô, hỏi: “Đồ đạc đã sắp xếp xong hết rồi à?”

Hạ Mạt gật đầu: “Xong rồi.”

Lục Nghiễn Lễ dời mắt khỏi người cô rồi nghiêng người bước ra ngoài: “Đi thôi.”

Hạ Mạt xách theo túi quần áo và đồ vệ sinh cá nhân đi bên cạnh Lục Nghiễn Lễ. Khi đến gần cửa, cô bất chợt nhớ lại con mắt của Đồng Chiêu mà cô nhìn thấy qua mắt mèo, một cảm giác lạnh lẽo rùng mình dâng lên sau gáy khiến cô sợ hãi, vô thức đưa tay nắm lấy cổ tay của anh.

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu, cúi xuống nhìn thì thấy khuôn mặt vừa rồi còn ửng hồng của cô lúc này hơi tái nhợt, anh đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Hạ Mạt nhìn thân hình cao lớn của anh, cảm giác an toàn dâng trào, ngón tay nắm chặt cổ tay anh hơn, cơ thể cũng không tự chủ được mà dựa sát vào anh, càng gần anh, cô càng cảm thấy yên tâm.

Cánh tay áp sát vào nhau, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, làm ướt cổ tay anh.

“Vào lòng tôi đây này.” Lục Nghiễn Lễ nhìn cô nói.

Hạ Mạt sợ đến mức không còn tâm trí để nghĩ xem việc này có quá thân mật hay không, nghe anh đề nghị, lập tức buông cổ tay anh ra.

Mất đi sự kìm kẹp từ ngón tay cô, Lục Nghiễn Lễ nâng cánh tay lên, một cánh tay ôm cô vào trong lòng.

Cầm nhận được cơ thể cô căng cứng, ngón tay Lục Nghiễn Lễ đặt trên eo cô nhẹ nhàng vỗ về: “Thả lỏng nào.”

Một tay khác nắm lấy tay nắm cửa chuẩn bị mở cửa, Hạ Mạt nhớ ra điều gì đó, nhắc nhở anh: “Đừng mở cửa vội, anh nhìn qua mắt mèo xem Đồng Chiêu có ở ngoài không.”

Cô sợ Đồng Chiêu quay lại rình mò ở bên ngoài, đầu óc người này không bình thường, trước đây Hạ Mạt từng đọc mấy bài báo là sau khi chia tay, bạn trai thù hận tình cũ nên đã tìm đến bạn thân của bạn gái rồi dùng dao đâm cô ấy.

Cô sợ rằng lúc này Đồng Chiêu đang cầm dao chờ sẵn ở bên ngoài, chỉ cần họ mở cửa, anh ta sẽ bất ngờ lao tới đâm họ.

Hành vi của Đồng Chiêu hôm nay khiến cô hoàn toàn không thể coi anh ta là người bình thường được nữa.

Nghe vậy, Lục Nghiễn Lễ cúi đầu áp sát vào mắt mèo.

Hạ Mạt lại nhắc nhở anh: “Cẩn thận anh ta đang nhìn vào bên trong, có thể sẽ thấy mắt anh ta đấy.”

Bất ngờ nhìn một con mắt quả thực sẽ trở thành bóng ma tâm lý, đến bây giờ Hạ Mạt chỉ cần nghĩ đến con mắt đó thôi cũng không nhìn được mà rùng mình.

Vừa rồi cô cũng không nói chi tiết trên WeChat, Lục Nghiễn Lễ thấy cô nhắc nhở như vậy mới nhận ra những gì cô đã trải qua.

Thảo nào cô lại bị dọa đến mức hồn vía lên mây, vừa đến cửa đã bị kích động.

Sắc mặt Lục Nghiễn Lễ âm trầm, nhìn qua mắt mèo ra ngoài, trong tầm mắt không có ai.

Đẩy cửa ra ngoài, Lục Nghiễn Lễ bấm thang máy.

Hạ Mạt nhìn chăm chăm về phía cầu thang, sợ Đồng Chiêu sẽ vọt ra từ đâu đó bất cứ lúc nào.

Hạ Mạt bị nỗi sợ hãi bao trùm. Trước khi vào thang máy, sau khi ra khỏi thang máy cô đều cảnh giác quan sát xung quanh, mãi đến khi ngồi lên xe, thần kinh căng thẳng mới hơi được thả lỏng.

Trên đường đến nhà Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt gọi điện cho Diệp Dao Dao.

Vừa rồi cô ở nhà một mình, không nói cho Diệp Dao Dao chuyện này là vì sợ cô ấy lo lắng, tối muộn chạy đến sẽ không an toàn.

Bây giờ có Lục Nghiễn Lễ ở bên cạnh, Diệp Dao Dao sẽ không đến, cô phải nhắc nhở cô ấy đề phòng Đồng Chiêu, anh ta biết địa chỉ công ty của Diệp Dao Dao.

Mặc dù những lời Đồng Chiêu nói hôm nay nghe có vẻ không giống như sẽ đến công ty đông người gây rối, nhưng không chắc anh ta sẽ đến dưới lầu công ty của Diệp Dao Dao rình mò, đợi cô ấy tan làm rồi bám theo cô ấy đến nơi ở hiện tại.

Diệp Dao Dao ngủ muộn, lúc gọi điện thoại qua, cô ấy vẫn chưa ngủ.

“Sao thế, tớ mới đi có một ngày, cậu đã nhớ tớ đến mức mất ngủ rồi à, muộn thế này còn gọi điện cho tớ.”

Vừa kết nối điện thoại, trong ống nghe đã truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Diệp Dao Dao.

Hạ Mạt không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay Đồng Chiêu đến nhà tìm tớ, còn đe dọa tớ nữa.”

Giọng nói của Diệp Dao Dao lập tức trở nên nghiêm túc: “Anh ta đe dọa cậu cái gì?”

Hạ Mạt kể chi tiết mọi chuyện cho Diệp Dao Dao nghe, Diệp Dao Dao nghe xong thì vội nói: “Bây giờ tớ qua chỗ cậu.”

Hạ Mạt nghe thấy tiếng cô ấy mở cửa bên kia, vội vàng ngăn cản: “Cậu không cần đến đâu, bây giờ tớ đang trên xe của tổng

giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục đưa tớ đến nhà anh ấy nên tớ nay tớ sẽ tạm thời ở đó.”

Diệp Dao Dao nghe cô nói đang ở cùng tổng giám đốc Lục thì yên tâm hơn hẳn, bắt đầu mắng xối xả: “Tên thần kinh, chuyện của tớ với anh ta, anh ta dọa cậu làm gì chứ.”

Diệp Dao Dao rất áy náy: “Thôi thì tớ đưa tiền cho anh ta, coi như bị chó cắn, trả tiền thuốc men.”

Nếu Đồng Chiêu chặn cửa nhà Diệp Dao Dao thì có khi cô ấy còn sẵn sàng một chọi một với anh ta, nhưng chuyện này liên lụy đến Hạ Mạt, Diệp Dao Dao không dám mạo hiểm với sự an toàn của Hạ Mạt, chỉ có thể chịu thua.

“Anh ta muốn bao nhiêu tiền?” Hạ Mạt hỏi cô ấy.

Diệp Dao Dao nói một con số.

Từ khi kết bạn qua mạng đến lúc gặp gỡ ngoài đời và chính thức ở bên nhau, mối quan hệ giữa Diệp Dao Dao và Đồng Chiêu

chỉ vốn vẹn ba đến bốn tháng. Sau khi hẹn hò, mỗi lần cả hai ra ngoài ăn uống, phần lớn chi phí đều do Diệp Dao Dao chi trả, toàn bộ số tiền mà Đồng Chiêu góp vào các bữa ăn, Diệp Dao Dao đều trả lại cho anh ta, con số mà Đồng Chiêu yêu cầu trả lại rõ ràng cao hơn rất nhiều so với khoản chi thực tế của anh ta.

“Số lần hai người đi ăn với nhau cũng không nhiều, hơn nữa cũng không đến nhà hàng quá sang trọng, sao lại nhiều tiền như vậy, anh ta tính kiểu gì thế?”

Diệp Dao Dao nói: “Anh ta chơi xấu, tính tiền xăng rất cao, một lần lấy của tớ ba trăm tệ, hơn nữa chúng tớ cũng không đi nhiều lần như vậy, bây giờ anh ta tráo trở vô liêm sỉ vậy thì đành chịu.”

Một cô gái trẻ lẻ loi một mình ở thành phố lớn gặp phải loại vô lại này thật sự không thể làm gì được, rõ ràng đối phương cũng nắm chắc điểm này nên mới dám ngang ngược như vậy.

Biết rõ Diệp Dao Dao đã chuyển khỏi nhà Hạ Mạt mà còn cố tình đến dọa cô, anh ta cũng đoán chắc Diệp Dao Dao không thể bỏ mặc sự an nguy của Hạ Mạt nên mới dùng cách này để ép cô ấy đưa tiền.

Loại tiểu nhân tính toán chi li này không thể cứng rắn với anh ta, không ai dám đảm bảo anh ta có tâm lý b**n th** hay không, rồi lại làm ra chuyện kích động gì.

Chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày phòng trộm.

Diệp Dao Dao chỉ là một cô gái trẻ, gặp phải chuyện này thì cách tốt nhất chính là bỏ của giữ người, đảm bảo an toàn cá nhân của mình.

Chuyện của Đồng Chiêu nghe có vẻ giống như một âm mưu lừa đảo có chủ đích, nhưng lúc này Hạ Mạt vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi sợ hãi, không thể suy nghĩ thấu đáo để phân tích cách xử lý tốt nhất, cũng cảm thấy chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì cứ dùng tiền giải quyết trước, an toàn là quan trọng nhất.

“Cậu có thể đưa tiền cho anh ta trước, nếu anh ta dừng lại ở đây thì thôi, còn nếu anh ta được đăng chân lên đăng đầu, vẫn tiếp tục đòi tiền cậu thì cậu nhất định phải nói với tớ, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Diệp Dao Dao ừ một tiếng, nói: “Được.”

Hạ Mạt: “Cậu đừng gặp anh ta, mấy ngày tới đi làm về cẩn thận một chút, đề phòng anh ta bám theo cậu.”

Diệp Dao Dao: “Được, tớ biết rồi, cậu cũng cẩn thận nhé. Gần đây cậu nghỉ phép không đi làm, hay là cứ ở nhà tổng giám đốc Lục đi, đừng ra ngoài. Tớ rất sợ cậu bị tớ liên lụy xảy ra chuyện gì, cậu mà có mệnh hệ gì, tớ có chết vạn lần cũng không hết tội.”

Hạ Mạt an ủi cô ấy: “Tớ sẽ không sao đâu, tớ ở bên cạnh tổng giám đốc Lục rất an toàn.”

Diệp Dao Dao vẫn không yên tâm, hỏi: “Sếp cậu đâu, anh ấy có ở bên cạnh cậu không?”

Hạ Mạt ừ một tiếng, nói: “Có, anh ấy ở bên cạnh tớ, anh ấy đang lái xe.”

Diệp Dao Dao: “Cậu bật loa ngoài đi, tớ muốn nói vài câu với anh ấy.”

Hạ Mạt vô thức nghiêng đầu nhìn Lục Nghiễn Lễ.

Hai người ngồi gần nhau, thật ra không bật loa ngoài thì Lục Nghiễn Lễ cũng nghe loáng thoáng Diệp Dao Dao nói chuyện.

Hạ Mạt không biết Diệp Dao Dao muốn nói gì với tổng giám đốc Lục, dù gì anh và Diệp Dao Dao cũng chưa từng gặp mặt.

Hạ Mạt còn đang do dự có nên bật loa ngoài hay không thì Lục Nghiễn Lễ đã nói: “Bật đi.”

Hạ Mạt bật loa ngoài, nói với Diệp Dao Dao: “Tớ bật rồi, sếp tớ có thể nghe được nên cậu nói đi.”

Diệp Dao Dao ở đầu bên kia nói với Lục Nghiễn Lễ: “Tổng giám đốc Lục, tuy rằng chúng ta không quen biết nhau, tôi biết việc đột ngột nhờ cậy anh như thế này thật sự đường đột. Nhưng Đồng Chiêu từng học Taekwondo, một cô gái nhỏ như

Mạt Mạt gặp phải anh ta sẽ rất nguy hiểm. Vậy nên tôi muốn nhờ anh để ý Mạt Mạt trong khoảng thời gian này, để cậu ấy ở nhà anh, đừng ra ngoài. Nếu cậu ấy thực sự cảm thấy quá buồn chán và muốn ra ngoài, có thể đợi khi anh rảnh rỗi rồi cùng cậu ấy ra ngoài dạo một chút.”

Quả thực là một yêu cầu rất đường đột.

Hạ Mạt đang định nói với Lục Nghiễn Lễ không cần để tâm đến lời của Diệp Dao Dao, cô chỉ ở nhờ nhà anh một đêm, ngày mai cô sẽ tìm nhà mới rồi chuyển đến nơi Đồng Chiêu không biết.

Đèn đỏ ở ngã tư, Lục Nghiễn Lễ dừng xe, lấy điện thoại từ tay Hạ Mạt.

“Yên tâm đi, cô Diệp.”

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu, nhìn vào màn hình điện thoại, vui vẻ đáp lại: “Tôi sẽ trông chừng Mạt Mạt, để cô ấy ở nhà tôi.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 52

DTV-EBOOK

M ạt Mạt?

Hạ Mạt nghe anh gọi mình như vậy thì lông mi khẽ run, ngược mắt lên nhìn.

Lục Nghiễn Lễ nói chuyện điện thoại với Diệp Dao Dao xong, trả điện thoại lại cho cô, thấy đôi mắt hạnh của cô tròn tròn xoe thì nhếch môi, cười dịu dàng: “Sao vậy?”

Với mối quan hệ mập mờ hiện tại của họ, anh gọi cô như vậy có vẻ cũng không có gì lạ.

Hạ Mạt mím môi im lặng một lát, lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Coi như ngầm thừa nhận cách gọi này của anh.

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười. Hạ Mạt cũng không biết tại sao, rõ ràng anh không nói gì, nhưng nghe thấy tiếng cười của anh thì

cô lại cảm thấy rất ngượng ngùng.

Cô cúi đầu, nói với Diệp Dao Dao ở đầu dây bên kia: “Chỗ tớ không có vấn đề gì, cậu đừng lo lắng cho tớ. Quan trọng là cậu phải thật chú ý an toàn, đóng chặt cửa sổ vào nhé.”

Diệp Dao Dao: “Ừ.”

Hạ Mạt: “Muộn rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

Diệp Dao Dao: “Ngủ ngon.”

Hạ Mạt đang định cúp điện thoại, Lục Nghiễn Lễ lên tiếng: “Cô Diệp có biết địa chỉ nhà bạn trai cũ của cô ấy không?”

Hạ Mạt nghe anh hỏi như vậy là biết anh muốn giúp Diệp Dao Dao giải quyết chuyện này, vừa rồi cô cũng bị dọa đến choáng váng, vậy mà không nhớ ra để hỏi xem tổng giám đốc Lục có cách nào không, chuyện liên quan đến an toàn của Diệp Dao Dao nên đương nhiên Hạ Mạt sẽ không từ chối sự giúp đỡ của tổng giám đốc Lục.

“Dao Dao, tổng giám đốc Lục hỏi cậu có biết địa chỉ của Đồng Chiêu không.”

Diệp Dao Dao nói: “Biết.”

Loa ngoài vẫn chưa tắt, Lục Nghiễn Lễ có thể nghe rõ giọng nói của Diệp Dao Dao.

“Cho tôi địa chỉ và một bức ảnh của anh ta đi.” Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ bình tĩnh, tuy không nói anh muốn làm gì nhưng Hạ Mạt có thể đoán được đại khái, biết rằng sự an toàn của Diệp Dao Dao coi như đã được đảm bảo.

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói với Diệp Dao Dao: “Tổng giám đốc Lục sẽ giúp chúng ta giải quyết chuyện này, cậu cứ yên tâm ngủ đi.”

Diệp Dao Dao cũng không khách sáo: “Mạt Mạt, cảm ơn cậu.”

Hạ Mạt sửa lời cô: “Cậu cảm ơn tớ làm gì, là sếp Lục giúp cậu, cậu nên cảm ơn anh ấy mới đúng.”

Diệp Dao Dao nhìn thấu mọi chuyện: “Tớ có là gì đâu, tổng giám đốc Lục giúp tớ làm gì chứ, anh ấy giúp cậu mới đúng. Nếu không phải nể mặt cậu, anh ấy cũng có biết tớ là ai đâu, cho nên người tớ phải cảm ơn là cậu, còn cậu có muốn cảm ơn anh ấy không hay muốn cảm ơn thế nào, đó là chuyện của cậu, tớ không quản. Địa chỉ và ảnh của Đồng Chiêu tớ sẽ gửi Wechat cho cậu, tớ cúp máy đây.”

Diệp Dao Dao nói xong, không cho Hạ Mạt cơ hội nói chuyện, lập tức cúp điện thoại.

Hạ Mạt bị câu nói đầy ẩn ý “muốn cảm ơn thế nào đó là chuyện của cậu” của cô ấy làm cho ngượng ngùng, cô và Diệp Dao Dao nói chuyện không kiêng kỵ gì, thường xuyên đùa giỡn nhau về những chủ đề nhạy cảm, đương nhiên hiểu được ý ngoài lời của cô ấy, là đang trêu chọc cô muốn lấy thân báo đáp cũng được.

Ý trêu chọc rõ ràng như vậy, chắc chắn tổng giám đốc Lục cũng nghe ra.

Hạ Mạt cúi đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại, ngại ngừng ngẩng đầu nhìn anh.

Một lúc sau, Lục Nghiễn Lễ lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Mạt Mạt...”

Giọng anh kéo dài, như đang gọi cô, lại như đang tự mình thưởng thức cách gọi thân mật này, giọng nói trầm thấp, một cái tên nhẹ nhàng được anh nói ra lại trở nên mơ hồ vô hạn.

Hạ Mạt ngược mắt lên, nghiêng đầu nhìn sang.

Lục Nghiễn Lễ nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt không nhìn cô, khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh đèn vàng mờ ảo, vẻ mặt ôn hòa: “Bạn bè của em đều gọi em như vậy sao?”

Hạ Mạt ừ một tiếng: “Bạn bè thân thiết đều gọi tôi như vậy.”

Lục Nghiễn Lễ: “Tôi nghe Lâm Táp đôi khi cũng gọi em như vậy.”

Hạ Mạt: “Vâng, lâu lâu chị Táp và những đồng nghiệp thân thiết khác cũng gọi tôi như vậy.”

Khi làm việc, hầu như Lâm Táp đều gọi cô là thư ký Hạ, lúc không làm việc thì thích gọi cô là Mạt Mạt.

Lục Nghiễn Lễ hỏi: “Người nhà cũng gọi em như vậy sao?”

Giọng anh dịu dàng, không nhanh không chậm, giống như đang trò chuyện thường ngày. So với một tổng giám đốc Lục mạnh mẽ, quyết đoán thường thấy ở công ty, đây dường như là một con người hoàn toàn khác. Không khí trong xe dần trở nên thư giãn, Hạ Mạt tựa vào lưng ghế, thậm chí còn có chút cảm giác thoải mái.

“Ừ, người nhà tôi cũng gọi tôi như vậy.”

“Không có biệt danh nào khác sao?” Lục Nghiễn Lễ tiếp tục hỏi.

Hạ Mạt nói: “Ừm, ba mẹ tôi chỉ đặt tên thôi chứ không có biệt danh, hồi nhỏ họ gọi tôi là Tiểu Mạt Mạt, sau này lớn dần, họ bỏ chữ ‘Tiểu’ đi, gọi tôi là Mạt Mạt.”

Lục Nghiễn Lễ: “Tiểu Mạt Mạt...”

Lần này giọng điệu còn kéo dài hơn.

Hạ Mạt im lặng một lúc, nói: “Đó là lúc nhỏ người nhà mới gọi như vậy, bây giờ không còn ai gọi như vậy nữa.”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nói: “Tôi biết, bây giờ gọi em là Mạt Mạt.”

Hạ Mạt: “Ừ.”

“Sau này tôi cũng gọi em như vậy.”

Người này thật là xảo quyệt, gọi cô như thế thì cứ gọi đi, cần gì phải nói thêm rằng người nhà cô cũng gọi cô như vậy, rồi ngay sau đó lại nói anh cũng sẽ gọi cô như thế. Nghe cứ như anh đang ngâm ám chỉ rằng mình cũng là người nhà của cô vậy.

Hạ Mạt gật đầu, nói: “Được, đồng nghiệp thân thiết với nhau thường gọi như vậy.”

Một câu nói, đã kéo khoảng cách giữa hai người thành đồng nghiệp thân thiết.

Cấp trên cũng là người cùng làm việc, định nghĩa là đồng nghiệp cũng hợp tình hợp lý.

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười, không để ý đến sự xa cách trong lời nói của cô, người đã đến nhà anh rồi, quan hệ của hai người còn có thể xảy ra sai sót gì nữa?

Xe từ từ chạy vào hầm để xe của toà nhà Bác Cảnh rồi dừng lại, Lục Nghiễn Lễ dẫn Hạ Mạt lên lầu.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Mạt đến chỗ ở của Lục Nghiễn Lễ. Với tư cách là thư ký của anh, cô đã đến đây vô số lần. Có điều hôm nay là lần đầu tiên cô ở lại đây qua đêm, Hạ Mạt lúng túng xách túi đứng ở cửa, không biết phải làm gì.

Lục Nghiễn Lễ thay giày, quay đầu lại thấy cô vẫn đứng im tại chỗ. Nhận ra sự canggung của cô, Lục Nghiễn Lễ lấy một đôi dép lê mới trong tủ giày ra rồi đưa cho cô: “Em đi dép của tôi trước đi.”

Nhà Lục Nghiễn Lễ không có dép lê hàng ngày của phụ nữ, trước đây Hạ Mạt đến đều đi dép lê dùng một lần để trong tủ giày.

Hạ Mạt ngồi trên ghế, thay đôi dép mới Lục Nghiễn Lễ đưa cho.

Dép của anh rất to nên chân cô đi vào giống như đứa trẻ lén đi giày của người lớn, tiếng bước chân đi dép có phần loẹt quẹt.

Lục Nghiễn Lễ dẫn Hạ Mạt đến trước cửa một phòng ngủ:
“Đây là phòng ngủ phụ, em ở tạm đây nhé.”

Hạ Mạt gật đầu: “Ừm.”

Lục Nghiễn Lễ đặt tay lên tay nắm cửa, đẩy cửa vào.

Căn phòng sạch sẽ gọn gàng, thiết kế đơn giản, diện tích lớn hơn rất nhiều so với toàn bộ các phòng cộng lại trong căn hộ một phòng ngủ mà Hạ Mạt đang thuê.

Lục Nghiễn Lễ: “Tủ quần áo trống, em có thể để quần áo vào đó.”

Hạ Mạt nói: “Vâng.”

“Phòng tôi ở bên cạnh, có việc gì thì cứ gọi tôi.”

Hạ Mạt được anh sắp xếp chu đáo như vậy thì có chút ngại ngùng: “Cảm ơn tổng giám đốc Lục.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô, nói: “Em dọn đồ trước đi.”

Lục Nghiễn Lễ không ở lại đây lâu, xoay người đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Mạt, cô xách túi đi đến ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn quanh.

Cô đã từng đến phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ nên biết bố cục phòng ngủ chính của anh. Trong nhà chỉ có một mình anh ở, mỗi lần cô đến thì cửa phòng ngủ phụ đều đóng, Hạ Mạt chưa từng thấy bố cục bên trong căn phòng.

Lấy đồ ngủ và đồ dùng vệ sinh cá nhân từ trong túi ra, Hạ Mạt đứng dậy đi vào phòng tắm.

Vòi nước trong phòng tắm có ký hiệu đỏ xanh, màu đỏ đại diện cho nước nóng, màu xanh là nước lạnh, rất dễ hiểu.

Hạ Mạt bóp kem đánh răng lên bàn chải đánh răng điện, mở vòi nước bắt đầu rửa mặt.

Tắm xong, Hạ Mạt đi ra khỏi phòng tắm với mái tóc ướt sũng, cô không tìm thấy máy sấy tóc.

Trước đây có lần cô gội đầu vào buổi tối nhưng không sấy khô mà đi ngủ luôn, sáng hôm sau tỉnh dậy thì đầu óc choáng váng và bị sốt nhẹ. Từ đó về sau, cô không bao giờ dám để tóc ướt đi ngủ nữa.

Đứng trước tủ quần áo do dự một hồi, Hạ Mạt quyết định vẫn nên đi tìm Lục Nghiễn Lễ hỏi máy sấy tóc ở đâu, đêm hôm khuya khoắt gọi Lục Nghiễn Lễ đến nhà đón cô, đã làm phiền người ta đến mức này rồi thì hỏi tìm thêm cái máy sấy cũng chẳng đáng là bao.

Vì vừa tắm xong và đang mặc đồ ngủ nên Hạ Mạt cảm thấy hơi ngại khi mặc như vậy ngoài tìm Lục Nghiễn Lễ. Cô mở tủ quần áo, lấy chiếc váy mình mang theo để mặc ngày mai ra và thay vào.

“Tổng giám đốc Lục.”

Cửa phòng ngủ chính đang mở, Hạ Mạt đứng trước cửa gỗ cửa, bên trong không có tiếng trả lời.

“Tổng giám đốc Lục.”

Hạ Mạt lại gọi một tiếng, cẩn thận thò đầu nhìn vào bên trong.

Trong phòng ngủ không có ai, nhưng cửa phòng tắm đóng, không biết Lục Nghiễn Lễ có đang tắm bên trong không.

Cũng có thể là đang ở phòng sách.

Hạ Mạt thu hồi tầm mắt, đang định đi đến phòng sách tìm Lục Nghiễn Lễ thì bỗng có tiếng chuông cửa vang lên trong phòng.

Hạ Mạt đi đến cửa, vừa định nhìn qua mắt mèo xem người bên ngoài là ai, trong đầu đột nhiên hiện lên con mắt của Đồng Chiêu, cô sợ tới mức liên tục lùi lại, hoảng hốt quay người chạy đi tìm Lục Nghiễn Lễ.

“Tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục.”

Cô vừa chạy vừa gọi, dép quá to không vừa chân nên chạy đến bên bàn trà thì vô tình chân trái giẫm lên gót chân phải, vấp ngã xuống đất.

Rầm một tiếng, hai đầu gối của Hạ Mạt va vào sàn nhà sáng bóng, cánh tay va vào bàn trà bên cạnh, đau đến mức khiến cô hít sâu một hơi.

Lục Nghiễn Lễ đang gọi điện thoại trong phòng sách, nghe thấy tiếng động bên ngoài bèn cầm điện thoại đi ra, thấy cô nằm sấp dưới đất thì vội vàng bước tới đỡ cô dậy.

Cô mặc chiếc váy ngắn tay màu vàng, Lục Nghiễn Lễ nắm lấy cổ tay cô, liếc mắt đã thấy cánh tay phải trắng nõn của cô bị trầy xước một mảng.

Lục Nghiễn Lễ buông cổ tay phải của cô ra, đổi sang nắm cánh tay trái kéo cô đứng dậy.

Hai đầu gối của Hạ Mạt đổ ụp, cả người đều tê rần. Lục Nghiễn Lễ đỡ cô ngồi xuống ghế sofa, thấy trên chân cô chỉ còn lại một chiếc dép, bàn chân phải trắng nõn nhỏ nhắn tr*n tr** đặt trên sàn nhà, chiếc dép lê còn lại không biết đã bay đi đâu mất.

Lục Nghiễn Lễ nhìn quanh không thấy dép lê.

Hạ Mạt thấy anh tìm dép thì không khỏi cảm thấy mất mặt, không nhịn được biện minh cho mình: “Dép của anh to quá, tôi đi không vừa nên mới bị vấp.”

Tóc cô chưa khô, phần tóc ướt rũ xuống hai vai. Bị ngã một cái như vậy, tay chân đều bị sưng đỏ trầy xước, trông vừa thảm hại vừa đáng thương.

Lục Nghiễn Lễ xót xa nói: “Là lỗi của tôi, tôi không suy nghĩ chu toàn.”

Hạ Mạt nhìn vào đôi mắt sâu tĩnh lặng của anh bỗng không biết phải làm sao. Rõ ràng vì mình vội chạy nên mới ngã, đêm hôm khuya khoắt người ta bận việc còn tới đón cô thì nói thế nào cũng là ân nhân to lớn, song cô vẫn cố chống chế: “Gọi anh này giờ mà anh không để ý tới tôi.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Xin lỗi, tôi đang gọi điện thoại trong thư phòng, không nghe thấy em gọi.”

Thái độ của anh rất chân thành, đến nỗi bản thân Hạ Mạt cũng không thể chịu đựng được sự vô lý của mình nữa.

Cô cởi nốt chiếc dép còn lại, hai chân trần ít ra cũng đỡ lúng túng hơn chỉ để một chân không. Nâng tay che đi đôi má đỏ ửng của mình, cô cúi đầu nói với Lục Nghiễn Lễ: “Xin lỗi, anh đừng để ý đến tôi nữa, tôi đang vô cớ gây chuyện thôi.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Em vô cớ gây chuyện chỗ nào, tôi đón em đến đây chính là muốn chăm sóc em cho tốt, ngồi yên ở đây, tôi

đi lấy thuốc.”

Thuốc thường dùng trong nhà của Lục Nghiễn Lễ được đặt dưới tủ tivi ở phòng khách, anh xoay người đi đến tủ lấy hộp thuốc, cúi người ngồi xổm trước mặt Hạ Mạt.

Anh ngồi xổm xuống như vậy, ánh mắt Hạ Mạt nhìn anh đã trở thành nhìn từ trên xuống.

Một người luôn cao cao tại thượng giờ đây lại cúi xuống ngồi xổm bên chân mình, Hạ Mạt không biết phải diễn tả cảm giác trong lòng ra sao, nhưng nói chung, niềm vui vẫn chiếm thế thượng phong.

Lục Nghiễn Lễ lấy thuốc từ hộp thuốc ra, vết thương trên cánh tay nghiêm trọng, chảy da chảy máu, cần dùng thuốc sát trùng trước.

“Sẽ hơi đau đấy.” Lục Nghiễn Lễ nhắc nhở cô.

Hạ Mạt gật đầu, ừ một tiếng rồi tập trung sự chú ý vào cánh tay của mình, đề phòng mình sẽ vô tình kêu đau.

Nhưng rất nhanh cô đã phát hiện mình lo lắng quá nhiều rồi.

Động tác của Lục Nghiễn Lễ rất cẩn thận, ngón tay thon dài cầm tăm bông nhẹ nhàng chạm vào vết thương của cô vô cùng kiên nhẫn, Hạ Mạt gần như không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp, men theo bàn tay đang nắm lấy vùng da kia của anh lan lên.

Xử lý xong vết thương trên cánh tay, anh đổi một chiếc tăm bông khác, chấm thuốc lại rồi lau đầu gối cho cô.

Ánh mắt Hạ Mạt theo đó từ cánh tay chuyển sang đầu gối. Lục Nghiễn Lễ mặc áo choàng tắm, vì ngồi xổm nên cổ áo cũng xộc xệch ngả trái ngả phải, Hạ Mạt nhìn xuống, cả lồng ngực của anh đều nằm trong tầm mắt cô.

Ánh mắt Hạ Mạt lướt qua, không kiềm được mà liếc nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ vẫn đang bôi thuốc cho cô, không ngẩng đầu lên, giọng nói trầm trầm: “Tôi quyến rũ hay người mẫu nam quyến rũ.”

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn trần nhà, giả vờ ngốc nghếch: “Người mẫu nam nào, tôi không hiểu anh đang nói gì cả.”

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: “Tối ngày 19 tháng 8, chín giờ mười phút, hai người mẫu nam, chín giờ mười một phút, đặt trước một người mẫu nam, chín giờ mười lăm phút, mở cho người mẫu nam một chai rượu, chín giờ hai mươi lăm phút, lại mở thêm một chai rượu, chín giờ ba mươi phút, nhét hai trăm tệ vào ngực người mẫu nam.”

Hạ Mạt dựa người vào ghế sofa.

“Mười giờ mười phút, bốn người mẫu nam.”

Hạ Mạt ấp úng: “Hay là... Hay là anh đưa tôi đến khách sạn ở đi.”

Lục Nghiễn Lễ ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô. Đôi mắt mím chặt, anh không trả lời mà chỉ vặn nắp tuýp thuốc mỡ lại, đặt lại vào hộp thuốc rồi xách hộp đứng dậy đi về phía tủ.

Hạ Mạt nhìn bóng lưng bận rộn của anh, thấy hơi áy náy.

Sếp bận rộn tới tận nửa đêm mà vẫn chăm lo cho cô, ý là ghen phải không? Tại sao biết rõ anh muốn cô ở lại đây, mà cô còn cố tình nói muốn đi khách sạn để chọc tức anh chứ.

Lục Nghiễn Lễ đặt hộp thuốc vào tủ, không nhìn cô nữa mà xoay người đi thẳng ra cửa.

Muộn thế này rồi, anh đi ra cửa làm gì?

Chẳng lẽ là giận rồi, định đưa cô đến khách sạn như lời cô nói sao?

Vừa rồi cô chỉ cố ý chọc tức anh, chứ không phải thật sự muốn đi khách sạn, bây giờ nghe tiếng gõ cửa cô cũng không dám ra mở, làm sao cô dám ở khách sạn một mình chứ.

“Tổng giám đốc Lục, tôi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ đây.”

Hạ Mạt lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa, quay đầu đi về phía phòng ngủ.

Phía sau vang lên tiếng Lục Nghiễn Lễ mở cửa.

“Quay lại.” Lục Nghiễn Lễ gọi cô.

Hạ Mạt tưởng anh muốn gọi mình ra ngoài, không dám quay đầu lại, vội vàng nịnh nọt: “Tổng giám đốc Lục đẹp trai nhất, không ai sánh bằng tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục không chỉ đẹp trai mà còn tốt bụng, thương hoa tiếc ngọc.”

Lục Nghiễn Lễ xách túi đồ ăn giao tận nơi đặt ở ngoài cửa, nghe Hạ Mạt tự dưng lại nịnh bợ mình như vậy cũng không thấy lạ nữa, anh đi đến bên cạnh cầm lấy cổ tay cô.

“Lại đây.”

Hạ Mạt quay mặt sang hướng khác, lớn tiếng nói: “Tôi không lại đâu, tổng giám đốc Lục tốt nhất, tổng giám đốc Lục chắc chắn sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn giữa đêm khuya đuổi con gái ra khỏi nhà đâu.”

Lục Nghiễn Lễ sững người, cười nói: “Em đang nói gì vậy, tôi muốn đuổi em ra khỏi nhà lúc nào?”

Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn anh: “Vậy anh mở cửa dọa tôi làm gì?”

Lục Nghiễn Lễ đưa túi đồ trên tay cho cô: “Dép lê mua cho em này, mang vào đi.”

Hạ Mạt lập tức hiểu ra, vừa rồi anh mở cửa là để lấy dép lê.

Không phải giận dỗi muốn đuổi cô đi khách sạn.

Cũng không phải cố ý mở cửa dọa cô.

Hơn nữa tiếng chuông của cô nghe thấy trước khi ngã chắc là shipper giao dép lê đến.

Sau khi cô ngã, bản thân xấu hổ còn giận dỗi đổ lỗi cho anh, nói dép của anh quá to, lúc đó anh đã mua dép lê cho cô rồi mà cũng không nói gì, còn nói là anh suy nghĩ không chu toàn.

Hạ Mạt mím môi, nhận lấy túi đồ từ tay anh, ngồi xuống ghế sofa rồi xỏ vào.

Chiếc dép bị văng ra lúc vừa ngã đến giờ vẫn chưa biết ở đâu, Hạ Mạt đảo mắt nhìn xung quanh, nghĩ xem có phải rơi xuống gầm bàn trà không, đang định cúi xuống tìm kiếm thì một bóng người cao lớn phủ xuống.

Lục Nghiễn Lễ đi đến trước mặt cô.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn anh, hàng mi anh rũ xuống, dưới ánh đèn, cô mơ hồ nhìn thấy trong mắt anh là bóng dáng của cô: “Muốn ở lại đây với tôi đến vậy sao, sợ tôi không cho em ở bên cạnh tôi sao?”

Lời anh nói rất mập mờ, Hạ Mạt đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không dám cãi lại nên chỉ ngoan ngoãn vâng một tiếng, thuận theo lời anh nói: “Tổng giám đốc Lục tốt nhất, tôi chỉ muốn ở bên cạnh tổng giám đốc Lục thôi.”

Lục Nghiễn Lễ bật cười: “Sao ngoan thế?”

Anh đưa tay véo vành tai ửng đỏ của cô: “Em thấy tôi có nỗ để em đi không?”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 53

DTV-EBOOK

Anh mắt của Lục Nghiễn Lễ thâm thúy và sáng rực, nhìn cô chăm chăm như một ngọn lửa rực cháy, làm khuôn mặt Hạ Mạt đỏ bừng.

Hạ Mạt đối diện với ánh mắt anh, tim đập loạn xạ, trong phòng khách yên tĩnh và trống trải, cô có thể nghe rõ nhịp thở hỗn loạn của mình. Cô nín thở một lát, không thể chịu nổi ánh mắt đầy thâm tình ấy bèn vội vàng đứng dậy khỏi sofa và chạy vào phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, sau lưng truyền đến giọng nói của Lục Nghiễn Lễ: "Mạt Mạt, sấy khô tóc rồi hãy ngủ."

Lúc này Hạ Mạt mới nhớ ra mình định ra ngoài tìm anh để lấy máy sấy tóc, nhưng sau khi ngã đau, lại bị anh khiến cho hoảng loạn mà quay về, cuối cùng quên mất cả việc lấy máy sấy tóc.

Tuy nghĩ tới đó nhưng tay cô theo phản xạ không kịp thu lại, "rầm" một tiếng, cánh cửa bị đóng mạnh.

Lục Nghiễn Lễ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng ngủ, trên ngón trỏ có một giọt nước nhỏ, là giọt nước chảy từ tóc cô khi anh nắm lấy tai cô lúc nãy.

Lục Nghiễn Lễ đưa tay lên, ngón tay thon dài đưa lên gần mũi, vẫn còn vương vấn mùi hương trên người cô. Anh khẽ nhếch khóe môi, dời mắt, vừa định quay về phòng thì cánh cửa bên cạnh mở ra, Hạ Mạt thò đầu ra khỏi cửa: "Tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ: "Nói đi."

"Tôi không tìm thấy máy sấy tóc ở đâu cả."

Lục Nghiễn Lễ chưa từng ngủ ở phòng đó nên anh cũng không biết máy sấy tóc đã được dì giúp việc cất ở đâu.

"Đợi chút."

Anh đẩy cửa vào phòng ngủ, Hạ Mạt đoán anh đi lấy máy sấy tóc của mình bèn bước đến trước cửa phòng anh chờ.

Một lát sau, Lục Nghiễn Lễ mang máy sấy tóc ra đưa cho cô.

Hạ Mạt nhận lấy, nói: "Cảm ơn tổng giám đốc Lục, hôm nay sắp vất vả rồi, sắp nghỉ ngơi sớm nhé."

Quay người đi được hai bước, cô lại quay đầu lại: "Chúc ngủ ngon."

Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch môi: "Ngủ ngon."

Đủ thứ chuyện xảy ra, đến khi Hạ Mạt nằm xuống giường thì đã hơn hai giờ sáng.

Trên điện thoại, mười phút trước Diệp Dao Dao đã nhắn tin cho cô.

Diệp Dao Dao: [Không ngủ được, muốn mắng người quá.]

Hạ Mạt: [Ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm mà.]

Diệp Dao Dao: [Tớ thực sự không ngủ được, tức quá, tại sao Đồng Chiêu tệ như vậy mà lúc đầu tớ lại không nhận ra chứ.]

Hạ Mạt: [Ban đầu anh ta chưa có bạn gái nên tất nhiên sẽ tỏ ra như một người tốt để lừa cậu, cái này không phải lỗi của cậu, là do anh ta diễn quá giỏi, việc anh ta ngoại tình trong khi quen cậu đã cho thấy anh ta là kẻ ba hoa múa mép, biết cách làm xiêu lòng con gái.]

Diệp Dao Dao: [Anh ta đúng là diễn rất giỏi, lần đầu tiên hẹn hò, anh ta tỏ tình với tớ, còn hồi hộp đến mức run cả tay, anh ta nói chưa từng yêu ai trước đây nên tớ cũng tin thế thật, nào ngờ anh ta lại tệ đến vậy.]

Hạ Mạt: [May mà cậu quen anh ta chưa lâu, ngày đó phát hiện anh ta ngoại tình không lao vào tranh cãi trực tiếp, nếu không chẳng biết anh ta sẽ làm gì quá đáng nữa.]

Diệp Dao Dao: [Sau này tớ sẽ không bao giờ tìm bạn trai trên mạng xã hội nữa, thật sự không đáng tin.]

Hạ Mạt thận trọng nói: [Dù quen ai qua kênh nào thì cũng cần thời gian quan sát lâu hơn, đàn ông ban đầu thường rất biết cách dỗ dành, nhưng sau khi chính thức xác nhận mối quan hệ, nếu quan sát kỹ trước đó, cậu vẫn có thể nhận ra vấn đề.]

Diệp Dao Dao: [Được rồi, tớ sẽ rút kinh nghiệm, cậu và tổng giám đốc Lục của cậu sao rồi?]

Hạ Mạt không giấu giếm gì với cô ấy: [Mặt đỏ tới tận mang tai, tim đập thành thịch, dịu dàng chu đáo, mọi mặt đều hoàn hảo, nhưng tớ chưa chắc đó có phải là chiêu trò của đàn ông khi theo đuổi người khác hay không, cần phải quan sát thêm.]

Rút kinh nghiệm từ bài học của Đồng Chiêu, Diệp Dao Dao cũng cảm thấy rằng Hạ Mạt nên thận trọng khi xác nhận mối quan hệ với Lục Nghiễn Lễ.

Diệp Dao Dao: [Được, cứ theo nhịp độ của cậu mà từ từ tìm hiểu thêm nhé.]

Trò chuyện với Diệp Dao Dao một lúc, Hạ Mạt không chịu nổi nữa, đôi mắt sụp xuống vì buồn ngủ.

Hạ Mạt: [Không được, tớ mệt quá rồi, sáng mai tớ phải dậy sớm.]

Diệp Dao Dao: [Cậu không phải đi làm thì sao phải dậy sớm?]

Hạ Mạt: [Tớ đang ở nhà tổng giám đốc Lục mà, không thể ngủ nướng được.]

Diệp Dao Dao: [Ồ, được rồi, cậu đi ngủ đi.]

Hạ Mạt: [Cậu cũng ngủ sớm nhé, đừng thức khuya nữa.]

Kết thúc cuộc trò chuyện với Diệp Dao Dao, Hạ Mạt đặt báo thức lúc 7 giờ sáng.

Đêm đến, Hạ Mạt ngủ không yên giấc, cô liên tục chìm vào giấc mộng, và trong những giấc mơ đó, bất kể cô đang làm gì, luôn có một con mắt âm u lạnh lẽo xuất hiện, nhìn chăm chăm vào cô.

Những cơn ác mộng quẩn lầy, khiến Hạ Mạt giật mình tỉnh dậy hết lần này đến lần khác, đến lần cuối cùng, khi đồng hồ đã điểm hơn sáu giờ sáng, cô xoa xoa hai thái dương nhức nhối như bị kim châm, rồi quyết định không ngủ nữa, cô ngồi quẩn chân tựa lưng vào đầu giường, lướt điện thoại.

Khi đang chăm chú lướt điện thoại, chuông báo thức vang lên, Hạ Mạt kéo chăn ra, bước xuống giường rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Dòng nước ấm vỗ lên mặt khiến cô cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn.

Việc thường xuyên thức khuya cũng có chút lợi ích, là dù đêm qua cô ngủ không yên, nhưng chỉ cần rửa mặt vào buổi sáng cô vẫn có thể hoạt động như bình thường.

Hạ Mạt mở nắp các chai lọ mỹ phẩm dưỡng da, bôi từng cái lên mặt theo thứ tự.

Sau khi thoa xong, cô nhìn mình trong gương, làn da trắng sáng mịn màng nhưng dưới mắt lại xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt, là dấu hiệu của những đêm dài thiếu ngủ.

Thực ra với khoảng cách nói chuyện bình thường thì những quầng thâm này không dễ nhận ra, không trang điểm cũng chẳng sao, hơn nữa tối qua cô đã để mặt mộc trước mặt tổng giám đốc Lục rồi.

Nhưng hôm qua là tình huống bất ngờ, cô hoảng loạn không kịp chuẩn bị, sau khi đến chỗ tổng giám đốc Lục, cô cũng vừa mới tắm xong nên không trang điểm gì.

Suy nghĩ một lát, Hạ Mạt vẫn lấy lọ kem nền bên cạnh, bóp một chút ra lòng bàn tay rồi tán một lớp mỏng lên mặt.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, ngắm nhìn mình trong gương một lần nữa rồi mới dùng tăm búi tóc gọn gàng.

Ra khỏi phòng ngủ, đi ngang qua cửa phòng chính thấy cửa mở, Hạ Mạt gọi vào bên trong: "Tổng giám đốc Lục."

Không ai trả lời.

Hạ Mạt tiếp tục đi ra phòng khách, ngang qua cửa phòng tập thì nghe thấy tiếng động từ bên trong.

Cô nhìn vào, thấy Lục Nghiễn Lễ đang chạy bộ trên máy, chiếc áo thể thao màu xám của anh đã thấm đẫm mồ hôi, chứng tỏ anh đã tập luyện được một lúc lâu.

Ngủ muộn như vậy mà sáng dậy sớm để tập thể dục, chẳng trách thân hình anh lại săn chắc đến thế.

Phát hiện Hạ Mạt đứng ở cửa, Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Em dậy rồi à?"

Hạ Mạt ừ một tiếng, chào hỏi anh: "Chào buổi sáng, sếp."

"Chào buổi sáng."

Hạ Mạt nói: "Tổng giám đốc Lục, tôi biết dưới lầu có một quán ăn sáng rất ngon, tôi xuống đó mua bữa sáng cho anh."

Nói xong, cô xoay người định đi.

"Đợi đã."

Lục Nghiễn Lễ gọi cô lại.

Hạ Mạt quay đầu nhìn anh, Lục Nghiễn Lễ dừng máy chạy, bước xuống, tóc anh ướt đẫm mồ hôi, từng giọt mồ hôi lăn xuống dọc theo gò má, anh lấy khăn khô lau mặt rồi nói: "Tôi đi cùng với em."

"Phải xếp hàng đó." Hạ Mạt nói: "Anh ở nhà chờ đi, để tôi mua."

Nhưng Lục Nghiễn Lễ bảo cô chờ, rồi anh trở về phòng thay đồ.

Hạ Mạt đành đứng đợi anh đi cùng.

Trước cửa quán ăn sáng là hai hàng dài người chờ đợi, Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ đứng xếp hàng hơn hai mươi phút mới tới lượt, mỗi lần quay lại nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ đứng sau mình, Hạ Mạt lại hối hận vì đã đề xuất xuống lầu mua đồ ăn sáng, khiến tổng giám đốc Lục phải xếp hàng với cô lâu như vậy.

Món há cảo chiên ở quán này là đặc sản, cô mua sáu chiếc há cảo chiên tôm lớn, sáu chiếc há cảo chiên nhân thịt tươi, một bát cháo trắng, một bát bánh trôi nhỏ nhân đậu đỏ mùi hoa quế, đóng gói mang đi.

Thức ăn không quá nặng, được chia thành bốn túi, Lục Nghiễn Lễ nhanh tay nhận lấy túi từ chủ quán trước cả Hạ Mạt, mỗi tay cầm hai túi.

Hạ Mạt đi bên cạnh, đưa tay ra: "Đưa túi này cho tôi cầm đi."

Lục Nghiễn Lễ khẽ nhắc cổ tay, tránh tay cô.

Hạ Mạt thu tay lại, không tranh với anh nữa.

Dạo này thời tiết đã dịu mát, buổi sáng không khí dễ chịu, làn gió thổi qua gò má, mang theo hương hoa thoang thoảng.

Hai người sóng vai đi trên đường dẫn về khu căn hộ, ở phía đối diện, một đôi vợ chồng tóc bạc trắng chậm rãi tản bộ, ông cụ hơi còng lưng, một tay đẩy chiếc xe nhỏ, tay còn lại nắm chặt tay bà cụ, hai người thông thả cùng nhau bước đi dưới ánh nắng sớm.

Cảnh tượng an yên, thư thái.

Hạ Mạt vô thức nghiêng mặt, nhìn Lục Nghiễn Lễ.

Vậy còn họ?

Họ có thể cùng nhau đi hết những năm tháng dài đằng đẳng của cuộc đời như thế này không?

Suy nghĩ bay xa, ánh mắt Hạ Mạt dừng trên người anh. Cô không chú ý đến con đường phía trước, cứ theo bước anh mà tiến về phía trước mà không hay biết, khoảng cách giữa cô và anh càng lúc càng gần.

Lục Nghiễn Lễ đổi túi từ tay trái sang tay phải, để tay trái trống rồi nắm lấy tay cô.

"Đang nghĩ gì mà không nhìn đường thế, cẩn thận kẻ ngã."

Hạ Mạt búng tỉnh, muốn rút tay ra, nhưng tay anh ấm áp, nắm chặt không buông.

Anh cong môi cười nhẹ: "Không nhìn đường thì nhìn tôi cũng được, tôi dẫn em đi."

Hạ Mạt quay mặt sang hướng khác, tai đỏ lên: "Ai nhìn anh chứ."

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười, giọng chiều chuộng: "Ừ, em không nhìn tôi, là tôi đang nhìn em."

Hạ Mạt mấp máy môi, định nói gì đó thì bất chợt ánh mắt lướt qua một bóng dáng quen thuộc ở tòa nhà phía xa.

Lý Tự?

Sao anh ấy lại ở đây, anh ấy sống cùng khu căn hộ với tổng giám đốc Lục sao?

Sắc mặt Hạ Mạt cứng đờ. Thấy Lý Tự sắp quay mặt về phía này, trước khi ánh mắt anh ấy nhìn sang, Hạ Mạt vội xoay người nép vào trong lòng Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ khựng lại, cúi đầu nhìn Hạ Mạt đang vùi mặt vào ngực anh như thể không muốn để người khác nhìn thấy. Nhìn theo hướng ánh mắt cô, anh nhanh chóng hiểu ra cô đang trốn ai, thấy Lý Tự đứng trước cửa tòa nhà, anh cười nhẹ: "Trốn gì chứ, thấy thì thấy thôi."

Hạ Mạt hoảng loạn vì sợ Lý Tự nhìn thấy mặt mình, trên đường không có chỗ trốn, cô chỉ có thể dựa vào thân hình cao lớn của Lục Nghiễn Lễ để che chắn. Tay cô áp lên ngực anh, đẩy anh đi lùi lại.

Lục Nghiễn Lễ bị cô đẩy, lùi lại từng bước một.

Tim Hạ Mạt đập thành thịch, thấp giọng hỏi: "Cậu ấy đi chưa?"

Lục Nghiễn Lễ ngược lên nhìn Lý Tự, thấy anh ấy vẫn đứng tại chỗ gãi đầu, trông có vẻ không biết nên làm gì, rồi báo lại với Hạ Mạt: "Chưa, cậu ấy vẫn đứng ở đó, chưa đi đâu."

Hạ Mạt: "Cậu ấy có nhìn qua đây không?"

Lục Nghiễn Lễ: "Ừm, vừa nãy cậu ấy còn gật đầu chào tôi."

Hạ Mạt nín thở.

Lục Nghiễn Lễ không che mặt nên chắc chắn Lý Tự sẽ nhận ra anh, nhưng không biết anh ấy có nhìn thấy mặt cô, hoặc qua dáng người mà đoán ra cô là ai không.

Tư thế ôm sát này khiến họ khó mà đi nhanh, mặt Hạ Mạt áp vào ngực anh, bên tai nghe thấy nhịp tim anh ổn định càng khiến cô thêm bối rối và loạn nhịp.

Khoảng cách hai ba chục mét ngắn ngủi nhưng mỗi bước đi đều cực kỳ căng thẳng. Cuối cùng cũng đến ngã rẽ, Hạ Mạt sợ khi quay người sẽ để lộ mặt mình bèn nói với Lục Nghiễn Lễ: "Che mặt tôi lại."

Lục Nghiễn Lễ giơ tay, bàn tay rộng lớn che kín khuôn mặt của Hạ Mạt.

Lý Tự đứng trước cửa tòa nhà, nhìn bóng lưng tổng giám đốc Lục cùng một người phụ nữ áo vàng ôm nhau thân mật như đôi uyên ương số khổ, lưu luyến không rời. Hai người biến mất ở góc rẽ khiến anh ấy vừa bất ngờ vừa kinh ngạc.

Mấy ngày trước tổng giám đốc Lục đến công ty, trên cổ anh thoáng hiện vài vết móng tay cào nhẹ. Các đồng nghiệp trong văn phòng đã bàn tán xem có phải sếp Lục có bạn gái rồi hay không, những vết cào đó giống dấu tay của phụ nữ nhưng lại rất mờ, chỉ vài hôm đã hết. Với lại, họ cũng chưa từng nghe nói anh có bạn gái, hướng chi, nếu là do phụ nữ cào thật thì làm sao tổng giám đốc Lục lại không che giấu mà để người khác nhìn thấy.

Cuối cùng, họ kết luận rằng có lẽ do tổng giám đốc Lục tự gãi ngứa mà để lại dấu.

Không ngờ hôm nay Lý Tự lại tận mắt chứng kiến tổng giám đốc Lục ôm một người phụ nữ.

Lý Tự cầm điện thoại định chia sẻ câu chuyện thú vị này với đồng nghiệp ở văn phòng tổng giám đốc ngay lập tức.

Khi mở nhóm chat riêng tư của đồng nghiệp trong văn phòng ra, Lý Tự lại do dự.

Hóng chuyện về tổng giám đốc Lục, liệu có nên nói không?

Sau khi xác nhận rằng Lý Tự không thể nhìn thấy mình nữa, Hạ Mạt kéo Lục Nghiễn Lễ đi vòng theo một lối khác để trở về.

Ngồi đối diện với Lục Nghiễn Lễ trên bàn ăn, Hạ Mạt múc một viên chè trôi nước nhỏ bỏ vào miệng, nhưng lại cảm thấy nhạt nhẽo, không còn chút khẩu vị nào.

Cô vẫn nghĩ mãi về chuyện vừa rồi, không biết Lý Tự có nhận ra cô hay không.

Buổi sáng Lục Nghiễn Lễ có một cuộc họp nên anh ăn rất nhanh.

Anh đứng trước gương chỉnh cà vạt, nói với Hạ Mạt đang đứng bên cạnh nhìn mình: "10 giờ dì giúp việc sẽ đến dọn dẹp, em muốn ăn gì cứ nói với dì ấy, tối nay tôi có tiệc xã giao nên sẽ về muộn, nếu em sợ thì bảo dì ấy ở lại với em."

Hạ Mạt gật đầu: "Vâng."

Tiền Lục Nghiễn Lẽ ra cửa, trong nhà chỉ còn lại mình Hạ Mạt.

Ở nhà người khác không tiện đi lung tung, cô cầm điện thoại về phòng, định ngủ bù.

Thay bộ đồ ngủ, vừa nằm xuống thì điện thoại rung nhẹ kèm âm thanh thông báo tin nhắn.

Hạ Mạt cầm điện thoại lên, liếc nhìn qua.

Nhìn rõ nội dung tin nhắn, cô ngồi bật dậy từ trên giường.

Lý Tụ: [Thư ký Hạ, đoán xem sáng nay tôi xuống lầu nhìn thấy gì?]

Hạ Mạt lo lắng bất an: [Thấy gì?]

Lý Tụ: [Tôi nhìn thấy bạn gái của tổng giám đốc Lục.]

Không nói thẳng rằng nhìn thấy cô và Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt không dám chắc có phải anh ấy đang thăm dò hay không.

Hạ Mạt giả vờ hỏi: [Tại sao cậu lại nhìn thấy bạn gái của tổng giám đốc Lục?]

Lý Tự giải thích: [Chẳng phải đôi khi phải đi tiếp khách cùng tổng giám đốc Lục rất muộn sao. Chỗ ở ban đầu của tôi cách căn hộ của sếp rất xa, lái xe phải mất hơn mười phút, đi lại không tiện, vừa hay tôi có một căn ở tòa nhà Bác Cảnh nên tôi chuyển đến đó, như thế vừa tiện cho tôi, vừa tiện cho việc tổng giám đốc Lục cần gì thì có thể gọi tôi.]

"..."

Vừa hay có sẵn một căn hộ ở tòa nhà Bác Cảnh?

Giá nhà ở tòa nhà Bác Cảnh đắt đỏ như vậy, mà anh ấy nói nhẹ nhàng như không.

Vừa hay?

Trên đời này, chẳng lẽ chỉ có mình cô là người nghèo thôi sao?

[Sau đó thì sao?]

Hạ Mạt cố giữ vẻ bình tĩnh để tiếp tục dò hỏi.

Lý Tự: [Sau đó tôi thấy tổng giám đốc Lục và một cô gái mặc áo vàng ôm nhau. Cô gái kia dựa vào ngực anh ấy, chắc không nỡ để sếp Lục đi làm, không muốn rời xa tổng giám đốc Lục nên cứ làm nũng với tổng giám đốc Lục mãi.]

"..."

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 54

DTV-EBOOK

Cô làm nũng hời nào, có thể đừng tự thêm mắm dặm muối không hả.

Hạ Mạt hít sâu một hơi: [Vậy sao? Tôi chưa từng nghe nói tổng giám đốc Lục có bạn gái.]

Lý Tự hào hứng: [Thư ký Hạ mà còn không biết tổng giám đốc Lục có bạn gái, vậy tôi là người đầu tiên ở văn phòng tổng giám đốc tận mắt thấy bạn gái của sếp Lục rồi.]

Dòng tin nhắn của anh ấy trông có vẻ rất tự mãn.

Hạ Mạt: [Vậy cậu có nhìn rõ bạn gái của tổng giám đốc Lục trông thế nào không?]

Lý Tự: [Không thấy rõ mặt, cô ấy cứ dựa sát vào người sếp, anh ấy che chắn cho cô ấy rất kỹ.]

Lý Tự tiếp tục tám chuyện: [Không ngờ đấy, tổng giám đốc Lục ở công ty thì lạnh lùng vậy, mà với bạn gái lại dịu dàng thế.]

Hạ Mạt nhắc nhở anh ấy: [Chuyện riêng của sếp thì chúng ta cố gắng đừng bàn tán nhiều.]

Lý Tự: [Được rồi.]

Hạ Mạt: [Khi cậu thấy tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục có thấy cậu không?]

Lý Tự: [Thấy chứ, tôi còn chào anh ấy nữa, nhưng lúc đó tổng giám đốc Lục đang ôm bạn gái, tôi không tiện tiến lại gần làm phiền.]

Hạ Mạt: [Chuyện tổng giám đốc Lục có bạn gái tôi còn không biết, cả công ty chỉ mình cậu biết thôi, nếu chuyện này lan ra ngoài, tổng giám đốc sẽ Lục đoán ngay là cậu tiết lộ.]

Hạ Mạt cố ý lấy Lục Nghiễn Lễ ra để gây áp lực cho anh ấy.

Lý Tự: [Thư ký Hạ, chuyện này tôi chỉ nói với mỗi chị, chị đừng kể cho ai khác nhé.]

Hạ Mạt: [Yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật, chúng ta làm thư ký ở bên cạnh sếp, nguyên tắc quan trọng nhất là không được tiết lộ chuyện riêng của sếp.]

Kết thúc cuộc trò chuyện với Lý Tự, xác nhận rằng anh ấy không nhận ra mình Hạ Mạt mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà lúc đó cô trốn kịp.

Đặt điện thoại xuống, Hạ Mạt nhắm mắt ngủ.

Giấc ngủ này khá yên bình, không gặp ác mộng.

Khi tỉnh dậy đã hơn 12 giờ, Hạ Mạt kéo rèm cửa sổ, ngấm nhìn khung cảnh bên ngoài một lúc rồi lê dép ra phòng khách lấy nước uống.

Trong phòng khách, dì giúp việc đang bận rộn dọn dẹp, thấy cô ra ngoài thì tươi cười chào hỏi: "Cô Hạ, cô dậy rồi à?"

Hạ Mạt nhận ra bà ấy, trước đây chính cô là người giới thiệu dì Điền cho Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt cười gật đầu chào: "Dì Điền."

Bà ấy hỏi cô: "Tôi nấu xong cơm trưa rồi, cô có muốn ăn luôn không?"

Hạ Mạt gật đầu: "Được ạ."

Dì Điền quay vào bếp lấy đồ ăn, Hạ Mạt cũng đi theo sau.

"Cô Hạ, cô ra bàn ăn ngồi đi, đồ ăn nóng lắm, để tôi bưng là được rồi, cẩn thận kéo bỏng tay cô."

Hạ Mạt cười nói: "Không sao đâu dì, bình thường cháu cũng tự nấu ăn, biết cách bưng không bị bỏng mà."

Dì Điền ngạc nhiên: "Cô còn biết nấu ăn nữa cơ à, bây giờ giới trẻ ít người nấu ăn lắm, toàn bận rộn công việc, về nhà là mệt đến mức không muốn nấu cơm luôn."

Hạ Mạt: "Chỉ biết nấu vài món chay đơn giản thôi ạ, món mặn thì cháu gần như không biết làm."

Bà ấy khen cô: "Thế cũng giỏi lắm rồi."

Sau khi bày biện xong bàn ăn, Hạ Mạt mời dì Điền ngồi ăn cùng nhưng bà ấy liên tục từ chối, bảo rằng ăn sáng muộn nên giờ chưa đói rồi giục Hạ Mạt cứ ăn đi.

Hạ Mạt không ép, để bà ấy thoải mái.

Vừa ăn được vài miếng, điện thoại cô lại rung.

Hứa Tương Tương: [Chị Mạt Mạt, em kể chị nghe một bí mật, chị có muốn nghe không?]

Trong lòng Hạ Mạt dâng lên dự cảm không lành.

Hạ Mạt: [Bí mật gì?]

Hứa Tương Tương: [Đây là người khác kể với em và dặn em tuyệt đối không được tiết lộ, em đã thề với người ta sẽ không nói nhưng em thật sự không thể giữ kín được. Em chỉ muốn nói cho chị biết thôi, cơ mà chị phải thề, tuyệt đối không được kể với người khác.]

Hạ Mạt gần như đoán ra chuyện gì:

Hạ Mạt: [Chị thề sẽ không nói với người khác.]

Hứa Tương Tương: [Tổng giám đốc Lục có bạn gái rồi!]

Quả nhiên.

Lý Tự này, đã hứa không nói mà xoay người một cái đã kể cho Hứa Tương Tương, cái miệng đúng là không giữ nổi bí mật.

Hạ Mạt: [Ồ.]

Hứa Tương Tương: [Chị Mạt Mạt, chị không ngạc nhiên à?]

Hạ Mạt: [Tổng giám đốc Lục lớn tuổi rồi, có bạn gái cũng bình thường mà, có gì đâu mà ngạc nhiên.]

Hứa Tương Tương: [Việc sếp Lục có bạn gái là chuyện rất bình thường, nhưng chị chắc chắn không thể ngờ được rằng, vị tổng giám đốc Lục lạnh lùng cao ngạo của chúng ta lại ôm bạn gái giữa ban ngày ban mặt, quyến luyến không rời, còn hôn nhau nồng nhiệt tình nữa.]

Hạ Mạt: "..."

Có màn hôn nhau nồng nhiệt lúc nào vậy?

Tin đồn này rốt cuộc lan truyền thế nào vậy?

Hạ Mạt rất muốn phản bác nhưng sợ Hứa Tương Tương nghi ngờ, chỉ có thể im lặng nhìn cô ấy tung tin đồn ngay trước mặt chính mình.

Sau khi Hứa Tương Tương truyền đi một loạt tin tức vừa thật vừa giả, cô ấy không quên dặn dò.

[Chị Mạt Mạt, chuyện này chị tuyệt đối đừng kể ai nhé, người kể em biết bảo chỉ mình anh ấy biết, tổng giám đốc Lục cũng biết anh ấy biết, nếu tổng giám đốc Lục nghe thấy chuyện này thì chắc chắn sẽ đoán ra là anh ấy tiết lộ.]

Biết rõ sẽ bị tổng giám đốc Lục phát hiện mà vẫn nói ra.

Hạ Mạt: [Ừ, chị không kể đâu.]

Đặt điện thoại xuống, cô vừa ăn thêm hai miếng thì điện thoại lại rung.

Lâm Táp: [Mạt Mạt, kể cho em nghe một bí mật.]

Hạ Mạt: [Gì thế?]

Lâm Táp:[Em không được kể ai đâu đó.]

Cô không kể ai, nhưng vấn đề là ai cũng kể cho cô.

Hạ Mạt phối hợp: [Được, em không kể, chị nói đi.]

Lâm Táp: [Tổng giám đốc Lục có bạn gái rồi, hai người tình cảm lắm, cứ dính lấy nhau như keo ấy.]

Mấy người tám thì tám, nhưng có thể đừng thêm thắt theo cảm xúc chủ quan không, Hạ Mạt thật sự bó tay với đám miệng lưỡi này.

Dì giúp việc bưng cốc nước vào, thấy đồ ăn trên bàn vẫn y nguyên thì hơi lo lắng.

"Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

Hạ Mạt cất điện thoại, nở nụ cười: "Không đâu dì, tay nghề của dì rất tốt, đồ ăn rất ngon."

Dì Điền thở phào: "Vậy thì tốt, nếu có món nào không hợp khẩu vị, cô cứ bảo tôi, tôi sẽ điều chỉnh."

Hạ Mạt cười nhẹ: "Không cần đâu ạ, như thế này là ngon lắm rồi."

Ăn xong, dì Điền dọn dẹp bát đĩa.

Hạ Mạt quay về phòng, ngồi xuống bàn, mở điện thoại tìm video dạy tiếng Nga bắt đầu nghe bài học.

Buổi chiều trôi qua nhanh chóng, dì Điền dọn dẹp xong rồi rời đi, nhà lại chỉ còn mỗi Hạ Mạt.

Tối đến không thấy đói, cô rửa vài chùm nho ăn qua loa rồi ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Vì quá buồn chán nên cô bắt đầu nghĩ liệu có nên kết thúc kỳ nghỉ sớm, quay lại làm việc hay không.

Trước đây cô xin nghỉ để tránh mặt Lục Nghiễn Lễ, giờ mình lại ở trong nhà anh, có vẻ không cần thiết phải nghỉ tiếp.

Nhưng dù sao cũng đã làm việc ba năm, khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ.

Hạ Mạt do dự.

Tắt tivi, cô về phòng đi rửa mặt.

Lúc sấy tóc, Hạ Mạt chợt nhớ ra mình quên không hỏi dì Điền là máy sấy của phòng ngủ phụ để ở đâu.

Chỉ còn cách nhắn tin cho Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt: [Tổng giám đốc Lục, tôi qua phòng tắm của anh lấy máy sấy tóc dùng một chút nhé.]

Lục Nghiễn Lễ trả lời rất nhanh: [Ừm.]

Hạ Mạt dùng mũ tắm quấn tóc ướt rồi bước vào phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt đi thẳng vào phòng tắm, đưa tay lấy máy sấy tóc từ trên kệ. Khi chuẩn bị quay người đi, cô chợt nhớ lại hôm qua lúc tổng giám đốc Lục tắm xong rồi đến đón cô, mùi hương trên người anh rất dễ chịu.

Không biết anh dùng loại sữa tắm nào.

Hạ Mạt bước thêm vài bước vào trong, ánh mắt lướt qua các sản phẩm chăm sóc trên kệ rửa mặt.

Mắt cô dừng lại ở vò sen bên cạnh, tay gạt nước đang hướng về phía chế độ nước lạnh.

Hạ Mạt khẽ nhú mào, tổng giám đốc Lục tắm nước lạnh sao?

Ban ngày đã ngủ một giấc dài, buổi tối lại khó ngủ nên Hạ Mạt nằm trần trọc trên giường, cô quyết định ngồi dậy, ngồi vào bàn tiếp tục xem một bài giảng.

Đến hơn 11 giờ, bên ngoài vang lên tiếng động.

Hạ Mạt mở cửa nhìn ra: "Tổng giám đốc Lục, anh về rồi sao?"

Lục Nghiễn Lễ đứng ở huyền quan thay giày, đáp lại một tiếng.

Hạ Mạt bước ra phòng khách, đi về phía anh.

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Sao em vẫn chưa ngủ?"

"Ban ngày ngủ nhiều quá nên tối hơi khó ngủ, tổng giám đốc Lục, anh có muốn uống nước không?"

Tối nay anh có tiệc xã giao, khi Hạ Mạt bước lại gần thì ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người anh.

Đúng là tối nay Lục Nghiễn Lễ uống không ít, dạ dày có hơi khó chịu, anh ừ một tiếng rồi ngồi xuống sofa, đưa tay sờ lồng ngực sơ mi.

Hạ Mạt chú ý đến miếng dán truyền dịch trên mu bàn tay anh, trong lòng thoáng lo lắng: "Anh bị bệnh sao?"

Lục Nghiễn Lễ tựa người vào sofa, bình thản trả lời: "Sốt nhẹ thôi, không nghiêm trọng."

"Sao sốt mà anh còn đi xã giao."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Mạt mới nhận ra giọng điệu của mình như đang trách móc.

Nhưng có vẻ như Lục Nghiễn Lễ lại rất thích cô nói chuyện như vậy với anh, khẽ mỉm cười.

"Giờ đã hạ sốt chưa?" Cô bước gần anh hơn.

Giọng Lục Nghiễn Lễ bình thản: "Truyền xong ba chai nước, hạ sốt rồi."

Cô không tin: "Hạ sốt nhanh như vậy sao?"

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười: "Em sờ thử xem."

Hạ Mạt đưa tay chạm vào trán anh, rồi so sánh nhiệt độ với trán mình: "Vẫn nóng."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Nhiệt độ cơ thể của đàn ông thường cao hơn phụ nữ một chút."

"Nhưng anh thế này thì chắc chắn vượt quá nhiệt độ bình thường rồi."

Nhớ ra trong nhà có hộp y tế, Hạ Mạt xoay người, lấy hộp thuốc trong ngăn tủ ra tìm thấy một cái nhiệt kế.

"Anh đo thử đi, tôi xem anh hiện tại bao nhiêu độ."

Lục Nghiễn Lễ từ chối: "Không cần."

Hạ Mạt mím môi, tay cầm nhiệt kế giơ lên trước mặt anh, dáng vẻ rất kiên quyết.

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười, nhận lấy rồi kẹp dưới nách.

Hạ Mạt rót cho anh một cốc nước, đứng bên cạnh nhìn anh uống hết một nửa cốc.

"Tôi nấu ít cháo cho anh nhé?"

Đêm nay anh sốt, trong bữa tiệc chắc cũng chẳng ăn uống được gì nhiều.

Lục Nghiễn Lễ: "Muộn quá rồi, em đi ngủ đi."

Hạ Mạt lo lắng: "Tôi nấu bằng nồi áp suất, chỉ là cháo trắng thôi, nhanh lắm."

Không cho cô làm cô cũng sẽ không yên tâm nghỉ ngơi, Lục Nghiễn Lễ gạt đầu: "Được, em làm đi."

Hạ Mạt quay người đi vào bếp, lấy gạo trong tủ ra, nhanh chóng vo sạch rồi cho vào nồi, mở bếp gas.

Khi thời gian đo nhiệt kế kết thúc, Hạ Mạt quay lại phòng khách, chìa tay đòi nhiệt kế.

"37.8°C, vẫn sốt." Hạ Mạt nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ đáp: "Sốt nhẹ thôi."

Hạ Mạt mím môi, ngập ngừng nói: "Sau này anh đừng tắm nước lạnh nữa nhé, mặc dù đang hè nhưng anh lại hay đi xã giao, phải thức khuya nhiều. Mà sau khi thức khuya, tuyệt đối không nên để lạnh ngấm vào cơ thể, lại còn uống rượu, dù cơ thể có khỏe đến mấy cũng không chịu nổi đâu."

Lục Nghiễn Lễ thoáng ngần ra, ánh mắt nhìn cô sâu xa: "Sao em biết tôi tắm nước lạnh?"

"Ban này lúc mượn máy sấy, tôi thấy hướng vòi nước là nước lạnh."

Thấy sắc mặt anh có vẻ hơi lạ, Hạ Mạt nghĩ anh không vui vì cô nói nhiều bèn giải thích: "Tôi chỉ đưa ra lời khuyên thôi, còn có nghe hay không là chuyện của anh."

Lục Nghiễn Lễ thấy cô không nghi ngờ gì khác, khước môi khẽ nhếch: "Ừ, nghe lời em."

Hạ Mạt: "Không phải tôi muốn anh nghe lời tôi."

Đôi mắt sâu thẳm của Lục Nghiễn Lễ nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt mang theo ý cười: "Em quan tâm tôi, sao tôi lại không nghe."

Hạ Mạt lập tức không biết nói gì.

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: "Không thừa nhận là quan tâm tôi à?"

Hạ Mạt lập tức quay đầu sang hướng khác: "Tôi vào bếp xem nồi cháo."

Lúc cô vào bếp còn nghe tiếng cười trầm thấp của anh phía sau.

Hạ Mạt đứng trước bếp ga, thấy đã được bèn tắt bếp, múc cháo ra rồi dùng thìa khuấy cho nguội bớt.

"Tổng giám đốc Lục..."

Cô bưng bát cháo ra, thấy Lục Nghiễn Lễ nhắm mắt như đã ngủ thiếp đi.

Hạ Mạt im lặng không lên tiếng, đặt bát cháo lên bàn trà, đưa tay khẽ vẩy trước mặt anh.

Không có phản ứng.

Ngủ thật rồi.

Có lẽ vì bệnh nên sắc mặt anh trông hơi mệt mỏi, quầng mắt thoáng màu xanh nhạt, đôi môi hơi khô.

Trước đây cô luôn nghĩ anh như sắt đá, chưa bao giờ thấy anh yếu đuối thế này.

Trong lòng Hạ Mạt dâng lên một cảm giác phức tạp, cô nhẹ nhàng lấy một tấm chăn mỏng, đắp lên người anh.

Hạ Mạt nhìn gương mặt Lục Nghiễn Lễ. Chắc là do khó chịu nên lông mày anh hơi nhíu lại, má đỏ hồng vì sốt, Hạ Mạt không kìm được bèn đưa tay lên thử trán anh lần nữa.

Lòng bàn tay vừa mới chạm vào trán, anh đột nhiên mở mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô.

Hạ Mạt giật mình, vội rút tay lại như bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

Lục Nghiễn Lễ nắm lấy cổ tay cô và kéo nhẹ cô vào lòng.

Hạ Mạt chống tay lên ngực anh định vùng ra.

Lục Nghiễn Lễ vòng tay ôm eo cô, giọng khàn khàn: "Đừng nhúc nhích, để tôi ôm một lát."

Hạ Mạt nghe thấy giọng nói mệt mỏi của anh bèn ngược lên nhìn gương mặt hồng hồng do bị sốt ấy, thôi không giãy giụa nữa.

Dường như Lục Nghiễn Lễ hơi ngạc nhiên: "Sao ngoan vậy?"

Hạ Mạt mím môi: "Anh đang bệnh."

Cô không chấp nhận với người bệnh.

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ cong lên: "Bệnh rồi có thể muốn làm gì thì làm sao?"

Anh đột nhiên cúi gần môi cô, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô.

Hạ Mạt nhắm mắt lại theo phản xạ, vài giây sau, nụ hôn mà cô nghĩ sẽ đến lại không có, tiếng hít thở bên tai xa dần.

Cô mở mắt ra, khó hiểu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ dựa lưng vào ghế sofa, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt nóng rực, đôi môi mím chặt.

Không hôn à?

Hạ Mạt hơi nghiêng đầu.

Dường như nhận ra suy nghĩ trong lòng cô, ánh mắt Lục Nghiễn Lễ đầy ý cười: "Bị bệnh nên sợ lây cho em, đợi khỏe lại rồi hôn."

Hạ Mạt vô thức hỏi: "Sốt có lây qua nụ hôn không?"

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: "Ý gì vậy?"

Hạ Mạt cảm thấy tai hơi nóng, nhìn vào đôi mắt càng lúc càng rõ ý cười của anh, môi cô mím lại rồi nhanh chóng sáp lại gần, hôn lên môi anh một cái.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 55

DTV-EBOOK

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, Hạ Mạt chạm vào môi anh một cái rồi định trốn khỏi lồng ngực anh.

Cô đang định xoay người thì trên eo bỗng xuất hiện một cánh tay kéo cô trở lại.

"Lại muốn chạy." Giọng Lục Nghiễn Lễ trầm thấp, hơi thở có chút rối loạn. Bàn tay đang ôm lấy eo nhỏ siết chặt lại, con mắt anh nhìn cô chăm chú, yết hầu hơi cuộn: "Để em chiếm hết lợi lộc rồi, còn muốn chạy đi đâu nữa."

Hạ Mạt ngồi trên đùi anh, hai tay níu lấy áo sơ mi của anh, ngực dán chặt lên b*ng*c của Lục Nghiễn Lễ, không sao kìm được sự xáo động trong lòng. Gương mặt cô phấm hồng, hàng lông mi dài cụp xuống không dám đối mặt với anh, ngại ngùng giống như người vừa mới chủ động không phải là cô.

"Cháo sắp nguội rồi, nhân lúc còn nóng anh ăn đi."

Hạ Mạt nói sang chuyện khác.

Ngón tay Lục Nghiễn Lễ chơi đùa vành tai nóng rực của cô, nhìn chăm chăm vào gương mặt phớt hồng một lúc, trong lời nói che giấu ý cười đang cố kìm nén: "Phải ăn khi còn nóng."

Cánh tay đặt trên eo cô nói lỏng, Hạ Mạt tưởng là anh muốn ăn cháo nên đang tính quay người cầm cháo cho anh, ngay giây tiếp theo, Lục Nghiễn Lễ xoay người đè cô trên ghế sofa.

Hạ Mạt nằm ngang, đèn thạch anh treo trên trần nhà khớp đúng với vị trí đỉnh đầu cô, ánh đèn chiếu xuống khiến cô nhắm mắt lại, một hơi thở nóng rực kề gần kèm theo đó là một nụ hôn nóng bỏng đáp xuống môi.

Lục Nghiễn Lễ hôn không nhẹ nhàng mà cũng không theo trình tự quy tắc gì, đầu lưỡi hung hăng tách hai cánh môi ra tùy ý xâm lược, tìm lưỡi của cô mà nút lấy.

Cái hôn sâu làm Hạ Mạt có phần thở không ra hơi, phải dùng răng cắn xuống môi anh thì Lục Nghiễn Lễ mới rời khỏi đôi môi cô, quay qua ngậm lấy vành tai mềm mại của cô.

Anh thở vào nơi cần cổ làm cô dấy lên một đợt tê dại. Cô chịu không được mà co rúm lại rồi quay mặt sang, đúng lúc môi lướt qua môi, vừa hay bị anh bắt được. Trong mắt Lục Nghiễn Lễ ánh lên ý cười, anh nắm lấy cằm Hạ Mạt rồi hôn lên bờ môi cô một lần nữa.

Lần này nụ hôn nhẹ nhàng hơn lúc nãy rất nhiều, kỹ thuật của Lục Nghiễn Lễ đột nhiên tăng cao, môi lưỡi quán quýt. Anh ôm lấy cô, đùa nghịch rất chuyên nghiệp, hô hấp càng ngày càng trở lên nặng nề. Dần dần Hạ Mạt lại thở không ra hơi, bàn tay cô chống trên vai Lục Nghiễn Lễ đẩy anh ra.

Lục Nghiễn Lễ dời khỏi môi cô, nhìn ánh mắt mê man của cô rồi hất cằm th* d*c một lúc lâu. Anh đưa tay ôm trọn eo cô vào lòng, đôi mắt sâu thẳm mang theo ý cười: "Vẫn chưa biết thở à, phải luyện thêm rồi."

Hạ Mạt như bị rút khô sức lực, toàn thân mềm nhũn dựa vào trong ngực anh. Vốn đang xấu hổ nhưng khi nghe anh châm

chọc vậy, cô ngước mắt, chậm rãi nhìn qua anh một chút rồi chất vấn: "Sao anh lại thành thạo nhanh như thế, không phải đã từng luyện với người khác rồi chứ."

Lục Nghiễn Lễ thấy cô ghen linh tinh thì cảm thấy buồn cười: "Em ở bên cạnh anh lâu như vậy, có người khác hay không em lại không biết rõ sao?"

"Em với anh chỉ gặp nhau lúc làm việc, ai biết anh có bí mật gì không. Còn nữa, coi như mấy năm này không có đi, ai nào biết trước kia có hay không."

Lục Nghiễn Lễ khẽ mím môi, cười nói: "Không có, anh chỉ có một người bạn gái là em."

Hạ Mạt quay mặt sang một bên: "Bạn gái gì, em không nhớ em đã đồng ý với anh."

Tay Lục Nghiễn Lễ đang trên eo cô lại hơi siết vào: "Vừa hôn xong đã quỵt nợ rồi à?"

Hạ Mạt quay mặt về phía bàn trà: "Cực khổ nấu cháo cho anh mà đến nguội rồi anh vẫn không ăn, làm sao làm bạn gái của anh được?"

Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch môi cười, cầm bát trên bàn lên: "Bây giờ ăn."

"Bát này nguội lạnh rồi." Hạ Mạt cầm lấy bát cháo trên tay anh: "Em đi lấy bát khác cho anh."

Trong nồi vừa hay còn đủ một bát, Hạ Mạt lại lấy một bát khác.

Lục Nghiễn Lễ cầm thìa ăn sạch sẽ, sau đó Hạ Mạt cầm cái bát không ra phòng bếp rửa.

Lục Nghiễn Lễ đi theo sau lưng cô tiến vào phòng bếp, cuốn ống tay áo lên: "Để anh."

Hạ Mạt đẩy anh qua một bên: "Để anh cái gì mà để anh, anh đang là bệnh nhân đó, nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Chỉ là sốt nhẹ thôi, không quá nghiêm trọng, em không cần lo lắng."

Hạ Mạt không tiếp lời này của anh, rất nhanh cô đã rửa sạch bát và cất bát lên kệ tủ. Quay đầu thấy Lục Nghiễn Lễ vẫn đứng bên cạnh mình, ánh mắt ôn hòa, nhìn chăm chăm như thể không thể dời đi được.

"Miếng dán cố định kim truyền của anh đâu rồi?"

Miếng dán cố định kim truyền trên mu bàn tay Lục Nghiễn Lễ không biết đã biến mất từ lúc nào, trên mu bàn tay trắng nõn hiện rõ một lỗ kim.

Lục Nghiễn Lễ nhìn qua mu bàn tay, lơ đãng: "Chắc là lúc hôn em bị rơi trên sofa, không sao, đã ngừng chảy máu rồi."

Hạ Mạt nghe anh nhắc đến nụ hôn, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi mà má lại ửng hồng, cô đi vòng qua anh rồi bước ra ngoài.

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười một tiếng, ôm lấy cô từ phía sau.

Hạ Mạt nhắc nhở: "Muộn rồi, anh mà không nghỉ ngơi là đêm lại sốt tiếp đây."

Lục Nghiễn Lễ rũ xuống mắt nhìn cô: "Mạt Mạt, em không sợ anh nữa đúng không?"

Hạ Mạt nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: "Hình như không sợ."

Lục Nghiễn Lễ: "Sao trước đây lại sợ anh như vậy?"

Bây giờ Hạ Mạt không muốn nói cái này với anh: "Anh nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Lục Nghiễn Lễ quay mặt cô lại, nhìn cô với ánh mắt sâu xa, con ngươi đen nhưng rất sáng, anh nói nghiêm túc: "Hạ Mạt, làm bạn gái của anh có được không?"

"Không được." Hạ Mạt từ chối không chút do dự.

Lục Nghiễn Lễ giơ tay lên môi, chùi đi: "Quyết nợ thật sao?"

Giọng anh bình tĩnh nhưng Hạ Mạt vẫn thấy rõ sự hụt hẫng ngăn ngủi lướt qua mắt anh.

Cô không nhịn được cong môi, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy ý cười. Hạ Mạt lui về phía sau một bước để kéo dài khoảng cách với anh, hất cằm nói bằng giọng đầy kiêu căng: "Bạn trai của em cũng không thể là bệnh nhân được, chờ anh hạ sốt rồi hỏi lại em."

Cô tươi cười ngọt ngào, nháy mắt với anh mấy cái: "Ngủ ngon nhé, tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ bị dáng vẻ đầy gian xảo của cô chọc cười.

Bảo anh hạ sốt rồi đi tìm cô, chẳng phải là muốn anh nghỉ ngơi cho tốt, mau chóng khỏi bệnh hay sao.

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ khẽ nhếch lên, dịu dàng nói: "Ngủ ngon."

Trở lại phòng ngủ, sau khi thử đồ trước gương, Hạ Mạt nhìn thấy chính mình trong gương.

Trong gương gò má vẫn còn vương chút đỏ ửng chưa tan, mái tóc rối bởi vì cọ xát trên sofa, bờ môi bị anh hôn đến sưng đỏ, đuôi lông mày mang nét cười, không khác gì vừa trải qua một việc không mấy đúng đắn.

Lúc mí mắt còn hơi đau đau nữa.

Hạ Mạt xích lại gần tấm gương, lòng bàn tay đặt vào bờ môi sưng đỏ, hóa ra hôn sẽ làm môi sưng thật.

Nhớ lại dáng vẻ Lục Nghiễn Lễ vừa rồi, môi của anh không có gì khác thường.

Chẳng lẽ lúc hôn cô không dùng lực mạnh bằng anh?

Hình như lúc ấy cô không động đậy tí nào, tất cả đều do anh dẫn dắt.

Nghĩ đến hình ảnh Lục Nghiễn Lễ th* đ*c nặng nề bên tai mình, tim Hạ Mạt như bay lên, gương mặt nóng ran, khóe miệng vô thức cong lên.

Khi nằm dài trên giường, trái tim loạn nhịp của Hạ Mạt dần dần ổn định.

Sau một lát, trong đầu cô hiện lên hình ảnh hai người trên sofa ôm lấy nhau, thân thể quấn quýt, khiến vành tai lại không kìm được mà nóng bừng lên.

Ngủ không được, Hạ Mạt nằm trên giường hai tay ôm lấy má, suy nghĩ. Sao lại đi đến bước này rồi, rõ ràng kế hoạch là quan sát anh thêm một thời gian nữa, vậy mà mới chuyển vào đây có một ngày đã không kìm chế nổi.

Việc này vẫn là phải trách Lục Nghiễn Lễ, ốm lúc nào không ốm, cô mới chuyển vào một ngày thì đã ốm, làm cô nhìn mà đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, vào lúc đồng hồ báo thức vang lần thứ hai, Hạ Mạt đưa tay sờ vào điện thoại di động để tắt báo thức. Tung chăn ra và xuống giường, cô xỏ dép lê đi đến bên cửa sổ, kéo màn che cửa sổ ra.

Đêm qua có mưa, ngoài cửa sổ mặt đất ướt sũng.

Hạ Mạt đẩy cửa sổ, cơn gió nhẹ mang theo sự mát mẻ từ cửa sổ đưa vào, thổi vào rất thoải mái dễ chịu. Hít thở bầu không khí trong lành một lúc, Hạ Mạt mới xoay người đến phòng tắm rửa mặt, chuẩn bị kết thúc ngày nghỉ hôm nay và đi làm.

Trang điểm xong, cô thay quần áo khác ra ngoài.

Lục Nghiễn Lễ đã ngồi ngoài phòng khách cầm ipad làm việc từ bao giờ. Nghe được tiếng cô đi ra, anh ngẩng đầu lên và nhìn về phía cô.

Hạ Mạt mỉm cười, chào anh: "Sếp Lục, buổi sáng tốt lành."

Một nụ cười rất tiêu chuẩn của thư ký dành cho tổng giám đốc Lục.

Lục Nghiễn Lễ nhìn quần áo trên người cô: "Hôm nay em chuẩn bị đi làm à?"

Bình thường cô ăn mặc thoải mái, trông phong cách hơn khi đi làm nhiều.

Hạ Mạt đi về phía anh: "Nghỉ ở nhà rảnh rồi quá, thôi cứ đi làm rồi để dành ngày nghỉ cho lúc thật sự cần."

Giọng điệu Lục Nghiễn Lễ bình thản: "Cũng được, để đến lúc đi hưởng tuần trăng mật rồi nghỉ thêm một khoảng thời gian nữa."

Sắc mặt Hạ Mạt không thay đổi: "Hưởng tuần trăng mật với ai, em còn chưa có bạn trai đâu."

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên đưa cho cô một cây nhiệt kế: "Vừa đo."

Hạ Mạt giơ nhiệt kế lên xem nhiệt độ trên đó, 36.8°C, đây là chỉ số nhiệt độ của cơ thể bình thường, đã hết sốt rồi.

Hạ Mạt ngó nghiêng xem khuôn mặt anh, sắc mặt bình thường, đúng là đã hạ sốt.

Có điều bọn họ đang nói chuyện hưởng tuần trăng mật mà, tự dưng người này đưa nhiệt kế làm cô cứ cảm giác như là đưa que thử thai vậy.

Hạ Mạt không nhịn được phì cười.

Lục Nghiễn Lễ đưa tay nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào trong lòng: "Tối hôm qua đã nói rồi, giờ lại muốn đổi ý à?"

Hạ Mạt cười tới ch** n**c mắt, lắc đầu: "Không đổi ý."

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi, chính thức xác nhận với cô: "Anh là gì của em?"

Đã đến nước này Hạ Mạt c*ng không lảm trò nữa, tay ôm lấy gáy anh: "Có thể là gì nào, là bạn trai chứ sao."

Trong mắt của Lục Nghiễn Lễ ánh lên nét cười sâu, ngón tay thon dài chỉ vào môi mình.

Hạ Mạt hiểu ý anh muốn cô hôn anh, cười nói: "Không được, em đã trang điểm xong hết rồi, giờ phải đi làm."

Lục Nghiễn Lễ kéo tay cô rồi véo nhẹ mu bàn tay, sau đấy mới đứng dậy khỏi ghế sofa.

Hạ Mạt lấy ipad của anh ở trên bàn bỏ vào trong túi, xoay người xem anh thất cà vạt trong gương.

Những ngón tay thon dài trắng trẻo của anh vòng quanh cà vạt, thắt lại gọn gàng rồi cúi đầu sửa sang phần vạt áo sơ mi.

Hạ Mạt đứng một bên, thưởng thức nhan sắc hoàn mỹ của anh, tán dương thật lòng: "Sếp Lục thật là đẹp trai."

Lục Nghiễn Lễ nhú mày hướng mắt nhìn về phía cô: "Gọi anh là gì cơ?"

Hạ Mạt: "... Xin lỗi, em gọi theo thói quen."

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, ánh mắt vẫn ở trên người cô không dời, chờ cô đổi lại cách xưng hô.

"Lục... Nghiễn... Lễ."

Hạ Mạt bực bội gọi lên cái tên này: "Không được, em vẫn gọi anh là tổng giám đốc Lục thôi, em sợ gọi quen tên anh rồi lỡ miệng gọi ở công ty thì đồng nghiệp lại nghe thấy."

Lục Nghiễn Lễ không đồng ý: "Ở công ty em muốn gọi anh thế nào cũng được, nhưng khi ở riêng, em phải thể hiện thái độ đối với anh như một người bạn trai, không được coi anh là cấp trên của em."

Lục Nghiễn Lễ nói với giọng điệu bình thản: "Chúng ta là mối quan hệ bình đẳng giữa hai người yêu, khi ở riêng nếu em vẫn gọi anh là tổng giám đốc Lục, xưng hô thế này dễ khiến em liên tưởng đến mối quan hệ cấp trên cấp dưới của chúng ta ở công ty. Trong tình cảm nếu em cứ chiều theo anh, không chỉ bất lợi cho tình cảm của chúng ta, mà còn khiến em phải chịu thiệt thòi."

Lục Nghiễn Lễ dời mắt cúi đầu chỉnh ống tay áo, rất tùy ý nói: "Em vốn luôn lanh lợi tinh quái, thường thể hiện hai bộ mặt với anh. Khi em cố ý chiều theo anh, đôi khi anh không phân biệt được suy nghĩ thật sự của em. Vì vậy khi ở riêng, anh mong em đừng dùng cách xưng hô lúc làm việc để gọi anh."

Lục Nghiễn Lễ nói rất chân thành, một câu hai câu đều là vì cô, vì mối quan hệ của hai người mà suy nghĩ.

Anh cũng không hi vọng bởi vì thân phận của anh mà để anh chiếm thế thượng phong trong tình yêu.

Hạ Mạt ngẩng đầu, nhìn anh với ánh mắt sùng bái.

Thoáng thấy cô đang nhìn mình với vẻ si mê, Lục Nghiễn Lễ nhắc nhở: "Thôi cái ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ đó đi, đừng nhìn anh như thế."

Hạ Mạt rũ mắt xuống, im lặng một lát rồi đứng lên từ sofa, cởi đôi dép lê trên chân rồi cất giọng chẳng rõ vui buồn: "Biết rồi, Đâu Đâu."

Đâu Đâu là tên mụ của Lục Nghiễn Lễ, hiện tại nhà họ Lục đã không ai gọi như vậy nữa rồi.

Hạ Mạt biết tên mụ của Lục Nghiễn Lễ cũng là do hai năm trước tới nhà cũ nhà họ Lục, bà Tống lỡ miệng bị Hạ Mạt nghe thấy được.

Lúc ấy bà Tống còn cố ý dặn cô không thể gọi cái tên này trước mặt Lục Nghiễn Lễ, nói hồi nhỏ Lục Nghiễn Lễ trưởng thành sớm, từ lớp một anh đã ỉ ôi chê cái tên này quá trẻ con nên không cho phép người khác gọi anh như vậy.

Lục Nghiễn Lễ dừng việc chỉnh ống áo sơ mi lại, híp mắt, nhấc chân đi tới chỗ cô.

Hạ Mạt đã sớm chuẩn bị, co cẳng chạy về phòng ngủ.

"Âm" một tiếng.

Cánh cửa bị đóng sầm lại, cô nắm lấy chốt cửa bên trong vặn hai vòng, khóa chặt cửa lại.

Hạ Mạt vỗ trán, tự trách mình đã quên mất.

Đây là nhà của anh, anh có chìa khóa.

Cánh cửa bị đẩy hé ra từ bên ngoài, Hạ Mạt vội dùng thân mình chặn cửa lại, nở nụ cười rạng rỡ như hoa: "Cưng à, em sai rồi."

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 56

DTV-EBOOK

Cách một cánh cửa, một người giữ cửa đẩy vào trong, một người giữ cửa đẩy ra ngoài, cuối cùng vẫn là Lục Nghiễn Lễ từ bỏ trước.

"Mạt Mạt, ra đây."

Hạ Mạt phát hiện Lục Nghiễn Lễ không đẩy cửa nữa, cô cẩn thận hỏi: "Em ra ngoài thì anh sẽ không xử em đó chứ."

Biết sẽ bị xử mà còn gọi bậy biệt danh của anh, nghĩ tới ban nãy khi cô chạy trốn trông rất hoảng loạn, Lục Nghiễn Lễ nhếch khóe môi, cảm thấy cô vừa đáng yêu lại vừa tràn đầy sức sống.

"Không có lần sau." Lục Nghiễn Lễ trầm giọng nói.

Không có lần sau, có nghĩa là lần này coi như xong.

Hạ Mạt yên tâm mở cửa, nở nụ cười với Lục Nghiễn Lễ đứng ở ngoài.

Lục Nghiễn Lễ duỗi tay ôm cô tới, xoa xoa tóc cô, cười nói: "Không hổ là họ nhà thỏ, chạy trốn nhanh lắm."

Hai người tay trong tay đi ra ngoài, đan mười ngón tay ở thang máy, tối hôm qua lúc hôn môi vẫn còn chưa cảm thấy gì, đến giờ phút này Hạ Mạt mới cảm nhận được rõ ràng rằng mình đang yêu đương cùng Lục Nghiễn Lễ.

Rất kỳ diệu, rõ là không lâu trước đây còn hận không thể trốn đi thật xa, đột nhiên lại thân mật như vậy.

"Nghĩ cái gì đó?"

Thang máy đến dưới gara ngầm, Lục Nghiễn Lễ nhìn lông mi cô hơi rũ xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Mạt bị giọng nói của anh kéo về thực tại, cô ngẩng đầu nhìn, đi cùng anh ra khỏi thang máy, ăn ngay nói thật: "Suy

nghĩ về chuyện chúng ta yêu nhau, cảm giác kỳ diệu thật đấy."

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Kỳ diệu ở điểm nào?"

Hạ Mạt nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ là một cảm giác rất kỳ diệu thôi, cứ như đang nằm mơ vậy."

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười một cái, mở cửa xe ra giúp cô.

Hạ Mạt ngồi vào ghế phụ, Lục Nghiễn Lễ lên xe từ bên kia. Hạ Mạt nghiêng mặt nhìn anh thắt dây an toàn, nghĩ ra gì đó rồi dặn dò: "Đợi lát nữa nhớ thả em xuống ở đoạn đường trước công ty."

Lục Nghiễn Lễ biết cô đang lo lắng chuyện dừng xe ở cửa công ty thì sẽ bị đồng nghiệp thấy, anh ừ một tiếng, nói: "Dẫn em đi ăn sáng trước đã."

Hạ Mạt nhìn giờ: "Đi ăn ở đâu chứ, em sắp trễ giờ rồi, không thì tới công ty rồi gọi đồ ăn vậy."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Không xa đâu, ở đường Bình Nguyên có một cửa hàng bán đồ ăn sáng, em yên tâm, sẽ không đến trễ."

Hạ Mạt biết cửa hàng bán đồ ăn sáng ở đường Bình Nguyên kia, cô đã từng đặt đồ vài lần cho Lục Nghiễn Lễ, đồ ăn giao đến công ty thì sẽ bị ảnh hưởng đến mùi vị, chỉ bằng tới quán đó ăn luôn.

Hạ Mạt gật đầu, nói: "Được."

Ăn sáng xong, Lục Nghiễn Lễ lái xe dẫn Hạ Mạt tới chỗ làm, dựa theo yêu cầu của cô, anh thả cô xuống một con đường ở trước công ty.

Cửa xe đóng lại, Lục Nghiễn Lễ hạ cửa sổ xuống định nói với cô hai câu. Hạ Mạt thấy đèn rẽ trái đang chuyển xanh thì vội cầm túi nhanh chóng chạy tới, khi chạy đến đối diện, đèn rẽ phải cũng đã chuyển thành màu xanh, Hạ Mạt lại chạy nhanh như chớp qua, cũng chẳng thèm quay đầu nhìn một cái.

Trước cửa lớn của công ty có rất nhiều xe cộ, Lục Nghiễn Lễ còn phải đi đỗ xe ở gara ngầm. Lúc Hạ Mạt đến văn phòng thì anh còn chưa đi lên.

Hôm nay cô đi ăn sáng cùng Lục Nghiễn Lễ nên trì hoãn chút thời gian, đi làm trễ hơn bình thường, những đồng nghiệp khác đều đã đến đủ.

Lâm Táp bùng nước từ phòng pha trà ra, thấy cô đi vào văn phòng thì hơi bất ngờ: "Mạt Mạt, không phải em đang nghỉ phép sao?"

Hạ Mạt cười nói: "Ở nhà không còn chuyện gì nữa nên em quay về làm trước khi kết thúc kỳ nghỉ luôn."

Lâm Táp nhướn mày trêu chọc: "Bạn trai em không dẫn em đi chơi sao?"

Hạ Mạt ngẩn ra, rất nhanh cô nhận ra rằng người bạn trai cô ấy nói tới chính là người hư cấu lúc trước, cô cười nói: "Bạn trai em phải đi làm, không có thời gian đi chơi với em."

Lâm Táp gật đầu: "Cũng đúng, tìm được một cô bạn gái xinh đẹp như em thì cũng phải cố gắng làm việc mới có thể xứng đôi với em. Bạn trai em làm nghề gì, ở đâu vậy?"

Lâm Táp đứng đối diện với cửa, đang trò chuyện cùng Hạ Mạt, chưa đợi được câu trả lời của Hạ Mạt thì đã thấy tổng giám đốc Lục đi từ bên ngoài vào, cô ấy đưa mắt ra hiệu với Hạ Mạt, ý bảo là tổng giám đốc tới.

Hạ Mạt lập tức đi tới vị trí của mình, đặt túi xuống.

Tổng giám đốc tới khiến những người khác cũng nhanh chóng quay trở lại vị trí làm của mình.

Tách ra như vậy, vấn đề ban nãy Lâm Táp vừa mới hỏi cô cũng không được giải đáp.

Lục Nghiễn Lễ đi qua vị trí của Hạ Mạt, cô đứng lên, mỉm cười chào hỏi anh: "Chào buổi sáng, tổng giám đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ dừng bước chân, nhìn cô.

Ý cười trên mặt Hạ Mạt càng sâu hơn, hoàn toàn dùng thái độ xử lý việc công theo phép công, dò hỏi anh bằng thái độ cung kính: "Tổng giám đốc Lục, anh có cần cà phê không ạ?"

Lục Nghiễn Lễ trả lời lạnh nhạt: "Không cần cà phê, pha một ly trà mang vào đi."

Hạ Mạt gật đầu: "Được, anh chờ một lát ạ."

Nhìn Lục Nghiễn Lễ đi vào văn phòng, sau đó Hạ Mạt nhanh chóng đi qua phòng pha trà.

Lấy đồ đạc ra, Hạ Mạt dùng nước sôi tráng qua chúng một lần.

Lá trà lần trước ông cụ Tề cho còn chưa uống hết, Hạ Mạt lấy trà từ trong ngăn tủ ra, thả một ít vào ly, sau đó đổ nước ấm vào trong, lọc lấy nước, đợi một lát rồi lại rót lần nước thứ hai vào.

Pha trà xong, Hạ Mạt cầm ly vào văn phòng Lục Nghiễn Lễ.

Lúc cô vào, Lục Nghiễn Lễ đang ngồi sau bàn làm việc xem tài liệu, Hạ Mạt đặt ly trà tới trước mặt anh: "Tổng giám đốc Lục, trà của anh đây."

Lục Nghiễn Lễ cũng không ngẩng đầu, ừ nhạt một tiếng: "Thư ký Hạ, cô đóng cửa lại đi."

Hạ Mạt xoay người, đi đến trước văn phòng đóng cửa lại.

Cửa vừa mới đóng, Lục Nghiễn Lễ đã đặt tài liệu xuống, đứng dậy khỏi ghế, đi tới bên cạnh cô rồi kéo tay cô ra chỗ sofa.

Hạ Mạt đánh nhẹ vào ngực anh: "Tổng giám đốc Lục, đây là ở công ty đó, anh làm gì vậy, dùng quy tắc ngầm với nhân viên nữ à?"

Lục Nghiễn Lễ: "Đừng nói vậy, để anh xem thử chân em, chạy nhanh như vậy có bị sưng không?"

"Không đâu, vẫn còn ổn lắm."

Hạ Mạt không cho anh thời gian quán quýt, cô rút tay ra khỏi tay anh: "Tổng giám đốc Lục, nếu anh không có công việc gì muốn phân phó thì tôi sẽ ra ngoài, tôi vừa mới kết thúc kỳ nghỉ phép, có rất nhiều việc còn chưa xử lý xong."

Hạ Mạt nói xong liền xoay người đi ra ngoài, Lục Nghiễn Lễ nhìn gót giày cao mảnh của cô, nhắc nhở phía sau: "Đi chậm một chút, đừng chạy nhanh quá."

Hạ Mạt không để ý tới lời này của anh.

Từ văn phòng ra, Lý Tự lập tức quay đầu hỏi cô: "Thư ký Hạ, không phải chị muốn nghỉ hơn hai mươi ngày sao?"

Mấy ngày Hạ Mạt nghỉ phép thì Lý Tự đều làm việc một mình, rõ ràng là buông thả hơn trước khi Hạ Mạt nghỉ phép rất

nhiều.

Hạ Mạt lại nhắc lại lý do: "Ở trong nhà không còn chuyện gì nữa nên trở về làm luôn."

Lý Tự nói: "Cũng may mà chị đã trở lại, lúc chị nghỉ tôi cũng sắp phát điên luôn rồi."

Hạ Mạt hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Tự nói rất thẳng thắn: "Đầu tiên là công việc tôi không làm nổi, hầu như ngày nào cũng bị tổng giám đốc Lục phê bình. Tiếp theo mỗi lần liên hệ với những bộ phận phía dưới, bọn họ có mâu thuẫn nội bộ, lúc nào cũng cãi nhau trước mặt tôi, lôi kéo tôi xử lý giúp họ. Ngày hôm qua tới bộ phận kỹ thuật đưa tài liệu, bọn họ còn không cho tôi đi, tôi xem bọn họ cãi nhau cả một tiếng, lúc về bị tổng giám đốc Lục chỉ vào mũi tôi mắng tôi nhiều chuyện. Tôi bị oan thật mà, tôi có muốn xem họ cãi nhau đâu, là bọn họ cản không cho tôi đi, tổng giám đốc lại tưởng rằng tôi đang hóng chuyện."

Lý Tự giơ tay đẩy đẩy cái kính của mình lên trên: "Đúng là khiến người ta mệt mỏi mà."

Hạ Mạt nhìn vẻ mặt như đang cần được phân xử của anh ấy, nghĩ thầm đúng là không oán hận chút nào.

"Liệu có phải tổng giám đốc Lục nói cậu nhiều chuyện, là bởi vì cậu đi truyền tin của anh ấy và bạn gái không?"

Lý Tự từ từ nhận ra, thấp thỏm nói: "Không thể nào, tôi cũng không nói cho người khác mà."

Hạ Mạt cười nói: "Không nói cho người khác, nhưng cậu nhìn trong văn phòng này đi, có ai mà không biết chứ?"

Lý Tự: "Tôi chỉ nói cho các đồng nghiệp ở văn phòng, mọi người tâm sự kín, chắc hẳn sẽ không có ai nói cho tổng giám đốc đâu."

Hạ Mạt cười cười, không nói gì nữa.

Một lát sau, Lý Tự nhớ tới một chuyện, nhắc nhở Hạ Mạt: "Tối hôm qua tổng giám đốc bị sốt, bác sĩ có kê thuốc, bảo hôm nay sẽ kiểm tra lại."

Hạ Mạt ừ một tiếng, nói: "Đã biết, tôi sẽ nhắc nhở tổng giám đốc."

Buổi sáng Lục Nghiễn Lễ mở cuộc họp, lúc về đã đến mười một giờ, Hạ Mạt đứng dậy, đến trước văn phòng Lục Nghiễn Lễ rồi gõ cửa.

Lục Nghiễn Lễ đồng ý cho vào.

"Tổng giám đốc, trưa nay anh muốn ăn gì? Hôm qua anh bị sốt, nay mới hạ nên để tôi đặt cho anh đồ ăn thanh đạm tốt cho dạ dày, được chứ ạ?"

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, ngẩng đầu hỏi cô: "Em muốn ăn gì?"

Hạ Mạt: "?"

Lục Nghiễn Lễ: "Nhìn anh làm cái gì, bạn trai em đặt đồ ăn trưa cho em là chuyện kỳ lạ lắm sao?"

Hạ Mạt mỉm cười từ chối một cách khéo léo: "Cảm ơn tổng giám đốc, nhưng không cần đâu, tôi đã hẹn ăn ở căng tin cùng đồng nghiệp rồi."

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa tĩnh lặng.

Hạ Mạt Mạt mỉm cười với anh, mặt không đổi sắc.

Sau một lúc lâu, Lục Nghiễn Lễ bất đắc dĩ nói: "Được, em ra ngoài đi."

Cả ngày, Hạ Mạt đều tận tâm cố gắng làm tròn trách nhiệm thư ký của mình, giữa trưa khi ăn cơm cùng các đồng nghiệp ở căng tin, cô còn hóng hớt từ bọn họ về chuyện yêu đương của Lục Nghiễn Lễ.

Tối nay Lục Nghiễn Lễ không xã giao, ban ngày anh cũng không sốt lại nên không lãng phí thời gian tới bệnh viện kiểm tra, vừa qua năm giờ đã vội bảo với Hạ Mạt để tan làm.

Trên đường lái xe về anh còn rất lịch sự, lúc đi từ gara ngấm lên thang máy cũng không nắm tay Hạ Mạt, Hạ Mạt còn tưởng rằng chuyện ban ngày mình trốn đã khiến anh tức giận. Khi cô đang nghĩ ngợi xem có nên dỗ dành anh hay không thì vừa vào cửa đã bị anh ôm vào lòng rồi hôn.

Hạ Mạt bị bế lên trên sofa, hôn đến mức không thở nổi, Lục Nghiễn Lễ nhéo cằm cô rồi nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng: "Buổi sáng nay em gọi anh là gì?"

Hạ Mạt thông minh: "Cực cứng."

Lục Nghiễn Lễ dùng sức tay nhéo nhéo trên vòng eo của cô: "Không phải thế này."

Hạ Mạt nghe ra ý tứ muốn tính sổ cùng mình, cô lý luận với anh: "Không phải nói không có lần sau, lần này không tính sao?"

Lục Nghiễn Lễ cúi đầu cẩn nhẹ lên môi cô: "Anh chỉ nói không có lần sau, anh có nói lần này tính sổ hay không đâu?"

Hạ Mạt xuýt xoa một tiếng, dùng ánh mắt đáng thương lên án anh: "Anh bắt nạt người khác."

"Đây là bắt nạt sao?"

Lục Nghiễn Lễ xoay người, đè Hạ Mạt vốn dĩ đang ngồi trên đùi anh xuống dưới, áp sát mặt vào cô: "Nếu đây là bắt nạt, anh còn muốn bắt nạt em tiếp kìa."

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 57

DTV-EBOOK

T rên sofa, hai người vừa mới kề sát thân thể với nhau như thể đã nghiệm, có hôn thể nào cũng không thấy đủ.

Kỹ thuật hôn của Lục Nghiễn Lễ tốt hơn so với hôm qua rất nhiều, anh cuốn lấy lưỡi của Hạ Mạt, khi thì hôn kiểu dịu dàng, khi thì hung hăng càn quấy, tràn ngập d*ng chiếm hữu.

Hôn đến nỗi Hạ Mạt sắp không thở nổi nữa, anh mới rời khỏi môi cô.

Hạ Mạt ghé vào trên ngực anh, mặt ửng hồng, hô hấp hỗn loạn. Cô ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, ngón tay chạm chạm vào đôi môi anh vừa mới làm chuyện ác, hơi th* d*c: "Sếp à, anh hung hăng thật đó."

Từ "sếp" này còn mang theo ý tứ chọc ghẹo, Lục Nghiễn Lễ cũng không để ý, anh duỗi tay nắm lấy tay cô, hôn hôn lên mu bàn tay: "Thế này mà là hung hăng sao?"

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: "Anh nhớ rõ có người nói sau khi gặp mặt thì muốn hôn chết anh."

Hạ Mạt: "... Chẳng qua em cũng chỉ nói miệng thế thôi chứ không làm vậy thật, đâu có giống anh, bên ngoài thì như một người quân tử không gần gũi với phụ nữ, trên thực tế lại rất háo sắc."

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi: "Chỉ nói mà không làm thì là chẳng có kỹ năng gì."

"Ai không có kỹ năng gì chứ?" Hạ Mạt không trả lời, ngồi dậy từ trong lòng anh, ngẩng cổ, vén tóc về phía sau.

Mái tóc dài dịu dàng xõa ở sau người, trong lúc lơ đãng khi cô duỗi thẳng eo, đường cong xinh đẹp, đuôi mắt phiem hồng chứa ý xuân, trong mắt có ý cười sáng lấp lánh, giống như một ánh sao đánh sâu vào trong lòng Lục Nghiễn Lễ.

“Chờ đã.” Hạ Mạt nhướng mày, nói như thể buông lời tàn nhẫn: “Em sẽ tới hôn chết anh ngay đây.”

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ hiện lên ý cười, ánh mắt nồng cháy: “Em tới đây.”

Ánh mắt Hạ Mạt hơi thay đổi, cúi xuống hôn, cởi mấy cái cúc trên áo sơ mi của anh ra, môi tiến đến xương quai xanh, vươn đầu lưỡi ra để lại một nụ hôn ướt át lên trên đó.

Hô hấp của Lục Nghiễn Lễ dừng lại trong chớp mắt, bàn tay để ở eo cô cũng hơi siết lại, giọng nói trầm thấp: “Đừng làm loạn.”

Hạ Mạt ngược lên, cong mắt nhìn anh: “Ông chủ, làm thế này cũng không được hả, anh cũng chẳng giữ được bình tĩnh mấy nhỉ.”

Lục Nghiễn Lễ bật cười, ngón tay thon dài v**t v* trên đôi môi thắm hồng của cô: “Em cứ tiếp tục đi, đợi lát nữa đừng khóc rồi nói anh bắt nạt em.”

Hạ Mạt cảm nhận được sự uy h**p, cô tiến đến bên cánh môi anh, ngậm lấy sau đó m*t vào thật mạnh một cái, thấy ổn rồi mới dừng lại. Cô đứng dậy từ trong lòng anh, đi tới quầy rót nước uống.

Lục Nghiễn Lễ cũng đứng dậy khỏi sofa, xoay người đi vào phòng ngủ.

Bám dính với Lục Nghiễn Lễ lâu như vậy nên miệng lưỡi cô cũng đã trở nên khô khốc. Hạ Mạt cầm ly nước giữa đầu uống, chẳng mấy chốc đã thấy đầy.

Lục Nghiễn Lễ đi ra khỏi phòng ngủ, thay một bộ quần áo khác.

Hạ Mạt hỏi anh: "Uống nước không?"

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, sửa sang lại cổ tay áo sau đó đi tới bên này.

Hạ Mạt rót ly nước đưa cho anh.

Lục Nghiễn Lễ uống nước xong, đem ly nước để lên trên quầy bar, hỏi cô: "Em có đói bụng không?"

Hạ Mạt gật đầu, hỏi anh: "Tối nay ăn gì bây giờ?"

Trước khi cô chưa tới đây ở, Lục Nghiễn Lễ sống một mình, mà một mình thì rất ít khi nấu cơm ở nhà. Bởi vậy mỗi lần dì Diên tới đây cũng chỉ để quét dọn vệ sinh, khi nào Lục Nghiễn Lễ cố ý dọn dò bà ấy nấu cơm thì bà ấy mới nấu.

Lục Nghiễn Lễ: "Em muốn ăn gì?"

Hạ Mạt nghĩ nghĩ: "Ở trung tâm thương mại gần chỗ chung cư em ở có một quán bán đồ ăn Hồ Nam, mùi vị không tệ, chúng ta đi qua đó ăn đi."

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng.

Hạ Mạt: “Tiện thể em về lấy chút quần áo luôn.”

Lục Nghiễn Lễ cười một cái.

Hạ Mạt hỏi anh: “Anh cười cái gì?”

Lục Nghiễn Lễ không trả lời vấn đề này của cô, sờ sờ tóc cô: “Không phải đói bụng rồi sao, đi thu dọn một chút đi, anh dẫn em ra ngoài ăn.”

Hạ Mạt ừm một tiếng, đi vào phòng ngủ thay quần áo, soi gương buộc hết tóc lên, son môi đã bị Lục Nghiễn Lễ ăn hết lúc này, Hạ Mạt lấy nước tẩy trang lau lau môi, sau đó đánh son lại lần nữa.

Cơm nước xong, Lục Nghiễn Lễ lái xe đưa Hạ Mạt về chung cư.

Lúc xuống xe, Hạ Mạt nghĩ đến buổi tối hôm đó Đồng Chiêu uy h**p cô, nói muốn đi bộ ở dưới chung cư của cô và tình cờ gặp cô, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Lục Nghiễn Lễ nắm lấy tay cô, nói: “Không sao đâu, chuyện đã được giải quyết rồi, em không cần sợ. Anh ta sẽ không quấy rầy em và bạn em nữa đâu.”

Hạ Mạt hỏi anh: “Anh giải quyết thế nào?”

Lục Nghiễn Lễ: “Đợi lát nữa nói với em sau, em lên thu dọn đồ đạc trước đi.”

Lại đến căn phòng nhỏ của Hạ Mạt một lần nữa, nhìn trang trí trong phòng, Lục Nghiễn Lễ vẫn cảm thấy cô rất đáng yêu.

Chắc chắn Hạ Mạt sẽ không về lại đây ở nữa, cho dù Đồng Chiêu có không quấy rầy cô, cô vẫn sẽ không thể thoát khỏi ám ảnh tâm lý về cảnh tượng khi nhìn ra mắt mèo buổi tối hôm đó.

Hạ Mạt lấy một chiếc vali ra để thu dọn quần áo trong phòng ngủ, Lục Nghiễn Lễ ngồi ở sô pha ngoài phòng khách chờ cô.

Một lát sau, Hạ Mạt nghe được tiếng Lục Nghiễn Lễ đứng ở trước cửa phòng ngủ nói chuyện với cô.

“Mạt Mạt, em có muốn mang cái này đi không?”

“Cái gì cơ?”

Hạ Mạt quay đầu lại, nhìn thấy ngón tay thon dài trắng nõn của Lục Nghiễn Lễ đang chỉ vào mèo thần tài nhỏ cô để ở kệ sách tại ban công, tai cô không nhin được mà hơi nóng lên: "Cái đó không mang theo, ở nhà bên kia của anh cũng không cần cái này, chờ em thuê được phòng mới rồi em sẽ dọn nó qua đó."

Thuê nhà mới?

Hình như cô vẫn chưa nhận ra rằng dọn vào nhà anh rồi thì không thể dọn ra, Lục Nghiễn Lễ thả mèo thần tài lại kệ sách, tạm thời không thảo luận với cô về vấn đề này.

Dọn dẹp đồ đạc xong xuôi, Hạ Mạt kéo khóa vali, nói với Lục Nghiễn Lễ: “Được rồi.”

Lục Nghiễn Lễ đi vào đẩy vali cho cô, nhìn cô: "Em giữ áo sơ mi của anh sao?"

Hạ Mạt nghiêng đầu, đối mặt với anh, không biết chọc trúng chỗ nào mà hai người đều nở nụ cười.

"Giữ, có giữ, em vừa mở tủ quần áo ra, thứ đầu tiên em lấy chính là áo sơ mi của anh đó."

Lục Nghiễn Lễ buồn cười: "Lúc ấy em nghĩ thế nào mà lại chạy đến chỗ anh trộm áo sơ mi vậy."

Hạ Mạt không thừa nhận là trộm: "Đây là do em mua, em lấy áo sơ mi của em thì sao có thể nói là trộm."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Quà đã tặng rồi còn có thể lấy lại sao?"

"Có chứ." Hạ Mạt nói hợp tình hợp lý: "Anh không biết bây giờ có rất nhiều đôi yêu nhau, sau khi chia tay đều sẽ tính toán rõ những quà gì mình đã tặng cho đối phương, rồi lấy lại toàn bộ sao?"

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ nhếch lên, có chút ý cười: "Những cặp đôi yêu nhau mới như vậy, cho nên ở trong lòng em, khi ấy chúng ta là người yêu hả."

"Thật sự không có mà, biết anh là L em đã bị dọa chết rồi, sao dám nghĩ mình là người yêu của anh chứ." Hạ Mạt nói: "Lúc ấy em muốn giải quyết rõ chuyện giữa Summer là em, và L."

Hạ Mạt cảm thán: "Thật sự lúc đó em đều nghi ngờ tất cả những người đàn ông em quen trong công ty có tên chữ cái đầu là L, chỉ có mỗi anh là em không nghĩ tới, ai mà ngờ một ông chủ như anh cũng lên mạng xã hội tìm bạn gái chứ."

Hạ Mạt nói không ngừng nghỉ, Lục Nghiễn Lễ đẩy vali đứng ở bên cạnh cô, nghe cô thổ lộ lời trong lòng.

Lái xe qua cửa một trung tâm thương mại, Hạ Mạt nhớ tới cái gì đó, quay đầu hỏi anh: "Anh còn nhớ trung tâm thương mại này không?"

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, giảm tốc độ xe xuống, hỏi cô: "Muốn vào đi dạo không?"

Hạ Mạt gật đầu: "Muốn."

Trung tâm thương mại này là nơi Hạ Mạt từng đi dạo khi mới nói chuyện trên mạng với L, khi ấy L rất lạnh lùng, trả lời tin nhắn cũng rất chậm. Hạ Mạt mua đồ xong đứng ở cửa trung tâm thương mại trò chuyện với anh, hỏi sau này anh có thể đi siêu thị cùng cô không, anh trả lời rằng, anh không hứa được.

Hạ Mạt không nhịn được mà cười nói: "L, lúc đó anh lạnh lùng thật."

Lục Nghiễn Lễ cười cười, mặt cũng bình tĩnh: "Không phải bây giờ anh đang đi siêu thị cùng em sao."

Hạ Mạt cực kỳ vui vẻ: "Thật đúng là, lúc ấy lạnh lùng với em, bây giờ không chỉ muốn đi dạo siêu thị cùng em, mà còn phải xách đồ cho em nữa."

Lục Nghiễn Lễ đỗ xe ở bãi đỗ ngoài trung tâm thương mại, nắm tay cô đi vào trong.

Thời gian này trung tâm thương mại rất náo nhiệt, có rất nhiều đôi tình nhân hẹn hò nhau đi ăn, Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ lang thang không có mục tiêu từ lâu một, sau đó đi dạo ở cửa hàng đầu tiên.

Đi bừa vào một cửa hàng đồ trang sức, Hạ Mạt nhìn thấy cả một kệ để hàng toàn kẹp tóc cực kỳ mới lạ, cô kéo Lục Nghiễn Lễ đi qua.

Diện tích cửa hàng không lớn, lối đi giữa các kệ để hàng cũng rất hẹp, hai người không thể đi cạnh sóng vai nhau. Hạ Mạt đi đằng trước, Lục Nghiễn Lễ bị cô kéo tay đi theo sau, đến chỗ ngoặt, Hạ Mạt buông tay anh ra, cầm một cái kẹp tóc từ trên kệ.

Lục Nghiễn Lễ duỗi tay, mới vừa đụng tới bả vai cô, Hạ Mạt xoay người, cười khanh khách nhìn anh: "Đẹp không?"

Lục Nghiễn Lễ nhìn lên, trên tóc cô có thêm một chiếc kẹp tóc có hai trái ớt cay đỏ thẫm.

Chỉ là một chiếc kẹp đơn giản, hai trái ốt bé và dài, thực sự không tính là đẹp, nhưng người đeo đẹp, đôi mắt hạnh kia ngập nước, làn da trắng nõn tinh tế, nụ cười ngọt ngào, một chiếc kẹp tóc xấu xí cũng được cô đeo cho thành đáng yêu.

Lục Nghiễn Lễ cười khẽ: "Đẹp."

Hạ Mạt cười gỡ kẹp xuống, thả lại chỗ cũ.

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Không mua sao?"

Hạ Mạt lắc đầu: "Không mua, cái này nhìn có vẻ mới lạ, nhưng mua về không đeo, để trong nhà cũng chiếm chỗ."

Lục Nghiễn Lễ cầm lấy chiếc kẹp ốt trong tay, ngẩng đầu, trên tóc Hạ Mạt lại có thêm một chiếc kẹp búp ngô màu vàng.

"Đẹp chứ?" Hạ Mạt chỉ vào cái kẹp trên đầu mình.

Lục Nghiễn Lễ: “Đẹp.”

“Cái này đẹp không?”

“Đẹp.”

Sức sống của Hạ Mạt b*n r* bốn phía, Lục Nghiễn Lễ cảm thấy cô có một đôi mắt dò tìm cái đẹp, luôn tìm được một vài món đồ kỳ lạ và hiếm có ở trong vô số món đồ bình thường trên kệ để hàng.

Tận cùng bên trong của trung tâm thương mại là siêu thị gia đình, hai người đẩy xe đẩy chậm rãi đi dạo dọc theo kệ để hàng.

“Ôi, ở đây lại còn có cả loại que cay này sao, lúc trước em cũng tới mà sao không thấy bao giờ nhỉ.”

Hạ Mạt lấy một bịch que cay từ trên kệ để hàng xuống, xoay mặt hỏi Lục Nghiễn Lễ: “Anh từng ăn loại que cay này chưa?”

Lục Nghiễn Lễ nhìn qua: "Anh không ăn qua que cay."

Hạ Mạt: "... Que cay này chính là tuổi thơ của những người trong thế hệ chúng ta đó, vậy mà anh chưa từng ăn á."

Hạ Mạt thả hai bịch vào xe đẩy.

"Anh đã ăn cái này bao giờ chưa?"

Lục Nghiễn Lễ: "Chưa."

"Cái này thì sao?"

"Cũng chưa."

Hạ Mạt: "Em ăn thử hết rồi đó."

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười một cái.

Hạ Mạt hỏi: “Anh cười cái gì?”

Lục Nghiễn Lễ nhéo nhéo mặt cô: “Cười vì em vẫn còn là trẻ con.”

Hạ Mạt nói: “Anh chỉ lớn hơn em ba tuổi thôi.”

Lục Nghiễn Lễ học theo giọng điệu nói chuyện của cô: “Anh đã ăn cái này bao giờ chưa? Cái này thì sao? Em ăn thử hết rồi đó, đây còn không phải là một bạn nhỏ đang khoe khoang thì là gì chứ?”

Hạ Mạt khẽ nâng cằm, mặt vô cùng kiêu ngạo: “Anh biết chuyện em tự hào nhất khi còn bé là gì không?”

Lục Nghiễn Lễ: “Chuyện gì?”

Hạ Mạt đắc ý: “Nhà em mở một siêu thị nhỏ, hồi em còn bé, các bạn nhỏ chơi cùng em đều hâm mộ em lắm đó.”

Lục Nghiễn Lễ cười nói: “Hôm mộ em có nhiều đồ ăn vặt mà ăn không hết sao?”

“Ừm.” Cẩm Hạ Mạt càng nhắc cao hơn: “Em muốn đồ ăn vặt nào là sẽ có liền món đó, mấy đứa trẻ nhà hàng xóm nhìn mà thèm phát khóc luôn.”

Lục Nghiễn Lễ nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, lòng bàn tay thì v**t v* trên mu bàn tay ấy: “Vì sao vẫn gầy như vậy?”

“Không biết, em cũng ăn không ít, có lẽ là do thể chất.”

Đi dạo siêu thị một vòng, đến quầy tính tiền, xe đẩy đã tràn đầy hàng.

Có rất nhiều người ở quầy tính tiền, Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ cùng chờ và xếp hàng ở đằng sau.

Ánh mắt Hạ Mạt đảo qua kệ hàng ở bên cạnh quầy tính tiền, nhìn thấy kẹo sữa từng ăn hồi còn bé, cô chỉ cho Lục Nghiễn Lễ

xem: "Kẹo sữa kia hồi bé em cũng từng ăn rồi, hồi đó bán rẻ lắm, có hai tệ một cái thôi."

Lục Nghiễn Lễ nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, nhấc chân bước qua.

Hạ Mạt nhìn bóng dáng cao lớn của anh, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Lục Nghiễn Lễ đi đến kệ để hàng, cầm một hộp kẹo sữa, nghiêng mặt, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi.

Hạ Mạt cười gật đầu, tỏ vẻ một hộp là đủ rồi.

Lục Nghiễn Lễ thu hồi tầm mắt trên người cô, xoay người, ngón tay thon dài trắng nõn cầm mấy hộp áo mưa từ một kệ hàng khác.

Hạ Mạt thấy rõ đồ mà anh lấy, nụ cười nơi khóe miệng cứng lại.

Lục Nghiễn Lễ đi tới, sắc mặt bình tĩnh để kẻo sữa và áo mưa vào xe đẩy.

Hạ Mạt cúi đầu, đôi mắt không nén được mà nhìn vào hướng mấy hộp áo mưa kia, bên tai hơi nóng lên.

Mãi cho đến khi thanh toán xong Hạ Mạt cũng chưa nói lời nào với Lục Nghiễn Lễ.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Lục Nghiễn Lễ xách túi hàng đi mở cốp xe.

Hạ Mạt ngồi vào xe trước, cầm lấy chai nước khoáng từ bên cạnh, vặn nắp ra uống hai ngụm.

Lục Nghiễn Lễ để xong đồ đạc lên xe, Hạ Mạt ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, không nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ giờ tay nhéo nhéo vành tai phiếm hồng của cô, cười hỏi: “Sao mặt lại đỏ thế này?”

Hạ Mạt cảm thấy anh đã biết rõ rồi còn cố hỏi, lé mắt nhìn anh: “Trong lòng anh tự biết rõ anh mua cái gì mà.”

Lục Nghiễn Lễ thấy buồn cười: “Mua về để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.”

Bọn họ là một đôi, bây giờ còn ở cùng nhau, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, rất dễ lau súng cướp cò, anh mua về để phòng bị cũng là điều hết sức bình thường.

Hạ Mạt à một tiếng, vặn chai nước trong tay ra, lại uống hai ngụm.

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ vẫn giữ nụ cười, anh khởi động xe rồi lái về nhà.

Dọc đường không ai nói chuyện, xe từ từ tiến vào gara ngầm của tòa nhà Bác Cảnh, đỗ xe xong Lục Nghiễn Lễ cởi dây an toàn.

Đang muốn đẩy cửa xe ra, Hạ Mạt duỗi tay nắm lấy cánh tay anh, muốn nói lại thôi.

Lục Nghiễn Lễ vẫn thông thả: "Em nói đi."

Hạ Mạt mấp máy đôi môi khô ráo, hít một hơi thật sâu ở trong lòng, hỏi anh: "Cái đó, anh tính đêm nay dùng hả?"

Lục Nghiễn Lễ cong môi, giọng nặng nề, cười nói: "Anh chuẩn bị là được dùng hửm?"

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 58

DTV-EBOOK

Lục Nghiễn Lễ nhìn Hạ Mạt chăm chăm, trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia như có một ngọn lửa ngưng tụ lại, nhìn tới nỗi mặt Hạ Mạt nóng lên, cơ thể vô thức co rúm lại.

Cố gắng giả bộ bình tĩnh nhưng cô vẫn đỏ mặt, tim đập loạn dưới tầm mắt nóng rực của anh.

Tuy rằng đã từng quán quýt môi lưỡi cùng nhau, nhưng hôn môi và giao hoà thân thể thì thật sự rất khác nhau. Hạ Mạt quả thực không dám nghĩ tới cảnh cô bị Lục Nghiễn Lễ đè dưới người, quần áo bắt đầu rơi xuống từ bả vai, cho đến khi hoàn toàn không còn gì.

Hơi thở của Hạ Mạt càng ngày càng nặng nề, miệng lưỡi khô khốc, bỗng không biết nên trả lời anh như thế nào.

Cũng may rất nhanh Lục Nghiễn Lễ đã dời tầm mắt, không kiên trì muốn cô đưa ra đáp án chính xác.

Nhưng mấy hộp đồ dùng an toàn kia không sao lờ đi được, thế nên khi về đến nhà nhìn thấy Lục Nghiễn Lễ cầm mấy cái hộp đó đi vào phòng ngủ, cả người Hạ Mạt thấy không được tự nhiên. Tay chân cũng không biết để đâu, cô cầm một chùm nho từ trong túi hàng mua được hôm nay đi vào bếp rửa.

Lục Nghiễn Lễ đi ra khỏi phòng ngủ đến bên cạnh cô, xắn tay áo lên: "Để anh rửa, em đi dọn đồ trong vali của em đi."

Vali của Hạ Mạt đã được để vào phòng ngủ của cô, chỉ có một chút quần áo, chẳng mấy chốc cô đã dọn hết đồ vào trong tủ quần áo.

Trong vali chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi cuối cùng cô mua cho Lục Nghiễn Lễ, cô cầm nó đi ra khỏi phòng ngủ, kêu vọng ra phía phòng khách: "Em để áo sơ mi vào tủ của anh nhé."

Lục Nghiễn Lễ lên tiếng, nói: "Tủ quần áo đầu tiên bên trái là chỗ để áo sơ mi."

Hạ Mạt: “Được.”

Đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo đầu tiên bên trái ra, bên trong ngăn tủ ấy được treo một loạt áo sơ mi vô cùng chỉnh tề, Hạ Mạt duỗi tay cầm móc, treo áo sơ mi trong tay vào.

Lúc xoay người chuẩn bị đi ra, nhớ tới cái gì đó, Hạ Mạt đi tới đầu giường anh, cúi người kéo ngăn kéo tủ ra.

Mấy hộp đồ dùng an toàn rất quang minh chính đại được đặt ở bên trong, có lẽ là bởi để lúc dùng lấy cho tiện nên mới đặt ở đây, chỉ cần duỗi tay vào là lấy được.

Nghĩ vậy, bên tai Hạ Mạt lại càng nóng lên.

Lúc Hạ Mạt đi ra khỏi phòng ngủ của Lục Nghiễn Lễ, anh vẫn đang rửa nho trong bếp, ngón tay thon dài trắng nõn nhéo lấy từng quả nho một, thông thả rửa cho thật sạch.

Hạ Mạt đi qua, Lục Nghiễn Lễ đưa một quả nho mới vừa rửa sạch dưới vòi nước tới bên môi cô.

Hạ Mạt mở miệng ngậm lấy quả nho Lục Nghiễn Lễ đưa, môi cũng tự nhiên chạm vào ngón tay anh.

Hạ Mạt cong mắt, cười khanh khách nói: “Ngọt lắm.”

Cô lấy một quả từ đĩa đựng trái cây, đút cho Lục Nghiễn Lễ: “Anh cũng nếm thử đi, ngọt không?”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, còn chưa rửa nho xong, Hạ Mạt dựa vào một bên nhìn anh rửa nho, cũng không giục anh.

Cô nhìn tay Lục Nghiễn Lễ: “Ông chủ, tay của anh đẹp thật, rửa nho mà như làm tác phẩm nghệ thuật gì đó vậy.”

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười một cái: “Không phải nên liều mạng để thiên lôi đánh sét xuống còn hơn hay sao.”

Hạ Mạt hừ lạnh một tiếng: “Người ta khen anh thật lòng mà, sao anh lại như vậy chứ.”

Lục Nghiễn Lễ lại rửa một quả nho đưa tới.

Hạ Mạt ăn quả nho anh đưa, khẽ nâng cằm, giọng điệu kiêu căng: "Được rồi, tha thứ cho anh đó."

Lục Nghiễn Lễ cười cười, nói: "Sao bạn gái anh lại rộng lượng đến vậy nhỉ."

Hạ Mạt đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng điện thoại rung lên từ trong túi quần của Lục Nghiễn Lễ.

Tâm mắt cô dừng ở trên túi của anh: "Điện thoại anh kêu kìa."

"Ừm." Hai tay Lục Nghiễn Lễ đều là nước: "Em lấy ra giúp anh đi."

Bàn tay Hạ Mạt tiến vào trong túi quần anh, lấy điện thoại ra.

“Tin nhắn của ai vậy?” Lục Nghiễn Lễ hỏi.

Hạ Mạt nhìn màn hình điện thoại: “Tin nhắn của bà chủ.”

Lục Nghiễn Lễ nhìn cô, nhắc nhở: “Em nên gọi bà ấy là dì.”

Hạ Mạt sửa miệng: “Là tin nhắn của dì.”

Rửa xong quả nho cuối cùng bỏ vào đĩa đựng trái cây, Lục Nghiễn Lễ lau khô tay, nhận điện thoại mở khoá.

Anh không tránh Hạ Mạt, Hạ Mạt cũng không cố tình đọc tin nhắn của anh, chẳng may chỉ nhìn lướt qua trên màn hình điện thoại, thấy tin nhắn bà Tống gửi tới có hai chữ Mộng Khiết.

Vừa nhìn đã biết là tên phụ nữ.

“Mộng Khiết là ai?” Hạ Mạt hỏi Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ cây ngay không sợ chết đứng, anh đưa màn hình điện thoại tới trước mặt cho cô xem.

Bà Tổng nhấn tin vào thẳng chủ đề chính.

[Con gái của dì Lê là Mộng Khiết mới về nước trước đó không lâu, hôm nay mẹ và dì Lê của con đi uống trà, Mộng Khiết cũng ở đó, cô bé ấy giờ lớn và xinh lắm, ngày mai mẹ sẽ dẫn con bé tới gần công ty ăn cơm, giữa trưa con nhớ bớt chút thời gian tới đó đấy.]

Hạ Mạt xem xong tin nhắn, nhướn mày à một tiếng, tay chống cằm, đi vòng quanh Lục Nghiễn Lễ một vòng, đánh giá anh.

“Không ngờ tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị cũng bị người nhà giục kết hôn và bắt đi xem mắt nha.”

Vẻ mặt cô như thể chuyện này không liên quan đến mình, chỉ đang hóng kịch vui.

Lục Nghiễn Lễ gõ nhẹ lên trán cô, trầm giọng nói: "Bạn trai em bị sắp xếp cho đi xem mắt, vậy mà em lại cười tươi như vậy à."

Hạ Mạt ngẩng đầu cười với anh một cái: "Em tin tưởng anh mà."

Bưng đĩa trái cây ngồi lên sofa ở phòng khách, Lục Nghiễn Lễ gọi cho Tống Văn Nhân trước mặt Hạ Mạt.

Tiếng chuông vang lên hai lần đã kết nối được với đầu dây bên kia.

"Nghiễn Lễ, mẹ nói với con này, cô bé Mộng Khiết kia thật sự rất được, ngày mai con..."

Lục Nghiễn Lễ cắt ngang bà ấy, lời ít ý nhiều: "Con có bạn gái rồi."

Bên kia im lặng hai giây, ngay sau đó vang lên âm thanh kinh ngạc của Tống Văn Nhân.

“Từ bao giờ đấy, là con gái nhà ai, sao không nghe con nhắc tới bao giờ.”

Chuyện yêu đương của Lục Nghiễn Lễ là tâm bệnh của bà Tống, bà ấy cũng không để ý Lục Nghiễn Lễ yêu ai, bởi bà ấy tin người con trai mình coi trọng sẽ là một cô gái tốt. Thời gian dài trôi qua, điều khiến bà ấy lo lắng đó chính là con trai mình chưa bao giờ dẫn cô gái nào về nhà.

Lục Nghiễn Lễ nói: “Mẹ có biết cô ấy, là Hạ Mạt.”

Tống Văn Nhân im lặng vài giây, hỏi: “Không phải con bé có bạn trai rồi sao? Chia tay rồi hả?”

Hạ Mạt nghe vậy thì hồi hộp hẳn, nhìn Lục Nghiễn Lễ mà không biết làm sao.

Việc này nên giải thích với bà Tống như thế nào đây, chẳng lẽ nói trước đây cô không muốn có mối quan hệ gì với Lục Nghiễn Lễ, nên tự vẽ ra một người bạn trai hư cấu sao?

Lục Nghiễn Lễ liếc nhìn cô một cái, giọng điệu bình thản: "Dạ, con và cô ấy ở bên nhau khi cô ấy độc thân."

Tống Văn Nhân nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Nghe giọng điệu thì có vẻ như bà ấy cho rằng Lục Nghiễn Lễ đã làm chuyện gì đó xấu xa, như cướp bạn gái người khác.

Đại khái là không lâu trước đây biết Hạ Mạt có bạn trai, đột nhiên nhận được thông tin Hạ Mạt đã chia tay, hơn nữa hiện tại lại còn yêu đương với con trai mình, khối lượng thông tin này có hơi lớn.

Tống Văn Nhân dặn dò vài câu ở bên nhau phải đối xử thật tốt, sau đó liền cúp máy.

Hạ Mạt ở một bên thì lo lắng: "Làm sao bây giờ, liệu dì có cho rằng em không nghiêm túc trong chuyện tình cảm, thay bạn trai liên tục mà không thích em không."

Lục Nghiễn Lễ nói: “Không đâu, bà ấy không phải là kiểu người lớn không cảm thông, hơn nữa bà ấy rất thích em, trước kia còn thường xuyên khen em ở trước mặt anh.”

Hạ Mạt hồi hận: “Chỉ là trước đây em...”

Hạ Mạt kéo kéo ống tay áo Lục Nghiễn Lễ, ánh mắt vô cùng đáng thương, bảo anh cứu vãn hình tượng của mình trước mặt bà Tống.

“Sợ cái gì, nếu mẹ anh biết chân tướng chuyện của em, thì cũng chỉ khen em tinh quái, thông minh mà thôi.” Lục Nghiễn Lễ nhìn cô: “Chẳng qua anh sẽ bị cười nhạo.”

Hạ Mạt thấy khó hiểu: “Cười anh làm gì chứ?”

Giọng của Lục Nghiễn Lễ vẫn bình thường, không có gì khác biệt: “Một cô gái vì muốn trốn anh mà đã bịa đặt rằng mình có bạn trai, chẳng phải là do anh không có sức cuốn hút sao?”

Trong giọng nói bình tĩnh của anh có thể nghe ra chút u oán.

Hạ Mạt cười xấu hổ, duỗi tay ôm cổ anh, hôn lên trên gò má: "Đây không phải là do khí thế của sếp quá dọa người, khiến chẳng ai dám mơ ước tới sao?"

Ngón tay Hạ Mạt xoa mặt anh: "Sếp, anh có biết khuôn mặt lạnh lùng khi không nói gì của anh trông rất dọa người không."

Lục Nghiễn Lễ: "Có sao?"

"Có, mỗi lần anh không nói gì trông rất đáng sợ, cứ như này này." Hạ Mạt nhấp môi, học theo bộ mặt lạnh lùng của anh, im lặng nhìn anh chăm chăm.

Lục Nghiễn Lễ không nhin được mà bật cười, đưa cho cô một quả nho, Hạ Mạt lắc đầu: "Không ăn đâu."

Như nhớ tới cái gì, Hạ Mạt hỏi anh: "Hôm nay anh nói đã giải quyết chuyện của Đồng Chiêu."

Lục Nghiễn Lễ nói: “Hôm nay anh ta đã rời khỏi Hải Thành để về quê, đảm bảo sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.”

Hạ Mạt: “Anh đã cử người đi theo anh ta, dùng chiêu gạt ông đập lưng ông sao?”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, bàn tay khẽ vuốt sau lưng cô, ánh mắt âm đạm.

Anh sau vài người đi theo Đồng Chiêu, buổi tối thay phiên nhau gõ cửa trước cửa phòng anh ta, nhìn chăm chăm vào trong phòng thông qua mắt mèo.

Người tới nói Đồng Chiêu đã bị dọa sợ, mới hai buổi tối đã vội thề sẽ về quê, không bao giờ đặt chân tới Hải Thành nữa.

Đàn ông còn như thế, một cô gái nhỏ như cô sẽ sợ tới mức nào chứ.

“Cảm ơn anh đã giúp em.”

Hạ Mạt nói rất chân thành: “Nếu không nhờ anh giải quyết việc này giúp em, thì em và Dao Dao thật sự không biết phải làm sao nữa.”

Đồng Chiêu vẫn chưa làm chuyện gì quá nghiêm trọng, báo cảnh sát cũng vô dụng, gặp được loại người vô liêm sỉ thế này, những cô gái tay trái gà không chặt thật sự không biết phải làm sao.

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt nhìn cô: “Em nói cảm ơn với anh, vậy là không coi anh là bạn trai của em rồi.”

Hạ Mạt việc nào ra việc đó: “Bạn trai cũng phải nói cảm ơn chứ, không thể vì anh là bạn trai của em mà em sẽ coi nhẹ những gì anh đã làm giúp em được.”

Lục Nghiễn Lễ hơi hơi nhướn mày: “Nói có lý lắm, nhưng em chỉ cảm ơn ngoài miệng thôi sao?”

Hạ Mạt cúi đầu một chút, mỉm cười nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ cố ý trêu cô, dựa người ra sau, nói chậm rãi:
“Anh chuẩn bị xong rồi.”

Anh chuẩn bị xong rồi?

Anh chuẩn bị cái gì chứ?

Hạ Mạt nghĩ đến mấy hộp đồ dùng an toàn trong tủ đầu giường ở phòng anh, nghe hiểu ý của anh, ánh mắt lại bắt đầu trở nên mất tự nhiên, thân thể hơi cứng đờ.

Ngón tay Lục Nghiễn Lễ xoa xoa ở trên vai cô: "Em đi tắm trước đi."

Hạ Mạt khẩn trương, đứng dậy khỏi sofa dưới cái nhìn đầy ý tứ của Lục Nghiễn Lễ, xoay người đi vào phòng ngủ.

Lấy quần áo ngủ trong tủ đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra.

Dòng nước ấm áp lướt qua cơ thể, rơi xuống dưới đất, không giấu được việc ngực cô đang phập phồng vô cùng mạnh.

Hạ Mạt thấy khẩn trương, cô tắm rửa rất lâu trong phòng tắm, hơi nước tràn ngập gian phòng. Hạ Mạt bị khí nóng bốc lên làm cho cả người phiem hồng, sắp thở không nổi mới tắt vòi nước đi, đẩy cửa kính phòng tắm ra ngoài.

Gương ở trên bồn rửa tay phủ một lớp hơi nước, nhìn mơ màng không rõ.

Hạ Mạt lấy khăn lông lau lau gương, nhìn khuôn mặt ửng hồng của mình, cơ thể được bọc khăn tắm, yết hầu có hơi khó hô hấp.

Ngực không chịu sự khống chế mà đập mạnh lên, hơi thở nóng rực, Hạ Mạt lau nước trên người, thay áo ngủ, lấy máy sấy sấy khô tóc. Đứng ở trước gương hít sâu mấy hơi, sờ sờ khuôn

mặt nóng bỏng của mình, sau đó cô duỗi tay mở cửa phòng tắm ra.

Xốc chăn lên chui vào giường, Hạ Mạt ôm lấy chăn nhìn chăm chăm trần nhà, trong đầu tưởng tượng một vài hình ảnh trống rỗng, lung tung rối loạn, tim đập đến nỗi bất ổn, hai chân không tự giác mà cuộn tròn lại.

Sau một lúc lâu, bên tai truyền đến tiếng đập cửa.

Ánh mắt Hạ Mạt run lên, tim đập như trống đánh.

“Mạt Mạt, ngủ rồi sao?” Giọng của Lục Nghiễn Lễ trầm thấp.

Hạ Mạt mím môi, do dự nói: “Chưa ngủ.”

“Mở cửa đi.”

Hạ Mạt ngồi ở trên giường, ôm lấy chăn rụt lại.

Một lát sau, cửa phòng lại bị anh gõ hai tiếng.

Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, xốc chăn lên đi xuống giường, lê dép lê, mở cửa một cách chậm chạp.

Lục Nghiễn Lễ đứng ở ngoài cửa, trên người mặc bữa một chiếc áo tắm dài, mái tóc ngắn bị ướt một nửa, ngực bị khí nóng bốc lên làm cho hơi hồng nhật, rõ ràng cũng vừa mới đi từ trong phòng tắm ra.

Ánh mắt Hạ Mạt mơ hồ, nhấp nhấp đôi môi khô ráo, cũng không nói được lời nào.

Lục Nghiễn Lễ đột nhiên lấy một bó hoa từ phía sau ra đưa cho cô, màu xanh điểm xuyết như những ngôi sao đầy trên trời, đóa hoa tươi đẹp, nở rộ tràn đầy sức sống.

Hạ Mạt nhận lấy, chớp mũi tràn ngập mùi hoa, trong lòng không cưỡng nổi sự ngọt ngào đang lan toả, cô ngược mắt nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ xoa xoa tóc cô: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon nhé."

Sắc mặt Hạ Mạt không thay đổi, trong lòng thì thấy ngoài ý muốn.

Buổi tối hôm nay anh gõ cửa phòng ngủ của cô, chỉ là để tặng hoa cho cô thôi sao?

Lục Nghiễn Lễ duỗi tay sờ sờ vành tai phỉm hồng của cô, ngậm khóe miệng, cười hỏi: "Sao tai lại đỏ thế này."

Hạ Mạt đẩy tay anh ra.

Lục Nghiễn Lễ hỏi: "Vừa rồi sao lâu như vậy mới mở cửa cho anh?"

Hạ Mạt nhìn ra đêm nay anh không tính làm gì, chỉ cố tình chọc cô chơi chơi vậy thôi.

Hạ Mạt nhẹ nhàng thở ra, tức giận liếc anh một cái: "Sau này anh mà còn như vậy em sẽ không mở cửa cho anh nữa."

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười một cái, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: "Anh thế nào?"

Hạ Mạt lui về phía sau một bước, muốn đóng cửa.

Lục Nghiễn Lễ giơ tay ngăn lại, trong mắt có nhiều ý cười: "Không muốn mời anh vào sao?"

Hạ Mạt há mồm cắn lên trên tay anh một cái.

Lục Nghiễn Lễ cười nhéo nhéo cái mũi cô: "Em thuộc họ chó con hả?"

Hạ Mạt: "Thuộc họ chó, con chó tức giận cũng biết cắn người đó."

Lục Nghiễn Lễ cười khẽ một tiếng.

Hạ Mạt cảm thấy tiếng cười của anh mang theo chút trêu chọc.

Người này đã nhìn thấu cô, chỉ là cố ý nhìn cô lúng túng cho vui.

Đúng là rất độc ác.

Hạ Mạt tức giận trừng mắt liếc anh một cái, đóng sầm cửa lại.

Cô ôm hoa ngồi vào trên giường, phát hiện bên trong bó hoa có một tấm card.

Hạ Mạt duỗi tay lấy tấm card ra, trên đó có viết một vài chữ, Hạ Mạt liếc mắt một cái đã nhận ra đó là chữ của Lục Nghiễn Lễ.

Ngủ ngon, mơ đẹp, cực cưng của anh.

Điện thoại có tin nhắn WeChat Lục Nghiễn Lễ gửi tới.

Tổng giám đốc Lục: [Nghỉ ngơi sớm một chút.]

Khóe miệng Hạ Mạt nhếch lên, trả lời: [Ngủ ngon.]

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 59

DTV-EBOOK

Hai người chính thức bước vào mối quan hệ yêu đương, ban ngày ở công ty là cấp trên cấp dưới, buổi tối ở nhà thì là người yêu.

Những người làm trong phòng tổng giám đốc đều biết tổng giám đốc Lục kim ốc tàng kiều*, có bạn gái, tình cảm rất tốt, cũng biết Hạ Mạt có bạn trai, nhưng không ai biết hai người họ chính là bạn trai bạn gái của nhau.

*Kim ốc tàng kiều: nghĩa là “nhà vàng cất người đẹp”. Đây là một câu ngạn ngữ nổi tiếng, được biết đến như một lời định ước của phu quân đối với nguyên phối thê tử, là một trong những câu ngạn ngữ cổ điển nổi tiếng nhất trong văn hóa Trung Quốc.

Hai người cứ vậy mà bí mật yêu đương ngay dưới mắt đồng nghiệp.

Khoảng thời gian sau đó Lục Nghiễn Lễ bận bịu vô cùng, phải đi công tác đi xã giao đủ các thể loại. Anh bận thì Hạ Mạt cũng bận theo, lúc rảnh rồi thì ra ngoài hẹn hò.

Ngày cưới của Hạ Tĩnh và Khưu Duy Sinh được ấn định vào ngày mười tám tháng mười, cố ý tránh kỳ nghỉ Quốc Khánh. Tiệc cưới tổ chức tại nhà họ Hạ, trước kia ba mẹ Khưu Duy Sinh ly hôn, hai bên đã có gia đình mới, lúc Khưu Duy Sinh còn nhỏ sống với ông bà nội, giờ ông bà nội mất rồi, trong nhà không còn người lớn nào để lo chuyện cưới hỏi cho anh ấy nữa.

Hạ Mạt phải về nhà dự đám cưới của Hạ Tĩnh, mười giờ sáng hôm đó Lục Nghiễn Lễ có một buổi tọa đàm ở đại học Hải Thành, lịch trình do chính tay Hạ Mạt sắp xếp.

Hạ Mạt mua vé tàu cao tốc chuyển sáu giờ rưỡi sáng, lúc cô kéo vali ra khỏi phòng ngủ, Lục Nghiễn Lễ đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên sofa phòng khách đợi cô rồi.

Hạ Mạt nhìn anh nói: “Để em gọi taxi, chứ anh đưa em đi rồi về lãng phí thời gian lắm, sáng nay anh còn phải đến đại học Hải Thành dự tọa đàm nữa.”

Lục Nghiễn Lễ cầm chìa khóa xe đi về phía cô: “Vẫn kịp thời gian mà.”

“Kịp thì kịp, nhưng em sợ anh cực khổ, được chưa?”

Lục Nghiễn Lễ lấy vali trong tay cô, nói: “Yên tâm đi, sức khỏe của bạn trai em tốt lắm, không yếu ớt vậy đâu.”

“...”

Lại dùng lời nói lúc trước của cô trên ứng dụng hẹn hò để chặn họng cô.

Chiều này dùng với Hạ Mạt mười lần chẳng sai, Hạ Mạt lập tức không phản đối nữa.

Cô cúi đầu không lên tiếng, Lục Nghiễn Lễ giơ tay lên sờ tóc cô: “Đừng săn sóc quá, cho bạn trai em cơ hội thể hiện với.”

Hạ Mạt ỷ mình sắp về quê, cô vươn tay lên chọc chọc vào ngực anh: “Anh chăm cái thân anh cho tốt, sau này sẽ có cơ hội cho anh thể hiện.”

Lục Nghiễn Lễ khựng lại mấy giây, đưa tay nhéo vòng eo mảnh khảnh của cô: “Em đừng có mà ba hoa, rồi sẽ có ngày em biết anh có yếu hay không thôi.”

Hạ Mạt nắm cánh tay anh, cô rướn người về phía trước, không chút sợ hãi mà ra sức m* t một dấu hôn đỏ tươi lên xương quai xanh của anh: “Đánh dấu anh đó, mấy ngày tới em không có ở đây, anh ra ngoài phải biết tự bảo vệ, thủ thân như ngọc cho em biết chưa. Bây giờ trai đẹp đi một mình ngoài đường không an toàn đâu.”

Cô nói xằng nói xiên, Lục Nghiễn Lễ cũng không giận mà còn diễn chung với cô, nghiêm túc nói: “Được, anh sẽ thủ thân như ngọc chờ em về kiểm tra nhé.”

Trên đường tới trạm tàu cao tốc vẫn chưa cảm thấy gì, chờ tới lúc xe vào trạm, xuống xe sắp sửa vào trong Hạ Mạt mới thấy không ổn.

Lục Nghiễn Lễ thấy cô nhìn anh lưu luyến như vậy thì nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Tối nay gọi video nhé.”

Hạ Mạt gật đầu: “Được.”

Lục Nghiễn Lễ xem giờ: “Vào trạm đi.”

Tiệc cưới được tổ chức tại một khách sạn trong thị trấn, Hạ Mạt xuống tàu cao tốc, trực tiếp gọi xe tới khách sạn.

Lễ cưới vẫn chưa chính thức bắt đầu, Lâm Ninh đang đón khách ngoài đại sảnh với thím hai và thím ba của Hạ Mạt, cả ba chị em dâu hôm nay đều mặc sườn xám màu đỏ, nhìn là biết cố ý bàn trước với nhau.

Thấy con gái đẩy vali đi vào, Lâm Ninh cười đi về phía cô: “Con tới sớm vậy, mẹ tưởng mười hai giờ con mới tới được.”

“Đi tàu cao tốc tới đây gần hơn về nhà nhiều, mẹ ơi, mẹ mặc sườn xám nhìn đẹp lắm đó.”

“Đẹp hử.” Lâm Ninh nói: “Cái này là hồi trước mẹ với thím hai thím ba con đặt làm đó, mấy năm trước mẹ với mấy thím đã bàn rồi, chờ đám nhỏ tụi con kết hôn, mọi người sẽ mặc sườn xám đỏ, đứng thành hàng nhìn phong cách lắm.”

Hạ Mạt nhìn xấp tiền mừng trong tay bà ấy, cười hỏi: “Mẹ, hôm nay mẹ thu tiền mừng giùm Tĩnh Tĩnh ạ?”

“Đúng vậy.” Lâm Ninh vỗ vào cái túi trên cổ tay: “Thím hai con nói mẹ làm việc cẩn thận, mẹ thu tiền mừng giùm Tĩnh Tĩnh không thiếu phần nào, tất cả đều nằm trong túi đây.”

“Mẹ ơi, Tĩnh Tĩnh đang ở phòng nào ạ, con tới gặp em ấy chút.”

Lâm Ninh nhìn tiền mừng trên tay: “Mẹ phải ở đây đợi họ hàng tới để thu tiền mừng không đi được, để mẹ nói thím ba dẫn con đi.”

“Không cần đâu ạ, mọi người bận mà, cứ nói số phòng cho con con tự qua là được rồi.”

Lâm Ninh nói: “Tĩnh Tĩnh ở trong phòng 608, con biết đường không đó? Hay là cứ để thím ba con dẫn đi đi.”

Lâm Ninh xoay đầu nhìn thím ba của Hạ Mạt, thấy bà ấy đang nói chuyện phiếm với hai người họ hàng.

Hạ Mạt: “Con tìm đường được mà, không cần kêu thím ba đâu.”

Hạ Mạt đẩy vali ra khỏi sảnh tiệc, quẹo trái là tới thang máy. Hạ Mạt vào thang máy, ấn nút lên lầu sáu rồi lấy di động gửi tin nhắn cho Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt: [Em tới rồi.]

Lục Nghiễn Lễ không trả lời, buổi tọa đàm của anh ở đại học Hải Thành vẫn chưa kết thúc.

Thang máy lên tới nơi, quẹo trái, phòng thứ hai chính là phòng 608.

Phòng này một phòng khách một buồng ngủ, bên trong đây người ngồi.

Hạ Tĩnh mặc áo cưới màu trắng ngồi trên giường, phù dâu đang vây xung quanh cô ấy để chụp ảnh. Khưu Duy Sinh nhìn thấy cô trước, lên tiếng chào cô: “Chị tới rồi ạ.”

Hạ Mạt cười nói với anh ấy: “Chúc mừng nhé.”

Khưu Duy Sinh thấy vali trong tay cô, vội vàng nhận lấy rồi đem cất vào cái tủ bên cạnh.

Hạ Tĩnh cười tươi như hoa, vẫy tay với Hạ Mạt: “Chị ơi mau tới đây đi, chúng ta chụp ảnh chung.”

Mấy phù dâu đang ngồi bên cạnh Hạ Tĩnh tự giác đứng dậy nhường chỗ cho Hạ Mạt.

Hạ Mạt đi qua, Hạ Tĩnh khoác tay cô, nói với thợ chụp ảnh:
“Chụp giúp chúng tôi mấy tấm nhé.”

Thợ chụp ảnh cầm máy ảnh ngồi xổm trên mặt đất, ống kính
nhắm thẳng vào Hạ Mạt với Hạ Tĩnh, hỏi: “Hai người là chị em
ruột hả?”

Hạ Tĩnh cười nói: “Đúng vậy, là chị em ruột đó.”

Thợ chụp ảnh: “Bảo sao nhìn giống nhau thế.”

Chụp ảnh xong, di động rung lên, nhận được tin nhắn trả lời
của Lục Nghiễn Lễ.

Tổng giám đốc Lục: [Đã ăn chưa?]

Hạ Mạt: [Chưa, còn chưa làm lễ nữa.]

Hạ Mạt chia sẻ tấm ảnh cô chụp chung với Hạ Tĩnh cho anh.

Tổng giám đốc Lục: [Em của em nhìn giống em nhỉ.]

Hạ Mạt: [Ai gặp bọn em rồi cũng nói vậy hết.]

Gửi xong tin nhắn này, bên phía Lục Nghiễn Lễ im lặng một hồi lâu không trả lời.

Hạ Tĩnh với Khưu Duy Sinh chụp ảnh cùng phù dâu phù rể, Hạ Mạt ngồi ở sofa ngoài phòng khách thấy hơi chán nên kệ Lục Nghiễn Lễ có trả lời hay không, vẫn cố chấp gửi tin nhắn cho anh.

Hạ Mạt: [Anh đang bận à?]

Tổng giám đốc Lục: [Không bận.]

Hạ Mạt trêu anh: [Không bận sao không trả lời tin nhắn của em, tình cảm phai nhạt rồi sao?]

Tổng giám đốc Lục: [Anh đang suy nghĩ.]

Hạ Mạt: [Nghĩ gì?]

Tổng giám đốc Lục: [Nghĩ tới dáng vẻ của em lúc mặc áo cưới.]

Khóe miệng của Hạ Mạt vô thức nhếch lên, chờ tới khi cô phản ứng lại thì cô đã nhìn chằm chằm tin nhắn này một lúc lâu rồi.

Dưới lầu có người lên thông báo, nói cô dâu chú rể có thể đi xuống làm lễ.

Hạ Mạt bỏ qua tin nhắn đó của anh: [Sắp bắt đầu làm lễ rồi, lát rảnh em nói chuyện với anh tiếp.]

Tổng giám đốc Lục: [Ừ.]

Trong sảnh tiệc, tân khách tới đông đủ, Hạ Mạt và người nhà họ Hạ ngồi ở bàn phía đầu tiên.

MC chủ trì hôn lễ, Hạ Tĩnh và Khưu Duy Sinh đứng một bên nghe MC đọc lời thề.

Lâm Ninh nhìn Hạ Tĩnh trên sân khấu, cảm khái: “Hôm nay Tĩnh Tĩnh đẹp thật.”

Hạ Mạt dạ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Ninh hạ giọng: “Nếu ngày nào đó mẹ được thấy dáng vẻ con mặc áo cưới thì tốt rồi.”

Hạ Mạt vẫn chưa nói chuyện cô có người yêu cho gia đình biết.

Hạ Mạt rũ mi, nghĩ tới tin nhắn ban nãy của Lục Nghiễn Lễ, cô dăm chiêu gật đầu, vô thức trả lời: “Rồi sẽ có ngày đó thôi.”

Lúc trước mỗi lần Lâm Ninh giục cô tìm bạn trai cô đều qua loa nói là đang tìm, lời này cô nói với bà ấy cũng đã được mấy năm, tới giờ vẫn chưa thấy cô đưa bạn trai về.

Lâm Ninh cho là Hạ Mạt chỉ thuận miệng dỗ bà ấy nên không để bụng: “Con phải làm đi chứ, đừng có nói miệng mãi.”

Đợi tới lúc tàn tiệc, tân khách về gần hết cũng đã hơn ba giờ chiều.

Hạ Tĩnh ngồi trên giường, vươn người đuổi lưng: “Kết hôn mệt quá đi.”

Hạ Mạt cười, đưa tiền mừng cho cô ấy: “Tân hôn vui vẻ nhé.”

Hạ Tĩnh nhận tiền mừng bằng hai tay: “Cảm ơn chị nha.”

Cô ấy sờ độ dày phong bì, ngạc nhiên nói: “Chị ơi, sao chị cho em nhiều tiền vậy?”

Hạ Mạt nói: “Không phải của một mình chị đâu.”

Hạ Tĩnh hiểu ngay, nháy mắt với cô: “Hiểu rồi hiểu rồi, cảm ơn anh rể giúp em nha.”

Hai chữ “anh rể” cô ấy không phát ra tiếng, chỉ dùng khẩu hình.

Lục Nghiễn Lễ biết em gái Hạ Mạt sắp kết hôn, khăng khăng muốn cho tiền mừng, nhưng anh không mạnh tay như ngày thường, tất cả đều theo ý Hạ Mạt, Hạ Mạt muốn bao nhiêu thì anh đưa bấy nhiêu.

Hôn lễ kết thúc, Hạ Tĩnh với Khưu Duy Sinh trải qua đêm tân hôn ở khách sạn, còn những người còn lại của nhà họ Hạ đêm nay về ở tại nhà chú hai của Hạ Mạt trong thị trấn.

Khưu Duy Sinh đứng ở cửa khách sạn, gọi hai chiếc xe taxi đưa bọn họ về.

Hạ Mạt vừa mới lên xe Lục Nghiễn Lễ đã gọi video cho cô.

Hạ Mạt không nhận cuộc gọi, ấn nút từ chối.

Hạ Mạt: [Em lên xe rồi, không tiện gọi video, đợi em về tới nhà chú hai em gọi lại, chờ em mười phút nhé.]

Lục Nghiễn Lễ: [Ừ.]

Khách sạn cách nhà chú hai của Hạ Mạt không xa, mười phút sau xe taxi đã tới cổng khu chung cư.

Hạ Đức Hải lấy vali của Hạ Mạt ra khỏi cốp xe, ông ấy nhìn Hạ Mạt.

Hạ Mạt cầm điện thoại, nói: “Ba với mọi người lên trước đi, con gọi điện thoại chút đã.”

Nhìn người nhà đi vào trong khu chung cư, Hạ Mạt tìm một nơi không người gọi video cho Lục Nghiễn Lễ.

Video kết nối thành công, Hạ Mạt thấy cảnh vật bên phía Lục Nghiễn Lễ không phải ở công ty bèn hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”

Cô nhớ rõ lịch trình hôm nay của Lục Nghiễn Lễ chỉ có một buổi tọa đàm tại đại học Hải Thành, giờ này anh phải ở công ty mới đúng chứ.

Lục Nghiễn Lễ không nói gì, chỉ xoay màn hình một chút.

Hạ Mạt nhận ra vị trí hiện tại của anh thì ngây người.

Lục Nghiễn Lễ đang ở giao lộ trên đường cao tốc của thị trấn này.

“Sao anh lại tới đây?”

Lục Nghiễn Lễ xoay màn hình lại, giọng điệu vô cùng hồ hững: “Sợ em nhớ anh.”

Giọng của Hạ Mạt còn hồ hững hơn giọng anh: “Ai nhớ anh, em thấy là anh nhớ em thì có.”

Lục Nghiễn Lễ không thèm giấu, khóe miệng nhếch lên: “Ừ, anh nhớ em, cho anh địa chỉ với.”

Hạ Mạt kết thúc video rồi nhấn cho Lục Nghiễn Lễ địa chỉ của một khách sạn gần đó.

Cô vẫn chưa giới thiệu anh với gia đình, chắc chắn không thể dẫn anh về nhà chú hai được. Trong nhà chú hai cũng không có phòng trống cho anh ở, chỉ có thể dẫn anh đi khách sạn thôi.

Hạ Mạt quay về nhà chú hai, ba mẹ cô với chú hai thím hai đều đang kiểm kê lại danh sách quà mừng của tân khách trong phòng khách.

“Mẹ, có bạn hẹn gặp con, con ra ngoài một chuyến đây ạ.”

Lâm Ninh đang đếm tiền, khoát tay áo, nói: “Đi đi.”

Hạ Mạt xoay người đi ra ngoài, Hạ Đức Hải hỏi cô: “Tối con có về ăn cơm không?”

Hạ Mạt: “Con không về ăn đâu, mọi người đừng chờ con.”

Lục Nghiễn Lễ đi đường xa tới đây tìm cô như thế, sao cô có thể không ăn một bữa cơm với người ta.

Từ giao lộ cao tốc tới khách sạn cũng không xa, Hạ Mạt đặt phòng xong, mới ngồi ngoài sảnh tầng trệt của khách sạn được mấy phút thì Lục Nghiễn Lễ đã tới.

Anh chỉ đi người không, chẳng mang theo hành lý gì.

Hạ Mạt cầm thẻ phòng dẫn anh lên lầu, hỏi anh định ở đây mấy ngày.

Lục Nghiễn Lễ nói: “Anh về chung với em.”

Hạ Mạt vào phòng, cô nhìn lướt qua điều kiện trong phòng. Nơi này không thể so được với những khách sạn mà Lục Nghiễn Lễ thường ở, nhưng chỗ này đã coi như là khách sạn tốt nhất trong thị trấn của bọn họ rồi.

Lục Nghiễn Lễ mở tủ lạnh ra cầm lấy chai nước khoáng, Hạ Mạt muốn làm một chủ nhà tận tình nên hỏi anh: “Đêm nay anh muốn ăn gì, em mời.”

Lục Nghiễn Lễ: “Nghe lời em hết.”

Mấy năm nay Hạ Mạt không dạo quanh thị trấn nên cô không biết trong thị trấn có hàng quán nào ăn ngon. Cô nhắn tin cho Hạ Tĩnh để cô ấy đề cử một lượt.

Hạ Tĩnh giới thiệu cho cô một tiệm bán đồ ăn dân dã. Tiệm này ở trong nhà dân, nằm bên cạnh một con đường ít xe qua lại, trong sân cũng chỉ bày mấy cái nồi lớn, đồ ăn đều được nấu bằng củi.

Cơm nước xong, Hạ Mạt dẫn Lục Nghiễn Lễ đi mua mấy bộ quần áo, nhìn riết thấy thích nên mua cho mình hai bộ.

Lúc hai người về lại khách sạn đã chín giờ tối.

Lâm Ninh gọi điện thoại cho Hạ Mạt, hỏi cô mấy giờ về nhà.

Hạ Mạt nói: “Con về liền đây.”

Lục Nghiễn Lễ ngồi trên sofa, đang cúi đầu xắn tay áo lên tới khuỷu tay.

Anh nghe vậy thì xoay mặt qua, ánh mắt sâu xa nhìn cô chăm chăm.

Hạ Mạt bị anh nhìn tới nổi mất tự nhiên. Cô kết thúc cuộc gọi, hỏi anh: “Sao vậy?”

Lục Nghiễn Lễ mím môi mỏng, nhìn cô không nói lời nào.

Trong phòng im ắng một lúc lâu, lâu tới nỗi Hạ Mạt nghi ngờ có khi nào anh đang ngẩn người không.

Cô quơ tay trước mắt anh: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ rất nghiêm túc: “Nghĩ xem phải làm sao để đêm nay em ở lại với anh.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 60

DTV-EBOOK

Hạ Mạt liếc nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng, nếu cô ở lại đồng nghĩa với việc ngủ cùng giường với anh, sẽ xảy ra chuyện gì không cần nói cũng biết.

Người trưởng thành nói chuyện yêu đương, có một số chuyện đều là thuận lý thành chương*.

*Thuận lý thành chương: sự việc cứ như thế mà diễn ra thuận lợi.

Nhưng mà đêm nay...

Hạ Mạt im lặng một lát, do dự mở miệng: “Ba mẹ với chú hai thím hai của em còn đang chờ em ở nhà.”

Lục Nghiễn Lễ thấy cô ngáp ngừng, ừ một tiếng rồi đứng lên.

Hạ Mạt nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng điệu không chút cảm xúc: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Hạ Mạt giương mắt nhìn anh, đoán nói: “Anh không giận sao?”

Lục Nghiễn Lễ nhìn ánh mắt lo lắng của cô, cố ý làm mặt vô cảm để chọc cô: “Anh giận thì em sẽ ở lại à?”

Hạ Mạt trả lời không chút do dự: “Tất nhiên là không rồi.”

Lục Nghiễn Lễ bật cười: “Vậy em còn hỏi làm gì? Đi thôi.”

Anh nắm tay cô, kéo cô đứng dậy.

“Nhưng mà em có thể bù cho anh một chút.”

Cô móc ngón trỏ vào dây nịt của anh, kéo anh về phía mình.

Lục Nghiễn Lễ cúi người xuống theo đà của cô, mặt kề sát lại. Hạ Mạt thả tay khỏi dây nịt, túm lấy cổ áo sơ mi của anh, ngửa đầu hôn lên môi anh.

“Sao nào, không tức giận đúng không?”

Hạ Mạt sờ mặt anh, nhìn anh cười khanh khách.

Lục Nghiễn Lễ không trả lời, anh ôm eo cô, đặt cô trên sô pha, đôi môi nóng rực đặt lên môi cô lần nữa. Có điều nụ hôn của anh không lướt qua như của cô, anh mạnh bạo hơn, đầu lưỡi tách môi cô ra, trực tiếp vào trong dò xét, tùy ý xâm lăng.

Hạ Mạt bị anh giam chặt trong lòng, ngửa đầu để anh dẫn dắt, hoàn toàn nhận lấy nụ hôn của anh.

Hơi thở nóng rực hòa vào nhau, mãi tới khi sắp hết hơi anh mới tách ra để cô thở* d* c một lát, sau đó lại nhanh chóng bao phủ, khiến nụ hôn sâu hơn, quẩn quýt hơn.

Không biết đã qua bao lâu, giữa lúc *l* **n t*nh m*, điện thoại của Hạ Mạt đột nhiên đổ chuông.

Cô đặt tay lên ngực anh đẩy anh ra, chắc là người nhà cô thấy cô mãi chưa về nên gọi điện giục cô về nhà.

Lục Nghiễn Lễ dời khỏi cánh môi cô, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn mặt cô.

Hạ Mạt thở gấp, mắt thấy người gọi là ba cô, cô vươn tay đẩy vai anh, ý bảo anh đứng dậy.

Lục Nghiễn Lễ không nhúc nhích, Hạ Mạt sáp lại hôn lên mặt anh.

Lúc này Lục Nghiễn Lễ mới buông cái tay đang ôm eo cô ra, đứng lên khỏi người cô.

Hạ Mạt điều chỉnh hơi thở, nhận cuộc gọi: “Alo ba.”

Hạ Đức Hải hỏi cô: “Con về chưa? Cần ba đi đón không?”

“Ba không cần đón con đâu, giờ con về ạ.”

Cô cúp điện thoại, hai người không dính lấy nhau nữa.

Lục Nghiễn Lễ chỉnh lại quần áo bị Hạ Mạt túm loạn, dắt tay đưa cô về nhà.

Do khoảng cách gần nên hai người không gọi xe mà chậm rãi đi về hướng nhà chú hai của Hạ Mạt. Lúc tới gần khu chung cư, Hạ Mạt thấy ba cô đang đứng ngoài cổng chung cư như đang đợi cô.

Hạ Mạt lập tức buông tay Lục Nghiễn Lễ, chạy về phía trước mấy bước tạo khoảng cách với anh rồi mới quay đầu lại khoát tay với anh: “Ba em tới đón em rồi, anh về đi, mai gặp nhé.”

Lục Nghiễn Lễ không lên tiếng, ánh mắt sâu kín nhìn cô.

Hạ Mạt bị anh nhìn tới nổi chột dạ, xoay mặt nhìn về phía cổng chung cư, thừa lúc ba cô không nhìn về phía này thì nhanh chóng chạy tới bên cạnh Lục Nghiễn Lễ, kiễng chân hôn lên môi anh, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Người yêu danh chính ngôn thuận mà cứ như yêu đương vụng trộm vậy.

Lục Nghiễn Lễ cảm thấy buồn cười.

Hạ Mạt phất tay với anh: “Ngủ ngon.”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nói: “Ngủ ngon.”

Hạ Mạt chậm rãi chạy tới cổng lớn của khu chung cư, vừa hay thấy Hạ Đức Hải lấy một điều thuốc ra đốt lên.

Ông ấy mới rít được hai hơi, thấy Hạ Mạt đã về thì dập thuốc ném vào thùng rác.

Hạ Mạt bắt được: “Ba, không phải con đã nói với ba bớt hút thuốc rồi sao, hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

Hạ Đức Hải mạnh miệng: “Ba có hút đâu.”

Hạ Mạt: “Con thấy hết rồi.”

Hạ Đức Hải nhếch miệng cười: “Con gái ngoan, ba chỉ rít hai hơi cho đỡ ghiền thôi, không hút nhiều đâu.”

“Đi dạo phố mua quần áo đấy à?”

Thấy túi quần áo trong tay cô, Hạ Đức Hải nói sang chuyện khác.

Hạ Mạt “ạ” một tiếng rồi khoác tay Hạ Đức Hải đi vào trong khu chung cư.

Tới trước cửa, Hạ Mạt quay đầu lại nhìn.

Lục Nghiễn Lễ vẫn còn đứng ở đằng xa nhìn cô đi vào.

Về tới nhà, thím hai của Hạ Mạt cầm hai cái chăn từ trong phòng ngủ chính ra để lên sô pha, xoay sang nói với Hạ Đức Hải: “Anh cả, trong nhà không đủ gối, tối nay anh với Tử Hàng nằm đỡ gối ngang của sô pha nhé.”

Tử Hàng là con trai cả của chú ba Hạ. Nhà của chú hai gồm một phòng khách ba phòng ngủ, chú hai thím hai ở một phòng, chú ba thím ba với con trai nhỏ của bọn họ ở một phòng, Tử Hàng đã hơn mười tuổi, không thể ngủ chung giường với ba mẹ mà không có phòng dư nên chỉ có thể ngủ sô pha.

Vốn Hạ Đức Hải với Lâm Ninh ở một phòng, nhưng Hạ Mạt về nên ông ấy ngủ phòng khách với Tử Hàng, nhường phòng ngủ lại cho Hạ Mạt.

Thím hai của Hạ Mạt chỉ vào phòng ngủ phía Bắc, nói: “Mạt Mạt, con với mẹ con ngủ phòng đó.”

Hạ Mạt đáp một tiếng rồi nhìn em họ trên sô pha.

Bé trai hơn mười tuổi đã cao hơn một mét tám, sô pha dài ba mét một mình cậu ấy đã chiếm hơn phân nửa, hai người cùng ngủ trên đó rất chật chội.

Hạ Mạt đắm chiêu đi vào phòng, Lâm Ninh đang trải giường, Hạ Mạt cầm trong tay một túi to để lên tủ đầu giường, ra vẻ lơ đãng nói: “Tủ Hàng cao hơn chú ba rồi.”

Lưu Ninh nói: “Cao hơn chú ba con nhiều.”

Hạ Mạt tiện thể nói luôn: “Con thấy một mình em ấy ngủ trên sô pha đã không thẳng người, ba ngủ với em ấy sẽ chật chội lắm.”

Lâm Ninh nói: “Cũng đâu còn cách nào, chỉ có ba phòng thôi, đành để ba con với Tủ Hàng chen chúc một đêm vậy.”

Hạ Mạt dẫn đo mở miệng: “Hay là con ra ngoài ở, cho ba về phòng ngủ nhé.”

Lâm Ninh ngẩng đầu nhìn cô: “Con định ở đâu?”

Hạ Mạt mặt không đổi sắc: “Khách sạn ạ, bạn con đặt phòng ở khách sạn, con tới đó ở với bạn một đêm.”

Lúc trước mỗi lần Hạ Mạt về nhà thỉnh thoảng cũng ra ngoài ở với bạn bè học sinh bằng tuổi, Lâm Ninh vô thức cho rằng bạn mà cô nhắc tới là nữ, chẳng chút nghi ngờ.

“Con bé đó ở khách sạn một mình à?” Lâm Ninh hỏi.

Hạ Mạt dạ, nói: “Chỉ có mình bạn đó thôi, con qua đó cũng có thể ở cùng bạn ạ.”

Con gái về nhà muốn ở cùng bạn để tâm sự, trong nhà cũng không đủ chỗ ở, Lâm Ninh lập tức đồng ý, nói: “Được rồi, tới chơi với bạn của con đi.”

“Vali của con đâu ạ?” Hạ Mạt hỏi Lâm Ninh.

Lâm Ninh đang trong tủ nói: “Ba con để trong ngăn kia kìa.”

Hạ Mạt đi qua, mở tủ lấy vali, kéo khóa lấy ra một bộ quần áo với đồ vệ sinh cá nhân rồi bỏ tất cả vào một cái túi.

Hạ Đức Hải thấy cô ra cửa thì hỏi: “Ra ngoài nữa à?”

Hạ Mạt đáp: “Con tới ở chỗ bạn con ạ.”

Cô đeo túi ra khỏi nhà chú hai, đi dọc theo con đường trước khu chung cư đi về phía khách sạn.

Lúc đi ngang một tiệm hoa, Hạ Mạt dừng bước, nhìn vào trong. Thấy hoa tươi, cô suy nghĩ một chút rồi bước vào trong tiệm chọn một bó.

Lục Nghiễn Lễ về tới khách sạn, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Anh tắm rửa sấy tóc xong, vừa mới ra khỏi phòng tắm đã nghe tiếng chuông cửa vang lên bên ngoài.

Lục Nghiễn Lễ: “Ai vậy?”

“Chào ngài, phục vụ phòng đây, nhờ ngài mở cửa giúp.”

Người ngoài cửa giả giọng.

Lục Nghiễn Lễ nghe ra giọng Hạ Mạt, khước môi giương lên nở nụ cười. Anh bước tới cửa, vươn tay mở cửa ra.

Tay trái Hạ Mạt đang cầm túi chứa quần áo và đồ vệ sinh cá nhân, tay phải ôm một bó hoa cát tường được gói bằng giấy dai màu nâu. Cô thấy anh mở cửa thì lập tức nở một nụ cười sáng lạn, đưa bó hoa trong tay cho anh.

Lục Nghiễn Lễ: “Tặng anh à?”

Hạ Mạt nháy mắt: “Đúng vậy, tặng bạn trai em đó.”

Lục Nghiễn Lễ cười rồi nhận lấy, nghiêng người để cô vào phòng.

“Sao lại quay lại rồi?” Lục Nghiễn Lễ hỏi cô.

Hạ Mạt thả cái túi trên tay lên sofa, vén tóc rồi nói: “Nhà của chú hai em không đủ chỗ cho nhiều người như vậy, nếu em ở nhà thì ba em sẽ phải ngủ ngoài sofa, đành phải tới chỗ anh ở nhờ một đêm, không biết anh Lục có tình nguyện cứu mang em không nhỉ.”

Lục Nghiễn Lễ ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô, sườn mặt dán vào vành tai cô, ý tứ sâu xa nói: “Vừa hay anh Lục gối chiếc chăn đơn, khó mà ngủ được.”

Bàn tay ấm áp đang kê vào bụng cô di chuyển, cảm xúc tê dại lan tràn từ eo, Hạ Mạt hít thở không thông, cô đè tay anh lại, xoay mặt đi, nhẹ giọng nói: “Em vẫn chưa tắm mà.”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng buông cô ra, vẻ mặt dịu dàng nhìn cô, kiên nhẫn nói: “Anh chờ, cứ từ từ tắm.”

Hạ Mạt bị ánh mắt nóng rực trắng trợn của anh nhìn tới đỏ cả mặt, nhưng trong lòng cô biết rất rõ đêm nay cô đã đi mà còn quay lại, còn chủ động như thế thì sẽ phát sinh chuyện gì.

So với việc bị người nắm trong tay tùy ý đùa giỡn nhào nặn, không bằng ra tay trước để chiếm thế thượng phong.

Hạ Mạt đảo mắt, cô vươn tay cởi nút áo ngủ của Lục Nghiễn Lễ, mắt nhìn cơ bụng chắc nịch của anh, bụng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn lên ngực rồi chớp mắt: “Lên giường chờ em, lát nữa em ra.”

Cô nói xong rồi quay người đi về phía phòng tắm.

Lục Nghiễn Lễ thấy cô đi như chạy, khóe miệng nhếch lên: “Yên tâm, anh không chạy đâu.”

Lại đá đều cô đấy.

Hạ Mạt đẩy cửa phòng tắm, giận dỗi quay đầu lại liếc anh một cái.

Lần này Hạ Mạt tắm cũng nhanh.

Lúc cô sấy tóc ra khỏi phòng tắm, Lục Nghiễn Lễ đang ngồi tựa vào giường, nút áo bị cô cởi đã được anh cài lại, quần áo chỉnh tề, trên đầu gối là quyển tạp chí kinh tế tài chính anh mới mua trong nhà sách hôm nay, trên mặt không có biểu cảm gì, nhìn có vẻ lạnh lùng yên tĩnh, kiêu ngạo cấm dục.

Không giống dáng vẻ như sắp chuẩn bị làm chuyện đó.

Hạ Mạt nhớ lúc còn ở Hải Thành anh luôn thích trêu chọc cô, làm cô tưởng anh muốn làm chuyện đó, cuối cùng chỉ ôm hôn chứ chưa tiến thêm một bước.

Hạ Mạt nghĩ vậy, căng thẳng trong lòng lập tức vơi đi nhiều, cô xỏ dép lê đi tới cạnh giường, xốc chăn lên giường.

Vừa mới nằm xuống, cô đã thấy ngón tay thon dài của Lục Nghiễn Lễ khép tạp chí lại, để tạp chí lên tủ đầu giường.

Cơ thể Hạ Mạt hơi cứng lại.

“Mạt Mạt.” Giọng Lục Nghiễn Lễ trầm xuống: “Có phải lúc em ngủ phải để đèn ở đầu giường không?”

Hồi trước Hạ Mạt sợ tối, buổi tối lúc đi ngủ không được tắt hết đèn trong phòng, phải để lại một ngọn đèn nhỏ, thói quen này vẫn giữ tới bây giờ.

Hạ Mạt ừ một tiếng.

Lục Nghiễn Lễ vươn tay bật đèn đầu giường, xoay mặt qua hỏi Hạ Mạt: “Có muốn tắt đèn trần nhà không?”

Đối diện với ánh mắt nóng rực của Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt mới ý thức được suy nghĩ ban nãy của mình sai rồi.

Cô rút người vào chăn, dùng chăn che hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cặp mắt nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ cười khẽ một tiếng, ngón tay thon dài xốc cái chăn đang che mặt cô, nén cười: “Em trốn làm gì.”

Hạ Mạt mím môi không nói, chỉ túm lấy chăn, rút người xuống.

Bàn tay của Lục Nghiễn Lễ nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, đặt cô lên gối đầu không cho trốn.

Hơi thở nóng rực phun lên hai má cô, dọc theo môi, cằm, cổ rồi đi xuống dưới.

Quần áo trên người anh bị cô nắm, vò thành một cục.

“Thả lỏng.”

Lục Nghiễn Lễ dùng một tay vén mớ tóc dính mồ hôi trên trán cô, anh nói nhỏ bên tai cô: “Không phải em thích tay anh, khen tay anh làm gì cũng như tác phẩm nghệ thuật sao?”

Ý thức của Hạ Mạt dần tan rã, hít thở không thông.

“Tắt đèn đi.”

Đèn trên trần nhà tắt rồi, căn phòng sáng ngời chỉ còn chút ánh sáng mờ mờ.

Dưới ánh đèn mờ, Hạ Mạt vẫn có thể nhìn rõ đôi tay kia, khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, chỉ một đôi tay đã có thể khiến cô trôi nổi phập phồng như đang trên biển.

“Thả lỏng nào.”

Lục Nghiễn Lễ lại kêu cô thả lỏng, hai tay ấm áp nắm lấy thắt lưng cô.

Lần này cô bị đôi tay mà cô thích nhất khống chế, không có cơ hội chạy trốn.

Ba giờ sáng, mọi âm thanh đều trở nên yên ắng, Hạ Mạt vừa ngủ, nước mắt trên mặt còn chưa khô.

Lục Nghiễn Lễ vẫn chưa ngủ, anh vươn tay xoa nhẹ nước mắt trên mặt cô, nhìn dáng vẻ đi ngủ cũng điềm đạm đáng yêu của cô, vừa thắm vừa tức cười.

Vốn cũng không muộn tới vậy, lúc một giờ đang chuẩn bị ngủ rồi, anh chọc cô mấy câu, hỏi cô xem ai yếu hơn.

Cô gái này lại hiếu thắng, không phục, thở không ra hơi mà vẫn dũng cảm muốn tái chiến với anh.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 61

DTV-EBOOK

Ngay hôm sau, khi Hạ Mạt thức dậy, đập vào mắt cô là gương mặt của Lục Nghiễn Lễ, còn cô nép vào lòng ngực anh, cả người yếu ớt, chỉ mới cử động nhẹ đã cảm thấy tay chân mềm nhũn.

Lục Nghiễn Lễ tỉnh giấc trước cô, thấy cô mở mắt, anh bèn xoa lòng bàn tay ấm áp v**t v* tằm lưng cô, cất giọng khàn khàn mang theo vẻ thỏa mãn lần lười biếng: “Em dậy rồi sao.”

Bắt gặp ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ, ý thức trở lại, từng cảnh tượng quyến rũ tối qua hiện lên trong đầu, Hạ Mạt hơi xấu hổ định quay người đưa lưng về phía anh, nhưng vừa dịch chuyển, cánh tay đang đặt bên hông cô bỗng siết chặt, không để cô trốn thoát.

“Em định đi đâu?” Giọng nói của Lục Nghiễn Lễ trầm thấp, vô cùng quyến rũ.

Cảnh tượng tối hôm qua lần nữa chạy qua trong đầu, Hạ Mạt nâng cánh tay đau nhức lên che chắn trước mắt mình, lẩm bẩm:

“Lục Nghiễn Lễ, anh đúng là cầm thú.”

Lục Nghiễn Lễ nắm lấy cổ tay cô rồi từ từ đưa cánh tay cô rời khỏi mắt, cười đùa: “Lúc gần sáng là ai đã nói muốn chiến tiếp, giờ đánh thua thì mắng người?”

Hạ Mạt liếc nhìn anh một cái, nói nhỏ: “Ai nói em thua, còn chưa phân định được thắng bại đâu.”

Lục Nghiễn Lễ nhướng mày, ánh nhìn không có ý tốt: “Em còn muốn tái chiến à?”

Bàn tay đang giữ hông cô của anh từ từ dời xuống phía dưới, cả người Hạ Mạt run rẩy, cô vươn tay đánh lên mu bàn tay anh một cái, gấp gáp nói: “Lục Nghiễn Lễ, anh muốn em chết à?”

Lục Nghiễn Lễ cố gắng đè nén tiếng cười trong giọng nói: “Chúng ta còn chưa phân rõ thắng thua, vậy tại sao lại không muốn quyết định kết quả?”

Hạ Mạt khịt mũi: “Em không nói là chúng ta phải lập tức phân định thắng thua ngay bây giờ, năm dài tháng rộng, qua ba mươi tuổi sức khỏe của đàn ông sẽ đi xuống, đến lúc đó để em xem thử là anh yếu hay là em yếu.”

Hạ Mạt chưa từng thua trong việc bao biện như thế này.

Lục Nghiễn Lễ buồn cười nhéo cằm cô một cái, chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, giọng điệu chột bình tĩnh nghiêm túc hơn: “Ừ, năm dài tháng rộng.”

Anh nắm lấy bàn tay cô, từng ngón tay thon dài lấp đầy khoảng trống giữa những ngón tay, mười ngón đan vào nhau, yết hầu anh hơi lên xuống: “Những ngày tháng sau này chúng ta hãy cứ bước đi bên nhau thật chậm rãi, anh và Mạt Mạt vẫn còn có rất nhiều thời gian cả ngày lẫn đêm, chúng ta hãy ở bên nhau đến khi bạc đầu.”

Anh thì thầm nhẹ nhàng vào tai cô, nhưng những lời thốt ra rơi vào lòng cô lại như một lời hứa hẹn.

Liệu bọn họ sẽ bên nhau đến khi đầu bạc hay không?

Lục Nghiễn Lễ đã từng nói, anh không hứa hẹn.

Khi cô biết anh chính là L và muốn chấm dứt mối quan hệ với anh, cô đã nói rõ cùng anh rằng, cô lo lắng khi ở bên nhau, cô không có cách nào chấp nhận nỗi hậu quả khi chia tay vì bất hòa trong tình cảm sau này.

Khi anh theo đuổi cô, anh biết cô đang lo lắng điều gì, anh cũng không tùy ý thể thốt hứa hẹn dễ dàng nói rằng bọn họ sẽ không bao giờ chia tay chỉ để theo đuổi được cô.

Anh chẳng phải là kiểu người có thể lừa dối người khác bằng những lời mật ngọt.

Một khi anh đã nói ra một lời hứa nào đó, có nghĩa là trong lòng anh đã xác định việc này.

Hạ Mạt nhìn gương mặt từng dọa nạt mình đến phát khiếp, trong tim như có thứ gì đó đang dâng trào, cô đột nhiên cảm thấy rất kỳ diệu.

Những điều tưởng chừng như không thể, giờ đây đều trở nên có thể đối với bọn họ.

Bọn họ có thể bên nhau đến lúc bạc đầu, phải không?

Cô tự hỏi trong lòng thêm một lần, chớp mắt, Hạ Mạt lại bắt đầu thấy bối rối.

Cô đã chứng kiến quá nhiều cặp đôi ban đầu thề non hẹn biển, những tưởng sẽ ở bên nhau mãi mãi rồi đến cuối cùng vẫn kết thúc qua loa, đường ai nấy đi.

Mặc dù cô chưa từng nếm trải tình yêu thất bại nhưng cũng đã từng có một tình bạn kết thúc trong vô vọng.

Cô vốn tưởng cả hai có thể làm bạn tốt cả đời, vậy mà hiện tại mỗi khi nhớ tới người kia lại trở nên mơ hồ trong trí nhớ của cô.

Tuy nhiên, chỉ với ba năm ngắn ngủi, lòng người dễ thay đổi, ngay cả bản thân cô cũng không ngoại lệ.

Nhưng cho dù tương lai sẽ xảy ra chuyện gì thì giờ phút này đây cô rất chắc chắn rằng mình thích anh.

Cô nằm trên ngực anh, lắng nghe nhịp tim đều đặn ấy, đáp: “Hy vọng chúng ta có thể cùng nhau đi đến già.”

Nghe thấy cô thêm hai chữ hy vọng vào những lời trước của mình, Lục Nghiễn Lễ thầm than thở trong lòng.

Đây là vì cô chưa hoàn toàn tin tưởng anh, chắc chắn rằng bọn họ có thể đi đến cuối.

Hai người nằm ôm ấp nhau một hồi, Hạ Mạt hỏi anh: “Mấy giờ rồi?”

Lục Nghiễn Lễ cầm di động lên xem: “Mười một giờ bốn mươi.”

Đã gần đến mười hai giờ, có lẽ người nhà đã đi tìm cô.

Cô bèn với tay lấy điện thoại trên đầu giường, mở khóa, quả nhiên bắt gặp tin nhắn mà mẹ cô đã gửi từ một giờ trước.

Mẹ: [Mấy giờ con về?]

Hạ Mạt trả lời: [Mẹ, con mới ngủ dậy, ăn cơm với bạn xong con mới về.]

Lâm Ninh không trả lời tin nhắn, có lẽ đang bận chuyện khác, không cầm điện thoại.

“Em có đói không?” Lục Nghiễn Lễ hỏi cô.

Hạ Mạt gật đầu: “Hơi hơi.”

Lục Nghiễn Lễ: “Để anh gọi nhân viên khách sạn mang đồ ăn lên.”

Hạ Mạt đáp lời, vén chăn chuẩn bị xuống giường. Lúc rũ mắt xuống nhìn thấy cơ thể tr*n tr** của mình, gương mặt cô nóng bừng, lập tức đắp chăn lại, quấn chặt lấy che kín thân thể.

Chú ý tới hành động nhỏ này của cô, Lục Nghiễn Lễ khẽ cười một tiếng, biết mà còn cố hỏi: “Em sao thế?”

Hạ Mạt đẩy cánh tay anh: “Anh đứng dậy trước đi.”

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười hôn lên tóc cô, vén chăn xuống giường, động tác gọn gàng dứt khoát.

Hạ Mạt không kịp phòng bị, đôi mắt va vào cả người tr*n tr** của anh thì không khỏi đơ ra, kéo chăn lên che khuất hai mắt.

Lục Nghiễn Lễ cúi người, xốc chăn bông ra khỏi mặt cô, trong đôi mắt đen toát lên nét vui vẻ: “Em trốn cái gì, có chỗ nào trên người anh mà em chưa thấy à?”

Hai má Hạ Mạt đỏ hồng, không đáp lời anh mà kéo chăn trùm lên mặt lần nữa.

Lục Nghiễn Lễ véo vành tai cô, không trêu chọc nữa, anh xoay người lấy ra một bộ quần áo trong tủ, đứng bên cạnh giường mặc từng món một vào.

Tiếng khóa thắt lưng vang lên trong khoảng không, Lục Nghiễn Lễ đã mặc quần áo đàng hoàng, bước vào phòng tắm.

Đợi cánh cửa phòng tắm đóng lại, Hạ Mạt mới chậm rãi từ tốn vén chăn ra xuống giường.

Ngay khi hai chân của cô chạm đất, vùng đùi lập tức nổi lên cơn đau nhức lằn khó chịu, suýt nữa đã mất thăng bằng, cô nằm trở lại giường nghỉ ngơi thêm vài phút.

Mặc quần áo xong, chiếc di động trên giường mới rung lên.

Hạ Mạt cầm điện thoại lên xem, phát hiện là tin nhắn trả lời từ mẹ cô.

Mẹ: [Hai giờ chiều ba mẹ về nhà, con nhớ về trước khi chú hai của con đến đấy.]

Hạ Mạt gõ ngón tay lên hộp thư thoại: [Vâng.]

Cất di động vào và bước về phía phòng tắm.

Lục Nghiễn Lễ vừa rửa mặt xong, đang chuẩn bị ra ngoài, thấy cô đi tới và nhìn mình bằng ánh mắt áy náy chột dạ, anh nhúu mày nói: “Em nói đi.”

Hạ Mạt mấp máy môi, cẩn thận lên tiếng: “Chiều nay em phải về nhà với ba mẹ, anh cứ ở đây đợi em, chiều mai em sẽ quay về đây gặp anh.”

Lục Nghiễn Lễ bình tĩnh đáp ừ.

Hạ Mạt nheo mắt quan sát sắc mặt anh, sợ anh tức giận.

Anh đi từ Hải Thành xa thật xa đến quê để tìm cô, cô lại về nhà, còn sắp xếp để anh ở khách sạn một mình.

Trên mặt Lục Nghiễn Lễ không có biểu cảm gì khác, không rõ cảm xúc, chỉ im lặng đứng ở một bên nhìn cô rửa mặt.

Mấy phút sau, Hạ Mạt rửa mặt xong.

Lục Nghiễn Lễ quay người bước ra ngoài, Hạ Mạt đưa tay giữ chặt cánh tay anh, lắc nhẹ: “Em xin lỗi.”

Lục Nghiễn Lễ hỏi: “Sao em lại nói xin lỗi?”

Hạ Mạt không trả lời thẳng vào vấn đề: “Người nhà em rất thích khoe khoang.”

Lục Nghiễn Lễ đáp lời, ra hiệu để cô nói tiếp.

“Nếu bọn họ biết tới anh, nhất định sẽ đi khoe khoang khắp nơi rằng em tìm được một người bạn trai xuất sắc, em lại không muốn khoe mẽ như vậy.” Hạ Mạt nhẹ giọng nói: “Đành phải để anh chịu thiệt thòi ở đây một mình, anh đừng giận mà, nha.”

Cô rất giỏi dỗ dành người khác, thậm chí còn không muốn đưa anh về gặp ba mẹ vì anh quá xuất sắc, làm sao Lục Nghiễn Lễ có thể nói không được.

Hơn nữa, anh cũng chẳng giận dữ, anh biết rõ những lo lắng của cô.

Đơn giản là cô đang lo mối tình này sẽ kết thúc trong vô vọng, anh sẽ không kết hôn với cô, hiện tại đưa anh về ra mắt, mọi người đều biết đến chuyện chia tay sau này sẽ đẩy lên những tin đồn làm phiền người khác.

Có những điều, anh nói ra cũng chưa chắc cô sẽ tin.

Thời gian sẽ tự chứng minh tất cả, anh không vội, sớm muộn gì cô cũng sẽ đưa anh về nhà.

Lục Nghiễn Lễ rũ mắt nhìn cô: “Sao lại tức giận, trong lòng anh nghĩ anh là người dễ nổi giận như vậy sao?”

Hạ Mạt lập tức lắc đầu: “Đương nhiên không phải, anh là người tốt tính nhất.”

“Anh tốt tính lắm sao?” Lục Nghiễn Lễ hỏi.

Hạ Mạt chân thành gật đầu.

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày, giọng điệu trêu chọc: “Tối hôm qua là ai khóc lóc suốt mướt mướt anh lòng dạ hẹp hòi, yêu quái thù dai ấy nhỉ.”

Hạ Mạt giơ tay đánh anh một cái: “Anh im đi.”

Lục Nghiễn Lễ mỉm cười ôm cô và lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi của cô.

Hai người ăn trưa trong phòng xong, Lục Nghiễn Lễ đưa Hạ Mạt trở lại khu nhà của vợ con chú hai.

Người nhà đã thu dọn đồ đạc xong, chỉ đợi cô đến là cùng nhau trở về nhà.

Hơn nửa giờ đi xe, Hạ Mạt ngủ gật trên taxi.

Về đến nhà, cô gửi tin nhắn cho Lục Nghiễn Lễ xong thì ném di động sang một bên, uể oải nằm xuống giường ngủ bù tiếp.

Khi cô thức giấc lần nữa, bên ngoài trời đã tối.

Lâm Ninh gọi Hạ Mạt xuống lầu ăn cơm, Hạ Mạt đáp một tiếng rồi mang dép lê bước xuống.

Trên bàn ăn bày đầy những món mà Hạ Mạt yêu thích, cô ngồi vào ghế, nhắn tin với Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt: [Anh ăn cơm chưa?]

Lục Nghiễn Lễ: [Chưa.]

Hạ Mạt: [Trễ thế này rồi mà, sao anh còn chưa vậy?]

Lục Nghiễn Lễ: [Xảy ra chút việc.]

Hạ Mạt cho rằng anh đang xử lý công việc nên cũng không hỏi thêm nhiều.

Lục Nghiễn Lễ: [Em còn thấy khó chịu không?]

Hạ Mạt không muốn trả lời câu hỏi này: [Em chuẩn bị ăn cơm, khi nào rảnh sẽ nói chuyện với anh tiếp.]

Ăn tối xong, Hạ Mạt cùng Lâm Ninh và Hạ Đức Hải ngồi ngoài sân trò chuyện.

Một nhà ba người trò chuyện về những điều bình thường, đột nhiên trong không trung bùng lên tiếng pháo hoa, nhìn về hướng bắn trông có vẻ là ở một quảng trường gần đây.

Lâm Ninh cảm thán: “Không biết là nhà ai tổ chức tiệc vui, đốt pháo hoa ăn mừng.”

Ở các thị trấn nhỏ, những lúc đốt pháo hoa hơn phân nửa đều là vì có người kết hôn.

Hạ Mạt không trả lời bà ấy, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời cách đó không xa, thưởng thức pháo hoa.

Vài quả pháo hoa được bắn lên màn trời, cùng nhau nổ rộ dưới màn đêm, rực rỡ đủ màu sắc, lóe sáng chói mắt.

Một đợt pháo hoa còn chưa kết thúc, một đợt khác lập tức vút lên bầu trời, không ngừng nổ rộ, khiến mọi người không thể rời

mắt. Lúc này trên di động rung lên, Hạ Mạt nhận được một tin nhắn từ Lục Nghiễn Lễ.

Tổng giám đốc Lục: [Mạt Mạt, em có thấy pháo hoa không?]

Hạ Mạt: [Em có thấy.]

Tổng giám đốc Lục: [Đẹp không?]

Hạ Mạt đang định trả lời anh là rất đẹp nhưng cô chợt nhớ ra điều gì đó, ngón tay đặt trên màn hình khựng lại.

Không phải anh đang ở khách sạn trong quận sao?

Từ trong quận cách nhà cô rất xa, làm sao anh lại biết ở gần nhà cô có người đang đốt pháo hoa?

Đáp án hiện lên vô cùng sống động.

Hạ Mạt lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, chạy ra ngoài cửa.

Lâm Ninh gọi cô lại từ phía sau: “Mạt Mạt, con đi đâu vậy?”

Hạ Mạt cũng không quay đầu, đáp: “Con ra ngoài một lát.”

Hạ Mạt thậm chí còn không nghĩ đến việc đổi giày, chạy lon ton về hướng có pháo hoa.

Khi Hạ Mạt chạy đến quảng trường, pháo hoa vẫn đang tiếp tục vút bay lên bầu trời.

Ở quảng trường bày đầy các ống pháo hoa, trông thấy cô đã đến, Lục Nghiễn Lễ lần lượt đốt từng ngòi pháo hoa còn lại, nhắc chân đi về phía cô cùng với nụ cười nơi ánh mắt.

Dưới làn pháo hoa rực rỡ, trong đôi mắt thâm tình của Lục Nghiễn Lễ như điểm tuyết thêm ánh sao, tỏa sáng lấp lánh.

Anh bước đến trước mặt cô, đưa tay gỡ vài sợi tóc ướt đầm mồ hôi dính trên gò má cô, nắm tay cô, mười ngón tay đan chặt, nhắc nhở cô: “Mặt Mặt, em ngẩng lên nhìn pháo hoa đi.”

Lúc này Hạ Mặt mới nhớ ra, từ khoảnh khắc nhìn thấy anh, ánh mắt của cô đều dán chặt lên người anh.

Hơn mười quả pháo hoa nổ rộ trên trời, cả vùng trời sáng rực đủ loại màu sắc sắc sỡ, lộng lẫy tráng lệ.

Bên tai vang vọng từng tiếng pháo hoa lách tách, nhịp tim của Hạ Mặt cũng chấn động theo.

Vài phút sau, chùm pháo hoa cuối cùng bay qua không trung, xung quanh trở về với vẻ yên tĩnh, những ngón tay của bọn họ vẫn đan vào nhau, như thể có thể nghe thấy nhịp đập từ nhau.

Lục Nghiễn Lễ nắm tay cô, cả hai chậm rãi ung dung bước về phía nhà cô.

Tâm trạng của Hạ Mạt vẫn còn đang chìm đắm trong sự phấn khích bởi trận pháo hoa vừa rồi, hoàn toàn không hề nhìn đường, để mặc anh dẫn đi.

Một hồi lâu mới vô thức nhận ra đây là đường về nhà mình, cô tò mò hỏi: “Sao anh lại biết đường về nhà em?”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Trên chứng minh thư của em có ghi chi tiết địa chỉ nhà em, hồi chiều anh có thử đi qua một lần.”

Anh dừng bước, biểu cảm dịu dàng: “Anh chỉ có thể đưa em đến đây, nếu đi xa hơn sợ là người nhà của em sẽ nhìn thấy anh.”

Trong lòng Hạ Mạt dâng trào một cảm giác áy náy khó tả.

Lục Nghiễn Lễ buông tay cô ra, một lát sau lại bị cô nắm ngược lại, cầm chặt không buông.

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày: “Sao thế, không nỡ xa anh à?”

Hạ Mạt hít một hơi sâu, kiên quyết nói: “Lục Nghiễn Lễ, để em đưa anh về nhà nhé.”

Lục Nghiễn Lễ cong môi, niềm vui trong ánh mắt càng sâu hơn: “Ừ, anh cùng em về nhà.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 62

DTV-EBOOK

Hạ Mạt chạy ra ngoài ngay đêm hôm khuya khoắt, vừa trở về lập tức dẫn theo bạn trai, việc này chắc chắn là một niềm vui bất ngờ đối với Lâm Ninh và Hạ Đức Hải - những người luôn lo lắng khi thấy Hạ Mạt không muốn yêu đương.

Đặc biệt là khi tướng mạo của người con rể này rất anh tuấn, dáng người cao lớn, nụ cười nơi khóe miệng của Lâm Ninh vẫn chưa từng hạ xuống kể từ khi anh bước vào, thậm chí còn không hề che giấu sự hài lòng của mình đối với người con rể Lục Nghiễn Lễ này.

Sau khi biết được Lục Nghiễn Lễ vẫn chưa ăn tối thông qua lời Hạ Mạt, hai vợ chồng vội vàng vào bếp nấu cơm lần nữa.

Tuy người nhà họ Hạ đều đã dùng cơm xong, nhưng vì Lục Nghiễn Lễ đến nên tất cả cũng đều ngồi vào bàn ăn cùng anh một chút.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Ninh dẫn mọi người lên lầu hai, chỉ vào phòng ngủ bên trái và nói với Lục Nghiễn Lễ: “Tối nay cháu có thể ngủ ở phòng này, phòng của Mạt Mạt ở ngay đối diện, cô với chú ngủ dưới lầu, nếu cháu cần gì thì cứ việc nói với Mạt Mạt nhé.”

Lục Nghiễn Lễ đi theo phía sau bà ấy, khiêm tốn lễ phép: “Đã làm phiền cô rồi.”

Lâm Ninh càng nhìn anh càng hài lòng, môi cong lên nói: “Không phiền đâu, sau này có thời gian cháu cứ thường xuyên đến chơi với Mạt Mạt.”

Bà ấy đẩy cửa phòng ngủ ra: “Cháu nghỉ ngơi đi, để cô nói vài câu với Mạt Mạt.”

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Lục Nghiễn Lễ, Lâm Ninh nháy mắt ra hiệu với Hạ Mạt, bảo cô xuống lầu với mình.

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Hạ Mạt mỉm cười hỏi Lâm Ninh.

Lâm Ninh hỏi: “Người bạn mà con ở cùng bên ngoài hôm qua cũng như sáng nay có phải là Nghiên Lễ không?”

Hạ Mạt gật đầu.

Lâm Ninh trách cô không hiểu chuyện: “Nghiên Lễ đã tới từ hôm qua, tại sao con không báo cho người trong nhà biết, để người ta ở bên ngoài, còn đêm hôm khuya khoắt thế này, cả nhà đều đã ăn cơm xong, cũng không còn nhiều nguyên liệu nấu ăn, không thể tiếp đãi cậu ấy đằng hoàng.”

Hạ Mạt ăn ngay nói thật: “Con với anh ấy còn chưa tới giai đoạn bàn chuyện kết hôn, ban đầu cũng không có ý định đưa anh ấy về.”

Lâm Ninh nôn nóng nói: “Bạn trai con là một người cực kỳ tốt, cả mẹ và ba con đều xem trọng, con và người ta phải hòa thuận, nhất định không được động một chút lại nói chuyện chia tay.”

Thấy bà ấy cuống cuống vội vã, bộ dạng chỉ sợ người con rể vừa tới tay lại bay đi mất, Hạ Mạt buồn cười nói: “Con biết rồi,

con đã dẫn anh ấy về nhà thì nhất định sẽ ở bên anh ấy thật tốt, mẹ cũng đừng quan tâm nhiều đến chuyện yêu đương của con, trong lòng con tự biết mà.”

“Được được được, mẹ mặc kệ con, con mau đi tiếp chuyện với cậu ấy đi.” Như nhớ ra điều gì, Lâm Ninh nói thêm với Hạ Mạt: “Mẹ đã kiểm tra giá của bộ mỹ phẩm dưỡng da và hai bình rượu Mao Đài mà Nghiên Lễ mang tới rồi, đắt quá, lần sau khi con dẫn cậu ấy về nhớ phải nhắc cậu ấy đừng mua những món quà đắt tiền như vậy nữa.”

Hạ Mạt chưa nói cho gia đình biết Lục Nghiễn Lễ chính là sếp của cô, chỉ nói rằng mình quen được anh ở chỗ làm.

Lục Nghiễn Lễ đã chuẩn bị quà biếu Lâm Ninh và Hạ Đức Hải từ trước, đặt ở một khách sạn trên thị trấn. Ngay sau khi nghe Hạ Mạt nói muốn đưa anh về nhà, anh lập tức quay lại khách sạn để lấy quà, lần đầu tiên ra mắt ba mẹ Hạ Mạt, anh không thể đến với hai tay không được.

Nhìn những món quà được anh chuẩn bị sẵn, mọi áy náy trong lòng Hạ Mạt nhanh chóng tan thành mây khói. Người đàn ông này quá mưu mô, lúc đưa cô về nhà còn cố ý dừng lại giữa

đường, ám ức nói không thể đưa cô đi xa hơn, sợ người trong nhà cô sẽ nhìn thấy, nhưng thực ra sau lưng đã sớm chuẩn bị kỹ càng đến gặp ba mẹ cô.

Vừa nghĩ đến một người sắp như anh lại giả trò như thế này, Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Cô mỉm cười khẽ gật đầu: “Mẹ, màn pháo hoa tối nay có đẹp không?”

Lâm Ninh lập tức hiểu ra, nhướn mày mừng rỡ: “Pháo hoa ở quảng trường tối nay là do Nghiễn Lễ đốt sao, bảo sao con lại chạy ra ngoài đột ngột như thế. Đẹp lắm, màn pháo hoa đêm nay là màn pháo hoa đẹp nhất mà mẹ từng thấy.”

Lúc Hạ Mạt quay lại lầu, Lục Nghiễn Lễ đang cụp mắt ngồi trên ghế sofa, ngón tay thon dài lật qua từng cuốn album ảnh, gương mặt sâu sắc trong trẻo dịu dàng, nhoẻn miệng cười.

Hạ Mạt đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chăm vào anh, suy nghĩ thoáng miên man.

Cô vậy mà thực sự đã đưa anh về nhà, mặc dù ngay từ đầu cô không hề có ý định dẫn anh về.

Giống như, ban đầu cô cũng không hề chuẩn bị trước để ở bên anh, nhưng cuối cùng lại dễ dàng xác nhận mối quan hệ với anh.

Hạ Mạt âm thầm ngẫm lại chuyện tình cảm giữa mình với Lục Nghiễn Lễ, giật mình nhận ra Lục Nghiễn Lễ vẫn luôn lấy lui làm tiến.

Mối quan hệ giữa bọn họ tưởng chừng như đã chính thức xác nhận từ nụ hôn do cô chủ động kia, trên thực tế ngày hôm đó anh giả bộ muốn hôn cô, rồi lại lấy lý do mình đổ bệnh sợ lây qua cho cô để kiềm chế nụ hôn ấy, bộ dạng ốm yếu khiến người ta đau lòng, còn dụi dằm quan tâm cân nhắc vì sức khỏe của cô, lúc này mới dụ được cô chủ động dâng nụ hôn.

Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy anh thực sự lo lắng cơn sốt sẽ truyền sang cô thì làm sao lại thuận thế kéo cô vào trong lòng và hôn cô đến mức không thở nổi được chứ.

Từ nọ hôn đầu tiên đến đêm đầu tiên, cho đến việc đưa anh về nhà ngày hôm nay.

Anh đã dẫn dắt trước từng bước, lùi lại trong lúc cô đang do dự, khiến cảm giác áy náy lan tràn khắp lòng cô để cô chủ động tới gần anh hơn.

Anh giống như một người thợ săn đầy kiên nhẫn, nhẫn nại ung dung chờ con mồi chủ động cắn câu.

Nghĩ thông suốt như thế, Hạ Mạt chặc một tiếng, cảm thán: “Đúng là mưu mô.”

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi tươi cười: “Em đang nghĩ gì đó?”

Hạ Mạt bước qua, ôm lấy cả vòng cổ anh và ngồi vào lòng anh, thẳng thừng trả lời: “Vốn dĩ giới hạn cuối cùng của em là không yêu đương với sếp, về sau giới hạn cuối cùng đó lại biến thành trước khi kết hôn không thể để cho đồng nghiệp cùng gia đình biết em đang yêu, hiện tại em cứ như vậy mà dẫn anh về đây,

anh dùng thủ đoạn nhỏ, đốt một màn pháo hoa, ranh giới cuối cùng của em cũng bị anh đánh tan.”

Nụ cười trong mắt Lục Nghiễn Lễ càng sâu đậm: “Cũng không bằng được cô Summer, từng bước bước vào trong lòng anh chỉ với vài kế hoạch nhỏ.”

Ánh mắt Hạ Mạt nhất thời ngơ ngác.

Những ngón tay của Lục Nghiễn Lễ mân mê gò má cô, cười nói: “Biểu cảm gì đây, không phải em đã biết anh thích em từ lâu rồi sao.”

Hạ Mạt cong mắt, không kìm nén được nụ cười bên khóe môi: “Lục Nghiễn Lễ, anh bắt đầu thích em từ lúc nào vậy?”

Lục Nghiễn Lễ nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, đặt tay cô lên ngực mình, vẻ mặt tập trung lẫn nghiêm túc: “Ngày hôm đó em cho anh ngắm pháo hoa đêm hè, trong mắt anh đã chỉ có một mình em.”

Thực ra, anh đã thích cô từ sớm hơn thế, trong những ngày lần đầu cô không hề có chút phòng bị trước nào, hoàn toàn chẳng hề dè dặt mà bộc lộ hết tất cả tâm sự hết với anh, anh biết tất cả niềm vui, nỗi buồn, nỗi lo và do dự trong cô, sự chú ý của anh càng vô thức bị cô thu hút, anh muốn khám phá nhiều hơn về thế giới nội tâm trong cô, bất tri bất giác đã động lòng trước cô.

Chỉ là khi bắt gặp vẻ ngoài rạng rỡ tươi đẹp của cô dưới màn pháo hoa trong đêm hè năm ấy, đã khiến anh hiểu rõ tình cảm của mình.

Đôi mắt của Lục Nghiễn Lễ vừa sâu nặng vừa dịu dàng, khiến trái tim Hạ Mạt rung động.

Cô giơ tay, ngón tay khẽ chạm vào lông mày anh, trượt dần xuống, lần theo đuôi mắt, sống mũi, cuối cùng rơi xuống bờ môi anh.

"Lục Nghiễn Lễ."

Lục Nghiễn Lễ đáp, đay đay trán cô: “Em có thích anh không?”

“Hơn cả thích, em luôn dễ dàng bị mất khống chế ở trước mặt anh.” Cô cúi đầu, lấn tới m*t nhẹ lên hầu kết của anh: “Lục Nghiễn Lễ, em đưa anh về nhà, việc này xem như một rủi ro, anh phải thích em vĩnh viễn đó.”

“Mãi mãi thích em.” Yết hầu của Lục Nghiễn Lễ nhấp nhô, hơi thở dần nặng nề, anh vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng cô, cất giọng trầm thấp: “Đừng châm lửa.”

Trong phòng trống trải, hiệu quả cách âm cũng không được tốt, vừa rồi khi Lâm Ninh gọi Hạ Đức Hải ở dưới lầu, Lục Nghiễn Lễ ngồi ở đây cũng có thể nghe thấy rất rõ, hướng chi càng không thể nào che giấu được ga giường bị ướt.

Cảm nhận được anh đang kiểm chế d*c v*ng, trong mắt Hạ Mạt lóe lên một tia giảo hoạt, cố ý lè đầu lưỡi ra l**m hầu kết của anh.

Cánh tay đang vòng qua eo cô của Lục Nghiễn Lễ siết chặt, giọng nói càng trầm hơn: “Mặt Mặt.”

Tông giọng mang vẻ cảnh cáo.

Hạ Mặt ngẩng đầu, mỉm cười như một con hồ ly nhỏ: “Dáng vẻ nhẵn nại kiêu ché của anh thật gợi cảm.”

“Thật sao?” Lục Nghiễn Lễ giơ tay cởi cúc quần áo: “Bộ dạng không kiêu ché được của anh càng quyến rũ hơn đó.”

Thấy anh giống như sắp làm thật, Hạ Mặt lập tức hoảng sợ, vươn tay cài cúc áo anh lại: “Sai rồi, em sai rồi, không làm phiền anh nữa.”

Cô cầm một cuốn album ảnh bày ở bên cạnh lên, đổi sang chuyện khác: “Hồi em còn bé có đáng yêu không?”

Bên trong cuốn album này đều là những bức ảnh về cô, từ hồi còn bé cho đến lớn, anh đã lật xem đến năm cô sáu tuổi.

Trong ảnh, cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ, dáng người nhỏ nhỏ cười trên một con lạc đà cao lớn, không hề tỏ ra rụt rè tí nào, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào ống kính, hai tay giơ cao hơn đỉnh đầu làm dấu hình trái tim, mỉm cười hết sức ngây thơ vô tư.

Lục Nghiễn Lễ: “Lúc bé trông em rất gan dạ, cười lạc đà mà còn dám khoa tay múa chân, không sợ ngã sao?”

Hạ Mạt nói: “Lúc nhỏ em là người gan dạ nhất, khi đó không hề biết sợ là gì cả.”

“Anh cũng nhìn ra em không sợ trời không sợ đất.” Lục Nghiễn Lễ lật lật vài trang trong album: “Tấm này em còn treo trên tường.”

Hạ Mạt đỏ mặt, đưa tay che bức ảnh lại: “Không cho anh xem tấm này.”

“Anh xem tấm này đi.”

Hạ Mạt lật về trước cuốn album vài trang, tấm ảnh này cũng giống như tấm vừa rồi, mặc một bộ quần áo giống nhau và ngồi trên đầu tường. Điểm khác biệt là tấm ảnh này cô đang giơ tay cầm kéo, vô cùng đặc ý, mà trong bức ảnh tiếp theo cô lại nước mắt lưng tròng, ngửa mặt lên một góc 45 độ chuẩn bị gào khóc.

Lục Nghiễn Lễ câu môi, hỏi cô: “Lúc ấy xảy ra chuyện gì mà em bất ngờ khóc thảm như vậy?”

Hạ Mạt mím môi, không trả lời câu hỏi của anh.

Cảm thấy xấu hổ, không muốn cho anh biết.

Lục Nghiễn Lễ nhéo vành tai cô, cảm thấy rất hứng thú với chuyện lúc bé của cô: “Kể cho anh nghe một chút đi, anh muốn hiểu rõ toàn bộ về em.”

Hạ Mạt: “Em kể thì anh không được cười em.”

Lục Nghiễn Lễ hứa, giọng điệu ôn hòa: “Anh không cười.”

“Thật ra cũng không có gì đâu, chỉ là khi leo lên em cảm thấy rất dễ dàng, rất tự hào, ai biết lúc xuống em lại sợ đến mức không dám xuống, vì để trị tội thói hay leo trèo của em mà mẹ em nhất quyết không cho ba bế em xuống, em cũng chỉ đành ngồi trên đầu tường khóc thôi.”

Lục Nghiễn Lễ phát ra một tiếng phì cười nhỏ.

Hạ Mạt véo mũi anh một cái: “Anh đã nói không cười mà.”

Lục Nghiễn Lễ cố nén nụ cười, kìm nén khóe môi muốn nhếch lên của mình: “Ừm, không cười, hay là em kể tiếp cho anh nghe những câu chuyện lý thú thuở nhỏ của mình đi.”

Tối đó, Hạ Mạt kể chuyện lúc bé của mình với Lục Nghiễn Lễ đến tận khuya, cuối cùng buồn ngủ đến độ không nhấc nổi mi mắt lên. Lục Nghiễn Lễ đưa cô trở về phòng, còn chưa kịp nói lời chúc ngủ ngon với cô, vừa ngã xuống gối ý thức của cô đã lập tức hòa vào màn đêm đen, trôi về phía mộng đẹp. Giữa những

hồn loạn trong giấc mơ, cô cảm nhận được Lục Nghiễn Lễ nghiêng người hôn lên trán mình.

...

Ngày hôm sau khi Hạ Mạt tỉnh lại đã là hơn mười giờ, trong phòng khách dưới lầu truyền đến giọng nói ồm ồm của chú ba, Hạ Mạt thay quần áo rồi xuống lầu.

Trong phòng khách, hai nhà chú hai và chú ba đều đang ngồi đó, chú ba vừa cầm tách trà trên tay vừa từ tốn nói chuyện.

Lục Nghiễn Lễ ngồi ở bên trái ông ấy, cả người hơi nghiêng về bên phải, vẻ mặt ôn hòa, hoàn toàn lộ rõ vẻ kiên nhẫn, thỉnh thoảng còn phụ họa thêm vài câu.

Thấy Hạ Mạt bước xuống, Lâm Ninh giục Hạ Mạt nhanh chóng rửa mặt ăn cơm, chiều nay cô và Lục Nghiễn Lễ còn phải bắt tàu cao tốc.

Lúc ăn cơm, người nhà họ Hạ không ngớt lời khen ngợi Hạ Mạt trước mặt Lục Nghiễn Lễ, nói cô từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, siêng năng chăm học, không để người trong nhà phải lo lắng.

Hạ Mạt được mọi người thổi phồng đến mức đỏ hết cả tai, nhiều lần cô định ngăn bọn họ nói tiếp nhưng đều không thành công.

Ăn cơm xong, Khưu Duy Sinh và Hạ Tĩnh lái xe đưa Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt ra ga tàu cao tốc.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt, lúc Hạ Mạt kéo tay Lục Nghiễn Lễ đi vào nhà ga, cô không khỏi cảm thán: “Anh biết không? Trước kia mỗi lần em bước vào nơi này đều cảm thấy trống rỗng, nghĩ đến việc trở về Hải Thành một mình, trong lòng lập tức tràn ngập cảm giác cô đơn, rất muốn khóc to một trận.”

Lục Nghiễn Lễ: “Hôm nay thì sao?”

Hạ Mạt: "Hôm nay em vẫn cảm thấy không nỡ đi, nhưng có anh bên cạnh em, cảm giác cô đơn ấy đã không còn nữa."

Lục Nghiễn Lễ cong môi, nói: "Từ nay về sau anh đều sẽ luôn ở bên em."

Cảm giác vắng lặng cùng bối rối bấy lâu nay trong lòng cô đã bị xua tan bởi những lời này, trái tim cô dường như được một thứ gì đó lấp đầy, tràn ngập chút ngọt ngào, bàn tay đang nắm trên cổ tay anh di chuyển xuống, nắm lấy bàn tay anh, lòng bàn tay ấm áp nhanh chóng bao bọc lấy mu bàn tay cô.

Hạ Mạt cười nhẹ: "Anh nói lời phải biết giữ lấy lời, sau này phải ở bên em."

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu nhìn cô: "Anh chỉ hứa hẹn với mỗi mình em."

Hạ Mạt càng cười tươi hơn: "Lục Nghiễn Lễ, anh tốt quá, sẽ..."

"Sẽ cái gì?"

Hạt Mạt: “Sẽ làm trái tim của con gái rung động.”

Lục Nghiễn Lễ: “Em rung động à?”

“Ừm.” Hạt Mạt thẳng thắn thừa nhận, kéo tay anh đặt lên trái tim mình: “Anh chạm vào nhịp tim của em mà xem, nó đang nhảy lên liên hồi vì anh.”

Lục Nghiễn Lễ chậm rãi đáp: “Cô Summer, mời cô nhanh chóng thu lại thần thông của mình, nếu không tôi sẽ không đảm bảo bản thân có thể kiềm chế mà hôn cô tại đây.”

Hạt Mạt nhìn dòng người rộn ràng nhộn nhịp, tiếng người huyên náo tại ga tàu cao tốc, cô mỉm cười buông tay anh xuống.

Khoảng hơn bảy giờ tối, Hạt Mạt mở vali ra trước tủ, sắp xếp lại quần áo.

Lục Nghiễn Lễ đi vào từ bên ngoài, ngón tay thon dài kẹp chặt một bao phong bì màu đỏ dày ơ là dày, đưa tới trước mặt cô.

Hạ Mạt nhận lấy bao lì xì đỏ từ tay anh, thắc mắc: “Sao đột nhiên anh lại đưa phong bao đỏ cho em?”

Cô đứng dậy ngồi lên ghế sofa, mở bao lì xì ra, bên trong là một xấp tiền dày mới toanh.

Lục Nghiễn Lễ ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay lấy lại bao lì xì: “Không phải cho em.”

Hạ Mạt quay đầu nhìn anh.

Lục Nghiễn Lễ rút xấp tiền ra khỏi bao lì xì, tìm được một tờ tiền một đồng nhân dân tệ giữa một xấp tiền giấy màu đỏ.

“Mười nghìn lẻ một.” Lục Nghiễn Lễ nhếch môi: “Cô chú cho anh đấy.”

Hạ Mạt ngạc nhiên: “Cho anh từ lúc nào, sao em lại không biết?”

“Sáng hôm nay.” Khi đó cô vẫn chưa rời giường.

“Ngàn dặm mới tìm được một.” Lục Nghiễn Lễ chăm chú ngắm nhìn cô: “Nghe nói bên phía nhà em khi con gái đưa bạn trai về nhà, đều ngầm thừa nhận sẽ bàn đến chuyện kết hôn, cho nên ba mẹ sẽ chuẩn bị bao lì xì đỏ cho con rể tương lai.”

Hạ Mạt gật đầu, bình thản nói: “Đúng vậy, ở chỗ chúng em khi con gái yêu đương đều xác nhận xem bàn chuyện cưới xin được thì mới có thể đưa bạn trai về nhà.”

“Vậy là anh đường đột rồi.” Lục Nghiễn Lễ nói: “Đáng lẽ anh phải cầu hôn trước mới chính thức đến nhà, như vậy là có thể bàn bạc với cô chú chuyện cưới hỏi của con gái cô chú rồi.”

Hạ Mạt nín thở, gương đôi mắt ngơ ngác nhìn Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ đứng dậy, lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi, quỳ một gối xuống trước mặt cô, nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình sâu sắc.

“Hạ Mạt, em luôn lo lắng về mối quan hệ này của chúng ta sẽ không có kết cục, đứng ở điểm khởi đầu của mối quan hệ của chúng ta mà nhìn về tương lai vô định với sự lo lắng. Em không thể chắc chắn rằng liệu tình cảm mà anh dành cho em có luôn như vậy từ đầu đến cuối hay không, nhưng anh thì có thể, từ đêm em cho anh ngắm pháo hoa vào đêm hè đó, anh đã thao thức suốt đêm. Khi em mỉm cười với anh trên điện thoại, anh đã vô thức ngắm nhìn cả đêm, từ đó anh chắc chắn rằng mình muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh, anh muốn em cũng có thể thoải mái tươi cười vô âu vô lo bên cạnh mình, tùy ý thể hiện mà không cần phải lo lắng bất cứ điều gì về tương lai của hai chúng ta.”

“Mạt Mạt, em không biết bản thân đáng yêu đến mức nào đâu, anh dám khẳng định rằng mình tuyệt đối sẽ không hối hận khi cưới em, chỉ sợ em không chịu gả cho anh.”

Hạ Mạt mỉm cười nói: “Lục Nghiễn Lễ, sao anh lại mưu mô đến thế cơ chứ, dám dùng chiêu khiêu khích ngay cả lúc cầu hôn.”

Lục Nghiễn Lễ khẽ cười một tiếng, nói: “Mặt Mặt, gả cho anh đi.”

Đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, khiến trái tim cô xao động, cô mỉm cười nghiêng người xuống hôn lên đôi môi anh.

“Được.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 63

DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau, trời trong gió nhẹ.

Ánh nắng xuyên qua khe hở của màn cửa len lỏi vào gian phòng, tình cờ chiếu lên gương mặt của Hạ Mạt.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức của chiếc điện thoại di động trên bàn reo vang, ý thức của Hạ Mạt bị đánh thức, cô gắng gượng đánh bay cơn buồn ngủ để mở mắt ra. Dưới ánh nắng chói mắt, cô vô thức giơ tay định che mắt, lại bắt gặp chiếc nhẫn trên ngón tay nên hơi choáng váng trong giây lát.

Từng mảnh ánh sáng vụt phản chiếu trên viên kim cương, tỏa ra hào quang sáng rực, giống như một giấc mơ, mang đến cảm giác không chân thật.

Cánh cửa phòng được đẩy ra từ bên ngoài, Lục Nghiễn Lễ bước vào, thấy cô còn đang ngẩn ngơ nhìn vào ngón tay mình, bèn hỏi: “Em đang nghĩ gì đó?”

Ánh nhìn của Hạ Mạt chuyển từ chiếc nhẫn sang anh, Lục Nghiễn Lễ trong một bộ sơ mi trắng đi đến bên cạnh giường, cầm chiếc di động vẫn đang rung chuông ong ong lên, tắt đồng hồ báo thức, rồi cúi người hôn lên môi cô một cái.

Mùi bạc hà the mát xen lẫn hơi thở tràn ngập trên môi cô, như nhớ ra điều gì, Hạ Mạt nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh: “Em còn chưa đánh răng.”

Lục Nghiễn Lễ phì cười ngồi bên mép giường, lặp lại câu hỏi chưa được giải đáp với cô lần nữa: “Vừa rồi em đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Mạt giơ tay cho nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay mình: “Có phải tiến độ của chúng ta hơi nhanh không?”

Chân mày của Lục Nghiễn Lễ thoáng chau lại, cất giọng trầm thấp: “Đừng nói với anh là em lại muốn đổi ý nhé?”

“Em nói mình đổi ý lúc nào đâu.” Hạ Mạt liếc nhìn anh một chút: “Chỉ là em không ngờ anh lại cầu hôn sớm như thế.”

Lục Nghiễn Lễ nắm chặt tay cô, chăm chú nhìn vào mặt cô:
“Sớm muộn gì cũng đều là em, vẫn nên xác định danh phận sớm một chút, tránh cho em cứ suy nghĩ lung tung.”

Hạ Mạt ngáp một cái, lại bắt đầu buồn ngủ rãi rời.

Lục Nghiễn Lễ bật cười trước bộ dáng nửa nhắm nửa mở của cô, vuốt tóc cô: “Vẫn chưa tỉnh hẳn hả?”

Giọng Hạ Mạt ghen ghen: “Anh còn hỏi, tối hôm qua mấy giờ em mới được đi ngủ anh còn không rõ sao?”

Lục Nghiễn Lễ hiểu được lời buộc tội của cô, vui vẻ trả lời:
“Anh xin lỗi, anh đã không khống chế được, em cứ ngủ thêm một lát đi.”

Hạ Mạt nói: “Ngủ tiếp thì em sẽ trễ giờ làm mất.”

Lục Nghiễn Lễ ôn tồn nói: “Không sao, hôm nay em có lên công ty hay không cũng được.”

Hạ Mạt lập tức lắc đầu: “Không được, tháng này em mà xin nghỉ phép tiếp thì sẽ không được thưởng chuyên cần.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Không tính vào lượt xin nghỉ phép của em, chỉ cần nói anh đã sắp xếp cho em ra ngoài làm việc khác.”

“Tổng giám đốc Lục, anh đây đang lợi dụng quyền lực của mình để làm việc riêng à?”

Lục Nghiễn Lễ nhướn mày, giọng điệu trêu đùa nói: “Anh là ông chủ, ở công ty dùng quyền lực làm việc riêng thì sao chứ?”

Hạ Mạt thẳng thừng từ chối: “Không được, trên làm dưới theo, thượng bất chính hạ tắc loạn, kiểu làm dụng quyền lực làm việc riêng như này thế không thể chấp nhận được, nếu sau này các cấp lãnh đạo cũng tiếp tục làm như vậy chẳng phải sẽ gây ra hỗn loạn sao.”

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên đáp: “Bà chủ không cần phải lo lắng, quyền lực của bọn họ ở công ty không lớn như anh, nếu điều tra được có người nào đó dùng quyền lực để tư lợi sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

“Chỉ cho phép quan chức phóng hỏa, không có phép dân thường thấp đèn, nhà tư bản đúng là tiêu chuẩn kép.”

Lục Nghiễn Lễ nhếch môi cười, nói: “Em cứ ngủ tiếp đi.”

Hạ Mạt tính toán thời gian trong đầu: “Anh đặt báo thức thêm mười phút giúp em, em nằm thêm mười phút nữa sẽ dậy.”

Lục Nghiễn Lễ: “Đặt báo thức mười lăm phút sau cũng được, em nằm thêm mười lăm phút nữa cũng không bị trễ.”

Hạ Mạt khép đôi mi lại, yếu ớt đáp một tiếng.

Mười lăm phút sau, tiếng đồng hồ báo thức vang lên lần nữa, Hạ Mạt không lè mề như trước, dứt khoát lưu loát nhấc chân xuống giường.

Dì Diên đã tới chuẩn bị bữa sáng, Hạ Mạt dậy muộn, không có thời gian dùng bữa ở nhà cho nên mang theo hộp cơm để ăn trên đường.

Gần đến một ngã tư trước công ty, Hạ Mạt theo thói quen cầm túi xách lên chuẩn bị xuống xe sớm.

Đến đèn đỏ ở ngã tư, xe của Lục Nghiễn Lễ chậm rãi dừng ở ven đường, Hạ Mạt định tháo dây an toàn, Lục Nghiễn Lễ đã nắm lấy tay cô nói: “Chúng ta vẫn còn chưa đến nơi.”

Hạ Mạt đưa mắt nhìn ra bên ngoài, bối rối: “Đến rồi mà.”

Lục Nghiễn Lễ véo ngón tay cô: “Em cũng đã đồng ý lời cầu hôn của anh mà còn muốn che giấu quan hệ với anh à.”

Có chút oán giận trong giọng điệu bình thản.

Hạ Mạt mỉm cười, nói: “Em xin lỗi, xin lỗi mà, em đã quen xuống xe ở đây rồi.”

Lục Nghiễn Lễ nói: “Mạt Mạt, nếu em không muốn chủ động công khai mối quan hệ giữa chúng ta, anh có thể đồng ý, nhưng nếu em muốn tránh cho đồng nghiệp trong công ty phát hiện giống như lúc trước, trốn trốn tránh tránh trong xe của anh như thế, anh không đồng ý.”

Thái độ của anh rất rõ ràng, không chủ động công khai mà để thuận theo tự nhiên.

Hạ Mạt vâng dạ, nói: “Em cũng không muốn trốn tránh, chỉ là thói quen của em thôi, đi thôi, đèn xanh rồi.”

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh xuống gara dưới tầng hầm, Hạ Mạt đã dùng bữa sáng dọc đường nhưng Lục Nghiễn Lễ vẫn chưa ăn gì.

Sau khi bước xuống xe, Hạ Mạt phát hiện cà vạt của Lục Nghiễn Lễ hơi lệch, thấy anh đang cầm bữa sáng trên tay bàn bảo anh dừng lại, vươn tay giúp anh sửa cà vạt rồi thuận tiện chỉnh sửa bộ âu phục giúp anh.

Hôm nay hai người tới muộn, gần như đến văn phòng đúng giờ sít sao. Trong văn phòng, ngoại trừ Hứa Tương Tương, những người khác đều đã có mặt.

Lý Tự đã dọn dẹp văn phòng của Lục Nghiễn Lễ xong, không cần Hạ Mạt phải vào thu dọn.

Đặt túi lên bàn làm việc, Hạ Mạt cầm ly lên đi vào phòng pha nước.

Đổ hạt cà phê vào máy pha cà phê, ngay sau khi chuẩn bị máy pha cà phê xong, Hứa Tương Tương mới bước vào với gương mặt đầy vẻ mệt mỏi rã rời.

“Buồn ngủ quá.”

Hạ Mạt cười hỏi: “Tối qua em lại thức khuya xem phim à?”

Hứa Tương Tương đặt ly nước xuống máy lọc nước: “Em vừa tìm được một bộ phim thần tượng mới chưa xem, nào ngờ thức đến hơn ba giờ sáng mà không nhận ra.”

Húng đầy nước, Hứa Tương Tương cúi đầu nhấp một ngụm, rồi cầm ly nước đi tới bên cạnh Hạ Mạt, huých vào cánh tay cô, thấp giọng thì thầm: “Em vừa mới thấy chị thất cà vạt cho tổng giám đốc Lục ở gara dưới tầng hầm.”

Sắc mặt của Hạ Mạt không thay đổi, ừ nói: “Cà vạt của anh ấy hơi lệch, chị giúp anh ấy sửa lại.”

Cô và Lục Nghiễn Lễ chẳng còn cố gắng che giấu nữa, nên việc bị đồng nghiệp cùng công ty phát hiện mối quan hệ của họ cũng chỉ là vấn đề thời gian, nhưng nào ngờ đến nhanh như vậy, mới ngày đầu tiên đã bị đồng nghiệp bắt gặp.

Đã thấy rồi thì cũng không còn gì để giấu diếm.

Hứa Tương Tương đưa mắt nhìn thoáng qua bên ngoài một lượt, chắc chắn rằng không có ai đến mới tặc lưỡi, cảm thán: “Nhà tư bản đúng là biết cách bóc lột.”

Hạ Mạt nhìn sang cô ấy.

Hứa Tương Tương nói nhỏ thay cô bảo vệ kẻ yếu: “Ngay cả những việc như đeo cà vạt này cũng bắt chị làm, chị là thư ký chứ không phải bảo mẫu, em xem phim thần tượng thấy trong đó sếp cũng bắt thư ký đeo cà vạt cho mình, còn tưởng là làm quá, chẳng ngờ thực sự có kiểu tổng giám đốc như vậy.”

“...”

Hạ Mạt câm nín một lúc, rồi giải thích thay Lục Nghiễn Lễ: “Không phải anh ấy bắt chị thắt cà vạt cho mình, chị thấy cà vạt của anh ấy bị lệch nên mới chủ động sửa sang giúp anh ấy.”

Hứa Tương Tương hoàn toàn không tin: “Chị Mạt Mạt, chị cũng đừng có che đậy hành vi tư bản thay tổng giám đốc Lục nữa, có ai trong văn phòng tổng giám đốc của chúng ta mà không biết chị luôn vạch ra ranh giới đối với sếp Lục chứ. Nếu không phải sếp Lục gây áp lực ép buộc chị phải thắt cà vạt cho anh ấy thì chị sẽ chủ động thắt lại cà vạt cho anh ấy chắc?”

Hạ Mạt cười trừ, trong một lúc không biết nên nói gì.

Thảo nào trên mạng đều nói việc cải chính chốn công sở post-00, trước khi Hứa Tương Tương và Lý Tự gia nhập công ty sau post-00, không đồng nghiệp nào trong văn phòng Tổng giám đốc dám thảo luận về sếp của họ trước mặt đồng nghiệp cả.

Cho dù mối quan hệ giữa các đồng nghiệp trong văn phòng rất hòa thuận nhưng dầu sao đây cũng là nơi làm việc, để tránh bị đồng nghiệp đâm sau lưng mất việc, những lúc trò chuyện phiếm đều rất cố gắng tránh những chủ đề có liên quan đến sếp, kéo để lại đầu đề câu chuyện cho người khác âm thầm báo cáo đến chỗ sếp.

Từ khi Lý Tự và Hứa Tương Tương vào công ty, chuyện gì hai người này cũng đều dám trò chuyện riêng mà không hề giấu diếm, những đồng nghiệp khác trong văn phòng tổng giám đốc cũng bị hai người dẫn dắt bắt đầu buông lỏng cảnh giác, thường xuyên tụ tập cùng nhau buôn chuyện bàn tán về Lục Nghiễn Lễ.

Càng nói càng lớn gan hơn, cảm thấy lén lút trò chuyện riêng cũng không sao nên hiện tại ai cũng dám phàn nàn rằng Lục Nghiễn Lễ là đồ tư bản.

Thật ra không khí làm việc như thế này cũng khá tốt, mọi người đều có thể cùng nhau trò chuyện thoải mái không gò bó sau những giờ làm việc bận rộn, gần đây bầu không khí trong văn phòng Tổng giám đốc đã cải thiện rõ rệt, không còn thiếu sức như trước nữa.

Cô cũng không biết nếu công khai mối quan hệ giữa mình và Lục Nghiễn Lễ, mọi người sẽ vẫn tiếp tục dễ dàng tâm sự riêng như vậy nữa hay không.

Hạ Mạt bỗng có hơi do dự không biết nên hay không nên công khai mối quan hệ giữa cô và Lục Nghiễn Lễ.

Pha cà phê xong, Hạ Mạt rót ra hai ly, đặt một ly lên trên bàn làm việc của mình, ly còn lại đưa đến văn phòng của Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ đang ngồi ở bàn làm việc dùng bữa sáng, Hạ Mạt đặt cà phê vào tay anh, hỏi han: “Bánh bao có bị nguội không?”

“Chưa nguội.”

Hạ Mạt: “Sau này sáng sớm anh cứ ăn sáng trước đi chứ đừng chờ em, em có thể ăn dọc đường được.”

Lục Nghiễn Lễ rút khăn giấy lau tay, thản nhiên đáp: “Buổi trưa em ăn cơm với đồng nghiệp ở căng tin, buổi tối phải xã giao nhiều, buổi sáng nếu anh không đợi em ăn sáng cùng mình thì chúng ta gần như không có cơ hội dùng bữa cùng nhau.”

Hiểu được ý của anh, Hạ Mạt cười đáp: “VẬY GIỮA TRƯA EM SẼ ĐẾN VĂN PHÒNG ANH ĂN CƠM TRƯA VỚI ANH.”

Lục Nghiễn Lễ cong khóe môi lên.

Ngoài cửa phát ra tiếng gõ, Hạ Mạt nhỏ giọng nói: “Em ra ngoài đây.”

Lý Tự bước vào đưa tài liệu. Anh ấy từ văn phòng đi ra, ngồi xuống bàn làm việc bèn quay sang nói với Hạ Mạt: “Tâm trạng của tổng giám đốc Lục hôm nay rất tốt.”

Hạ Mạt gật đầu, cười nói: “Trông rất tốt.”

Lý Tự mở tài liệu trên máy tính lên: “Vậy tôi phải nhanh chóng gửi báo cáo cho anh ấy đây.”

Di động của Hạ Mạt rung lên, nhận được tin nhắn từ Lục Nghiễn Lễ.

Tổng giám đốc Lục: [Trưa nay em muốn ăn gì?]

Hạ Mạt trả lời: [Em sẽ gọi đồ ăn.]

Tổng giám đốc Lục: [Ừm.]

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn gọn này, thoát khỏi giao diện trò chuyện, Hạ Mạt mới nhận ra ghi chú của mình dành cho Lục Nghiễn Lễ vẫn là tổng giám đốc Lục.

Trước đó cô còn lo rằng đồng nghiệp sẽ phát hiện ra mối quan hệ giữa mình với Lục Nghiễn Lễ khi thấy ghi chú trên di động

của cô, nên dòng ghi chú đó vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Ngẫm nghĩ, Hạ Mạt bấm vào ảnh đại diện WeChat của Lục Nghiễn Lễ, đổi tên ghi chú của anh thành Lục Nghiễn Lễ.

Sau khi đổi xong, Hạ Mạt bùng ly cà phê trong tay lên nhấp một hơi.

Lâm Táp cầm xấp tài liệu định bước vào văn phòng của Lục Nghiễn Lễ, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của cô, để ý tới chiếc nhẫn cô đeo trên tay, mới ngạc nhiên thốt lên: “Mạt Mạt, em kết hôn rồi sao?”

Không đợi Hạ Mạt kịp trả lời, cô ấy hỏi tiếp: “Chẳng lẽ tuần trước em xin nghỉ phép chính là để kết hôn à?”

Nhận thấy ánh nhìn của cô ấy rơi trên tay mình, Hạ Mạt vội vàng giải thích: “Không phải, chiếc nhẫn này là do bạn trai em cầu hôn, em chỉ mới đồng ý chứ chưa kết hôn mà.”

Lâm Táp cười rộ: “Chị biết mà, không thể nào em kết hôn mà không mời mọi người đến tham dự được, nhưng cũng đã cầu hôn rồi thì sẽ nhanh chóng tổ chức hôn lễ thôi phải không?”

Hạ Mạt: “Bọn em vẫn chưa bàn đến hôn sự, có điều đến lúc đó nhất định sẽ mời mọi người tới uống rượu mừng.”

Lâm Táp nhìn thoáng qua đã nhận ra chiếc nhẫn kim cương của cô có giá trị không hề nhỏ, chẳng phải những người thuộc tầng lớp lao động phổ thông có thể mua được, càng tò mò về người bạn trai này của Hạ Mạt, cười hỏi: “Em định lúc nào mới giới thiệu bạn trai của mình với bọn chị thế, chị vẫn đang đợi em rě mời một bữa đây này.”

Trong phòng làm việc của bọn họ có một thói quen, là bất cứ ai yêu đương đều sẽ dẫn đối phương đến mời các đồng nghiệp một bữa cơm, Lâm Táp hỏi câu này cũng hợp tình hợp lý, không hề bất lịch sự chút nào.

Trước đây, Hạ Mạt lấy cớ bạn trai mình nói rằng anh ấy bận việc để từ chối, hiện giờ cũng đã đeo nhẫn rồi, Lâm Táp trực tiếp hỏi thẳng, nếu lần này không mời đồng nghiệp một bữa thì quả thực có phần không thể nào nói nổi.

Tuy nhiên, việc mọi người yêu đương dẫn đôi tượng đến và mời đồng nghiệp ăn cơm cũng là vì muốn tụ họp chơi đùa vui vẻ, nếu cô đưa Lục Nghiễn Lễ đến mời mọi người một bữa...

Hạ Mạt xoắn xuýt một lát, chần chừ hỏi: “Nếu chúng ta ăn cơm với tổng giám đốc Lục, chị thấy thế nào?”

Lâm Táp ngạc nhiên khó tin: “Chẳng lẽ em muốn mời tổng giám đốc Lục cùng tham gia sao?”

Hạ Mạt gật đầu, ngập ngừng hỏi: “Được không chị? Tổng giám đốc Lục sẽ đi ăn cùng với chúng ta.”

Lâm Táp suy nghĩ một hồi, xua tay đáp: “Chị khuyên em tốt nhất vẫn không nên mời anh ấy, em đã quên chuyện gì xảy ra với anh ấy sau vụ sinh nhật của em lần trước rồi à?”

Không ai dám thản nhiên trò chuyện riêng khi đang ăn trước mặt sếp Lục.

Lâm Táp khuyên cô từ bỏ ý định này: “Mọi người tụ tập ăn cơm chỉ vì náo nhiệt vui vẻ, tổng giám đốc Lục mà tới thì ai dám náo động nữa, có khác nào hội họp trong phòng họp không. Chị nói trước cho rõ, đừng trách chị không nể mặt em, nếu em mời người kia tới thì chị sẽ không đi.”

Lý Tự ở bên cạnh đồng tình: “Tôi cũng không dám đi.”

Hạ Mạt mím môi, nói: “Để em hỏi bạn trai của em, anh ấy... Anh ấy rất bận rộn, hay là em sẽ mời mọi người một bữa mà không dẫn theo anh ấy đến được không.”

Lâm Táp liền xua tay đáp: “Vây càng không được, phải gọi bạn trai em đến chứ, tất cả mọi người đều dẫn theo đối tượng của mình đến mời cơm, nếu anh ấy không đến, một mình em chiêu đãi thì tính làm gì. Không được, như thế chị cũng sẽ không đi.”

Hạ Mạt bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm, như có điều trâm ngâm, nói: “Được rồi, để em nghĩ cách sắp xếp.”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 64

DTV-EBOOK

Buổi sáng trôi qua rất nhanh, tới giờ ăn trưa, Hứa Tương Tương là người đầu tiên đóng máy tính, cầm điện thoại bước đến chỗ làm việc của Hạ Mạt, hỏi cô: "Chị Hạ Mạt, chị có ra ngoài ăn cơm trưa không?"

Ngón tay của Hạ Mạt vẫn đang gõ bàn phím: "Chị vẫn còn có chút chuyện phải xử lý, không ra ngoài được."

Hứa Tương Tương gật đầu: "Vâng, thế chị cứ làm đi."

Lý Tự ở bên cạnh duỗi lưng một cái, nhìn Hứa Tương Tương hỏi: "Cô định ăn gì?"

Hứa Tương Tương nói: "Tôi muốn ăn cá nướng, anh có muốn ăn cùng không?"

Lý Tự gật đầu: "Đi, chúng ta đi chung đi."

Anh ấy đứng dậy, nói với Hạ Mạt: "Thư ký Hạ, bọn tôi đi ra ngoài ăn cơm nhé."

Hạ Mạt gật đầu.

Nhân viên trong văn phòng lục đục ra ngoài ăn cơm, rất nhanh chỉ còn một mình Hạ Mạt.

Không lâu sau, nhân viên lễ tân mang phần ăn trưa lên, Hạ Mạt xách túi đồ ăn bước vào văn phòng Lục Nghiễn Lễ.

"Tổng giám đốc Lục, ăn cơm thôi."

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ rời khỏi màn hình máy tính: "Bây giờ là giờ nghỉ trưa."

Hạ Mạt đổi giọng: "Anh yêu, ăn cơm thôi."

Khóe môi Lục Nghiễn Lễ hơi nhếch lên, tâm trạng rõ ràng tốt hơn hẳn, đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa tay.

Hạ Mạt để đặt túi đồ ăn lên bàn rồi cùng đi vào nhà vệ sinh.

Lúc rửa tay, Hạ Mạt hỏi Lục Nghiễn Lễ: “Anh biết chuyện ở văn phòng nếu ai yêu nhau thì phải dẫn người yêu mời đồng nghiệp ăn cơm không?”

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng: “Bọn họ muốn chúng ta mời cơm sao?”

“Đúng vậy, bọn họ muốn em đưa bạn trai mời bọn họ ăn cơm lắm rồi. Hôm nay thấy nhẫn em đeo nhẫn lại bắt đầu giục.” Hạ Mạt lộ vẻ buồn rầu: “Nhưng em thực sự không biết phải nói với bọn họ anh là bạn trai em như thế nào.”

Giọng điệu Lục Nghiễn Lễ bình tĩnh: “Sao lại không biết nói như thế nào? Không phải chỉ là một câu thôi sao.”

“Đâu có đơn giản như thế này.” Hạ Mạt uyển chuyển nói: “Đồng nghiệp ở văn phòng thỉnh thoảng tán gẫu sẽ nhắc tới

anh, nếu họ biết anh là bạn trai em, sau này bọn họ nói chuyện trước mặt em chắc chắn sẽ rất dè dặt."

Lục Nghiễn Lễ thản nhiên nói: "Biết anh là bạn trai em thì dè dặt, không biết thì chẳng lẽ bọn họ mắng anh là đồ thần kinh hay sao?"

Hạ Mạt: "..."

"Không có không có, sao có thể thế được chứ."

Lục Nghiễn Lễ đưa tay nhéo mặt cô: "Giấu giếm giúp bọn họ, em quên mất ai mới là người một nhà với em rồi à?"

Hạ Mạt đập nhẹ tay anh: "Đừng có sờ mặt em, tay anh còn ướt, làm hỏng hết lớp trang điểm của em rồi."

Lục Nghiễn Lễ rút tay khỏi má cô, chuyển sang vòng qua eo thon của cô, ngón tay lướt nhẹ dọc theo đường cong.

Hạ Mạt sợ ngứa nên run run: "Bọn họ thực sự không nói xấu anh sau lưng đâu, chỉ là thỉnh thoảng bàn luận về đời sống riêng tư của anh thôi. Đạo này không phải mọi người biết anh có bạn gái sao? Trong lúc trò chuyện thì sẽ nhắc đến một chút."

Lục Nghiễn Lễ ôm eo kéo cô ôm chặt vào lòng, cười nói: "Vậy thì tốt quá, cuộc sống riêng tư của anh em là người hiểu rõ nhất, lần sau em cứ kể cho bọn họ nghe."

Hạ Mạt còn muốn nói gì đó, môi vừa hé mở đã bị đầu lưỡi anh thuận thế tiến vào, chưa kịp nói gì đã bị anh quấn lấy lưỡi, hút lấy từng hơi thở. Trong vòng tay anh, cô rất nhanh đã mất hết sức lực, để mặc anh giữ lấy eo mình, ngứa đầu đáp lại nụ hôn dài triền miên.

Khi môi Lục Nghiễn Lễ rời khỏi môi Hạ Mạt, cô th* d*c, bị anh hôn đến mơ màng, hai chân cô không biết từ khi nào đã vòng qua eo rắn chắc của anh.

Lục Nghiễn Lễ vỗ nhẹ lên mông cô, cười nhẹ: "Muốn thử ở phòng làm việc không?"

Hạ Mạt lúc này mới ý thức được tư thế hiện tại không ổn chút nào, mặt đỏ bừng, lắc đầu hoảng hốt: "Không được, không được."

Cô thực sự sợ rồi.

Không phải sợ ở phòng làm việc, trong văn phòng Lục Nghiễn Lễ có phòng nghỉ, cách âm rất tốt, dù làm chút gì đó ở bên trong thì bên ngoài cũng không nghe thấy.

Cô chỉ sợ nếu để anh tiếp tục thì cô thực sự không xuống giường được nữa. Tối qua anh hứng thú quá mức, cô khóc lóc van xin cũng vô ích, đến giờ đi lại vẫn cảm thấy đau.

Lục Nghiễn Lễ cúi sát xuống cổ cô, giọng nói trầm thấp: "Chúng ta còn chưa thử ở văn phòng."

Hạ Mạt sợ hôm nay anh không kiềm chế được, vội vàng nói: "Lần sau thử, hôm nay thực sự không được, em vẫn còn đau."

Hạ Mạt làm vẻ tội nghiệp nhìn anh.

"Còn đau? Hay là bị thương rồi." Lục Nghiễn Lễ bế cô đặt lên ghế sofa bên ngoài, đôi tay dài nhẹ nhàng vén váy cô lên: "Để anh xem."

Hạ Mạt lập tức giữ tay anh, kéo váy xuống, gương mặt đỏ bừng liếc nhìn anh: "Không bị thương, tối qua không phải anh nhìn rồi sao. Chỉ là đau thôi, không bị thương gì cả."

Khóe miệng Lục Nghiễn Lễ hơi nhếch lên, nói xin lỗi với cô: "Là do anh không kiểm chế."

Hạ Mạt nhìn biểu cảm của anh không giống như thật sự đang xin lỗi, nhưng chuyện trên giường đúng là không cần phải nói dối, dù sao cô cũng đã tận hưởng niềm vui.

"Không nói chuyện này nữa, cơm sắp nguội rồi. Em đói." Hạ Mạt nói sang chuyện khác: "Ăn cơm thôi."

Lục Nghiễn Lễ đáp một tiếng, sau đó bế ngang cô từ ghế sofa lên.

Hạ Mạt giật mình: "Anh làm gì vậy?"

Lục Nghiễn Lễ cúi xuống nhìn cô: "Không phải em đau sao? Anh bế em qua đây."

Lục Nghiễn Lễ ôm Hạ Mạt đặt xuống ghế ăn rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Đang ăn được một nửa, điện thoại Hạ Mạt rung rung.

Hứa Tương Tương: [Chị Mạt Mạt, bạn trai chị cầu hôn chị rồi à?]

Hạ Mạt: [Ừm.]

Hứa Tương Tương: [Bạn trai chị trông thế nào? Có ảnh chụp không? Em tò mò quá.]

Hạ Mạt khéo léo từ chối Hứa Tương Tương bằng cách mà trước đây Lục Nghiễn Lễ từng từ chối cô trên mạng xã hội.

Hạ Mạt: [Anh ấy không thích ảnh của mình bị chia sẻ lung tung.]

Hứa Tương Tương: [Được rồi, vậy thì không xem ảnh nữa, đợi lúc nào ăn chung thì gặp trực tiếp, thật sự rất mong được gặp anh rể. Anh rể mà tìm được bạn gái xinh đẹp như chị Mạt Mạt, chắc chắn là một người cực kỳ đẹp trai đúng không?]

Hạ Mạt: [Đúng là đẹp trai thật.]

Không phải Hạ Mạt cố tình làm đồng nghiệp thêm tò mò, mà thật sự gương mặt của Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt không thể nào nói không đẹp trai được.

Hứa Tương Tương thấy cô không khiêm tốn nói bạn trai đẹp trai thì cô ấy càng tò mò hơn.

Hứa Tương Tương: [Chị Mạt Mạt, chị yêu lâu vậy rồi mà không ai biết anh rể trông thế nào, chị giấu kỹ thế, chẳng lẽ anh rể là đại minh tinh sao?]

Hạ Mạt: [Em tưởng tượng phong phú quá rồi.]

Hứa Tương Tương: [Em đoán đúng rồi.]

Hạ Mạt: [Đừng đoán, sau này em sẽ biết thôi.]

Hứa Tương Tương: [Được thôi, đợi khi gặp anh rể, em phải hỏi xem anh rể có ai đẹp trai chất lượng tốt giới thiệu cho em không.]

Hạ Mạt cười đáp: [Được, đến lúc đó em hỏi anh ấy, bảo anh ấy giới thiệu cho em.]

Nếu như cô ấy dám hỏi.

...

Chớp mắt đã đến thứ sáu, vừa qua năm giờ, Hạ Mạt lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Ngày mai Lục Nghiễn Lễ muốn đưa cô về nhà họ Lục gặp mặt người lớn, tối nay cô và anh sẽ đi mua vài bộ đồ mới để gặp mặt họ.

Đến trung tâm thương mại, Hạ Mạt vẫn chưa đói nên cô khoác tay Lục Nghiễn Lễ đi dạo quanh cửa hàng quần áo trước.

Quần áo Hạ Mạt rất dễ mua, chẳng bao lâu trên tay Lục Nghiễn Lễ đã xách mấy túi đồ của cô.

Lúc chuẩn bị đến nhà hàng ăn cơm thì hai người đi qua một cửa hàng quần áo nam, Hạ Mạt liếc thấy chiếc áo len trên manơ-canh trước cửa rất đẹp.

Thời tiết sắp chuyển lạnh, lúc này mua áo len là vừa vặn.

"Chiếc áo len kia anh mặc chắc chắn rất đẹp, chúng ta vào xem đi." Hạ Mạt quay sang nhìn Lục Nghiễn Lễ.

Cô rất thích mua quần áo cho Lục Nghiễn Lễ, đáng người Lục Nghiễn Lễ đẹp nên mặc cái gì cũng đẹp. Mỗi lần Hạ Mạt nhìn anh mặc quần áo do cô chọn thì đều có cảm giác thành công.

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, cùng cô đi vào trong cửa hàng.

Nhân viên bán hàng lập tức mỉm cười chào đón, hỏi: "Hai anh chị muốn xem gì ạ?"

Hạ Mạt chỉ áo len trên người ma-nơ-canh: "Chiếc này ngoài chiếc trên người ma-nơ-canh còn cái nào khác không?"

Nhân viên bán hàng nhìn một chút, gật đầu nói: "Có ạ, anh chị đợi chút, em đi lấy ngay."

Nhân viên xoay người đi lấy áo, Hạ Mạt với Lục Nghiễn Lễ đi dạo bên trong.

"Quần này anh mặc chắc cũng hợp." Hạ Mạt đưa quần lên ướm thử trên người Lục Nghiễn Lễ: "Quần này lát nữa anh vào thử cùng áo len luôn nhé."

Lục Nghiễn Lễ nhận lấy chiếc quần từ tay cô.

Nhân viên bán hàng cầm áo len quay về, Hạ Mạt đưa tay ra với anh: "Anh đưa túi cho em."

Nhân viên bán hàng vội đáp: "Có thể để trên sofa, để em đặt giúp chị."

Nhân viên bán hàng nhận túi, đặt lên sofa.

Lục Nghiễn Lễ vào phòng thử đồ, Hạ Mạt chờ ở bên ngoài tiếp tục xem quần áo.

"Nhờ cô lấy chiếc áo này xuống cho tôi xem với."

Nhân viên bán hàng cười nói: "Vâng."

Hạ Mạt chuyên chú chọn quần áo cho Lục Nghiễn Lễ, không để ý đến hai người cách đó không xa đang nhìn mình.

Tối nay Lâm Táp và Hứa Tương Tương hẹn nhau đi dạo trung tâm thương mại, ngang qua cửa hàng đồ nam này, Hứa Tương Tương nhìn thấy Hạ Mạt thì đập đập tay Lâm Táp: "Chị Táp, chị xem, kia không phải chị Mạt Mạt sao?"

Lâm Táp quay sang nhìn, cười nói: "Bảo sao hôm nay cô ấy tan làm sớm thế, hỏi cô ấy đi ăn chung không thì cô ấy bảo bận, thì ra là vội tới mua quần áo cho bạn trai, chúng ta qua đây gọi cô ấy đi."

"Mạt Mạt."

"Chị Mạt Mạt."

Hai người đồng thanh.

Hạ Mạt nghe thấy tiếng thì thấy hai người bước vào, mí mắt giật giật.

"Chị Táp, Tương Tương, hai người cũng đi dạo trung tâm thương mại à."

Nhân viên bán hàng vừa hay cầm một bộ quần áo đến giới thiệu: "Người đẹp, chiếc áo khoác này rất hợp với bạn trai của chị, lát nữa chị bảo anh ấy thử xem."

Lâm Táp với Hứa Tương Tương nghe nhân viên bán hàng nói, lập tức hiểu ra, Hạ Mạt không đi một mình mà cô đi cùng bạn trai đến chọn đồ quần áo.

Hứa Tương Tương lộ ra vẻ mặt trêu chọc: "Chị Mạt Mạt, mỗi lần hỏi chị khi nào giới thiệu anh rể cho bọn em thì chị đều nói anh rể bận, không rảnh. Muốn gặp anh ấy đúng là còn khó hơn lên trời. Hôm nay bị bọn em bắt gặp được rồi nhé, vừa hay hôm nay bọn em còn chưa ăn cơm, dạo trung tâm thương mại cũng mệt rồi, hôm nay thế nào cũng phải ăn ké anh rể một bữa."

Lâm Táp phụ họa: "Hôm thứ hai em đã nói sắp xếp để em rể mời bọn chị ăn cơm, mà sắp xếp cả tuần rồi còn không thấy đâu. Chị thấy không bằng hôm nay luôn đi, chị cũng đói bụng."

Hai người mở miệng một tiếng anh rể, một tiếng em rể.

Hạ Mạt vội vàng xen vào, nhỏ giọng nhắc nhở: "Là Lục Nghiễn Lễ."

Giọng cô quá nhỏ, Lâm Táp không nghe rõ.

"Lục Nghiễn Lễ cái gì? Em muốn mời tổng giám đốc Lục à?"
Lâm Táp xua tay: "Thôi đừng mời anh ấy, anh ấy đâu có hợp với tụi mình."

Hứa Tương Tương còn nói thẳng hơn Lâm Táp: "Đúng vậy, mời tổng giám đốc Lục thì sẽ chán chết mất."

Sắc mặt Hạ Mạt thay đổi, vội vàng xua tay: "Không phải, hai người đi nhanh lên, bên trong là Lục Nghiễn Lễ."

Lâm Táp với Hứa Tương Tương hiểu ra ý của cô, liếc nhìn nhau, nhưng chưa kịp rời đi.

Lục Nghiễn Lễ từ phòng thử đồ bước ra, thong thả đi đến chỗ họ.

Giọng Lâm Táp run rẩy: "Tổng giám đốc Lục."

Ánh mắt Hứa Tương Tương hoảng loạn: "Tổng giám đốc Lục."

"Hai người muốn ăn cái gì?" Giọng điệu Lục Nghiễn Lễ không để lộ chút cảm xúc nào.

Một khoảng lặng kéo dài.

Hạ Mạt kéo tay Lục Nghiễn Lễ, cười nói: "Honey, chúng ta đi ăn lẩu đi, ăn lẩu cho xôm."

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ nhìn sang Lâm Táp, hỏi ý kiến cô ấy:
"Có thể ăn lẩu không?"

Lâm Táp đơ người há hốc miệng: "Cái gì tôi cũng ăn được,
tổng giám đốc Lục."

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ nhìn về phía Hứa Tương Tương: "Còn
cô?"

Hứa Tương Tương: "Em ăn cái gì cũng được hết, tổng giám
đốc Lục."

Lục Nghiễn Lễ ừ một tiếng, nói: "Gọi hỏi những người khác
trong văn phòng tổng giám đốc xem còn ai chưa ăn tối rồi bảo
họ đến hết đi."

Hứa Tương Tương nhiệt tình: "Để em gọi."

Chết thì chết chung, không thể chỉ mình cô ấy với chị Táp
chịu trận được.

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 65

DTV-EBOOK

Hai mươi phút sau, tại một nhà hàng lẩu trên tầng cao nhất.

Toàn bộ nhân viên trong phòng tổng giám đốc ngồi quây quần quanh bàn ăn, bọn họ như đang ngồi trên đồng lửa, trong lòng lại nghĩ không biết Hạ Mạt có nói linh tinh trước mặt tổng giám đốc Lục không.

Tay Lục Nghiễn Lễ cầm thực đơn, hỏi: "Mọi người có kiêng món gì không?"

Không ai dám lên tiếng trả lời.

Lục Nghiễn Lễ ngược mắt, ánh mắt quay sang Lý Tự ngồi đối diện.

Lý Tự lập tức nở nụ cười: "Tổng giám đốc Lục, tôi không kiêng gì cả, cái gì tôi cũng ăn hết á."

Ánh mắt Lục Nghiễn Lễ lướt qua một vòng, mọi người đều vội vàng lắc đầu, nói không kỵ món gì cả.

Sếp lớn mời ăn cơm, đích thân cầm thực đơn gọi món, ai dám yêu cầu nhiều.

Hạ Mạt nhìn thấy biểu cảm không được tự nhiên của mọi người, chợt nhớ lại khi cô hẹn gặp offline với Lục Nghiễn Lễ, cô đã vui sướng đến thế nào khi phát hiện Lục Nghiễn Lễ chính là L, nên cô rất thấu hiểu tâm trạng của đồng nghiệp lúc này.

"Để em chọn cho." Hạ Mạt vươn tay lấy thực đơn từ tay Lục Nghiễn Lễ. "Anh đi pha nước chấm đi."

Mọi người thấy Hạ Mạt sai bảo Lục Nghiễn Lễ thì càng hoảng sợ, theo phản xạ nhìn về phía Lục Nghiễn Lễ.

Lục Nghiễn Lễ đứng dậy, nhận thấy ánh mắt của mọi người, hỏi: "Mọi người cũng muốn tôi pha nước chấm giúp?"

"Không cần, không cần." Mọi người đồng thanh: "Chúng tôi tự pha."

Khu pha nước chấm nằm ở bên trái bức tường trong phòng bao. Lục Nghiễn Lễ quay người bước đến khu pha nước chấm, theo khẩu vị của Hạ Mạt mà chuẩn bị phần nước chấm cho cô.

Những người còn lại ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, nhân lúc Lục Nghiễn Lễ quay lưng về phía bên này, Lâm Táp cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Hạ Mạt.

Lâm Táp: [Chị thật lòng với em mà, sao em có thể hãm hại chị như thế chứ?]

Hạ Mạt vô tội: [Chị Táp, không phải chị nói dối bụng, muốn bạn trai em mời chị ăn cơm sao?]

Lâm Táp: [Nhưng em không nói bạn trai em là tổng giám đốc Lục. Nếu biết bạn trai em là tổng giám đốc Lục thì chị thà đối chết cũng không nhắc đến chuyện ăn cơm.]

Hạ Mạt: [Em nhắc chị với Tương Tương rồi, là hai người hiểu sai ý.]

Không nhắc thì thôi, nhắc đến chuyện này Lâm Táp càng cảm thấy tối nay về nhà chắc mình phải lên trang tuyển dụng tìm việc mới.

Lâm Táp: [Đột nhiên em nói tên tổng giám đốc Lục thì ai mà ngờ bạn trai của em là tổng giám đốc Lục chứ. Chị chỉ nghĩ là em muốn mời anh ấy đến đây nên mới bảo em đừng mời anh ấy, nói anh ấy không hợp với bọn chị, cầu trời cho sếp Lục không nghe thấy.]

Hạ Mạt: [Tai anh ấy rất thính.]

Lâm Táp: [A a a, chị cảm thấy đời chị không còn hy vọng gì nữa rồi.]

Hạ Mạt buồn cười: [Không sao, tính tình anh ấy rất tốt, sẽ không để chuyện này trong lòng. Hôm nay đừng coi anh ấy là sếp, cứ đơn giản coi anh ấy là bạn trai em, muốn ăn gì thì ăn, muốn uống gì thì uống.]

Lâm Táp còn muốn nói nữa, song mắt thoáng liếc thấy tổng giám đốc Lục xoay người đi tới bèn lập tức để điện thoại xuống, ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn.

Lục Nghiễn Lễ ngồi xuống bên cạnh Hạ Mạt, thấy mọi người đều không nhúc nhích thì rất hòa nhã thể hiện vai trò chủ nhà: "Mọi người thích nước chấm gì?"

Anh chuẩn bị giúp mọi người pha nước chấm.

Mọi người bị ánh mắt hiền hòa của Lục Nghiễn Lễ nhìn mà áp lực, lần lượt đứng dậy, tay cầm chén nhỏ vội vàng đi về phía khu nước chấm.

Vội quá nên Lý Tự và Hứa Tương Tương còn va phải nhau một cái.

Bên bàn ăn rất nhanh chỉ còn lại Hạ Mạt và Lục Nghiễn Lễ. Hạ Mạt nhìn mọi người nhốn nháo mà vừa buồn cười, vừa bất lực,

ghé sát vào tai Lục Nghiễn Lễ khẽ nói: "Xem đi, không chỉ mình em sợ anh đâu."

Bên khu pha nước chấm, Lý Tự dùng ánh mắt lên án Hứa Tương Tương làm hại người khác.

Ban đầu anh ấy đã đặt đồ ăn ngoài về nhà nhưng Hứa Tương Tương bất ngờ nhắn tin trong nhóm chat riêng của văn phòng tổng giám đốc, tag tất cả mọi người bảo rằng mình gặp Hạ Mạt và bạn trai cô khi đi dạo ở trung tâm thương mại, nói bạn trai Hạ Mạt muốn mời mọi người đi ăn, giục mọi người mau đến.

Làm việc cả một ngày, vất vả lắm mới tan tầm về nhà, cả người Lý Tự mệt mỏi ngồi ở ghế sofa đợi đồ ăn ngoài, không muốn ra cửa. Anh ấy nhắn lại trong nhóm mình đã đặt đồ ăn ngoài, bảo mọi người lát nữa nhớ chụp một tấm bạn trai chị Mạt Mạt rồi gửi vào trong nhóm.

Hứa Tương Tương lại cứ nhất quyết bắt anh ấy phải đến, nói bạn trai chị Mạt Mạt là một đại minh tinh, được ăn cùng anh là chuyện không dễ gì có được.

Lý Tử hỏi cô ấy là minh tinh nào, cô ấy thừa nước đục thả câu, bảo anh ấy tự đến đây xem, nói sẽ có bất ngờ lớn, chắc chắn anh ấy sẽ bị sốc đến há hốc mồm.

Lý Tử lập tức thay quần áo rồi ra khỏi nhà, theo địa chỉ nhà hàng mà Hứa Tương Tương gửi trong nhóm tìm đến nơi. Đẩy cửa vào, quả nhiên anh ấy bị sốc đến không nói nên lời.

Ai cũng không ngờ bạn trai Hạ Mạt là tổng giám đốc Lục.

Hứa Tương Tương lừa tất cả mọi người tới mà không hề cảm thấy áy náy, cô ấy còn cầm điện thoại nhắn tin cho Lý Tử.

[Không phải anh từng thấy tổng giám đốc Lục và chị Mạt Mạt ôm nhau rồi sao? Vậy mà lại không nhận ra chị Mạt Mạt, anh làm việc chung với chị ấy mỗi ngày, tôi khuyên anh nên đi kiểm tra mắt ở bệnh viện đi.]

Lý Tử trả lời: [Lúc đó chị Mạt Mạt nằm trong lòng tổng giám đốc Lục, quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy mặt chị ấy.]

Hứa Tương Tương vẫn cảm thấy mắt anh ấy có vấn đề: [Ngày nào cũng làm việc với nhau, dù không thấy được mặt thì nhìn bóng lưng, dáng người cũng có thể nhận ra.]

Hai người nhận tin qua lại với nhau ở khu nước chấm một lúc, những người khác đều đã pha xong nước chấm quay lại chỗ ngồi.

Lục Nghiễn Lễ nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía hai người họ: "Hai người uống gì?"

Ngón tay thon dài của Lục Nghiễn Lễ cầm lấy ly, chuẩn bị rót đồ uống cho cả hai.

Lý Tự tranh thủ xoay người đi về phía bàn ăn: "Tổng giám đốc Lục, để tôi tự làm được rồi."

Lục Nghiễn Lễ dịu dàng cười cười, nói: "Đừng căng thẳng, hôm nay tôi mời mọi người ăn với tư cách là bạn trai Mạt Mạt. Mọi người cứ thoải mái ăn uống, kéo Mạt Mạt về lại trách tôi tiếp đón không chu đáo."

Mọi người nghe xong thì thâm kinh hãi, lời này của tổng giám đốc Lục cứ như anh bị vợ quản nghiêm.

"Tổng... Tổng giám đốc Lục, chúng tôi nhất định sẽ ăn uống thoải mái."

Lý Tự tự rót cho mình chén rượu, bước đến giữa Lục Nghiễn Lễ và Hạ Mạt, nâng ly chúc: "Tổng giám đốc Lục, chị Mạt Mạt, chúc mừng hai người, chúc hai người mãi mãi bên nhau, hạnh phúc trọn đời!"

Hạ Mạt cười nói: "Cảm ơn."

Những người khác thấy vậy cũng phản ứng lại, đồng loạt gửi lời chúc mừng.

Sau đó bầu không khí rơi vào im lặng, mọi người không biết nói gì, những câu chuyện đùa giỡn thường ngày giờ đây không hợp để nói trước mặt sếp.

Nhìn thấy không khí trong phòng bỗng trở nên trầm lắng, Hạ Mạt liền lên tiếng để khuấy động không khí: “Tương Tương, không phải em nói là sẽ hỏi anh rể xem có chàng trai đẹp nào xung quanh anh ấy không để giới thiệu cho em à?”

Hứa Tương Tương đang uống nước, đột ngột bị gọi tên suýt nữa thì sặc.

Cô ấy ho khụ một tiếng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt của Lục Nghiễn Lễ liếc về phía mình. Hứa Tương Tương vội vàng đặt ly xuống, lúng túng nói: “Chị Mạt Mạt, em chỉ đùa thôi mà.”

"Tiêu chuẩn chọn chồng của Hứa Tương Tương là gì?" Giọng điệu của Lục Nghiễn Lễ rất dịu dàng: "Tôi giúp cô xem xét."

Hứa Tương Tương vội đáp: "Không cần, không cần. Tổng giám đốc Lục, chuyện này không cần làm phiền đến anh."

"Không phiền." Lục Nghiễn Lễ dời mắt, nhìn về phía Hạ Mạt rồi mỉm cười: "Chị Mạt Mạt của cô đã lên tiếng, tôi không dám không nghe."

Hạ Mạt liếc anh một cái: "Anh nói như thể em hay ngang ngược với anh lắm ý."

Lục Nghiễn Lễ cười khẽ, đúng lúc này điện thoại của anh vang lên.

"Tôi đi nhận điện thoại."

Lục Nghiễn Lễ cầm điện thoại đi ra ngoài phòng.

Anh vừa đi, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên sôi động hơn.

Hứa Tương Tương là người đầu tiên lên án Hạ Mạt: "Chị Mạt Mạt, chị cố ý lừa em."

Hạ Mạt cười nói: "Không phải chính em nói muốn bạn trai chị giới thiệu đối tượng cho sao?"

Hứa Tương Tương nói: "Đó là do em không biết bạn trai chị là tổng giám đốc Lục."

Hạ Mạt nói: "Không phải như thế rất tốt sao? Anh ấy tiếp xúc với nhiều người đàn ông chất lượng, để anh ấy giới thiệu cho em, chắc chắn sẽ tìm được người tốt."

Hứa Tương Tương chấp tay trước ngực: "Thôi thôi, chị Mạt Mạt, em xin chị. Chị đừng nhắc tên em trước mặt sếp Lục nữa."

Lý Tự nhìn có chút hả hê: "Đáng đời, ai bảo cô lan truyền tin fake trong nhóm, lừa hết cả đám chúng tôi."

Hứa Tương Tương nói: "Là tổng giám đốc Lục bảo tôi gọi mọi người, tôi không lừa mọi người. Tổng giám đốc Lục mời cơm, mọi người dám từ chối hả?"

Lý Tự ghen hòng.

Nhân lúc Lục Nghiễn Lễ chưa quay lại, Lâm Táp tranh thủ hỏi Hạ Mạt.

"Chuyện em và tổng giám đốc Lục là từ khi nào thế? Lúc trước hỏi em, không phải em nói bạn trai là người nhà giới thiệu sao?"

Cũng vì Hạ Mạt nói bạn trai là người nhà giới thiệu nên các cô ấy mới chưa từng nghi ngờ quan hệ của Hạ Mạt với Lục Nghiễn Lễ.

Hạ Mạt chợt dạ nói: "Việc này nói ra rất dài, để lần khác kể cho chị nghe."

Lý Tự hỏi: "Chị Mạt Mạt, hôm đó người tôi thấy đứng ôm nhau với sếp Lục dưới tòa nhà Bác Cảnh là chị à?"

Hạ Mạt: "... Thì sao?"

Lý Tự gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Lúc đó tôi phát hiện tổng giám đốc Lục có bạn gái, quá kích động nên mới không tìm được mà tìm người chia sẻ."

Nhắc tới việc này, Hạ Mạt không nhịn được bác bỏ tin đồn cho mình.

“Hôm đó tôi và Lục Nghiễn Lễ xuống lầu mua bữa sáng, lúc về thì vừa hay gặp cậu, tôi sợ cậu phát hiện ra tôi và Lục Nghiễn Lễ đi cùng nhau nên mới vùi mặt vào lòng anh ấy đi về, tôi đâu có làm nũng với anh ấy.”

Ánh mắt Hạ Mạt chuyển sang Hứa Tương Tương: "Cũng không phải là hôn lấy hôn để giữa ban ngày ban mặt."

Hứa Tương Tương đổ cho Lý Tự: "Là Lý Tự nói với em đấy."

Lý Tự phản bác lại: "Tôi đâu có nói chị Mạt Mạt và tổng giám đốc Lục hôn lấy hôn để, là cô tự suy đoán mà."

Hứa Tương Tương lo lắng: "Chị Mạt Mạt, chuyện chúng em bàn tán chuyện của chị và tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục có biết không?"

Hạ Mạt gật đầu: "Anh ấy biết."

Mọi người không khỏi hít hà.

Nhưng tất cả mọi người trong văn phòng tổng giám đốc đều liên quan đến chuyện này, mặc dù sếp Lục biết thì rất ngại nhưng dù sao ai cũng có một chân, thế là không ai lo quá nữa.

Chỉ có hai người cảm thấy mình tiêu đời thật rồi.

Lâm Táp lo lắng: "Chị nói tổng giám đốc Lục khó tính, tổng giám đốc Lục sẽ không để trong lòng chứ?"

Hứa Tương Tương cũng buồn: "Em cũng nói tổng giám đốc Lục tử tế nhất, tổng giám đốc Lục đều nghe thấy, ngại quá."

Lý Tự kiếp sợ: "Trời đất, hai người dám nói mấy lời đó trước mặt tổng giám đốc Lục á, gan hai người cũng to quá rồi!"

Hứa Tương Tương lườm anh ấy một cái: "Ai ngu đến mức nói những lời này trước mặt tổng giám đốc Lục chứ. Lúc đó tổng"

giám đốc Lục đang ở trong phòng thay đồ, chúng tôi không biết anh ấy ở đây."

Chu Hồng Hưng an ủi Lâm Táp với Hứa Tương Tương: "Hai người sợ gì chứ, tổng giám đốc Lục nghe lời Mạt Mạt, hai người nhờ Hạ Mạt nói giúp trước mặt tổng giám đốc Lục một chút là được rồi."

Lâm Táp với Hứa Tương Tương cùng nhìn về phía Hạ Mạt, ánh mắt cầu xin.

Hạ Mạt buồn cười: "Thực sự không sao đâu, anh ấy không phải người nhỏ mọn như vậy, sẽ không để bụng đâu. Hơn nữa hai người cũng nói sự thật mà, anh ấy là sếp, ở cùng bọn mình đúng là hơi lạc lõng."

Đang nói thì cửa phòng từ bên ngoài đẩy ra, Hạ Mạt nhất thời im lặng.

Lục Nghiễn Lễ quay lại ngồi bên cạnh Hạ Mạt, gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát cô, hờ hững hỏi: "Mọi người vừa nói chuyện gì vậy?"

Hạ Mạt nói: "Chỉ nói chuyện phiếm thôi, không có gì đâu."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Hình như anh nghe thấy em nói ai đó không hòa đồng."

Hạ Mạt không đổi sắc: "Là nói Lý Tự hồi mới vào làm không hòa đồng với mọi người. Lúc đó cậu ấy vừa vào công ty, chưa quen ai cả, mọi người nói chuyện cậu ấy không chen vào được. Lúc đó chúng em còn tưởng tính cậu ấy hướng nội. Nhưng giờ thân với mọi người rồi thì đâu ra đấy cả."

Mọi người: "..."

Không phải vừa nói tổng giám đốc Lục không phải người nhỏ nhen sao?

Sao bây giờ không dám nói thật vậy?

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**

Chương 66: Hoàn

DTV-EBOOK

Sau khi công khai quan hệ với Lục Nghiễn Lễ, Hạ Mạt với đồng nghiệp ở văn phòng tổng giám đốc ở cùng với nhau không có gì thay đổi, chỉ là đôi lúc khi cô ở trong văn phòng của Lục Nghiễn Lễ lâu hơn chút thì bước ra ngoài sẽ nhận được ánh mắt trêu chọc của mọi người.

Ngày tháng cứ trôi qua một cách êm đềm, năm thứ ba sau khi Hạ Mạt với Lục Nghiễn Lễ kết hôn, bọn họ chào đón thiên thần nhỏ của hai người.

Đó là một buổi sáng, ánh mặt trời vừa ló rạng, tiếng khóc đầu đời của em bé vang lên, là một bé trai.

Tên do Hạ Mạt đặt.

Tên ở nhà là Đô Đô.

Tên đầy đủ là Lục Sâm.

Sau khi Đô Đô chào đời, ngoài công việc, Lục Nghiễn Lễ gần như tự mình chăm sóc Đô Đô.

Ngay từ lúc Hạ Mạt biết mình mang thai, Lục Nghiễn Lễ đã bắt đầu học cách chăm sóc phụ nữ có thai với trẻ con, cho Đô Đô bú hay thay tã.

Đô Đô sinh được mấy ngày mà anh đã làm thành thạo.

Mỗi lần thấy Lục Nghiễn Lễ cầm bình sữa cho Đô Đô bú, đứa bé nhỏ xíu nằm gọn trong vòng tay của anh, ăn no mà vẫn chưa chịu ngủ, bắt anh phải ôm bé đi lại khắp phòng để ru ngủ mà Hạ Mạt cảm thấy vừa không quen với hình ảnh này của anh, vừa thấy rất ấm áp.

Trong phòng sách của Lục Nghiễn Lễ ngày càng nhiều sách nuôi con, Hạ Mạt thường thấy Lục Nghiễn Lễ ngồi bên chiếc giường nhỏ của Đô Đô, vừa quan sát những thay đổi của con, vừa lật giở cuốn "Làm Thế Nào Để Trở Thành Một Người Ba Tốt" trong tay.

Hình ảnh tình ba như núi làm cho Hạ Mạt nghĩ tương lai Lục Nghiễn Lễ sẽ trở thành một người ba dịu dàng.

Thực tế trước lúc Đô Đô được ba tuổi, Lục Nghiễn Lễ đúng là một người ba dịu dàng. Khi con khóc quấy, anh sẽ bế bồng bé lên cao, cho bé cười trên vai mình vui đùa. Ban đêm, nếu Đô Đô không chịu ngủ, anh sẽ kiên nhẫn ngồi chơi đồ chơi cùng con.

Dù con muốn cái gì anh đều vui vẻ đồng ý, yêu thương của anh sắp giống cưng chiều quá đà. Sự yêu chiều dành cho con có phần thái quá, đến mức Hạ Mạt lo lắng anh sẽ làm hư con, bèn nghĩ rằng nếu anh đã làm người ba hiền từ, thì cô sẽ làm người mẹ nghiêm khắc. Dù sao, việc nuôi dạy con cái cũng cần có một người nghiêm khắc một chút để tránh làm con trở nên quá nuông chiều.

Nhưng mỗi lần Đô Đô bập bẹ gọi cô là mẹ, trái tim Hạ Mạt như tan chảy, giọng nói của cô cũng không tự chủ được mà trở nên mềm mỏng, chẳng thể làm một người mẹ nghiêm khắc như cô từng nghĩ.

Lúc riêng tư, cô thảo luận với Lục Nghiễn Lễ về vấn đề giáo dục con cái, cô nói lo lắng của mình cho Lục Nghiễn Lễ, Lục

Nghiễn Lễ luôn trấn an cô rằng anh hiểu rõ tình hình.

Cho đến khi Đô Đô được ba tuổi cần đi nhà trẻ, Lục Nghiễn Lễ đột nhiên thay đổi hình tượng người ba cưng chiều con cái, trở nên nghiêm nghị và đầy uy nghiêm trong mắt con.

Ngày đầu tiên bạn Đô Đô đi học, Hạ Mạt với Lục Nghiễn Lễ đều không đi làm, hai người cùng nhau đưa Đô Đô đi học.

Mấy ngày trước đó, Lục Nghiễn Lễ đã nói với Đô Đô rằng trường mẫu giáo rất vui, ở đó có nhiều bạn nhỏ để bé cùng chơi. Đô Đô đầy háo hức, trên đường đi rất ngoan ngoãn, mong chờ được chơi đùa với các bạn nhỏ ở trường.

Nhưng khi vừa xuống xe và bước vào cổng trường mẫu giáo, Đô Đô lập tức nhận ra điều gì đó không ổn.

Tiếng khóc các bạn nhỏ trong trường mẫu giáo vang vọng, khuôn mặt nhỏ đáng yêu của Đô Đô thoáng hiện vẻ hoang mang. Khi cô giáo định bế Đô Đô ra khỏi vòng tay của Lục Nghiễn Lễ thì từ xa vang lên tiếng một bạn nhỏ đang khóc lớn: "Ba mẹ không cần con nữa, hu hu hu!"

Đô Đô nghe được câu này thì đôi tay nhỏ ôm chặt cổ Lục Nghiễn Lễ, mặt cậu bé vùi vào lòng anh đầy hoảng sợ: "Con không muốn đi nhà trẻ, nhà trẻ không vui, con muốn về nhà, con muốn về nhà."

Bàn tay Lục Nghiễn Lễ khẽ xoa sang lưng cậu bé, giọng nói dịu dàng dụ dỗ cậu: "Chiều ba mẹ sẽ đón Đô Đô về nhà."

Giọng nói dịu dàng của ba khiến Đô Đô an tâm hơn rất nhiều, cậu bé ngẩng đầu, ánh mắt mong đợi nhìn ba: "Ba ơi, Đô Đô không đi nhà trẻ được không? Đô Đô về nhà chơi với ba."

Lục Nghiễn Lễ nói: "Đô Đô vào chơi với cô giáo đã, tối nay về nhà ba mẹ sẽ chơi với con."

"Con không muốn, con không muốn chơi với cô giáo."

Lúc này, cách đó không xa lại vang lên tiếng bạn nhỏ khác khóc to nói ba mẹ không cần con nữa, Đô Đô không thể chịu được nữa bật khóc òa, ngẩng đầu lên khóc nức nở.

"Ba mẹ không cần con nữa, hu hu hu!"

Nhìn con khóc đến đau lòng, Hạ Mạt không khỏi xót xa. Cô vừa lau nước mắt cho con, vừa dỗ dành bé: "Đô Đô đừng khóc, ba mẹ không phải không cần con. Là vì con lớn rồi, sắp trở thành bạn lớn rồi. Các bạn lớn đều phải đi học mẫu giáo đấy!"

Đô Đô khóc tới nỗi vai run run: "Đô Đô không phải bạn lớn, Đô Đô vẫn là bạn nhỏ, con còn bé mà."

"Đô Đô, nghe mẹ nói này, cô giáo mẫu giáo biết làm ảo thuật đó."

Đô Đô ghen ngào hỏi: "Ảo thuật là gì ạ?"

Hạ Mạt nói: "Làm ảo thuật là một chuyện rất thần kỳ, ba mẹ cũng không biết. Đô Đô đi với cô giáo học làm ảo thuật, rồi về nhà làm ảo thuật cho ba mẹ xem được không?"

Đô Đô do dự.

Hạ Mạt kéo tay nhỏ của bé, dùng đưa làm nũng: "Được không nào, bé Đô Đô? Ba mẹ đều chưa xem ảo thuật bao giờ, bé Đô Đô học xong rồi làm ảo thuật cho ba mẹ xem được không?"

Vẻ mặt Hạ Mạt mong chờ nhìn Đô Đô.

Đô Đô hít mũi: "Để cô giáo làm ảo thuật cho ba mẹ xem được không?"

Hạ Mạt ghen hòng, ánh mắt nhìn về Lục Nghiễn Lễ xin giúp đỡ.

Lục Nghiễn Lễ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô, dụ dỗ cậu bé: "Cô giáo không muốn làm ảo thuật cho ba mẹ xem."

Đô Đô hiếu kỳ: "Vì sao ạ?"

Lục Nghiễn Lễ nói: "Cô giáo nói chỉ những bạn nhỏ thông minh được xem cô giáo làm ảo thuật thôi. Đô Đô có phải là bạn nhỏ thông minh không?"

Đô Đô lập tức gật đầu mạnh: "Phải ạ."

Lục Nghiễn Lễ: "Vậy bạn nhỏ thông minh hãy vào trường học ảo thuật với cô giáo, rồi về nhà biểu diễn cho ba mẹ xem được không?"

"Được không, bé Đô Đô?" Hạ Mạt lại nắm tay nhỏ của cậu bé đứng đưa.

Dưới màn phối hợp khéo léo của hai người, cuối cùng Đô Đô cũng chịu đồng ý.

Tuy nhiên, cậu bé vẫn không yên tâm, quay lại dặn dò: "Ba mẹ phải nhớ đến đón Đô Đô về nhà nhé."

"Tất nhiên." Hạ Mạt nhìn khuôn mặt tròn của bé: "Bé ngoan Đô Đô, ba mẹ nhất định sẽ đến đón mà."

Đô Đô cứ như vậy bị lừa vào nhà trẻ.

Cứ nghĩ rằng ngày đầu tiên là khó khăn nhất, chỉ cần bé quen với trường và các bạn nhỏ, những ngày sau chắc chắn sẽ dễ dàng hơn. Nhưng không ngờ, sau một ngày ở trường, Đô Đô lại càng kiên quyết không chịu đi mẫu giáo nữa.

Ngày đầu tiên, cậu bé chỉ khóc khi đến trường. Ngày thứ hai, vừa ăn sáng xong, còn chưa ra khỏi nhà, cậu bé đã khóc lóc không muốn đi nhà trẻ.

Thấy Lục Nghiễn Lễ cầm chiếc cặp nhỏ của mình đi tới, Đô Đô hoảng hốt chạy biến.

Lục Nghiễn Lễ sải bước dài đuổi theo con trai. Đô Đô chạy đến gần cửa sổ, thấy ba sắp bắt kịp, lập tức bám vào rèm cửa, nhanh nhẹn trèo lên.

Hạ Mạt kinh hồn bạt vía, sợ đến thót tim, cô cố nén tiếng kêu để tránh làm Đô Đô hoảng sợ, nhưng lòng thì như lửa đốt.

Lục Nghiễn Lễ đứng ngay dưới rèm, ánh mắt không rời khỏi con, sẵn sàng đỡ cậu nhóc nếu lỡ ngã xuống.

Đô Đô đắc ý vì ba không với tới mình, vừa đung đưa người vừa hát: "Ba không bắt được con đâu, ba không bắt được con đâu, con khỏi cần đi học luôn!"

Để tránh làm Đô Đô hoảng sợ, Lục Nghiễn Lễ không lớn tiếng trách mắng cậu nhóc. Anh khẽ nhếch môi, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn con. Đợi Hạ Mạt và người giúp việc trong nhà mang ghế tới, đứng sẵn bên cạnh rèm cửa, Lục Nghiễn Lễ mới bước lên ghế, nhẹ nhàng bế Đô Đô xuống.

Lúc Đô Đô được Lục Nghiễn Lễ bế trong lòng vẫn còn chưa sợ, hai cánh tay nhỏ ôm tay Lục Nghiễn Lễ làm nũng: "Ba, Đô Đô không muốn đi nhà trẻ đâu."

Lục Nghiễn Lễ không trả lời cậu bé, anh ôm con trai ngồi lên ghế sofa, nắm lấy cánh tay nhỏ của Đô Đô rồi đặt bé nằm sấp trên đùi mình, rồi giơ tay vỗ vào mông nó ba cái.

Đây là lần đầu tiên anh đánh Đô Đô, mới đầu Đô Đô còn tưởng ba đang chơi với mình, đột nhiên bị đánh, cậu bé ngơ ngác vài giây sau đó khóc lớn.

Lục Nghiễn Lễ đặt bé xuống đất, giọng nói lạnh lùng: “Lục Sâm.”

Giọng nói lạnh như băng khiến Đô Đô im bật ngay lập tức, đôi mắt to tròn đen láy ngân ngấn nước, vẻ mặt đầy tủi thân nhìn Lục Nghiễn Lễ, không hiểu tại sao người ba luôn dịu dàng yêu thương mình giờ lại trở nên nghiêm khắc như vậy.

Nhóc con đáng thương, viền mắt phấm hồng, ý chí của Lục Nghiễn Lễ như sắt đá, trầm giọng: “Con có biết leo lên rèm cửa sổ rất nguy hiểm không?”

Đô Đô thút tha thút thít, lắc đầu nói: “Con không biết.”

Không biết, rất tốt.

Lục Nghiễn Lễ kéo bé đặt lên đùi, giơ tay đánh thêm ba cái nữa.

“Oa...”

Lục Nghiễn Lễ: “Lục Sâm, con khóc cái gì?”

Đô Đô: “Đau.”

“Lần sao có trèo lên rèm cửa sổ nữa không?”

Đô Đô thành thật lắc đầu: “Con không dám trèo lên nữa.”

Lục Nghiễn Lễ đặt bé xuống khỏi đùi mình.

Đô Đô lập tức chạy đến ôm lấy Hạ Mạt, nức nở mách: “Mẹ ơi, ba đánh con.”

Hạ Mạt vẫn chưa bênh vực cậu bé như Đô Đô mong đợi, cô chỉ lau nước mắt cho nó rồi hỏi: “Sao ba lại đánh con?”

Đô Đô ghen ngào: “Bởi vì con trèo lên rèm cửa.”

Hạ Mạt hỏi giống Lục Nghiễn Lễ: “Lần sau con còn trèo lên nữa không?”

Đô Đô: “Không trèo nữa ạ.”

Hạ Mạt xoa xoa đầu cậu nhóc: “Ngoan.”

Cô ôm Đô Đô vào lòng vỗ về, Lục Nghiễn Lễ nói với Hạ Mạt: “Đi thôi, nếu không sẽ muộn học mất.”

Nghe được giọng nói của ba, Đô Đô vừa bị đèn buổi sáng lập tức chui sâu hơn vào lòng mẹ, nhưng lần này cậu bé ngoan ngoan hơn nhiều, không còn mè nheo không đi nhà trẻ nữa.

Đến trường mẫu giáo, Đô Đô không cần đồ dành, cô giáo vừa đưa tay ra, cậu bé đã ngoan ngoãn đặt tay mình vào tay cô.

Đi theo cô giáo được hai bước, cậu nhóc quay đầu lại dặn Hạ Mạt: “Mẹ ơi, buổi chiều mẹ nhớ đến đón Đô Đô nha.”

Hạ Mạt vẫy tay với bé: “Ừ, Đô Đô, buổi chiều mẹ nhất định đến đón con.”

Được mẹ hứa, Đô Đô quay đầu, tay lau nước mắt, ưu thương đi vào phòng học.

Chỉ dặn mẹ đến đón, không nhắc đến ba.

Rõ ràng là để bụng chuyện sáng nay bị ba đánh.

Buổi tối lúc Hạ Mạt tắm cho Đô Đô, phát hiện trên mông cậu bé vẫn còn hằn rõ dấu tay mà Lục Nghiễn Lễ để lại sáng nay.

Tắm rửa xong, Hạ Mạt bế cậu bé ra khỏi bồn nước, lau khô người, nhìn những vết đỏ càng rõ ràng trên mông cậu, không kìm được lo lắng: “Đô Đô, mông con còn đau không?”

Đô Đô lắc đầu: “Không đau ạ.”

Nhưng nhớ tới việc ba đánh mình, Đô Đô tủi thân: “Ba xấu tính.”

Hạ Mạt véo nhẹ má phúng phính của cậu bé: “Ba sợ Đô Đô ngã đó, nếu ngã xuống sẽ bị thương nặng, Đô Đô không được nói ba xấu tính.”

Đô Đô thấy mẹ bênh ba mà không bênh mình, cậu bé bĩu môi: “Con có một người ba xấu, ba xấu.”

Đây là lần đầu tiên cậu bé bị đánh đòn, làm sao có thể dỗ dành chỉ bằng vài câu nói được.

Hạ Mạt ôm bé mở cửa phòng tắm, định ra ngoài rồi từ từ nói chuyện với con trai.

“Tắm xong rồi à?”

Không biết Lục Nghiễn Lễ quay về phòng ngủ lúc nào, trong tay còn cầm một chiếc xe hơi nhỏ mới mua.

Đô Đô nằm trong lòng mẹ, vẫn không thèm nhìn ba nhưng nghe thấy giọng của ba thì giật mình, ngân nga: “Con có một người ba tốt, ba tốt.”

Hạ Mạt bật cười trước dáng vẻ sợ hãi của con, hỏi cậu bé: “Để ba mặc quần áo cho con được không?”

Đô Đô lập tức ôm cổ Hạ Mạt, nói nhỏ bên tai cô: “Mẹ mặc cho con.”

Ngoài miệng thì chịu thua nhưng trong lòng vẫn còn rào cản với ba.

Hạ Mạt đặt cậu bé lên giường, mặc đồ cho nó xong rồi chỉ vào chiếc ô tô trong tay Lục Nghiễn Lễ: "Bé yêu con nhìn xem, ba mua gì cho con này?"

Đô Đô nhìn tay ba, nói: "Là xe ô tô."

Hạ Mạt hỏi cậu bé: "Ba chơi xe ô tô với con nhé?"

Đô Đô hơi do dự, không dám nói không muốn ba chơi với mình, cậu bé há mồm ngáp một cái, giả vờ híp mắt: "Mẹ ơi, con buồn ngủ rồi."

Đây là khéo từ chối chơi ô tô với ba.

Con đã từ chối, Hạ Mạt không ép cậu bé.

"Vậy mẹ bế con về phòng ngủ nhé?"

Đô Đô nhắm mắt gật đầu.

Hạ Mạt bế bé về phòng trẻ con, cậu bé vừa rời khỏi tầm mắt của ba thì mở mắt ra, tỉnh táo hẳn.

Vừa từ chối chơi ô tô với Lục Nghiễn Lễ, quay đi đã rủ mẹ chơi, rõ ràng không phải không muốn chơi mà chỉ đang để bụng chuyện bị đánh.

Hạ Mạt dở khóc dở cười xoa xoa đầu cậu nhóc: “Được rồi, mẹ chơi ô tô với con.”

Ru Đô Đô ngủ xong, lúc ra khỏi phòng trẻ con, đã là một tiếng sau.

Lục Nghiễn Lễ không ở phòng ngủ, Hạ Mạt đến phòng sách tìm anh.

“Đô Đô ngủ rồi à?”

Hạ Mạt đáp một tiếng, đi tới bên cạnh anh, sợ anh buồn nên mỉm cười nói: “Đứa nhỏ này giống anh đấy, thù dai. Anh đánh nó mạnh như vậy, chắc một thời gian nữa nó mới chịu làm hòa với anh.”

Lục Nghiễn Lễ: “Không nghiêm khắc thì nó không nhớ được lâu.”

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì hối hận cũng đã muộn.

Hạ Mạt nói: “Sáng nay anh nghiêm khắc quá, đến em còn bị dọa.”

Lục Nghiễn Lễ xoa đầu cô: “Đang trách anh ra tay mạnh quá à?”

Hạ Mạt lắc đầu: “Không phải, anh dạy con thế nào em cũng ủng hộ, chỉ là em thấy mình may mắn.”

Lục Nghiễn Lễ hỏi: “May mắn cái gì?”

Hạ Mạt: “Lúc còn bé em rất thích leo trèo, may mà anh không phải ba em.”

Lục Nghiễn Lễ: “...”

Tải nhiều ebook hơn tại: **DTV-EBOOK**